

NGÔ
TÂM
DĨ
LÀO

Vết Bết Hoa Điền

Chuyên ngữ: Phật Thủ
Cover: Song Thiện

Mục lục

- Chương 1: Vết Bớt
- Chương 2: Trạm Vương
- Chương 3: Bán Đi
- Chương 4: Lần Đầu Gặp Gỡ
- Chương 5: Vào Cung
- Chương 6: Mang Đi
- Chương 7: Chờ Mong
- Chương 8: Đại Hôn
- Chương 9: Động Phòng
- Chương 10: Thịnh An
- Chương 11: Ngả Bài
- Chương 12: Bại Lộ
- Chương 13: Mỹ Nhân Tắm
- Chương 14: Khế Hôn
- Chương 15: Lại Mặt
- Chương 16: Ca Ca
- Chương 17: Ca Ca (2)
- Chương 18: Trúng Độc
- Chương 19: Lưu Luyện
- Chương 21: Biểu Tỳ
- Chương 22: Tỳ Bà
- Chương 23: Tặng Đàn
- Chương 24: Tự Do
- Chương 25: Yêu Cầu
- Chương 26: Ngưỡng Mộ
- Chương 27: Chúc Thọ
- Chương 28: Châu Trâm
- Chương 29: Vòng Ngọc
- Chương 30: Hoàng Huynh
- Chương 31: Cung Biến
- Chương 32: Thần Đệ
- Chương 33: Phù Diêu
- Chương 34: Việc Nhà
- Chương 35: Hành Lý
- Chương 36: Không Nỡ Buông
- Chương 37: Lữ Hương
- Chương 38: Mộng Cảnh
- Chương 39: Thăm Dò
- Chương 40: Bảo Vật
- Chương 41: Thịnh Cầu
- Chương 42: Kim Tam
- Chương 43: Thục Viện
- Chương 44: Tam Ca

Chương 45: Quân Quyết
Chương 46: Thuyền Lâu
Chương 47: Dắt Ngựa
Chương 48: Huyện Thờ
Chương 49: Mua Thức Ăn
Chương 50: Điêu Tra
Chương 51: Lâm Viên
Chương 52: Nữ Quyển
Chương 53: Mạnh Phủ
Chương 54: Thân Mẫu
Chương 55: Việc Đờng Áng
Chương 56: Mật Báo
Chương 57: Xuất Phủ
Chương 58: Danh Tự
Chương 59: Khách
Chương 60: Muội Muội
Chương 61: Chuển Choáng
Chương 62: Hoà Thân
Chương 63: Tắm
Chương 64: Rung Động
Chương 65: Suối Nước Nóng
Chương 66: Cạp Váy
Chương 67: Nữ Nhi
Chương 68: Thăm Dò
Chương 69: Kết Cục

Chương 1: Vết Bết

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bốn phương đều chìm trong màn đêm đen kịt, từ kênh đào nhìn xuống, cùng với nhịp quơ mái chèo, là ánh đèn lung linh, kìêu diễm động lòng người.

Trên thuyền hoa đèn đuốc chập chờn, biển mặt nước tĩnh lặng thành dòng tinh hà lấp lánh, rực rỡ. Tiếng đàn ca du dương, chất giọng ngâm nga những đoạn tình ca đầy xao xuyến, oanh oanh yến yến phong thái yếu điệu, dung nhan như hoa, nũng nịu mua vui cho đám quan khách. Âm thanh nói cười rộn ràng, náo nhiệt.

Thuyền kỹ trên kênh đào là phong cảnh độc đáo đặc trưng của những đêm hè vùng ven sông huyện Lâm Hà, vô số khách thập phương tề tựu tại đây thưởng lãm cái đẹp, dòng kênh này vừa hay tạo điểu kiện thuận lợi cho lục bình tụ tán, nam thanh, nữ tú gặp dịp thì chơi.

Thiếu nữ yếu điệu, thướt tha, cùng những cuộc chơi đầy tình thú, tự do, phóng khoáng. Đối với đám nam nhân đây đúng là nét quyến rũ không thể cưỡng lại của vùng ven sông thơ mộng này.

Trong chuỗi thuyền hoa tấp nập, có một con thuyền không lớn không nhỏ, cẩn thận nguy trang thành “thuyền kỹ của tiểu hộ” chỉ vón vện ba người, mưu đồ hành động trong đêm nay.

Tiểu Viện vừa tròn mười sáu tuổi quả là miếng mồi ngon.

Tiểu Viện ngẩng ở đầu thuyền, để mặc cho tà váy màu đỏ sẫm chạm xuống mặt nước thanh lạnh, dung nhan như hoa, nét mặt non nớt chẳng giấu nổi nụ cười duyên dáng phong tình nơi khóe môi. Đặc biệt giữa hàng

mày thanh tú là một đoá Hoa Diên yêu kiều khiến bất kỳ người nào đối mặt với nàng cũng phải rung động.

Đoá “Hoa Diên” này thật ra là một vết bớt, sinh ra đã có, vừa khéo ở chính giữa mi tâm, hình dạng tinh tế tựa như một đoá hoa ấu (1), bởi vì Tiểu Viện sinh ra nhan sắc đã mỹ mạo thoát tục hơn người, cho nên đoá Hoa Diên này càng giúp nàng tăng thêm nét đẹp độc nhất vô nhị, không ai bì kịp.

Trong số những kẻ bán Tiểu Viện, từng có người nói rằng, đoá Hoa Diên trên trán nàng tựa như vẽ rờng thêm mắt (*), đời sau này nàng trưởng thành, nhất định có thể bán với giá liên thành.

(*) Vẽ rờng điểm mắt, có nghĩa là vẽ thân con rờng trước, sau đó mới vẽ hai mắt. Câu thành ngữ này thường dùng để ví trong hội họa, văn chương hoặc lời nói chỉ cần chấm phá thêm ở một đôi chỗ quan trọng sẽ làm cho nó càng thêm sinh động và có thần.

Thân hình to lớn, tráng kiện của Kim Tam nhip nhàng đi đâu khiến mái chèo, từ từ tách khỏi các nhà đò khác, neo thuyên vào một khu ít người qua lại, xong xuôi không kìm lòng được lại lẳng lặng liếc trộm bóng dáng yêu kiều rơi xuống mặt nước xanh ngắt của Tiểu Viện, ánh mắt đầy vẻ đánh giá, nghiên ngẫm.

Trong gian chính của thuyên hoa, mẫu thân Kim Tam xuyên qua ô cửa sổ nhỏ, đọc thấu tâm tư của nhi tử. Trên khuôn mặt phủ đầy nếp nhăn cùng vẻ cay nghiệt để lại sau những năm tháng bươn trải giang hồ, là đôi con mắt sâu hun hút, không chút che giấu vẻ ngoan tuyệt, hung ác.

Tiểu Viện mãi cảm nhận ra mấy ngày nay tâm trạng Kim bà bà không tốt, dù đêm nay “Trát Phi” chài được không ít đám dê béo.

Nàng cẩn trọng suy nghĩ nguyên nhân Kim bà bà không vui. Hai năm trước, kể từ ngày leo lên con thuyên hải tặc của mẹ con nhà này, Tiểu Viện luôn cẩn thận từng lời ăn, tiếng nói, hành động.

Hai mẹ con Kim gia này nói giết là giết, nói cướp là cướp, nôm na chính là đám lưu manh giang hồ, không thể không đề phòng.

Cũng may Tiểu Viện sớm đã quen với thứ gọi là giang hồ, thời còn thơ bé nàng từng nhiều lần bị người ta coi như hàng hoá mà trao đi, bán lại, sau này lại trải qua gần hết tuổi thơ trong thanh lâu. Nhờ vào trí tuệ, và một chút may mắn mới có thể mạnh khỏe tiếp tục sống, đến nay dù trải qua nhiều truân chuyên, chìm nổi vẫn giữ được một thân toàn bích.

Con mồi hôm nay là một công tử phú gia, chút nữa hẳn sẽ lên thuyền. Trước mỗi lần gây án Kim bà bà và Kim Tam đều vô cùng trăn mặc, tuy chỉ làm mấy vụ cướp gà trộm chó, nhưng cũng phải đối mặt với nhiều nguy hiểm.

Ba người đã kiếm ăn bằng nghề “Bán sắc lừa tiêng” cùng nhau hơn hai năm, từ khi vào hạ đến nay mẹ con Kim gia và nàng đã đi dọc kênh đào vét một mẻ đủ các phi vụ lớn nhỏ. Ba ngày trước, mới tới huyện Lâm Hà, thì gặp được Ngô công tử, hẳn mới gặp đã vừa mắt Tiểu Viện, đêm nay hẳn muốn dùng ba trăm lượng mua Tiểu Viện một đêm.

“Tam Nhi, theo ta đi nhóm lửa.” Kim bà bà chống quải trượng, gọi nhi tử lên thuyền, đứng trước cái bếp nhỏ bằng đất sét đỏ, đưa cho gã một bầu than, Kim bà bà kếp hờ lại cửa phòng, tiếng hai mẹ con họ thì thào, Tiểu Viện chỉ nghe câu được câu chăng, không quá rõ ràng.

“Lúc nào dê đến?”

“Hẹn giờ Hợi một khắc lên thuyền.”

Kim bà bà thuận miệng nói: “Chờ chút nữa trang điếm lại cho Tiểu Viện.”

Kim Tam thuần thực nhóm lửa, đặt một nồi sắt lên đun nước, tiếng mài dao ‘xoèn xoẹt’ vang lên, đôi mắt gã chăm chú nhìn vào ánh lửa bập bùng.

Trước nay, Tiểu Viện đều là “mồi”, Kim bà bà thì nguy trang thành chủ chứa, chờ chuyện tốt sắp thành, Kim Tam sẽ theo kịch bản thành linh xuất

hiện bất gian, hoặc nói bản thân là ca ca của Tiểu Viện, hoặc tự xưng mình là ân khách đã mua đêm “trái lờng” (*) của nàng trước đó, tóm lại là tìm một lý do hợp lý để cướp hết tiền bạc của “con mồi” rồi trôi người lại, ném xuống dòng nước chảy xiết nhất, việc sống chết thì còn tùy vào vận số của kẻ kia.

(*) Nguyên văn 梳笼 - Dùng để chỉ lần đầu tiên gái điếm đi khách.

Bình thường lúc nói chuyện Kim bà bà và Kim Tam thường sử dụng tiếng lóng, đó là các thuật ngữ chuyên dụng trong giang hồ. “Trát Phi” là chỉ kế hoạch, “Dê béo” là chỉ con mồi sa bẫy. Vì tránh tai mắt của mọi người, hai mẹ con họ luôn sử dụng tiếng lóng để trao đổi. Lâu ngày Tiểu Viện cũng có thể nghe hiểu không ít, Kim bà bà dường như đã phát hiện ra việc nàng nghe hiểu, nhưng lại tỏ vẻ chẳng biết gì, vì thế mỗi lần cần bàn chuyện với con trai, đều cố gắng tránh mặt Tiểu Viện.

Đêm càng lúc càng khuya, Tiểu Viện thở dài một hơi, cầm gương đứng ở đầu thuyền, cẩn thận vấn lại tóc. Nàng biết hai mẹ con họ cố tình tránh mặt mình, cho nên thức thoir đi về hướng khoang thuyền khác.

“Trát Phi xong xuôi, lập tức quay lại huyết.” Kim Tam rầu rĩ nhìn ấm nước bằng sắt sôi ùng ục trên bếp, nói với Kim bà bà, nhưng lại giống như đang thì thầm tự nhủ với chính mình.

Quay lại huyết tức là trở về hang ổ, còn có nghĩa khác là rửa tay chậu vàng.

(*) Rửa tay chậu vàng hay rửa tay gác kiếm quy ẩn giang hồ tức là cắt đứt ân oán, không dính dáng đến chuyện giang hồ nữa, hay hiểu nôm na là hoàn lương.

Kim bà bà nhìn thấu suy nghĩ của con trai, vẻ mặt có mấy phần trào phúng bật cười: “Tiểu tử ngốc, kiếm đủ tiền rồi, không cần “nhớ ăn” nữa. Nói đi, để mắt tới “quả nhi” nhà ai rồi? Nữ nhi nhà Thừa tướng, phi tử của Hoàng đế, mẹ sẵn sàng lên trời xuống bể mang về bằng được cho con.”

“Nhớ ăn” là chỉ lúc đói khát, vất vả, còn “quả nhi” là chỉ nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp chưa lập gia đình.

Kim Tam ng ỡ xồm xuống, quay đầu liếc nhìn Tiểu Viện ở đuôi thuyền, nàng đang soi mình dưới lòng sông vấn tóc, tỉ mỉ chuẩn bị cho phi vụ đêm nay. Đàn quạ từ bốn phía bay vút lên bầu trời, ven sông gió nhẹ tung bay, tinh hà xán lạn, ánh trăng phản chiếu lấp lánh như dát vàng, nhưng tất thảy vẫn không sao sánh được bằng bóng dáng yêu kiều, xinh đẹp của giai nhân.

Kim bà bà vốn chỉ nói giỡn với con trai, vậy mà lúc này ánh mắt cũng mang theo đôi phần tìm tòi, suy ngẫm.

Nếu là ngày xưa, đưa con chắt phác, ít lời này bị bà hỏi như vậy sẽ ngượng ngùng quay mặt đi, hoặc dứt khoát phản bác lại lời bà. Nhưng phản ứng như thế mới chứng minh con bà vẫn chỉ là một nam tử ngây thơ, chưa vương phải ái tình nam nữ. Nhưng hiện giờ nhi tử ng ỡ trước mặt bà, nghiêm túc tr ần mặc, g ần như đang thẳng thắn thừa nhận hẳn thật sự đã để Tiểu Viện trong lòng.

Hành tẩu giang hồ, lại làm cái nghề cướp bóc mưu sinh, hai bàn tay không tránh khỏi dính máu tươi tanh tưởi. Nhi ều năm qua, Kim bà bà cùng con trai hành động vô cùng ăn ý, rất nhi ều trường hợp, chẳng c ần nói ra miệng, cũng dễ dàng hiểu thấu lòng nhau. Nhưng tiểu tử nhà bà, lần đầu biết rung động, lại phạm phải sai lầm, chọn sai người gửi gắm tâm tình, bà không muốn một trang giấy trắng như nhi tử nhà mình lại dính vết nhơ bẩn chẳng đáng có, bà nhất định phải ra tay can thiệp thôi.

“Tiểu tử, con và Tiểu Viện không thể được.” Rốt cuộc Kim bà bà cũng nói ra nỗi phiền muộn kìm nén trong lòng mấy ngày qua, Kim Tam thoáng kinh ngạc. Mẫu thân của gã rất hiếm khi biểu đạt cõi lòng một cách thẳng thắn trực tiếp như thế.

Gã tr ần mặc, chăm chú nhìn những mẫu than cháy vàng rộm, bắn ra vụn lửa tí tạch trong bếp lò.

Hai năm trước, mẹ con gã cướp được Tiểu Viện từ trong tay một gã buôn Ngựa G ầy. Khi đó họ đã biết nàng vẫn còn là một xử nữ. Đám buôn

người cảm thấy nàng quá mức xinh đẹp, là một món hàng hiếm, muốn đòi cơ kiếm lời, ra giá cao, tìm kiếm khách sộp khắp thành Dương Châu. Mẹ con Kim bà bà nổi lòng tham, giết sạch sành sanh đám lái buôn, ăn cắp toàn bộ ngân phiếu và Tiểu Viện từ tay bọn chúng.

Kim bà bà vốn định tùy tiện bán Tiểu Viện lấy chút tiền, nhưng vết bớt Hoa Diên giữa trán nàng quá mức thu hút sự chú ý. Lúc trước vì để tránh quan phủ để mắt tới, nên bà ta tạm thời để nàng lại bên người, dự định khi nào chuyển sang chỗ khác sẽ bán đi.

Nhưng Tiểu Viện tính tình ổn trọng, hiểu chuyện, nghe lời, còn lẳng lẳng chiếu cố việc ăn ở, sinh hoạt của hai mẹ con Kim bà bà hằng ngày, đặc biệt nàng có tay nghề nấu nướng cực kỳ khéo léo, vì thế Kim bà bà đành tranh thủ dùng nàng làm mồi nhử, phục vụ cho việc “bẫy sặc tổng tiền” dọc kênh đào.

Nói là “dùng” vì mặc dù ba người làm việc theo nhóm, nhưng nói cho cùng Tiểu Viện cũng không phải người nhà của bọn họ.

Mới đầu Kim bà bà nghĩ, Kim Tam cũng đã mười tám tuổi, thiếu niên tuổi trẻ tinh lực tràn đầy, nếu nhịn không được lấy Tiểu Viện ra giải toả cũng chẳng phải việc lớn gì. Thậm chí ban đầu, bà còn nhiều lần ngầm cho con trai cơ hội hành động, nào ngờ Kim Tam thực sự không chạm vào thiếu nữ kia dù chỉ một sợi tóc.

Có đôi khi, một nam nhân nhất quyết nín nhịn không chạm vào một nữ nhân, mới là vấn đề đau đầu nhất, bởi đó chính là sự quý trọng, nhẫn nại, cung chiêu, bao bọc của hắn dành cho nàng.

Kỳ thực đâu chỉ không động chạm, nửa năm nay, Kim bà bà phát hiện đôi khi ánh mắt Kim Tam nhìn Tiểu Viện không giấu được rung động.

“Nàng vẫn còn là xử nữ.” Kim Tam thấy ý tứ trong mắt mẫu thân, không nhin được nói.

“Mẹ không nói đến việc nàng ta còn sạch sẽ hay không.” Ngữ điệu của Kim bà bà đã có mấy phần sốt ruột, từ xưa trộm không cưới kỹ nữ. Huống

chi trước nay bà thậm chí còn chẳng coi Tiêu Viện là thuộc hạ, càng đừng nói đến trở thành một thành viên trong gia đình.

Kim bà bà lo lắng nhất chính là con trai mình quá mức thuần lương, đơn giản, bằng trực giác nhiều năm lăn lộn giang hồ bà biết dưới lớp vỏ nhu thuận, ngoan hiền kia, cô nương tên Tiêu Viện này mang tâm tư sâu không lường được, ngay cả chính bà cũng không dám nhận có thể nhìn thấu nàng ta.

Nữ tử này không những có đầu óc mà còn rất am hiểu thao túng lòng người, biết tính toán lại giỏi nhẫn nhịn.

“Nàng ta ấy à, trong lòng không có con.” Lòng đã quyết, Kim bà bà lạnh lùng ném xuống một câu dễ gây tổn thương.

Tia sáng trong đáy mắt nữ tử lập tức ảm đạm, Kim bà bà lại có hơi không đành lòng: “Con cũng đã mười tám, mẹ đừng ý với con, làm xong vụ này, chúng ta quay về Lăng Sơn, mua chút ruộng đất, tìm một gia đình tốt, hỏi vợ cho con. Từ đây chúng ta cắt đứt với giang hồ, không trở về con đường cũ nữa. Nhưng Tiêu Viện thì không được.”

Kim Tam trầm mặc, cau mày, đứng bật dậy xách ấm nước đi thẳng vào trong buồng thuyên.

Tiêu Viện thấy hai mẹ con Kim bà bà đã nói chuyện xong, mới chậm rãi bước vào, nương vào ánh sáng trong phòng, lấy gương đồng tô lại lớp trang điểm.

Hai mẹ con Kim gia không cho phép nàng nghe lén, nàng lập tức chủ động tránh hiềm nghi.

Điểm lại môi son, Tiêu Viện bình thần nhìn mình trong gương, hai năm nay tiểu cô nương năm nào đã trở mã trở thành một tuyệt sắc giai nhân đẹp kinh tâm động phách, mỹ lệ vô cùng. Điêu này ngay cả chính bản thân nàng cũng thán phục thừa nhận.

Nàng vươn tay chậm rãi mơn trớn đóa Hoa Diên giữa mi tâm, lại dùng bút vẽ lại hàng mày.

Vừa đặt bút xuống, đã thấy phía sau gương đồng, Kim Tam từ tốn bước tới, bàn tay thô ráp móc một đồ vật từ trong ống tay áo ra, sau đó đưa cho nàng một hộp gấm. Nàng không rõ là gì, có chút nghi hoặc nhìn gã.

“Giấu cái này trong tóc, dùng để phòng thân. Đêm nay sợ con Dê kia không đơn phương độc mã, một mình lên thuyền.” Kim Tam liếc nhìn Kim bà bà đứng trên mũi thuyền hoàn toàn không để ý tới bên này, cất lực hạ thấp giọng dặn dò.

Tiểu Viện mở hộp gấm, bên trong là một chiếc trâm bạc gắn cơ quan tinh xảo. Đằng sau trâm bạc còn có một tờ giấy hướng dẫn cách sử dụng. Thì ra bên trong câu trâm này có một cái lỗ nhỏ, nếu thổi hơi từ một đầu vào có thể bắn ra ngân châm, chỉ cần bị ngân châm đâm phải đối phương lập tức sẽ chìm vào mê man.

Việc này Kim Tam giấu diếm Kim bà bà hành động, mấy ngày trước lúc rời thuyền xuống trấn, gã đã mua được từ chỗ một thợ thủ công giang hồ. Cố tình mang về cho Tiểu Viện phòng thân khi cần thiết.

“Cảm ơn Tam ca.” Tiểu Viện Nhi mang mấy phần cảm kích, thật tâm nói, nhưng ánh mắt lại lén nhìn Kim bà bà đứng ngoài mũi thuyền. Nàng suy đoán mua ám khí cho nàng là chủ ý của một mình Kim Tam. Nàng cẩn kim bạc cẩn thận cài lên tóc, nhỏ giọng hỏi: “Bà bà không biết chuyện này đúng không?”

Kim Tam cúi đầu, yên lặng đi ra khỏi phòng, nhảy lên tháo dây buộc thuyền nhỏ sau đuôi thuyền hoa ra, dùng sức nhảy xuống, chèo thuyền đến nơi hẹn đón Ngô công tử. Gã dùng sức nắm chặt mái chèo, khiến đốt ngón tay in lên thân mái chèo bằng gỗ, nhằm phát tiết hận ý trong lòng.

Kim Tam cực kỳ phiền muộn, không bởi vì những lời mẩu thân vừa nói, mà còn bởi vì gã càng lúc càng chán ghét việc ép Tiểu Viện làm mồi câu, dẫn dụ “Dê béo” cắn mồi.

Có đôi khi, chỉ cần thấy nam nhân khác liếc nàng nhiều hơn một chút gã đã cảm thấy bực tức, khó chịu không tài nào chịu nổi.

Kim bà bà nhìn thuyên của nhi tử dần chìm vào bóng tối phía xa xa, khẽ thở dài, trong lòng rất cuộc cũng hạ quyết tâm.

Thuyên nhỏ nhẹ nhàng cập bến mép thuyên hoa. Ngô công tử đã tới.

Như thế có dự cảm không lành, quả nhiên Ngô công tử không lên thuyên một mình mà còn mang theo một gã sai vặt, nhìn qua ốm yếu, còm nhom, tên là Bình An. Mặc dù nhìn gầy guộc nhưng Bình An lại là một tay cao thủ. Ngô công tử vào nam ra bắc buôn bán, người nhà nhiều năm trước bỏ ra một khoản tiền lớn mới Bình An về làm bảo tiêu, thường ngày giả thành kẻ sai vặt hầu hạ bên cạnh hắn.

Vừa lên thuyên, nhìn tư thế, cử chỉ của Kim bà bà, y lập tức có phần cảnh giác. Nhìn cách di chuyển, phong thái, điệu bộ kia có thể đoán ra, bà già này cũng có chút công phu. Một bà chủ chứa lại biết võ công? Bình An càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc, trong vô thức đặt tay lên nhuyễn kiếm (*) dắt bên hông.

(*) Nhuyễn kiếm hiệu đơn giản là thanh kiếm có thể uốn cong, lưỡi kiếm mỏng. Ai mê kiếm hiệp Kim Dung chắc biết đến thanh Tử Vi nhuyễn kiếm của Độc Cô Cửu Bại. Người dùng kiếm này phải rất linh hoạt, chuyển động nhịp nhàng với kiếm để không tự làm tổn thương mình.

- ----- Hoa Ấu. (Hoa của củ ấu)

undefined

Chương 2: Trạm Vương

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngô công tử tên Ngô Phàm Khâm, là nhân sĩ kinh thành, trong nhà không thiếu các trưởng bối giữ các chức vị quan trọng tại triều đình, thân phận hiển quý. Hắn tự biết bản thân nghiệp học qua loa, vô vọng với công danh, khoa cử, bèn theo các thúc bá trong nhà học tập việc kinh doanh, buôn bán, quản lý gia sản. Huyện Lâm Hà là một bến cảng lớn, mỗi năm vào thời điểm đầu xuân, và sau mùa lũ, hắn từ kinh thành đến đây đối chiếu, kiểm tra các khoản doanh thu, cũng như hàng hóa được nhập đến, tới đâu hạ lại trở về.

Vào thời điểm này những năm trước, Ngô Phàm Khâm vốn đã đang trên đường về kinh. Sở dĩ ở lại lâu hơn kế hoạch là vì còn ở lại nhận thư nhà. Cậu hắn - Tiên Trọng Mưu, ở bên ngoài đã được thăng chức từ Tổng đốc Hàng Nam lên Tả Thừa tướng - nhất phẩm. Trên đường vào kinh nhậm chức, chắc chắn sẽ đi qua huyện Lâm Hà. Người nhà dặn dò Ngô Phàm Khâm ở lại huyện Lâm Hà chờ cứu cứu cùng hồi kinh. Trên danh nghĩa là người cùng một gia đình cần chăm lo, quan tâm nhau, nhưng kỳ thực muốn thể hiện sự ân cần với vị cứu cứu ghê gớm này.

Ngô Phàm Khâm chờ ở Lâm Hà đến mức buồn bực, vốn muốn đến Câu Lan Viện ăn chơi trác táng một phen, ở đây không có phụ mẫu quản thúc, cũng không có đám thể thiệp ghen tuông, phiền toái chăm chăm nhìn vào. Vậy là chỉ trong nửa tháng thì có đến mười ngày hắn lăn lộn ở kên đào tìm hoa hỏi liễu, quẩn quýt với giai nhân.

Vào ba ngày trước, lúc đang ngồi trên thuyền hoa lớn khác thường đàn, nghe hí, trong lúc lơ đãng hắn thấy được Tiểu Viện. Nhất thời cả người đỡ đần bất thần như gặp được thiên tiên giáng thế.

Tiểu Viện kia trên trán điểm một đoá Hoa Diên trời sinh, tức khắc câu mắt hèn vía hẳn ta.

Gia cảnh Ngô Phàm Khâm ưu tú, ở kinh thành cũng coi như thấy qua không ít giai nhân. Đương nhiên chẳng dễ dàng động lòng với một cô gái làng chơi nhỏ bé như Tiểu Viện, nhưng bởi vì thuở nhỏ hẳn ôm ấp trong lòng bóng dáng một người con gái mãi mãi không thể với tới, trên trán nàng cũng có một đoá Hoa Diên tương tự, hơn nữa dung mạo Tiểu Viện với thiếu nữ kia có năm phần tương tự, thậm chí so ra còn yếu điệu, dịu dàng hơn mấy lần.

Hôm đó Kim bà bà dụ dỗ hẳn nói rằng Tiểu Viện là nữ tử bán nghệ không bán thân, thân thể còn trinh nguyên, trong sạch. Lại dùng công phu sư tử ngoạn của mình đòi giá ba trăm lượng bạc, không đồng ý giá đó nhất định không thương lượng thêm. Trong cơn háo sắc Ngô Phàm Khâm vậy mà lại lập tức đồng ý. Hôm nay đã gom đủ ngân lượng, dựa theo ước định lên thuyền gặp giai nhân.

Nghĩ đến sắp được cùng mỹ nhân như hoa như ngọc, giữa sóng nước dập dềnh nên thơ mây mưa quấn quýt, Ngô Phàm Khâm không kìm được nuốt nước bọt. Đáy mắt chỉ còn lại sự rạo rục, thèm khát không chút giấu diếm, nào còn chút lý trí phòng bị nào.

Bình An bên cạnh không khỏi nhú mày.

Tiểu Viện vẫn đang ng ã trong thuyền lâu, nghe thấy động tĩnh từ boong tàu, bèn quay đầu về phía này. Cách một lớp cửa sổ bằng giấy mỏng manh, đôi con ngươi Ngô Phàm Khâm dán lên dung nhan mờ mờ ảo ảo, cùng dáng người yếu điệu, mềm mại của nàng, không chớp mắt.

“Dì mẫu, xin hỏi cô nương đã trang điểm xong chưa? Học sinh mong được gặp mặt nàng một lần.” Ngô Phàm Khâm giữ đúng lời hẹn ước, nói rồi hẳn nôn nóng đứng dậy, nhịn không được nhắc mũi chân, đi về hướng thuyền lâu. Đúng lúc này Kim bà bà kịp thời đứng ra ngăn lại, nói: “Tiểu nữ đợi công tử đã lâu, chỉ là số phận người hứa hẹn với lão thân, công tử mang đến đủ chứ?”

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Trong đầu Ngô Phàm Khâm lúc này chỉ nghĩ đến việc rong ruổi ái tính với giai nhân, nhanh chóng túi chiếc túi bằng tơ lụa vào tay Kim bà bà. Bên trong có 6 thỏi vàng ròng bên trong, mỗi thỏi đều được đóng dấu khắc chữ cẩn thận. Kim bà bà mở ra xem, chất lượng tuyệt phẩm, dưới ánh trăng thỏi vàng trên tay phát ra ánh sáng lóng lánh, khiến người ta hoa mắt.

Kim bà bà không chút hoang mang, từ tốn tiếp nhận chiếc túi, đồng thời ra hiệu bằng mắt cho Kim Tam tiếp cận gã sai vặt Bình An. Còn mình nghiêng người, lùi bước nhường đường cho Ngô Phàm Khâm tiến vào.

“Công tử đúng là người giữ chữ tín, mời theo lão thân vào trong.”

Ngô Phàm Khâm đi theo Kim bà bà vào bên trong thuyền lâu, Kim bà bà ra hiệu Tiểu Viện đứng dậy, dùng quạt tròn che mặt lại, hành lễ. Trông mắt Ngô Phàm Khâm gần như muốn nhảy ra ngoài, mắt nhìn đóa Hoa Diên màu đỏ son xinh đẹp trên trán Tiểu Viện, nhin không được nuốt nước miếng một cái.

Bình An làm bộ ngấm nhìn phong cảnh hai bên kênh đào, đáy mắt lại lặng lẽ quan sát Kim Tam bên cạnh.

“Vị ca nhi này, mời tới đuôi thuyền uống trà nghỉ ngơi một lát.” Kim Tam làm động tác mời, để Bình An đi trước. Bình An thoải mái đi tới, cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu dưới mặt nước thấy Kim Tam móc ra một thanh thiết chùy, đang định tấn công y từ phía sau.

Bình An lập tức hiểu rõ tình hình, quả nhiên đã gặp phải kẻ có rắp tâm, nháy mắt, bằng động tác gọn gàng, nhanh lẹ đã rạch một đường kiếm dài trên cánh tay Kim Tam. Thiết chùy cũng vì thế mà rơi xuống sông, nháy mắt máu tươi ướt đẫm tay áo.

Từ nhỏ Bình An đã theo học danh sư, kiếm pháp tinh thâm, Kim Tam tự biết không địch lại được.

Tuy nhiên Bình An cũng không ham chiến, việc quan trọng cần ưu tiên lúc này là bảo vệ chủ tử.

“Công tử. Nhanh nhảy xuống thuy ền.” Thừa dịp Kim Tam bị đau, ôm lấy cánh tay, Bình An từ cửa sổ nhảy vào bên trong thuy ền lâu, nắm chặt cổ tay Ngô Phàm Khâm tháo chạy. Bình An ôm Ngô công tử thả người nhảy khỏi thuy ền.

Ngô Phàm Khâm còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đã rơi xuống nước, Bình An mặc cho Ngô Công Tử bị sặc nước ho rũ rượi, dùng toàn bộ sức lực kéo hắn vào bờ.

Kim bà bà hô to ‘Không ổn rồi.’, vội vàng chạy đến mạn thuy ền, một tay cầm đuốc, quan sát xung quanh mặt sông, một tay khác cầm cây xiên cá, nhưng hai kẻ kia đã bơi được một quãng xa, xiên cá cũng không có tác dụng, bà quay đầu nhìn nhĩ tử ng ỗ trên boong thuy ền, cánh tay ướt đầm máu.

Tiểu Viện cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, từ trong thuy ền lâu bước tới, thấy cánh tay Kim Tam đầy máu, không chút hoảng hốt, vững vàng chạy lại vào thuy ền lâu lấy ra một hòm thuốc, ng ỗ xuống tỉ mỉ băng bó cho gã.

Nàng vừa trang điểm xong, trên người thoang thoảng một mùi hương mê ngọt ngào, mê đắm, trắng sáng, sao thừa, thiếu nữ trước mặt lại tăng thêm vài phần diễm lệ. Kim Tam ngày thường cực kỳ ít để lộ ánh mắt mê đắm đến vậy, cũng rất ít tiếp xúc gần với nàng như lúc này.

Khoảnh khắc hiện tại... thật tốt.

“Thế nào rồi? Tên chó má kia đã chạm vào muội chưa?” Kim Tam nửa nằm, nhíu mày chịu đựng cơn đau nhức, cùng cảm giác bỏng rát khi kim sang dục chạm vào vết thương, khó nhọc thở phì phò hỏi Tiểu Viện.

“Đừng nói gì nữa, trước tiên phải cầm máu đã.” Tiểu Viện không để ý đến câu hỏi của gã, cúi thấp đầu tập trung băng bó, đứng đưng cự tuyệt ánh mắt bỏng cháy của nam nhân đối diện.

“Hừ, mới gặp nhau được một chút, có thể xảy ra chuyện gì được, tay còn chẳng kịp sờ một cái ấy chứ.” Kim bà bà vút xiên cá xuống, có chút

xem thường liếc nhìn tử, đồng thời oán hận nói: “Lúc này rồi mà còn để dê béo chạy mất.”

“Bà bà, dù gì tiền đã ở trong tay chúng ta rồi, cũng coi như là dê không chạy thoát.” Tiểu Viện cẩn trọng mở lời an ủi bà bà, lại từ tốn giải thích: “Kẻ tùy tùng kia thân thủ không phải hạng tầm thường, chỉ sợ Ngô công tử này cũng không phải con cháu nhà khá giả phổ thông. Chúng ta tốt nhất nên mau chóng rời đi, không nên nán lại đây lâu nữa.”

Kim bà bà nhìn Tiểu Viện, thần kinh ngạc trước sự bình tĩnh, lý trí của đứa bé này. Một cô nương 16 tuổi, đối mặt trước hiểm nguy mà mặt không chút đổi sắc, còn vừa băng bó vết thương doạ người trên tay Kim Tam, vừa lạnh lùng phân tích tình huống một cách đầy sắc sảo.

Hai năm nay Kim bà bà quả thực đã quá tự cao, dựa vào việc trộm cắp lừa gạt kiếm miếng ăn nửa đời, ấy vậy mà lại để một con tiểu h ôly gian xảo bậc này ngay dưới mí mắt mình trộm mất trái tim nhi tử mình.

Vì cánh tay Kim Tam bị thương, không thể vận động mạnh, lại sợ Ngô công tử kia báo quan, đường thủy với họ hiện tại không an toàn. Cho nên Kim bà bà quyết định bỏ thuyền đi đường bộ. Không biết Ngô công tử kia có thân phận ra sao, ba người một khắc cũng không dám chần chờ, thừa dịp đêm đen, gió lớn, ba người dùng thuyền ở bờ gần nhất, chỉ cần theo châu báu nữ trang và các vật tùy thân, hành lý nhỏ gọn, xuống thuyền đi dọc con đường ven kênh đào, ít ai lui tới, ở tạm một đạo quán bị bỏ hoang ngoài ngoại ô một đêm.

Trời mùa hè nhiều mưa, ba người vừa sắp xếp xong chỗ nghỉ chân, trời lập tức đổ mưa phùn. Kim bà bà nghĩ vừa hay cơn mưa nhỏ này sẽ yểm hộ tốt cho họ thoát thân, thừa dịp Kim Tam bị thương, có thể mạo hiểm đi dọc ven sông vào thành, hoàn tất một số việc.

Nghỉ ngơi một lát, sắc trời đã trong hơn, nhưng mưa vẫn chưa ngớt. Kim bà bà đội mũ rộng vành, đưa cho Tiểu Viện một chiếc mịch ly, cần theo ô giấy d ôi, nói với nhi tử: “Kim sang được mang theo không đủ, không rõ còn phải đi bao lâu nữa mới đến trấn kế tiếp, ta và Tiểu Viện vào

thành mua ít kim sang được và lương thực, biết đâu có thể thuê một chiếc xe ngựa, con cứ ở đây chờ.”

Kim Tam che miệng vết thương, bờ môi trắng bệch mím lại, hẳn vốn muốn giữ Tiểu Viện lại bên mình, nhưng nghĩ lại hiện giờ hẳn đang bị thương, mẫu thân lại biết chút quyên cứu, để Tiểu Viện theo bà vẫn an tâm hơn, bèn đồng ý: “Được. Hai người đi nhanh v ề nhanh, trong thành sợ cũng không quá an toàn.”

Tiểu Viện và Kim bà bà đi một đoạn không xa là đến ven Huyện Lâm Hà. Sáng sớm trời mưa lất phất, phố xá s ầm uất chìm trong màn mưa bụi lạnh lẽo. Tiểu Viện quan sát kỹ lưỡng các con đường, hẻm nhỏ, mới chậm rãi nói: “Ngô công tử kia hình như không báo quan.”

“Dù có báo quan có lẽ hẳn cũng không nghĩ rằng chúng ta sẽ quay lại thành.” Kim bà bà giảo hoạt cười lạnh.

Hai người mua xong kim sang được, lại tìm quán bánh bao mua chút lương thực đi đường. Bánh bao vẫn còn đang hấp chưa xong, Kim bà bà và Tiểu Viện ng ồi trước cửa tiệm chờ. Tiểu Viện hơi khát, muốn hỏi thử chủ tiệm có bán cháo loãng không, Kim bà bà rút một bình h ồ l ồ từ bên hông ra, nói: “Ta vừa uống r ồi, người cũng uống chút nước đi.”

Tiểu Viện không suy nghĩ nhiều, v ặn nắp uống một hơi.

Không bao lâu sau, bánh bao đã hấp xong, Tiểu Viện đứng dậy muốn đi lấy bánh, thì cảm thấy trước mắt tối s ầm lại, hai chân mềm nhũn cả người đổ ập xuống mặt bàn.

Khi nàng tỉnh dậy đã là một ngày sau.

- - - - -

Kính thành.

Buổi tối, từng chiếc xe ngựa trang hoàng đẹp đẽ ùn ùn kéo tới, dừng trước cổng một Lâm viên đèn đuốc lộng lẫy. Đôi sư tử bằng đá cẩm thạch

trắng trong đêm tối vẫn toát ra vẻ uy nghiêm, ánh đèn lồng đỏ lay động trong gió, ánh sáng rục rĩ hắt lên tấm biển hiệu bốn chữ được đính thân một vị danh gia đẽ bút: Hậu Sơn Trà Tự.

Vương tôn công tử quần là áo lượt bước xuống xe, tốp năm tốp ba, ngựa quen đường cũ cùng nhau nói nói cười cười đi vào bên trong.

Đây là nơi các nam tử có quyền có thế của đế đô lui tới tìm giai nhân.

Quy mô của Lâm Viên Hậu Sơn rất lớn, nằm ở khu vực ngoại ô, phong cảnh hữu tình, đình đài lầu các tinh xảo, tráng lệ chẳng thua bất kỳ một phủ Vương công, quý tộc nào.

Phía trước có bốn viện tử, sáo trúc đàn tiêu ngân nga không dứt, yến ẩm ca múa trắng đêm không ngừng, các nữ tử ở đây người nào người nấy đều trẻ trung, mỹ mạo, kiêu diễm xuân sắc, cầm kỳ thi họa, tài sắc vẹn toàn. Tuyệt đối không phải loại dung chi tục phẩn như gái làng chơi của mấy chốn trăng hoa tầm thường.

Phía trước Tự Tình Quán chỉ là nơi uống rượu, thưởng thức mỹ vị, hậu viện sau núi mới là nơi ghê gớm. Mỗi một tiểu viện bên trong hậu viện đều được trang trí vô cùng nhã nhặn, xa hoa, mỗi viện lại có một “Viện chủ” đều là giai nhân ngàn người mới chọn được một.

Từ trước đến nay các nhà chứa cao cấp nhất, cùng lắm cũng chỉ vồn vồn mang tới cảm giác khoái lạc, ân ái trên giường. Nhưng nơi như Hậu Sơn Trà Tự không chỉ cung cấp cái gọi là ân ái mà còn khéo léo nắm lấy trái tim khách nhân, khiến họ mê muội, lưu luyến không muốn rời đi.

Dương nhiên cái nơi đốt ngân lượng như chỗ này, khách tới chơi không phải hào phú nhất nhì một phương khó có phúc mà hưởng thụ.

Tử Vân cô nương của Tử Trúc Viện, hiện tại đang là viện chủ nổi danh nhất Hậu Sơn.

Diễm danh của nàng lan xa đến mức Trạm Vương - Trịnh Lan gần đây cũng thường xuyên ghé thăm Tử Trúc Viện, cũng bởi thế danh tiếng của

Tử Vân càng ngày càng nổi như cồn.

Thế nhân đều biết, Trạ̣m Vượng Trịṇh Lan, là nhi tử thứ chín của Hặ̀ng Xượng Đệ́. Thuở nhỏ chàng ta phong độ bất phàm, dung mạo xuất chúng, là người tuấn dật, xinh đẹp nhất trong các hoàng tử, công chúa. Năm nay chàng ta vừa tới gia quan (*), trong phủ chớ nói đến thê thiếp, ngay cả một người động phòng cũng không có, xưa nay chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt, tìm kiếm lưu oanh.

(*) Gia quan 加冠: chỉ con trai 20 tuổi. Thời cổ con trai đến 20 tuổi làm lễ gia quan (đội mũ) biểu thị đã thành niên.

Bởi vì vô duyên với ngôi vị thái tử, bình thường cũng chẳng có dã tâm, cho nên mặc dù thuở nhỏ thiên tư trác tuyệt, thông minh lỗi lạc, nhưng vẫn vô cả triêu chỉ coi Trạ̣m Vượng là một hoàng tử nhàn nhã thích hoa say nhạc, chỉ yêu lối sống phong lưu, phóng khoáng.

Vượng tri ều Đạ̣i Trịṇh, đến Hặ̀ng Xượng Đệ́ đã được năm đời trị vì. Hoặ̀ng tộc Trịṇh gia tung hoành ngang dọc ở Cửu Châu, tay trắng lập cơ đồ, trải qua hai đời vua dựng nước Thái Tông cao tổ và Văn Đế khổ tâm kinh doanh, phát triển thương nghiệp, lại qua đời Hoa Hạ Đế với chính sách cai trị mềm mỏng, mà thiên hạ thái bình, tứ hải phục tùng, nơi nơi thịnh thế, chốn chốn an bình.

Tuy nhiên một vương triều thái bình đã lâu, đương nhiên sẽ đến một thời điểm dần dần trượt dốc, sau một thời gian dài sống trong sung túc, giàu có, các gia tộc hiển quý, quan lại trong triều sớm đã có dấu hiệu biến chất, không còn chăm lo rèn giũa đạo đức, tôi luyện văn võ, bắn cung, cưỡi ngựa như trước nữa.

Vượng tri ều Đạ̣i Trịṇh nhìn qua thì thái bình, nhưng thật ra sóng ngầm dữ dội, nguy cơ tứ phía.

Trịṇh Lan ng ồi bên cửa sổ của Tử Trúc Viện, thân khoác một bộ thường phục trắng như tuyết, bên hông dắt đai ngọc lục bảo xanh thắm, tinh xảo, tay cầm một chiếc quạt xếp làm bằng trúc đỏ Tương Phi (1), càng tăng thêm lãng dật, khôi ngô, thoát tục.

Không thể không nói, ở chàng có tất cả những gì tốt đẹp nhất, tinh túy nhất của toàn bộ đế đô, hoàng thân quốc thích, vương tôn công tử.

Nhìn ánh trăng thanh khiết rót lên rừng trúc xanh rờn, Trịnh Lan thoáng bối rối, yên lặng không nói nửa lời.

Tử Vân áp sát tới dâng lên một chén rượu. Ngón tay thon dài trắng nõn của chàng từ tốn đón lấy, đặt ly rượu hoa mai thơm lừng bên môi, uống một hơi cạn sạch. Đôi mắt chàng thâm trầm như đêm nước, sâu thăm thẳm đầy bí hiểm, nhưng lại quyến rũ chết người.

“Rượu rất ngon, làm phiên viện chủ.”

Mặc dù quen biết đã lâu, Trịnh Lan vẫn đối xử với Tử Vân như trước: phong độ, từ tốn, khách khí.

Mới đầu nàng còn cho rằng đây là kết quả của sự giáo dưỡng nghiêm ngặt nơi hoàng cung. Nhưng nửa năm qua, chàng ngay cả bàn tay nàng cũng không nắm, vẫn lịch sự xa cách như ngày đầu.

“Điện hạ, hôm nay có vẻ nhàn nhã, thư thả? Tử Vân muốn vì người đàn một khúc.”

Tử Vân thâm tình ngẩng đầu nhìn chàng, lấy ra toàn bộ vốn liếng phong tình, quyến rũ học từ thuở nhỏ thi triển ra. Sóng mắt nàng lưu luyến, cái nhìn đa tình, kiêu diễm, lại thêm một khuôn mặt xuân sắc đẹp đến nao lòng.

Tử Vân nổi tiếng từ khi còn nhỏ, trong chốn phong nguyệt này nàng tự tin chưa từng bại trận, nhưng lại không thể nhìn thấu vị hoàng tử đối diện mình đây.

“Đêm đã khuya, tiểu vương muốn ra vườn trúc đi dạo cho tản mùi rượu, Tử Vân cô nương ngủ ngon.”

Chàng nhẹ nhàng khinh thân, nhảy ra khỏi cửa sổ, làm bộ muốn đi: “Đa tạ viện chủ đã khoản đãi.”

Tử Vân nao nao, rốt cuộc nhịn không được nín chặt vạt áo chàng. Đôi mắt ngập nước long lanh, có chút khổ sở, lại có vẻ khấn cầu nhìn Trịnh Lan: “Điện hạ, cho tới nay, Tử Vân đã làm chuyện gì khiến chàng phiền muộn hay sao?”

Trịnh Lan mỉm cười, nhẹ nhàng thu lại cây quạt xếp trong tay, cúi người, dùng lòng bàn tay lau đi giọt lệ chuẩn bị lăn xuống, lại dịu dàng ghé đến trước mặt Tử Vân từ tốn đáp: “Viện chủ dịu dàng, hiểu lòng người, xinh đẹp, yếu điệu không gì sánh được. Có đi đâu bản vương đang luyện một loại võ công.”

Tử Vân kinh ngạc nhìn người nam tử phong thái tuấn dật, mặt mày như họa trước mắt, hơi thở của chàng càng lúc càng gần, mơn trớn nhẹ nhàng trên vành tai: “Loại này, tuyệt đối không thể gần nữ sắc.”

Sau đó ý vị thâm trường cười một tiếng, nụ cười này khiến Tử Vân cảm thấy trên thế gian này hẳn chẳng có thứ gì đẹp đẽ được bằng.

Lỗi tai... và cả tim nàng đều tê dại, đến khi Tử Vân lấy lại tinh thần, Trịnh Lan đã biến mất không thấy tung tích.

- ----- Trúc Tương Phi

Hình ảnh

undefined

Truyền thuyết

Tương truyền vào thời Nghiêu Thuấn, trên núi Cửu Nghi 九嶷 ở Hồ Nam 湖南 có 9 con ác long sống trong 9 hang động, chúng thường đến sông Tương 湘 giỡn nước, khiến nước dâng tràn mênh mông, làm mùa màng bị hư hại, nhà cửa bị sụp đổ, nhân dân kêu trời không thấu, tiếng oán than đầy đường. Đế Thuấn quan tâm đến nỗi thống khổ của dân, biết được tin ác long làm hại bách tính, ăn không ngon, ngủ không yên, muốn đến phương nam giúp dân trừ hại, trừ trị ác long.

Đế Thuấn có hai bà phi tên Nga Hoàng 娥皇 và Nữ Anh 女英, là hai cô con gái của Đế Nghiêu. Tuy xuất thân hoàng gia, lại là đế phi, nhưng hai bà chịu ảnh hưởng và có được sự dạy bảo của Nghiêu Thuấn, đồng thời không ham hưởng lạc, mà luôn quan tâm đến nỗi thống khổ của dân. Đối với việc ra đi lần này của Đế Thuấn, hai bà cũng lưu luyến không rời. Nhưng, nghĩ đến việc diệt trừ tai hại và nỗi đau khổ cho bách tính vùng Tương giang, hai bà nén nỗi li sầu đưa tiễn Đế Thuấn lên đường.

Đế Thuấn đi rồi, Nga Hoàng và Nữ Anh luôn chờ đợi tin vui Đế Thuấn chinh phục được ác long, ngày đêm cầu khẩn mong sớm thắng lợi trở về. Nhưng, một năm rồi lại một năm nữa qua đi, chim én bay đi bay về đã mấy lần, hoa nở hoa tàn đã mấy độ, vậy mà Đế Thuấn vẫn bất tin. Hai bà lo lắng, Nga Hoàng nói rằng: “Lẽ nào Đế Thuấn bị ác long làm tổn thương, hay là nơi tha hương nhuộm bệnh?”

Nữ Anh bảo rằng: “Hay là giữa đường gặp nguy hiểm, hay là đường núi xa xôi lạc mất phương hướng?”

Hai bà nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ rằng: ở nhà mong chẳng được tin, không thấy người trở về, chi bằng đi tìm. Thế là Nga Hoàng và Nữ Anh đội sương gió băng rừng vượt suối đến Tương giang ở phía nam tìm chèo.

Trèo hết núi này sang núi khác, vượt hết sông này đến sông khác, cuối cùng họ cũng đến được núi Cửu Nghi, men theo giòng Đại Tử Kinh 大紫荆 đến đỉnh núi rồi lại theo giòng Tiểu Tử Kinh 小紫荆 xuống núi, tìm khắp từng sơn thôn ở núi Cửu Nghi, đi khắp từng con đường nhỏ ở núi Cửu Nghi. Một ngày nọ, họ đến một nơi gọi là Tam Phong Thạch 三峰石, nơi đây có 3 khối đá cao vút, trúc xanh vây quanh, có một ngôi mộ trên châu cao lớn. Họ cảm thấy kì lạ, liền hỏi dân làng bên cạnh: “Đây là phần mộ của ai sao mà hùng tráng mẽ lệ vậy? Còn 3 khối đá kia sao mà cao và hiểm trở vậy?”

Dân làng gạt nước mắt nói rằng: “Đây là mộ của Đế Thuấn, ông ấy từ nơi phương bắc xa xôi đến đây giúp chúng tôi diệt trừ 9 con ác long, mọi người nơi đây đã có một cuộc sống an lạc, nhưng Đế Thuấn lúc cung tận

tuy, đỡ biết bao mồ hôi cùng tâm huyết, chịu khổ nhọc và bệnh chết nơi đây.”

Hoá ra sau khi Đế Thuấn qua đời, hương thân phụ lão vùng Tương giang cảm kích hậu ân của ông nên đã xây nên ngôi mộ này. Một bầy hạc tiên trên núi Cửu Nghi cũng cảm động, chúng sáng chiều bay đến Nam hải ngâm vệtừng viên trân châu lánh lánh rải trên mộ Đế Thuấn, trở thành ngôi mộ trân châu. Còn 3 khối đá lớn là do Đế Thuấn dùng 3 chiếc răng bừa cắm xuống đất để diệt trừ ác long biến thành. Nga Hoàng và Nữ Anh sau khi biết được sự tình, đau buồn vô hạn, hai người ôm nhau khóc. Khóc liên 9 ngày 9 đêm, khóc đến nổi sưng cả đôi mắt, khan cả giọng. Nước mắt khô, cuối cùng máu chảy, cả hai chết bên cạnh Đế Thuấn.

Nước mắt của Nga Hoàng và Nữ Anh rưới lên trúc ở núi Cửu Nghi, trên thân trúc xuất hiện những vết đốm, tím có, trắng có, còn có cả màu đỏ như máu, đó chính là “Tương Phi trúc” 湘妃竹. Trên thân trúc còn có những đường vân giống chỉ tay, tương truyền đó là do hai bà phi gạt nước mắt trên thân trúc lưu lại; lại có cây trúc mang vết đốm đỏ tươi như máu, đó là huyết lệ từ trong đôi mắt của hai bà chảy ra nhuộm thành.

Chương 3: Bán Đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tử Vân đương nhiên không tin loại thần công nào có thể khiến cho một nam tử đương tuổi mười tám đôi mươi lại không chịu g ân gũ nữ sắc, lòng nàng như lửa đốt, lo lắng chút nữa Tân Đại cô cô sẽ đến tìm mình nói chuyện.

Một lúc sau, một nữ nhân trung niên mặc hoa phục, dẫn theo hai nha hoàn khúm núm theo sau hầu hạ, chậm rãi bước vào Tử Trúc Viện. Trên đầu bà là đủ thứ trang sức sa hoa, mỗi bước đi đầu kéo theo tiếng leng keng của ngọc bội thanh thúy va vào nhau.

Bà đi tới đâu, các cô nương và chúng nha hoàn đầu kính cẩn cúi đầu hành lễ, mắt bà nhìn thẳng mang theo khí chất uy nghiêm ngăn đầu đi về phía trước.

Đây chính là Tân Đại cô cô, chủ nhân của Hậu Sơn Trà Tự. Ngày trước bà từng là c ãn sư có tiếng ở Giáo Phường.

Dung mạo bà không quá xuất chúng nhưng trường tụ thiện vũ, đến tuổi xế chiều, bà dùng toàn bộ của cải nửa đời tích trữ, tay trắng gây dựng cơ nghiệp, tạo dựng lên Hậu Sơn.

(*) “Trường tụ thiện vũ”(長袖善舞) là 1 thành ngữ, bắt nguồn từ cuốn “Hàn Phi Tử”, có nghĩa là “người có tay áo dài thì giỏi việc nhảy múa”. Thời xưa tay áo là một đạo cụ quan trọng trong biểu diễn vũ đạo, mặc áo có tay áo dài thì khi múa sẽ càng đẹp, càng uyển chuyển. “Trường tụ thiện vũ” vốn có hàm ý “có điều kiện thuận lợi thì làm việc sẽ dễ thành công”, sau này dùng để miêu tả người giỏi xã giao hoặc có tài năng, biết dùng thủ đoạn.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trong giới phong nguyệt, bà dễ dàng đập đổ tất cả Tần lâu sở quán nơi Đế Đô tạo nên một đế chế mang tên Hậu Sơn.

Nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của Tử Vân, Tân Đại ra hiệu cho hai nha hoàn bên dưới lui xuống, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Cô cô...”

Tử Vân buồm bã mở miệng: “Điện hạ vẫn như trước, không chạm vào con.”

Tân Đại hiểu rõ, Hậu Sơn trở nên Lạc Dương Chi Quý (*), xây dựng được danh tiếng khó ai bì kịp như ngày hôm nay, phần nhiều là do nửa năm trước Trạm Vương đến nghỉ đêm tại Tử Trúc Viện. Đối với những chốn Câu Lan Ngõa Xá (**), chỉ cần có vài vị vương tôn công tử tới thăm lập tức trở nên nổi đình nổi đám, làm ăn phát đạt.

(*) Lạc Dương chi quý” đây vốn là một thành ngữ chỉ văn chương hay đẹp được mọi người đua nhau sưu tập, sao chép, sẵn đón. Nguyên ủy của thành ngữ này là do trong đời Tấn, Tả Tư viết bài Tam Đô Phú rất hay, những nhà giàu có tại kinh đô Lạc Dương đua nhau cho người sao chép đến nỗi giá giấy ở Lạc Dương đắt vọt hẳn lên.

Thành ngữ này còn dùng để ẩn dụ cho những tác phẩm, địa điểm... được thế giới đánh giá cao, trong thời gian ngắn đã lưu truyền rộng rãi.

(**) Chỉ chốn ăn chơi.

Trạm Vương vui vẻ với Tử Vân, từng là đi đầu khiến Tân Đại cực kỳ đắc ý, nào ngờ nửa năm trôi qua, Trạm Vương chỉ đơn thuần nghỉ đêm tại đây, không chỉ Tử Vân mà với bất kỳ nữ tử nào cũng xa cách.

“Cô cô, Tử Vân vô dụng.”

Nhìn dáng vẻ thất bại của Tử Vân, Tân Đại khẽ mỉm cười, an ủi: “Con ngoan. Đừng quá để trong lòng. Cửu điện hạ là long mạch hoàng thất, là

hoàng tử tôn quý của Đại Trịnh ta, nắm được trái tim của y, nào có dễ dàng như thế.”

Ngoài miệng thì an ủi Tử Vân, nhưng trong lòng Tân Đại lại cực kỳ nghi hoặc. Tử Vân là mỹ nhân quyến rũ, yếu điệu đến bậc nào, những vương hầu, công tử từng đến đây có mấy ai chống lại được sức hấp dẫn của nàng ta, chỉ hận không thể làm hạ thân dưới váy giai nhân. Nửa năm qua, số lần Trạng Vương nghỉ lại Tử Trúc Viện nhiều không đếm xuể, nếu không thích tại sao lại cứ nhất định ở lại nơi này?

Hậu Sơn vừa mới ổn định những bước gốc rễ, việc quan trọng trước nhất chính là dựa vào người có thế lực lớn, địa vị cao viết bằng vàng, lập chiêu bài (*).

(*) ví vớ việc khoe tên tuổi với mọi người.

Bà nhìn những thỏi vàng ròng lấp lánh trên mặt bàn, Cử điện hạ cứ nhất quyết không lên giường với Tử Vân, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ chán ghét nàng ấy cũng nên?

Nhất định phải mau mau nghĩ biện pháp mới được.

Chẳng lẽ... Trạng Vương thực sự cũng thích Tử Vân, chỉ là ghét nàng ấy thân thể không toàn bích?

Từ chỗ Tử Vân đi ra, Tân Đại cau mày hỏi nha hoàn tùy tùng: “Nhóm đến Lâm Hà tìm mua ‘chim non’, lúc nào mới hồi kinh?”

Nha hoàn già dặn bên cạnh thấp giọng đáp: “Vừa mới nhận được tin, nói là đã lên đường, nửa tháng nữa sẽ hồi kinh.”

Tân Đại gật đầu, lại nói: “Trong thư đề cập gì đến mặt hàng không? Có món non nào ưu tú vượt bậc chứ?”

Nha hoàn nghĩ ngợi một lát, mới trả lời: “Cũng không khác biệt quá lớn với những năm trước. Có đi đâu trên đường trở về, họ có thu mua được một món hàng tốt từ tay một lão thái thái, cô nương này ngày trước lớn lên

trong nhóm buôn ngựa, có học qua chút văn thơ, đàn sáo, có đi đầu hơi lớn tuổi một chút. Năm nay nàng ta đã mười sáu. Nhưng người bán khẳng định nàng ta là gái trinh.”

Tâm tình Tân Đại thoáng giãn ra, nhẹ gật đầu.

Đế đô nằm ở phía Bắc, do vậy vương hầu, công tử Đại Trinh phần lớn đều thích những nữ tử ngọt ngào, tùy mỹ ở phương Nam. Cho nên Tân Đại thường phái người tới khu vực huyện Lâm Hà, địa phận giao giữa hai vùng Nam Bắc mua người.

Tần lâu sở quán phía trước tiếp đón người mới đến, cửa sau tiễn khách đi. Thi thoảng sẽ có ân khách chuộc thân cho kỹ nữ hoặc người nhà tới chuộc lại thân nhân, cũng có những cô nương tuổi già nhan sắc tàn phai bị đuổi đi, bởi vậy cần không ngừng mua thêm những nữ tử trẻ tuổi thay thế.

Bà cực kỳ chờ mong những mầm non ưu tú có thể đào tạo thành tài sắp tới.

Trong rừng cây của Hậu Sơn, Trịnh Lan đang chậm rãi bước đi, khả năng nhìn trong đêm tối của chàng rất tốt, bốn bề vắng lặng, tĩnh mịch, đem đến cho tinh thần chàng sự thư giãn hoàn toàn.

Bao quanh khu vực Lâm Viên Hậu Sơn là một rừng tùng xanh ngắt trải dài miên man, vừa qua giờ Tý, giữa mảng rừng âm trầm một đàn dơi dáo dác ùa ra, che kín vầng trăng tròn vành vạnh trên cao, có chút kinh dị.

Một kẻ mặc áo dạ hành xuất quỷ nhập thần hiện lên, quỳ gối trước quý công tử một thân áo bào trắng, kính cẩn hành lễ: “Chủ thượng.”

Đàn dơi hơi sà xuống mặt đất trong chốc lát, rồi lập tức tung cánh bay đi, chẳng thấy tăm hơi, mặt đất lần nữa đông đầy ánh trăng, những tia sáng bạch, trong vắt, thanh lãnh chiếu lên gương mặt tuấn tú của Trịnh Lan, khiến dung mạo chàng ta như khoác thêm một tấm voan mỏng, càng tăng lên mấy phần yêu mị.

“Chuyện gì?” Trịnh Lan hỏi.

Dưới quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu bẩm báo: “Tả thừa tướng đại nhân Tiễn Trọng Mưu đã tới huyện Lâm Hà. Trong vòng nửa tháng nữa sẽ hễ kinh. Tiểu nhân tra được Tả thừa tướng đại nhân hai năm nay đã ngầm ngầm hợp tác với thái tử điện hạ, mưu đồ bí mật cuối năm nay sẽ phát động cung biến, bức Thánh Thượng thoái vị nhường ngôi.”

Nét mặt Trịnh Lan vẫn giữ nguyên vẻ hờ hững, vô cảm, tựa như đã sớm dự liệu được từ trước: “Hai người này, cuối cùng vẫn dính lấy nhau.”

Trưởng tử Trịnh Vinh vừa ra đời, Hằng Xương Đế đã lập hắn làm trữ quân, hiện tại tính ra hắn đã ngồi trên ngôi vị thái tử hơn ba mươi năm. Làm trữ quân lâu rồi, dã tâm cũng lớn dần theo.

Thái tử ngầm kinh doanh nhiều năm, trong triều không thiếu tai mắt, vây cánh của hắn. Mà Tiễn Trọng Mưu đã gắn bó với Hàng Nam xấp xỉ mười năm, gia tộc của hắn là một trong số những thế lực có tầm ảnh hưởng nhất phía Nam, dù nói nhất hô bách ứng (*), cũng chẳng phải nói ngoa. Hắn có thể được đề bạt là Tả tướng, đương nhiên thế lực phía sau ngay cả đế vương cũng không dám khinh thường.

(*) Một người đứng ra kêu gọi thì trăm người hưởng ứng làm theo.

Con người vốn luôn khát cầu những thứ mình không có được. Địa vị càng cao, càng muốn bước lên vị trí cao hơn. Nếu hai người kia thật sự liên hợp lại, phát động cung biến, chỉ sợ Hằng Xương Đế lãnh ít dữ thôi.

Hiếu tâm của Trịnh Lan có hạn, nhưng cũng không thể trở mặt đứng nhìn đại ca giết chết phụ hoàng. Vì thế nửa năm trước đã cài không ít tai mắt trong các thế lực nơi triều đường, nhằm quan sát kỹ càng cục diện, đề phòng bản thân bị đẩy vào thế bị động.

Về phần vị Hoàng Đế cao cao tại thượng trên bảo tọa kia, Trịnh Lan quả thực chẳng có nửa điểm hứng thú.

Tả thừa tướng cấu kết với Thái tử vốn chỉ là vấn đề thời gian.

Có đi đâu Trịnh Lan không rõ kể trước nay luôn làm việc ổn thoả như Dơi vì lý do gì đêm nay lại gấp gáp tìm chàng đến vậy.

“Còn có chuyện gì quan trọng không?”

Nghe ra giọng điệu thiếu kiên nhẫn của chủ nhân, Dơi dừng một lát, mới thưa tiếp: “Còn một việc nữa... Gián điệp trong cung truyền tin, nói... Thánh thượng vì muốn tránh việc Tả thừa tướng kết vây cánh với Thái tử, nên định sắp xếp con gái độc nhất của hắn gả cho chủ thượng. Ngày Tiễn Trọng Mưu chính thức nhận thánh chỉ thăng chức cũng là lúc công bố chuyện này. Bệ hạ vẫn luôn giữ kín ý định đó, chỉ tiết lộ bằng lời cho hoạn quan kề cận bên người, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không biết.”

Chỉ hôn?

Trịnh Lan thoáng bất ngờ, chàng mang tiếng hành vi phóng túng, lối sống buông thả, phong lưu, đại đa số tiểu thư khuê các ở kinh thành đều không tình nguyện muốn phát sinh bất kỳ quan hệ nào với chàng. Đây chính là mục đích của chàng khi thường xuyên ghé thăm Thiên lâu Sở quán. Nước cờ này nhằm để cho mấy cô nương mong muốn trèo cao vào gia đình hoàng tộc, cách xa chàng một chút. Hằng Xương Đế cũng nhiều lần ám chỉ với chàng về vấn đề này, cần tiết chế việc gán gởi nữ sắc.

Nếu lão hoàng đế biết chàng căn bản vào nơi Câu Lan Ngõa Xá để tu hành làm Liễu Hạ Huệ, không biết lão hoàng đế sở hữu cả tam cung lục viện nào đó còn dám mặt dày trách cứ chàng háo sắc nữa hay không?

Vào thời điểm này lại muốn chỉ hôn nữ nhi duy nhất của Tả tướng quyên nghiêng triều chính với chàng... nước cờ này của Hằng Xương Đế quả là có phần đáng để nghiên ngẫm.

“À, lão hoàng đế vì muốn giữ vững Điều Ngự Đài của mình, mà ngay cả bản vương cũng muốn ném vào trận chiến của lão.” Trịnh Lan cảm thấy có chút hoang đường, mỉa mai hỏi: “Dáng dấp nữ nhi của Tiễn Trọng Mưu thế nào? Nhìn được không?”

(*) "Điều ngư đài" có nghĩa là "đài câu cá"; sở dĩ có cái tên này bởi vì nơi đây từng là địa điểm câu cá ưa thích của hoàng đế Kim Chương Tông.

Dời im lặng, nét mặt ngưng nghịu, luống cuống trong chốc lát mới mở miệng: “Nữ nhi của Tiễn Đại Nhân tên Tiễn Thục Viện. Cuối năm nay vừa đến tuổi cập kê (*). Nghe nói dung mạo không t ồi.

(*) 才笄 Nguyên văn là Kê 笄 là vật trang sức dùng để cài tóc, giữ búi tóc cho chặt. “Cập kê” 及笄 còn được gọi là “kí kê” 既笄. Theo cổ lễ, con gái ngày xưa đến 15 tuổi thì vấn tóc lên, làm lễ cài kê, dùng cây kê để cài tóc, mang ý nghĩa đã đến tuổi có thể đính hôn..

Dời lấy từ trong vạt áo một cuốn hoạ trục (1), đưa cho Trịnh Lan.

Trịnh Lan mở ra, là chân dung của một thiếu nữ mười mấy tuổi, giữa trán điểm một đóa Hoa Diên màu đỏ tía.

“Đây là bức chân dung hoạ sư vẽ cho Tiễn Thục Viện lúc còn nhỏ. Trong kinh các vọng tộc đã từng gặp nàng ta đều nói giữa trán Tiễn tiểu thư trời sinh có một vết bớt giống một đóa Hoa Diên giữa trán. Vì thế nàng ta còn một tên khác là Hoa Diên Mỹ nhân.”

Trịnh Lan nhìn tiểu nữ tử trong bức ảnh, cảm thấy tư sắc cũng bình thường, nhưng đóa Hoa Diên giữa trán lại khá cuốn hút.

“Chỉ có đi ầu...” Dời còn có lời muốn nói.

“Hôm nay người làm sao mà cứ ấp a ấp úng thế?” Trịnh Lan kỳ thực không quá để tâm đến dáng dấp của nữ nhi nhà Tiễn Trọng Mưu, dù gì hai ngày nữa hẳn cũng sẽ vào cung từ chối hôn sự này. Thân sinh ra trong nhà đế vương, nhưng hẳn không muốn vì bất kỳ ai lợi xuống vũng nước đục giao tranh của những phe phái nơi tri ều đường hỗn tạp.

“Thuộc hạ đi ầu tra được, nữ nhi của Tả tướng năm ngoái đã bí mật đến kinh thành, nàng ta được Thái tử bí mật giấu trong Đông Cung, chỉ sợ giữa hai người đã sớm tự ý trao thân...”

“Ồ? Chuyện này thú vị đấy.”

Trịnh Lan nhẹ nhàng gõ gõ cây quạt trong lòng bàn tay, ánh mắt đầy vẻ hào hứng: “Lão hoàng đế ngày thường còn chả nhớ nổi mặt ta, vừa nhớ đến ta đã quang minh chính đại đại đội cho nhi tử một cái nón xanh to. Thật sự là đại lễ quá lớn.”

Dơi không dám cười, hẩn nhìn Trịnh Lan, thấy chủ nhân có vẻ không tức giận mới dám thở nhẹ một hơi.

“Chỉ sợ bệ hạ còn chưa biết việc Tiễn cô nương và Thái tử phát sinh quan hệ. Chủ thượng, có cần Bọ Cạp hành động, giải quyết việc này?” Dơi hỏi.

Ngũ Độc Môn - là một tổ chức Trịnh Lan bí mật cơ cấu, gồm một nhóm thị vệ ai nấy bản thân đều có tuyệt kỹ riêng. Dơi là một trong số những người đó, sở trường của hẩn là đi điều tra, thu thập thông tin.

Trừ Dơi ra, còn có một kẻ am hiểu thuật ám sát là Bọ Cạp. Ngoài ra hẩn còn am hiểu về điểu chế độc dược, thông thạo y lý, và lý thuyết về y thuật cổ. Còn có Nhện sở trường bảo hộ, thủ vệ và Kiến giỏi về điểu binh khiển tướng.

Chẳng ai hay biết, một vị Vương gia nhìn như kẻ phong lưu, phóng túng, cả ngày chỉ yêu râu hoa gheo liễu, chẳng những đứng đưng trước nữ sắc, lại còn là một kẻ từng trải, thâm trầm âm độc, sâu không lường được.

Tiền lâu Sở quán là nơi nguy trang cho vỏ bọc không màng cuộc chiến tranh giành quyền lực của chàng, đặc biệt nơi nhàn nhã, bình yên như Hậu Sơn này lại càng trở thành bình phong ẩn mình hoàn hảo.

“Không cần cho Bọ Cạp ra trận. Bản Vương ngược lại muốn biết, rốt cuộc chuyện này sẽ phát triển theo hướng thế nào.”

Trong lòng Trịnh Lan dậy lên một tia hứng thú. Đã rất nhiều năm trôi qua, đối với một kẻ năng lực trác tuyệt, thông minh hơn người như hẩn,

mọi thứ đều quá sức nhàm chán, nhạt nhẽo. Thứ cảm xúc đầy phẫn khởi này đã lâu chưa xuất hiện.

Lúc Tiểu Viện tỉnh lại, phát hiện mình đã trở về huyện Lâm Hà, nhưng lại ở trong một khoang thuyền tắm tối, lạ lẫm.

Nàng vùng vẫy một hồi, mới phát hiện ra hai chân, hai tay bị dây thừng cột chặt, bên cạnh có có mấy tiểu cô nương đang tuổi đậu khấu niên hoa (*) cũng bị trói lại.

(*) Người Trung Quốc thường so sánh xử nữ với cây đậu khấu, từ đó “đậu khấu niên hoa” để chỉ những thiếu nữ ở độ tuổi 13-14.

Những tiểu cô nương này dung mạo không tệ, nhưng ánh mắt ai cũng ngờ nghệch, ngờ ngác, bộ dáng gầy yếu đáng thương, so ra nhìn nàng thế mà lại nở nang, khoẻ mạnh hơn nhiều.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, quan sát khung cảnh bên ngoài, nàng đoán chừng thuyền đang đi xuôi về phương Bắc.

Thấy nàng đã tỉnh, mục già đứng bên cạnh cau mày, ấn chén nước vào miệng nàng.

Tiểu Viện quả thực đang vô cùng khát, chẳng quan tâm nước kia có bị bỏ gì không uống ừng ừng một hơi.

Nước...

Những hình ảnh trước lúc nàng hôn mê: Cảnh tượng Kim bà bà đưa cho nàng hờ lô nước dắt bên hông vô tri vô giác hiện về

“Mẹ người đã bán người đi, nhớ lại rồi à?”

Mục già kia ngẩng xồm xuống mặt mũi hung tợn, cười nhạt hỏi nàng.

“Người đó không phải mẹ ta...” Tiểu Viện lập tức hiểu vấn đề Kim bà bà đã đánh thuốc mê nàng sau đó bán nàng cho kẻ khác.

“Người yên tâm, người và các nàng không giống nhau.” Mụ già nhìn đám nữ tử mặt mũi nhem nhuốc xung quanh, duỗi ngón tay vuốt cằm Tiểu Viện, cẩn thận chạm vào dung nhan xinh đẹp mỹ miều của nàng, lại vuốt ve đóa Hoa Diên đặc biệt trên trán, cười ha hả nói: “Bao nhiêu năm rồi, chưa từng gặp qua món hàng đẹp đẽ đến thế này. Về đến kinh thành, chắc chắn người sẽ trở thành tân sủng mới trong lòng bà chủ Tân. Hậu Sơn của chúng ta cũng chẳng phải cái địa phương lữ chó mèo vớ vẫn có thể bước vào. Khách tới toàn là các Vương tôn, công tử, ngay cả Trại Vương điện hạ cũng là khách quen chỗ chúng ta.”

Tiểu Viện hoảng hốt, lòng không kìm được sợ hãi, nàng thấp thỏm nhìn những cô gái đáng thương xung quanh, nhanh chóng hiểu rõ tình hình. Thế là trong sợ hãi còn không giấu nổi tức giận.

Kim bà bà đúng là kẻ máu lạnh, nhẫn tâm.

Đến cùng, nàng vẫn không thoát được vận mệnh bị bán đến nơi dơ bẩn kia.

Dường như từ nhỏ đến lớn, số phận lúc nào cũng run rẩy, không ném nàng vào tay bọn buôn người thì cũng vào chốn thanh lâu.

Từng ký ức đứt quãng thủa thơ bé dần dần hiện về trong tâm tưởng.

Bà già này nói sẽ đưa nàng đến kinh thành, theo suy đoán của nàng, tạm thời trước khi đến nơi nàng sẽ an toàn không gặp phải nguy hiểm gì.

“Ma ma, ta đói, không biết trên thuyền có đồ gì ăn tạm được không?” Tiểu Viện thần nghĩ, dù có xảy ra chuyện gì, sống sót vẫn là ưu tiên hàng đầu.

Trong ánh mắt mụ già thoáng vẻ kinh ngạc, xuôi Nam mua cô nương về cho Hậu Sơn, bà đã trải qua không biết bao lần giao dịch, nhưng đây là lần

đầu tiên gặp một nữ tử sau khi tỉnh lại không những không khóc lóc, đòi tìm chết mà việc đầu tiên lại là yêu cầu được ăn.

Cẩn thận đánh giá lại cô nương trước mặt. Nữ tử 16 tuổi, thướt tha, yêu kiều, diễm lệ tuyệt sắc, lại lý trí tinh táo đến bậc này. Sau dù có nổi tiếng một phương cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Thậm chí tương lai một tấc bay lên thành phượng hoàng, được quan to hiển quý nạp làm ái thiếp cũng không lạ.

Trong lòng vừa thầm tính toán liệu nữ tử này muốn leo cao đến đâu, mục vừa kéo nàng ra khỏi lồng sắt, mặc dù chân tay vẫn bị trói chặt, nhưng mục già đưa Tiểu Viện tới một buồng nhỏ sạch sẽ ít người, tự mình bung cơm nóng và đồ ăn ngon, chậm rãi đút cho nàng.

“Ta họ Tôn, các cô nương đầu gọi ta là Tôn ma ma.”

Tiểu Viện gật đầu, cúi người nói cảm tạ.

Đi đường khá nhàm chán, thi thoảng Tiểu Viện lại ngỗ trò chuyện với Tôn ma ma, qua vài lời thăm hỏi khách sáo, khéo léo, nàng đại để biết cái gọi là Hậu Sơn mà vị ma ma này luôn tự hào, là nơi nào.

Ở trên thuyền, rất khó lòng đào thoát. Tiểu Viện tính toán đợi tới kinh thành sẽ tìm cơ hội trốn đi.

---- Hoạ Trục

 undefined

Chương 4: Lăn Đầu Gặp Gỡ

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn cháu trai sắc mặt trắng bệch trên giường, Tả thừa tướng Tiễn Trọng Mưu cau mày: “Làm sao lại thành ra thế này...”

Bình An lẳng lặng đứng một bên cúi đầu không dám trả lời.

Ngày đó sau khi Ngô Phàm Khâm rơi xuống nước, được Bình An cứu lên bờ, bởi vì hắn là một tên vịt trên cạn, cho nên uống phải không ít nước, lại bị một màn đột kích bất ngờ này dọa cho kinh hồn bạt vía, đêm đó trời lại đổ cơn mưa khiến hắn sốt đến mức hôn mê mấy ngày.

Hắn vốn định chờ để tụ hợp với cứu cứu ở huyện Lâm Hà, hẹn cùng nhau trở về kinh thành, nhưng bởi vì sự việc ám muội này, trái lại khiến tả tướng đại nhân bị kéo chân tại đây, chậm trễ mất hai ngày đường.

Hai ngày này Tiễn Trọng Mưu cho thân tín đi tìm ba kẻ đã gài bẫy Ngô Phàm Khâm, Bình An đương nhiên đi cùng, hôm qua chỉ tra được chiếc thuyên hoa bị chúng bỏ lại tại bờ sông, người đã sớm không thấy tăm hơi.

“Tra xét hai ngày, không có thu hoạch gì.” Bình An quỳ trên mặt đất, “Là do tiểu nhân bảo vệ công tử không chu toàn, xin đại nhân trách phạt.”

Tiến Trọng Mưu khoát khoát tay, đỡ Bình An đứng dậy. Bình An là người năm đó ông đích thân tiễn cử cho Ngô gia, biết thân thủ y nhanh nhẹn, làm việc ổn trọng, lần này nếu không có Bình An, chỉ sợ cái mạng nhỏ của Ngô Phàm Khâm đã lành ít dữ nhiều. Nhưng ông ta vẫn có điếu khúc mắc, cho nên gọi Bình An ra một bên, tinh tế hỏi: “Kỹ nữ kia rất cuộc có gì đặc biệt mà trị giá nhiều tiền như thế.”

Điền Trọng Mưu nghi ngờ là: Mặc dù Ngô Phàm Khâm là một tên hoàn khố (*) vô dụng, nhưng đến cùng vẫn là con cái nhà danh gia, giàu có, tuổi không lớn lắm trong phủ cũng có mấy phòng cơ thiếp, của ngon vật lạ không phải chưa từng được nếm qua, tại sao lại vì một nữ nhi nhà đồ ở ven sông nhỏ bé nghèo nàn này mà móc ra ba trăm lượng bạc.

(*) Quần lụa mịn, chỉ con em nhà giàu sang. Sau mượn chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Đây không phải số tiền nhỏ, với số ngân lượng ấy cũng đủ để mua đứt một mỹ nhân vừa biết đàn vừa biết hát, ở khu kỹ viện - Hậu Sơn nổi đình nổi đám kinh thành hai năm gần đây.

Bởi vì Điền Trọng Mưu có ơn tri ngộ với mình, Bình An nghĩ ngợi một lát bèn kể lại tình tình thực tế cho ông ta: “Nữ tử kia dung mạo ra sao, thuộc hạ cũng không thấy rõ ràng, nhưng mà nghe thiếu gia nói, nữ tử kia... giữa mi tâm có một đoá Hoa Diên đảo thắm... mấy phần giống... Đại tiểu thư.”

Bình An cúi đầu thấp thỏm liếc nhìn Tả tướng, chỉ sợ ‘tình hình thực tế’ hẳn vừa kể ra khiến tả tướng đại nhân cảm thấy xấu hổ.

Điền Trọng Mưu lại không có vẻ gì là để tâm, sắc mặt bình tĩnh, chỉ khẽ vuốt cằm: “Thì ra là thế.”

Kỳ thực Ngô Phàm Khâm chỉ hơn nữ nhi duy nhất của ông - Điền Thục Viện bốn tuổi, năm nay hẳn vừa tròn mười tám, là đích thứ tử của Ngô gia.

Ngày trước, lúc Điền Trọng Mưu đỗ Bảng Nhãn, ở kinh thành làm quan. Ngô Phàm Khâm và Điền Thục Viện cũng gọi là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau. Về sau thấy Điền Trọng Mưu có số làm quan, Ngô gia cũng từng đề cập đến việc thông gia, tác thành cho hai đứa trẻ, nhưng Ngô Phàm Khâm là một tên ăn chơi trác táng, cả người đây thói hư tật xấu, bỏ bê việc học tập, tu dưỡng. Điền Trọng Mưu chướng mắt hẳn nên lập tức ra mặt khước từ tâm ý này của Ngô gia.

Từ lâu Ngô Phàm Khâm đã th ần cảm mến Ti ền Thục Viện, lại thêm hành động công khai theo đuổi, dưới sự âm th ần chấp nhận của nhà họ Ngô. Những năm gần đây Ngô Phàm Khâm thường xuyên gửi thơ lục, trang sức quý hiếm đến Hàng Nam dưới danh nghĩa biểu ca. Từ xưa đến nay yêu điệu thục nữ - quân tử hảo c ầu, Ti ền Trọng Mưu cũng chẳng để trong lòng. Chưa kể năm ngoái vị quý nhân không thể nói tên kia, đã bí mật đón Ti ền Thục Viện đi, cho nên căn bản ông cũng chẳng sợ vị biểu ca nào đó dòm ngó con gái mình.

Nói đến vết bớt giữa mi tâm, Ti ền Trọng Mưu cũng có chút bất ngờ. Không ngờ trên thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế. Vậy mà gã Ngô Phàm Khâm này lại ở nơi nhỏ bé, nghèo nàn như huyện Lâm Hà, tìm được một nữ tử mang trên mình vết bớt Hoa Di ền giữa trán, tìm một “vật thay thế” của con gái ông ta.

Bỗng chốc Ti ền Trọng Mưu có một loại dự cảm chuyện này vẫn chưa kết thúc.

“Người chọn mấy kẻ trong số tùy tùng của ta, ở lại Lâm Hà tiếp tục đi điều tra, nhất định phải tìm được đám tặc nhân này, đặc biệt là đứa con gái có dung mạo giống đại tiểu thư.” Ti ền Trọng Mưu ra chỉ thị cho Bình An.

“Rõ, thưa đại nhân.”

Sau đó Ti ền Trọng Mưu triệu kiến Huyện Thừa huyện Lâm Hà, an bài Ngô Phàm Khâm đến nhà Huyện Thừa làm khách, cẩn thận đi điều dưỡng, đợi thân thể h ồi phục sẽ trở về kinh sau. Huyện Thừa huyện Lâm Hoài cùng lắm cũng chỉ là một tên quan thất phẩm tếp riu, nhìn thấy Tả tướng một tay che cả bầu trời, hai chân mềm nhũn, vôi vàng vuốt mặt th ề thốt, nhất định sẽ chiếu cố, chăm sóc cho biểu thiếu gia ổn thỏa.

Thuy ền cuối cùng cũng cập bến, Tiểu Viện lại bị nhốt trong lồng giam. Mấy gã đàn ông trên boong tàu phủ vải đen kín lồng sắt, đổi sang di chuyển bằng xe ngựa, qua một đường xóc nảy rồi cuộc cũng tới Lâm Viên Hậu Sơn.

Tôn ma ma nghe nói Tân Đại không ở trong Lâm viên, chạng vạng tối mới trở về, nhưng đã cẩn thận dặn dò hạ nhân tắm rửa cho Tiểu Viện sạch sẽ, cũng dặn dò Tôn ma ma đưa nàng vào Tuyết Hương Vân Uy ở tạm. Tuyết Hương Vân Uy nằm sát Tử Trúc viện, là một toà viện cực kỳ tinh mỹ, đẹp đẽ. Chỉ bằng hành động này cũng biết được Tân Đại đặt nhiều chòm mong vào Tiểu Viện đến mức nào. Tôn ma ma nhanh chóng cho người chuẩn bị nước, quần áo, gương đồng cho Tiểu Viện.

“Vận số của người tốt thật. Xem ra Tân Đại cô cô có ý muốn bồi dưỡng người đó.” Sắc mặt Tôn ma ma có vài phần nịnh nọt.

Tiểu Viện mặt mày bình tĩnh, dịu dàng, ngoan ngoãn nghe theo sự an bài của bà ta.

Tôn ma ma đi phía trước, Tiểu Viện cẩn thận bước theo sau, tranh thủ quan sát tình hình xung quanh, trong đầu thầm ghi nhớ kỹ từng con đường đã đi qua, cũng như các chốt canh gác trong viện, nhằm tạo điều kiện thuận lợi nhất cho việc bỏ trốn. Nhưng nàng phát hiện, ở nơi này, đi mười bước lại có một trạm gác, bốn phía đâu đâu cũng có những gã gia đình thân hình tráng kiện, phòng vệ sâm nghiêm.

Nàng không khỏi lặng lẽ thở dài, Kim bà bà thực sự đã bán nàng vào một nơi rất khó đào thoát.

Đến Tuyết Hương Vân Uy, Tiểu Viện tò mò nhìn ngắm xung quanh. Nàng đã từng cho rằng bản thân đã chứng kiến tất cả những Tân lâu Sở quán nổi tiếng, xa hoa nhất ở Phương Nam, vậy mà khi đến nơi này vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Thế ngoại đào tiên chốn nhân gian cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cũng phải. Dù gì nơi này cũng là kinh thành.

Những câu từ mỉa mai, khoác loác cả đường đi của Tôn ma ma, có vẻ cũng chẳng phải nói quá.

Hai nha hoàn đi ra, đưa nàng vào phòng tắm, vòng qua bức bình phong mười hai tấm làm bằng gỗ đàn hương đỏ, bên trên thêu tứ đại mỹ nhân

phong tử yếu điệu, thướt tha, là bể tắm bằng cẩm thạch trắng, được lát trực tiếp dưới nền. Nước nóng bốc hơi nghi ngút, bên trên còn được rắc hoa thơm. Trong lò đồng bên cạnh đốt trầm hương ngàn năm thơm ngát, giá áo bằng đồng tinh xảo, trên bàn con đặt gương đồng và nến thơm. Ngoài ra còn có chén trà men thổ ngọc (1), dụng cụ pha trà và bánh trà phòng khi nàng tắm rửa xong khát nước đã có sẵn để giải khát bên cạnh.

Quả thực mọi thứ ở Hậu Sơn Trà Viện đều tiêu biểu cho sự xa hoa, hưởng thụ của giới quyền quý kinh đô, thậm chí so với những gì Tôn ma ma kể còn khoa trương hơn nhiều.

Thế nhưng kỹ viện, đến cùng vẫn là kỹ viện. Cho dù con ruồi, con chuột có khoác thêm long bào cũng chẳng thể sạch sẽ cao quý nổi. Những hưởng thụ xa hoa này không phải chuẩn bị cho nàng, nàng chỉ là một trong số những thứ đồ vật xa hoa vô độ này, nào mỹ vị nào trà ngon, nào những món vật dụng tinh xảo đắt đỏ, tất cả đều được bày biện đẹp mắt để phục vụ các nam nhân quyền quý. Nàng cũng chỉ là một trong số những món đồ đó.

Tiểu Viện bỗng dưng muốn khóc, đám nha hoàn xung quanh đều có vẻ cảnh giác, các nàng đã gặp vô số nữ tử bị bán tới nơi này, quá phần uất mà tìm đến cái chết. Tiểu Viện bị cưỡng ép trút bỏ xiêm y, khuôn mặt thất thần, vô cảm hết một đoá hồng bị nha hoàn bê lên, bỏ vào trong bể tắm, rửa đi toàn bộ phong trần mệt mỏi, nhưng đồng thời, giây phút này đây nàng cũng chân chính bị ném vào biển phong trần khác.

Nhìn căn phòng xa hoa đến hoang đường, Tiểu Viện ấy vậy mà lại hoài niệm những ngày tháng tự do phiêu bạt cùng mẹ con Kim bà bà xưa kia.

Nha hoàn cầm váy vóc sạch sẽ, cùng một đôi giày gấm thêu hoa phù hợp với họa tiết của bộ xiêm y đến, tỉ mỉ trang điểm cho Tiểu Viện thật xinh đẹp lại, lại cẩn thận thoa một lớp son nhẹ nhàng lên phiến môi nàng.

Giai nhân như lan như ngọc phản chiếu trên gương đồng.

Tôn ma ma nhìn nàng đến ngây người: “Trên thuyền ánh sáng lò mờ ta đã cảm thấy cô nương mỹ mạo hơn người, nhưng hiện tại thu thập xong xuôi nào ngờ lại là một mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc.”

Tiểu Viện nhẹ nở nụ cười nhạt, tùy ý cài chiếc trâm có giấu cơ quan mà Kim Tam đưa cho nàng lên tóc.

“Chờ chút, Tân Đại cô cô có đưa đến cho cô một bộ trang sức, cần gì dùng đến cây trâm thô sơ rẻ tiền này làm chi?”

“À. Đây là ca ca nhà mẹ ta tặng, đã định ‘xuống biển’ (*), vậy thì giữ lại làm kỷ niệm đi.” Ánh mắt nàng chân thành, sắc mặt hoài niệm.

(*) Nếu từ này được dùng trong giới giải trí thì nó có nghĩa là ‘đóng đăm mĩ’. “Minh tinh A xuống biển rồi” – Minh tinh A đóng đăm rồi. Còn với hoàn cảnh này các bạn có thể hiểu là Tiểu Viện chuẩn bị rơi xuống đáy cùng của xã hội, trở thành một kỹ nữ.

Thấy thiếu nữ trẻ tuổi vẫn đăm đăm phong khinh nói ra hai chữ ‘xuống biển’, trên khuôn mặt dữ tợn, cay nghiệt của Tôn ma ma chỉ còn lại sự thương xót. Bà ta gật gật đầu: “Cô nương là người hiểu chuyện. Tân Đại cô cô là người thủ đoạn thông thiên, lại giỏi đủ loại mánh khéo, không có người nào là không thuần phục được. Cô vừa mới đến mà có thể nghĩ được như vậy cũng tốt, sau này đỡ đau khổ.”

Kỳ thực những lời Tiểu Viện nói cũng là lời thật lòng của nàng. Bên trong trâm cài tóc có ám khí, nhưng vài cây châm độc nào có thể xử lý hết đám gia đình ngoài kia để đào tẩu thoát thân? Hiện tại nàng chỉ cảm thấy bế tắc.

Trong lúc Tiểu Viện tắm rửa, Tôn ma ma cũng không nhàn rỗi, bà ta vào trong nội viện nhìn chằm chằm đám người hầu đang dọn cỏ trong Tuý Hương Vân Uy, gia đình và đám hầu gái nào liếc mắt đưa tình, nào thoải mái bông đùa chọc ghẹo nhau, ồn ào, náo nhiệt.

Tôn ma ma đứng tại cửa vào nhú mày, hét lớn một tiếng: “Ngậm cái miệng chó của các người lại, thành thật làm việc của mình đi.”

Bỗng chốc cả viện yên ắng trở lại.

Tiếng quát mắng của bà vừa hay làm kinh động tới hai vị quý công tử vô tình đi ngang cổng Tuyết Hương Vân Úy. Tôn ma ma thấy người còn lại là Trạm vương Điện hạ thì vội vàng quỳ xuống hành lễ, thấp giọng cung kính nói: “Điện hạ kim an! Dân phụ lỗ mǎng, đã quấy rầy điện hạ.”

“Ồ có kẻ mới dọn đến sao?” Trịnh Lan hỏi.

“Bẩm điện hạ... đúng là... có người mới tới.” Bởi vì Tân Đại còn chưa gặp mặt Tiểu Viện, cho nên Tôn ma ma không biết nên trả lời ra sao, đành ấp úng ứng đối lấy lệ.

Tân Chí Thành đứng bên cạnh Trịnh Lan cười cười nói: “Tử Lưu lại có ý đồ gì thế? Có phải toàn bộ hoa khôi kinh thành này huynh đều không chịu buông tha một ai đúng không?”

Ánh mắt Trịnh Lan thoáng vẻ ghét bỏ liếc nhìn kẻ bên cạnh, không thêm để ý.

“Tử Lưu” là tên ngày nhỏ của Trạm Vương, người dám xưng hô với vương gia như vậy, không chỉ thân phận cực kỳ cao quý mà còn phải có quan hệ thân thiết không tầm thường. Sóng mắt Tôn ma ma lưu chuyển, ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh đi mời Tử Vân cô nương tới nghênh đón điện hạ. Đám nha hoàn và gia đình trong viện đều thức thời lui ra.

Lúc này từ cửa bán nguyệt phía sau, Tiểu Viện tắm rửa xong chậm rãi đi ra.

“Tôn ma ma ta đã chuẩn bị xong rồi.” Ánh mắt Tiểu Viện âm đạm và đầy sầu bi, đại khái nàng đang nghĩ lần này thực sự không trốn thoát được, toàn bộ hy vọng đào tẩu, thứ duy nhất chống đỡ nàng trên đường đi, nay gần như đã suy sụp hơn phân nửa.

Thần sắc bi thương, tuyệt vọng ấy cùng với bầu không khí rợn rùng chôn phẫn hòng truy lạc cầu hoan này dường như hoàn toàn đối lập. Khi Tiểu Viện u sầu, người ngoài nhìn vào đều cảm thấy đáng vẻ kia mong manh, mảnh mai tựa Tây Thi. Hàng lông mày chau lại, đóa Hoa Diên đồ thắm càng thêm quyến rũ động lòng người. Một thoáng này khiến lòng

Trịnh Lan thoáng run lên. Hắn đi qua, không để ý đến Tôn ma ma và Tần Chí Thành vẫn đang đứng đó, trước mắt bao người, giờ tay nhẹ nhàng chạm lên đóa Hoa Điên, đến khi nhìn lại đầu ngón tay, không có chút màu son nào vương lên.

“Đây là vết bớt, không phải vẽ lên.” Tiểu Viện buồn bã nhìn hắn, đáy mắt nàng trong suốt chẳng có ngưng ngừng, càng không có khiếp đảm, nhún nhường.

Ở chốn này, bị nam nhân khinh bạc cũng có gì lạ.

“Bây giờ, có phải loại bớt này chỗ nào cũng có không?” Giọng điệu chàng đầy vẻ mỉa mai, kỳ thực đang chàng chỉ đang hỏi chính mình thôi.

Lại là bớt.

Lũ buôn người, đám mắt người dạ thú như Ngô Phàm Khâm, tất cả dường như đều yêu thích vết bớt này.

Nếu không có chiếc bớt kỳ lạ trên trán, có phải đời nàng có thể tránh xa vận mệnh oái oăm, thảm hại hiện tại?

Nghĩ đến đây, một giọt lệ bất giác lăn xuống.

Nhìn Trịnh Lan trước mắt, không hiểu sao biết bao hận ý, không cam lòng chôn vùi nơi đáy lòng nàng đột ngột trào lên. Trong màn nước mắt mờ mịt là sát khí chẳng chút giấu diếm.

Kỳ thực, không phải nàng hận nam tử xa lạ đối diện đây, mà là hận cuộc đời mình sao mà truân chuyên, trắc trở. Từ nhỏ đến lớn bị thương nối tiếp bị thương ập đến, hai năm qua đồng hành cùng mẹ con Kim thị nàng bị ép làm không biết bao nhiêu chuyện xấu xa. Nhưng cuối cùng vẫn bị mẹ ta tàn nhẫn bán đi.

Nhưng Tiểu Viện lại không biết, chưa từng có kẻ nào dám dùng ánh mắt đầy phần hận này nhìn Trạm Vương Điện hạ.

Tôn ma ma nhất thời hoảng hốt, bà ta sợ Tiểu Viện phạm phải sai lầm lớn, đắc tội Trạng Vương, càng sợ bản thân bà ta bị liên lụy theo.

Vừa hay đúng lúc này, Tử Vân cô nương chạy tới giải vây: “Người.... tại sao lại ở đây? Chẳng lẽ lòng muốn ôm một cây tỳ bà khác, không để ý tới Tử Vân nữa?” Tử Vân vừa nũng nịu, vừa hờn dỗi hỏi, thấy Trịnh Lan còn dẫn theo một người nữa tới, nàng ta đảo mắt, dáng vẻ phong tình vạn chủng hỏi: “Vị công tử này là?”

Tử Vân là đầu bài hàng đầu của Hậu Sơn, đây là chuyện không có gì để bàn cãi. Dung mạo nàng diễm lệ, đôi mắt hoa đào đa tình ướt át, Tần Chí Thành nhất thời ngây dại, giọng nói có phần run rẩy: “Tử Vân cô nương! Ta là nhân sĩ kinh thành, tên Tần Chí Thành. Nghe danh Tử Vân cô nương đã lâu, hôm nay cầu xin Trạng Vương điện hạ dẫn tới đây.”

“Thì ra là Tần tiểu tướng quân! Tử Vân ngưỡng mộ ngài từ lâu, hôm nay cuối cùng cũng được tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của ngài. Thực là vinh hạnh.” Tử Vân đương nhiên biết Tần Chí Thành, con trai trưởng duy nhất của Chấn viễn đại tướng quân - Tần Hưởng. Tuổi trẻ tài cao, chiến công hiển hách — quả nhiên — có thể xưng huynh gọi đệ với Trịnh Lan, tất không phải kẻ phàm phu tục tử.

Ánh mắt Trịnh Lan vẫn như cũ, chăm chú dán trên người Tiểu Viện, như thể Tần Chí Thành và Tử Vân không hề tồn tại.

Đáy mắt Tử Vân thoáng qua chút mất mát và ngạc nhiên. Trịnh Lan mặc dù thường xuyên qua đêm tại Tử Trúc Viện, nhưng hẳn chưa bao giờ dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, và nàng cũng chưa từng thấy hẳn dùng ánh mắt này nhìn bất kỳ một nữ tử nào.

“Người vừa nói mình đã chuẩn bị xong. Chuẩn bị cái gì? Chuẩn bị làm viện chủ sao?” Trịnh Lan cười lạnh một tiếng, hỏi Tiểu Viện.

“Làm viện chủ, có phải được quyền dùng một mồi lửa đốt sạch chỗ này không?” Tiểu Viện lạnh lùng đáp trả.

Nói xong câu này ngay cả bản thân Tiểu Viện cũng giật mình, nàng tỏ vẻ nhu thuận, nhẫn nhịn đã quen nào đã từng thể hiện vẻ quyết liệt lạnh lùng này bao giờ. Nghe chẳng giống lời chính mình nói chút nào. Nhưng nhìn dáng vẻ mũ áo chỉnh tề, cùng thái độ cung kính hết mực của Tôn ma ma dành cho hắn, Tiểu Viện phỏng đoán nam nhân này chắc hẳn là khách quen ở đây, cũng giống như tên Ngô công tử kia là mấy kẻ hoàn khố, ăn chơi trác tác, cùng lắm được cái vẻ ngoài đẹp mã, sáng sủa.

“Leo lên được viện chủ là muốn đốt viện ngay? Nếu làm hoàng hậu chẳng lẽ đốt luôn cả hoàng cung?” Trịnh Lan trào phúng nói một câu, nhưng trong lòng lại cảm thấy bộ dạng hận thù của cô nương Tiểu Viện này cực kỳ thú vị... cũng rất xinh đẹp.

----- chén trà men thỏ ngọc

undefined

Chương 5: Vào Cung

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôn bà bà đã sợ đến mức toàn thân run rẩy: “Cô nương... đừng nói bậy...”

Trịnh Lan lại mỉm cười, quay đầu nhìn Tần Chí Thành nhàn nhạt nói: “Nơi người muốn đến ta đã dẫn tới, giờ ta còn công vụ trong người, không ở lại chơi cùng người được.”

Tần Chí Thanh khẽ xuy một tiếng: “Tử Lưu, mấy năm không gặp, huynh học được cái giọng điệu tỏ vẻ quan cách ấy ở đâu thế. Huynh thì có công to việc lớn gì? Ta từ tận biên quan xa xôi hẻo lánh, huynh lại đối đãi với huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng như vậy sao? Tốt xấu gì...” Hắn ta liếc trộm Tử Vân xinh đẹp mỹ miều bên cạnh: “Không phải huynh luôn khen tử lượng của Tử Vân cô nương rất tốt hay sao?”

Trịnh Lan không thèm để ý tới hắn, xoay người rời đi, chỉ là đi mấy bước lại quay đầu lại nhìn Tiểu Viện, nói: “Hậu Sơn Trà Tự lộng lẫy, xa hoa, dùng một mớ lửa thiêu cháy hết thật sự quá đáng tiếc. Vừa hay hàn xá nhiều năm chưa tu sửa, đang có dự định xây dựng lại, cô nương nếu có thời gian có thể tới hậu viện, giúp ta một tay, thả một mớ lửa, thiêu rụi tất cả, để ta xây lại một thế.”

Tiểu Viện nhìn bóng lưng đang dần mất hút trong màn đêm, nghĩ thầm người này đúng là quái gở, tư duy khác người.

Trịnh Lan rời đi, Tử Vân nhanh chóng đề sự mất mát, tủi thân xuống, lấy lại sắc mặt tươi tỉnh tràn đầy gió xuân, phong tình vạn chủng, uyển điệu tiến đến nắm lấy tay Tần Chí Thanh: “Khẩn cấp tướng quân đến Tử Trúc

Viện ng ỡ nghĩ ngợi. Hậu viện lạnh lẽo, tịch mịch, hy vọng tướng quân không ghét bỏ.”

Tiêu Viện nhìn dáng vẻ lả lơi, tình tứ của Tử Vân, sự thê lương trong lòng càng lúc càng lớn, sau này nàng cũng phải trở thành hạng người như thế sao? Thà bây giờ đến thẳng nhà gã quái nhân kia thả một m ỡ lửa còn hơn.

- - -

T ần Chí Thành nhỏ hơn Trịnh Lan hai tuổi, là thư đ ồng của Trịnh Lan thời chàng còn là cậu thiếu niên c ần cù đèn sách trong Thái học. Hai người thuở nhỏ tương đối thân thiết, vẫn quen xưng huynh gọi đệ.

Trịnh Lan dù ngoài mặt đối xử với T ần Chí Thành hờ hững, lạnh lùng, nhưng cảm tình dành cho người này lại có phần phức tạp.

Mặc dù không yêu thích con người, nhưng bởi vì T ần Chí Thành anh dũng thiện chiến, có thiên phú c ần quân đánh giặc, cho nên trong lòng chàng vẫn luôn rất ngưỡng thức tài năng của kẻ này.

T ần Chí Thành mười ba tuổi đã theo cha xuất chinh đánh giặc, năm đó đám dân tộc man rợ từ phía Tây kéo xuống tấn công Đại Trịnh, thiếu niên lang trẻ tuổi cưỡi ngựa c ần thương quét sạch kẻ thù, lập được vô số chiến công.

G ần đây tình hình biên ải nhìn chung đã ổn định, Hằng Xương Đế yêu thích nhất những thiếu niên tuổi trẻ tài cao, vì thế triệu h ẫn h ỡ kinh, muốn phong cho h ẫn làm Nhất đ ẳng Trung D ỹng Bá.

Hoàng hậu nương nương còn có ý muốn đích thân tứ hôn.

T ần Chí Thành nhiều năm bên ngoài biên ải, trong nhà lại chưa có thê thất, vừa trở lại kinh thành việc đ ầu tiên chính là tìm Trịnh Lan, muốn chàng dẫn tới nơi tất cả nam nhân trong thiên hạ đ ều yêu thích đ ể mở mang t ần mắt.

Dù hấn ta ở biên cương đã lâu, nhưng cũng nghe được vài lời đồn đại, nói Trịnh Lan những năm gần đây tâm trí không đặt ở triều đường, lại say mê chốn tường hoa ngõ liễu, cuộc sống tiêu điều tự tại, phóng khoáng đa tình.

Trịnh Lan lười giải thích với hấn, hôm nay chưa tới chạng vạng tối đã cưỡi ngựa dẫn hấn tới Hậu Sơn Trà Tự.

Hôm nay chàng quả thực có việc, vì thế mới vội vàng từ biệt Tần Chí Thành, cưỡi ngựa không ngừng trở lại vương phủ, thay đổi xiêm y, mũ miện, mang theo vài tùy tùng thân tín nhanh chóng rời đi -- Lão hoàng đế đột nhiên truyền lệnh triệu kiến chàng.

Trịnh Lan đi xe ngựa đến cửa cung thì đổi ngựa liền.

Tiểu thái giám Hải Thăng được lệnh hộ tống Trạng Vương, nhìn Trịnh Lan uy nghi ngẩng trên ngựa liền, tiểu thái giám thẩn cảm thấy chỉ khi vào cung Cửu Điện Hạ mới giống một Vương gia đích thực.

Ở bên ngoài, vị điện hạ này luôn độc lai độc vãng (*), cũng không mặc y phục có long văn, nhìn qua chẳng khác nào những quý công tử bình thường nhà thế gia, thậm chí vương phủ mà người đời cho rằng xa hoa, lộng lẫy, cũng tan hoang, tịch mịch, cỏ dại mọc đầy, rách nát, cũ kỹ.

(*) "Độc vãng độc lai" (một mình đến, một mình đi) ý chỉ sự cô độc.

Bởi thế tuy từng bên cạnh y cũng không giống các tâm phúc theo hầu các vương gia khác, luôn làm bộ làm tịch cáo mượn oai hùm, lên mặt với kẻ khác.

Nhìn cảnh này trong lòng Hải Thăng không tránh khỏi những cảm xúc bĩ hĩ khó nói thành lời.

Tầm cung của Hằng Xương đế là điện Giao Thái, từ cửa cung đến điện Giao Thái phải đi ngang qua Đông Cung.

Từ xa Trịnh Lan đã thấy Tiễn Trọng Mưu một thân triều phục từ Đông Cung đi ra. Bước chân vững vàng nhưng sắc mặt lại tái mét.

Đã là chạng vạng tối, ánh trăng non nhú lên từ phía rặng mây xa xa, chỉ sợ Tiễn đại nhân không phải muốn tới thăm hỏi Thái tử, mà là nhớ nhung nữ nhi bị Thái tử giấu ở Đông Cung. Trịnh Lan còn đang trầm ngâm nghĩ ngợi, Tiễn Trọng Mưu đã đi tới.

“Lão thần tham kiến Trạng Vương điện hạ.”

Thấy ngự liễn của Trạng Vương, Tiễn Trọng Mưu lập tức đè nén những cảm xúc không vui xuống, quy củ hành lễ.

“Đô đốc đại nhân miễn lễ.” Trịnh Lan khẽ nhếch khóe miệng, nói tiếp: “Ngay mai đổi thành Tả tướng đại nhân rồi. Lễ này miễn cũng không sao.”

Ngày mai Tiễn Trọng Mưu chính thức nhận thánh chỉ sắc phong Tả thừa tướng, mà chiếu theo Đại Trịnh Quan Lễ, quan nhất phẩm gặp chư vương có thể không cần quỳ gối hành lễ, chỉ cần cúi đầu là đủ.

“Nghe nói Trạng Vương điện hạ chỉ yêu thích vi hành dân gian, không ngờ đối với sự vụ triều chính cũng nắm rõ như lòng bàn tay!”

Cái gì mà ‘vi hành dân gian’, Tiễn Trọng Mưu này đang cố tình châm chọc chàng cả ngày chỉ biết lưu luyện chốn Tàn lâu Sở quán, phẩm hạnh không đoan chính, Trịnh Lan đương nhiên nghe hiểu lời mỉa mai này.

“Đại nhân chê cười rồi, bản vương quả thật là kẻ đa tình, bận rộn thường thức mỹ nhân. Cảm tạ đại nhân đã lên tiếng can gián, có một đại thần đặc lực như ngài đây, Đại Trịnh chắc chắn sẽ ngày một vững mạnh, hùng cường, tiểu vương gia như ta cũng có thể an ổn sống cuộc đời vinh hoa phú quý, nhàn nhã yên bình.”

Thái độ Trịnh Lan khách khí, khiêm tốn lại càng khiến sắc mặt xám xanh của Tiễn Trọng Mưu thêm phần nộ, bực dọc. Nhưng ngoài miệng chỉ có thể nhàn nhạt đáp: “Điện hạ quá khen.”

Trịnh Lan mỉm cười nói: “Có đi ầu, bản vương là kẻ nông cạn, cho nên xưa nay không hề có hứng thú với tiểu thư thế gia danh giá, đoan trang. Chỉ yêu những nữ tử phong trần, phóng khoáng. Đã cô phụ sự dạy bảo của Thánh thượng rồi. Thực lòng hối hận.”

Tiền Trọng Mưu ngày thường luôn bình tĩnh thong dong, không bao giờ để tâm tình lộ trên mặt, vậy mà nhất thời cũng không kiềm được tức giận, lạnh lùng “Hừ” một tiếng, phất tay áo xoay người bỏ đi.

Hải Thăng đứng một bên u u mê mê như lạc vào sương mù, hoàn toàn chẳng hiểu cuộc đối thoại giữa Tể tướng và Điện hạ, chỉ biết chủ tử vừa thành công chọc tức Tiền đại nhân. Lại không hiểu vì sao Tả tướng đại nhân lại giận dữ.

Trịnh Lan nhìn theo bóng lưng Tiền Trọng Mưu, trong lòng thầm tự giận.

Xem ra ông ta cũng đã nhận được tin mật báo, Thánh thượng muốn ban nữ nhi bảo bối của ông ta cho chàng. Chàng vốn không muốn làm con rể ông ta, cho nên cũng chẳng cần lên giọng mỉa mai như thế, mặc dù chàng thực sự chán ghét một số tiểu thư thế gia hợm hĩnh, nông cạn, luôn coi mình là cái rốn của vũ trụ. Nhưng nói một cách công bằng chàng chưa từng gặp gỡ Tiền Thục Viện, không rõ con người nàng ta, chỉ là Trịnh Lan bức mình phụ hoàng dùng hôn nhân đại sự của chàng như công cụ thao túng quyền lực cho nên muốn tìm người trút giận mà thôi.

Nghĩ tới Tiền Thục Viện, chàng lại nhớ đến nữ tử gặp tại Hậu Sơn tối nay. Nàng ta cũng có một vết Hoa Diên giữa trán, thậm chí so với Tiền Thục Viện hình như còn đẹp hơn vài phần?

Chàng tự ngẫm, lại tự thầm kinh ngạc, từ khi nào lại thật sự để tâm đến mỹ mạo của nữ nhân? Cũng có thể vì vết bớt kia cho nên chàng mới để ý nàng ta.

Người ngoài có lẽ không tin, hai năm nay dù bị đờn thổi là kẻ háo sắc, mê đắm trong nhuyễn ngọc ôn hương, nhưng Trịnh Lan chỉ thưởng thức vẻ đẹp của giai nhân một cách vô cùng ‘đơn thuần’, như ngắm nghía một món

đồ sứ hảo hạng, một bức tranh chữ tinh xảo. Chàng xem ‘mỹ nhân’ như ‘vật’ để thưởng thức, chưa từng khinh thường, cũng không hề có ý định chiếm hữu. Mỹ nhân chàng đương nhiên thích, nhưng chàng coi thường quan hệ nam nữ dung tục, đặc biệt ghét bỏ đám nữ nhân vì danh lợi, hoặc vì mục đích sinh tồn mà dùng thân nịnh nọt, vồ vồ nam nhân.

Đang suy tư nghĩ ngợi, ngự liễn đã dừng trước cửa điện Giao Thái, Trịnh Lan thông thả đi vào, nhìn thấy Hằng Xương Đế đang ngõ trước án chăm chú vẽ một bức tranh sơn thủy.

“Từ Lưu, tới xem nét vẽ của cô đi, có phải lại tinh tiến hơn rất nhiều rồi không.” Không chờ chàng hành lễ, Hằng Xương Đế đã gọi nhi tử đến bên mình. Phụ tử tử hiếu, bầu không khí hoà hợp, gần bó ập đến quá mức đột ngột. Trịnh Lan chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu.

“Muộn như vậy rồi còn triệu kiến nhi thần, chỉ để ngắm bức họa này thôi sao? Hoạ sư của Viện hoạ, các thái phó ở Thái học đâu nghỉ hưu hết rồi ư?”

“Hừ, ngày thường muốn cũng không gặp được con, vừa thấy mặt một chút đã xưng xưng xỉa xỉa!” Hằng Xương Đế lườm hắt một cái nói: “Cô là phụ hoàng của con, ngay cả hai tiếng phụ hoàng cũng không chịu gọi. Suốt ngày chỉ biết lê lửng bên ngoài. Con còn định lông bông đến bao giờ?”

Trịnh Lan đứng một bên, giả bộ kính cẩn nghe dạy bảo, trong lòng lại cười thầm. Tiết mục phụ tử này quả nhiên diễn được không quá một khắc, kéo dài thêm một chút cũng không kiên nhẫn nổi.

Như những lần trước, Hằng Xương Đế hoặc là cho chàng hai cái bạt tai, hoặc vừa chửi vừa mắng đuổi ra khỏi điện, nhưng lần này ông ta lại chơi chiêu bài khác, sắc mặt chỉ thoáng nghiêm khắc, lại nhỏ giọng an ủi, dỗ dành: “Triệu kiến con tới, đúng là có chút chuyện. Nữ nhi của Thiên Trọng Mưu trẻ trung mỹ mạo, ngày mai ta sẽ ban thánh chỉ ban hôn cho hai con. Chiếu thư Lễ bộ đã soạn thảo xong. Ngày mai ngay khi đọc xong thánh chỉ thăng chức, trước triều đường ta sẽ tuyên cáo thiên hạ mối hôn sự này. Vấn đề này không cần phải thương lượng thêm nữa, con cũng không còn nhỏ, nên thành gia lập thất rồi.”

Thấy Trịnh Lan tr ần mặc không đáp, Hằng Xương Đế lại thành tâm nói thêm: “Ti ền Trọng Mưu c ần đ ầu đ ảm tài phiệt và thân sĩ ở Nam Hàng, hiện tại biên quan chiến sự liên miên không dứt, quốc khố trống rỗng, tri ều đình đang rất c ần ti ền! Đương nhiên ta cũng muốn con thay ta ki ềm chế lão cáo già này.”

“L ần đ ầu nghe đến việc Hoàng đế vì lợi ích mà bán nhi tử.” Giọng điệu Trịnh Lan mỉa mai, chàng vừa nói vừa xoay gót, đi đến bên ghế hoa hồng (1) gần cửa ng ỗ xuống. Dáng vẻ cực kỳ không kiên nhẫn.

Ngoài dự đoán, Hằng Xương Đế không nổi giận, mà lại có vẻ xấu hổ, chậm rãi nói: “Con cho rằng làm hoàng đế thì muốn làm gì là làm sao? Bây giờ nhìn qua cảm thấy bốn bề thái bình, nhưng xung quanh đ ầu có các thế lực ng ầm mai phục, chờ thời cơ nuốt chửng chúng ta. Phía Nam các gia tộc quy ền thế dã tâm bưng bưng, dẫn quân riêng thôn tính các vùng đất nhỏ cát cứ do lưu dân tự làm chủ, phía Bắc, phía Tây các bộ tộc du mục, Tây Man, Đông Nhung như hổ rình m ồi thềm khát, hiếu chiến luôn nhìn chằm chằm vào Đại Trịnh với vẻ thềm thu ồng. Nào tả hữu thừa tướng, r ồi thân sĩ Hàng Nam, đ ảm thổ phỉ Tào Bang, thậm chí cả những huynh đệ ngang hàng với con, các thúc bá thân thuộc của con, có kẻ nào không ôm ấp tâm tư riêng, mỗi kẻ ngáng chân một cái, Cô lại phải phí tâm tư phá giải cục diện, ngay cả Thái tử cũng ôm dã tâm của nó... Phụ hoàng ở nơi cao không tránh khỏi lạnh giá!...” Giọng nói của ông d ần mệt mỏi, như thể đang kể lể, thở than.

Trong khoảnh khắc, chàng cảm thấy vị cha già ng ỗ trên ngôi vị Cửu Ngũ Chí Tôn cao quý kia như già đi chục tuổi. Trước khi vào cung, chàng đã nghĩ ra vô số cách chọc tức lão cha già, dù cuối cùng vẫn không chịu tiếp nhận cuộc hôn nhân hoang đường này, thì chàng cũng phải khiến lão hoàng đế nổi trận lôi đình mới cảm thấy hả lòng hả dạ.

Không ngờ rằng lão hoàng đế - phụ hoàng của chàng đã già thật r ồi. Đây là l ần duy nhất trong hơn hai mươi năm qua Hằng Xương Đế móc phôi mỗ tim tâm sự chân thành với nhi tử là chàng, thậm chí còn đ ề cập đến cả Thái tử.

Nháy mắt, Trịnh Lan thoáng m ềm lòng. Thế nhưng chàng vẫn như cũ không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu quyền lực. Bốn bề có phức tạp hay không liên quan gì tới chàng?

Bởi vì xuất thân tương đối đặc biệt, từ đầu đến cuối chàng luôn cảm thấy xa cách với hoàng cung, càng chẳng có chút hứng thú ngôi vị tr ữ quân.

Hằng Xương Đế bắt được tia do dự ngẩn ngui trong mắt nhi tử, muốn thừa thắng xông lên phản kích, nhưng Trịnh Lan đã nhanh tay mở lời trước:

“Con đã xem chân dung nữ nhi của lão. Quá xấu. Thấy vương phi khó nhìn như thế, nhi th ần chẳng có cảm tình nổi.” Trịnh Lan lạnh lùng từ chối.

“Vậy sau này lấy thêm vài vị Trắc phi dung mạo xinh đẹp là được. Mỹ nhân cũng được, tài nữ cũng được. Không thành vấn đề Đường đường là hoàng tử một nước sợ gì không có mỹ nhân hầu hạ?” Hằng Xương Đế nói.

“Thật ư? Kể cả nhi th ần đến Giáo Phường ty tùy ý chọn vài người cũng không sao chứ? Nhưng nhi th ần chỉ muốn cưới người mình thích làm chính thê, một đời chung thủy, quyết không hai lòng. Phụ hoàng chắc không hiểu.”

Ba chữ “Giáo Phường ty” thành công khiến không khí giữa hai người nháy mắt đông cứng, ngọt ngào.

Ba chữ này cơ h ồ là cấm ngữ giữa hai phụ tử họ nhi ều năm qua.

Mẹ đẻ Trạm Vương, theo như lời đồn thổi là một ca kỹ xuất thân từ Giáo Phường ty. Vì mang tiện tịch, thân phận thấp hèn nên không có tư cách vào cung.

Trịnh Lan vừa ra đời, đã bị bế tới hậu cung được chính Hoàng Đế tự mình dưỡng dục.

Khi chàng còn bé, vô số kẻ đàm tiếu, nghi ngờ sự thuần chủng trong huyết mạch của chàng.

Là chính Hằng Xương Đế nổi trận lôi đình, mạnh mẽ dùng vũ lực áp chế ngôn luận, triệt để cấm mọi lời chấ t vấ n, nghi ngờ về xuất thân của Trịnh Lan.

Nhưng không dám nói trước mặt, không có nghĩa là sau lưng không có lời đàm tiếu, thì thầ m. Cả tuổi thơ Trịnh Lan lớn lên trong ả m đạ m, tổn thương, bị các huynh trưởng sỉ nhục, chèn ép, các Tầ n phi kỳ thị, mỉa mai.

Nếu không phải chàng thiên tư trác tuyệt, tâm tính kiên định, văn võ toàn tài giỏi nhấ n nhĩ n, lại thông minh lanh lợi bỏ xa tám vị ca ca, Hằng Xương Đế cũng không thiên vị chàng như ngày hôm nay.

Trịnh Lan vẫn luôn một mực cho rằng là vậy.

Chỉ vì ba chữ “Giáo Phườ ng ty”, sắc mặt Hằng Xương Đế tức tốc biến sắc, then quá hoá giận, ông đang suy nghĩ mình khú m nú m nhú n như ở ng cầ u cạnh nhi tử cưới vợ đến mức này, là đáng hay không đáng. Rõ ràng một đạo thánh chỉ ban xuống là xong.

Đến cùng ông vẫn hy vọng có thể giữ lại chút tình cảm phụ tử giữa hai người, để ngày sau có thể hài hoà trò chuyện.

Trịnh Lan hiểu rõ phụ hoàng mình là người ôn hoà, hiề n hậu. Đây cũng là khuyết điể m duy nhất của kẻ làm đế vương như người, đủ nhân từ nhưng lại thiếu quyết đoán.

Kẻ làm hoàng đế phải là người cô đơ n, lạnh lùng nhất, quyết đoán, sát phạt chỉ bằng ý niệm.

Cuối cùng Hằng Xương Đế vẫn không trở mặt, ông chỉ chau mày, nói: “Chuyện này không thương lượng gì hết, gọi con đến đây cũng không phải để bàn bạc, chỉ muốn báo sớm cho con biết. Cô đã sai người, đưa thợ từ trong cung tới cẩn thận tu bổ, sửa chữa lại vương phủ của con, chuẩn bị cho ngày đại hỷ. Nhiề u lời vô ích, sự nhấ n nại của ta cũng có giới hạn.”

Tiêu thái giám đứng ngoài tiến vào truyền tin, thông báo Du phi nương nương nấu canh tâm bổ dâng lên thánh thượng, hiện đang chờ ngoài điện.

Tiêu thái giám còn chưa lui ra, Du phi đã chậm rãi bước vào. Toàn thân nàng khoác một bộ hoa phục đính châu ngọc dài quét đất, trên đầu cài trâm kim phượng, hào quang rạng rỡ, trang dung mỹ lệ.

“Sao chưa đợi thông truyền đã vào.” Hằng Xương Đế trề môi trách cứ, nhưng ngữ điệu lại không giấu được sự dịu dàng, cương chiếu. Đôi mắt ông dán trên khuôn mặt diễm lệ, ướm át của Du phi, thần sắc mê mẩn.

Hàng mây Du phi khẽ cau lại, làm ra vẻ trách cứ, giọng điệu nũng nịu, khiến người thương tiếc: “Bệ hạ đã muộn như vậy rồi còn chưa dùng bữa. Du Nhi đau lòng nên mới to gan xông vào. Bệ hạ người tuyệt đối không được trách tội Du Nhi.”

Thấy Trạng Vương cũng có mặt, nàng lập tức hời hợt thi lễ: “Cửu điện hạ cũng ở đây sao? Hữu lễ.”

Trịnh Lan đứng dậy hoàn lễ lấy lệ, sau đó gật đầu nói với Hằng Xương Đế: “Mong phụ hoàng phúc thọ an khang, nhi thần xin cáo lui.” Ghế hoa hồng: Ghế hoa hồng là một trong những đồ nội thất truyền thống của Trung Quốc, thuộc dạng ghế bàn. Loại ghế này khá phổ biến vào thời nhà Minh ở Trung Quốc.

undefined

Chương 6: Mang Đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiễn Trọng Mưu từ trong cung đi thẳng về phủ, hỏi quản gia: “Tiểu thư thế nào rồi?”

Quản gia lúng túng đáp: “Thưa tướng gia, tiểu thư vẫn còn đang khóc.”

Sắc mặt Tiễn Trọng Mưu tối sầm, nói: “Thái y tới chưa?”

Quản gia đáp: “Đã tới. Nhưng sau khi thái y bắt mạch xong, tiểu thư càng khóc thương tâm hơn.”

Tiễn Trọng Mưu không hỏi nữa, vội vã đi về hướng hậu viện xem tình hình của nữ nhi.

Thực ra vừa đến kinh thành, Thái tử và ông ta đều đã nhận được mật báo của Lễ bộ, biết được việc Hằng Xương Đế muốn chỉ hôn Tiễn Thực Viện cho Trịnh Lan.

Hay tin Thái tử lập tức phái người đưa Tiễn Thực Viện từ Đông Cung trả về phủ thừa tướng, vội vội vàng vàng phủ sạch quan hệ với nữ nhi của ông ta.

Lúc này Tiễn tiểu thư đang nằm trong khuê phòng la hét khóc lóc, Lương ma ma hầu hạ nàng có khuyên bảo thế nào cũng vô dụng, đành ngồi một bên giúp tiểu thư lau nước mắt. Thấy Tiễn Trọng Mưu đi vào, Lương ma ma hành lễ rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Phụ thân, Thái tử nói thế nào? Nữ nhi không muốn gả cho Trạng Vương điện hạ, người trong kinh đều kháo nhau hẳn tham luyện nữ sắc, ăn chơi trác táng, cả ngày trêu hoa ghẹo liễu, nữ nhi không làm Thái tử phi cũng không sao, chỉ cần được ở bên cạnh hầu hạ Thái tử...”

Tiền Trọng Mưu cau mày, đau lòng vỗ vỗ tấm lưng mỏng manh đang run rẩy của nữ nhi.

Hôm nay ông ta tới Đông Cung, vốn định nhờ Thái tử ra mặt, góp lời trước mặt Thánh thượng, vào ngày mai khi chiếu thư chỉ hôn ban xuống, để Hằng Xương Đế chỉ hôn cho nữ nhi ông ta với Thái tử.

Nhưng thái độ của Thái tử khiến ông ta hoàn toàn không ngờ, hay nói đúng hơn là không thể tưởng tượng nổi. Sắc mặt hần hèn hạ, bộ dạng bo bo giữ mình, khiến ông ta tức giận suýt không kiềm chế được — Những lời đồn mạt ấy lúc này vẫn còn văng vẳng bên tai ông...

“Chỉ hôn với Lão Cửu cũng là chuyện tốt. Thục Viện leo được lên giường Lão Cửu vừa hay có thể thay cô giám sát hần, đề phòng kế hoạch của ta xảy ra biến cố. Lão hoàng đế không để ý tới hần, nhưng tâm tư hần thế nào chẳng ai đoán được? Còn nơi nào gần hơn đầu ắp tay gối sao? Nàng yên tâm, Lão Cửu mê đắm chốn phong nguyệt, không thềm để ý đến cái gì gọi là danh tiết đâu, nói không chừng còn thích ném thử tư vị dưng lại vợ của người khác cũng nên.”

Thật là... quá mức tráo trở, tên càn thú bạc tình bội nghĩa còn chẳng bằng súc sinh!

Lúc Tiền Trọng Mưu nghe những lời này tức đến mức mắt nổ đom đóm.

Hai năm trước, lúc Thái tử đi Nam tuần, có nghỉ lại phủ đệ của Tiền Trọng Mưu. Hần nhìn trúng Tiền Thục Viện, hai người thế mà lại làm ra việc thân mật, vượt quá giới hạn.

Lúc ấy Thái tử muốn đưa Tiền Thục Viện về Đông Cung, cũng hứa hẹn đợi đến khi nàng tới tuổi cập kê, sẽ cầu xin Hằng Xương Đế chỉ hôn, phong con gái ông làm Thái tử phi.

Tự mình trao thân, là một việc không thể dễ dàng dung thứ. Tiền Trọng Mưu khi ấy thẳng thắn cự tuyệt, còn nói những lời cực kỳ khó nghe.

Nhưng khổ nỗi nữ nhi nhà ông ta lúc đó đã bị Thái tử hoàn toàn mê hoặc tâm trí, nghe nói Thái tử muốn dẫn mình đi, lập tức thể hiện rõ lập trường: Đời này nếu không phải Thái tử điện hạ nhất định không gả, nếu không được như ý nguyện sẽ xuất gia làm ni cô.

Thái tử lại đồng ý rất nhiều yêu cầu ông ta đưa ra, cuối cùng Tiễn Trọng Mưu đành bất đắc dĩ đáp ứng.

Đương nhiên có thể kết liên minh với Thái tử, liên hợp các thân sĩ Nam Hàng với lực lượng vây cánh của Thái tử tại kinh đô, chỉ trong vòng hai năm Tiễn Trọng Mưu đã đạt được vô số lợi ích, ngay cả Hằng Xương Đế cũng không dám coi thường ông ta, đưa ra đủ điều kiện để lung lạc, lôi kéo ông ta về phía mình.

Tiến Trọng Mưu là lão cáo già, cả đời mưu tính sâu xa, chi li, cẩn thận, chỉ có duy nhất một điểm yếu là nữ nhi - Tiễn Thục Viện.

Hai năm qua đi, tất thảy những hứa hẹn ban đầu về danh phận với Tiễn Thục Viện tựa như bốc hơi không tăm tích.

Ban đầu Tiễn Trọng Mưu cũng không ôm ấp nhiều chờ mong đối với vị trí Thái tử phi, chỉ muốn đợi tới khi quyên khuynh triều dã, dùng quyền thế áp bách Thái tử cưới nữ nhi mình. Nhưng đang yên đang lành Thánh thượng lại chơi trò loạn điếm uyên ương (*), phá hủy toàn bộ kế hoạch của ông ta. Vừa nhận được tin mật báo, dưới tình huống quá cấp bách, ông ta không để ý tới việc tránh hiềm nghi, lập tức tới Đông cung, không ngờ lại chỉ rước về sự nhục nhã ê chề.

(*) Nôm na là ghép cặp những người không phù hợp với nhau.

Thái tử Trịnh Dũng, thật sự là một kẻ hoang đường, vô nhân đạo, không có chút phong thái của người lãnh đạo, vô trách nhiệm, bạc tình, đốn mạt, hèn hạ. Giang sơn sao có thể giao cho hạng người như vậy! Tương lai của Đại Trịnh rồi sẽ đi về đâu?

Nhưng hiện tại Tiễn Trọng Mưu cũng không có hơi sức đi cân nhắc chuyện quốc gia đại sự. Lửa đã cháy đến cửa nhà ông ta rồi — Tiễn Thục

Viện nói, vừa rồi Thái y bắt mạch có nói, nữ nhi nhà ông ta đã có thai ba tháng.

Tiền Trọng Mưu ngẩng trên ghế trong khuê phòng nữ nhi.

“Phụ thân, do nữ nhi tuý hứng làm vậy... Nếu như Thái tử điện hạ biết con đã mang cốt nhục của chàng, chắc chắn sẽ thay đổi thái độ...” Tiền Trọng Mưu vẫn khư khư ôm ấp hy vọng.

“Hừ! Từ nay về sau đừng nhắc tới hấn nữa. Vì phụ... sẽ thử suy nghĩ biện pháp!” Tiền Trọng Mưu vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ xoay người đi.

Nên làm thế nào bây giờ?

Đang nghĩ ngợi, thì quản gia chạy vào thông truyền, Bình An và thân vệ lưu lại huyện Lâm Hà đã hồi kinh, còn áp giải theo hai tên tặc nhân: một mục già xấu xí và nữ tử bà ta.

Vẻ u uất, âm đạm trong đáy mắt Tiền Trọng Mưu thoáng chốc tan thành mây khói, một ý tưởng vụt qua trong đầu ông ta. Có lẽ đây là một nước cờ hiểm, nhưng vừa hay giải được thế cục khốn cùng này.

Kim bà bà và Kim Tam đều nghĩ là sau khi đến Kinh thành sẽ bị nhốt vào đại lao, nào ngờ chỉ bị giam trong phòng tối của một toà dinh thự nguy nga. Tiền Trọng Mưu không đích thân ra tay, Bình An thay ông ta tiến hành thẩm vấn. Còn chưa dùng hình, Kim bà bà đã sợ hãi khai ra người bỏ tiền mua Tiểu Viện là một nhóm buôn người lớn ở kinh thành, bà ta nhớ mang máng kẻ kia đến từ Hậu Sơn gì đó.

“Hậu Sơn Trà Tự.” Ánh mắt Tiền Trọng Mưu sáng lên, lập tức ra lệnh cho Bình An: “Mang theo mấy kẻ thân thủ tốt trong phủ, tối nay tới bắt người đi. Cứ thể hiện rõ thân phận của người không cần cố kỵ. Gặp kẻ cản đường cứ thoải mái động thủ.”

Tiền Trọng Mưu suy nghĩ cẩn thận lại, hỏi thêm: “Nhưng mà, phải hỏi cho rõ ràng, nữ tử này còn trong trắng không?”

Bình An đồng ý, nhưng nghĩ ngợi một chút, vẫn cẩn thận hỏi thêm: “Không có lệnh bắt giữ của quan phủ, trực tiếp đưa người đi, liệu Hậu Sơn có chịu thả người không? Máy loại địa phương kiểu đó, đa phần đều có móc nối quan hệ với quan viên.”

Tiền Trọng Mưu nheo đôi mắt cáo già lại, ra hiệu cho Bình An kêtai tới gần, thấp giọng dặn dò: “Đến lúc đó người cứ nói thế này...”

“Rõ thừa thừa tướng.” Bình An tuân lệnh, thừa dịp đêm đen trăng mờ dẫn theo thủ hạ tới Hậu Sơn Trà Tự.

Màn đêm buông xuống! Hậu Sơn Trà Tự cực kỳ náo nhiệt. Phía trước Tự Tình Quán tiếng sáo trúc ngân nga du dương, tiếng cổ cầm réo rắt, êm tai, tiếng mỹ nhân nói cười thỏ thẻ. Tân Đại cô cô ở trong tầm điện của mình triệu kiến Tiểu Viện tới gặp mặt. Vừa thấy Tiểu Viện hai mắt bà ta sáng rực lên, thiếu nữ đối diện đoan trang, đài các, dung mạo diễm lệ, vô song, đi đâu khiến bà ta càng mừng rỡ hơn chính là khí chất thoát tục, cùng thần thái lạnh lùng cuốn hút của nàng. Lòng tràn đầy mừng rỡ, nhưng bà ta chỉ thản nhiên nhận xét: “Không t ấ, quả là m ần non ưu tú.”

Tôn ma ma nghe ra ý tứ tán dương trong lời Tân Đại, không khỏi mừng thầm, chẳng uổng công bà bỏn ba phí sức, dựa theo tính tình của Tân Đại cô cô, nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho bà ta.

“Người còn biết cái gì nữa? Thổi sáo, gảy đàn, ca hát, ngâm thơ, hoặc làm phú?” Tân Đại cô cô đầy chờ mong nhìn Tiểu Viện.

Tiểu Viện hơi cúi đầu, tr ần mặc không đáp. Cách kháng cự bằng sự im lặng này, Tân Đại đã thấy nhiều, bà ta chỉ khẽ cười một tiếng.

Tôn ma ma và Tiểu Viện cùng đồng hành đến kinh đô, trên đường tán gẫu không ít chuyện, nhìn chung bà ta cũng hiểu đôi ba phần về cô nương này, vì thế nhanh nhẹn thay Tiểu Viện trả lời: “H ấ b ẩ cô cô, đứa nhỏ này trước ở Dương Châu, từng bị nuôi dưỡng để trở thành ‘ngựa g ầ’, sau lại

lưu lạc đến mấy chốn câu lan. Nàng ta có học qua chút thơ từ ca phú. Theo như nàng nói, sở trường của nàng là tỳ bà, chơi cũng khá tốt.” Tôn ma ma nỗ lực làm đủ mọi thứ nhằm lấy lòng Tân Đại, đương nhiên bà ta không dám đem chuyện tối nay Tiểu Viện chống đối Trạm Vương kể ra. Chỉ sợ ảnh hưởng đến số tiền ban thưởng mình sắp được nhận.”

Tân Đại mỉm cười gật đầu: “Tuyệt Hương Vân Úy là viện tốt nhất ở Hậu Sơn. Nếu người đề nghị, có thể lên làm chủ viện. Vương tôn công tử quyên quý kinh thành, sau này sẽ đập lên nhau không tiếc tung tiền như rác tranh giành cơ hội được gặp mặt người. Ta muốn xem xem dựa vào tư sắc và tài nghệ của mình, cuối cùng người có thể leo cao được đến mức nào.”

Tiểu Viện thẫn thờ trong lòng, hôm nay ta đã gặp hai gã công tử hoàn khố, cái gì mà tung tiền như rác, tranh giành cơ hội gặp ta, cuối cùng bạc vàng, tiền tài không phải đều rơi vào tay tú bà như người hay sao?

“Hùng Tiêu Trưởng là động tiêu tiền. Ta từ nhỏ đã lớn lên trong thanh lâu, có việc gì chưa từng thấy qua. Dù gì cũng chỉ là bán thân, dù ở Kim Loan Điện hay xá nhà tranh thì cũng có gì khác nhau đâu?”

Nét mặt Tân Đại cô cô thoáng vẻ không hài lòng, bà ta một tay gậy dựng lên Hậu Sơn Trà Tự, cảm thấy ‘tác phẩm’ của mình vô cùng tuyệt mỹ, đương nhiên không tha thứ được một kẻ tầm thường như Tiểu Viện khinh bạc “tác phẩm” của bà ta.

“Ừm. Tạm thời coi như người nói không sai. Nhưng mà ta khuyên người, nếu không muốn tìm chết, thì đừng cố chạy trốn làm gì. Nơi này chẳng khác nào một chiếc lồng sắt kiên cố, dù người có chết tại chỗ này cũng không thoát ra ngoài nổi đâu. Những gì cần cảnh cáo ta đã nói rồi đó.”

Tân Đại cô cô mỉm cười, sắc mặt lãnh khốc, tàn nhẫn.

Bà ta có một thứ trực giác mạnh mẽ rằng, so với loại nữ tử nhu mì, quyến rũ như Tử Vân, thì một Tiểu Viện quật cường, trầm ổn ngược lại sẽ thu hút Trạm Vương hơn.

Cái bà cần chính là sự kiên nhẫn, từng chút, từng chút san phẳng ý chí của nữ tử này.

Tân Đại cô cô đang cẩn thận tính toán nên dạy dỗ Tiểu Viện ra sao, thì một gã gia đình vội vã chạy tới, thở hừng hừng, như có chuyện gấp cần bẩm báo, xong thấy trong phòng cô cô còn có người khác nên không dám mở lời.

“Chuyện gì? Mau nói đi?”

Gã gia đình thấy Tân Đại cô cô không tị hiềm người ngoài, lập tức báo cáo tình hình: “Thân vệ của Tiễn Trọng Mưu đại nhân đang ở ngoài sân, nói muốn tìm người.”

“Tìm ai?” Hàng mày Tân Đại chau lại, Tiễn Trọng Mưu sắp được thăng làm Tả tướng, chuyện này trong kinh ai ai cũng rõ, đương nhiên kẻ sành sỏi lời đời như Tân Đại không thể không biết. Nhưng bà chưa từng gặp trường hợp quan nhất phẩm nào lại nghênh ngang kéo người đến nơi này của bà đòi bắt người?

“Hình như muốn bắt... một cô nương có vết bớt màu đỏ giữa trán.”

“Cái gì?” Tân Đại cô cô nhất thời kinh ngạc đến mức đứng bật dậy. Tiểu Viện và Tôn ma ma cũng khiếp hốt bật vía, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tân Đại nheo mắt nhìn Tiểu Viện, thấy vẻ mặt nàng cũng thẫn thờ, hoảng hốt, mới thở nhẹ một hơi, nói: “Ta đi xem chút rồi quay lại.”

Lời còn chưa dứt, Bình An đã mang theo một đám thân vệ mười mấy người tràn vào trong viện, khí thế uy nghiêm, phong thái bức người.

Tiểu Viện liếc nhìn Bình An, người này nàng đã gặp qua, mặc dù trên thềm cánh một chiếc cửa sổ giấy mỏng, nhưng nàng lập tức nhận ra, đây là gã sai vặt của Ngô Phàm Khâm. Bình An cũng nhìn Tiểu Viện, vốn cho rằng phải vất vả tra xét một phen nào ngờ đâm bừa lại đúng nơi cần tới, quả là quá mức may mắn.

“Tiểu thư, cuối cùng chúng ta cũng tìm được người rồi!” Bình An tiến lên cung kính cúi đầu, Tiểu Viện ngẩn người nhìn tình cảnh hoang đường trước mặt.

“Cái gì??? Nàng là tiểu thư tướng phủ?” Tân Đại cô cô bị sự việc bất ngờ phát sinh khiến đầu choáng mắt hoa, không minh mẫn suy nghĩ nổi.

“Đúng, tiểu thư theo đại nhân tới kinh thành nhận chức, nửa đường bị kẻ xấu bắt cóc. Cái thanh lâu nhỏ như các người lại dám mua bán người không rõ lai lịch, nhân khẩu, hành vi này đã phạm phải trọng tội, phải trình lên quan phủ chờ thẩm tra, xử lý. Nhưng đại nhân chúng ta lòng dạ nhân từ, nói bây giờ quan trọng nhất là danh tiết của tiểu thư, cho nên tạm thời không truy cứu. Nếu trong thời gian ở đây tiểu thư đã phải chịu bất kỳ sự nhục nhã nào, nhất định người sẽ khiến cái tiểu viện bản thủ này biến thành bình địa ngay trong đêm.” Bình An lên giọng quan cách, một Tân Đại luôn bình tĩnh, ổn trọng nhất thời cũng bị dọa đến hồn lìa khỏi xác.

“Cái này...” Mặc dù bà ta cảm thấy sự việc quá mức kỳ quặc khó lý giải, nhưng đúng là bà mua Tiểu Viện từ tay của đám hắc hộ buôn người, tiền trao cháo múc không có văn tự bán mình của quan phủ, đây cũng là chỗ chốt dạ của bà ta. Nếu như nàng kia thật sự là con gái của Tiễn Trọng Mưu, chẳng khác nào bà chọn nhầm tổ kiến lửa, dù Tân Đại có mấy cái đầu cũng không đủ để tội.

Dù bà ta kết giao với không ít Vương tôn, quý tộc, nhưng cũng biết bản thân không thể trêu vào kẻ quyền khuynh triều dã như Tiễn Trọng Mưu, vì thế giữa thái độ hoà khí, nhỏ nhẹ nói: “Cô nương này tới Hậu Sơn chưa được nửa ngày, nào đã tiếp vị khách nào. Nhưng khi nàng tới cũng không nói bản thân là tiểu thư phủ thừa tướng, vì thế Hậu Sơn không biết gì, quan gia có phải ngài lờ mờ rồi không? Còn nữa, không có lệnh bắt người của quan phủ, quan gia đâu thể tự tiện mang người đi được?? Hậu Sơn tuy chỉ là tòa miếu nhỏ, nhưng cũng không thể để người ta chẳng bằng, chẳng chừng dẫn người đi.”

Bình An cảm thấy cái cọ mãi chẳng có ý nghĩa gì, lập tức rút đoản kiếm bên eo ra.

Lúc này Tiêu Viện lại vô cùng nhanh trí, dùng một câu đánh vỡ cục diện bế tắc:

“Sao bây giờ người mới tới tìm ta! Mau đưa ta h ồi phủ. Ta bị đám buôn người bán tới nơi này! Bà ta còn muốn bức ta làm kỹ nữ!” Tiêu Viện đột nhiên hét lớn một câu.

Bình An cũng sửng sốt, cô nương này thế mà lại lạnh lẽo phối hợp diễn kịch với y nhanh đến thế?

Tiêu Viện chẳng qua trong cái khó ló cái khôn, làm li ều một phen, có lẽ kẻ tới bắt nàng đây, lại giúp nàng mở ra một cơ hội sống khác?

Dù có chết giặc xương trong nhà tù, còn hơn phải lưu lạc chốn h ồng trần nhem nhuốc.

Nghĩ là làm, nàng thuận thế bước đến phía sau lưng Bình An.

Tân Đại thoáng sửng sờ, hàng mày chau chặt lại. Đám gia đình Hậu Sơn định xông lên, nhưng đối mặt với đội thị vệ trang bị đầy đủ, ánh mắt dữ dằn, thân thủ nhanh nhẹn, không khỏi chùn bước lui về phía sau.

“Tiêu thư, chúng ta đi thôi!” Bình An phách lối hét lớn, xoay người rút tấm khăn trải trên bàn trà của Tân Đại trùm lên đầu Tiêu Viện, ngăn trước mặt nàng, không quên trầm giọng răn đe: “Việc liên quan đến danh tiết của tiểu thư, mong các người tuyệt đối giữ m ồm miệng, nếu không tả thừa tướng nhất định sẽ không bỏ qua.”

Để lại câu uy hiếp súc tích, Bình An cứ vậy đưa đoàn người, cưỡi ngựa nghênh ngang rời đi.

Lúc nhóm người đi xuyên qua Tự Tình Quán, có gã thiếu gia ăn chơi đã ngà ngà say, nhận ra đ ồng phục của tướng phủ, lè nhè kéo đám h ồ bằng

cầu hữu bên cạnh lại hóng chuyện: “Nửa đêm nửa hôm sao lại thế nhỉ? Tả thừa tướng chẳng phải mới về kinh sao? Đã vội vàng đi tìm nữ nhân...”

Một tràng âm thanh ồn ào náo nhiệt vang lên, nhiễu loạn tiếng đàn trong Tử Trúc Viện. Tần Chí Thành cầm bội kiếm bước ra, xa xa nhìn thấy tốp thị vệ mặc quan phục đang rời đi: “Đã trễ vậy rồi, tại sao lại có quan binh ở đây?” Hắn ta có hơi ngà ngà say, đang vừa lẩm bẫm, vừa miên man suy nghĩ, thì bị Tử Vân cùng mấy nha hoàn kéo vào chúc rượu tiếp.

“Lẽ nào lại thế!” Tân Đại cô cô càng nghĩ càng thấy lạ, càng nghĩ càng giận. Bà vỗ mạnh lên bàn trà, chén trà nặng nề rơi xuống đất, mảnh sứ bắn tung tóe khắp nơi, nước trà chảy lênh láng trên mặt sàn.

Ngày hôm sau, Tiễn Trọng Mưu đồng thời nhận điển sách thăng chức, cùng thánh chỉ ban hôn.

Có đi đâu thời gian chuẩn bị hôn sự quá ngắn, lễ cưới sẽ diễn ra vào mười ngày sau.

Hằng Xương Đế làm vậy để tránh đêm dài lảm mồm.

Ông ta không quan tâm Trịnh Lan có vì cự tuyệt chuyện hôn sự này mà làm ra chuyện kinh hãi thế tục nào không?

Hôm qua tại điện Giao Thái, thái độ của Trịnh Lan không quá cứng rắn, ngang bướng, Hằng Xương Đế cũng thầm hài lòng.

Văn võ toàn triều đều cực kỳ hâm mộ Tiễn Trọng Mưu, chỉ vỏn vẹn mười mấy năm đã leo lên vị trí quan nhất phẩm, chẳng những địa vị cực cao, còn có cửa trở thành hoàng thân quốc thích. Tuy con rể có chút phóng đãng, nhưng dù gì cũng là thân vương điện hạ.

Nhưng trên mặt Tiễn Trọng Mưu lại chẳng có nửa điếm vui mừng. Hạ triều, ông ta vội vàng nhận những lời chúc mừng của đồng liêu, xong xuôi nhanh chóng quay lại phủ.

Rạng sáng hôm nay vào cung thượng tri ầu, chỉ nghe gia nhân truy ền lời đã đưa nữ tử kia từ Hậu Sơn trở về phủ, ông ta còn chưa kịp nhìn mặt.

Chương 7: Chờ Mong

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiểu Viện bị Bình An trói chặt, nhốt vào một gian hậu viện ít người qua lại ở phủ thừa tướng. Trước cửa có thị vệ trấn giữ, thấy sau lưng có một cái giường, nàng dứt khoát nằm xuống, ngủ thiếp đi. Nàng ngủ không sâu, tinh thần vẫn luôn ở trạng thái phòng bị, trong cơn mơ màng, loáng thoáng nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, nàng lập tức ng ỡ bật dậy. Búi tóc hôm qua được vấn lên cẩn thận nay sáng nay đã lỏng lẻo, rối bù, quần áo cũng dúm dỏ, nhăn nhúm.

Ti ền Trọng Mưu đi theo sau Bình An bước vào.

“Đại nhân, chính là nữ tử kia.”

Bình An đi tới tháo dây trói cho Tiểu Viện.

Tiểu Viện vuốt vuốt dấu hằn tím đỏ trên cổ tay, thấy được gương mặt của vị quan gia vừa tới.

Quan sát Tiểu Viện đang chặt vật ng ỡ trên giường một lát, lại nhìn đoá Hoa Di ền giữa trán nàng ta, càng nhìn Ti ền Trọng Mưu càng cảm thấy giống con gái Ti ền Thục Viện của mình như đúc.

Ông ta nhẹ gật đầu nói: “Cô nương, biết lão phu là ai chẳng?”

Hôm qua Tiểu Viện nghe Bình An nhắc tới Tả thừa tướng, vậy chắc hẳn vị lão gia này chính là tướng gia kia.

“Ngài là Tả tướng đại nhân.”

Ti ền Trọng Mưu mỉm cười: “Cô nương cực kỳ thông minh. Ngô Phàm Khâm kia là ngoại chất (*) của lão phu, cô nương còn nhớ hẳn chứ?”

(*) Cháu họ ngoại.

Tiểu Viện thoáng chột dạ, lúc bị Bình An đưa đi, nàng đã phỏng đoán, nếu Bình An là tay sai của Tả tướng đại nhân, lại có chút quan hệ với Ngô Phàm Khâm, vậy chắc chín phần mười nàng bị bắt trở về đại khái là vì Ngô Phàm Khâm muốn trả thù hoặc hẳn đã báo quan sự việc ở Lâm Hà.

Mặc dù nàng cũng chỉ là nạn nhân bị Kim bà bà cưỡng ép phạm vào vương pháp, nhưng xét trên bình diện khách quan chính là đống phạm.

“Đại nhân đuổi bắt dân nữ, là muốn trị tội ư?” Tiểu Viện thoáng nghi hoặc hỏi, nếu định trị tội, vậy tại sao không báo quan, mà lại đưa về nhà riêng.

“Cô nương và đôi mẹ con đạo tặc Kim gia liên thủ giảng bầy lừa người, làm hại đến vận mệnh của lão phu, nếu đưa ba người áp giải đến Hình Bộ, chắc chắn cô nương phải chịu đau khổ sống không bằng chết.” Tiễn Trọng Mưu khí định thần nhiên nói: “Tuy nhiên cô nương cũng có thể làm chút việc cho ta để chuộc lại lỗi lầm. Hơn nữa lão phu hứa nhất định sẽ thi ân đãi hai mẹ con Kim bà bà... Kim Tam kia có vẻ rất chân thành đối đãi với cô.”

Thời điểm Bình An thăm vấn đôi mẹ con Kim gia, nghe Kim bà bà nói chính bà ta đã bán Tiểu Viện đến thanh lâu, Kim Tam vô cùng tức giận, điên cuồng hét lên cực kỳ thương tâm. Lúc đó Tiễn Trọng Mưu lập tức suy đoán, phải chăng Kim Tam và Tiểu Viện có chút tư tình.

Tiểu Viện cẩn trọng nghe Tiễn Trọng Mưu dụ dỗ, lòng thầm nghi ngờ không biết trong hồ lô của lão cáo già này giấu thuốc gì, đành giả bộ hỏi: “Tam ca và Kim bà bà hiện đều nằm trong tay đại nhân?”

Tiến Trọng Mưu gật đầu: “Đúng. Đôi mẹ con đó, lão phu cũng có thể tha cho họ một lần. Lão phu cũng không truy cứu tội trạng của cô nương, hôm qua còn phái người tới thanh lâu cứu người. Cô nương hẳn là người có ân tất báo, đúng chứ?”

“Có chuyện gì xin đại nhân cứ nói thẳng. Dân nữ ngu dốt, đoán không ra nên báo đáp ngài như thế nào.”

“Gả cho Trạng Vương, trở thành Vương phi của hắn.”

Tiểu Viện giật mình nhìn Tiễn Trọng Mưu, còn hoài nghi mình nghe lầm.

Để chắc chắn, Tiễn Trọng Mưu thẳng thắn trao đổi rõ ràng câu chuyện cho Tiểu Viện: “Thực không dám giấu giếm, tiểu nữ nhà ta bị Thánh thượng chỉ hôn cho Trạm Vương điện hạ, tiểu nữ và cô nương vừa hay có dung mạo gần như tương đồng, nhất là vết bớt Hoa Diên giữa trán. Cho nên lão phu dự định nhận cô nương làm nghĩa nữ, thay tiểu nữ xuất giá gả cho Trạm Vương điện hạ. Nhưng mà chuyện này cần tuyệt đối giữ bí mật, cô nương có bằng lòng lấy công chuộc tội không?”

Tiểu Viện cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, dù do chính miệng Tiễn đại nhân nói ra, vẫn khó có thể tin tưởng được.

“Tội khi quân có thể bị tru di cửu tộc. Tiễn đại nhân, dân nữ chỉ là một kẻ giang hồ gây ra chút việc trộm gà cướp chó, không muốn chỉ vì vậy mà mất luôn cả cái mạng này. Có làm có chịu, tốt nhất tướng gia vẫn cứ đưa dân nữ và mẹ con Kim bà bà đến quan phủ chờ nhận xét xử còn hơn.”

Tiểu Viện không tin lý do đầy sợ hãi mà Tiễn Trọng Mưu vẽ ra, chỉ sợ phía sau còn có một âm mưu lớn chẳng hề đơn giản.

“Ha ha,” Tiễn Trọng Mưu vuốt vuốt râu, thản nhiên đáp: “Vậy ta đành đưa cô nương về lại Hậu Sơn Trà Tự thôi, nghe nói cô nương chưa từng ‘trải lòng’, nếu như chỉ vì chuyện này mà rơi vào phong trần mất đi trong sạch, lão phu cảm thấy vô cùng luyến tiếc.”

Tiểu Viện trầm mặc, từ nhỏ nàng đã bị trao qua bán lại, bị đám con buôn ‘ngựa gãy’ đánh đập, hành hạ, ép nàng học đủ cần kỳ, thi họa. Khi ở thanh lâu, nàng vì muốn sống sót, quỳ lạy quật làm lưng, ngày đêm giặt giũ nấu cơm cho nhóm ca kỹ, về sau lại bị Kim bà bà ép làm mồi nhử dụ đám đàn ông háo sắc, cả đời nàng đã chịu đủ tủ nhục, gian truân, buồn ba, vất vả.

Vị Tiễn đại nhân trước mặt đây so ra chẳng khác đám con buôn chủ chứa là bao, cũng chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi. Chỉ là lần này sự tình hung hiểm, rủi ro hơn rất nhiều.

Thế nhưng, nàng nào còn sự lựa chọn tốt hơn. Biết đâu lao xuống vực sâu vạn trượng lại tìm được đường sống nơi cõi chết?

Nàng không muốn từ bỏ hy vọng sống, càng không muốn từ bỏ bản thân, để vận mệnh mặc sức vùi dập.

“Được, ta đồng ý với đại nhân.” Tiểu Viện cười lạnh, ngón tay nhỏ nhắn chậm rãi chỉnh lại làn tóc mây rối bời rủ xuống bên tai.

Chân mày phủ vẻ lý trí và lạnh lùng, nàng thản nhiên mở lời ép hỏi Tiễn Trọng Mưu: “Dân nữ có đi đâu không hiểu. Đường đường gả cho Vương gia là nhân duyên tốt đẹp biết nhường nào, vì sao Tiễn đại nhân lại phải đi tìm kiếm thế thân gả thay tiểu thư? Ta đoán hoặc là Trạng Vương không phải lương phối ngài mong muốn, hoặc là... Tiễn tiểu thư đã có người trong lòng, hơn nữa còn cùng người kia lén lút qua lại?”

Tiến Trọng Mưu siết chặt lòng bàn tay, nữ tử này tinh táo, sắc sảo hơn nhiều so với tưởng tượng của ông ta, còn vô cùng thông minh. Để loại nữ tử tinh ranh này đi làm việc mạo hiểm như thế, có thật sự ổn thoả không? Nhưng với tình hình hiện giờ ông ta không có biện pháp nào khả dĩ hơn. Nghĩ ngợi một hồi, chỉ cần qua đại hôn, có thể tìm cơ hội ám sát nàng ta, diệt khẩu, người chết rồi, kế hoạch ông ta vạch ra sẽ mãi mãi là bí mật.

“Những chuyện này, không đến lượt cô nương quan tâm. Lão phu còn có chút thủ đoạn, chỉ cần đến Trạng Vương phủ, cô nương ngoan ngoãn nghe lời, chắc chắn sẽ được hưởng thụ một đời vinh hoa phú quý. Đối với cô nương cũng coi như gặp phải may mắn từ trên trời rơi xuống.” Trong nháy mắt, con người Tiễn Trọng Mưu ánh lên sự ngoan lệ, hung tàn: “Nếu như sự việc bại lộ, lão phu sẽ bị khép vào tội khi quân. Lúc ấy cô nương cũng chẳng thể bảo toàn được tính mạng.”

“Vậy tiểu nữ xin tuân lời dạy bảo của ‘nghĩa phụ đại nhân’. Còn phải xin nghĩa phụ thay ta chuẩn bị đồ cưới, phải để cho thân phận thiên kim nhà Tả thừa tướng càng giống càng tốt.” Tiểu Viện chế nhạo đáp.

Tiểu Viện thản nhiên cầm chiếc trâm có gắn cơ quan cài lại dải tóc mây, nghĩ thầm, trước cứ đồng ý, sau đó xem xét tình hình tùy thời bỏ trốn, dù

sao so với Hậu Sơn Trà Tự nơi này dễ thoát thân hơn nhiều. Chỉ là gạt người mà thôi. Hai năm nay đi theo mẹ con Kim bà bà nàng đã tham gia bao phi vụ lừa đảo, thêm lần này cũng chẳng nhiều chẳng ít hơn là bao.

Tiền Trọng Mưu nói: “Đa tạ nghĩa cử của cô nương.” Sau đó mỉm cười xoay người bước ra ngoài.

Không bao lâu một vị cô cô trung niên thân hình cao lớn tiến vào, dáng người tráng kiện, bộ dạng hà khắc không dễ trêu chọc.

Bình An đi theo, giới thiệu: “Cô nương, vị này là Đào nương tử, sau này sẽ theo hầu cô nương với danh phận ‘nhũ mẫu’, Đào nhũ mẫu là thiếp thân theo cô nương xuất giá, bà ấy sẽ ở tại Trạm Vương phủ hầu hạ cô nương.”

Đến giờ Tiểu Viện mới biết, Đào nương tử này chính là giám thị Tiền Trọng Mưu sắp xếp bên cạnh nhằm khống chế, theo dõi nàng.

Trong mười ngày chuẩn bị cho hôn lễ, Đào nương tử ngày ngày cặm chôn dung các vị tiểu thư, thiếu gia, quý tộc vương giả trong kinh, mang đến giới thiệu sơ lược cho Tiểu Viện. Tất cả những thông tin về phu nhân quý phủ, quan chức, tiểu thư, hoàng thân quốc thích mà Tiểu Viện quen biết, Tiểu Viện đều phải học thuộc lòng, tránh lộ tẩy.

Từ chỗ Đào nương tử Tiểu Viện biết được, từ năm sáu, bảy tuổi Tiền Thục Viện đã theo cha xuôi nam sinh sống. Nàng được nuôi dưỡng nơi khuê phòng, cho nên những người trong kinh gần như rất ít gặp nàng sau khi trưởng thành. Bởi vì dung mạo hai người tương đồng, vết bớt trên trán lại có mấy phần tương tự, cho nên lừa dối kẻ khác cũng không phải việc khó. Tiểu Viện thuở nhỏ có học qua chút văn chương thi từ, vốn hiểu biết so với các tiểu thư nhà quan lại cũng không kém bao nhiêu.

Đào nương tử lại mang toàn bộ các thủ tục lễ nghi về đại hôn của vương gia giảng giải chi tiết cho Tiểu Viện từng chút một.

Ban đầu Tiểu Viện cảm thấy việc Tiền đại nhân tìm ‘thế thân’ cho con gái thực quá hoang đường, nhưng nghĩ kỹ lại, không khỏi âm thầm khâm

phục tâm tư kín đáo, tỉ mỉ của ông ta.

Nàng và Tiễn Thục Viện tuổi tương đương, dung mạo giống nhau đến bảy, tám phần, lại có chút học thức, còn từng lăn lộn trong giang hồ kiếm sống, chính bản thân nàng cũng cảm thấy chọn mình đi làm thế thân vô cùng phù hợp.

Trạm Vương phủ, thợ xây được đưa tới từ trong cung, có nhiệm vụ tu sửa, trang trí lại vương phủ. Cung nữ và nội quan cũng nhận lệnh tới chuẩn bị chu đáo cho hôn lễ của Trạm Vương.

Chưa được Trịnh Lan cho phép, nhưng vì phụng chỉ của thánh thượng nên phải lập tức tiến hành.

Trịnh Lan ngồi ở chòi hóng mát trong sân sau, vừa uống rượu nho, vừa nhàn nhã nhìn đám người bận rộn chuẩn bị, dáng vẻ thong dong như chẳng hề liên quan đến mình.

Tiểu thái giám Hải Thăng đang tất cả sắp xếp mọi việc, gấp gáp chạy tới, hỏi: “Điện hạ, thật sự không cho người trong phủ tới hỗ trợ ạ?”

Trịnh Lan lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: “Các người thường ngày bận việc gì, giờ cứ tiếp tục làm việc đó, đừng quản chuyện bao đồng.”

Hải Thăng thẫn nhủ trong lòng: Đây đâu phải chuyện bao đồng...

Là chuyện lấy Vương phi của người đó...

Cứ thế người trong phủ và người trong cung, nước sông không phạm nước giếng, ai làm việc đó, bên nào cũng bận rộn, người ngoài nhìn vào càng nhìn càng thấy kỳ quái.

Lúc này Tiễn Chí Thành quen đường cưỡi ngựa đến Vương phủ, gia đình và thị vệ đều biết hắn có giao tình với Trạm Vương, cho nên không ngăn cản cũng chẳng thông truyền. Hắn tìm hết thư phòng và tầm điện,

cuối cùng đến hậu viện thì thấy Trịnh Lan đang nhàn nhã thưởng rượu ở đình hóng mát.

“Ôi chao, tân lang của chúng ta sao lại nhàn nhã thế này. Người nào không biết huynh sắp đại hôn còn tưởng rằng huynh là gã đốc công biếng nhác nào đó được phái đến giám sát công việc đây.”

Tần Chí Thanh ném hai bình rượu thanh mai lên bàn nhỏ trước mặt Trịnh Lan. Đây là rượu do Hậu Sơn Trà Tự tự ủ, Trịnh Lan đã nhiều lần uống thử ở Tử Trúc Viện.

“Rượu này... Tử Vân...” Mặt Tần Chí Thành thoáng nét ngượng ngùng, “Là ta tự lấy, không phải nàng ấy gửi cho huynh đâu.”

Trịnh Lan nhìn hắn nói: “Đa tạ. Lần đầu người thất thân, còn đem ‘thù lao’ về đưa cho ta. Thật sự khiến ta cảm động sâu sắc.”

Hôm qua, đúng là lần đầu Tần Chí Thanh ném thử tư vị phong nguyệt, nhưng hắn đã quen tính tình quái gở của Trịnh Lan, nên không phản bác chỉ cười giễu cợt, đáp: “Cưới được thiên kim bảo bối trên tay Tả thừa tướng, sau này cũng coi như có người quản huynh rồi. Hai bình rượu này coi như người huynh đệ tốt là ta đây mang tới an ủi huynh.”

Thấy Trịnh Lan vẫn nhàn nhã ng ồi uống rượu, Tần Chí Thành tò mò hỏi: “Tử Lưu, huynh đã gặp qua vị Ti ền tiểu thư kia chưa? Đáng dấp thế nào? Nếu nàng ta cũng là kẻ quái dị như huynh thì phải làm sao? Huynh không muốn nhân dịp này đi Hậu Sơn xem thử cô nương đêm hôm trước à?”

Trịnh Lan nhíu mày một h ồi, hỏi Tần Chí Thành: “Ngày đó ở Hậu Sơn, người lại gặp nàng ta à?”

Tần Chí Thành đoán được tâm tư Trịnh Lan, cong môi bật cười: “Không, ta không hứng thú với ‘trái ốt nhỏ’ đây.” Nói tới đây, ánh mắt hắn trừng lớn, như chợt nhớ ra chuyện gì: “Đúng rồi, tối hôm ấy, sau khi huynh rời đi, còn phát sinh một chuyện khác rất ly kỳ ta đang muốn hỏi huynh. Thân vệ của Tả thừa tướng đêm hôm ấy đến Hậu Sơn mang một

người đi. Ở cái nơi khỉ ho cò gáy ấy có khâm phạm lẫn trốn à? Lão Tiễn Trọng Mưu này nghe nói rất thân cận với Thái tử, huynh có nghe ngóng được tin tức gì không?”

“Tả tướng đại nhân?” Trịnh Lan ngẩng thẳng dậy, đáy mắt dậy sóng, thoáng chốc hiểu ra gì đó.

“Sao, huynh biết nội tình gì đúng không? Lại gần đây nói thậ̀n cho ta nghe với. Ta ở biên quan đã lâu, ám đấu chốn quan trường ở kinh kỳ này ta hoàn toàn không biết chút gì.” Tậ̀n Chí Thành và Trịnh Lan lớn lên cùng nhau, hẳn tự nhận mình là người hiểu rõ Trịnh Lan nhất.

Tậ̀n Chí Thành biết Trịnh Lan nhìn qua có vẻ nhàn rỗi, rảnh rang, không màng thế sự, nhưng thật ra lại là kẻ lòng dạ sắt đá, lạnh bạc, mưu mô.

Những năm gần đây Thái tử bỏ bao nhiêu tâm tư đề phòng, cảnh giác toàn bộ các huynh đệ cộng lại, cũng chẳng là gì so với một Trịnh Lan âm hiểm, nhẫn nại, giỏi giấu mình.

“Ồi chao, Tử Lưu, mau nói đi.” Tậ̀n Chí Thành vội vàng thúc giục.

Thấy hẳn không đáp, Tậ̀n Chí Thành cau mày, sửa lại giọng điệu, thêm chút ngữ khí c̣̣ai cạnh: “Nhưng mà, còn một việc nữa, ta thật tình muốn nhờ huynh. Gần đây huynh xem khi nào thánh thượng vui vẻ nhất, thì giúp ta năn nỉ người một chuyện. Hoàng hậu nương nương có ý muốn chỉ hôn An Thái công chúa cho ta. Nhưng lão tử không định lập gia đình sớm như vậy. Vị hoàng muội kia của huynh tính tình công chúa, đổng đánh, kiêu căng, ta ở trong quân đã lâu, ngu ngốc, cục súc sợ không ḥ̣ai hạ nổi.”

“Ngay cả hôn sự của mình ta còn không thể quyết định được, sao có bản lĩnh đi c̣̣ai tình giúp người. Là vì An Thái thương thậ̀n trộm nhớ người nhiều năm, cởi chuông phải do người buộc chuông, tự người đi gỡ cái nút này đi.” Trịnh Lan giở giọng thêm ḍ̣au vào lửa, nhưng Tậ̀n Chí Thành tỏ thái độ rõ ràng như vậy vẫn khiến chàng có hơi bất ngờ. Ý chỉ tứ hôn đã có từ mấy năm trước, chỉ vì chiến sự biên cương cấp bách Tậ̀n tiểu tướng quân không thể rời đi, cho nên mới kéo dài đến tận hiện tại. Tậ̀n Chí Thành

không thể không biết tâm ý của An Thái, thậm chí Tần Hưởng đại tướng quân còn tỏ ý vô cùng hài lòng với sự tác thành này.

Chương 8: Đại Hôn

Tải ebook: dtv-ebook.com

An Thái công chúa là nữ nhi duy nhất của hoàng hậu, cũng là đích công chúa duy nhất của Đại Trịnh. Là nữ tử có xuất thân vô cùng cao quý. Ngày trước Tần Chí Thành chưa từng thể hiện thái độ không thích An Thái, đại khái khi ấy hẳn chưa hiểu thế nào là thích một người. Chẳng lẽ sau khi trải qua một đêm xuân nồng cháy tại Hậu Sơn, hẳn lại đem lòng say mê Tử Vân? Tần Chí Thành biết giữa Tử Vân và Trịnh Lan chẳng có gì, bởi vậy ngày đó đối diện với Tử Vân, hẳn thể hiện tình cảm vô cùng thẳng thắn, cuồn nhiệt, không chút che giấu.

Dương nhiên Trịnh Lan không ngại việc Tần Chí Thành vì mỹ nhân không cần công danh, thậm chí còn cảm thấy chỉ những kẻ có chí khí, dám nghĩ dám làm mới xứng đáng làm huynh đệ, bằng hữu của chàng, đây cũng là lý do chàng kết thân với Tần Chí Thành. Điêu chàng lo là, với một nữ tử phong trần như Tử Vân, Tần Chí Thành chẳng qua chỉ là thứ tình cảm mong manh thoáng qua, bèo nước tương phùng, gặp dịp thì vui, đối với những gã đàn ông có tiền khác nàng ta cũng đều ân cần, dịu dàng như thế.

Tần Chí Thành thấy Trịnh Lan lại chuẩn bị chìm vào suy tư, không nhịn được vội hỏi: “Tử Lưu, đêm nay huynh có muốn cùng ta đến Hậu Sơn không? Thăm cô nương có vết bớt Hoa Diên trên trán! Ta thấy hình như huynh rất có hứng thú với nàng ta.”

“Nàng ta ấy à, hiện tại không còn ở Hậu Sơn nữa,” Trịnh Lan không nhịn được bật cười, “Mấy ngày nữa, sẽ vào phủ ta.”

Trịnh Lan bung chén rượu lên, khuôn mặt lạnh lùng thoáng nét hân hoan, thống khoái uống cạn một ly rượu nho. Mùi vị trong veo, ngọt ngào thanh khiết tràn đầy khoang miệng, đáy mắt chàng như mê, như say, khẽ lẩm bẫm giống như nói cho Tần Chí Thành nghe, lại giống như đang tự nói với chính mình: “Phải cảm tạ Tả tướng đại nhân, đã giúp ta hoàn thành một chuyện tốt.”

“Cái gì? Huynh muốn đưa nàng ta nhập phủ? Tả tướng chỉ có duy nhất một nữ nhi, huynh vừa đại hôn với nàng ta đã lập tức nạp thiếp? Muốn tạo phản r ỡ? Huống chi nàng ta lại từ nơi đó...” T ần Chí Thành ngậy ngấn cả người, nếu như thân là hoàng tử như Trịnh Lan cũng không thể tùy tiện đưa một nữ nhân từ “nơi” kia ra, nạp nàng thành thiếp, vậy... Tử Vân mà hấn ái mộ.... không phải khỏi bàn tới nữa hay sao?

“Cái nơi kia...” Trịnh Lan dường như hiểu thấu tâm tư T ần Chí Thành, nhin không được bật cười một tiếng đ ầy chế nhạo, sau đó đứng dậy, gọi Hải Thăng qua, ra lệnh: “Gọi người trong phủ đến, theo dõi sát sao những kẻ trong cung phái tới, xem có làm việc nghiêm túc siêng năng không. Tất cả phải dựa theo đúng lễ chế mà sắp xếp, chuẩn bị, nhất định không được qua loa, đại khái.”

Vị đốc công được phân công theo dõi tiến độ nhiệm vụ, ban đầu còn nhàn nh ả, đứng cho có, nghe xong lời này cu ồng cu ồng chấn chỉnh lại thái độ, cẩn thận, sát sao đốc thúc các cung nhân. Đ ều nói g ần vua như g ần cộ, nhưng vị Trạ m Vương điện hạ này còn sớm nắng chiều mưa, tính khí thất thường hơn cả thánh thượng!

Vì để nghiệm chứng suy đoán của bản thân, ngay đêm hôm đó, Trịnh Lan phái Dơi đi đi ều tra, quả nhiên mọi thứ đ ều trùng khớp với suy đoán của hấn. Sắp cưới được một nữ nhân bản thân thấy hứng thú, lại không phải mấy cô tiểu thư nhàm chán xuất thân danh môn thế gia, lòng Trịnh Lan thoáng qua một cảm xúc vui vẻ, đắc ý.

Ngày đại hôn, Trạ m Vương, thân mặc hỉ phục đỏ chót thêu hoa văn r ồng năm vuốt, cưới bạch mã, dẫn theo tiểu tướng quân T ần Chí Thành, cùng Ngự Lâm Quân. Phía trước do đích thân nhóm thị vệ trong cung mở đường, khí khái uy phong, đi đến trước cửa phủ Tả thừa tướng đón dâu.

Trong chúng trong thành đông nghìn nghịt đứng ở hai bên đường, thấy được dung nhan của Trạ m Vương điện hạ — mày đen dài như răng núi, mắt thăm th ẳm như biển sâu, khiến người người thốt lên kinh ngạc: So với thiên tiên trong truyền thuyết còn tuất dật, thoát tục hơn!

Trong tướng phủ, đông đảo tân khách đã có mặt. Tiễn Trọng Mưu cố gắng khoác lên bộ mặt vui mừng, sung sướng.

Ngô Phàm Khâm hôm qua cũng đã chạy về kinh, nghe nói biểu muội đại hôn, tức tốc trở về Ngô gia cầm theo hạ lễ và bái thiếp, đi suốt một đêm tới phủ Tả tướng.

Tiên Trọng Mưu không có thời gian quan tâm tới hấn, hấn muốn lén lút tới hậu viện ngắm nhìn lần cuối biểu muội sắp xuất giá, nếu có thể nắm lấy cơ hội thổ lộ tất cả tình cảm giấu kín trong lòng thì càng tốt. Nhưng hậu viện đâu đâu cũng có thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt không cho phép bất kỳ kẻ nào đi vào. Cách một cánh cổng vom nhìn vào trong chỉ thấy nha hoàn thị nữ bận rộn chạy tới chạy lui.

Bên trong Tiễn Viện vừa trang điểm xong, mặt mày rục rỡ, đám nha hoàn thị nữ tất tả giúp nàng cài trâm vàng, khoác hỉ phục, đeo điểm thủy, đội mũ phượng mạ vàng.

Đào nương tử tự tay đội khăn trùm đầu cho nàng, không quên căn dặn nàng đừng lo lắng, thấp thỏm.

Tiến Viện nhẹ gật đầu.

Ngô Phàm Khâm hậm hực lui ra, liếc thấy Bình An. Hấn kinh ngạc vì Bình An ấy thế mà lại ở phủ thượng của cửu cửu mà không trở về Ngô gia, bèn tiến lên hỏi: “Ta về nhà không thấy người! Ra là người ở đây! Người theo cửu cửu lâu như thế, sao còn chưa trở lại phủ?”

Bình An đương nhiên không nói cho hấn biết những việc đã xảy ra, chỉ qua loa đáp: “Tả thừa tướng vừa về tới kinh thành, bệ hạ lập tức ban thánh chỉ thành hôn, đại nhân mới hồi kinh, nhân lực trong phủ không đủ, vì thế nô tài ở lại hỗ trợ.”

“Mấy tên đạo tặc kia đã bị bắt lại chưa?” Ngô Phàm Khâm nhớ tới Tiễn Viện, không chiếm được biểu muội, dùng tạm thế thân của nàng cũng không tệ.

Bình An tự biết phải giữ bí mật chuyện của Tiễn đại nhân, nhưng hẳn không chắc gã Huyện thừa Lâm Hà có lỗ miệng tiết lộ gì tin tức nào cho Ngô Phàm Khâm không, nên nhất thời ghen lời.

Đang dở câu chuyện thì giờ lành đã đến, Bình An nhân cơ hội này mau chóng né Ngô Phàm Khâm, đi về phía sau viện.

Lúc này khoé miệng Trịnh Lan thoáng một nụ cười nhạt, chàng nhàn nhã thả cước bộ, vượt qua hành lang tướng phủ tiến vào viện. Chàng thông thả đi vào phòng, tiếp nhận bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Viện từ Đào nương tử, nhẹ nhàng nắm lấy.

“Tiễn cô nương, sau này sẽ là ái phi của bản vương.” Cách một lớp khăn trùm đầu mỏng manh, chàng nhẹ nhàng thì thầm một câu.

Tiểu Viện cảm thấy giọng nói của người này có chút quen tai, nhưng không nhớ ra nổi đã từng nghe ở đâu.

Tiến Trọng Mưu tuân thủ tỉ mỉ quy chế về của hồi môn của một tiểu thư quan nhất phẩm, chuẩn bị cho Tiểu Viện vô số đồ cưới quý giá, từ ngoài nhìn vào không có chút sơ hở nào. Dựa theo hôn tục Đại Trịnh, sau khi nhà trai đón dâu xong, nhà gái không được đi theo đoàn dâu, cũng không tới tham gia tiệc cưới. Chờ đến năm ngày sau lại mặt sẽ tổ chức yến tiệc.

Nhìn đoàn rước dâu của Trạng Vương phủ tung bừng rời đi, trong lòng Tiến Trọng Mưu đủ thứ cảm xúc lẫn lộn, không biết nên cảm thấy may mắn hay thương tâm.

Tại một căn phòng vắng vẻ ở trong hậu viện, Tiến Thục Viện chân chính đang nôn thốc nôn tháo. Nha hoàn Tố Nguyệt của nàng đứng một bên tỉ mỉ hầu hạ, nghe tiếng đàn sáo, chúc tụng náo nhiệt bên ngoài mà Tiến tiểu thư lòng đau như cắt, đau đớn rơi lệ.

Đây vốn nên là hôn lễ của nàng, thời còn thơ bé, vô số lần nàng ở trong khuê phòng mặc sức tưởng tượng lễ thành hôn của chính mình.

Nhưng đời này chỉ sợ nàng mãi mãi không bao giờ có được hôn lễ tưng bừng, tôn quý như thế. Phụ thân định cứ vậy giấu nàng trong hậu viện hay sao? Nàng sờ sờ chiếc bụng đã hơi nhô lên, nhớ đến sự nhẫn tâm, vong tình của Thái tử điện hạ, hai dòng lệ nóng uất ức tuôn trào.

Tiền viện Vương phủ, yến hội đã được bày biện xong xuôi.

Bởi vì ngày thường Trạm Vương không thích tham dự chuyện triêu chính, cho nên quý khách có mặt cũng chẳng nhiều. Địa vị mẫu thân chàng vốn không cao, không giống các hoàng tử khác tử bằng mẫu quý (*), có nhiều thế lực muốn lai vãng đến kết thân. Chàng cũng chẳng ham náo nhiệt, cho nên đến dự đại hôn chỉ có Tần Chí Thành và đám vương tôn cùng thủ hạ.

(*) Con vinh hiển nhờ mẹ.

Hoàng thân quốc thích tới uống rượu mừng.

Giữa buổi yến tiệc, Hoàng hậu nương nương phái An Thái công chúa dẫn người tới tặng sinh lễ, Trình Lan vội vàng ra tiếp.

An Thái Công chúa có vẻ không muốn về ngay, cố tình nán lại trong khách sảnh. Nàng ngồi trên ghế chủ thượng, hai bên là hàng cung nữ, thái giám theo hầu.

Trạm Vương nhìn nàng cố ý ăn mặc, trang điểm lộ liễu, biết nàng khó có dịp xuất cung, nhân cơ hội này muốn tới gặp mặt Tần Chí Thành.

“Cửu ca, ta muốn gặp Chí Thành. Huynh đừng để chàng ấy bỡ ngỡ các hoàng thúc, hoàng bá với đại thần nữa, cho chàng ấy tới nói chuyện với ta đi.” An Thái nhìn hai bàn tay đan vào nhau của mình, làm bộ lạnh nhạt nói nhỏ với Trình Lan.

“Muốn gặp hẳn, vậy người tự đi tới đằng trước mời hẳn qua. Hoặc tùy tiện phái ai đi thông báo là được.” Trình Lan hồ hững đáp.

“Hừ!” An Thái vừa tức giận, lại sốt ruột nhưng không thể không khấn cầu vị cửu huynh tính khí kỳ cục này. “Cửu ca, ta không thể trực tiếp đi xuống bên dưới gọi chàng ấy được. Những người xung quanh ta, cả các hoàng thân quốc thích khác đâu sẽ biết mất. Ta không muốn trước khi xuất giá bị gán mấy điếu tiếng không hay.”

“Người cũng biết thế là không ổn? Thế sao còn định biến phủ thượng của ta thành chỗ lén lút hò hẹn? Nếu xảy ra chuyện gì? Lúc đó ai chịu trách nhiệm, kẻ nào đứng ra gánh tội này?”

Trịnh Lan uống một ngụm trà, cả buổi sáng vội vã đón dâu, chàng có chút khát. Trước khi An Thái tới, tân nương đã được Đào nương tử và Hải Thăng dìu vào tân phòng, chàng cầm theo bầu rượu, đứng lên, định hoàn thành nốt nghĩa vụ chủ nhà. Đột nhiên nhớ tới biểu cảm phong phú, thú vị của Tiểu Viện, thật sự chỉ muốn vứt bỏ toàn bộ thủ tục nhàm chán, nhạt nhẽo này, tới tân phòng trêu chọc nàng một chút.

Tần Chí Thanh gọi nàng là “trái ớt nhỏ”, chàng thật sự muốn thử xem đến cùng trái ớt đó cay đến mức nào.

Kỳ thực nhìn bộ dạng nôn nóng của An Thái, chàng vốn định chờ thêm một lát sẽ gọi Tần Chí Thành qua, nhưng đời này chàng ghét nhất những kẻ kiêu căng ngạo mạn, thích lên giọng ra lệnh cho chàng.

Không ngờ hoàng muội điêu ngoa kia lại thẳng thắn mở miệng: “Cửu ca và Tần Chí Thành lớn lên cùng nhau. Ta không sợ nói cho Cửu ca biết, ta thích chàng ấy, muốn chàng ấy trở thành phò mã của ta. Vị trí của phủ công chúa đã được quyết định, mẫu hậu cũng giúp ta chọn ngày lành tháng tốt xong xuôi, hôm nay chỉ muốn gọi chàng ấy tới báo trước một tiếng.”

“Ồ, vậy sao... Đột nhiên ta không biết nên nói một tiếng chúc mừng với hoàng muội hay nên lắc đầu tiếc hận thay Khổng Dương nữa.” Khổng Dương là nữ danh của Tần Chí Thành. Trịnh Lan nhàn rãi nhấp thêm một ngụm trà, mới chậm rãi đi về phía nhóm người ồn ào cười nói trong yến tiệc.

An Thái công chúa nhìn Trịnh Lan, cau mày “hừ” một tiếng, ngay sau đó cũng đi theo ra ngoài, nàng thầm nghĩ: “Dù sao ta cũng đã dự định sẽ gả cho chàng ấy, vậy thì sợ gì mấy tin đồn nhảm nhí cơ chứ. Cứu ca không giúp ta vậy ta tự mình đi gặp chàng.”

An Thái đi đến phòng khách, căn phòng này ngăn cách với chỗ nàng đang đứng một tấm bình phong, bước ra lập tức có thể nhìn thấy nhóm hoàng thân quốc thích đang say sưa uống rượu với Tần Chí Thanh.

“Viện chủ Tử Trúc Viện - Tử Vân cô nương - Hậu Sơn Trà Tự đưa hạ lễ đến.”

Nàng đột nhiên nghe thấy tiếng la hét không ngừng từ bên ngoài truyền đến, cho nên đành dừng bước, ghé mắt nhìn qua khe hở của tấm bình phong quan sát bên ngoài.

Sau tràng thông báo người Hậu Sơn Trà Tự tới đưa bái thiếp, nghe thấy hai chữ “Tử Vân”, tất cả vương công, đại thần trong buổi tiệc đều ngừng đũa, đặt ly rượu xuống, đây đúng là vị khách không ngờ!

Chẳng cần nói nhiều danh tiếng của Tử Vân cô nương tại đế đô khó ai bì kịp, hôm nay không tốn thuyên vàng, xe bạc, cũng có thể chiêm ngưỡng phương dung mỹ nhân nức tiếng kinh thành, vì thế ai ai cũng nhao nhao nướn người hướng mắt về phía cổng chính.

Tử Vân từ trên cỗ xe ngựa tinh xảo bước xuống, mỗi bước đi qua sen hồng nở rộ (*), thân hình yêu kiều, tư thái thướt tha.

(*) Nguyên văn Bộ Bộ Sinh Liên: ý miêu tả một đôi chân rất nhỏ và đẹp.

Đám nam tử háo sắc trong bữa tiệc mắt kẻ nào kẻ nấy đều dính chặt lên bóng hình mỹ lệ, duyên dáng của nàng. Đến khi Tử Vân lại gần, mọi người mới phát hiện hôm nay nàng không tô phấn, điểm son, có lẽ đã cân nhắc tình huống này không nên rêu rao.

Tần Chí Thành cảm thấy nữ tử như Tử Vân chính là tiên tử lạc xuống nhân gian, hấn vốn đã hơi chệnh choáng men say, ánh mắt mê ly dõi theo Tử Vân không chớp mắt. Vô thức Tần Chí Thành đứng dậy, bước tới gần, sóng mắt mập mờ, mê mẩn, cử chỉ phóng khoáng, lời nói không chút giấu diếm tình ý: “Tử Vân cô nương tới thăm, không tiếp đón từ xa được. Chí Thành là tổng quản bữa tiệc này, để ta đưa cô nương đến Thiên Điện nghỉ.”

Tử Vân biến mất, bữa tiệc dần dần khôi phục lại vẻ náo nhiệt, tung bừng, người người xì xầm bàn tán hoặc là vênh váo của Tử Vân, hoặc là quan hệ mập mờ giữa ca kỹ nổi tiếng nhất đế đô với Trầm Vương.

“Ngày đầu tiên của đại hôn, đám nữ tử câu lan đã dám vác mặt tới tặng lễ, chuyện này đúng là chỉ Trầm Vương mới làm ra được.”

“Tả thừa tướng mà biết, chỉ sợ tức đến tái mặt.”

“Tử Vân kia quả là một báu vật, Trầm Vương không nói gì với nàng ta nên cũng chẳng đoán được mức độ tình cảm giữa hai người. Nhưng mà chỉ bằng ánh mắt cháy bỏng của Tần tiểu tướng quân, ta có thể khẳng định hai người họ là nhân tình... Trầm Vương điện hạ và Tần Tiểu tướng quân là huynh đệ thân thiết, đám nam nhân ở cùng nhau, quan hệ khăng khít vẫn chưa đủ, mà còn phải... ha ha ha...”

Các tân khách dù đã hạ thấp giọng xì xào bàn tán, nhưng An Thái công chúa núp sau bình phong vẫn nghe được tường tận rõ ràng.

Nàng vò khăn lụa trong tay, cau mày, rầu rĩ... cuối cùng vẫn lui về hậu viện. Xe ngựa trong cung dừng ở cổng sau vương phủ, nàng tức giận đi thẳng một đường hối cung.

Mặc dù Trịnh Lan xưa nay luôn xa cách với các huynh đệ, nhưng đối với hoàng muội này vẫn có chút tình cảm, không thể không theo đưa tiễn.

An Thái công chúa đã vào tới xe ngựa, lại mở rèm lộ đầu gọi Trịnh Lan chuẩn bị xoay người rời đi quay lại: “Cửu ca, nói với Tần Chí Thành,

không cho phép hẳn đến chốn kia nữa, càng không được gặp loại nữ tử phong trần kia, cứ nói là ta bảo vậy.”

Trịnh Lan thở dài một hơi: “Nha đầu gối, vụng về đến thế là cùng. Không biết câu dưa ép thì không ngọt sao?”

Nói xong lại tự giạt mình — - vậy thì nữ nhân không biết tên gọi là gì, đang ngồi trong tấm điện chờ chàng động phòng thì sao? Nàng có thích chàng không?

Chàng không cho phép mình dây dưa vào bất kỳ nữ tử nào nếu không phải người tình đầu ý hợp. Những hành vi như thấy sắc nổi lòng tham, hay ép buộc cưỡng đoạt người không thuộc về mình, vậy chàng có khác gì Hằng Xương Đế năm xưa.

Chàng không muốn phản bội người khác, cũng không muốn bị kẻ khác cô phụ tình cảm, bằng không chính bản thân chàng đang phản bội xuất thân của mình, xem nhẹ chính mình, chàng không muốn đời mình rẻ mặt, thất bại như thế.

Chương 9: Động Phòng

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm đen tịch mịch, tân khách đã về hết.

Bên trong tấm điện, nến đỏ bập bùng, trướng dày đỏ thắm. Đào nương tử ngồi trên giường la hán (1) bên ngoài, nghe người hầu thông truyền Trạng Vương đã tiễn tân khách xong xuôi, chuẩn bị đi vào hậu viện.

Khuôn mặt vuông chữ điền vốn đã nghiêm túc của Đào nương tử, lúc này càng thêm phần ngưng trọng, cẩn thận dặn dò Tiểu Viện: “Cô nương, những việc ta đã dặn dò cô nương, ngài phải nhớ kỹ, đừng để xảy ra sơ hở gì. Có tình huống bất ngờ lập tức gọi ta.”

Đâu vào đó mới đi ra bên ngoài, đóng cửa lại đứng ở Thiên Điện cùng thị nữ, nội quan trong phủ thượng, chờ hầu hạ chủ nhân.

Tiểu Viện đội mũ phượng ngồi bên mép hi sàng, lần nữa lấy khăn trùm đầu đội lại. Lễ hợp cẩn rồi chuyện động phòng, nàng đương nhiên hiểu rõ, từ thuở nhỏ nàng đã lớn lên trong bầy “ngựa gầy”, sao có thể không biết, thậm chí so với các nữ tử cùng tuổi thậm chí còn sành sỏi, lỗi đời hơn. Nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng, dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ lần đầu gả đi.

Toàn bộ Trạng Vương phủ giăng đèn kết hoa sáng lung linh, Trịnh Lan một thân hồng phục đỏ thắm hoa lệ, bên trên thêu rồng năm vuốt quý khí bức người, khoe miệng chàng hơi cong lên. Lúc đi qua hành lang, bọn hạ nhân đứng hai bên cũng cảm thấy hào hứng lây ---- không ngờ một con người lạnh nhạt chuyện thế tục, tựa như trích tiên giống Trạng Vương điện hạ, cũng vì chuyện thành thân mà vui vẻ đến vậy.

Trịnh Lan chầm chậm đi tới, trở tay đóng cửa, dưới ánh nến vàng rực rỡ, chàng bước lại gần tân nương mặc hỉ phục đỏ tươi ngời trên giường Tử Đàn. Chàng vỗ nhẹ chiếc quạt xếp trong tay, muốn tháo khăn trùm đầu xuống, nhưng thoáng chốc lại đổi ý, chàng đặt cây quạt sang một bên, tiến lên, ngời xuống bên cạnh Tiểu Viện.

Trong phòng im lặng, từ khe hở của khăn trùm đầu, Tiểu Viện chỉ có thể nhìn thấy vạt áo đỏ thắm có hoa văn rồng năm vuốt của người bên cạnh.

“Điện hạ...” Tiểu Viện rất hiếu kỳ đến cùng Trạm Vương điện hạ có dáng vẻ gì, trong đầu không ngừng vang lên lời dặn dò của Đào nương tử mấy ngày trước — “Trạm Vương điện hạ là vị hoàng tử có dung mạo trong sáng, nhã nhặn nhất trong chín nhi tử của hoàng đế. Người không quá giống đương kim bệ hạ, nhưng lại có được đường nét thanh tú tựa hoàng đế trong truyền thuyết, hàng mày như núi, mắt sâu tựa biển cả, mang nét đẹp hài hòa của nhật nguyệt.”

“Ái phi, đừng vội.” Đang nói chuyện, Trịnh Lan vươn tay, từng chút từng chút cởi bỏ khuy áo trên hỉ phục, Tiểu Viện thoáng giật mình.

Thần nghĩ còn chưa vén khăn trùm đầu cơ mà.

Vạt áo đã mở ra, bởi vì đang là mùa hè, hỉ phục có chút bí bách.

Vừa mở vạt áo đã thấy hoa văn sớm sinh quý tử thêu trên trung y.

“Còn tưởng là hoa văn uyên ương.” Trịnh Lan tựa hồ có hơi thất vọng.

Thấy Tiểu Viện muốn tự mình tháo khăn trùm đầu, chàng nhanh tay lẹ mắt nắm chặt hai tay nàng. Thuận thế đẩy nàng vào bên trong màn trướng, hai người ngã xuống giường, khăn trùm rơi xuống, che kín gương mặt Tiểu Viện, khiến nàng không nhìn thấy gì, ngay cả một khe hở cũng chẳng có.

Trịnh Lan dùng một tay khống chế cổ tay Tiểu Viện khóa lại trên đỉnh đầu nàng. Tay còn lại chậm rãi cởi bỏ nút áo, không hề có chút sốt ruột, thủ thả tháo từng chiếc từng chiếc, từ trên xuống dưới, cho đến lần tìm đến

cạp váy sau lưng. Mặt chàng chôn trên hõm vai Tiểu Viện, hít một hơi thật sâu. Bởi vì đêm nay là đêm động phòng, cho nên từ sáng Đào nương tử đã xông đàn hương lên toàn bộ y phục.

“Loại hương này không tốt lắm, ngày khác ta sẽ cho gia nhân dâng Long Nãi trong cung tới chỗ ái phi.”

“Đa tạ điện hạ. Thần... Có đi ầu...thần thiếp thích Nguyệt Trầ Hương hơn.” Cạp váy đã bị mở ra. Tiểu Viện thậm chí nghe được tiếng nhịp tim đang điên cuồng đập của mình, nàng nói chuyện cũng vì đang cố che giấu sự lo lắng, ngưng ngưng của bản thân mà thôi.

“Ái phi phong nhã, Nguyệt Trầ Hương quả nhiên là thứ hợp nhất với dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn của nàng.”

Một thoáng xuất thần, đến khi lấy lại tỉnh táo, Tiểu Viện nhanh chóng từ dưới thân thể hắn, lui lại đằng sau, áo lụa tú lệ trên người thuận thế trượt xuống, bên dưới là làn da tuyết trắng, trong trẻo tựa một khối mỡ đông mềm mại.

Tiểu Viện vô thức kéo lại vạt áo, che đi cảnh xuân miên man, đầy đặn trước ngực.

“Vương gia không nhìn thấy khuôn mặt thần thiếp sao có thể khẳng định chắc chắn là hoa nhường nguyệt thẹn.”

Trịnh Lan nhìn dáng vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh, nhưng thực ra lại đang run rẩy, ngưng ngưng đến mức hai vành tai ửng đỏ của nàng, khẽ mỉm cười, sóng mắt hơi động: “Có phải ái phi cũng muốn nhìn thấy bản vương hay không.”

Tiểu Viện không dám buông tay đang kéo vạt áo xuống, cũng không biết mình có nên tự kéo khăn trùm đầu xuống không, chỉ nói: “Mũ phượng nặng quá, thiếp muốn tháo ra.”

Trịnh Lan cúi đầu, bật cười một tiếng, biết trò chơi đuổi bắt thú vị này không chơi tiếp được nữa, chàng vươn bàn tay thon dài tinh tế, gỡ khăn

trùm đầu ra, tia sáng vàng ảm áp rơi vào, Tiểu Viện theo phản xạ xoa xoa mắt, một hồi sau mới thích ứng được với ánh sáng, mở to đôi con ngươi to tròn quan sát người đối diện.

“A! Sao lại...” Đôi mắt trong vắt của nàng chăm chú nhìn Trịnh Lan, thoáng giật mình, đây không phải nam nhân đã khinh bạc nàng trên Hậu Sơn sao?

Người này, không lẽ chính là Trạ Vương điện hạ!

Trên gương mặt tuấn tú, lạnh nhạt, khẽ nở một nụ cười: “Đã gặp nhau từ trước. Bôn vương nói nàng dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn không coi là tăng bốc quá đà, phải không?”

Tiểu Viện ngạc nhiên che miệng, sau cảm giác kinh ngạc tột độ là nỗi sợ hãi khó nói lên lời.

Nàng nên làm gì đây? Nhìn nam nhân đối diện, nàng cố vắt óc suy nghĩ, dù lòng lo lắng, run rẩy nhưng vẫn cố đè nén cảm giác hoảng hốt xuống, nói nhỏ: “Điện hạ... điện hạ đã biết hết rồi ư?”

“Biết cái gì?”

Trịnh Lan kéo gần khoảng cách giữa hai người, Tiểu Viện theo phản xạ lại nghiêng người tránh về phía sau, cho đến khi cả người chạm vào chần hỉ phía trong góc giường, nàng nửa nằm nửa ngồi, vạt áo mở rộng, toàn bộ cảnh xuân nửa kín nửa hở phía sau bộ trung y mỏng manh thêu hoa văn hoàn toàn rơi vào đáy mắt Trịnh Lan, đầu vai mảnh mai trắng nõn như tuyết, lại thêm ánh nến vàng rơi vào màn trướng bằng vải sa đỏ thắm, càng khiến giai nhân mỹ miều trong lòng chàng quyến rũ mê người hơn.

Trịnh Lan chạm nhẹ lên bờ vai mảnh khảnh của nàng, cảm thán một câu: “Gầy quá.”, nói xong muốn kéo dây buộc váy xuống.

Tiểu Viện đã lấy lại tỉnh táo, dùng sức đẩy chàng ra, vội vàng kéo lại vạt áo lả lơi, cẩn thận co người lại, núp vào góc giường, giấu thân thể trong tấm áo hỉ. Mũ phượng bị đụng va vào đầu giường rơi xuống dưới sàn.

Nàng nhanh chóng cúi người nhặt lên, vẫn không quên bảo vệ lấy mình, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển nghĩ đối sách ứng phó.

Sự việc đã lộ tẩy, trước đó nàng không nghĩ tới tình huống sẽ bị phát hiện ngay ngày đầu tiên. Tiểu Viện thậm chí cần nhắc có nên lập tức đào tẩu.

Nàng khẽ ngừng đầu nhìn thoáng qua Trịnh Lan, cố đè xuống sự hoảng sợ, tự nhủ bản thân phải thật vững vàng.

Nhìn nàng run rẩy nhưng vẫn cố tỏ vẻ khiên định, bình tĩnh, thêm khung cảnh diễm lệ, ướt át của phòng tân hôn, sự lý trí, lạnh nhạt thường ngày của Trịnh Lan cũng bị mài mòn đi ít nhiều, chàng giật mất nút áo trên cổ xuống, để lộ ra đường hằn kết đẹp mê người, hàng mi dài khẽ rung lên, ánh mắt lạnh lùng quét xuống, lẳng lẳng nhìn Tiểu Viện, chờ nàng giải thích.

“Tình cảnh này... toàn bộ đều là... sắp xếp của Tả thừa tướng đại nhân... dân nữ chỉ là tòng phạm.”

Tiểu Viện không biết rằng, Trịnh Lan vốn chẳng có hứng thú gì trong màn trướng ướt át dụ tình này thậm chí vấn phạm nhân. Chàng chỉ hồ hững hỏi: “Ngày đại hôn lại dùng để tra án, không phải quá uổng phí một ngày tốt đẹp sao? Nàng chỉ cần trả lời: Có tình nguyện hay không thôi?”

Hôm đó tại Hậu Sơn, nàng vô tình thấy được tâm tư của trong mắt người nam tử này.

Nàng tiếp tục cúi đầu, lẳng lẳng nắm chặt vạt áo. Nếu như Trịnh Lan thực sự có ý cưỡng bức nàng, Tiểu Viện cũng chẳng có cách nào phản kháng cả.

Trịnh Lan không muốn dùng đêm động phòng hoa chúc để thăm vấn phạm nhân, nói đúng ra ý chàng thêm để ý nàng có phải thể thân của Tiễn Thục Viện không?

Tâm tình hoảng loạn dần lắng lại, nàng khôi phục lại lý bình tĩnh suy tính cục diện.

“Ngoại trừ mỹ mạo của ái phi, bản vương hoàn toàn không biết gì. Cũng chẳng hiểu những đi ầu nàng đang nói.” Trịnh Lan cho nàng ăn trước một viên định tâm hoàn mới tiếp tục làm việc còn dang dở.

Chàng vươn bàn tay thon dài, trắng trẻo tới, đỡ chiếc cầm yêu kiều của giai nhân, cẩn thận quan sát dung nhan diễm lệ khiến mình yêu thích không nổi rời mắt. Đoá Hoa Điền giữa trán, giờ khắc này giống đoá hoa đang chờ người có duyên tới hái, dụ hoặc chàng, khuấy động tâm tư chàng. Chàng đột nhiên muốn liếm thử đoá hoa kia xem hương vị của nó ngọt ngào đến đâu, nhưng cuối cùng vẫn ghìm xuống được.

Chàng đánh mắt đi nơi khác, sợ bản thân không nín nhịn nổi sẽ đề thiếu nữ này xuống, trực tiếp xé bỏ y phục trên người nàng.

Thì ra, chàng đã say mê cơ thể kiều diễm này từ lâu, ngay khoảnh khắc lần đầu thấy nàng ở Hậu Sơn. Nhưng chàng đột nhiên nhớ tới những lời mình nói với An Thái công chúa tối nay — Dưa chín ép thì không ngọt.

Đoá hoa này chạy không thoát khỏi lòng bàn tay chàng, đã như thế, cũng nên chờ đợi một ngày nàng mê đắm mình, chí ít, cũng phải giống như cảm giác hứng thú như chàng có đêm nay với nàng mới được. Dù chỉ là mê mết vẻ ngoài của chàng.

Thiên hạ còn có nam tử có dung mạo tuấn tú hơn chàng ư? Trịnh Lan không tin.

Thấy Tiểu Viện cứ một mực cúi đầu trăn mặc, một lát sau, dục vọng trong lòng chàng cũng dần nguôi xuống, thả tay ra, lắc đầu: “Nếu như nàng không tình nguyện, bản vương cũng không ép nàng. Nhưng nàng đã lừa bản vương, cũng nên làm chút chuyện để b ả thường lại. Ta muốn nàng nói cho ta biết một việc.”

Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn chàng ta, sợ e ngại trong đáy mắt vội đi ít nhi ều, đi ều kiện trao đổi thế này, nàng cảm thấy có thể tiếp nhận được. Nàng trăn mặc một lúc mới nhỏ giọng đáp: “Dân nữ biết gì sẽ nói đó, chỉ cần vương gia khoan thứ.”

“Ta muốn biết tên của nàng.” Tiểu Viện không ngờ Trạng Vương lại hỏi vấn đề này, chậm rãi đáp:

“Tiểu Viện.”

Trịnh Lan im lặng một lúc, mới cười hỏi: “Đây cũng gọi là tên? Nàng không có họ sao?”

“Từ khi còn nhỏ, dân nữ đã bị trao đi bán lại. Lưu lạc nhiều năm, cho nên không biết sinh nhật, cũng không biết họ của mình. Chỉ có biệt danh là Tiểu Viện, Viện trong đình viện.” Không biết họ, nhiều lần bị mua đi bán lại... Trịnh Lan nhìn nàng, trong mắt không còn dục vọng, chỉ còn sự ôn hoà mềm mại tựa mặt hồ thu, hay nói đúng hơn là thương tiếc, cánh môi chàng hơi nâng lên, nhẹ nhàng gọi hai tiếng: “Tiểu Viện.”

Chàng cầm tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên môi mình, một cái chạm khẽ rơi xuống tựa một nụ hôn. Tiểu Viện hoảng sợ vội vàng thu tay về, sắc mặt chàng có chút không vui — dường như chàng vừa bị cô nương nào đó ghét bỏ?

Chàng vươn tay lần nữa, Tiểu Viện vô thức tránh qua một bên, lại bị chàng mạnh mẽ kéo vào trong lòng. Trịnh Lan cúi xuống cẩn thận thắt lại nút áo thay nàng, chậm rãi và hết mực kiên nhẫn.

Quá khứ của nàng, chàng rất muốn biết, so với vẻ ướm át quyến rũ của thân xác mỹ miều, thậm chí còn khiến Trịnh Lan tò mò hơn.

“Việc động phòng không thể nóng nảy được. Bản vương là người khá kiên nhẫn.” Trịnh Lan đứng dậy, quay đầu nhìn Tiểu Viện nhỏ bé thu mình trốn trong đồng chăn đệm màu đỏ thắm, nói: “Thời tiết nóng nực, ta ra ngoài đi dạo một chút, Vương phi có muốn đi cùng không?”

Lúc này cơn hoảng sợ vẫn còn, Tiểu Viện lắc đầu từ chối. Trịnh Lan cũng không thất vọng, chỉ thong thả đứng dậy bước ra ngoài. Tới ngoài sân chàng khẽ vỗ nhẹ cây quạt xếp trên tay, một vạt áo đen bay ngang bầu trời, Dơi xuất quỷ nhập thần xuất hiện.

“Có chuyện gì, vào thư phòng nói.” Trịnh Lan đi dọc theo hành lang treo đầy đèn lồng đỏ chót, đi về hướng thư phòng.

Ánh mắt thoáng nhìn về phía tấm điện vẫn còn sáng đèn, chàng thì thầm tự giễu: “Từ Lưu đến cùng người đang làm gì vậy?”

Dời quỳ trên mặt đất, trước án thư Trịnh Lan ngẩng, có hơi xấu hổ, ngẩng đầu nói: “Điện hạ hiện tại trong phòng tân hôn không phải Tiễn Thục Viện mà là một nữ tử giang hồ..”

Trịnh Lan gật đầu, thì ra chủ nhân đã đoán được, có đi đâu xem chừng người chưa biết ngọn ngành sự việc, vì thế Dời lập tức báo cáo: “Mật thám gửi tin đến, nói nữ tử này là thế thân Tả tướng đại nhân cướp từ Hậu Sơn Trà Tự về Tiễn Thục Viện thật đang được giấu ở Tả tướng phủ. Nàng ta đã mang thai, là cốt nhục của Thái tử. Chuyện này có vẻ Thái tử còn chưa biết.”

“Mang thai?” Trịnh Lan rốt cuộc đã hiểu vì sao Tiễn Đại nhân thà phạm phải tội khi quân, cũng nhất mực muốn tìm một thế thân thay Tiễn Thục Viện gả vào Trạm Vương phủ. Việc thất tiết trước khi gả còn có thể giấu được, còn vấn đề mang thai chắc chắn khó gạt nổi. Đông cung không có động tĩnh, Thái tử ca ca của chàng không đón Tiễn Thục Viện về lại Đông Cung cũng không phái người tới giết nàng ta diệt khẩu... Tiễn đại nhân đúng là hành sự cẩn trọng, còn can đảm hơn người, dám vì nữ nhi mà lừa trời vượt biển (*).

(*) “Man thiên quá hải” hay lừa trời vượt biển là lợi dụng lúc trời sương mù mà lần trốn, vượt qua hay hành động ngay trong lúc sương mù. Ý nghĩa của kế này là dù có giấu mình trong đêm đen hay bóng tối, dù có chui vào những nơi cô lập hay nắp sau màn chắn, tất cả đều chỉ đem lại sự nghi ngờ của đối phương. Để giảm sự nghi ngờ, ta cần phải thản nhiên như chẳng có chuyện gì, che giấu ý định thực sự đằng sau những hoạt động thường ngày.

“Chuyện của Vương phi, các người đã tra đến đâu rồi?”

Trịnh Lan vừa mở miệng, Dơi lập tức chú ý tới hai chữ “Vương phi”, hẳn chính là vị thế thân kia, khẽ lắc đầu, kính cẩn đáp: “Thuộc hạ sẽ lập tức cho người đi thăm dò.”

Trịnh Lan khoát khoát tay nói: “Được rồi, không cần tra xét nữa.” Trịnh Lan trầm ngâm một lát, nghĩ tự mình sẽ tìm tòi nghiên cứu thiếu nữ tên “Tiểu Viện” này có quá khứ ra sao?

Trời tờ mờ sáng, Trịnh Lan vẫn cùng Dơi nghị sự, một mực không quay về tầm điện.

Đào nương tử có hơi chột dạ, nàng ta đẩy cửa phụ của tầm điện bước vào xem xét tình hình. Tiểu Viện nằm giữa giường, đã thiếp đi từ lúc nào, trâm cài còn nguyên, mặt mũi chưa rửa, thậm chí cả quần áo cũng quy củ không có nút nào bị cởi ra.

Đào nương tử cau mày lắc đầu, cực kỳ cảnh giác thầm nghĩ: Tình hình này là sao?

Chẳng lẽ nhanh như thế đã bị lộ? Tiểu Viện ngủ không quá sâu, trong mơ màng thấy bóng dáng Đào nương tử, lập tức mở mắt ngẩng dậy.

“Điện hạ không viên phòng cùng cô nương? Có phải đã phát hiện ra gì không?” Đào nương tử hỏi.

“Lúc đầu... vốn muốn... nhưng giữa chừng đột nhiên Vương gia có việc phải rời đi.” Tiểu Viện nào dám nói cho Đào nương tử biết mình đã bị lộ tẩy. Cô ả Đào nương tử này dường như còn nguy hiểm hơn Trịnh Lan.

Đào nương tử bán tín bán nghi gật gật đầu, chẳng lẽ Trạm Vương điện hạ ngày thường hái hoa dại quá nhiều, không gì không thấy qua, nên không có ham muốn? Hoặc thấy Tiểu Viện tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không phong phú nên không đủ khơi dậy hứng thú?

“Ta sẽ mau chóng khiến hắn động phòng cùng mình, nương tử không cần lo lắng, bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra gì cả, những đi đâu người dạy ta đều ghi nhớ kỹ.”

Gương mặt chữ điền của Đào nương tử nghiêm trang, lạnh lùng căn dặn Tiêu Viện: “Cô nương làm việc phải hết sức cẩn thận.” Tiêu Viện gật đầu.

Đào nương tử bước tới hầu hạ nàng rửa mặt, trang điểm. Hôm nay là ngày đại hôn thứ hai, phải mặc cung trang tiến cung thỉnh an Hoàng đế, Hoàng hậu. Đào nương tử dự định ở lại quan sát một chút, xem đến tột cùng có vấn đề gì.

Trang điểm xong xuôi, một nội quan chầm chậm bước vào hành lễ: “Vương phi cát tường. Tiêu nhân là Hải Thăng, là tổng quản của phủ Trạm Vương. Sau này tất thảy an bài lớn nhỏ trong phủ xin cẩn tuân mệnh lệnh của Vương phi. Mong Vương phi chiếu cố nô tài nhiều hơn.”

Tiêu Viện dựa theo lễ nghi Đào nương tử dạy, tư thái đoan trang, khoác lên khí độ của một tiểu thư khuê các, từ trên ghế bành, chầm rãi nhìn xuống, uy nghiêm đáp: “Được. Từ nay về sau người ngoan ngoãn thay bản cung làm việc. Hầu hạ ta thật tốt, chăm lo công việc trên dưới phủ thượng cẩn thận, bản cung đương nhiên không bạc đãi người.”

Hải Thăng vốn trước giờ không chiếm được chút tín nhiệm và thân thiết nào từ chỗ Trịnh Lan, nghe Tiêu Viện nói vậy, lập tức ân cần tiến lên lấy lòng nàng. Hắn thầm nghĩ so với Vương gia quái đản, lạnh nhạt, Vương phi quả là người hiểu nhân tình thế thái hơn nhiều. Hầu hạ Vương phi thật tốt, mới mong tương lai no ấm về sau, vì thế lập tức quỳ xuống cung kính làm đại lễ với Tiêu Viện.

Sau đó Hải Thăng đưa đến bảy tám tỳ nữ, trong đó có bốn nàng lớn tuổi nhất, nhìn áng chừng mười tám, mười chín tuổi là Bách Linh, Ngân Tuệ, Vạn Ân, Triệu Đức, nàng nào nàng ấy mặt mũi sáng sủa, hoạt bát, đầy mắt sáng có thần.

“Đây là tỳ nữ Vương gia đích thân dặn dò đến hầu hạ Vương phi, bên ngoài còn có vài nha hoàn và bà tử để người sai sử. Điện hạ đã căn dặn, trong phủ luôn thiếu kẻ hầu hạ, sau này lấy thêm cung nhân từ trong cung tới, mấy người này mong Vương phi dùng tạm trước.”

Tiếp đó, một đoàn nha hoàn từ bên ngoài lần lượt bước vào, trên tay đều bưng một cái khay lớn khảm trai, Hải Thăng kéo tấm lụa đỏ phủ bên trên xuống, gương lược, kim thoa, khăn thêu, trang sức, châu ngọc, gấm vóc lụa là lộng lẫy, xa hoa, lung linh, chói mắt, khiến tất cả mọi người trong phòng kể cả Đào nương tử đều kinh diễm đến ngẩn người.

“Ban thường nhiều như thế? Đều cho Vương phi sao?” Đào nương tử vội hỏi, trong lòng tâm thở phào nhẹ nhõm, đại khái Trạm Vương có vẻ khá sủng ái Tiểu Viện, dù chưa viên phòng, cũng không sợ bị lộ tẩy.

“Đây là đồ thường ngày, Vương gia căn dặn chuẩn bị cho Vương phi. Điện hạ hiện tại vẫn còn ở thư phòng. Người đã dùng qua bữa sáng. Đợi lát nữa xong xuôi công vụ, mặc trang phục chỉnh tề sẽ cùng Vương phi tiến cung thỉnh an Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương.” Hải Thăng từ tốn trả lời.

Hải Thăng ra hiệu cho nha hoàn Bách Linh, Bách Linh tức thời hiểu ý tiến lên: “Nô tài Bách Linh sẽ hầu hạ nương nương dùng bữa. Sau đó đưa người tới thư phòng gặp Vương gia, tiện thể giới thiệu một chút cách bài trí của vương phủ.” Hải Thăng nói xong, bèn lui xuống.

Dùng xong bữa sáng, Bách Linh và Ngân Tuệ dìu Tiểu Viện đi tham quan một vòng Trạm Vương phủ.

Đào nương tử vẫn cho rằng Tả tướng phủ đã vô cùng lộng lẫy, nguy nga, nay so ra mới thấy rõ sự cách biệt giữa nơi ở của thân tử và hoàng tộc.

Trạm Vương phủ cực kỳ rộng lớn, có tám đường dẫn tới hậu viện, vô số đình đài, lầu các. Nếu muốn giấu một người, chỉ sợ kẻ không thạo đường muốn tìm cũng chẳng tìm ra. Có đi đâu toà phủ đệ này quả thực đã lâu chưa tu sửa lại, ngoại trừ chính điện, thư phòng, tâm điện có chút hơi người, còn lại những viện nhỏ khác đều được khoá trái. Bên trong hậu viện thậm chí có cả một hồ nước lớn, bên cạnh hồ dựng một toà lầu cao sang trọng, thanh nhã, nhìn thẳng ra hồ nước.

Bên trên là tấm biển từng chữ cứng cáp, hữu thần, theo thể chữ lớn thời Ngụy: Siêu Nhiên Lâu.

Thời còn ở trong tay đám con buôn “ngựa gầy” Tiểu Viện có học qua chút thi thư, lại thêm nàng thông minh, nhanh nhẹn, đối với thi họa cũng gọi là có thiên phú. Nhìn tấm lạc khoản bên trên ký tên “Tử Lưu”, nàng nhớ tới ngày ở Hậu Sơn, bằng hữu của Trịnh Lan gọi chàng là “Tử Lưu” bèn hiếu kỳ hỏi: “Chữ này là điện hạ viết à?”

Bách Linh gật đầu, cười nói: “Lúc điện hạ được phong thân vương, bệ hạ đã ban nơi này trở thành Vương phủ của người. Vương gia cảm thấy tên tháp lâu trước kia hơi khiếm nhã, tự tay đề bút sửa lại tên cho nó.”

Thời điểm Vương gia được phong thân vương... Tiểu Viện lập tức nhớ tới Đào nương tử từng nói, Trạm Vương điện hạ là hoàng tử duy nhất Hằng Xương Đế tự mình nuôi lớn, bảy tuổi chàng được gia phong làm thân vương. Bảy tuổi đã có thể viết ra nét chữ vuông vắn, đây khí khái thế kia ư? Nét chữ này đáng ra phải là của một kẻ tâm cơ sâu kín, tham vọng hơn người, tại sao lại trở thành nam nhân tính tình kỳ quái, bề ngoài nhìn thế gian với ánh mắt khinh bạc như vậy?

Mãi suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã tới thư phòng. Cái gọi là thư phòng, thật ra chỉ đơn giản là một tìên điện u tĩnh tọa lạc gần hồ nước. Nhìn tấm biển đề “Phần Cầm” bên trên, Tiểu Viện không khỏi bật cười. Người đặt cái tên này chắc hẳn tâm tính có đôi phần phản nghịch, lại có vẻ gì đấy đang tự giấu chính mình. Nào có thư phòng nào lại ám chỉ: Dùng đàn làm củi, nấu hạc để ăn?

“Phần Cầm viện chính là thư phòng của điện hạ, tên cũng do chính điện hạ đặt. Trạm Vương điện hạ tài học hơn người, từ trước tới nay bệ hạ đều hết lời tán thưởng.” Bách Linh hân hoan giới thiệu.

Ngày trước có lẽ điện hạ cũng là một thiếu niên tham vọng bừng bừng, một lòng cầu tiến...

Tiểu Viện vẫn giữ thái độ ung dung, lạnh nhạt, hời hợt gật đầu một cái, trong lòng lại thầm nhủ thân phận Vương phi này quả nhiên khó mà diễn

cho tự nhiên nổi.

Từ nhỏ tới lớn nàng đều trong vị thế cầu cạnh, hầu hạ, lấy lòng người ta, vậy mà giờ thoát cái lại trở thành chủ mẫu đứng dưới một người trên bao người của Vương phủ.

Thế sự trên người. Trịnh Lan từ trong phòng bước ra, trước mặt bao người, dịu dàng nắm tay Tiểu Viện, nhỏ nhẹ nói: “Vương phi đêm qua đã mệt mỏi, hôm nay lại còn phải cùng bản vương vào cung. Vất vả cho nàng rồi. Lễ nghi cung đình phiền phức, thật là đáng ghét.”

Hải Thăng và đám nha hoàn vừa sợ, vừa ngại, xấu hổ cúi đầu khẽ trao đổi ánh mắt với nhau.

Vương phi thật không hổ là nữ nhi duy nhất của Tả tướng đại nhân, vừa qua cửa đã dạy dỗ, uốn nắn vương gia phóng túng, tính tình thất thường nhà họ trở thành một lang quân ôn hòa, dịu dàng. Chắc chắn đêm qua hai người... đã trải qua một đêm tình nồng ý mật,...

Tiểu Viện liếc nhìn Trịnh Lan biết chàng cố ý trên đùa nàng trước mặt hạ nhân, trong lòng thầm khen kỹ thuật diễn xuất của điện hạ, đồng thời ăn ý phối hợp, hai má ửng hồng, nũng nịu đáp: “Điện hạ, không thể chậm trễ giờ lành tiến cung thỉnh an Đế Hậu.”

-----

(1) Giường La Hán undefined

Chương 10: Thịnh An

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một hàng xe ngựa tiến thẳng vào hoàng cung. Cung đình sâm nghiêm, tráng lệ, khiến Tiểu Viện không khỏi thẫn thờ trước sự lộng lẫy, nguy nga đến chói mắt của nơi này. Cung điện dát vàng óng ánh tựa tiên cảnh, các khối kiến trúc xa xỉ nối đuôi nhau chạy đến vô tận. Tiểu Viện mở lớn mắt đôi mắt hạnh quan sát bốn phía. Trịnh Lan thấy dáng vẻ háo hức, hiếu kỳ của nàng, cảm thấy cực kỳ thú vị, áp sát lại thủ thủ bên tai nàng với âm lượng chỉ hai người nghe thấy: “Ái phi thích hoàng cung ư? Cảm thấy Vương phủ không đủ khí thế sao? Hay chút nữa chúng ta xin một ân điển từ phụ hoàng, cho hai ta viên phòng ở trong cung?”

Vành tai nàng ngựa ngựa, nghiêng người né tránh, cũng hạ thấp giọng đáp lại: “Điện hạ đêm qua đã đồng ý tha thứ cho dân nữ...”

Trịnh Lan nhìn bộ dạng dè dặt, nhát gan của nàng, dứt khoát vòng tay ôm eo Tiểu Viện, ôm nàng vào trong lòng: “Sao ái phi lại nhát gan vậy? Hôm đó chẳng phải nàng nói muốn dùng một mồi lửa đốt trụ Vương phủ sao?”

Tiểu Viện cầm tay hấn khéo léo đẩy ra, không đáp lời, nhưng thật ra là không dám trêu chọc vị vương gia tính tình thất thường này. Trịnh Lan thấy bộ dạng e ngại của nàng chẳng vui chút nào, chàng thích nữ tử nước mắt rưng rưng, mặt mày thịnh nộ, rắn giỏi đối đáp với chàng ở Hậu Sơn hơn.

Tiểu Viện nhìn giày thêu tinh xảo giẫm lên bậc đá cẩm thạch vuông vức nhẵn bóng của Giao Thái Điện, từng viên sáng bóng soi được cả bóng mình. Kim Loan Điện quả nhiên khiến kẻ khác sinh lòng kính sợ. Nàng lén lút liếc nhìn mép bàn Tử Đàn phía trên Long Ý. Hằng Xương Đế cao quý ngẩng đầu, tuổi đã chừng hơn 50, dáng người thẳng tắp, uy nghiêm, bởi vì mũ ngọc che nửa mặt cho nên nàng không nhìn thấy rõ biểu cảm của người.

Ng ỡ phía bên dưới tay ghế là hoàng hậu, đầu đội mũ phượng thân mặc hồng trang, mặc dù tuổi tác bà cũng tương đối lớn nhưng dung nhan lại cực kỳ đoan trang, mang dáng vẻ không giận tự uy, khí khái của bậc mẫu nghi thiên hạ. Thấp hơn một chút, ng ỡ dần ở hai bên là các vị phi tần. Tiểu Viện dựa theo những tấm chân dung Đào nương tử đưa, có thể nhận ra phi tần có dung nhan diễm lệ, chói mắt nhất chính là sủng phi mà hoàng đế hết mực yêu chiều: Du phi.

Sau khi hoàn tất ba quỳ, chín lạy. Hằng Xương Đế ban tọa cho đôi phu phụ trẻ. Lại lệnh cho cung nhân pha trà, giống như những gia đình bình thường ngày đầu gặp gỡ con dâu.

Hoàng Hậu hỏi tuổi của Tiểu Viện, trước kia khi còn ở khuê phòng có tự học tại nhà không? Tiểu Viện dựa theo lý lịch của Ti ền Thục Viện thật lễ phép lần lượt trả lời từng câu. Cử chỉ đoan trang, hào phóng, ngữ điệu từ tốn, lễ phép, không hề có nửa phần thất lễ.

Ánh mắt Trịnh Lan chưa từng rời khỏi người nàng, trong lòng thầm bội phục Ti ền Trọng Mưu, trong một thời gian ngắn như thế, có thể dạy dỗ nàng thành dáng vẻ không khác gì tiểu thư danh môn như vậy. Lại nghĩ, hoặc có thể bản thân Tiểu Viện vốn dĩ chính là một cô nương hiểu biết lễ nghĩa, thông minh lanh lợi rồi thì sao? Trong nhất thời chàng có chút thất thần.

Đến cùng nàng là loại người gì? Chàng thật hiếu kỳ muốn biết.

Cảm giác muốn tìm tòi nghiên cứu, hay sự hứng thú dành cho nàng, chàng tuyệt nhiên chưa từng nghĩ sẽ che giấu, cứ vậy chăm chú nhìn chiếc miệng nhỏ xinh từ tốn đối đáp trôi chảy với bề trên.

Hằng Xương Đế nhìn ánh mắt Trịnh Lan dán trên người Tiểu Viện, cực kỳ hài lòng vì mình đã kết được một mối lương duyên đẹp đẽ, nhi tử của ông dường như rất yêu thích Vương phi này. Quả nhiên hiểu rõ con trai nhất vẫn là phụ thân. Trước đây là thằng nhóc nào nói chường mắt quý nữ nhà thế gia danh môn, lần này ông vừa ra tay lập tức khiến thằng con bất hiếu nhà mình thần hồn điên đảo.

Cho tới nay Hằng Xương Đế luôn mong muốn có thể tìm biện pháp kiềm chế tính tình phóng túng, nông cuồng, không chịu trói buộc của Trịnh Lan. Sự hưng thịnh trong tương lai của Đại Trịnh, cơ nghiệp trên tay ông rất cần đến tài hoa xuất chúng và năng lực hơn người của đứa con trai này. Chỉ mong Trạng Vương phi có thể trở thành cầu nối, kéo gần hơn mối quan hệ phụ tử giữa hai người.

Hằng Xương Đế quan sát cử chỉ đoan trang, chuẩn mực và mỹ mạo siêu dật của con dâu, cảm thấy tràn đầy hy vọng, vì vậy nhịn không được yêu quý cô con dâu này thêm một chút.

“Tiên ái khanh là cánh tay đắc lực của cô, có tài trị quốc. Thục Viện gả cho Tử Lưu, không tính là gả cao. Trong số các con dâu của cô, không có ai nổi bật, hôm nay cuối cùng cũng có một người khiến cô vừa ý. Thục Viện à, về sau con hãy cố gắng tận tâm tận lực làm tròn bổn phận của mình, chăm nom Tử Lưu, cùng nhau sống một cuộc hôn nhân hạnh phúc, ân ái đến bạc đầu.” Hằng Xương Đế mỉm cười, hai lúm đồng tiền vì vui vẻ mà lún sâu xuống, ông lại phân phó thái giám chuẩn bị bút mực, tự mình hạ bút viết chiếu thư ban thưởng cho Tiểu Viện vô số ngọc ngà châu báu quý giá.

Hoàng hậu thấy thế cũng phu xướng phụ tùy (*), tháo dây trâm vàng trên đầu và vòng tay xuống, phân phó cung nữ trao cho Tiểu Viện.

(*): Chồng đề xướng vợ làm theo. Chỉ vợ chồng hòa mục.

“Hoàng Hậu hiếm khi ban thưởng đồ vật của mình cho người khác, ngay cả An Thái cũng không có được đãi ngộ tốt đến vậy! Hoàng hậu quả là người rộng lượng, khoan dung!” Hằng Xương Đế ít khi mở lời khen ngợi hoàng hậu, trên mặt bà thoáng nở nụ cười.

Trịnh Lan chỉ cảm thấy trên người, nếu không biết nội tình, chính chàng còn tin cảnh tượng gia đình hoà thuận, tương thân tương ái trước mặt. Gia đình đế vương là nơi lạnh lẽo, vô tình nhất. Trịnh Lan thẫn nghĩ, tạm thời cứ để họ tùy ý diễn trò vui vẻ, hòa thuận một lần đi.

Nhưng bầu không khí đầm ấm chỉ diễn ra ngắn ngủi trong chốc lát.

Du phi nhìn Đế Hậu mày qua mắt lại, cảm thấy không cam lòng.

Nàng ta đã quen được sủng mà kiêu, chẳng chút che giấu tâm tính ganh đua tị nạnh với mỹ mạo của con dâu, lạnh lùng, ngoa ngoắt nói: “Ai cũng tán thưởng thiên kim nhà Tiễn đại nhân mỹ mạo trời sinh, giữa trán có một chiếc bớt Hoa Diên kiều điểm động lòng người, hôm nay gặp mặt quả thực so với tưởng tượng còn đẹp hơn, cũng nhờ thế mà khiến lãng tử quay đầu, Cử điện hạ hồi tâm chuyển ý. Mấy lời lưu ngôn phỉ ngữ đồn thổi trên dưới triều đường mới bớt bớt đi. Nhưng mà điện hạ tuổi cũng chẳng còn nhỏ, sau này quan trọng nhất vẫn là con nối dõi. Việc khai chi tán diệp chỉ dựa vào một người đương nhiên không đủ. Ngày tháng sau này vẫn phải nạp thêm mấy phòng cơ thiếp, Vương phi chính là thể diện của hoàng gia, nhất định phải làm một chủ mẫu rộng lượng, bao dung.”

Hoàng hậu nghe đến mấy chữ “chủ mẫu rộng lượng”, cảm thấy rõ ràng Du phi đang chỉ cây dâu mắng cây hoè, tìm cơ hội mỉa mai bà, bà định phản bác lại nhưng sợ đắc tội Hằng Xương đế lại thôi.

“Nương nương quá khen.” Tiễn Viện không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp, “Thục Viện biết bản thân tư chất bình thường, không dám cậy sủng mà kiêu. Sau này nếu trong phủ có thêm người mới, thân thiếp chắc chắn sẽ hành xử mềm mỏng, kính cẩn thuận theo sắp xếp của Vương gia, không tranh không đoạt, cố gắng giữ gìn cả phủ trên dưới thuận hoà, an ổn.”

Hành xử mềm mỏng, kính cẩn thuận theo... Nghe mấy chữ này Trịnh Lan kém chút bật cười. Một nữ nhân đến cả nơi như Hậu Sơn cũng có gan dốt, lại dám mở miệng nói ‘kính cẩn tuân theo’, đúng là nữ tử giỏi lừa đảo.

“Con ngoan, đúng là một đứa trẻ hiếu thuận, hiểu chuyện.” Hằng Xương đế gật gù đầu tán thưởng, “Du phi nói cũng đúng, nam nhân mà, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống chi là hoàng tử vương công. Có đi đâu sau này nếu Tử Lưu dám bắt nạt con, không cần về nhà ngoại nói với phụ thân, cô nhất định sẽ làm chủ cho con.”

Nghe xong lời này của Hằng Xương Đế, Hoàng hậu càng cảm thấy không vui. Mấy năm nay Du phi độc sủng, chuyên chế, chỉ kém nước cười lên đầu bà. Vương phủ cưới chính thê, tiến cung hành lễ với phụ mẫu cũng

là Hoàng đế và mẫu nghi thiên hạ, làm gì đến lượt thiếp thất có tư cách chen miệng vào. Nhưng Hằng Xương để lại hết lần này đến lần khác dung túng Du phi làm xằng làm bậy.

Tuy vậy Hoàng hậu cũng khó xử, vì bản thân bà cũng không biết nên mở lời chế nhạo Du phi thế nào để không đắc tội phu quân, sắc mặt bà vô cùng khó coi, các phi tần khác đều âm thầm mỉa mai hoàng hậu bị biến thành trò cười.

Bà không khí có chút vi diệu, Trịnh Lan nhấp một ngụm trà, khí định thần nhàn mở miệng: “Mẫu phi không cần quá bận tâm. Sau này bản vương không định nạp thiếp, phủ thượng chỉ cần duy nhất một chính thê. Vừa vặn hôm nay có phụ hoàng, mẫu hậu cùng làm chứng.”

Cả phòng đều kinh ngạc nhìn về phía Trạng Vương, nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm hay không. Từ lúc Đại Trịnh khai quốc đến nay chưa từng có vị thân vương nào không nạp thiếp, nhất là lời này còn từ miệng một kẻ phóng túng như Trạng Vương nói ra, càng nghe càng thấy mâu thuẫn. Nhưng ai ai cũng biết Trạng Vương mặc dù là kẻ bất kham, hoang đường, nhưng lại cực kỳ thủ tín, một lời nói ra tứ mã nan truy, nhất định sẽ tuân thủ đến cùng.

“Trước khi cưới Vương phi, bản vương là một kẻ mang nhiều tiếng xấu. Cả ngày chỉ quỵn luyện chốn câu lan. Thế nhưng Vương phi có thể tương kính như tân, kính cẩn tuân theo, lễ nghĩa chu toàn, có Vương phi rồi, ta cảm thấy tất cả những cô nương khác đều chỉ là gió thoảng mây bay, dong chi tục phấn, chẳng có chút mảy may hứng thú nào.” Lúc nhìn nàng trôi chảy nói ra tám chữ, “Hành xử mềm mỏng, kính cẩn tuân theo”, Trịnh Lan thật tình muốn nghiến ngấm kỹ càng xem trên khuôn mặt kia có chút quẫn bách khó chịu nào không? Nhưng hoàn toàn là bộ dạng dẹt dẹt, đoan trang đến hoàn hảo.

Thế là, Trịnh Lan tiếp tục nói nốt vế còn lại: “Với nhi thân mà nói, một nam tử đã có chính thê còn nạp thêm thiếp thất, còn chẳng quang minh lỗi lạc bằng kẻ lưu luyện chốn phong trần.”

Điện Giao Thái rơi vào tĩnh lặng.

Câu nói cuối cùng này mạnh mẽ tát vào mặt Hằng Xương Đế. Một phòng chủ tớ, thậm chí cả hoàng hậu đều hoảng sợ tột độ, nín thở nhìn sắc mặt Hằng Xương Đế. Mặc dù hoàng đế bệ hạ nhân ái, khoan dung, nhưng dù sao cũng là bậc đế vương, trước mặt bao người công khai mỉa mai mạo phạm người như vậy, chắc chắn không tránh khỏi chọc giận long nhan.

“Ba...” Hằng Xương Đế quăng mạnh chén trà xuống nền đá.

Ai nấy đều nín thở, không dám lên tiếng, bầu không khí trong điện đông cứng lại.

Toàn bộ thiên hạ này chắc chỉ có Trạng Vương điện hạ mới dám chọc giận hoàng đế ngang nhiên như thế.

“Thứ hỗn xược.” Hồi lâu sau, Hoàng Xương Đế cuối cùng cũng phần nộ quát lớn. Ông cắn răng nghiêng lợi mắng: “Năm đó cô nên bóp chết cái thứ bất hiếu như người mới đúng.”

Tiểu Viện ngờ ngác nhìn thần sắc cha con hai người, rất tò mò về quan hệ của phụ tử họ. Giữa cha và con đáng nhẽ nên là quan hệ gắn bó, thân thiết nhất. Nhưng tại sao tình cảm của hai người này lại nhạy cảm tới vậy? Cho dù ngoài mặt cố diễn cảnh phụ tử tử hiếu nhưng cũng quá mức mỏng manh, không chịu nổi dù chỉ một tác động nhẹ.

Nàng nhớ Đào nương từng kể cho nàng về thân thế của Trịnh Lan, mẹ hẳn xuất thân từ Giáo Phường Ty là một ca kỹ hèn mọn, sau khi không minh bạch hạ sinh Trạng Vương không bao lâu cũng qua đời. Nếu không phải Hằng Xương Đế nhân ái, bao dung, kiên quyết bề Trịnh Lan về nuôi dưỡng, chỉ sợ đã chẳng có Trạng Vương ngày hôm nay, nói chi tới việc bề dưỡng chàng ta trở thành nam tử tài học phong phú, khí chất đường hoàng, sáng sủa như hiện tại.

Nhưng thân thế và mẹ đẻ có lẽ là vết thương lòng của Trịnh Lan, cũng là cái vảy ngược giữa quan hệ của đôi phụ tử hoàng gia này. Trạng Vương vừa rồi cứng miệng nói lời kia là đang mỉa mai Hằng Xương Đế vô trách nhiệm sao?

Thoạt nhìn có vẻ là vậy.

Thì ra làm hoàng tử, công chúa sống trong nhung lụa ngọc ngà cũng chẳng sung sướng, vô lo.

Thì ra người kẻ có địa vị cao quý như Trạm Vương cũng giống nàng, cũng là một kẻ số khổ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Viện nhin không được bóp mạnh tay mình một cái, ép bản thân phải suy nghĩ tỉnh táo, lạnh lùng hơn.

Nàng chỉ là một kẻ thế thân, là hàng giả, là kẻ đang phạm tội khi quân, đối trên gạt dưới, phải cẩn thận đề phòng từng li từng tí tránh sơ sẩy rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Tốt hơn hết là diễn tròn vai trước khi tìm được kế sách hoàn hảo để thoát thân.

Một kẻ như nàng sao có thể cảm thấy đáng thương thay Trịnh Lan cơ chứ.

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, Trịnh Lan nhẹ nhàng đứng dậy, dặt tay Tiểu Viện, quỳ trước ghế Đế Hậu, bình bình, đăm đăm mở miệng: “Đa tạ phụ hoàng đã ban cho nhi thần một hôn nhân tốt đẹp. Nhi thần cảm ân không hết. Không còn sớm nữa, nhi thần không dám quấy rầy phụ hoàng mẫu hậu nghỉ ngơi, xin đưa vương phi cáo lui về phủ.”

Tiểu Viện giờ mới phản ứng lại được, vội vàng quỳ xuống hành lễ, nói: “Nhi thần cáo lui, cung chúc phụ hoàng mẫu hậu bốn mùa cát tường, phúc thọ an khang.”

Cơn giận của Hằng Xương Đế thoáng nguôi, ánh mắt đầy vẻ không kiên nhẫn: “Nể mặt Thục Viện, ta lười so đo với đứa bất hiếu như ngươi! Đi đi.”

Du phi nhìn Hằng Xương Đế, lòng có chút lo âu.

Nàng ta cũng coi như hiểu tâm tư Hoàng đế, lão già này đến cùng phải yêu thương Trịnh Lan tới mức nào, mới có thể năm lần bảy lượt dễ dàng

tha thứ cho thói ngông cuồng, chống đối của hắn.

Đến cùng trong chín vị hoàng tử, đưa con trai ông ta dung túng, yêu chiều nhất vẫn chẳng phải vị ở Đông Cung.

Nàng ta sờ sờ bụng dưới bằng phẳng của mình, Hằng Xương Đế càng lúc càng lớn tuổi, nàng ta tuổi trẻ yêu kiều, hai năm nay một mình độc sủng thánh ân, phong quang tể nguyệt, nhưng mãi vẫn chưa hoài long thai. Hoàng hậu sau này có thể hưởng tôn vinh vô tận của Thái hậu, cho dù kẻ leo lên long ý có là ai đi chăng nữa. Còn tương lai của nàng ta rồi sẽ đi về đâu?

Trịnh Lan vốn định nắm tay Tiểu Viện đi ra ngoài, nhưng vừa đứng dậy, thái giám liền tiến vào thông truyền: “Thái tử điện hạ giá lâm.”

Trịnh Lan nghe thấy, không khỏi cong môi cười: “Bổn gia chân chính tới rồi!”

Chàng muốn nhìn thử xem, Trịnh Dũng nhìn thấy Tiểu Viện giá này sẽ có biểu cảm gì, dù sao Thái tử Trịnh Dũng mới là kẻ chân chính đoạt được Tiểu Viện thật.

Đám người xung quanh đương nhiên không hiểu ý chàng, Trạng Vương điện hạ nổi tiếng tính khí thất thường, hành sự quái đản, tất cả mọi người đều biết.

Thái tử khoác áo bào thêu Ngũ Trảo Kim Long bước vào, cho dù là tình huống nào hắn ta cũng dựa theo lễ chế khoác bộ y phục này trên người, thân phận thái tử cao quý đủ để hắn sống an ổn vinh hoa cả đời. Đa số thời gian hắn thậm chí không bước ra khỏi Đông Cung nửa bước, vì theo Trịnh Dũng rằng vốn ngụ tại Long Cung.

Ngoại trừ Đế hậu, toàn bộ người có mặt đều phải kính cẩn hành lễ. Thời điểm Du phi đứng dậy, xoay lưng về phía Hằng Xương Đế, nàng ta kín đáo ném cho hắn ánh mắt mỉa mai hoặc vô cùng. Trịnh Dũng tỏ vẻ không thấy, nhưng trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu. Nữ nhân lăng ló, phóng dăng này, cả người đều đầy mỉa mai.

Ánh mắt Trịnh Dũng nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Tiễn Thục Viện, nhưng đứng cạnh Trịnh Lan lại là một thiếu nữ xa lạ, mặc dù trên trán cũng có vết bớt Hoa Diên, dung mạo tương tự Tiễn Thục Viện đến mấy phần, nhưng lại yếu điệu, xinh đẹp hơn một chút.

Hắn ta thoáng kinh ngạc, nhưng nháy mắt đã khôi phục vẻ bình tĩnh, ngoại trừ Trịnh Lan không ai phát hiện ra thần sắc biến hoá chớp nhoáng này trên khuôn mặt hắn.

Trịnh Lan thầm chế giễu trong lòng, xem ra Tiễn đại nhân đánh tráo người, nhưng không báo cho Đông Cung biết. Đảng phái này quả là đoàn kết keo sơn. Thủ đoạn vụng về như vậy cũng dám bức vua thoái vị hay sao?

Chương 11: Ngả Bài

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nghe nói Cửu đệ đại hôn, hôm qua công vụ bận rộn, không thể đến uống chén rượu mừng, cho nên hôm nay ta tới để chúc mừng.” Trịnh Dũng vừa nói vừa ra hiệu thái giám bê lên vài phần lễ vật, Hải Thăng và Bách Linh vội vàng tiến lên nhận, Trịnh Lãn miễn cưỡng nói cảm tạ, Tiểu Viện cũng hành lễ cung cung kính kính nói vài lời khách sáo.

Hằng Xương Đế cảm thấy Thái tử trước giờ làm việc hời hợt, không chu đáo, nhưng hôm nay cũng biết đường tới chúc mừng hoàng đệ, lòng cũng coi như được an ủi phần nào, lập tức ban ng ồi, cung nhân vội vàng dâng nước, châm trà.

Trịnh Dũng nhìn Tiểu Viện, nữ tử này dung mạo thực sự rất giống Ti ền Thục Viện, nếu như không phải ngày ngày chung đụng, chắc chắn không nhận ra.

Chỉ là, cô nương này quá mức xinh đẹp, mắt hạnh má đào, da trắng nõn nà, đường nét vô cùng mỹ lệ, hoàn hảo. Bởi vì sống mũi cao thẳng, nên càng tôn thêm vẻ yêu kiều, nhiều nét anh khí, phóng khoáng hơn so với cô nương bình thường. Mới mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn còn là nụ hoa e ấp mà đã đẹp đến nhường này, đến khi trưởng thành, ở cái tuổi của Du phi chỉ sợ nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, khó ai bì được.

Trịnh Dũng đang say mê tận hưởng vẻ đẹp của Tiểu Viện, ánh mắt vô tình lướt qua Trịnh Lan ng ồi bên cạnh, vẻ mặt giấu không nổi sự chán ghét, khinh khi tột độ.

“Đa tạ hoàng huynh hậu ái. Vây th ần đệ xin cáo từ.” Không đợi Thái tử đáp lễ, Trịnh Lan đã dặt tay Tiểu Viện, tiêu sái rời khỏi điện Giao Thái.

Trịnh Dũng bực bội ra mặt. Trong số các hoàng tử, thân vương, Cửu hoàng tử - Trạ̣m Vượng là kẻ duy nhất không coi Thái tử ra gì.

Kỳ thực ngay cả Hằng Xượng Đế, Trạ̣m Vượng cũng không để vào mắt, chỉ có đi ầu Hằng Xượng Đế không bao giờ đặt chuyện này trong lòng.

Trịnh Dũng cao ngạo, kiêu căng chưa từng cảm thấy sợ hãi, nghi ngại trước bất kỳ thế lực nào của huynh đệ khác, nhưng lại có một cảm giác địa vị của y bị uy hiếp mãnh liệt khi đứng trước vị cửu đệ này.

Đọc theo c ầu thang đá cẩm thạch đi xuống, Trịnh Lan khoát tay ra hiệu cho ngự liễn tới đón hai người, một tay nắm chặt bàn tay Tiểu Viện, ung dung bước đi. Ngón tay của nàng tinh tế, trắng nõn nà, chỉ có đi ầu không có hơi ấm, mà lạnh buốt như băng.

“Sao thế? Lần đầu thấy lão hoàng đế tức giận nên sợ à?”

Tiểu Viện gật đầu, tuy lý do không hẳn là vậy, nhưng bản thân nàng cũng không miêu tả được rõ ràng cảm xúc ngổn ngang trong lòng, xúc động có lẽ vì đây là lần đầu nàng vào cung chẳng? Tiểu Viện chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng mang trên mình thân phận cao quý thế này, tiến vào cung điện nguy nga, lộng lẫy. Nóc điện Giao Thái uy nghi, cao vợi vợi, khi nói chuyện phát ra tiếng vang rất lớn.

“Mặc dù bệ hạ tức giận, nhưng người thực lòng thương yêu điện hạ.” Giọng điệu của nàng lạnh nhạt, không có chút an ủi nào, đây chính những đi ầu nàng trực tiếp cảm nhận được. Đôi khi do quá yêu ta, thương ta, người thân mới vì thế mà đối chọi gay gắt, nghiêm khắc với ta, còn khách khách khí khí chỉ là thứ quan hệ ngoài mặt thân thiết, trong lòng xa cách, hững hờ.

“Tiểu Lừa Gạt đúng là cao thủ nhìn mặt nói chuyện.” Trịnh Lan hơi mỉm cười, “Tản bộ cùng ta một chút.”

Hai người cứ thế nhàn nhã dạo chơi, ngự liễn, nghi trượng và tùy tùng đi theo sau. Hải Thăng đưa mắt ra hiệu cho Bách Linh, cả hai cùng ng ần trao đổi ý kiến, họ chưa từng thấy Trạ̣m Vượng điện hạ đối xử với nữ nhân

nào dịu dàng như thế. Vương phi mới nhập phủ đã trói chặt trái tim Vương gia rồi.

Tản bộ một lát thì tới Ngự Hoa Viên, quả nhiên mỹ lệ, rực rỡ hơn hậu hoa viên của Trại Vương Phủ rất nhiều. Đào nương tử từng nói Ngự Hoa Viên là “Vạn viên có một” cả thiên hạ không một hoa viên nào sánh nổi. Giờ phút này tận mắt nhìn thấy hồ nước long lanh, trong vắt, cùng bầy chim hạc nhàn nhã bay lượn, rồi cả những đình đài lầu các tinh mỹ, lộng lẫy, cùng ngàn hoa đua nhau nở rộ, Tiểu Viện thậm cảm thán trong lòng: Không hề nói quá chút nào!

Trong một đình thủy tạ cạnh vườn trúc, dưới bóng cây râm mát, cạnh vườn trúc xanh rì, Trịnh Lan nắm tay Tiểu Viện tựa vào lan can ngắm nghía, lặng lẽ ngắm nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

“Hoàng cung thật đẹp.” Tiểu Viện nhin không được tán dương.

“Có đi đâu ta không thích.” Trịnh Lan thông dong phóng tầm mắt ra phía xa xa, đang là giữa hè, nhưng ở đây lại không nóng chút nào, nguyên nhân đại khái là nhiều cây xanh mát mẻ, trên mặt hồ trong vắt như gương, một mảng hoa sẽ trắng nõn như ngọc đua nhau bung nở, tầng tầng lá sen xanh ngắt đua theo cơn gió nhẹ như giai nhân uyển chuyển nhảy múa.

Tiểu Viện mặc cung trang, tuy không nóng, nhưng đi yên tử (1) và trâm ngọc trên đầu lại rất nặng, nàng giờ tay đỡ đầu một chút.

“Sau này vào cung, không cần mang thứ vừa nặng vừa dày này nữa. Vương phi không phong hào có thể mặc thường phục.”

Sau này... Tiểu Viện nhớ nàng vốn không định tiếp tục ở lại đây, về sau tốt hơn hết nàng vẫn nên rời xa nơi cung đình đây rẫy tranh đấu này, hưởng hồ tất thấy những thứ hiện tại đây đều thuộc về Tiễn Thục Viện thật chứ không phải nàng.

Trịnh Lan ra hiệu cho Hải Thăng, Hải Thăng và tất cả hạ nhân đều nhanh chóng lui ra ngoài thật xa, xa tới độ không thể nghe được tiếng nói chuyện của hai người.

Tiểu Viện lập tức cảnh giác, đứng lên, chủ động mở lời: “Điện hạ, ngài muốn biết gì, tội nữ biết gì nói này, tuyệt đối không giấu giếm.”

“Vương phi định đảo khách thành chủ, lấy lùi làm tiến đó hả?” Trịnh Lan nâng một lọn tóc của nàng lên, quăn quanh đầu ngón tay, nở một nụ cười đầy thương thức.

Tiểu Viện nhìn chàng một cái, không nhịn nổi thàn cảm thán trong lòng: Mắt người này thật đẹp, mi mắt như lông chim, trường thân ngọc lập (*), ngay cả ngón tay cũng tinh tế đến hoàn hảo, không những thẳng dài, còn cực kỳ trắng sáng, khớp xương vừa vặn chẳng có bất kỳ vết nào.

(*) 长身玉立 trường thân ngọc lập: Chỉ thân dài thẳng như ngọc.

“Ái phi cảm thấy bản vương rất đẹp, đúng không?” Trịnh Lan nhích tới gần một chút, thì thàn đầy ám muội bên tai Tiểu Viện.

Người này quá mức nhạy cảm, so với Kim bà bà và Tân Đại cô cô còn khó đối phó hơn gấp bội. Tiểu Viện theo phản xạ, hơi lui người né tránh, nàng căng não cố gắng phân tích cục diện, xem phải làm sao mới có thể bảo toàn đại cục thoát ra khỏi mớ hỗn độn này.

“Điện hạ mới thật sự là cao thủ nhìn mặt nói chuyện.” Tiểu Viện phản kích lại, xem như thừa nhận chàng tuấn tú. Tâm tình Trịnh Lan thoáng chốc thoải mái, vui vẻ.

Tiểu Viện lo lắng hành động của mình có phần liêu lĩnh, lỗ mãng, nhưng chỉ vồn vện hai ngày ở chung, hơn nửa sự e ngại của nàng với Trâm Vương điện hạ đã giảm xuống. Nhìn Trịnh Lan không hề có ý định vạch trần nàng, thậm chí còn có nhã hứng diễn tiếp vở kịch này... Y đang tương kế, tựu kế ư? Tiểu Viện rất hoang mang, nếu y có hứng thú với nhan sắc, đêm qua tại sao không có hành động gì vượt quá ranh giới?

Có lẽ bởi vì cử chỉ phóng khoáng, tiêu sái, dung nhan tuấn tú bất phàm của y mà hành động nhẹ nhàng quăn tóc nàng, hay thân mật thì thàn vào tai nàng... không hề khiến Tiểu Viện chán ghét, kinh tởm.

“Nhưng dường như ái phi muốn hỏi bản vương đi đâu thì phải.” Trịnh Lan thả lọn tóc trong tay ra, quang minh chính đại nhìn vào đáy mắt Tiêu Viện.

“Vâng, ta muốn hỏi, rõ ràng Điện hạ biết ta không phải Thiên Thục Viện, vì sao không trị tội ta, cho dù bị lừa gạt nhưng cũng không nổi giận... Chẳng lẽ Điện hạ thích ta rồi?” Không biết vì lý do gì, mà Tiêu Viện cảm thấy mình hoàn toàn có thể trực tiếp hỏi chàng câu này.

Câu hỏi của nàng hết như thanh kiếm sắc, cứ vậy bất chợt đâm thẳng tới. Trịnh Lan có hơi ngạc nhiên, nhất thời không kịp chuẩn bị. Hôm nay chàng vẫn luôn bày trò lừa đùa nàng, liên tiếp đẩy nàng vào trạng thái vừa thẹn thùng, e sợ, lại thấp thỏm, chột dạ. Chàng không ngờ tiểu nương tử này lại dám cả gan thẳng thắn đối chấp với mình.

Thích? Đúng là có một chút. Trịnh Lan nghĩ ngợi, từ lần đầu bị thu hút bởi nhan sắc của nàng rồi nổi lòng tham, đến tò mò xuất thân, quá khứ. Dù sao nàng cũng vô cùng xinh đẹp, nhan sắc của nàng hoàn toàn có thể thu hút trái tim của bất kỳ nam nhân nào trong lần đầu gặp mặt. Ví dụ như vừa rồi ánh mắt Trịnh Dũng không thể rời khỏi nàng. Nhưng hình như, cũng chẳng đến mức thâm tình thắm thiết. Trịnh Lan đột nhiên cảm thấy kẻ đang chột dạ là mình, nhưng tính cách chàng ngạo mạn không muốn phủ nhận hoặc thừa nhận bất kỳ đi đâu gì.

“Chẳng liên quan gì đến thích hay không thích, cùng lắm chỉ là một trò tiêu khiển mà thôi.” Trịnh Lan nhìn về phía mặt hồ, một con chuồn chuồn xanh biếc vừa vỗ cánh bay đi, khiến mặt hồ phẳng lặng nhiều thêm một phần sinh khí.

“Ta hiểu rồi.” Tiêu Viện gật gật đầu.

Ánh mắt chàng thoáng động, buồn cười hỏi: “Nàng hiểu cái gì?”

“Kỳ thực người chỉ muốn tương kế tựu kế, quan sát tình hình sẽ phát triển ra sao mà hạ nước cờ tiếp theo... Hoặc là...” Tiêu Viện nhìn khuôn mặt lẳng dật, tuấn tú của vị hoàng tử đối diện, suy nghĩ một hồi cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “Hoặc trong mắt điện hạ, nhân gian này chỉ là một

trò chơi không hơn không kém. Bởi vì là trò chơi cho nên thắng thua với người chẳng quan trọng.”

“Ừ.” Trịnh Lan nhẹ nhàng đáp một tiếng, qua vài lần nói chuyện, chàng phát hiện cô nương này là một người có tâm tư cực kỳ cẩn mật, càng thú vị hơn chính là sự mưu lược, khôn khéo ở nàng. Chàng muốn che giấu sự rung động của mình dành cho nàng ư?

Trịnh Lan đột nhiên cảm thấy hối hận vì hành động chính nhân quân tử đem qua.

Nam nhân một khi động tình, sẽ có rất nhiều sự bận tâm, lo lắng, và nhọc nhằn.

Rung động là thứ cực kỳ phiền phức.

“Vậy ta... dân nữ có thể cầu xin Điện hạ một ân điển được không?” Tiểu Viện hơi nhíu mày, suy nghĩ xem có nên can đảm cá cược một lần, thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng liệu có là lựa chọn sai lầm hay là cơ hội. Nhưng từ nhỏ đến lớn thứ nàng giỏi nhất chính là luôn biết nắm lấy thời cơ.

Không đợi Trịnh Lan đáp lời, Tiểu Viện đã hạ quyết tâm, mở miệng: “Dân nữ bị Thiên đại nhân bức hiếp mới dám lừa gạt điện hạ, chứ không phải cố ý hãm hại người. Điện hạ tài hoa hơn người, hùng tài đại lược (*), xin ngài đừng so đo với một con kiến hôi như dân nữ. Quyên mưu tranh đoạt chốn cung đình dân nữ không hiểu, càng không dám tham dự vào, chỉ muốn tạm thời bảo toàn tính mạng. Thiết nghĩ điện hạ chỉ cần búng một ngón tay, ban đại ân đại đức thả tiểu nữ trở lại dân gian, biến mất khỏi tầm mắt của điện hạ. Ông trời có đức hiếu sinh, cầu điện hạ ân điển.”

(*) Hùng tài đại lược: tài trí mưu lược kiệt xuất.

Dứt lời nàng lập tức kính cẩn quỳ xuống. Bốn bề vắng lặng, bằng không nhất định đám nô tài sẽ nghĩ Trạng Vương đang nổi cơn thịnh nộ, trút giận lên Vương phi.

Trịnh Lan nhíu mày, nàng quan co vòng vèo một đường dài như thế, ra là vì lấy lý do để thoái thác. Nếu chàng không thả người khác nào tự nhận bản thân chẳng đủ “Tài hoa xuất chúng, hùng tài đại lược” hay sao? Hoặc là một tên tiểu nhân bỉ ổi, xấu xa, độc tài? Nàng không chỉ giỏi nói láo gạt người, còn am hiểu chiêu trò tăng bốc, nịnh nọt, đẩy kẻ khác lên cao nhằm mưu cầu lợi ích cho bản thân. Thật là một kẻ lừa đảo khôn ngoan, lão luyện.

“Nếu ta không thả nàng đi? Nàng sẽ không khen ngợi bản vương như thế nữa đúng không?” Trịnh Lan lạnh lùng hỏi: “Đã phạm phải tội khi quân, nào có chuyện dễ dàng như thế.” Ngay từ đầu chàng đã chẳng thiết tha vào vai chính nhân quân tử, mấy lời phỉnh nịnh, lấy lòng này càng không cần thiết.

Tiểu Viện quỳ trên mặt đất, nhìn hoa văn tinh mỹ khắc trên nền gạch, lòng thẫn thẫn tức giận, đêm qua còn nói, chỉ cần cho hắn biết tên, sẽ được khoan thứ. Kẻ này... nói không giữ lời.

Thế nhưng nàng có thể làm được gì cơ chứ? Chỉ đành khúm núm đáp: “Điện hạ văn thao võ lược, tài hoa hơn hẳn người là đi đâu cả Đại Trịnh ai ai cũng rõ, không cần kẻ khác phải tán thưởng. Dân nữ chỉ muốn cầu xin một ân điển, bản thân tự biết đã phạm trọng tội, có đi đâu vẫn ôm ấp hi vọng xa vời mà thôi.”

Trịnh Lan nhìn nàng quỳ gối trên nền gạch cứng ngắc, cố tình không đỡ nàng lên, để nàng chịu chút tư vị khiển trách.

Nữ tử to gan này hiên ngang xông vào lòng chàng, giờ muốn đi là đi được hay sao?

Còn đòi hỏi chàng cho phép nàng quang minh chính đại rời đi.

Đúng là tham lam.

“Thả nàng không phải không được.”

Tiểu Viện ngẩng đầu, đáy mắt tràn đầy hy vọng, nàng quá khát cầ tự do, ước muốn cháy bỏng bản thân trong tương lai không cần vì bảo toàn tính mạng mà tính kế gạt người nữa. Nàng đã quá chán ghét việc sống một đời hoặc làm đống phạm với kẻ xấu, hoặc lấy lòng người khác để được tự do rồi.

“Nhưng trước đó nàng phải thành tay sai của bọn vương.” Nét mặt Trịnh Lan lạnh như băng, hờ hững nói: “Sau này dù là Tiễn Trọng Mưu hoặc người nào khác sai nàng làm gì, hoặc nàng nghe thấy đám vương công, quý tộc nói đi đâu gì, phải lập tức bẩm báo cho bản vương. Coi như lấy công chuộc tội, ta sẽ đảm bảo tính mệnh nàng an toàn. Còn việc thả nàng đi...” Trịnh Lan dừng lại, Tiểu Viện cẩn thận vênh tai nghe, nhưng vẫn chỉ có sự tĩnh mịch bao trùm.

“Phải xem tâm tình bản vương...” Khoé miệng chàng cong lên một nụ cười giảo hoạt.

Xem tâm tình... chẳng thà không nói! Tiểu Viện toàn thân uể oải, tâm trạng tụt dốc không phanh. Xưa nay thứ Trạ Vương điện hạ không để ý nhất chính là danh tiếng, sao lại lại sinh ra thứ khát vọng viễn vông, chờ kẻ này rủ lòng thương mà tha thứ cho mình được chứ. Hắn còn muốn nàng làm tay sai, phối hợp diễn xuất với hắn, có khác nào ném nàng vào đường chết.

Đột nhiên nàng thấy cả người nhẹ bẫng, thoát cái đã bị Trịnh Lan kéo lên, ôm vào trong lòng, đôi môi của hắn cơ hồ dán lên trán nàng, hôn lên đóa Hoa Diên đở rục, mê người.

Cảm thấy cả người Tiểu Viện cứng lại, chàng mới chậm rãi nói: “Bản vương không phải ả chủ chứa ở Hậu Sơn, cũng không phải Thánh thượng, không dễ bị lừa gạt đâu. Ái phi khỏi diễn. Nàng phải hiểu được khi nào cần ngoan hiền, lúc nào nên dữ dằn, nếu chiếm được sự yêu thích của bản vương, ái phi mới có thể đạt được mong muốn của bản thân, có được tự do mà nàng mong muốn.”

Tiểu Viện thoáng run rẩy... đây mới thực sự là con người thật của Trạ Vương.

Hải Thăng từ xa liếc trộm hai vị chủ nhân, đúng lúc Vương gia bế bổng Vương phi lên, nhìn đôi vợ chồng son ân ái ai tựa keo sơn, hẳn hẳn nghĩ nhất định phải tuyển chọn cẩn thận mấy người hầu thật tốt để nương nung sai bảo mới được.

Đang nghĩ ngợi, sau lưng vọng tới giọng nói tức tối của An Thái công chúa: “Cửu ca của ta đâu! Mau tránh ra!”

Chỉ một cước vị công chúa đồng đánh đã đá bay Hải Thăng đang trông coi ngoài cửa rùng rúc. Bách Linh vội vàng chạy tới đỡ Hải Thăng dậy, không quên nhắc nhở công chúa: “Vương gia đang nói chuyện với Vương phi trong thủy tạ, không cho hạ nhân theo hầu hạ. Mong công chúa đừng tức giận. Nô tài lập tức đi bẩm báo.”

Nghe thấy tiếng An Thái Công Chúa, Trịnh Lan chậm rãi buông Tiểu Viện trong lòng ngực ra. Tiểu Viện nhanh chóng chỉnh sửa lại quần áo, tóc tai, hai má vẫn ửng hồng, nàng nhìn Trịnh Lan, sắc mặt chàng thoáng qua vẻ không kiên nhẫn.

An Thái không đợi Bách Linh hồi bẩm, đã trực tiếp xông vào trong, Bách Linh bị cung nữ của nàng giữ chặt, ngăn cản không cho tiến lên. Công chúa thở phà phò, có vẻ vô cùng tức tối, đám nô tài sợ hãi không dám tới gần nàng ta.

“Cửu ca! Huynh phải làm chủ cho ta! Bản cung muốn thiên đao vạn quả ả nữ nhân đê tiện của Hậu Sơn kia!”

- - - - -

(1) 钿子). Món phục sức này phổ biến nhất kể từ thời đại Càn Long, với cách dùng lụa đen vấn tóc và điểm xuyết thêm những món trang sức vàng, bạc, đá quý,... tùy theo cấp bậc, chức vị mà Điên tử sẽ có vẻ ngoài khác nhau. Điên tử tuy là món phục sức phổ biến nhưng chỉ được dùng trong ngày thường và những dịp hỷ khánh, lễ, tiệc,... Riêng trong các dịp trọng đại, cần thể hiện sự uy nghi thì Triều quan và Cát phục quan sẽ là lựa chọn thay thế.

undefined

Chương 12: Bại Lộ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc này An Thái Công Chúa đang mặc một thân nam trang.

“Bộ dạng này của muội là sao?” Trịnh Lan hỏi.

“Ừm... muội... đi tìm Tần Chí Thành.” An Thái khúm núm cúi đầu, Trịnh Lan ra hiệu cho Hải Thăng và đám nô tài lui xuống, nhưng không đề cập gì tới Tiêu Viện.

An Thái nhìn Trạm Vương phi đứng một bên, mới nhớ tới hôm nay là ngày phu thê Cửu ca tiến cung thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu. Toàn bộ lễ giận mới rồi tiêu tan hết, nàng ta mau chóng thu lại dáng vẻ lễ mễ, quy củ hành lễ: “An Thái thỉnh an Cửu hoàng tâu.”

“Khỏi cần giả vờ khách sáo, không có việc gì thì không đến tòa tam bảo. Nói đi, đã xảy ra chuyện gì.” Trịnh Lan nhìn nhã tựa vào lan can ngửa xuống, sắc mặt âm trầm, trong lòng chàng đại khái đã đoán được tình hình, nhưng vẫn muốn nghe An Thái chính miệng nói.

Đang đứng trước mặt Cửu tâu, An Thái vốn không định đề cập chuyện này, nhưng nàng lại cảm thấy hiện tại ngoài Trịnh Lan, không ai giúp được nàng đoạt lấy trái tim Tần Chí Thành. Vì vậy nhanh chóng kể rõ ngọn nguồn.

Thì ra, hôm qua lúc ở tiệc cưới, An Thái không gặp Tần Chí Thành nói rõ chuyện kia. Kết thúc yến tiệc, Tần Chí Thành đích thân hộ tống Tử Vân trở về Hậu Sơn Trà tự. Sau đó qua đêm tại nơi ấy. Hồi cung An Thái càng nghĩ càng khó chịu, dứt khoát giả nam, lén lút đến Hậu Sơn tìm Tần Chí Thành. Nàng đóng giả một tay hoàn khố trong kinh, vừa hay lúc An Thái tới Tử Trúc viện, Tần Chí Thành đang thổ lộ tình cảm với Tử Vân. Thế là nàng ta đại náo một trận ngay tại Tử Trúc viện. Dựa vào tính tình An Thái, sợ là ngay lúc ấy chỉ muốn lập tức dỡ bỏ Hậu Sơn, đập nát Tử Trúc viện.

Nhưng bất đắc dĩ thay nàng lại không thể quang minh chính đại để lộ thân phận, ở Hậu Sơn này chắc chắn không ít hoàng thân quốc thích nhận ra nàng. Vì vậy An Thái chỉ đành trút giận bằng việc nhục mạ Tử Vân, nào ngờ lại bị Tần Chí Thành ra mặt đuổi đi.

“Muội không cho phép Tần Chí Thành kia bén mảng tới thứ địa phương bản thủ đó nữa! Ả nữ tử mặt hạng tên Tử Vân, bản cung muốn lột da nàng ta!” Sự ghen ghét cùng phần nộ đồng thời bộc phát khiến An Thái không còn giữ được bình tĩnh.

“Trong lòng hắc không có muội, dù hôm nay muội giết chết Tử Vân, sau này vẫn còn Hồng Vân, Lục Vân xuất hiện. Cho nên, hôn sự này chẳng phải lương phôi. Ta khuyên muội vẫn nên tính toán một con đường khác đi.” Trịnh Lan lạnh lùng đáp.

“Cứu ca ý huynh là gì? Huynh không chịu giúp ta sao?” An Thái tủi thân rơi lệ.

Trịnh Lan cười lạnh một tiếng, giúp thế nào? An Thái từ nhỏ đã muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, được Đế Hậu cưng chiều, nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng lại không biết trên thế gian thứ duy nhất không thể ép buộc, cưỡng cầu chính là tình cảm nam nữ.

An Thái buồn bã đến khóc nức lên: “Vì sao hắc không thích ta? Không thích thì thôi, lý do gì lại thích loại nữ tử phong trần...”

Tiểu Viện nhìn An Thái, càng nhìn càng cảm thấy cô nương này đáng yêu thẳng thắn, đáng vẻ yêu lại không có được quá đổi dễ thương khiến nàng không khỏi mềm lòng. Thế là Tiểu Viện rút khăn gấm trong ống tay áo ra, dịu dàng lau nước mắt cho An Thái, đồng thời từ tốn an ủi: “Công chúa đừng quá thương tâm, từ xưa đến nay nam nhi đa phần đều là kẻ phụ bạc, hà cớ gì phải đem hết tâm can treo lên một chiếc cây xiêu vẹo? Công chúa tuổi trẻ mỹ mạo, thân phận tôn quý. Theo ta tiểu tướng quân kia mới là người không xứng với công chúa.”

Trịnh Lan xem thường liếc nhìn nàng, nhủ thầm: Hừ kẻ lừa đảo có khác miệng trơn tru như bôi mật, thực biết cách dỗ ngon dỗ ngọt kẻ khác.

Mấy câu này vừa vắn cho An Thái bậc thang trèo xuống, ấn tượng của nàng đối với Cửu tẩu cực kỳ tốt đẹp. Tiểu công chúa nhận khăn, lau sạch nước mắt, mới bình tĩnh lại nói: “Cửu tẩu không những dịu dàng, còn tinh tế, Cửu ca cũng không xứng với tẩu. Tẩu không biết đâu, bình thường Cửu ca thường xuyên lui tới mấy chỗ ong bướm kia. Đến lúc ấy Hoàng tẩu sẽ biết cái gì gọi là thương tâm. Cho nên tẩu nhất định không được nảy sinh chân tình với Cửu ca, không yêu sẽ không đau khổ.” An Thái thuận thế rúc vào lòng Tiểu Viện làm nũng.

Tiểu Viện nhẹ nhàng trấn an nàng, vừa rồi trong điện Giao Thái nàng cũng cảm nhận được sự bất đắc dĩ của các hoàng tử, công chúa, vì thế càng cảm thấy thương xót An Thái. Vốn nghĩ rằng làm vương phi mấy ngày cũng không tệ lắm, ai ngờ chỉ vài giờ trôi qua đã cảm thấy tinh thần mệt mỏi, rã rời.

Chân tình... Trịnh Lan nhìn Tiểu Viện tỉ mỉ lau nước mắt cho An Thái, lòng thầm nhắc lại hai chữ này. An Thái nói không yêu sẽ không đau khổ. Vì để không bao giờ phải thương tâm, nàng vĩnh viễn sẽ không giao ra chân tình của bản thân ư?

An Thái vì Tần Chí Thành thương tâm chết đi sống lại, Tiểu Viện thì sao? Nàng đã từng vì kẻ nào mà mặt ủ mày chau chưa? Thông minh như nàng, vĩnh viễn sẽ không bao giờ thật lòng rung động trước người nam tử nào chẳng?

Lòng chàng đầy sự chán ghét, buồn bực. Chỉ vồn vện một ngày chung đụng, chàng có thể cảm nhận được tính cách Tiểu Viện cực kỳ kiên nhẫn lý trí, đó cũng là điểm khiến chàng vừa yêu vừa hận.

Đã đến giờ ăn trưa, ngự hoa viên bắt đầu oi nóng. Tiểu Viện đứng dậy chủ động đưa An Thái về Phụng Hoàng cung, đó là cung điện của An Thái công chúa. Trên đường trở về hai người nói nói cười cười, vô cùng hoà thuận, thân thiết, cho thấy An Thái đã cực kỳ yêu thích vị Cửu tẩu này. Chỉ là Trịnh Lan vẫn giữ vẻ mặt hồ hững, lạnh lùng.

Đến cửa đại điện, An Thái còn hẹn lần sau nhất định phải dùng điểm tâm cùng Cửu tẩu, hôm nay nàng mệt mỏi muốn đi ngủ một giấc.

“Đúng rồi, tâu tâu, năm ngày nữa chính là lễ Bách Hoa, ta sẽ nhờ mẫu thân chuyên thiệp mời đến chỗ tử, tử nhất định phải vào cung tham gia đó. Tử ở Giang Nam đã lâu, trong cung có nhiều trò tiêu khiển thú vị nhất định tử chưa từng thấy, ta sẽ dẫn tử đi xem.”

“Lễ Bách Hoa?” Tiểu Viện nhớ Đào nương tử từng nói với nàng, Lễ Bách Hoa là buổi tiệc xã giao được tổ chức cho các nữ nhi thuộc dòng dõi hoàng thân quốc thích chưa xuất giá. Các thiếu nữ được nuôi lớn trong khuê phòng, tại dịp lễ Bách Hoa có thể thoải mái thể hiện tài năng. Hoạt động này được cử hành trong hoàng cung, hai năm mới có một lần. Mục đích chủ yếu là các quý tộc, quan lại quyên quý tìm kiếm thông gia, đây được xem như một buổi lễ xem mắt quy mô lớn.

Phu nhân đã xuất giá cũng có thể tham gia lễ Bách Hoa, có đi đâu nhất định phải có thiệp mời của hoàng hậu nương nương mới được dự.

“Cửu ca, huynh sẽ cho hoàng tâu tham gia chứ? Đừng vì hoàng tâu quá mức xinh đẹp mà giấu tâu ấy đi không cho ra ngoài đó.”

An Thái tức giận trừng Trịnh Lan.

“Sao có thể, bản vương còn hận không thể viết bố cáo, chiêu cáo toàn thiên hạ về mỹ mạo tuyệt thế giai nhân của Cửu tâu muội.” Trịnh Lan bật cười.

“Cửu ca, huynh cái gì cũng tốt, chỉ có cái tình tình quái đản thất thường không giống ai khiến người ta phát ghét. Nếu như huynh có được một phần mười sự hoà nhã của Thái tử ca ca, biết đâu phụ hoàng sẽ để giang sơn Đại Trịnh lại cho huynh cũng nên.” An Thái hào phóng nói, kẻ dám đàm luận về Thái tử, chỉ có người mang thân phận như nàng mới dám, cũng chỉ có thân phận của An Thái nói ra câu này mới không bị cho là mưu phản.

“Giang sơn này cứ để cho kẻ muốn có cầm đi.”

Trịnh Lan dặt tay Tiểu Viện trở về Vương phủ.

Sau khi đưa Tiểu Viện về tới vương phủ, Trịnh Lan lập tức đến Hậu Sơn. Tần Chí Thành vẫn còn đang ở Tử Trúc viện vừa uống rượu, vừa nghe Tử Vân gảy đàn.

“Tử Lưu sao lại tới đây? Có phải nha đầu kia về cáo trạng với huynh không!” Tần Chí Thành định mời Trịnh Lan ngồi xuống cùng nghe Tử Vân đàn tấu, đã bị Trịnh Lan xách cổ áo, ném lên ngựa.

“Về đến kinh thành mới được mấy ngày, đã trằn luân trong tường hoa ngõ liễu?”

Tần Chí Thành sửa lại cương ngựa, vượt lại nếp áo nhàu nhĩ, thản nhiên đáp: “Thôi đi. Chỗ này không phải chính huynh dẫn ta đến hay sao? Kể đầu tên cũng chẳng phải ta.”

“Cho tới bây giờ, ta chưa từng chạm vào người nào ở đây.” Trịnh Lan trầm giọng khuyên nhủ: “Nếu thật sự thích ai thì quang minh chính đại cưới về. Vừa hay chặt đứt thương nhớ của kẻ khác.”

“Chậc chậc người vừa mới kết hôn nói chuyện có khác, nghe thế nào cũng giống giọng điệu của mấy bậc cha chú. Xem ra Tiểu Thục Viện đại tiểu thư đúng là không tầm thường, chỉ một thời gian ngắn đã ghìm con ngựa mất cương nào đó vào tam cương ngũ thường (*) rồi.” Tần Chí Thành miệng trào phúng nhưng trong lòng hiểu rõ, dù sao An Thái cũng là muội muội của Trịnh Lan, hẳn chọc nòng ta tức phát khóc bỏ về, Trịnh Lan đương nhiên không vui.

(*) Tam cương ngũ thường là chuẩn mực đạo đức, đời sống chính trị, xã hội được Khổng Tử đặt ra và nam giới phải theo, bên cạnh tam tông tứ đức mà nữ giới phải theo. Khổng tử đã nói rằng một xã hội mà luôn duy trì được tam cương ngũ thường là một xã hội bình an, hạnh phúc.

Chỉ có Tần Chí Thành - người lớn lên cùng Trịnh Lan - mới biết kẻ ngoài mặt phóng túng, đa tình, trong lòng thật sự muốn mong cầu đi đâu gì,

cũng chỉ hần mới biết sự thanh lãng, lạnh nhạt, quang minh lỗi lạc của Trạm Vương điện hạ.

Ngẫm lại những ngày lưu luyến phong trần ở Hậu Sơn này, Tần Chí Thành có chút hổ thẹn, kỳ thực so với Trịnh Lan hần kém không chỉ ở sự hào hoa còn ở sự lạnh lùng kiên định, từ nhỏ đến lớn Trịnh Lan là bạn chí thân của hần, nhưng vào những thời điểm quan trọng, lại như một người huynh trưởng.

Giữa nam nhân với nam nhân không cần nhiều lời. Hai người một đường ra roi thúc ngựa trở về thành. Trịnh Lan mời Tần Chí Thành đến phủ thượng, trước uống chút trà nóng tỉnh rượu. Tiệc cưới hôm qua Tần Chí Thành thay chàng đỡ rất nhiều rượu, làm rất nhiều chuyện, đương nhiên nên khoản đãi một chút.

Hướng chi, chàng còn muốn thương lượng chuyện đại sự với hần.

Trịnh Lan lệnh cho Hải Thăng xuống phòng bếp, bày biện bàn đồ ăn thức uống ở chòi hóng mát của Phần Cấm viện.

Trịnh Lan cầm bản đồ địa hình Đại Trịnh và bản đồ phân bố các điểm quân sự trọng yếu của kinh đô cũng như các vùng lân cận thương lượng với Tần Chí Thành về việc của mấy tháng sau.

“Thế này không phải quá mạo hiểm sao?” Tần Chí Thành do dự.

“Nếu như sắp xếp thoả đáng, không cần làm gì cũng lập được đại công.” Trịnh Lan lạnh nhạt đáp.

Tần Chí Thành gật đầu, dự định dựa theo sự an bài của Trịnh Lan hành động, cầm binh đánh giặc là sở trường của hần, nhưng nói về mưu lược Tần Chí Thành biết bản thân không được bằng một phần mười Trịnh Lan.

Tần Chí Thành cười cười: “Tử Lưu, huynh có cảm giác này không? Ta với huynh càng ngày càng không giống một đôi huynh đệ.”

“Thật sao? Vậy giống gì?”

“Quân thần.” Trần Chí Thành đáp.

Trịnh Lan trăn mặc, Trần Chí Thành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói tiếp: “Tử Lưu, vị trí kia? Huynh thật sự chưa từng nghĩ đến hay sao? Thái tử... là kẻ lòng dạ hẹp hòi, vô dụng bất tài, chỉ có bản lãnh kết bè kéo phái là giỏi. Giang sơn Đại Trịnh giao vào tay kẻ này, không phải chuyện tốt. Chúng ta đã không làm thì thôi, đã làm hãy làm cho xong.”

Trịnh Lan liếc hắt một cái: “Nhiệt tình của ta, tối đa cũng chỉ dừng lại ở việc cứu mạng lão già kia thôi. Cái ghê rở rách đó, bản vương không có hứng thú.”

Đang nói, đại thái giám của Phượng Hoa cung đến truyền thủ dụ của hoàng hậu nương nương, mời phu thê Trạng Vương nhận thiệp mời tới tham gia lễ Bách Hoa.

Trịnh Lan mỉm cười, thầm nghĩ nha đầu An Thái này làm việc đúng là mau lẹ, ngày đó quả nhiên đi cầu hoàng hậu ban thiệp mời.

Nghĩ tới Tiều Viện, nụ cười trên môi chàng lại tăng thêm chút giảo hoạt, từ cửa sân có thể nghe thấy tiếng Hải Thăng vọng vào: “Đi mời vương phi đến nhận thủ dụ đi.”

Không lâu sau, Tiều Viện cùng Bách Linh và Ngân Tuệ rảo bước tiến về phía nội viện, đằng sau còn có Đào nương tử đi theo giám thị. Hải Thăng đứng ở phía trước thông truyền, Trịnh Lan không chờ đoàn người đi vào, lập tức ra lệnh: “Hạ nhân đứng bên ngoài chờ, chỉ cho vương phi vào trong.”

Hải Thăng nhìn Trần Chí Thành đứng bên cạnh chủ nhân, cảm thấy có một nam nhân khác đang ở trong, một mình vương phi đi vào không tiện lắm, Trịnh Lan lại cao giọng, lạnh lùng nhắc nhở: “Thất thần cái gì. Nhanh lên.”

Hải Thăng vội vã lui ra ngoài, một lúc sau quả nhiên chỉ có Tiều Viện bước vào.

Nàng chậm rãi đi tới. Thân khoác một bộ thường phục màu hồng cánh sen. Bộ cung trang phức tạp, cùng trang sức nặng nề, gò bó sáng sớm hôm nay mặc vào cung đã được trút bỏ, suối tóc mây đen nhánh được tùy tiện búi lên cao, đầu chỉ cài duy nhất một chiếc trâm bạc Kim Tam tặng, nhìn qua vừa nhẹ nhàng, lại thoải mái, yêu kiều, không có chút vương giả, kiêu kỳ của một Vương Phi cao quý, mà giống cách ăn mặc giản dị lúc trước của nàng hơn.

“Lại đây, T`ân tiểu tướng quân bái kiến vương phi đi.” Trịnh Lan bình tĩnh thu lại bản đồ trước mặt T`ân Chí Thành, chỉ chỉ về phía Tiểu Viện, giọng điệu tùy tiện lại có chút bông đùa.

T`ân Chí Thành nhìn lướt qua, vốn định hành lễ, đột nhiên hắn ta lấy lại tinh thần, mặt mũi nghệt ra.

“Đây... đây không phải là ‘quả ớt nhỏ’ kia sao?!” T`ân Chí Thành kinh ngạc, ngậy ra nhìn Trịnh Lan.

Tiểu Viện cũng ngậy người, lúc Hải Thăng mời nàng đến, cũng không nói với nàng T`ân Chí Thành cũng có mặt.

“Hân hạnh gặp mặt tiểu tướng quân.” Tiểu Viện vừa bu òn bã lại tức giận, oán trách liếc Trịnh Lan, trách không được hắn không muốn hạ nhân có mặt.

Nàng thực sự không muốn để nhiều người biết lai lịch của mình.

“Ái phi phải học cách sống ngay thẳng, quang minh lỗi lạc chứ!” Thấy dáng vẻ quẫn bách của nàng, Trịnh Lan th`âm vui vẻ trong lòng.

“Tử Lưu, việc này là sao? Người gả cho huynh không phải T`ân Thực Viện à? Sao giờ lại thành nàng ta?” T`ân Chí Thành nhìn Tiểu Viện trong sân, não như úng nước, ngờ ngác hết quay sang Trịnh Lan, lại liếc Tiểu Viện.

Trịnh Lan cười không nói, đưa thiệp mời cho Tiểu Viện nói: “Năm ngày nữa phải tới tham gia lễ Bách Hoa trong cung. Ái phi có tài nghệ gì, không

ngại chuân bị một chút. Bản vương muốn chiếu cáo cả thiên hạ, mỹ mạo tài năng của ái phi.”

Mở miệng một câu ái phi, hai câu ái Phi, khiến Tần Chí Thành trợn mắt há mồm.

Tiểu Viện chợt dạ nhìn Tần Chí Thành, theo quan sát của nàng, hai người này có lẽ có quan hệ huynh đệ kết nghĩa, chỉ mong Tần Chí Thành sẽ giữ kín bí mật giúp nàng. Tội khi quân, nàng vốn rất sợ, huống chi Tiễn Trọng Mưu còn đe dọa, nếu nàng để lộ ra chút sơ hở, tùy thời sẽ ra lệnh cho Đào nương tử giết nàng diệt khẩu.

Nhưng nàng chỉ có thể cậ̀m thiệp ṃời, đi ṿề ṭâm điệ̣n.

Nhìn Tiểu Viện rời đi, Tần Chí Thành lập tức truy hỏi Trịnh Lan: “Từ Lưu, huynh đúng là bản lĩnh thông thiên, cưới vương phi mà cũng có thể đánh tráo người được?”

Trịnh Lan lắc đầu: “Cái này phải hỏi Tiễn đại nhân, đây vốn âm mưu quỷ kế của lão.”

Tần Chí Thành võ lĩ, giễu cợt đáp: “Lão hồly họ Tiễn kia chắc không nõ gả nữ nhi cho huynh chứ gì. Chỉ bằng tiếng thơm của huynh bên ngoài, làm gì có quý nữ thế gia nào dám gả.”

Trịnh Lan cười lạnh một tiếng: “Hai người chúng ta đều trậ̀m ṃê nữ sắc, làm gì có tư cách nói đối phương?”

Nói xong Trịnh Lan rót một chén rượu nhỏ đưa cho Tần Chí Thành, đây chính là vò rượu mơ Tần Chí Thành lấy từ chỗ Tử Vân đưa cho Trịnh Lan lần trước.

Chương 13: Mỹ Nhân Tâm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay bị Trịnh Lan lôi thẳng từ Hậu Sơn về Trại Vương Phủ, bây giờ uống một ngụm rượu mơ, Tần Chí Thành lại bắt đầu tư tưởng, nhớ nhung Tử Vân, lưu luyến những dịp dàng, dây dưa đủ loại từ đêm qua tới tận rạng sáng của hai người, thân thể giai nhân mềm mại, nõn nà, giọng nói nàng nũng nịu, êm dịu, điệu bộ ma mị, đa tình, chuyện nam nữ quả thực là thứ mỹ diệu nhất nhân gian.

Trịnh Lan nhìn huynh đệ, lại nhớ đến tiêu hoàng muội An Thái mê đắm hẳn đến si dại, không biết tương lai Tần Chí Thành định dàn xếp mọi việc thế nào. Chàng đột nhiên cảm thấy bản thân khá may mắn, Tiêu Viện tính tình ẩn nhẫn, lý trí, không phải kiểu nữ nhân khiến chàng phải phiên muộn, lo nghĩ. Mà cái ‘thích’ của chàng dành cho nàng cũng không phải thứ tình cảm cuồng si đến mức không kiềm chế nổi.

Hy vọng quan hệ giữa họ mãi mãi vẫn hài hoà không đến mức độ chàng lo lắng.

Tần Chí Thành ở lại Trại Vương phủ dùng bữa tối xong mới rời đi, Trịnh Lan thương lượng với hắn một kế hoạch khá táo bạo, cần phải suy nghĩ cẩn trọng, tỉ mỉ, sắp xếp tất cả thật thoả đáng, hai người bàn bạc đến tận lúc kinh đô nhà nhà lên đèn, Tần Chí Thành mới rời đi.

“Lại tới Hậu Sơn?” Trịnh Lan hỏi hắn.

Tần Chí Thành không đáp, còn cố ý trêu chọc Trịnh Lan: “Tử Lưu, có phải phủ thượng của huynh có nữ chủ nhân rồi, nên đang hâm mộ sự tiêu diêu tự tại của ta muốn chết đi được, đúng không?”

Trịnh Lan lạnh lùng nhìn hắn, nghĩ thầm: Đừng nói là Tiêu Viện giả, cho dù Tiêu Viện thật có giả cho chàng, cũng chẳng quản được

chàng đi đâu làm gì. Nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, chỉ có tự mình quản mình, cần gì đến nữ nhân quản thúc.

“Người thích Tử Vân?” Trịnh Lan lạnh lùng hỏi.

Tần Chí Thành không lấp liếm, hẳn ta xưa nay chưa từng giấu giếm huynh đệ đi đâu gì, cực kỳ thoải mái đáp: “Mặc dù nàng xuất thân chốn câu lan, nhưng ta thực sự rất thích nàng.”

“Xem ra, có người phải thương tâm cả đời rồi.” Trịnh Lan ám chỉ An Thái công chúa.

Tần Chí Thành nói: “Cho nên ta đã sớm nhờ huynh cảm giúp mối hôn sự chẳng thể thành này. Tử Lưu, huynh là ca ca của An Thái, đừng trách ta.”

Trịnh Lan gật đầu, Tần Chí Thành có thể thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng mình, chàng đương nhiên cũng không để khúc mắc này trong lòng nữa.

“Ta sẽ hỏi rõ ràng tâm ý Tử Vân, nếu nàng đồng ý bên ta, đời này ta sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương nàng ấy quyết không để tâm đến quá khứ của nàng.” Tần Chí Thành một hơi dốc cạn ly rượu mơ, khí phách oai hùng, đỉnh thiên lập địa, hoành đao lập mã trên chiến trường không chút nào che giấu.

Trịnh Lan bật cười: “Muốn chuộc thân giúp người ta. Nhắc người nhớ công phu hét giá của Hậu Sơn không đơn giản đâu.”

Tần Chí Thành cần bệ kiếm trên tay, tiêu sái đáp: “Kiếm trong tay bản tướng quân, chính là núi vàng, núi bạc.”

Nhìn bóng lưng Tần Chí Thành xa xa, lòng Trịnh Lan thản an tâm. Huynh đệ này của chàng là kẻ quang minh lỗi lạc, ngay thẳng, chân thành, kết giao với một người như thế, không uổng một đời.

Nếu như năm đó phụ hoàng có thể lỗi lạc như Tần Chí Thành, hai mươi năm đời chàng có phải đã không đau đớn trong tổn thương cùng cực, đã có

thể hưởng thụ sự che chở, yêu thương của mẫu thân?

Đáy mắt chàng lạnh lẽo, hờ hững nhìn bầu trời trăng sáng, sao thưa trên cao, màn đêm tịch mịch, bùa vây lấy một thân cô quạnh, như thể trong vô thanh vô thức muốn nuốt chửng mọi thứ hoà vào hư không.

Từ lúc ở Phần Cầm viện trở về, tâm trạng Tiểu Viện nặng nề, sa sút, cơm tối cũng không muốn ăn, chỉ dặn Bách Linh chuẩn bị bồn tắm cho mình. Ngâm mình trong nước ấm nàng mới có cảm giác an toàn, thư thái, tạm gác hết những âu lo, sợ sệt lại.

Vừa mới thở phào được một hơi, Đào nương tử đã cầm quần áo tiến vào. Khuôn mặt chữ điền lạnh lùng chẳng có lấy một tia cảm xúc, khi chỉ có Tiểu Viện và nàng ta, Đào nương tử đều đối xử với nàng không chút khách khí.

“Cô nương, vừa rồi Tần tiểu tướng quân cũng ở trong thư phòng sao? Các người nói chuyện gì?” Ngữ điệu chẳng khác nào đang tra vấn tội phạm.

Tâm tình thoáng buông xuống, giờ lại căng lên, Tiểu Viện thuận miệng bịa ra một cái cớ: “Tiểu tướng quân cũng ở đó. Vì có vài chuyện riêng tư liên quan đến An Thái công chúa, cho nên Điện hạ mới không cho hạ nhân vào trong. Đại khái là sợ người ngoài biết công chúa có ý với tiểu tướng quân, sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến danh tiết của nàng ấy.”

Đào nương tử nửa tin, nửa ngờ gật đầu: “Điện hạ có vẻ rất tín nhiệm cô nương, việc này cũng không giấu người?”

“Chuyện đó, khi điện hạ nói chuyện với tiểu tướng quân đều dùng từ ngữ mang tính ám chỉ, tương đối khó hiểu, ta cũng chỉ là nhìn tình hình đoán ý mà thôi.”

Bách Linh đứng gõ cửa bên ngoài, tiếng động rất nhẹ, toàn bộ tâm tư của Đào nương tử đều đặt ở trên người Tiểu Viện cho nên không nghe thấy. Bởi vì Đào nương tử là người hầu do vương phi mang từ nhà mẹ đẻ sang, cho nên Bách Linh và Ngân Tuệ đối với nàng ta có phần phần tôn

trọng, khách khí. Mặc dù mang danh phận nha hoàn thiếp thân, nhưng căn bản Đào nương tử không phải người hèn hạ mà là giám thị được cử đến giám sát Tiều Viện.

Bách Linh muốn báo vương gia chuẩn bị tới, Hải Thăng trước đó đã cho nha hoàn tới thông truyền, để vương phi có chuẩn bị trước. Nhưng vương phi vừa mới vào phòng tắm, vội vã thúc giục cũng không ổn lắm.

Tiều nha hoàn còn đang nghĩ ngợi thì Trịnh Lan đã bước tới, hỏi Bách Linh và Ngân Tuệ đang đứng bên ngoài: “Vương phi đang tắm sao?”

“Dạ thưa điện hạ, vương phi vừa mới vào trong. Đào nương tử đang hèn hạ người tắm rửa. Nô tỳ còn chưa kịp thông truyền.” Bách Linh cung kính đáp.

Trịnh Lan suy tư một lát, xem Đào nương tử là ai, hình như là tỳ nữ Tiều Trọng Mưu cho Tiều Viện mang theo như của hồi môn. Chàng nhẹ gật đầu ra lệnh: “Không cần thông truyền.”

Trịnh Lan đẩy cửa phòng tắm bước vào. Từ sau tấm bình phong, vọng đến tiếng nước chảy tí tách.

Nghe có tiếng mở cửa, Đào nương tử vội vàng quay người, mắt thấy Trịnh Lan, nàng ta vội vàng cung kính hành lễ.

Trịnh Lan không để ý tới nàng ta, lạnh lùng phẩy tay ý đuổi nàng ta ra ngoài. Đào nương tử cúi đầu, ánh mắt có vài phần oán hận, chậm rãi lui ra.

Tiều Viện vẫn đang ngồi trong bồn tắm, hơi nước mù mịt bốc lên, ánh đèn lưu ly nhấp chờn, khẽ lay động. Trịnh Lan đi tới, trước mắt là tấm lưng thon thả cùng cạp cổ đẹp mê người, từ lưng chừng xương cánh bướm trở xuống chìm trong nước. Tất thảy phong cảnh mỹ miều đều bị cánh hoa nổi lên bèn che lấp.

Mùi huân hương thơm ngát từ lò đồng Tuyên Đức đều dấy lên. Trịnh Lan hít nhẹ một hơi, hỏi Tiều Viện: “Mùi hương này không tệ, chính là Nguyệt Trần Hương mà ái phi thích đó sao?”

Tiểu Viện gật đầu, đáp: “Chính là Nguyệt Trâm Hương lần trước dân nữ nhắc đến. Bách Linh nói trong khố phòng vương phủ có, cho nên mang một ít tới đốt.”

“Quả nhiên thanh nhã, mùi hương dễ chịu hơn Thuy Long Nào.”

Hai tay Tiểu Viện ôm lấy ngực, vẫn đưa lưng về phía chàng, không lên tiếng.

“Bà tử kia, là do Tiễn đại nhân phái tới.” Giọng điệu chàng rất lạnh nhạt, Tiểu Viện vênh tai lên, cố gắng không để bản thân nói sai nửa lời.

“Vâng.”

“Chờ chút nữa ta sai người đem ả ta đi chôn sống.” Ngữ điệu băng giá, hờ hững tột độ. Chàng ngẩng đầu xuống, ngón tay thon dài dịu dàng chạm lên tóc Tiểu Viện, tử mỉ thương thức.

Tiểu Viện quay người lại, hai tay vẫn che trên ngực, đảm bảo Trịnh Lan không thấy được phía dưới, nàng đề thấp giọng, trăn trở đáp: “Nếu như thế? Tiễn đại nhân sẽ biết dân nữ đã bị lộ thân phận.”

Trịnh Lan cười cười, chàng vốn không định giết Đào nương tử thật, chỉ ít là hiện tại, chỉ muốn dọa Tiểu Viện một chút.

Nhìn ra chàng cố ý trêu đùa mình, Tiểu Viện cúi thấp đầu: “Điện hạ hù ta...”

Nàng cup mắt, hơi nước mong manh dính trên hàng mi dài đẹp đẽ, Tiểu Viện đẹp đẽ, chói mắt tựa một đóa hoa trong nước, trên bờ vai trăn trắng nõn còn một cánh hoa dính lên, Trịnh Lan vươn tay, nhẹ nhàng hái xuống.

Thế mà Tiểu Viện lại không tránh né.

“Sao không tránh nữa.” Trịnh Lan đặt cánh hoa bên môi, ngửi ngửi, mùi hương thơm nhẹ nhàng quanh trong hốc mũi.

“Điện hạ muốn viên phòng?” Tiểu Viện đột nhiên giương mắt, đôi con ngươi tĩnh lặng, trong vắt hết mặt hồ yên ả, thẳng thắn hỏi Trịnh Lan.

Ấy vậy là vị điện hạ lạnh lùng trong giây lát lại muốn tránh né.

Nàng vốn luôn như thế, lấy lui làm tiến, công kích chàng một cách bất ngờ.

“Lối tấn công trực diện này, học được ở Hậu Sơn à?” Chàng tiếp tục buông lời chòng ghẹo, đối với Trịnh Lan lúc này, cách đó là phương pháp che giấu tốt nhất.

Tiểu Viện không giận, bình tĩnh đáp: “Điện hạ không chịu khai ân thả ta đi, vốn là muốn trêu chọc ta. Cô nam, quả nữ ở chung trong phòng tắm, khiến ta có ý nghĩ đó cũng là dễ hiểu.”

Nàng biết chàng thích chơi trò mèo vờn chuột, trêu đùa nàng, nhìn nàng nổi nóng, ngượng ngùng, sợ hãi. Vậy chẳng bằng nói thẳng ra cho thoải mái, đỡ phải mệt tâm.

“Nếu đúng thì sao? Ái phi định mời bản vương tắm cùng à?” Trịnh Lan nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ tìm tòi, ngâm cứu.

“Không muốn mời, cũng không dám từ chối.” Tiểu Viện cúi thấp đầu, giữa hàng mày đẹp đẽ là nỗi sầu bi nhàn nhạt.

Nàng muốn thành thật với Trịnh Lan, hai ngày ở chung, Tiểu Viện phát hiện, so với nói láo, thẳng thắn lại hiệu quả hơn, như dùng một chậu nước lạnh dội thẳng vào ngọn lửa trong lòng chàng.

Dáng vẻ phục tùng này, Trịnh Lan không thích, cho dù nàng giả vờ giả vọt, tỏ vẻ hờ hững, can trường nói láo lừa hấn, cũng tốt hơn bộ mặt cam chịu này.

“Bản vương không thích nhìn một con cá chết nằm trên thớt gỗ. Nhặt nhèo.” Trịnh Lan đứng dậy, không muốn tiếp tục nhìn vào chiếc cần cổ đẹp đẽ, mời gọi, cùng làn da trắng ngần như bạch ngọc đầy dụ dỗ kia nữa. Đó

là cạm bẫy, thứ cạm bẫy ngọt ngào. Chàng muốn tránh càng xa càng tốt, vậy là đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Viện nhìn theo bóng lưng chàng, nhất thời hơi hoảng hốt. Trịnh Lan trường thân ngọc lập, trường sam chấm đất, phong thái hơn người, ấy vậy mà lúc này bước chân lại có chút ai oán khó nói thành lời.

Hắn không bức bách, ép buộc nàng bất kỳ đi đâu gì, cứ thế tiêu sái rời đi, mặc dù toàn bộ yêu kiều xuân sắc trong làn nước này, hắn chỉ cần trở tay là có được.

Đời nàng chìm nổi trong chốn phong nguyệt hồng trần mà trưởng thành, đã gặp qua vô số câu chuyện ân ái giữa nam và nữ, nàng biết rõ việc một nam nhân muốn chiếm hữu một nữ nhân chẳng có gì đáng ngạc nhiên, chuyện phòng the chẵn gối càng không thể hiển nhiên hơn. Nhưng phiến toái nhất chính là một nam nhân yêu thích một nữ nhân đến độ không dám chạm vào nàng ta.

Giống như trong quá khứ, có một Kim Tam cũng đối xử với nàng như thế, đâu chỉ không dám đụng chạm, ngay cả ánh mắt cũng chẳng dám thẳng thừng đối diện nàng.

Tiểu Viện đột nhiên mở miệng gọi: “Điện hạ.”

Trịnh Lan quay đầu, trước mặt là đôi con ngươi long lanh, đẹp đẽ của giai nhân, dù gian phòng hơi nước giăng đầy cũng không giấu nổi ánh sáng lấp lánh nơi đáy mắt ấy.

Chà, nữ tử này không những xinh đẹp còn có một trái tim vô cùng tinh tế, hoá ra một nữ nhân yêu kiều lại thông tuệ có thể khiến trái tim kẻ khác day dứt, khó chịu đến thế.

Tiểu Viện nén xuống cảm xúc dậy sóng trong lòng, chậm rãi hỏi: “Điện hạ, có phải người hơi thích ta rồi chăng?”

Trịnh Lan từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại nàng: “Sao nàng biết? Hay vì đến hôm nay bản vương vẫn không có ý định chạm vào nàng?”

Tiểu Viện tr ần mặc như thế đang ng ắm thừa nhận.

Kỳ thực là một kẻ giả mạo, nàng vốn nên sợ hãi Trịnh Lan, nhưng không biết vì lý do gì, sự e ngại với người nam tử này ngày càng giảm xuống.

Năng lực, mưu trí của Trịnh Lan vượt xa Ti ền đại nhân, nhưng Tiểu Viện lại không cảm thấy chàng ta giống một kẻ táng tận lương tâm, vô tình, vô nghĩa.

Tận sâu trong tim, Trịnh Lan cũng không muốn thừa nhận mình thích Tiểu Viện.

Tr ần đòi chàng ghét nhất cảm giác không thể khống chế toàn cục trong tay. Hai mươi năm nhân sinh chàng đã gặp phải vô số chuyện thương tâm, nhưng lại một mực muốn dùng chính sức mình khống chế vận mệnh.

Chàng là hoàng tử cao quý, thiên tư trác tuyệt, lại cực kỳ hà khắc với bản thân, văn thao võ lược chàng tự tin không thua kém kẻ nào, nhiều năm ngụp lặn tại trung tâm vòng xoáy quyền lực, chàng thông thạo bày mưu tính kế, chơi đùa tâm tư kẻ khác, nhưng vẫn giữ được sự thờ ơ lạnh nhạt trước cám dỗ quyền lực.

Chàng cảm hận bản thân mỗi hành động đều bị Tiểu Viện nhìn thấu dễ dàng như trở bàn tay, cũng ghét việc mỗi câu nàng nói ra, đều khiến bản thân thích nàng hơn một chút.

Thế nhưng, chàng đã thích...

Hơn nữa, chàng biết, Tiểu Viện cũng nhìn ra chàng thích mình.

Trịnh Lan đi tới, bất ngờ nắm chặt cánh tay Tiểu Viện, kéo nàng từ trong bồn nước đứng lên.

Tiểu Viện theo phản xạ hô lên một tiếng, lấy tay che miệng, sau đó lại luống cuống che lại ngực, nhưng toàn bộ cảnh xuân đều đã bị nhìn thấy.

Trịnh Lan nhanh như cắt xoay người, ôm nàng vào lòng, lưng Tiểu Viện tì trên ngực chàng. Nước tắm khiến vạt áo Trịnh Lan ướt sũng, nhưng chàng mặc kệ.

Cánh tay mạnh bạo kéo đôi tay gầy mảnh khảnh đang thẹn thùng ôm lấy ngực, đầu ngón tay chàng chạm vào đờm tuyết non mềm phía trước.

Thích, vậy cứ thẳng thắn thừa nhận, trực tiếp biểu đạt, thế nhưng con người chàng lại không thích cảm giác bị người khác nhìn thấu tâm tư. Cho dù toàn bộ cảm xúc rung động này là thật.

“Không nên cố nhìn thấu tâm tư bản vương, nàng phải biết quân tâm khó lường, đừng đùa với lửa.” Trịnh Lan ôm lấy nàng, giọng điệu lạnh nhạt tột cùng.

Rốt cuộc Tiểu Viện cũng cảm thấy khiếp sợ, vội đáp: “Dân nữ đã biết.”

Có lẽ thấy bên trong yên lặng quá lâu, Bách Linh lo lắng đứng bên ngoài, dùng giọng điệu nhỏ nhẹ nhất, hỏi vọng vào: “Điện hạ có cần chúng nô tài vào hầu hạ không ạ?”

“Không cần. Bản vương đang chơi đùa cùng vương phi một chút.” Trịnh Lan cao giọng đáp, đám hạ nhân bên ngoài, bao gồm cả Hải Thăng, Bách Linh, Ngân Tuệ, Đào nương tử, người nào người nấy ngượng ngùng đỏ mặt.

Trịnh Lan đẩy cửa bước ra, thấy vạt áo chàng ướt sũng nước, Hải Thăng vội vàng tiến lên hầu hạ chàng vờ tắm điện thay quần áo. Bách Linh và Ngân Tuệ vội vàng chạy vào phòng tắm hầu hạ Tiểu Viện mặc y phục.

Chương 14: Khẽ Hôn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Lan đổi một bộ thường phục trắng như tuyết, Hải Thăng hầu hạ chàng thắt thêm một chiếc đai ngọc màu đen, toàn thân chàng toát ra thứ khí chất thư lãng, thanh nhàn.

Trịnh Lan nhìn vào tấm điện, thấy trên bàn vẫn đặt chén đĩa, nhìn như thể chưa động đến chút nào, bèn hỏi Vạn Ân và Triệu Đức đứng ngoài cửa: “Vương phi không dùng bữa tối à?”

Vạn Ân trả lời: “Buổi chiều sau khi từ thư phòng trở về, hình như vương phi thấy trong người không thoải mái, nói ăn không ngon miệng, tiếp đó người đi thẳng vào phòng tắm rửa.”

Trịnh Lan thầm nghĩ, nàng không ăn cơm tối, đại khái là vì Tần Chí Thành cũng đã biết bí mật của nàng, vì thế thấp thỏm lo âu, nghĩ vậy lòng chàng không khỏi thoáng dâng lên chút áy náy.

Sáng hôm nay vào cung từ sớm thỉnh an đã vất vả, lại phải vất vả an ủi An Thái công chúa, lúc này Tiểu Viện có lẽ rất mệt mỏi.

Đúng lúc này, Tiểu Viện cũng chần chậm bước vào trong điện, sắc mặt lạnh tanh, dáng vẻ trầm ổn như không.

Đám nha hoàn và Hải Thăng tinh ý đồng thời lui xuống.

“Sao không ăn cơm tối? Không trốn được khỏi đây nên muốn tuyệt thực à?” Trịnh Lan hỏi.

“Dân nữ định giờ ăn, buổi chiều hơi mệt, ăn không vào.” Tiểu Viện ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, nàng không dám động đĩa bởi vì không biết Trịnh Lan có muốn ăn không.

“Ta mới ăn một chút với Tần Chí Thành ở thư phòng.”

Tiểu Viện gật gật đầu, lúc này mới từ tốn cầm đũa lên, chậm rãi ăn.

Bởi vì ngày bé chịu quá nhiều khổ cực, cho nên dù ăn cái gì, dáng vẻ của nàng đều vô cùng hạnh phúc, hưởng thụ. Một miếng, lại một miếng không nhanh không chậm, thần sắc vừa hạnh phúc lại nghiêm túc như đang thưởng thức sơn hào hải vị có một không hai.

“Nhìn bộ dạng ăn cơm của vương phi, đột nhiên cảm thấy cần trọng thưởng cho đầu bếp. Thật sự ngon vậy sao?”

“Ngày còn nhỏ dân nữ thường xuyên bị bỏ đói, cho nên thời điểm được ăn no, luôn cảm thấy vô cùng biết ơn.”

“Hàng Nam giàu có phần hoa nhất thiên hạ, ở giữa hồ vàng mà không được ăn no sao?” Trịnh Lan hỏi.

“Chủ chữa hoặc người môi giới không cho ăn, không phải bởi vì họ thiếu tiền...” Tiểu Viện bình thản nhìn chàng, nói tiếp: “Mà bởi vì phải để chúng dân nữ gầy chút, sau này bán mới được giá.”

Trịnh Lan không buông lời trêu chọc nàng nữa, tim hơi thất lại, không khỏi sinh lòng thương tiếc, nhưng nét mặt chàng vẫn hờ hững, lạnh lùng, chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn nàng, thần nghĩ sau này sẽ không để nàng phải chịu đói lần nào nữa, dù nàng có nở nang thêm một chút, thì với dáng người mảnh mai, mong manh kia, vẫn là gầy quá mức. Nàng không cần nhịn ăn làm gì.

Tiểu Viện thấy chàng trầm mặc, cảm giác sóng ngầm lặng lẽ nơi sâu thẳm lòng chàng, cũng không nói thêm gì, tiếp tục uống nốt ngụm cháo cuối cùng trong bát.

Khi bưng bát cháo lên, vừa vật khiến vạt áo trước ngực mở rộng, chàng vân vê ngón tay nhớ lại khoảnh khắc chạm vào gò tuyết trắng mềm mại ấm áp trước ngực nàng khi ấy. Lúc đó nàng bị dọa đến mức thần sắc hoảng loạn, vậy mà giờ đây khi nói về quá khứ đau thương, nặng nề ngày thơ ấu gương mặt ấy lại hết sức bình tĩnh, đứng đưng, khiến người ta không khỏi đau lòng.

Trịnh Lan đột nhiên thấy kinh sợ.

Tiểu cô nương lừa đảo, từ lúc nào có thể tùy tiện thao túng hỉ nộ ái ố của chàng?

“Điện hạ?” Tiểu Viện đặt bát sứ xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Trịnh Lan, nghiêm túc nói: “Ngày mai lại mặt r ồi. Nếu như người cảm thấy không tiện ta có thể về phủ Tả thừa tướng một mình với Đào thị. Dù sao, một mình tiểu nữ diễn cũng đủ r ồi.”

Lúc nói lời này tâm trạng Tiểu Viện rất thấp thỏm, vừa r ồi lúc ở trong phòng tắm Trịnh Lan đã nói sẽ xử lý Đào nương tử, nàng khá lo lắng. Hiện tại Tần Chí Thanh cũng biết nàng là đ ồ giả mạo, nàng không hy vọng bí mật của mình bị nhiều người nữa biết, càng không mong Ti ền Trọng Mưu sẽ nảy sinh chút nghi kỵ nào với mình. Mà ngày mai là ngày thứ năm sau đại hôn, dựa theo phong tục của Đại Trịnh, tân nương và hôn phu sẽ trở về nhà mẹ để ăn bữa cơm đoàn viên.

“Một mình nàng về lại mặt, Ti ền đại nhân sẽ không nghi ngờ hay sao? Bản vương phải về với nàng. Tiện thể xem vở kịch thú vị này. Nàng yên tâm, tuy ta muốn đuổi Đào thị đi, nhưng nhìn chung vẫn lưu tâm đến sự an toàn của nàng.” Trịnh Lan cầm chiếc muôi Tiểu Viện vừa dùng qua, múc một muôi cơm, chan thêm chút canh Phù Dung. Nước canh đã nguội, nhưng ăn lại càng trơn mềm, tan trong miệng.

Lưu tâm? Hai chữ này từ miệng Trịnh Lan nói ra, khiến Tiểu Viện cảm thấy khá mới lạ, hẳn thật sự sẽ lưu tâm đến nàng ư? Vì lý do gì? Vì hẳn có thể tiếp tục đối xử với nàng như hành động trong phòng tắm vừa r ồi? Hoặc vì đêm động phòng còn việc chưa kịp hoàn thành, muốn làm nốt cho xong sao?

Nhưng cho dù thế nào chẳng nữa, có thể ‘lưu tâm’, vậy Tiểu Viện vẫn phải cảm ơn vị điện hạ này r ồi.

“Đa tạ điện hạ ân đãi. Tiểu Viện vô cùng cảm kích.” Chẳng biết tại sao, Trịnh Lan nói nàng yên tâm, nàng thật sự cảm thấy yên lòng.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện của nàng. Lòng Trịnh Lan cũng thoáng ngọt ngào, vui vẻ, hẳn nhìn cánh môi xinh đẹp của Tiểu Viện, cảm thấy trang dung nhan sắc tinh xảo này càng nhìn càng mê đắm, đầu khẽ nảy ra ý nghĩ xấu xa.

“Bản vương giúp nàng che giấu, nàng dự định báo ân thế nào đây?”

Lại còn phải báo đáp, hàng mày thiếu nữ khẽ chau lại: “Không thể báo đáp nổi.”

“Vậy không được.” Trịnh Lan kéo nàng tới gần, đặt nàng ng ồi trên đùi mình, một tay cũng có thể dễ dàng nhốt nàng trong lồng ngực, một tay khác bưng chén trà trên bàn lên, cẩn thận đút cho nàng.

Tiểu Viện không từ chối, phối hợp mở miệng uống một ngụm trà.

Nàng còn chưa kịp nuốt xuống, môi của chàng đã đè xuống, tiện tay đặt tách trà xuống mép bàn, bàn khẽ lung lay, cái chén nghiêng ngả, nước trà văng tung toé ra xung quanh.

Trịnh Lan mặc kệ, hiện tại toàn bộ sự chú ý của chàng đều tập trung vào nét mặt giai nhân trong lòng, từ tốn, dụ hoặc uống thứ nước ngọt ngào trong miệng nàng, hầu kết chàng khẽ nhấp nhô, chậm rãi ‘thưởng trà’.

Tiểu Viện hoàn hồn, hơi nghiêng người, nhú mày nhìn hẳn, đột nhiên hiểu ra Trịnh Lan muốn làm gì.

Thì ra, không phải muốn nàng làm thuộc hạ của mình, cũng không cần thân thể của nàng, cái Trịnh Lan thực sự muốn có chính là chân tình.

Nháy mắt sự muộn phi ền ột dâng lên, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhin xuống được, không để chàng nhìn ra chút manh mối nào.

Tiểu Viện từ chối cho ý kiến, chàng ôm thân thể nàng, chẳng m ềm mại, cũng không cứng ngắc, y như một bạch bông vô hồn. Chàng thoáng chán nản, buông lời lạnh lẽo: “L ần sau có đ ẩy nàng, nhất định không đ ẩy ngã ở phòng tắm, mà đ ẩy ở vách núi, miệng giếng, bờ sông, chỉ cần đ ẩy một cái

cam đoan nàng sẽ không còn mạng mà xuất hiện trước mặt bốn vương nữa.”

Giọng điệu chàng lạnh nhạt, Trịnh Lan có thể chắc chắn, nàng đã nhìn ra tình ý của mình. Nhưng nàng vẫn phối hợp diễn với chàng chỉ vì muốn tìm đường sống, không phải vì muốn làm chàng vui vẻ, càng không phải vì thích chàng, đi đâu này khiến Trịnh Lan buồn bã, chán nản.

Suốt hai mươi năm cuộc đời, chàng chưa từng gặp phải tình huống như hiện tại, chàng nhìn Tiểu Viện, cảm thấy vận mệnh thật thần kỳ, đem nàng từ vùng biên cương xa xôi đến bên gối Trịnh Lan, trở thành những kẻ thân thiết nhất, lại trêu người đẩy chàng vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, muốn mà không dám chạm đến nàng.

Tiểu Viện nhìn gương mặt thoáng nét ngượng ngùng của chàng, hai tay nhẹ nhàng vong qua cổ Trịnh Lan, sau đó run rẩy dựa lại, phiến môi dè dặt đặt lên môi chàng. Động chạm rất nhẹ, không biết có thể tính là một nụ hôn hay không.

Trịnh Lan ra vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại nổi sóng chẳng yên, đây là chiêu trò lừa gạt của tiểu cô nương lửa đảo này sao?

“Không chỉ có tay điện hạ đẹp thôi đâu.” Nàng ngượng ngùng mở lời, đầu cúi thấp, sáng nay lúc cùng chàng đi dạo ngự hoa viên, nàng thán phục cảm thán tay của chàng thực sự rất đẹp, nhưng hiện tại lại cảm thấy đôi môi đầy đặn tinh xảo của chàng còn đẹp hơn.

“Vì muốn ngày mai bản vương phối hợp diễn kịch cùng cho nên mới nói mấy lời nịnh nọt này sao?” Dù lòng chàng sung sướng vì nàng chủ động hôn mình, nhưng đồng thời cũng hiểu được, đây không phải là tình cảm thuần túy xuất phát từ đáy lòng nàng.

Tiểu Viện nghe giọng điệu nửa hờn nửa trách, mập mờ không rõ ràng này biết chàng không tức giận, thì gan cũng lớn hơn, đứng lên, rời khỏi vòng tay chàng, đồng dục hỏi: “Điện hạ, không còn sớm nữa, người có muốn đi tắm không?”

Trịnh Lan không đáp lời nàng, chỉ lệnh cho kẻ hầu người hạ bên ngoài chuẩn bị nước tắm, xem như trả lời.

Không lâu sau Hải Thăng và Bách Linh tiến vào, phục vụ chàng ngâm mình, tắm rửa.

Ngân Tuệ và nhóm tiểu nha hoàn đồng thời nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa. Nhất thời cả đám kinh ngạc vì nước trà văng tung toé trên bàn. Ngân Tuệ liếc nhìn Tiểu Viện, hai má đỏ ửng, thẩn thờ hai vị chủ tử ở trong phòng tắm làm này làm nọ còn chưa đủ, đến ăn một bữa cơm cũng không chịu đàng hoàng, nghiêm túc.

Vạn Ân và Triệu Đức giúp Tiểu Viện tháo trang sức, đổi áo ngủ, lúc này Tiểu Viện mới phát hiện cả người uể oải, mệt mỏi đến tột cùng, vừa nằm lên giường đã chìm sâu vào giấc ngủ. Vạn Ân nhìn nàng thiếp đi vì mệt, cười lắc đầu, cẩn thận buông màn tơ xuống.

Sau khi Trịnh Lan tắm rửa, thay quần áo xong, đi tới cạnh giường, đã thấy Tiểu Viện ngủ say không biết trời trăng, bất đắc dĩ bật cười. Ra nàng giục mình đi tắm, chỉ đơn giản vì muốn chàng đi tắm rửa.

Đêm đã khuya, những làn gió mát lành thổi vào, cuốn bay rèm chướng. Trịnh Lan kéo một góc chăn mỏng, khoác lên người Tiểu Viện.

Qua ô cửa sổ, Hải Thăng ở ngoài tầm điện nhìn thấy bóng ân ái của hai vị chủ nhân, thẩn thờ hãi, cảm thán: Ai lập gia đình rồi cũng khác, người như Trạm Vương điện hạ sau khi có thể tử cũng thay đổi chóng mặt. Còn biết quan tâm, chăm sóc người khác.

Một bóng áo đen vụt qua, Dơi nhẹ nhàng xuất hiện trong viện. Hải Thăng sớm đã nghe nói, Trạm Vương điện hạ có một đội ẩn vệ tên là “Ngũ Độc Môn”. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tận mắt.

Đào nương tử đang ở trong nội viện cũng không khỏi giật mình thảng thốt, kinh công của gã ám vệ này quá xuất thần, nàng ta cũng là kẻ luyện võ nhiều năm nhưng chưa từng thấy người nào thân thủ thượng thừa đến

thê. Tả Tướng phủ chỉ có Bình An thân thủ tốt nhất, nhưng đưa lên bàn cân thực lực với ám vệ “Ngũ Độc Môn”, cũng chỉ coi là tạm được.

Nếu Trạ̣m Vượng điệ̣n hạ có thể đích thân b ộ̃i dượ̃ng ra đượ̣c nhóm người này, vậy võ công của hạ̃n phải siêu qu ậ̀n đến mức nào. Chẳng lẽ quả thực như lời đ ệ̀n thối trên giang h ộ̀, công lực của Trịṇh Lan sâu không lường đượ̣c sao?

Trịṇh Lan nghe đượ̣c tiếng độṇg, đẩy cửa bước ra, cũng không tị huý hạ nhân xung quanh, đi ệ̀n nhiên ra lệnh: “Vào đi.”

Dời đi vào tậ́m điệ̣n, đóṇg cửa sộ̃ lại, một chân quỳ trên đất, kính cẩn bẩm báo tình hình: “Điệ̣n hạ, tối nay Thái tử đ ổị thường phục lặ̣ng lẽ từ Đôṇg Cung lén đến phủ Tả Tướng.”

Trịṇh Lan gậ̣t đậ̀u, nói: “Nên đến cuối cùng vẫn phải đến.”

Dời lại hỏi: “Điệ̣n hạ, sau này thuộc hạ tới phủ thượ̣ng, thật sự không c ậ̀n tránh mặt người trong phủ nữa sao?”

Trịṇh Lan cười lạnh: “Không c ậ̀n cẩn mật như trước đây nữa. Sau này nhiệm vụ quan trọng nhất của người là bảo vệ vương phi, đặc biệt là ạ̉ Đào thị bên cạnh nàng ấy, c ậ̀n đặc biệt lưu tâm.”

“Tuân mệnh.”

Đêm đó, Ti ệ̀n Trọng Mưu đại nhân cũng không đượ̣c thanh nhàn. Giữa đêm thân tín đến truy ệ̀n tin, báo Thái tử mặc thường phục, chỉ mang theo hai tùy tùng, cải trang xuất cung.

Lông mày ông ta siết chặt, chắc chắn hôm nay Tiểu Viện và Trạ̣m Vượng tiến cung thỉnh an đã gặp Thái tử, hơn nữa gã ta đã nhận ra việc người bị đánh tráo, không đượ̣c ông ta tới Đôṇg Cung giải thích, đã vội vàng tìm tới cửa.

“Tiểu thư đang trong vọng lâu ở hậu viên đúng không?” Ti ệ̀n Trọng Mưu hỏi gia đình.

“Vâng thưa lão gia, tiểu thư không rời vọng lâu nửa bước, người trong phủ biết chuyện này không quá ba người.”

Ti ền Trọng Mưu gật đầu: “Trông chừng tiểu thư cẩn thận, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần. Kẻ nào dám phong thanh đi đâu gì, lập tức chém đầu.”

Cả người gia đình toát mồ hôi lạnh, liên tục nói tuân lệnh. Đùng thấy Ti ền đại nhân vẻ ngoài nghiêm túc, chính trực, cử chỉ nho nhã, ung dung. Một khi ông ta trở lên ngoan lệ, thậm chí còn tâm ngoan thủ lạt, máu lạnh vô tình, không từ thủ đoạn hơn bất kỳ kẻ nào.

Thế nhưng Ti ền đại nhân đã tính sai, Thái tử căn bản không đến tìm Ti ền Thục Viện thật, từ đầu đến cuối hẳn chỉ coi đại tiểu thư nhà họ Ti ền như quân cờ giúp hắn thu ngũ ôn tài lực d ễ dào phong phú của Hàng Nam trong lòng bàn tay. Mặc dù Ti ền Trọng Mưu thăng chức, nhưng thương nhân, thế gia ở Hàng Nam vốn đã gây dựng mối quan hệ tương đối ổn định với Thái tử, nếu không phải lão Ti ền Trọng Mưu đứng chình ình ở giữa, quan hệ giữa hắn và thế gia Hàng Nam thậm chí còn thông suốt, dễ dàng hơn.

Vừa qua c ần đã muốn rút ván, Thái tử cũng chẳng phải hạng hi ền lành, lương thiện gì, tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào dùng thế lực chèn ép hắn tuột mất miếng m ỡ ngon đã dâng đến miệng.

Trịnh Dũng ng ỡ trong thư phòng phủ Tả tướng, Ti ền Trọng Mưu thấy hắn, lại khoác lên vẻ mặt nho nhã, hoà khí, sau khi quỳ xuống hành lễ, lão kính cẩn thỉnh an Trịnh Dũng: “Điện hạ đêm khuya đến thăm hàn xá, không biết có chuyện gì quan trọng không?”

Thái tử ra hiệu cho hai tùy tùng đi ra, đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn y và Ti ền Trọng Mưu.

“Ti ền đại nhân thật sự là kẻ can đảm lại cẩn trọng, ngay cả hôn sự do đích thân phụ hoàng ta hạ chỉ, cũng dám giở trò.”

Tiền Trọng Mưu thông dong chấp tay phía sau, lông mày giãn ra, xoay người chậm rãi xuống chiếc ghế bên cạnh Trịnh Dũng, thản nhiên đáp: “Trạm Vương điện hạ là người vui buồm thất thường, hành xử kỳ quái, khó đoán, cũng chẳng phải lương phôi. Lão phu cũng vì bất đắc dĩ mà thôi.”

Trịnh Dũng gian trá bật cười: “Nước cờ này thật cao tay, cũng coi còi xuống gối lão Cửu một cái đình.”

Tiền Trọng Mưu nhìn Trịnh Dũng, tên cừu thú này vậy mà chẳng thèm hỏi han con gái ông dù chỉ một câu. Giống như chuyện đem con gái ông ta kim ốc tàng kỳ chưa từng xảy ra. Vô tình bạc nghĩa đến thế, thật là một kẻ tráo trở.

“Tiền đại nhân, cô có chuyện cần thương lượng.”

Trịnh Dũng nói với vẻ ý vị sâu xa: “Cô ngồi trên cái ghế Thái tử này đã hơn ba mươi năm. Phụ hoàng tuổi già sức yếu, vốn nên nhường lại vị trí cho bậc minh quân kế nhiệm. Mặc dù năm nay, cô và Tiền đại nhân đã ước định cùng khởi sự việc lớn. Nhưng dù sao kế hoạch này cũng cần chút thời gian chuẩn bị, trước mặt nhất định phải dọn sạch hết chướng ngại đã.”

Tiền Trọng Mưu hí đôi mắt hồ ly, đáp: “Lão thần xin rửa tai lắng nghe”

(1) Canh Phù Dung: Súp Trứng nấu cùng Cua xanh.

Chương 15: Lại Mặt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thời niên thiếu, Trịnh Dũng cũng có dung mạo tương đối khôi ngô, tuấn tú, bằng không Tiễn Thực Viện cũng chẳng vì hắn mà thần hồn điên đảo. Có đi đâu một hai năm gần đây hắn ăn uống vô độ, dần dà dẫn đến béo phì, khuôn mặt mất đi dáng vẻ tinh anh ngày trước, kết hợp cùng cặp môi đầy đặn càng nhìn càng cảm thấy ngấy.

Trong đáy mắt Trịnh Dũng phát ra một tia sát khí: “Trở ngại lớn nhất trên con đường tới vương vị, chính là lão Cửu.”

Tiền Trọng Mưu có chút kinh ngạc, ông ta ở Hàng Nam đã lâu, nhưng vẫn luôn chú ý tới tin tức trong kinh, được biết Trạm Vương điện hạ võ nghệ siêu quần, năng lực phi phàm, kỳ thực người con trai tài giỏi nhất trong chín vị hoàng tử của Hàng Xương Đế chính là hắn. Nhưng vị cửu hoàng tử này hành vi phóng túng, không đoái hoài đến chính sự, tính cách thất thường, lạnh lùng, quái gở.

Ông ta thật không ngờ trong lòng Thái tử luôn coi vị hoàng đệ này là trở ngại lớn nhất trên con đường đoạt đích.

Trịnh Dũng bất đắc dĩ bật cười: “Ai cũng nghĩ rằng lão hoàng đế coi trọng ta, kỳ thực lão Cửu mới là người lão ta đặt ở trong lòng. Là người con lão ưng ý nhất, thương thức nhất. Hiện tại lão Cửu không muốn làm Hoàng đế, nhưng tương lai nào ai chắc chắn được! Đừng nói ta, ngay cả lão hoàng đế cũng nhìn không thấu được hắn nghĩ gì. Hắn từ thuở nhỏ đã thân cận với cha con Tiền tướng quân. Chưa nắm chắc binh quyền trong tay, đâu có núi vàng núi bạc cũng chẳng ngủ ngon nổi.”

Thấy Tiền Trọng Mưu không nói gì, khuôn mặt Trịnh Dũng hoàn toàn lộ ra vẻ nanh ác, nham hiểm, nửa đêm trong thư phòng, bốn bề vắng lặng, thấy nét mặt Tiền Trọng Mưu có chút sợ hãi: “Tiền đại nhân, bây giờ cô và ông như châu chấu buộc chung một dây. Những năm gần đây thế gia vọng

tộc Hàng Nam làm trái pháp lệnh của tri ều đình, tùy ý bành trướng, sáp nhập, thôn tính đất đai của các thổ hào nhỏ, tấu chương tố cáo đã đưa đến tận tay cô, nhưng ta vẫn thận trọng bưng bít, cũng vì muốn bảo đảm an toàn cho đại nhân.”

(*) Câu gốc là 一根繩子上的蚂蚱 – Châu chấu buộc chung một dây hiểu nôm na Đứng cùng một thuyền hay Cùng hội cùng thuyền.

Ti ền đại nhân nghe ra sự uy hiếp trong miệng hắn, híp mắt đáp: “Lão thần đi đến ngày hôm nay, đâu là nhờ điện hạ nâng đỡ. Nên làm thế nào, chỉ cần một lời của điện hạ. Nhất định tuân theo.”

Trịnh Dũng lấy trong tay áo một bình thuốc bằng sứ men xanh, miệng bình được bịt chặt bằng sáp và gỗ.

“Hạ độc?” Ti ền Trọng Mưu lập tức hiểu ra ý định của hắn: “Trạm Vương điện hạ võ nghệ siêu quần, độc dược bình thường không dễ làm thương tổn đến hắn. Lão phu không dám mạo hiểm.”

Không dám làm hay không muốn hợp tác với hắn làm chuyện xấu? Nét mặt hung ác nham hiểm của Trịnh Dũng phủ thêm một tầng lạnh lùng, lạnh lẽ, tựa một con quái thú khát máu: “Đúng là lão Cửu tinh thông y độc, thế nhưng thứ này không phải loại độc bình thường mà là Hợp Hoan Vong Tinh Tán. Người chỉ cần để ả vương phi giả kia ăn nó, trong bốn mươi chín ngày chỉ cần bọn chúng ân ái, độc dược sẽ lập tức truy ền sang người lão Cửu. Nếu như độc không truy ền qua người hắn, nàng ta sẽ tự phát độc mà chết. Tuy nhiên dù có tra xét cũng là có kẻ muốn đầu độc vương phi, trong cung cũng sẽ không làm to chuyện. Nàng ta chết rồi, chúng ta cũng không cần sợ việc đóng giả vương phi bại lộ liên lụy.”

Câu cuối cùng này vừa hay đúng với dự định ban đầu của Ti ền Trọng Mưu. Theo kế hoạch sau này lão ta sẽ tìm thời cơ thích hợp phái thích khách giết Tiêu Viện diệt khẩu. Nếu như Trạm Vương chết rồi, cũng là một sách lược vẹn toàn nhất trong tình cảnh này. Dù sao việc đánh tráo vương phi cũng là trọng tội khi quân phạm thượng, một khi bại lộ, không chỉ ông ta chịu phạt mà còn có khả năng bị tru di cửu tộc. Lợi ích mà Trịnh Dũng muốn vừa hay cũng là kết quả có lợi cho ông ta.

“Chuyện này cứ giao cho lão thần xử lý.”

Tiền Trọng Mưu gật đầu, xem như đồng ý, lão nhìn về mặt đặc ý của Trịnh Dũng, phát hiện ra vị Thái tử tuần tú năm nào, giờ đã sa đoạ tới mức trở thành một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, vô tình vô nghĩa, ác độc mưu mô.

Thái tử của hiện tại, Tiền Thục Viện còn có thể mê đắm hay không? Ông cảm thấy thật không đáng cho nữ nhi nhà mình, cũng quyết định sẽ lưu cho bản thân một con đường sống, không thể để gã Thái tử ác độc vô nhân tính này tùy ý thao túng trong lòng bàn tay.

Hôm sau trời vừa sáng, vương phi ngồi xe dẫn theo một đoàn người, từ Trạm Vương phủ về Tả tướng phủ làm lễ lại mặt. Tiền Trọng Mưu ngồi ngay ngắn trong phòng khách, Trịnh Lan nắm tay Tiểu Viện rảo bước tiến vào đại môn, xuyên qua hành lang chầm chậm bước tới phòng khách.

Tiền Trọng Mưu diễn vở kịch tình thâm đón tiếp nữ nhi, đồng thời kính cẩn hành lễ với Trạm Vương.

“Hôm đó tại cổng Đông Cung mới tán thưởng đại nhân là cánh tay đắc lực của vương triều Đại Trịnh, hôm nay đại nhân đã thành lão Thái Sơn của tiểu tể (*), thật sự là tạo hoá trêu người.” Trịnh Lan liếc nhìn dáng vẻ đạo mạo của lão hồ ly Tiền Trọng Mưu, nửa đùa nửa thật buông lời mỉa mai.

(*). Con rết.

Tiền Trọng Mưu không giận, bình thản đáp: “Điện hạ nói đùa lão phu rết, tiểu nữ ngang bướng, có chỗ nào còn sai sót, chưa khéo léo, mong điện hạ bao dung.”

Trịnh Lan lười nhìn lão ta diễn trò, quay sang nói với Tiểu Viện: “Đưa bản vương đi xem khuê phòng của ái phi đi.”

Trước khi xuất giá, Tiểu Viện ở trong “khuê phòng” của Tiền Thục Viện được Đào nương tử chỉ bảo rất nhiều đi ầu, đương nhiên biết vị trí khuê phòng của nàng ta, không nhanh không chậm dẫn Trịnh Lan rời đi. Trịnh Lan cho hạ nhân đứng bên ngoài, Tiểu Viện vừa đóng cửa, đã thấy

Trịnh Lan nằm trên giường, khoác chân chữ ngũ, bộ dạng nhàn nhã, thanh thoi.

“Đây chính là khuê phòng của vị Tiễn tiểu thư thật kia.”

Tiểu Viện nhàn nhạt nói, nhưng trong lòng lại cực kỳ cảm kích vì Trịnh Lan đã phối hợp vè lại mặt với nàng.

Con người hấn bu ần vui thất thường, kiệt ngạo, bất tuân, cho nên Tiễn Trọng Mưu chẳng nhận ra bất kỳ đi ều lạ lùng nào. Vậy cũng xem như trót lọt hơn phân nửa.

Một lúc sau nha hoàn trong phủ dâng nước trà tới, Tiểu Viện tự mình bê khay trà vào, từ tốn châm trà cho Trịnh Lan: “Đa tạ điện hạ.”

Trịnh Lan uống một hớp trà thì đứng dậy hài hước nói: “Trà này không ngon lắm.”

Tiểu Viện thoáng kinh ngạc: “Đào nương tử từng nói qua, Tiễn đại nhân sống tại Hàng Nam đã lâu, thích nhất là uống trà, trà trong phủ ều là hàng cao cấp cả.”

Trịnh Lan nói tiếp: “Ý ta nói, uống như vậy không ngon.”

Hai má Tiểu Viện đỏ bừng, lập tức hiểu ra Trịnh Lan đang ám chỉ chuyện chi ều tối hôm qua, nàng ‘đút’ trà cho hấn.

Thấy hấn còn có tâm tình giấu cợt mình, Tiểu Viện cảm thấy hôm nay tâm trạng Trịnh Lan có vẻ không t ối, bèn hỏi: “Thật ra, dân nữ muốn biết, Tiễn Thục Viện thật sự hiện tại đang ở đâu? Tại sao Tiễn đại nhân lại muốn tìm người gả thay nàng ấy.”

Trịnh Lan nằm nghiêng trên giường, hai mắt nhắm hờ, không đáp.

Tiểu Viện th ần nghĩ, có phải nàng đã nói đi ều không nên nói hay không? Thì nghe thấy giọng Trịnh Lan không nhanh không chậm vọng tới:

“Nàng ta mang thai cốt nhục của Thái tử, hiện tại đang bị Tìên đại nhân nhốt trên vọng lâu ở hậu viện.”

Tiểu Viện vừa sợ hãi, vừa thán phục, nàng đoán bừa ấy vậy lại trúng, quả nhiên Tìên tiểu thư kia đã trao thân cho tình lang trước lễ thành hôn. Nhưng không ngờ người kia lại là Thái tử, hơn nữa còn đến mức mang thai.

“Việc nàng ấy mang thai, Thái tử có khi còn chưa biết.” Nói xong, Tiểu Viện giật mình nhớ ra: “Thái tử??? Không phải đã gặp ta rồi sao!?”

Trịnh Lan nhìn dáng vẻ thất kinh của nàng, cảm thấy thú vị, bật cười đáp: “Ái phi, giấy không gói được lửa. Bây giờ nàng còn oán trách ta để nàng gặp Tìên Chí Thành nữa không?”

Tiểu Viện kinh hồn táng đảm, nàng nhanh chóng suy tính xem rốt cuộc đã có bao nhiêu kẻ biết về bí mật của mình, có phải bản thân nàng đã bước vào con đường vạn kiếp bất phục rồi không. Nàng lo lắng đến độ trán chảy mồ hôi lạnh, lông mày nhíu chặt, đoá hoa đi trên trán cũng nhăn nhúm theo.

Ở trước mặt người nam tử này tất cả trầm ổn, lạnh nhạt lý trí của nàng chẳng biết chạy đi nơi nào. Vì sao? Vì hắn sẽ không tru di cửu tộc nàng, vì hắn sẽ không lăng trì bào cách nàng hay sao?

(*) Bào cách: Vốn là một loại khố hình dùng lửa để tra tấn, bào cách từng là chiêu thức được "yêu hậu" Đát Kỷ sử dụng để diệt trừ những kẻ chống đối mình. Loại khố hình tàn bạo này được tiến hành bằng cách trói các tội nhân vào cột sắt nung nóng cho tới khi họ bị..."nướng" đến lúc chết.

Trịnh Lan ghét việc nàng vì lý do này mà sợ sệt hãi hùng, vì sao nàng không thể giao phó toàn bộ cho chàng? Nhưng mà, cuối cùng chàng vẫn mềm lòng, mở miệng đổi chủ đề khiến nàng bớt khó chịu.

“Vì sao nàng lại cho rằng Thái tử còn chưa biết chân tướng việc Tìên Thục Viện đã mang thai?” Trịnh Lan hỏi nàng.

Sắc mặt Tiêu Viện trầm xuống, bỏ qua sự lo lắng, bất an, suy nghĩ cẩn thận vấn đề, mới từ tốn đáp: “Đào nương tử từng nói Thái tử là một người vô cùng kiêu ngạo, lại ham mê quyền lực, chú ý mặt mũi, thể diện, nếu để người đời biết người khiến một tiểu thư danh môn thế gia chưa kết hôn đã có thai, chắc chắn sẽ khiến danh tiếng của Thái tử bị tổn hại nghiêm trọng. Huống chi việc này còn liên quan đến hoàng tự. Nếu như biết Tiễn Thục Viện đã mang cốt nhục của mình, Thái tử điện hạ nhất định sẽ có hành động khác.”

“Nàng đã gặp Thái tử, theo cảm nhận của nàng, hắn sẽ làm thế nào?”

Tiểu Viện nhìn Trịnh Lan một chút, cân nhắc câu tử hờ lâu cuối cùng quyết định nói ra cái nhìn cá nhân của mình: “Thái tử nhất định sẽ giết người diệt khẩu.”

Trịnh Lan tán thưởng gật đầu: “Thái tử đúng là có thể làm ra chuyện đó. Cho nên nàng mới không sợ bản vương, mà lại sợ Thái tử. Xem ra phải là một kẻ tâm ngoan thủ lạt mới có thể khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời.”

Tiểu Viện thầm lờm hẩn một cái, nhưng ngoài miệng vẫn mềm mỏng đáp: “Việc của Tiễn đại nhân và Thái tử đều là chuyện cơ mật. Hiện tại xem ra, tất cả đều nằm trong sự khống chế của điện hạ, có thể thấy được thủ đoạn của điện hạ cao hơn hai kẻ kia bao nhiêu. Điện hạ lúc trước có nói hoàng cung lộng lẫy xa hoa chính là quang cảnh khiến người gai mắt nhất, vậy chắc chắn hành vi của mấy người này người cũng rất chướng mắt.”

“Ừ, thế nên ái phi không cần lo lắng với vấn đề, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời bản vương, nàng nhất định sẽ an toàn.”

Trịnh Lan híp mắt dưỡng thần, quả thực tiểu cô nương này rất biết cách vỗ mông ngựa, còn vỗ vô cùng khéo léo, xuôi tai, chàng thoải mái thả lỏng cơ thể hưởng thụ một hồi.

Nàng không phải hài tử lớn lên trong thâm cung, giữa trung tâm tranh đấu quyền lực nhưng lại có rất nhiều điểm giống chàng. Ví dụ như trực giác nhạy bén, cách nhìn người sâu sắc, thâm thúy, lại ví dụ như hiểu thấu triệt về bản chất đen tối, xấu xa của con người, giỏi nắm lấy cơ hội.

Đương nhiên vì hoàn cảnh sinh tồn so với chàng nàng càng sắc sảo, cần trọng hơn về việc xem xét thời thế, hiểu được mặt phải mặt trái của vấn đề. Nàng thông tuệ, khéo léo, khiến chàng không tìm được yêu thương.

“Điện hạ, chúng ta cũng coi như đã lại mặt xong, có thể không ăn trưa, về thẳng phủ không?”

Trịnh Lan cũng không muốn ở phủ Tả tướng lâu, hôm nay đi ra ngoài, chàng cố ý dặn Tiểu Viện mặc thường phục mộc mạc như mình, cũng bởi vì muốn đưa nàng đi dạo phố xá hoặc vùng ngoại ô một chút.

Bây giờ, chàng chỉ muốn để lại xe ngựa, cùng nàng ngồi chung một ngựa, ôm lấy vòng eo nhỏ bé, mảnh khảnh kia từ phía sau. Cảm giác đầm ấm chạm lên bầu ngực mềm mại nàng đem qua vẫn còn đọng lại nguyên vẹn trên đầu ngón tay chàng.

“Đi thôi. Chúng ta ra ngoài đi dạo!” Trịnh Lan kéo tay nàng, ngay cả một câu cáo từ “nhạc phụ hò” cũng không có, cứ vậy nắm tay Tiểu Viện rời khỏi Tả tướng phủ.

“Bản vương đưa vương phi ra ngoại ô giải sầu, các người tự hồi phủ đi.” Trịnh Lan quay người ra lệnh cho Hải Thăng. Tiểu Viện ngồi trên lưng ngựa, liếc nhìn trong đoàn tùy tùng không thấy bóng dáng Đào nương tử, trong lòng có chút bận tâm. Chẳng lẽ thừa dịp lại mặt, Trịnh Lan đã sắp xếp người “xử lý” nàng ta rồi?”

Thật ra lúc này Đào nương tử đang ở trong thư phòng Tiễn Trọng Mưu, nàng ta bước nhỏ, đi nhanh, lo lắng bị người của Trạm Vương phủ phát hiện. Hộp Hoan Tuyệt Tình Tán giấu trong ống tay áo, vừa đi nàng ta vừa dấm dúi giấu lọ thuốc trong tay. Tất cả hành động này đều được Dơi thu vào trong tầm mắt. Hắn từ nóc thư phòng Tả tướng nhẹ nhàng đến thân, lao vút đi.

Trịnh Lan nắm chặt dây cương, kẹp bụng ngựa, chuẩn bị phi đi, thì đằng sau truyền tới tiếng hét: “Trạm Vương điện hạ xin dừng bước.”

Quay đầu lại thì thấy thị vệ của Tiễn Chí Thành - Dân Phong.

Dân Phong nhảy xuống ngựa, quỳ trên mặt đất hành lễ với Trịnh Lan, trên đầu đội mũ ô hô, vội vàng nói: “Điện hạ, tướng quân xảy ra chuyện rồi.”

Hàng mây Trịnh Lan nhú chặt, tên Tần Chí Thành này đúng là không sống yên ổn, ngoan ngoãn được dù chỉ một ngày. Chàng ôm Tiểu Viện nhảy xuống ngựa, giao nàng cho Hải Thăng, bảo nàng hãy vương phủ trước cùng tùy tùng, còn mình cưỡi ngựa theo Dân Phong đi xem tình hình của Tần Chí Thành.

Hoá ra, đêm qua Tần Chí Thành suýt nữa giết người tại Hậu Sơn. Kẻ bị Tần Chí Thành đâm trọng thương chính là cháu trai của Tiễn Trọng Mưu - Ngô Phàm Khâm. Tần Chí Thành định chuộc thân cho Tử Vân, rồi đón nàng ta về phủ, Tân Đại cô cô giờ tuyệt chiêu sư tử ngoạm, thách giá trăm lượng hoàng kim. Trong một đêm Tần Chí Thành nhanh chóng gom đủ số tiền kia tới Hậu Sơn đã thấy trong Tử Trúc Viện có bóng dáng nam nhân khác, việc này hẳn sao có thể nhịn được?

Thế là chờ lúc Tử Vân và nam nhân kia ngủ say, hẳn một kiếm đâm xuống, lúc sau mới phát hiện ra kẻ đó là Ngô Phàm Khâm.

Thật ra cũng vì lòng tham không đáy của Tân Đại cô cô, bởi vì danh tiếng của Tử Vân, lại thêm nghĩ Tần Chí Thành không đủ tiền chuộc thân cho nàng ta, Tân Đại cô cô có hơi hối hận vì hét giá quá cao cho nên đêm đó sắp xếp để nàng ấy tiếp đãi Ngô Phàm Khâm.

Bà ta biết rõ Ngô Phàm Khâm là tay hoàn khố nổi danh, gia đình lại là phú hào một phương, Tân Đại cô cô muốn nhân cơ hội kiếm lời, xem cuối cùng giữa Ngô Phàm Khâm và Tần Chí Thành ai trả giá cao hơn.

Vì sự ăn nên làm ra tột bậc của Hậu Sơn những năm gần đây, bà ta kiêu căng cho rằng mình có thể dễ dàng thao túng con em thế gia, cho nên đã quên mất một điều, Tần Chí Thành không giống Ngô Phàm Khâm. Hắn là võ tướng, đã trải qua khó lửa chiến trường, mưa tanh, gió máu. Nếu không phải Tử Vân quỳ xuống khóc lóc cầu xin, đoán chừng giờ này đầu Tân Đại đã lìa khỏi cõi.

Vì Ngô Phàm Khâm cũng là con cháu thế gia, lại là cháu trai của Tả tướng Tiền Trọng Mưu, Hậu Sơn không dám tùy ý xử lý, kẻ tâm cơ chặt chẽ như Tân Đại cô cô đương nhiên không thể để mình chịu thiệt, lập tức cho người báo quan. Ngô Phàm Khâm bị thương quá nặng, được gia đình cấp tốc khiêng về nhà, còn Dân Phong trực tiếp chạy tới cầu cứu Trịnh Lan, cùng chàng tới Thuận Thiên phủ - cơ quan quản lý trị an kinh thành để tìm cách giải quyết.

Chương 16: Ca Ca

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong nha môn, Thuận Thiên phủ doãn Hoắc Tây Nghệ thấy kẻ bị áp giải về là Tần tiểu tướng quân, bị dọa đến không dám thở mạnh, vội vàng đứng lên nhường ghế cho Tần Chí Thành, đứng thời cuống cuống sai gia nhân dâng trà bánh lên. Tần Chí Thành không thèm quan tâm Thuận Thiên phủ doãn, ngang ngược ngỗ ngược, mặt mũi hống hách ngang tàng, rõ ràng là thái độ đảo khách thành chủ.

Thấy Trịnh Lan tiến vào, Thuận Thiên phủ doãn cùng toàn bộ quan binh, bộ tốt cun cút quỳ xuống hành lễ: “Thỉnh an Trạng Vương điện hạ.”

Trên đường tới đây Trịnh Lan đã suy đoán qua về cục diện, Dân Phong mời chàng tới, cùng lắm là vì có người trong hoàng tộc đứng ra, Thuận Thiên phủ xử trí mọi việc sẽ biết ý biết tứ hơn. Sau này dù có xảy ra tranh chấp, cùng lắm Trạng Vương điện hạ cũng sẽ đứng ra đối đầu với Tả tướng đại nhân, không để lão ta bị đẩy ra trước đầu sóng ngọn gió. Ngô Phàm Khâm hay Tần Chí Thành, đều là những kẻ lão không thể dây vào.

Trịnh Lan lạnh nhạt nhìn Thuận Thiên phủ doãn đang run rẩy, khúm núm quỳ trên mặt đất, lại nhìn Tần Chí Thành nghênh ngang ngỗ ngược trên ghế găm dựa.

Trịnh Lan lắc đầu, nói với Thuận Thiên phủ doãn - Hoắc Tây Nghệ: “Hoắc đại nhân bình thân, bản vương tới đưa Tần tiểu tướng quân trở về.”

Dương nhiên Hoắc Tây Nghệ không dám thả người, lão ta sợ bị tay sai của Tả thừa tướng tra xét tới, đành tìm cơ thoái thác: “Điện hạ đã ra mặt, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện phiền toái gì, chỉ có đi đâu bên phía Tả tướng đại nhân, mong điện hạ đứng ra dàn xếp một chút. Hạ quan chỉ là một quan ngũ phẩm nhỏ bé, luôn cần cù chăm chỉ làm việc, cúc cung tận tụy, thế nhưng chuyện này lại có liên quan đến hoàng thân quốc thích, cho nên hạ quan đứng giữa cũng rất khó xử.”

Giờ Trịnh Lan mới nhớ ra, Ngô Phàm Khâm là cháu họ của Tả thừa tướng, cũng là biểu cữu ca trên danh nghĩa của chàng. Hoắc Tây Nghệ lệnh cho Dân Phong đi mời chàng đến làm người bảo lãnh, đúng là không gì thích hợp bằng ---- một bên là thư đ'ông của mình, một bên là biểu ca của Vương phi nhà mình. Quả nhiên ng'õ ở vị trí Thuận Thiên Phủ Doãn này, nhất định phải tỏ tường mối quan hệ dây mơ rễ má lằng nhằng phức tạp của giới quyền quý kinh đô mới có thể đơn giản hoá mọi chuyện một cách khéo léo nhẹ nhàng được.

Trịnh Lan khẽ cười, vẻ mặt ôn hoà đáp: “Hoắc đại nhân từ trước đến nay đ'ều cần cù chăm chỉ, tận trung, bản vương sẽ nói vài lời tốt về người trước mặt bệ hạ. Người bị thương cũng là thân thích của bản vương, chắc giữa họ có hiểu lầm nhỏ nào đó.”

“Đúng..., hiểu lầm... chắc chắn là hiểu lầm!” Hoắc Tây Nghệ lập tức phụ hoạ.

Tần Chí Thành cứ vậy ngang nhiên theo Trịnh Lan thuận lợi rời khỏi Thuận Thiên phủ, ngay cả thủ tục ký tên điếm chỉ cũng chẳng cần làm. Nhìn bóng lưng xa xa, Hoắc đại nhân thở dài một hơi, run rẩy lau đọng mồ hôi lạnh trên trán.

Ra khỏi Thuận Thiên phủ, Tần Chí Thành nói lời cảm tạ Trịnh Lan: “Từ Lưu đa tạ huynh, xem ra quân công trước vị gì đó cũng chẳng bằng thân phận hoàng tử, về sau có việc gì còn phải dựa vào huynh nhiều.” Nói xong Tần Chí Thành tiêu sái nhảy tót lên lưng ngựa, túm cương, quay đầu phi thẳng về phía Hậu Sơn.

Trịnh Lan thở dài, tên này vẫn còn muốn đến Hậu Sơn tìm Tử Vân. Xung quân nhất nộ vi hồng nhan, chính là bộ dạng này chứ đâu.

(* Xung quân nhất nộ vi hồng nhan (冲冠一怒为红颜), dịch nghĩa: (Tướng quân) nổi giận dựng ngược cả tóc chỉ vì kẻ má hồng – Trích trong Viên Viên khúc (圆圆曲) của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp vào thời Minh mạt Thanh sơ (cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh).

Trịnh Lan lẳng lặng nghĩ, chỉ mong An Thái có thể sớm nghĩ thông suốt, tuyệt đối không ôm chấp niệm khăng khăng gả cho Tần Chí Thành, lòng hắn đã có người trong mộng, không thể dung nạp thêm kẻ khác nữa.

.....

Trịnh Lan cưỡi ngựa trở về Trại Vương phủ, Hải Thăng đứng ngoài cửa xoa xoa tay chờ Trịnh Lan trở về. Thấy vương gia tung người nhảy xuống ngựa, Hải Thăng vội vàng tiến lên, thần sắc có chút lo lắng, gấp gáp: “Điện hạ, vừa rồi trên đường trở về, xe ngựa của vương phi gặp phải kẻ xấu.”

Trịnh Lan thoáng giật mình, lập tức hỏi: “Vương phi đâu? Có xảy ra sơ xuất gì không?”

Hải Thăng vội vàng bẩm báo: “May mắn vương phi không bị tổn hại gì. Hơn nữa có ẩn vệ của Ngũ Độc Môn bảo hộ, kẻ kia ban đầu muốn cướp xe ngựa, nhưng đã bị Dơi đại nhân bắt sống tại trận. Hiện giờ đã áp giải về phủ, đang bị nhốt trong phòng chứa củi ở nội viện.”

Trịnh Lan rất kinh ngạc, sao chàng mới rời đi có chốc lát, đã xuất hiện kẻ muốn hại Tiểu Viện. Là Tần Trọng Mưu? Hay Thái tử... càng nghĩ càng không thông.

Sắc mặt Hải Thăng trầm xuống, lộ vẻ khó xử: “Điện hạ, kẻ xấu kia... hình như vương phi biết hắn ta... Hiện tại người còn đang ở kho củi chăm sóc hắn.”

Vội vã bước tới phòng chứa củi, cảnh tượng trước mắt khiến chàng không tìm được lửa giận.

Trên đất một nam tử toàn thân dơ bẩn hôi thối, đang hôn mê bất tỉnh. Mà Tiểu Viện của chàng lại đang ngồi trên đất đích thân bôi kim sang dược cho hắn ta, trên khuôn mặt nàng là sự lo âu, thương tiếc, không chút giấu diếm, hoàn toàn chẳng để ý tới sự có mặt của nha hoàn, thái giám đứng xung quanh.

“Bách Linh, nhanh mang nước đến đây. Ngân Tuệ sắp xếp một gian phòng, lấy thêm chăn đệm tới.” Tiểu Viện quay lưng về phía cửa, vừa dùng khăn ẩm lau mồ hôi trên trán nam tử kia, vừa tắt bật phân phó gia nhân.

Mọi người trông thấy Trịnh Lan, sắc mặt xám xanh đứng một góc, không dám cử động, Tiểu Viện đột nhiên cảm thấy sự im lặng kỳ quái, quay đầu thì nhìn thấy sắc mặt lạnh tanh, âm trầm của phu quân hồ.

“Các người ra ngoài hết đi.” Lúc nói ra mấy chữ này, giọng điệu của Trịnh Lan lạnh lẽo, cay nghiệt không khác gì gió rét giữa mùa đông, không có lấy một chút hơi ấm. Trán Hải Thăng và Bách Linh rờn rờn mồ hôi lạnh, bọn họ biết mặc dù tính tình diện hạ nhà mình mưa nắng thất thường, nhưng lần này người tức giận thật rồi.

Đây cũng là lần đầu đám người hầu thấy chủ nhân bực tức đến mức này.

Đào nương tử cũng lui ra, trên mặt nàng ta trừ lo lắng còn có chút đa nghi, toan tính. Vừa rồi kỳ thực nàng ta muốn ngăn cản Tiểu Viện cứu Kim Tam, thế nhưng trong khoảnh khắc Dơi rút đoản đao ra, Tiểu Viện lập tức phi xuống khỏi xe ngựa cũng đồng thời chắn trước người Kim Tam, như thể sẵn sàng liều mình cứu gã. Nàng ta muốn ở lại, nhưng không được đành bất đắc dĩ theo đám hạ nhân lui ra ngoài.

“Hắn là ai?” Giọng điệu càng lúc càng lạnh.

Kim Tam nằm trên mặt đất hai mắt mở to, nhưng bên trên lại phủ một màn sương mỏng, sắc mặt trắng bệch, cánh môi run rẩy, Tiểu Viện tiến tới muốn nghe rõ xem hắn ta định nói gì, nhưng nghe mãi không rõ, nhìn mạng sống Kim Tam như mảnh chỉ treo chuông, hàng mi nàng run rẩy, vành mắt rung rung, căn bản không còn tâm trí để ý tới lời Trịnh Lan nữa.

Trịnh Lan thẳng thừng bước qua, lạnh lùng nắm chặt cổ tay Tiểu Viện, thấy nàng rơi nước mắt, cơn phẫn nộ trong lòng càng lớn. Rốt cuộc nam nhân này là ai? Tại sao nàng lại vì hắn ta mà đau khổ, buồn bã. Chỉ cần nam nhân khác nhìn nàng nhiều hơn một chút chàng đã cảm thấy khó

chịu, không vui, huống hồ hiện tại nàng lại đối xử thân mật với gã nam nhân bản thủ này như thế.

“Đây là tình lang ngày trước của ái phi sao?” Trịnh Lan cầm cổ tay nàng dùng sức rất mạnh, sau đó đột nhiên buông ra, trên cổ tay mảnh khảnh, trắng ngần in hằn cả dấu tay màu đỏ ửng.

Tiểu Viện xoa xoa cổ tay, không để ý tới sự tức giận của chàng, còn ra sức khẩn cầu.

“Điện hạ, hãy cứu lấy Tam ca. Huynh ấy không phải người xấu!”

Tam ca? Xưng hô thân mật biết nhường nào.

Tiểu Viện lúc này mới lấy lại bình tĩnh, hiểu ra lý do Trịnh Lan vì sao mặt mày khó ở. Nàng lau khoé mắt ướt lệ, đứng lên, sửa sang lại vạt áo. Vừa rồi liêu mình cứu Kim Tam, váy áo bị rách một vết lớn.

“Điện hạ, huynh ấy không phải tình lang của ta, ta không có tình lang.” Sắc mặt nàng bình tĩnh, nàng nên giải thích rõ ràng để Trịnh Lan không hiểu lầm thêm nữa.

“Điện hạ, cứu người trước đã, sau đó ta sẽ từ từ kể lại toàn bộ sự việc cho điện hạ.”

Tiểu Viện nắm chặt tay Trịnh Lan, đôi mắt nhu tình, trong vắt, thăm thăm như mặt hồ thu chăm chú nhìn chàng. Nơi đáy mắt kia in xuống nét mặt lạnh tanh không cảm xúc của Trịnh Lan.

Kim Tam nằm trên mặt đất, nhìn nàng cầu xin Trịnh Lan, lại nghe thấy nàng khẳng định: “Hắn không phải tình lang của ta, ta không có tình lang.” Một ngụm máu tươi trào ra khỏi miệng.

Tiểu Viện thấy gã không ngừng thổ huyết, vội vàng cầm khăn lụa, giúp gã lau.

“Điện hạ, cứu người trước có được không? Nếu như điện hạ cảm thấy cứu nhầm, v ềsau hãy xử trí cũng chưa muộn. Ông trời có đức hiếu sinh.” Tiểu Viện từ tốn khấn c ầu, nhưng giọng nói càng lúc càng run rẩy.

Sắc mặt Trịnh Lan từ giận dữ, d ần d ần trở thành tr ầm mặc, cuối cùng chàng vẫn ng ồi xõm xuống, bắt mạch cho Kim Tam. Mạch tượng tuy suy yếu. Nhưng cũng có thể nhìn ra người này có chút nội lực. Chàng nhanh chóng nắm được tình hình, biết gã chỉ bị ngoại thương, tính mạng không đáng lo ngại.

“Đưa vương phi v ềtắm điện thay quần áo, đi mời đại phu đến xử lý vết thương cho tên lưu manh này.”

Trịnh Lan đoạt khăn lụa trong tay Tiểu Viện, khăn vừa r ồi bị bắn một góc, chàng ghét bỏ lau lau ngón tay vừa r ồi bắt mạch cho Kim Tam, sau đó vút thẳng khăn xuống đất.

Nhìn Tiểu Viện được Đào nương tử và Bách Linh đưa đi, Trịnh Lan mới ra khỏi kho chứa củi, lạnh lùng ra lệnh cho Hải Thăng: “Không có lệnh của bản vương, không được phép cho vương phi tới đây.”

Dời đi theo Trịnh Lan vào thư phòng, bẩm báo lại toàn bộ sự việc xảy ra hôm nay. Ti ền đại nhân giao một bình thuốc cho Đào nương tử, nhưng cụ thể là thuốc gì, định làm gì, hẳn ở trên mái nghe không rõ.

Hôm nay kẻ kia nửa đường xông ra, Dời vốn cho rằng là thích khách, không ngờ vương phi lại quen biết kẻ này, còn li ều mình nhảy xuống xe cứu gã.

Lúc nói đến tình tiết li ều mình can đao, Dời thấy nét mặt luôn bình thản, hờ hững của Trịnh Lan thoáng qua nét bực dọc, đôi mắt vốn băng lãnh lại càng nghiệt ngã, lạnh lẽ.

“Sau này người tiếp tục đi theo sau bảo vệ vương phi, dù nàng đi đâu cũng phải theo sát nàng.” Trịnh Lan lạnh nhạt ra lệnh.

Một đi ều gì đó loé lên trong đáy mắt Dơi, hẳn rất biết đi ều cú i đi ều nhận mệnh, sau đó vô thanh vô thức biến mất.

Trịnh Lan cảm thấy không thoải mái, hình ảnh Tiểu Viện ng ồi xồm trên mặt đất, hai mắt ngấn lệ, lo lắng lau vết máu giúp gã nam tử kia, ở mãi trong đi ều chàng không chịu biến mất.

Chàng hiểu kỳ v ề quá khứ của nàng, thỉnh thoảng vài h ồi ức nàng nhắc đến đi ều khiến chàng đau lòng, thương hại. Chàng cứ ngỡ rằng đó là toàn bộ, hoặc chàng cảm thấy chỉ cần mình kiên nhẫn một chút, nàng sẽ chủ động nói ra, chậm rãi phác hoạ tất cả những năm tháng nàng đã đi qua. Nhưng nếu không phải Kim Tam xuất hiện, có lẽ nàng đã vĩnh viễn không nói cho chàng hay, đã từng có kẻ say mê nàng, vì nàng không tiếc mạng sống.

Chương 17: Ca Ca (2)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Lan cảm thấy mình thực sự quá tự cao tự đại, để mặc nàng xông thẳng vào tim mình, nhưng lại chẳng biết gì về quá khứ của nàng.

Nàng nói người này không phải tình lang của nàng, nhưng lại thân thiết gọi gã là Tam ca. Mặc dù Tam ca này không phải, nhưng lỡ đâu còn có Tứ ca, Ngũ ca khác nữa?

Nàng tán thưởng chàng đa mưu túc trí, am hiểu lòng người, không chệch đại cục trong tầm tay, nhưng có thực sự là thế chẳng? Biết rõ nàng là thiếu nữ vừa điềm tĩnh, lại thông minh, lại lý trí, tinh táo nhưng vẫn tin tưởng chờ đợi một ngày nàng tự nguyện trao ra tấm chân tình, như vậy có phải hành động quá ngây thơ hay không?

Tiêu Viện thay một bộ quần áo sạch sẽ, bưng một khay trà nóng đẩy cửa thư phòng bước vào thì thấy Trịnh Lan đang ngồi trước thư án, nghiên cứu bản đồ đóng quân của kinh thành. Tiêu Viện thả nhẹ bước chân, chậm rãi bưng nước tới.

“Điện hạ dùng chút điểm tâm, uống ngụm trà đi.”

Thấy Trịnh Lan vẫn tiếp tục xem bản đồ, miễn cưỡng “Ừ” một tiếng. Tiêu Viện nhỏ giọng lên tiếng: “Tần tiều tướng quân không có chuyện gì chứ?”

Tiêu Viện nghĩ nếu như hắn vẫn không chịu lên tiếng, nàng sẽ lui ra ngoài, lại nghe chàng hờ hững đáp: “Không sao. Đả thương người ở Hậu Sơn, sau đó bị người của Thuận Thiên phủ áp giải đi, ta đã đưa hắn về ǎ. Hiện tại, còn chưa có người dám trị tội hắn.”

Tiêu Viện nảy sinh nghi ngờ, hỏi tiếp: “Kẻ nào lại to gan như thế, dám tranh chấp với tiều tướng quân?”

“Biểu ca của nàng.” Trịnh Lan đặt bút trong tay xuống, lạnh lùng nhìn nàng.

Tiểu Viện kinh ngạc, ngay cả danh tính, gốc gác của mình nàng còn chẳng rõ, ở đây lại nảy ra một biểu ca? Từ trong khe núi mọc ra chắc?

Suy nghĩ một hồi, nàng bỗng bừng tỉnh, hiểu ra ý Trịnh Lan nói là biểu ca của Tiên Thục Viện thật, vì thế chợt dạ hỏi: “Người kia... có phải là Ngô Phàm Khâm không?”

Ánh mắt Trịnh Lan trầm xuống: “Sao đạo tặc vùng ven sông lại biết về công tử hoàn hảo? Ái phi quen hẳn ư? Nàng đúng là quan hệ rộng, nếu lưu lạc ở Hậu Sơn có khi giờ ái phi đã trở thành đầu bài nức tiếng rồi không biết chừng.”

Tiểu Viện không sợ, cũng không giận, sắc sảo đáp lại: “Là điện hạ nhắc đến biểu ca trước mà.”

“Đúng thế, hết Tam ca lại đến biểu ca, bản vương muốn biết rốt cuộc ái phi có bao nhiêu ca ca thế?”

Tiểu Viện khẽ mỉm cười, cảm thấy đáng vẻ ghen tuông của chàng so với vẻ âm u, vui buồn thất thường hằng ngày đáng yêu hơn nhiều, cho nên cũng dừng cảm hơn đôi phần. Nàng vòng qua thư án, hiếu kỳ hỏi: “Tiên tiểu tướng quân thích Tử Vân viện chủ thật ư?”

Trịnh Lan không đáp, còn hỏi ngược lại nàng: “Đáng vẻ hóng chuyện của ái phi rất có phong thái của đám danh môn khuê tú kinh thành đấy.”

Tiểu Viện không để ý, chuyên tâm với vấn đề của mình: “Ngô Phàm Khâm là kẻ háo sắc, nhất gan, dù có xảy ra tranh chấp nhân tình, chắc chắn cũng chẳng dám ho he lớn tiếng tranh chấp với tiểu tướng quân.”

Trịnh Lan thoáng kinh ngạc, không ngờ Tiểu Viện lại hiểu về gã Ngô Phàm Khâm này như vậy, không chỉ biết tên của hắn, còn biết tính tình của hắn ta.

Chàng quay người, nắm cầm nàng, nhìn gương mặt tựa đóa hoa điên mỹ lệ, rục rỡ, ngữ khí lạnh lùng: “Sao ái phi lại biết rõ vậy? Chẳng lẽ Ngô Phàm Khâm thật sự là biểu ca của ái phi? Ái phi quen lừa gạt người khác, biểu ca và Tam ca gì đó có phải đều là nạn nhân của nàng?”

“Nói vậy cũng không tính là sai.” Ngữ khí nàng bình tĩnh, khôi phục lại vẻ trầm ổn, điềm đạm ngày thường.

Trịnh Lan thẫn kinh ngạc, nét mặt không còn giữ được nét đĩnh đạc, trong lòng còn chẳng nén được sự ghen tị.

Thấy Trịnh Lan sắp tức giận, Tiểu Viện nghiêm mặt, nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang nắm cầm mình của chàng ra, từ tốn nói: “Những chuyện này, nói ra thì rất dài. Nhưng mà ta khẳng định với người, quan hệ giữa ta và Tam ca hoàn toàn trong sáng. Còn gã Ngô Phàm Khâm kia, cùng lắm mới chỉ gặp duy nhất một lần.”

Tiểu Viện nhún nhún vai, nhìn gương mặt có chút giận dữ của Trịnh Lan, cuối cùng nàng vẫn kiên quyết lấy dũng khí, kể ra toàn bộ chuyện mình được mẹ con Kim Tam cứu khỏi tay nhóm buôn người thế nào, sau đó lại bị Kim bà bà ép buộc cùng hai mẹ con bà ta hành nghề trộm cướp, lừa gạt trên kênh đào ven sông khu vực Lâm Hà ra sao. Đương nhiên cả chuyện họ đã bắt Ngô Phàm Khâm như thế nào, rồi cả kết cục nàng bị Kim bà bà bán đi, rồi bị Thiên đại nhân đánh tráo đưa vào vương phủ, thoát cái trở thành Trạm Vương phi... Tất cả mọi biến cố nàng đều kể lại chi tiết cho Trịnh Lan nghe.

Trịnh Lan mặt không đổi sắc chuyên chú lắng nghe, trong lòng hiểu rõ, nhưng hồi lâu sau mới mở miệng hỏi nàng một câu: “Nếu như hôm nay gã Kim Tam kia không xuất hiện, ái phi có nói thẳng tất cả cho bản vương nghe không?”

Trịnh Lan đang tìm cách truy cứu trách nhiệm, đáng lẽ Tiểu Viện nên khéo léo nói sang chuyện khác, lấp liếm cho qua, nhưng nàng lại thật sự suy tư về câu hỏi này, còn thành thật đáp: “Có lẽ sẽ không. Điện hạ không hỏi, ta cũng sẽ không chủ động nói.”

Trịnh Lan gật gật đầu, những lời nàng nói đầu từ tận đáy lòng, cũng bởi vì nó là lời thật lòng cho nên chàng không có cách nào nổi giận được. Thế nhưng trong lòng không tránh khỏi hụt hẫng.

Tiểu Viện thấy nét mặt thoáng qua nơi đáy mắt Trịnh Lan, vội mở miệng như thể đang cố an ủi chàng: “Nhưng ... ta cũng không có ý định tiếp tục lừa gạt điện hạ.”

Trịnh Lan không đáp, Tiểu Viện lại nói tiếp: “Đa tạ điện hạ đã cứu Tam ca.”

Khéo miệng chàng hơi cong lên, chàng chẳng muốn làm người tốt gì cả, vì vậy đáp lại: “Bản vương cứu được tình lang của ái phi, hành động cao cả, rộng lượng đến thế, ái phi định cảm tạ thế nào đây?” Trịnh Lan dựa vào thư án, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Tiểu Viện, bổ sung thêm: “Hay là nhận thêm vị Lưu ca ca, Lan ca ca này đi?”

Tiểu Viện nhìn ánh mắt đầu sự châm chọc, giễu cợt của chàng, biết người này lại giận dữ rồi, dứt khoát cả gan ra chiêu: “Vây điện hạ, chúng ta viên phòng đi.”

Trịnh Lan sửng sốt, nhìn đôi con ngươi trong suốt, khẳng khái của nàng, mới chắc chắn mình không nghe lầm.

“Điện hạ chúng ta viên phòng đi!” Tiểu Viện lặp lại lần nữa, phát hiện ra Trịnh Lan vẫn đang ngạc nhiên, lòng nàng dâng lên sự vui vẻ, khoái hoạt khó tả, nhưng trên mặt vẫn giả bộ ngây thơ, vô tội, hỏi: “Điện hạ luôn trêu đùa ta, chọc tức ta, ta cũng chẳng cảm thấy e lệ, ngượng ngùng. Chẳng bằng dứt khoát giải quyết cho dứt điểm, chỉ có như vây điện hạ mới thật sự hài lòng. Ta cũng được chết một cách thống khoái.”

Trịnh Lan nheo mắt, hận không thể nhìn thấu suy nghĩ của tiểu công nương này. Như chàng mà lại bị kẻ lừa đảo này dắt mũi hết lần này đến lần khác, còn đem chuyện “viên phòng” của hai người nói thành “dứt khoát làm cho dứt điểm”, rồi “chết một cách thông khoái”, rốt cuộc là ai trêu chọc ai?

“Muốn chết một cách thống khoái, đã vậy bản vương càng không cho nàng như ý.”

Trịnh Lan lạnh nhạt đáp, giọng điệu cực kỳ ôn hoà, chàng lại đi tới, ôm chặt Tiểu Viện trong lòng ngực, hai tay phủ lên lưng nàng, khẽ thì thầm bên tai Tiểu Viện: “Nhưng mà, ái phi đừng nghĩ rằng trong lòng bản vương không muốn.”

Cô nương này quá mức thông minh, tình cảm của chàng dành cho nàng mỗi ngày chuyển biến ra sao, nàng đâu dễ dàng nắm được.

Vừa làm chàng nổi giận vì ghen tuông, lại còn lớn gan làm nũng với chàng.

Trịnh Lan có hơi bối rối, đến cùng mọi chuyện từ lúc nào thành thế này. Do đâu quan hệ giữa chàng và Tiểu Viện trở thành như vậy? Nàng không còn sợ chàng nữa, mà bắt đầu học cách tin tưởng chàng, thậm chí là dựa dẫm.

Nghe lời này, đôi mắt nàng khẽ cong lên, ý cười lan tới đáy mắt, nàng cảm thấy mình đã phần nào hiểu được người nam tử này. Một người kiêu ngạo như chàng sẽ không bao giờ hèn nhát phủ định, trốn tránh dự vọng của chính mình, ngược lại thản nhiên thừa nhận nó, nhưng vẫn kiên định giữ vững lý trí, lập trường bản thân.

Trịnh Lan nhìn nàng cười, giờ khắc này chàng chẳng muốn nghĩ nhiều, cười chỉ vì bất giác muốn cười mà thôi.

Nụ cười này xuất phát từ những cảm giác tự nhiên, thuần phác nhất. Rất đáng.

Trịnh Lan nghĩ, có lẽ bất tri bất giác, tình cảm Tiểu Viện dành cho chàng cũng chân thành hơn. Chỉ ít chuyện quá khứ của nàng, hiện tại chàng cũng biết đôi chút. Như vậy rất tốt, cực kỳ tốt.

“Điện hạ.” Tiểu Viện đột nhiên nghĩ tới một việc.

“Sao?” Trịnh Lan cầm bút, phác hoạ gì đó, đó là các chốt doanh trại trấn giữ Kinh thành mà chàng và Tần Chí Thành cùng thương nghị. Vì đề kỉ ền chế Thái tử chàng nhất định phải nhớ kỹ toàn bộ địa đ ờ kinh đô.

“Điện hạ, Kim Tam từ Tả tướng phủ trốn tới đây, giờ khắc này Ti ền đại nhân đang lùng sục huynh ấy khắp nơi, không biết Kim bà bà có bị giam cùng một chỗ với huynh ấy không. Còn cả ả Đào nương tử kia nữa, nếu nàng ta biết ta đã cứu được Kim Tam, nhất định sẽ báo tin... Ngày nào ta cũng lo sợ nàng ta sẽ giết ta diệt khẩu.”

Lúm đ ờng ti ền nhàn nhạp ý cười xuân sắc đã biến mất nhường chỗ lại cho sự u s ầu, lo nghĩ.

“Chắc chắn sẽ có chút phi ền toái.” Trịnh Lan miễn cưỡng nói, th ần dự định lát nữa sẽ cho Dơi đi đi ều tra rõ ràng.

Buổi chiều, Trịnh Lan ở lại thư phòng tiếp tục ng ỡ nghiên cứu địa đ ờ, phỏng đoán các tình huống có thể xảy ra, đ ờng thời triệu tập các ả vệ cốt cán của Ngũ Độc Môn an bài rất nhiều chuyện.

Tiểu Viện dùng cơm tối xong xuôi, biết Trịnh Lan không muốn nàng đến kho chứa củi bèn đi tìm Bách Linh nghe ngóng tình hình. Hải Thăng nói vết thương của Kim Tam đã được c ầm máu, hiện đang được đưa đi dưỡng thương, tiểu nha hoàn của phủ đã bón cho gã ăn chút canh nóng.

Đào nương tử đẩy cửa bước vào, trở tay lại đóng cửa, hỏi Tiểu Viện: “Hôm nay cô nương cứu gã nam tử kia, điện hạ không nghi ngờ gì chứ?”

Tiểu Viện thuận miệng nói dối: “Điện hạ hiện giờ rất tín nhiệm ta. Hơn nữa người đối xử với ta rất mực yêu thương, tình cảm giữa chúng ta c ần sắt hài hòa, không có chút nghi ngờ nào.”

Đào nương tử nửa tin nửa ngờ, nhưng hoàn toàn không nói lại được, quả thực Trịnh Lan rất yêu thích Tiểu Viện, cả phủ thượng đ ều mắt thấy tai nghe. Tiểu Viện nói vậy, nàng ta đương nhiên tin. Hơn nữa làm xong chuyện đêm nay Đào nương tử sẽ trốn đi, Ti ền đại nhân đã sắp xếp đầu vào

đó, việc của Kim Tam, nàng ta dự định trở về sẽ bẩm báo với lại với Tiễn đại nhân.

“Cô nương, trời nóng, xin uống chén chè đậu này cho mát. Chính tay Bách Linh làm đó.” Đào nương tử bắt đầu bỏ thêm đường phèn vào chè, đưa cho Tiểu Viện.

Vừa lúc Tiểu Viện đang khát, nàng uống một hơi cạn sạch, sau đó cảm thấy hai má nóng lên, đầu chóng mặt hoa, sau đó nặng nề nằm ngả xuống bàn, ngất xỉu.

Với sức mạnh lực lưỡng, Đào nương tử dễ dàng bế khiêng Tiểu Viện đặt lên giường, cởi giày, cởi rộng cổ áo, để lộ chiếc yếm màu đỏ thắm.

Đào nương tử lại tiếp tục tháo dây lưng, chỉ để duy nhất một mảnh yếm hở hững che trên ngực Tiểu Viện.

Nàng ta thẫn thờ cảm thán trước mỹ mạo diễm lệ của cô nương trên giường, không những nhan sắc khuynh thành mà dáng người cũng cực kỳ xuất chúng. Nếu nàng ta là nam tử, sợ cũng chẳng cưỡng lại được sự hấp dẫn mê người này, huống hồ là là Trạng Vương điện hạ.

Đào nương tử vội vàng kéo rèm che xuống, đi đến phòng bên cạnh lấy một bao quần áo nhỏ, thừa dịp đêm tối nhập nhoạng, nàng ta lén theo cửa hông vương phủ, một đường lén ra ngoài. Đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh, đột nhiên trước mặt nàng ta xuất hiện một bóng người.

“Bình An?” Đào nương tử hồ nghi hỏi dò, tại sao lúc này Bình An lại xuất hiện ở đây?

“Việc Tả tướng giao, người đã làm xong rồi?”

“Vâng. Đã chuốc xong thuốc nàng ta.”

Bình An gật đầu, nháy mắt rút ra từ bên hông một thanh nhuyễn kiếm, không nói lời nào, ngoan độc đâm thẳng về phía Đào nương tử. Đào nương tử nghiêng người tránh thoát.

Bình An phi thân, đạp lên vách tường trong con hẻm nhỏ, mượn lực nhảy lên, đâm thẳng từ đỉnh đầu Đào nương tử đâm xuống. Sau đó nhẹ nhàng rút kiếm. Đỉnh đầu Đào nương tử phun ra một tràng máu tươi. “Phịch” Cả thân hình nặng nề đổ ập xuống, không dậy nổi, miệng chỉ còn phát ra được mấy tiếng “Hư hư” vô nghĩa và bất lực.

Chương 18: Trúng Độc

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Âm vệ Ngũ Độc Môn lui xuống, Trịnh Lan ngồi trong thư phòng đọc sách hồi lâu. Đó là sách sử của Tây Man và Bắc Nhung, Tần Chí Thành nói rằng tình hình chiến sự tại biên giới giáp ranh Tây Man mặc dù đã dừng lại nhưng chỉ là tạm ngừng chiến mà thôi, Tây Man vẫn luôn nhìn chằm chằm vào lãnh thổ Đại Trịnh với ánh mắt thèm thuồng. Hiện tại lực lượng hai nước ngang nhau, không kẻ nào chiếm thế thượng phong, mới có thể giữ được thế cân bằng, nước sông không phạm nước giếng. Một khi nội bộ Đại Trịnh xuất hiện vết nứt, Tây Man có thừa nước đục thả câu hay không là chuyện không ai có thể chắc chắn được.

Trịnh Lan thoáng chau mày, lúc đầu chàng nghĩ chỉ cần thủ vệ tốt kinh đô, một khi Thái tử phát động cung biến, chàng chỉ cần bảo vệ tính mạng Hằng Xương Đế an toàn, giữ hoàng vị vững vàng. Nhưng đối với hoàng thất mà nói, gia sự chính là quốc sự, chỉ cần giông tố trong hoàng cung nổi lên, toàn bộ xã tắc đương nhiên không thể yên ổn. Nếu chàng muốn dẹp yên cung biến, cũng đồng thời cần phòng bị Tây Man và Bắc Nhung đang nhắm nhe xâm chiếm Đại Trịnh. Nhưng bản thân chàng lại cực kỳ ghét tham gia vào triều chính.

Trịnh Lan dự định, hoàn thành xong chuyện này, chàng sẽ cầu xin Hằng Xương Đế ban cho mình một mảnh đất phong, không cần giàu có, sẵn uất như Hàng Nam, cho dù là vùng Túc Bắc nghèo nàn, xa xôi cũng chẳng sao. Chàng muốn đưa Tiểu Viện đi đến tới thật nhiều nơi, hai người sẽ thoái ẩn giang hồ, không màng thế sự.

Thời điểm không có Tiểu Viện, chàng chưa từng nghĩ đến những đi đâu này, trời đất bao la nơi nào chẳng là nhân gian đầy ải.

Nhưng có Tiểu Viện, chàng bỗng nhiên muốn đoạn tuyệt với thế gian bạc bẽo này, chỉ ít hai người đến một nơi không còn Kim Tam, không có

Tiền Trọng Mưu, chỉ có chàng và Tiểu Viện, chàng có rất nhiều việc muốn làm cùng nàng, không chỉ mỗi chuyện “viên phòng”.

Nhớ khoảnh khắc nàng kể về quá khứ của mình, nàng kể nàng biết chơi tỳ bà, cổ cầm, nàng còn nói nàng thích nhạc phú thơ ca, du sơn ngoạn thủy. Thì ra thế giới nội tâm của nàng phong phú đến vậy, Trịnh Lan cảm thấy thiên trường địa cửu chàng và nàng có thể cùng nhau vẽ nên một áng thơ đẹp đẽ, hoàn mỹ.

Tắm rửa xong, Trịnh Lan đi vào trong tắm điện, suy đoán không biết Tiểu Viện đã ngủ chưa.

Khoé môi chàng thoáng cong lên, chậm rãi đi vào trong tắm điện. Nhưng vừa vào cửa, Trịnh Lan đã ngửi thấy một mùi hương quái dị. Trịnh Lan thuở nhỏ tập võ, ngũ giác nhạy bén hơn hẳn người thường. Chàng liếc nhìn chén chè dở dang trong bát sứ, nhú mày đi tới, xốc rèm che lên, nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp bên trong.

Lòng chàng phiền muộn, Trịnh Lan lập tức nắm cổ tay Tiểu Viện, biết nàng đã trúng độc. Nhanh chóng đắp chăn lên thân nàng, chàng từ từ cất bước đến giữa giường, nhẹ búng tay, một thân ảnh quý dị rơi xuống, là kẻ am hiểu về chế cổ độc nhất trong Ngũ Độc Môn.

“Điện hạ”

Cổ quỳ xuống đất hành lễ, Trịnh Lan chỉ chỉ bát sứ trên bàn hỏi: “Đó là độc gì?”

Cổ lấy từ trong ống tay áo một cây châm bằng lưu ly, chắm xuống chỗ nước chè còn lại, cầm lên mũi ngửi ngửi, sau đó mới từ tốn trả lời: “Có vẻ là Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán.”

Trịnh Lan cau mày, chỉ vì phút nhất thời chủ quan, cho rằng đối tượng Đào nương tử muốn hạ độc là mình, không ngờ thủ đoạn của Tả tướng hạ lưu, hèn hạ đến vậy, lại nhắm vào một tiểu cô nương yếu đuối như Tiểu Viện.

Cổ không biết Trạng Vương điện hạ có biết rõ sự lợi hại của loại độc này không, bèn đến gần giải thích: “Trúng phải độc này, phải mau chóng làm chuyện nam nữ, dẫn độc qua cơ thể đối phương mới có thể bảo toàn tính mệnh, nếu không sau 49 ngày, độc sẽ bộc phát. Trừ khi người trúng độc có nội lực cực mạnh, mới có thể kéo dài thời gian.”

Trịnh Lan đương nhiên biết sự tàn ác của Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán, chàng lắc đầu: “Có thể chế được giải dược không?”

“Thuộc hạ có thể nghiên cứu ra thuốc giải, có đi đâu phải cần chút thời gian. Ngắn là mấy chục ngày, nhiều lắm mấy trăm ngày.”

Trịnh Lan phất tay với hắn: “Nhanh lên.”

Cổ nhận lệnh, hắn nhìn tấm màn che sau lưng Trịnh Lan một chút, đoán chừng người trúng độc là vương phi, nếu vậy...

Cổ còn chưa rời đi, Dơi đã thả người bay xuống, quỳ trước mặt Trịnh Lan: “Điện hạ, vừa rồi lúc thuộc hạ còn ở trong phòng nghị sự cùng điện hạ. Đào nương tử kia đã lén lút trốn ra khỏi phủ, hiện tại xác nàng ta được phát hiện cách phủ Tả thừa tướng không xa.”

Trịnh Lan chau mày, chàng không ngờ so với tưởng tượng của chàng Tiễn Trọng Mưu còn âm hiểm, gian trá hơn. Đào thị mới hạ độc Tiễn Viện xong, lập tức bị lão ta diệt khẩu.

“Là do Tiễn đại nhân ra tay, chà, gấp gáp phi tang dấu vết như thế...”
Trịnh Lan thở dài.

Dơi cảm thấy bản thân có chút không làm tròn chức trách, lập tức nhận tội: “Thuộc hạ chậm chân hơn một bước, gã sát thủ kia thân thủ quá mau lẹ.”

Sắc mặt Trịnh Lan trở về vẻ điềm nhiên, lạnh nhạt nói: “Sau này hãy giám sát chặt chẽ Đông cung và Tiễn đại nhân hơn. Lui xuống đi.”

“Rõ.”

Cổ và Dơi liếc nhìn nhau, rồi cùng đề thân phi lên không trung, chẳng mấy chốc đã tan biến vào màn đêm đen đặc.

Trịnh Lan tới bên giường, xốc rèm che, vén chăn gấm, nhìn quần áo lả lơi trên người Tiểu Viện, nổi bật trên nền yếm đỏ rực là hình thêu uyên ương đạp nước sinh động. Chàng bật cười, nàng thật sự đã đổi lại hình thêu trên chiếc yếm sao?

Trịnh Lan đi đến bên tủ, lấy ra một hộp ngân châm, đốt tay thanh mảnh khẽ vuốt ve cổ tay nàng, nhắm đúng huyệt vị đâm xuống, để giúp nàng đã thông kinh mạch, tiếp đó nằm xuống bên cạnh nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt đẹp đẽ như một bông hoa, cùng làn da non mềm, mịn màng, trắng ngần, lạnh lạnh tựa một khối mỡ đông. Nổi bật trên nước da trắng ngần là đoá hoa điên đẹp ma mị không gì sánh được.

Đúng là yêu tinh ngàn năm.

Chàng nhẹ nhàng xốc áo Tiểu Viện lên, cắm ngân châm xuống một số huyệt vị trên bụng, canh chừng nàng thêm nửa canh giờ, mới rút xuống. Làm như vậy có thể giúp nàng tạm thời ngăn chặn độc phát tán, tránh làm tổn thương nội tạng.

Khi cây ngân châm cuối cùng được lấy xuống, chàng thông thả bỏ vào hộp gấm đỏ, cúi đầu cẩn thận sắp xếp lại hộp châm, Tiểu Viện từ trong mơ màng chậm rãi tỉnh dậy. Nửa người nàng trần trụi không một mảnh vải che thân, theo phản xạ Tiểu Viện nhanh chóng kéo chăn mỏng quấn lấy người, sợ hãi nhìn Trịnh Lan.

Trịnh Lan biết nàng đã tỉnh cũng không vội ngăn đầu, chàng vẫn tiếp tục sửa sang lại vị trí ngân châm, “Không phải ái phi muốn viên phòng sao? Che làm gì?”

Tiểu Viện đang suy nghĩ xem Trịnh Lan nói đùa hay nói thật, nàng mò mẫm xuống bên dưới, chỉ có thân trên không mặc áo, quần trong vẫn còn nguyên. Sự sợ hãi trong đáy mắt dần lắng xuống, nhường chỗ cho vẻ bình tĩnh ngày thường.

“Sao, phát hiện ra không viên phòng nên tiếc nuối? Hay thấy buồn?”
Trịnh Lan đóng lại hộp gấm, ngược mắt nhìn Tiểu Viện.

“Điện hạ, ta ăn chè đậu Đào nương tử bùng lên. Sau đó... không nhớ được chuyện gì nữa.”

Tiểu Viện mang máng nhớ lại nàng đột nhiên mê man bất tỉnh, rõ ràng có điềm kỳ lạ.

“Ừ nàng trúng độc.” Trịnh Lan bình thản đáp.

“Trúng độc?” Tiểu Viện hoảng sợ hỏi: “Trúng độc gì? Đào nương tử đâu?”

“Chết rồi.”

Tiểu Viện không giấu được nét mặt kinh ngạc, lúc xế chiều nàng mới gặp Đào nương tử, vậy mà giờ nàng ta đã trở thành một thi thể vô hồn rồi sao?

Nàng hiểu rõ Trịnh Lan đang rất nghiêm túc, đương nhiên chàng chẳng có lý do gì phải gạt nàng cả.

Vậy ai đã giết Đào nương tử?

“Là... Tiễn đại nhân ư?” Tiểu Viện phỏng đoán, cố đè nén sự run rẩy, sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Ừ.”

Tiểu Viện vẫn luôn nghĩ một ngày nào đó Tiễn Trọng Mưu sẽ giết mình diệt khẩu, nhưng không ngờ người chết trước lại là Đào thị, trán nàng lấm lấm mồ hôi lạnh.

Trịnh Lan cặm áo ngủ trên giường, khoác lên người Tiểu Viện, đôi mắt một mực trầm tĩnh, chưa từng nhìn nơi không nên nhìn. Chàng đứng dậy, cho nàng thời gian mặc xong quần áo, còn mình bước khỏi giường, ngồi xuống giường La Hán, tự cặm chuyên trà châm trà cho bản thân. Trà đã

lạnh, nhưng chàng bận rộn một hồi, cổ họng khát khô, sáng khoái uống một ngụm cạn sạch.

Tiêu Viện vội vàng mặc áo ngủ, quay sang nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Trịnh Lan, bước tới nói: “Điện hạ, trà đã nguội, để ta sai Bách Linh đổi một bình trà mới.”

Trịnh Lan kéo nàng đến gần, một tay đè xuống cổ tay nàng, mạch tượng vững vàng, độc đã tạm thời bị ngăn lại.

Tiêu Viện tinh ý, ngoan ngoãn ngó trong lòng chàng để Trịnh Lan xem mạch.

Nàng từ trong lòng ngực chàng, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn khuôn mặt tuấn tú của người nam nhân gần mình trong gang tấc, nhất thời không phân biệt được đâu mới là Trịnh Lan thực sự, đâu mới là con người thật của chàng.

Trên thực tế, Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán trước lúc phát độc sẽ khiến kẻ trúng độc nhìn không được ham muốn hoan ái, Trịnh Lan không muốn sau khi nàng tỉnh dậy sẽ làm ra chuyện quyến rũ, mê hoặc chàng. Chàng không sợ trúng độc, chỉ sợ bản thân không kìm nén nổi.

Ngày ngày ở cùng tiêu yêu tinh ngày, đúng là khó chịu, ngứa ngáy đến phát điên.

Chương 19: Lưu Luyện

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Lan ôm rất chặt, Tiêu Viện không dám tránh, nàng cảm thấy cả người như đang trôi nổi trong một dòng nước ấm áp, dễ chịu. Giọng nàng run rẩy, có chút sợ hãi: “Ta... sẽ chết ư?”

“Nàng cảm thấy thế nào?” Môi Trịnh Lan dán lên c ần cổ trắng nõn của nàng, dịu dàng hôn lên, tham luyện hít mùi hương thơm ngát nơi nàng, kỳ thật chàng đang nghĩ xem nên nói với nàng như thế nào cho phải.

Đột nhiên, chàng cảm thấy nơi đầu vai, thứ cảm xúc ướt át, nóng ẩm, từng hàng nước mắt hôi hôi rơi xuống, Tiêu Viện đang khóc, khóc trong im lặng.

Lòng Trịnh Lan thất lại, lần này nàng thực sự sợ hãi. Chàng lập tức đổi ý, không muốn nói cho nàng biết tình hình thực tế. Trịnh Lan chỉ nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay dịu dàng lau đi những giọt lệ thi nhau rơi xuống gò má, dùng giọng điệu nghiêm nghị lừa nàng: “Đừng sợ, không chết được đâu. Sau khi thi ch âm xong, nhìn chung tình hình đã không còn nguy hiểm nữa.”

Tiêu Viện sờ sờ trán mình, hình như quả thực không có triệu chứng gì kỳ lạ. Vừa rồi nhìn dáng vẻ thi ch âm thành thạo của Trịnh Lan, nàng chẳng hềhoài nghi chút nào vì tình trạng trúng độc của mình, càng nghĩ càng cảm thấy yên tâm. Thêm nữa, câu “đáng sợ” của chàng có mấy phần lạ l ắm, nhưng lại như một liều thuốc định th ần hữu hiệu.

Tiêu Viện đứng dậy ng ồi xuống bên cạnh Trịnh Lan, hỏi: “Điện hạ đột nhiên nói chuyện dễ nghe như thế, khiến người ta cảm thấy không quen cho lắm.”

“Thật sao? Vậy lần sau không nói gì, cứ trực tiếp đưa nàng đi viên phòng là được. Dù sao độc này của nàng, chỉ cần viên phòng là có thể giải

được.” Lời Trịnh Lan hoàn toàn là thật, nhưng nàng lại cho rằng chàng đang đùa cợt mình, vì thế im lặng không thèm đáp lời chàng.

Nàng không biết viên phòng có thể giải độc này được không.

Từ thuở nhỏ nàng đã trưởng thành trong hoàn cảnh luôn đối mặt với hiểm ác, nàng rất hiếm khi tin nhiệm người nào, nhưng không biết vì sao, Trịnh Lan lúc nào cũng âm dương quái khí, tính cách thất thường, nhưng không biết vì lý do gì lại khiến nàng dõ bỏ hoàn toàn sự đề phòng trong lòng.

Thứ cảm giác phớ mặc, dựa dẫm này, mười sáu năm cuộc đời nàng chưa từng có, đúng là vô cùng lạ lẫm.

Tiểu Viện thoáng giật mình, cố gắng thức tỉnh bản thân, nhắc nhở mình cần tỉnh táo, không được dễ dàng buông bỏ sự đề phòng, không được thực sự cho rằng mình là Tiểu Viện.

Hiện tại nàng có được tất cả những thứ này, bao gồm cả sự bảo vệ của Trịnh Lan, mọi thứ chẳng thứ gì thực sự thuộc về nàng, thời gian trôi qua cuối cùng giấy cũng không bọc được lửa, nàng phạm tội khi quân, chắc chắn không thoát khỏi được tội chém đầu, hiển nhiên Trịnh Lan bao che, cũng khó có thể thoát tội. Dù sao, bây giờ quả thực giữa hai người có thứ tình cảm mập mờ, lưu luyến khó lý giải, nhưng nàng chỉ đơn giản coi rằng thứ cảm xúc đó là đơn thuần là sự ái mộ cái đẹp, chàng thích dung mạo này, có rất nhiều nam tử yêu vẻ đẹp của nàng. Nam nhân ai chẳng yêu mỹ nhân.

Đúng, nàng không nên mê luyện thế giới không thuộc về mình.

Tiểu Viện lau giọt lệ còn vương trên mi mắt, đứng dậy đi đến trước cửa tấm điện, gọi Vạn An tiến vào, sai nàng ấy pha một ấm trà nóng, bưng lên. Đêm đã khuya, Tiểu Viện cố ý dặn dò pha một bình trà hoa hồng, mùi thơm vừa phải, tránh ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Chỉ chốc lát sau, Vạn An đã bưng trà lên, sau đó cúi đầu vội vàng lui xuống. Đêm đã khuya đôi vợ chồng trẻ đột nhiên khát nước, đây là biểu

hiện cho việc gì chứ? Vạn An đã được các ma ma dạy bảo cẩn thận, không khỏi đồ bưng mặt, còn thần thần phục vương phi dung nhan trác tuyệt, mỹ mạo hơn người, thậm chí còn vượt xa tất cả các hoa khôi kinh thành, đã trói chặt trái tim điện hạ rồi.

Tin tức Trạng Vương thay đàn đổi dây, vương phi và vương gia cần sát hài hoà, cực kỳ ân ái, truyền khắp giới quý kinh thành. Mọi người đều thần cảm thần nữ nhi độc nhất của Tả tướng đại nhân quả thực bản lĩnh không tầm thường, có thể thu phục được con ngựa bất kham kiêu ngạo đệ nhất vương đô.

Trạng Vương và Tiểu Viện tình cảm thâm thiết, vốn là tin mừng, Tiễn đại nhân lẽ ra phải thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ông ta lại có dự cảm không lành. Đào nương tử mất mạng, Kim Tam đào thoát, trực giác mách bảo Tiễn Trọng Mưu sắp có sóng gió ập đến, khiến ông ta lo lắng chẳng yên.

Vốn dĩ nên tiếp tục cho người truy đuổi Kim Tam, chuyện này không phải Tiễn đại nhân không nghĩ đến, mà là lão ta không dám huy động nhân lực, đánh rần động cỏ, khiến kẻ khác hoài nghi. Lão ta đã đem toàn bộ những tay sai đặc lực, trung thành nhất sắp xếp tới bên cạnh Tiễn Thục Viện, quyết không để vị Thái tử ở Đông Cung kia biết con gái lão mang thai, lão quyết không cho phép đưa con gái yêu của mình rơi vào tay tên súc sinh đáng kiếp như Trịnh Dũng.

Mấy ngày nữa, đợi thai nhi ổn định, không còn nôn nghén, Tiễn Trọng Mưu định để Bình An hộ tống Tiễn Thục Viện đi tới biệt viện dưới chân núi Thiên Lăng, nơi mẹ ruột nàng đang ở, rời xa chốn kinh thành đầy cạm bẫy, mưu mô này.

Tiễn Đại nhân nhớ tới mẫu thân của Tiễn Thục Viện, trong lòng như thấy ánh trăng sáng ngời, mặc dù đời này ông ta mãi mãi không thể bước vào trong trái tim người ấy, nhưng ít ra đã vì bà dưỡng dục đứa con duy nhất của hai người. Vì không bảo vệ tốt nữ nhi ông lấy làm hổ thẹn, áy náy ---- rốt cuộc ông chỉ là một kẻ tục nhân, không tránh khỏi những phút yếu

lòng bị quy ền lực, ti ền tài cám dỗ làm mê muội đầu óc, lúc trước chỉ vì tin lời hứa “ôm ờ” của Thái tử mà ngu ngốc “bán con gái c ầu vinh.”

Làm quan nhi ều năm, Ti ền Trọng Mưu luôn duy trì lý trí, tỉnh táo, ông quyết đánh cược một phen, ẩn nhẫn chờ đợi, đến lúc tình độc phát tác, Trạng Vương táng mạng, lão sẽ sắp xếp cảnh tượng vương phi tuấn táng vì tình, thế là thần không biết quỷ không hay tráo vương phi. Kế hoạch của lão sẽ mãi mãi là một bí mật.

Ngay tại thời điểm Ti ền Trọng Mưu đang miên man hoạch định tương lai, Thái tử Trịnh Dũng đang nhăn mày bóp trán hối hận.

Hắn cảm thấy bản thân đã quá qua loa, không nên vì để tránh hi ềm nghi, mà vội vàng trả Ti ền Thục Viện lại cho Tả tướng, hành động này chắc chắn đã đắc tội với lão hồ ly.

Chính vì thế hắn ta phải gấp gáp thúc đẩy quan hệ với đám thế gia vọng tộc Hàng Nam, mau chóng lấy được sự tín nhiệm của họ, cướp đi lợi thế lớn nhất trong tay Ti ền Trọng Mưu.

Hắn cần sự ủng hộ v ề nhân lực, tài lực của thế gia Hàng Nam mới có thể thuận lợi phát động cung biến.

Nhưng chỉ ti ền tài và sức người thôi chưa đủ, bên cạnh Hàng Xương Đế có một đám thần tử trung thành và thị vệ thân cận rất khó mua chuộc, việc đổ máu hy sinh là tất yếu phải xảy ra, bên cạnh đó hắn còn cần nội ứng trong hoàng cung.

Thái tử đột nhiên nghĩ đến một người.

Chương 21: Biểu Tỳ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Người thứ nhất hiến vũ chính là cháu gái của Tiễn Trọng Mưu, thứ nữ của Đại Thương Gia - Ngô Phàm Vân, nàng ta là em gái cùng cha khác mẹ của Ngô Phàm Khâm. Bởi vì là thứ nữ, cho nên được hoạn quan phủ nội vụ sắp xếp ra sân đầu tiên, giống như là bữa khai vị trên bàn tiệc.

Ngô Phàm Vân năm nay mới chỉ mười ba tuổi, nét mặt vẫn còn vẻ ngây thơ, trong trẻo của trẻ con, cho dù có trang điểm đậm cũng không giấu được thân hình mỏng manh, mảnh dẻ, một khúc múa kinh hoàng, nhảy cũng coi như tạm ổn. Nhìn hoàng thân quốc thích ở dưới khán đài nhao nhao nghị luận.

“Thế hệ sau này của Ngô gia đa phần đều theo nghiệp kinh doanh, trong nhà không thiếu nhất là tiền, nhưng lại chẳng phải dòng dõi thi thư, quả nhiên không biết chừng mực, nữ nhi nhỏ tuổi như vậy đã cho tham gia Bách Hoa yến.”

“Này, trong Ngô gia, đích thứ phân chia vô cùng khắc nghiệt, thứ nữ không ai quản giáo, còn đích tử, đích nữ thì hoàn toàn ngược lại vô cùng kén chọn, biết Ngô Phàm Khâm thiếu gia không? Hắn ta đến giờ vẫn chưa cưới chính thê kia kìa.”

“Con vợ cả thì sao... Ngô Phàm Khâm cho dù không cưới vợ, nhưng một năm tính sơ qua cũng động phòng với 4, 5 tiểu thiếp. Nhà này thực sự quá...”

Đám người xì xào to nhỏ bàn tán xôn xao, trong đó có một ánh mắt ngó phía trước khe đảo qua Trạm Vương phi, còn cố tình đưa mắt ra hiệu cho mấy người khác, đám người lập tức nhao nhao xì xầm buồn chuyện, đại khái là Trạm Vương phi là con gái ruột Tiễn Trọng Mưu, cũng chính là biểu cô nương của Ngô gia.

Trạm Vương điện hạ tính khí thất thường, làm việc tùy tâm sở dục, thế nhưng chắc chắn chẳng phải thứ lương thiện, bao dung gì. Ngay cả Hằng Xương Đế cũng không cách nào đè ép y vào quy củ. Mấy tên hoàng thân quốc thích này đương nhiên có tâm lý kiêng kỵ.

Tư thái múa của Ngô Phàm Vân thực sự khó coi, đến cả Tiêu Viện cũng nhìn không nổi nữa, nàng lơ đãng đảo mắt nhìn xung quanh bữa tiệc, đột nhiên thấy ở vị trí cách Hằng Xương Đế không xa là một nhóm người Hồ tộc vàng mắt xanh. Dẫn đầu là một đôi vợ chồng trung niên, trên người mặc y phục người Hồ hoa lệ chói mắt, còn mang theo vô số trang sức khoa trương, nhìn bằng mắt cũng đoán ra là kẻ có thân phận tôn quý.

Ngồi phía sau họ còn có bảy tám thiếu nam, thiếu nữ người Hồ, tuổi chỉ tầm mười bảy, mười tám.

“Điện hạ, người Hồ ở phía Tây cũng tới dự sao?” Tiêu Viện tò mò nhỏ giọng hỏi Trịnh Lan.

Trịnh Lan nhàn nhã nâng tách trà, dùng nắp nhẹ nhàng đẩy đẩy lá trà trôi nổi bên trong uống một ngụm, mới khẽ “Ừ” một tiếng.

“Bách Hoa yến sao phải mời cả người Hồ tham dự?” Tiêu Viện không hiểu, nhỏ giọng nói ra suy đoán của mình: “Chẳng lẽ bệ hạ muốn hoà thân với Tây Man?”

“Đúng thế.” Trịnh Lan nhìn Tiêu Viện, nửa thật nửa đùa nói: “Siết Đan vương và vương hậu đến đây vốn để tuyển con dâu. Đáng tiếc ái phi đã gả cho bản vương, không còn cơ hội nữa. Không được làm Vương Chiêu Quân, có phải ái phi cảm thấy tiếc lắm không?”

Tiêu Viện không để ý tới thói thích chọc tức người khác của chàng, chỉ thần nhủ trong đầu ba chữ Siết Đan vương.

Siết Đan vương... Tiêu Viện nhớ Đào nương tử đã từng đề cập qua, vị Đan vương này là kẻ mạnh mẽ, cường hãn nhất bộ lạc, bởi vì lãnh địa của ông ta giáp ranh với Đại Trịnh cho nên những năm gần đây Khả Hãn Tây Man Ôn Nhĩ Độ và Hằng Xương Đế đều sốt sắng tìm đủ mọi cách lôi kéo,

muốn làm đ ồng minh với ông ta. Siết Đan vương là người cực kỳ thưởng thức n ền văn minh Trung Nguyên, cho nên cố ý muốn kết thông gia với Đại Trịnh. Vừa hay nhân dịp Bách Hoa yến, Hằng Xương Đế lập tức mời vợ chồng Siết Đan vương tham dự, những thiếu nam, thiếu nữ kia đều là công chúa, vương tử xuất sắc nhất của Siết Đan Bộ.

“Bệ hạ muốn dùng việc thông gia để hoà thân, Đại Trịnh không đánh vẫn thắng.” Tiểu Viện cảm thán, trong gia đình hoàng gia tất cả mọi chuyện đều lấy lợi ích của vương triều là chính, ngay cả Bách Hoa yến cũng thế.

“Ái phi có vẻ còn đọc qua cả binh thư, đúng là học vấn phong phú, không đi thi công danh quả đáng tiếc.” Trịnh Lan liếc nhìn Tiểu Viện, trong lòng thực sự muốn biết có phải nàng từng đọc qua binh thư không.

“Điện hạ nói đùa rồi, thần thiếp đúng là có hứng thú với binh pháp, ta thấy trong thư phòng của người có rất nhiều sách của nhà binh, toàn những cuốn thần thiếp chưa từng được đọc, người có muốn tự mình lên lớp, giảng bài chẳng?” Lúc nói lời này, ánh mắt nàng uyển chuyển ẩn tình, cố ý kích động lòng chàng, kỳ thực nàng không muốn nhận thua, cố ý trêu đùa Trịnh Lan.

Chàng cười lạnh, không để ý hai người đang ng ỡ trước mặt bao người, li ền dựa vào người nàng, má k ề má, tai k ề tai, hạ giọng thì th ần bên tai Tiểu Viện, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy: “Giảng cũng được, nhưng mà ta không muốn giảng ở thư phòng mà muốn giảng ở phòng tắm.”

Gò má Tiểu Viện đỏ bừng, người để ý thấy đôi vợ chồng son thì thì th ần th ần, mặt mũi đỏ ửng ngượng ngùng, lại còn giữa chốn đông người âm ĩ thế này, đều cho rằng tình cảm của Trạ m Vương và Trạ m Vương phi như keo sơn gắn đó, thắm thiết n ồng nàn.

Một màn thì th ần k ề vai áp má này ở trong mắt Lý Tú Dung như dao bén cứa vào lòng nàng ta.

Tiết mục múa đ ầy sự lúng túng, vụng v ề của Ngô Phàm Vân cuối cùng cũng kết thúc. Chợt giữa hàng ghế dành cho khách mời Tây Man, một

giọng nói tiếng Tây Man đống dạc vang lên: “Tây Man - Hạ Lan công chúa muốn hiến vũ.”

Hàng mảy Hằng Xương Đế khẽ chau lại, không vui, hôm nay đến dự yến đầu là danh môn khuê tú Đại Trinh, các tiết mục trước đó đầu đã được sắp xếp đầu vào đó, theo đúng trình tự. Siết Đan vương rõ ràng đã biết đầu này, vậy mà đột ngột lớn tiếng muốn hiến nghệ, không khác gì hành vi cố tình gây náo loạn, lại thêm tiếng mục múa chẳng ra làm sao của Ngô Phàm Vân càng khiến ông có cảm giác người Tây Man đang cố ý khiêu khích, thách thức mình.

Hằng Xương đế kiểm có từ chối: “Siết Đan vương đoàn người của ngài không mang theo nhạc cụ, đương nhiên không thể phô bày hết vẻ đẹp đáng múa của Thanh Vũ, tốt nhất chúng ta cứ thưởng thức hết các tiết mục hiến nghệ của nữ tử Đại Trinh ta đi.”

Cả yến tiệc rơi vào tĩnh lặng, vừa rồi mọi người còn mang tâm tình thanh thản thưởng thức ca múa, chớp mắt sóng gió đã nổi lên, không khí rơi vào căng thẳng tột độ.

Đột nhiên một thiếu niên cao lớn ng ỡ ngay sau Siết Đan vương đứng dậy, nhìn chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, có kẻ nghị luận đây chính là nhi tử Siết Đan vương thích nhất - Y Cáp Tang. Thiếu niên người H ồ tượng mạo đẹp như tạc, đôi con mắt xanh thăm thẳm thúy, mái tóc vàng óng ả được tết gọn gàng, mũ khảm châu ngọc hoa lệ, người khoác H ồ phục bằng da trâu, ống tay áo thêu hình hoa sen, đi giày H ồ cao đến gối, dáng vẻ uy mãnh, cao lớn.

“Tiểu vương mang theo tỳ bà, có thể đệm nhạc cho tiểu muội.” Y Cáp Tang mở miệng nói, tiếng Trung Nguyên của y lưu loát, dễ nghe, không có một chút khẩu âm dị tộc nào, khiến đám người xung quanh kinh ngạc đến ngây người. Tiếng xì xào lại nhao nhao vang lên.

“Nghe nói vị tiểu vương tử này học thi thư ở Trung Nguyên. Vô ngoài là người H ồ, còn lớp vải lót bên trong là người Đại Trinh hàng thật giá thật.” Tiểu Viện nghe tiếng nghị luận sau lưng truy ền đến về vị vương tử

kia, thoáng kinh ngạc, cũng rất nể phục vương tử Siết Đan Bộ, thảo nào y thông thạo ngôn ngữ Đại Trịnh đến vậy.

Hằng Xương Đế đành đồng ý: “Đã thế, hãy cùng thưởng thức điệu múa của Hạ Lan công chúa nào.”

Hạ Lan tung người nhẹ nhàng nhảy lên sân khấu, bên dưới đám quý tộc Đại Trịnh được một phen hoảng hốt, trăn trờ.

Y Cáp Tang ra lệnh cho người hầu mang đàn tì bà tới, ôm ngang trong ngực, đầu ngón tay y khẽ chạm lên dây đàn, tỉ mỉ chỉnh lại một chút.

Tiểu Viện không nhìn công chúa, cũng chẳng nhìn Y Cáp Tang, ánh mắt nàng hoàn toàn dán chặt nơi chiếc tì bà trong lòng vị vương tử Tây Man. Mẫu đơn khảm trai, dưới ánh mặt trời phát sáng rực rỡ, thân đàn bằng gỗ đen óng ả, lộ ra dáng vẻ ưu nhã, uy nghiêm. Thuở nhỏ theo đám con buôn ngựa gầy học Hòe tì bà, nàng chỉ cần nhìn một chút lập tức đã nhận ra chiếc tì bà Y Cáp Tang đang cần là tuyệt phẩm nhân gian.

Một chuỗi bốn âm vang lên, tì bà vừa tấu, âm sắc bùng nổ, giòn như châu ngọc rơi trên khay bạc, công chúa Hạ Lan cùng tuổi với Ngô Phàm Vân, cũng chỉ là tiểu cô nương 13, 14 tuổi, nhưng dáng múa thướt tha mềm mại, tư thái, biểu cảm hàm súc, ý nhị, cùng với giai điệu tì bà uyển chuyển, khi thì phóng khoáng như hùng ưng, lúc lại mạnh mẽ như tuấn mã, phong thái hoạt bát, kiên cường tựa đại mạc rộng lớn, mênh mông, khiến người ta say mê.

Nhất thời đám người Đại Trịnh xem đến ngây ngốc, đến tận khi điệu vũ kết thúc, tiếng vỗ tay, tán thưởng nổ ra như sấm.

Siết Đan vương thoả mãn vuốt râu, cười đắc ý.

Hằng Xương Đế lại chẳng vui vẻ gì, nhưng vì đại cục chẳng thể so đo, chỉ nhàn nhạt nói: “Công chúa dáng điệu thướt tha, tài nghệ xuất chúng. Thật không tầm thường.”

Siết Đan vương mỉm cười, dùng thứ tiếng Trung Nguyên lờ lững câu được câu chẳng đáp: “Quá khen. Quá khen. Y Cáp Tang đàn tì bà cũng rất tuyệt.”

Hoàng hậu khẽ nhú mày, vị Siết Đan vương này đúng là không biết đạo khiêm tốn, vội vàng lên tiếng giải vây cho Hằng Xương Đế: “Rất tốt. Nào kế tiếp là ai?”

Đám người Đại Trịnh dừng reo hò, tán thưởng trông thấy Lý Tú Dung khoan thai ôm cổ cầm bước lên sân khấu. Hôm nay nàng ta diễn tấu khúc “Hỏi ngày về”, đây không phải là một khúc nhạc nổi tiếng.

Nhưng An Thái công chúa ngồi bên cạnh hoàng hậu lại biết, tác giả khúc nhạc này chẳng phải ai khác chính là Trịnh Lan. Năm mười ba tuổi, Trịnh Lan đã có thể viết lên một khúc nhạc tinh tế như vậy, khúc nhạc này ra đời sau khi Trịnh Lan biết được thân thế mẫu thân thân sinh, cũng là khúc nhạc phác họa góc nhìn của chính bà. Khúc nhạc phổ ấy bị Lý Tú Dung giấu đi, ngoại trừ những đồng môn ở Thái học, thì không ai biết.

An Thái công chúa hiểu rõ, hôm nay Lý Tú Dung tấu khúc nhạc này như bản tên có mục đích, cố ý chơi cho người nào đó nghe.

Trước khi bắt đầu, Lý Tú Dung giương mắt, tìm kiếm bóng hình Trịnh Lan trong thính phòng, chờ đến khi chàng cũng nhìn mình, hồi lâu sau, nàng ta mới bắt đầu chạm xuống dây đàn, ánh mắt đầy u oán, sâu bi.

Tiếng đàn chậm rãi vang lên, như khóc, như than, buồn bã uyển chuyển, phảng phất tựa một lá thư tình đầy tuyệt vọng, khát cầu. Trong yến tiệc có vài vị phu nhân đa sầu đa cảm, không nhịn được rơm rớm nước mắt.

Hoàng hậu cũng bị tiếng đàn của Lý Tú Dung ảnh hưởng, diễn tấu hoàn tất, bà không kìm được tán thưởng: “Không ngờ đích nữ nhà Hữu tướng lại có kỹ nghệ phi phàm đến thế.”

Hằng Xương Đế thấy phần biểu diễn của Lý Tú Dung đã mang về mặt mũi cho Đại Trịnh, cực kỳ vui mừng nói: “Cha nàng ta Lý Lương Bật dù gì ba năm trước cũng là trạng nguyên, còn là sư phụ võ lòng của Lan nhi. Nữ

nhi đương nhiên cũng học cao, hiểu rộng. Kỳ thực trong các quý nữ Đại Trịnh Ta có rất nhiều vị đa tài đa nghệ, thông tuệ hơn người. Người xưa đã nói lễ nhạc chi bang mà.”

(*) Lễ” và “nhạc” là trụ cột an bang trị quốc

Đám người lại nhao nhao phụ hoạ theo, tán dương Lý Tú Dung tài học uyên bác, tiếng đàn động lòng người.

An Thái công chúa muốn tìm chút biến hoá trên nét mặt vị Cửu ca nhà mình, chỉ thấy y nhân nhã đong đưa quạt xếp trong tay, sắc mặt nhân tử, thản nhiên.

Chuyện ở đây Tiểu Viện mặc dù không biết nhiều, nhưng rõ ràng vừa rồi nàng cảm nhận được ánh mắt Lý Tú Dung nhìn Trịnh Lan có đi ầu không thích hợp. Ca từ khúc nhạc này nghe bi thương thống thiết, tựa người với người đau khổ giải bày tâm sự. Nghe đến Hằng Xương Đế đề cập, hữu tướng từng là sư phụ vỡ lòng của Trịnh Lan, trong lòng nàng nảy ra vài suy đoán. Nếu như Lý Lương Bất là sư phụ của Trịnh Lan, như vậy nói cách khác, Tần Chí Thành, Trịnh Lan và Lý Tú Dung là bạn thanh mai trúc mã.

Ba tiết mục nữa trôi qua, Hằng Xương Đế ban trà bánh, cùng quần thần thưởng ngoạn mỹ cảnh ngự hoa viên, nghỉ ngơi một chút trước khi tiếp tục thưởng thức các tiết mục tiếp theo.

Trịnh Lan kéo Tiểu Viện nói: “Ái phi uống nhiều trà thế, sao không thấy nàng đi tiện nhỉ? Chẳng lẽ nàng là Tỳ Hưu chuyển thế, chỉ có vào không có ra?”

Tiểu Viện liếc chàng, đi theo đằng sau lưng Trịnh Lan thì thản đáp trả lại: “Nghe nói Tỳ Hưu là người con trai thứ chín của r ồng thần, điện hạ với ta rất cuộc ai mới thật sự là Tỳ Hưu?”

“Ái phi sau khi bị trúng độc, m ồm mép cũng độc địa, nhanh nhẩu hơn nhiều.” Trịnh Lan nắm tay nàng, ngoài miệng thì xéo xắt chẳng thua ai,

nhưng trong lòng lại vui vẻ. Chàng rất thích nhìn dáng vẻ hiếu thắng, trẻ con này của nàng.

Hai người tách khỏi đoàn, dẫn theo nô tài, tỳ nữ nắm tay dạo quanh hồ nước trong ngự hoa viên.

“Điện hạ, lát nữa còn vài tiết mục hiến nghệ, ta sợ đi xa qua không kịp trở về” Tiểu Viện nhắc nhở Trịnh Lan.

“Ái phi của ta đúng là người tốt tính, nàng không cảm thấy ng ẩi đó quá vô vị, nhàm chán à? Còn định trở lại nữa?”

Tiểu Viện đang định tranh luận, thì có giọng An Thái truyền đến từ phía sau: “Cửu tẩu tẩu, hai người đi xa thế, không định quay lại sao?”

Tiểu Viện quay đầu, nhìn An Thái, lại nhìn Trịnh Lan, cuối cùng thản nhiên đáp: “Chúng ta đang định trở về đây.”

An Thái cho rằng vì khúc đàn vừa r ẩi của Lý Tú Dung cho nên Trịnh Lan mới không muốn quay lại, che miệng cười, trêu chọc: “Cửu ca, có phải huynh không muốn đối mặt với Dung tỷ tỷ chứ gì?”

Dung tỷ tỷ... Tiểu Viện nhìn vẻ mặt đ ầy hào hứng của An Thái, trong lòng th ần kháng định suy đoán vừa r ẩi của mình đúng tám, chín phần.

Nhớ lại dung mạo của Lý Tú Dung, mặc dù không đến mức khuynh quốc, khuynh thành, nhưng cũng có thể xưng tụng là mỹ nhân thanh tú, đoan trang. Tiểu Viện tuy không tinh thông cổ c ần, nhưng cũng hiểu một chút về âm luật, biết người tấu đàn muốn thể hiện cảm xúc của mình thông qua giai điệu, không chỉ c ần phải khổ luyện rèn giũa mà còn c ần một trái tim thông tuệ, hoạt bát.

Dịch nữ nhà Hữu tướng, và Ti ền Thục Viện thật đ ều là những tiểu thư khuê các xuất thân danh môn chân chính.

Tiểu Viện nhìn khuôn mặt phong th ần tuấn lãng của nam tử bên cạnh, mặt h ồ nhẹ nhàng lay động, gió thoảng đ ều hiu, trêu đùa mái tóc, vạt áo

chàng, khiến vị vương gia trẻ càng thêm phong lưu phóng khoáng, tựa Trích Tiên hạ phàm, làm say đắm lòng người.

Lý Tú Dung thực sự rất xứng với chàng. Tiểu Viện thẫn nghĩ trong lòng.

Thấy Tiểu Viện tựa như có đi ều suy nghĩ, An Thái mới nhận ra mình phát ngôn lỗ mǎng, nhưng nàng là viên minh châu trên tay Đế Hậu, quen thói kiêu căng, lại không am hiểu cách an ủi người khác, cho nên chỉ đành vụng về mở miệng: “Cửu tẩu người đừng nên suy nghĩ nhiều. Ta chỉ nói chơi thôi.”

Trịnh Lan hơi nhú mày, lạnh nhạt hỏi An Thái: “Muội còn có việc đúng không?”

An Thái cứ vậy phũ phàng bị đuổi đi, trong lòng tiểu công chúa rất không thoải mái, cố tình đáp trả Trịnh Lan: “Cửu ca, huynh đúng là đ ờ khó ở, cục súc. Cửu tẩu khéo léo hiểu lòng người biết bao nhiêu, huynh ở gần mà chẳng học được chút nào.”

Trịnh Lan không thèm để ý đến An Thái, nhàn nhã thả bước chân, chơi đùa với cây quạt xếp trong tay.

Đúng lúc này Ngô Phàm Vân cùng thị nữ đi tới, nàng ta muốn tìm Tiểu Viện nói chuyện. Nàng ta thoáng thấy bóng Tiểu Viện nhưng lại không chú ý Trạm Vương đang có mặt ở đó.

Chương 22: Tỳ Bà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bởi vì vừa rồi hiển nghệ biểu diễn chẳng ra sao, Ngô Phàm Vân rất muốn tìm biểu tỳ có thân phận vương phi để lấy lại chút mặt mũi. Cho nên nàng ta tới gặp Tiều Viện nhằm bầu vếu quan hệ. Ngô Phàm Vân khi còn bé đã gặp Tiều Thục Viện thật, nhưng mười mấy năm trôi qua, nàng ta đã sớm quên dáng vẻ của vị biểu tỳ này, chỉ nhớ giữa trán Tiều Thục Viện có một vết màu đỏ thắm, cho nên từ bé đã không cần tô lại Hoa Diễm.

“Thục Viện tử tử, đã lâu không gặp!” Ngô Phàm Vân mặt mày hớn hở chạy tới.

Hôm nay bởi vì nàng ta biểu diễn không ra sao, làm xấu mặt Đại Trịnh, cho nên An Thái vừa thấy nàng ta đã cảm thấy bực bội. Giờ nhìn dáng vẻ nịnh nọt này lại càng chán ghét hơn.

“Tỷ tử gì mà tử tử, giờ người nên gọi tâu ấy là vương phi! Đúng là không có quy củ.” An Thái trách cứ.

Tiều Viện hơi kinh ngạc, không ngờ một tiểu cô nương đơn thuần, ngây thơ như An Thái, khi khoác lên vẻ công chúa cao cao tại thượng lại uy phong, quý khí như thế.

Ngô Phàm Vân mặc dù xuất thân gia đình hào môn, nhưng dù sao trong nhà ngoại trừ Tiều Trọng Mưu có địa vị cao, còn lại không có người làm quan lớn, An Thái trừng nàng một cái, đã dọa Ngô Phàm Vân hồn phi phách tán, run lẩy bẩy quỳ xuống mặt đất: “Công chúa bớt giận!”

An Thái khịt mũi coi thường, Tiều Viện dịu dàng đỡ Ngô Phàm Vân đứng lên, an ủi: “Sau này đừng liêu lĩnh, lỗ mãng như thế nữa.”

Ngô Phàm Vân được cứu, lập tức nịnh nọt: “Đa tạ vương phi.”

Đúng lúc này tỳ nữ bên cạnh hoàng hậu - Hồng Vân đến tìm An Thái công chúa, An Thái đành theo nàng ta trở về bữa tiệc. Nàng vốn định nói chuyện thêm chút nữa với tẩu tẩu và Cửu ca, nàng đã nghĩ thông suốt, không muốn gả cho Tần Chí Thành nữa, mặc dù nàng thích hắn, nhưng chỉ khi hắn cũng thật lòng thương nàng, yêu nàng, An Thái mới nguyện gả cho hắn, về chung một nhà. Nhưng vì có Ngô Phàm Vân ở đây, nàng không thể nhĩ ầu lời.

Nghĩ vậy An Thái càng ghét Ngô Phàm Vân hơn.

Còn Ngô Phàm Vân, sau khi An Thái rời đi, không còn gì phải kiêng kị nên thân thân thiết thiết, chủ động kéo tay Tiểu Viện nói: “Phàm Vân đã gây thêm phiền toái cho biểu tỷ rồi! Biểu tỷ và tỷ phụ nếu có thời gian nhất định nhớ ghé qua Ngô phủ chơi. Dù sao Ngô gia cũng là một nửa nhà mẹ đẻ của biểu tỷ mà!”

Trịnh Lan cười lạnh, lơ đãng nhìn xuống mặt hồ lặng lẽ nghe tiếng người từ phía sau truy ền đến. Thính lực của chàng nhạy bén hơn người bình thường, dù cách xa, chỉ cần dùng nội lực chăm chú lắng nghe là có thể tỏ tường cuộc hội thoại của hai người. Nhưng đi ều khiến chàng cảm thấy hứng thú hơn cả là xem Tiểu Viện ứng đối thế nào với vị “biểu muội” kia.

Quả thực đối mặt với một “Ngô Phàm Vân” nhiệt tình thái quá, Tiểu Viện chỉ có thể gặp đầu đánh đó, sợ nói nhĩ ầu thành nói dài nói sai, lại bị Ngô Phàm Vân nhìn ra sơ hở.

Nhưng một kẻ vụng về, thiếu tinh tế như Ngô Phàm Vân đương nhiên chẳng chút nghi ngờ, chỉ thao thao bất tuyệt nói chuyện mình muốn: “Thật ra người nhớ nhung biểu tỷ nhất nhà chính là ca ca! Ba năm trước, không phải ca ca còn đến tận Hàng Nam báỉ phỏng cứu cứu đại nhân đó sao! Bây giờ ca ca cũng đang ở kinh thành!”

Vị ca ca Ngô Phàm Vân nói đến chính là Ngô Phàm Khâm, giọng nàng ta dần tr ầm xuống, giọng điệu tiếc nuối, ý vị sâu xa: “Đáng tiếc, mấy ngày trước ca ca xảy ra xô xát với người ta nên bị thương, sau đó bị phụ thân nhốt lại. Biểu tỷ không tới thăm ca ca ư? Nghe nói... Thương tích của

huynh ấy là do tiểu tướng quân Tần Chí Thành gây ra, phụ thân không phục lắm, nhưng chẳng còn cách nào khác.”

Tiểu Viện biết chuyện Ngô Phàm Khâm và Tần Chí Thành xảy ra tranh chấp ở Hậu Sơn, hẳn ta bị Tần Chí Thành đả thương, cho nên chỉ qua loa đáp lại: “Tần Chí Thành là thư đồng của điện hạ, lại được sắc phong tước vị, ca ca vốn nên hành xử khiêm tốn, nội liễm một chút.”

Ngô Phàm Vân là con thứ vốn không thích người của đại phòng, Ngô Phàm Khâm bị đánh nàng ta thậm chí còn cảm thấy khoái trá, thấy Tiểu Viện cũng nói vậy, trong lòng đương nhiên chẳng có cảm giác gì, chỉ hiếu kỳ hỏi: “Tỷ tỷ, từ khi tỷ thành hôn đúng là khác trước rất nhiều, ngày tỷ còn nhỏ toàn gọi thẳng tên nữ danh của huynh ấy, lấy đâu ra xưng hô ca ca.”

Tiểu Viện thoáng chột dạ, nàng căn bản không biết nữ danh của Ngô Phàm Khâm là gì, đành bày ra vẻ mặt thản nhiên, trợn mắt nói dối: “Tất nhiên, sau khi thành hôn ai chả thay đổi.”

Trịnh Lan nhìn mặt nước gợn sóng, nghe ra sự quẫn bách trong lời nói của Tiểu Viện, nhin không được khẽ mỉm cười.

Ngô Phàm Vân dò xét Tiểu Viện từ trên xuống dưới một vòng: “Quả nhiên là phong thái của một vương phi, quần áo, trang điểm của tỷ tỷ so với các tiểu thư khác đều xa hoa hơn biết bao nhiêu! Chỉ mong ta cũng có thể gả cho một vị lang quân quyên thế ngất trời, một đường bay thẳng lên trời xanh!”

Tiểu Viện bật cười, không biết một gia đình tài phú một phương như Ngô gia đã dạy dỗ nữ nhi ra sao mà để tiểu cô nương này trở thành một người vừa dung tục vừa không lễ phép như vậy. Ngay cả một tiểu thư giả mạo như nàng cũng không nhìn nổi nữa.

Nhưng có một việc nàng có thể chắc chắn, hiện tại Ngô Phàm Khâm cũng đang ở kinh thành, mà hẳn có thể phân biệt Tiễn Thục Viện thật và giả. Nàng không những không thể đến Ngô gia, mà về sau còn cần tránh tất cả các dịp hội họp, tiệc tùng có khả năng gặp mặt người Ngô gia.

Đuổi khéo Ngô Phàm Vân đi, Tiểu Viện bắt đầu sà vào cúi đầu.

Trịnh Lan đi tới, nắm bờ vai nàng, hỏi: “Ái phi nói chuyện với biểu muội không vui sao?”

Tiểu Viện nghiêm túc nhìn chàng: “Điện hạ đừng giễu cợt ta nữa.”

Trịnh Lan không thích dáng vẻ lo lắng này của nàng, nói: “Bách Hoa yến đúng là nhàm chán, nhạt nhẽo, sau này đừng tới dự nữa.”

Tiểu Viện nghĩ rằng chàng không thích náo nhiệt, nàng đột nhiên nghĩ tới Lý Tú Dung, có lẽ những lời An Thái nói là sự thật, Lý Tú Dung là vết thương lòng của Trịnh Lan.

“Sao lại nhàm chán, hôm nay tiết mục múa của công chúa Tây Man rất tuyệt mà.” Tiểu Viện còn múa hòa theo, nàng còn định khen tài nghệ đánh đàn của Lý Tú Dung cực kỳ xuất sắc, nhưng trong tiềm thức đột nhiên không muốn nhắc đến tên vị cô nương này.

Nghĩ đến vị tiểu thư là quý nữ danh môn chân chính đó, lại còn là người hiểu rõ quá khứ của Trịnh Lan, thanh mai trúc mã lớn lên bên chàng, đột nhiên cảm giác bức bối, khó chịu, không miêu tả nổi lan tràn khắp cơ thể.

“Ái phi thích cây đàn tỳ bà kia à?” Trịnh Lan hỏi nàng.

Tiểu Viện kinh ngạc khi bị Trịnh Lan nhìn thấu tâm tư, nhân tiện hỏi: “Cây tỳ bà kia quả thực rất đẹp.”

“Ái phi đàn tỳ bà rất giỏi phải không?” Đôi mắt Trịnh Lan lấp lánh, không che giấu chút nào sự hiếu kỳ, tìm tòi.

“Không dám nhận là giỏi.” Tiểu Viện từ tốn đáp: “Nhưng có thể nói tốt hơn vị vương tử Tây Man vừa rồi.”

“Vậy đàn cho bản thương nghe thử một đoạn, nếu đàn tốt, sẽ có thưởng.”

Dáng vẻ tự tin của nàng, càng lúc càng khiến Trịnh Lan hiếu kỳ. Chàng muốn nghe nàng đàn, nhưng mà không phải ở nơi này, chờ đến khi về Trạm Vương phủ, giữa lâm viên phong cảnh hữu tình, trong gian phòng được trang hoàng tinh mỹ, đẹp đẽ, nơi chỉ có hai người họ.

Hai người trở về đến bữa tiệc, đã có mấy khuê tú hiến nghệ xong. Hình như chẳng có tiết mục nào thật sự sáng giá, các vương công, quý nữ đều có chút mệt mỏi.

Siết Đan vương đột nhiên đứng lên, bô bô nói một tràng tiếng Tây Man, thông dịch viên đứng sau lưng ông ta nhanh chóng dịch lại: “Siết Đan vương nói người rất thất vọng, vốn đến để tuyển một nhà thông gia tài mạo song toàn nhưng lại chẳng có tiết mục nào vượt qua được điệu múa của Hạ Lan công chúa. Chẳng lẽ những nữ tử ưu tú nhất Đại Trinh đều vắng mặt hết rồi sao? Nếu như không có, vậy chẳng phải cả một quốc thổ mệnh mông bát ngát này quá mức mất thể diện rồi sao?”

Những lời này tức khắc xua tan cơn buồn ngủ chán nản của đám người có mặt, Hằng Xương Đế nổi cơn thịnh nộ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Siết Đan Vương đừng quá kiêu ngạo, vấn đề thông gia vốn là chuyện tốt của Đại Trinh và quý quốc, danh môn khuê tú Đại Trinh ta đều là tiểu thư đoan trang, khiêm tốn, không thích khoe khoang, thể hiện, khác một trời một vực với nếp sống của đám giặc H ồ!”

Thông dịch viên lặp lại lời Hằng Xương Đế bằng tiếng H ồ, khi nhắc đến hai từ “giặc H ồ”, vẻ mặt Siết Đan vương tối lại, người Tây Man tính tình nóng nảy, thẳng thắn, Y Cáp Tang đang định rút đao, buổi yến hội vốn hoà hợp, vui vẻ đột nhiên rơi vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

Hằng Xương Đế nhất thời không biết nên xuống thang như thế nào, ông ta nhìn một lượt vòng quanh bữa tiệc, chỉ có Cửu hoàng tử Trịnh Lan của ông tham dự yến tiệc, tiểu tử ngu ngốc này chắc chắn đủ chiêu trò, thủ đoạn giải vây cho ông, nhưng ông thấy đứa con trai này vẫn đang nhàn nhã uống trà, một chút ý định đỡ đỡ người cha già này cũng không thấy.

Trần hoàng hậu cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, thông qua Bách Hoa yến chiêu đãi thông gia tương lai, thúc tiến việc hòa thân là chủ ý của bà, ban đầu bà chỉ đơn giản muốn hiến kế giải ưu giúp hoàng đế, không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

“Điều múa của Hạ Lan công chúa quả thực không tầm thường, nhưng tài đánh tỳ bà của vương tử lại không thể coi là thiên hạ đệ nhất.”

Trịnh Lan thấy Tiểu Viện mở miệng, ánh mắt không khỏi run lên.

Hằng Xương Đế thấy Trầm Vương phi lên tiếng, tưởng Trịnh Lan muốn giải vây cho mình, vui vẻ phấn khởi vội tiếp lời: “Ha ha, để nhi tức phụ (*) của ta chỉ giáo cho!”

(*) con dâu.

“Thuở nhỏ bản cung đã thích đàn sáo quản huyền (*), muốn mượn tỳ bà của Vương tử nước Tây Man dùng một lát, để cùng thảo luận càn kỳ.”
Tiểu Viện lạnh nhạt nói.

(*) Quản Huyền. Quản: ống sáo, Huyền: dây đàn, tượng trưng cho các thứ âm nhạc có dây. Dùng để nói chung về âm nhạc.

Y Cáp Tang nhìn xuyên qua sảnh yến tiệc, chăm chú quan sát Tiểu Viện, là một nữ tử trẻ tuổi mặc xiêm y màu hồng nhạt, phối với áo khoác trắng như tuyết, giữa mi tâm là một đoá Hoa Diên đồ rực rỡ điểm lệ, cặp mắt nàng sáng ngời trong trẻo, đôi môi anh đào tươi tắn, động lòng người, khiến cả đáy mắt y sáng rực lên.

Y Cáp Tang tới Đại Trịnh cầu học nhiều năm, tự nhận đã gặp qua không ít mỹ nhân Đại Trịnh, nhưng đến hôm nay hẳn mới thực sự hiểu được định nghĩa của dung mạo xuất chúng, nét đẹp mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn, bệ nguyệt tu hoa là thế nào.

“Siết Đan lão đệ, đây là tiểu nhi tức phụ của ta, Trầm Vương phi. Con bé là nữ nhi độc nhất của Tả Tướng đương triều - Thiên đại nhân, cũng là danh môn khuê tú, so với các mỹ nhân hiến nghệ hôm nay không kém phần

cao quý. Để con bé gảy một khúc đàn phân cao thấp thì thế nào?” Hằng Xương Đế ung dung nói.

Siết Đan vương vẫn im lặng không đáp, Y Cáp Tang ra hiệu cho người hầu đem tỳ bà đến chỗ Tiểu Viện. Y nhìn chăm chăm bàn tay đỡ lấy tỳ bà của nàng, ánh mắt tràn đầy ái mộ.

Nếu như không phải đang ở trong yến tiệc hoàng gia, trước mặt nước lân bang, Trịnh Lan đã rút ngân châm trong tay áo, đâm mù hai mắt của gã Y Cáp Tang kia, kẻ không màng triêu chính như chàng cần gì màng đến việc thăng tay tiêu diệt mấy gã man di này chứ.

Tiểu Viện nhận tỳ bà, chậm rãi đi lên giữa sân khấu. Tất cả vương công quý tộc và các tiểu thư khuê các đều cảm như hến, hồi hộp mong chờ màn thể hiện càn kỹ của vương phi, xem xem có thể lấy lại được mặt mũi cho Đại Trịnh hay không.

Ngón tay Tiểu Viện rất trắng, nhưng khi gảy đàn lại cực kỳ có lực, thanh âm lúc trầm lúc bổng khi du dương, khi gấp rút như núi sông chuyển động. Tiếng đàn giòn giã, mãnh liệt, lại trầm lắng như tự tình, thủ thi. Y Cáp Tang cảm nhận được kỹ nghệ tinh xảo của nàng, kì lòng không đành khẽ lắc đầu cảm khái, vì sao một tiên dung điểm lệ nhu hoà như vậy, lại có sức mạnh khiến người người kinh ngạc, trầm trồ tới thế.

Tiểu Viện nín thở ngưng thần, đám người bên dưới hồi hộp nín thở, gấp gáp muốn nghe thêm giai điệu diệu kỳ nàng tấu lên. Khúc đàn Tiểu Viện chơi là một khúc chiến ca tên [Xuy Liên]. Những âm điệu vang lên mạnh mẽ dồn dập như vô số hạt châu rơi trên khay ngọc, như thủy nhân tràn xuống tráng lệ mê người. Từ bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của nữ tử mong manh như Tiểu Viện lại có thể đánh ra những âm điệu mạnh mẽ, hùng hồn đàng đàng sát khí nơi chiến trường da ngựa bọc thây. Nàng chìm đắm trong khúc nhạc, lông mày hơi chau lại, ánh mắt lạnh lẽo. Lòng Trịnh Lan thoáng rung động, một Tiểu Viện như thế chàng chưa từng gặp qua.

Những âm thanh cuối cùng rơi xuống, cả yến tiệc chìm trong dư vị hùng tráng đến mức ngây người. Xung quanh lặng như tờ. Phải hồi lâu sau những tràng vỗ tay tán thưởng như sấm rền mới bắt ngò bùng nổ.

Hằng Xương Đế đứng lên hét lớn: “Tuyệt vời! Cực kỳ đặc sắc!”

Y Cáp Tang cũng đứng dậy, dùng ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn Tiểu Viện, còn đặc biệt đích thân đứng lên đón lấy cây tỳ bà trong lòng nàng.

Y vươn tay, Tiểu Viện lập tức trao trả lại tỳ bà, nhưng đôi mắt y vẫn một mực dán trên người Tiểu Viện, ánh mắt si mê, nói: “Vương phi cần kỹ trác tuyệt, tại hạ vô cùng bội phục.”

“Vương tử khiêm tốn rồi.” Tiểu Viện nhìn thoáng qua đôi tròng mắt xanh biếc của y, không lạnh không nóng đáp lời, sau đó chậm rãi quay trở về vị trí.

Vẻ mặt ủ rũ, khó coi của Trịnh Lan dưới tiếng cười ha hả, thoải mái của Hằng Xương Đế càng thêm phần đối lập, nổi bật. Tiểu Viện cúi đầu quyết định không để ý đến chàng, không biết một lúc nữa con người này sẽ nói ra mấy lời mỉa mai âm dương quái khí đến thế nào.

“Sao? Siết Đan hiện đệ, tài nghệ của danh môn khuê tú Đại Trịnh không làm đệ thất vọng chứ?” Sự rộng lượng, hào phóng của Hằng Xương Đế giờ khắc này chẳng khác nào một kẻ đạo đức giả, thích ba hoa.

“Đại Trịnh quốc thổ mệnh mệnh, nhân tài đông đúc, có đi đâu xem ra những khuê tú xuất sắc nhất bệ hạ đâu đã gả hết cho nhi tử của mình!” Siết Đan vương có hơi tức giận vì bị chọc ghẹo, thông dịch viên nói xong, cả đám người có mặt đều ôm bụng cười vang.

“Nào có. Bách Hoa yến hôm nay chỉ là một buổi gặp gỡ tạm thời các ứng viên, còn rất nhiều khuê nữ xuất sắc khác, Siết Đan vương không ngại cứ lưu lại kinh thành thêm vài ngày, bản cung cũng thuận tiện giúp các vương tử, công chúa tìm kiếm, lựa chọn lương phối.” Hoàng hậu tinh tế nói, bà biết Tây Man là đại họa trong lòng Hằng Xương Đế, nếu như có thể hoà thân thành công, lôi kéo được sự hậu thuẫn của Siết Đan Bộ, vậy thì chính mình đã lập được đại công.

“Không cần, đa tạ bệ hạ khoản đãi, sau này tiểu vương chỉ muốn chọn một người có dung mạo và tài năng xuất chúng như Trạm Vương phi làm vợ. Đợi có ứng nhân thích hợp, bàn tiếp chuyện hoà thân cũng chưa muộn.” Y Cáp Tang nghiêm túc mở lời, ánh mắt vẫn như cũ không rời khỏi Tiểu Viện dù chỉ một lát.

Trịnh Lan cực kỳ khó chịu, chậm rãi lên tiếng: “Đáng tiếc, Đại Trịnh quốc thổ mệnh mỏng nhưng chỉ có duy nhất một người như vương phi của ta, không thể tìm được nữ tử thứ hai sánh được bằng nàng.”

Đám người còn đang tươi cười vui vẻ, lẩn nữa rơi vào im lặng. Trạm Vương cực kỳ ít công khai nói chuyện, nhưng trong lời này rõ ràng thể hiện sự không vui, và sát khí không chút che giấu.

Chương 23: Tặng Đàn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hằng Xương Đế không muốn bầu không khí tiếp tục rơi vào căng thẳng, lập tức lên tiếng hoà giải: “Chuyện hoà thân không cần quá vội vàng, tình nghĩa của Siết Đan và Đại Trịnh mới là quan trọng nhất! Ngự thiện phòng đã chuẩn bị một bàn ngự thiện phong phú, Siết Đan hiền đệ không ngại thì cùng nếm thử. Xem biểu diễn nhiều trăm cũng mệt rồi.”

Thế là Hằng Xương Đế dẫn đầu đoàn thân tử và phi tần, cùng nhóm người Siết Đan Vương đi tới yến thính dùng bữa.

Trịnh Lan thì đứng dậy đi theo hướng ngược lại xuất cung, hồi phủ. Cái nhìn chòng chọc của đám vương tử mọi rợ cùng tác phong chẳng có chút uy nghiêm của bậc đế vương nơi Hằng Xương Đế khiến chàng cực kỳ khó chịu, khinh thường.

Tiểu Viện dịu dàng, ngoan ngoãn đi theo sau lưng chàng, cùng nhau trở về Trạm Vương phủ, trên đường đi Trịnh Lan không nói nửa câu với nàng.

Bách Linh và Hải Thăng vừa theo sau hai vị chủ tử, vừa liếc mắt nhìn nhau, không dám thở mạnh.

Trở lại tâm điện, Bách Linh hầu hạ Tiểu Viện thay quần áo, còn Trịnh Lan thì vội vàng thay quần áo sau đó rời bước đến Phàn Cầm viện.

“Vương phi, Điện hạ lại giận đối gì thế ạ?”

Bách Linh vừa nhỏ giọng hỏi, vừa bưng điếm tâm tới. Tiểu Viện cắn một miếng bánh lớn, ở trong cung nửa ngày trời, bụng nàng đã đói meo.

“Có lẽ vì việc hôm nay ta đánh tỳ bà.”

Bách Linh và Hải Thăng không được tiến vào khu vực tổ chức Bách Hoa yến, bởi vì họ chỉ là gia nô của Vương phủ, cho nên phải đứng chờ ở

bên ngoài ngự hoa viên. Sự việc xảy ra bên trong ra sao, hai người hoàn toàn không biết.

“Tỳ bà?” Bách Linh không hiểu. Tiểu Viện cũng chẳng biết phải giải thích vấn đề với nàng ta thế nào. Nhớ ra Trịnh Lan cũng bụng rỗng hễ phủ, nàng bèn sai Bách Linh đem chút điểm tâm theo, cùng nàng tới Phàn Cầm viện.

Trước khi đào tẩu, ít nhất cũng phải khiến Trịnh Lan yên tâm, buông lỏng cảnh giác với nàng. Huống chi, Kim Tam vẫn còn đang dưỡng thương ở kho củi trong phủ thượng, nàng vẫn nên giữ mối quan hệ hoà hảo với Trịnh Lan.

“Điện hạ, mời người dùng chút bánh.” Tiểu Viện tự mình cầm khay đi vào, Hải Thăng đứng ở trước thư án mai mực thấy Vương phi lập tức hiểu ý lui ra, còn cực kỳ tinh tế đóng cửa phòng lại.

Trịnh Lan im lặng, tiếp tục ng ồi nghiên cứu mật tín mật thám gửi tới.

“Điện hạ đừng tức giận nữa, ta chỉ không muốn bệ hạ khó xử...” Tiểu Viện thấy biểu cảm chán ghét, khó chịu trên mặt chàng, lời định nói nghẹn lại trong họng.

Nàng im lặng nhìn Trịnh Lan cầm cây bút khoanh tròn các vị trí trên bản đồ, dáng vẻ bí hiểm, suy tư, th ần cảm thán người này đúng là có một dung mạo đẹp đẽ, lúc tức giận cũng đặc biệt dễ nhìn.

Nàng lấy dũng khí, mạnh dạn mở miệng: “Điện hạ nói muốn nghe ta gảy tỳ bà, cho nên ta mới đứng lên. Điện hạ còn nói nếu đàn tốt sẽ ban thưởng, chẳng lẽ chỉ là lừa ta?”

Trịnh Lan đặt bút trong tay xuống, đi tới, nắm ngón tay nàng. Mười ngón tay khăng khít đan chặt vào nhau, Trịnh Lan nhìn đốt ngón tay trắng nõn, thon dài, lạnh lùng nói: “Bàn tay này của ái phi thật có năng lực.”

Chàng đứng rất gần, hai má Tiểu Viện nóng lên, muốn rút tay ra. Nhìn động tác của chàng rất nhẹ, nhưng kỳ thực lại dùng nội lực, Tiểu Viện cắn

bản không rút ra được.

Bầu không khí có chút xấu hổ, Tiểu Viện dùng giọng điệu bình thường cố che giấu nội tâm dậy sóng: “Có năng lực có phải ý là đàn rất tốt không, điện hạ?”

Trịnh Lan không đáp lời nàng, ngược lại làm một hành động khiến nàng khiếp sợ, chàng nắm lấy ngón trỏ nàng, nhẹ nhàng hé miệng mút một cái, khoang miệng nóng ẩm, mềm mại truyền đến một thứ cảm xúc đặc biệt khó tả, như có một dòng điện chạy qua thân thể, cơ thể nàng khẽ co lại, rụt vai, khuôn mặt đỏ ửng.

Xong xuôi chàng mới thoả mãn thả tay nàng ra. Tiểu Viện cảm thấy hơi đau, nhịn không được dùng bàn tay khác xoa xoa chỗ vừa bị chàng nắm.

“Đau không?” Ánh mắt chàng lạnh lùng, hờ hững.

“Ừm. Đau.” Tiểu Viện rụt rè gật đầu.

“Sau này không cho phép dùng đôi bàn tay này đánh đàn cho nam nhân khác nữa. Nếu không còn chịu cái đau hơn nữa.”

“Dạ.” Tiểu Viện cúi thấp đầu, ngoan ngoãn đáp, trong lòng lại chẳng mấy may sợ hãi chút nào.

Không biết vì lý do gì, cũng không biết từ khi nào, Tiểu Viện cảm thấy Trịnh Lan không hề đáng sợ. Thi thoảng chàng sẽ làm ra một số hành động có vẻ lưu manh, nhưng không lần nào thực sự chạm vào nàng, thậm chí còn âm thầm trợ giúp nàng, chịu hạ mình diễn kịch cùng nàng, giúp nàng che giấu bí mật, cho dù trước mặt Thiên đại nhân hay Hoàng thượng cách chàng đứng về phía Tiểu Viện vẫn luôn nhất quán.

Thời khắc quyết định chạy đến thư phòng, nàng đã chuẩn bị tâm lý xong, còn tưởng rằng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, không ngờ chỉ dừng lại ở mút ngón tay.

“Chỉ vì ta không quen nhìn bộ dạng kiêu căng tự phụ, cho mình là đúng của đám người Tây Man kia, bệ hạ thực quá khoan dung, độ lượng mới cho bọn chúng diễu võ giương oai.” Tiểu Viện cau mày bất bình nói.

“Thì ra ái phi đứng lên vì quốc gia thiên hạ! Cho nên nói gì mà vì bản vương thật ra chỉ là lời chót lưỡi đầu môi, lừa gạt cho có.” Trịnh Lan liếc Tiểu Viện, thái độ không vui.

Tiểu Viện cúi đầu hệt như một đứa trẻ khi làm đi đâu gì sai trái.

Nhìn dáng vẻ rụt rè, then thùng này, lại nhìn trà bánh trên án nàng chủ động bưng tới, Trịnh Lan không khỏi có chút rung động, một chút tự trách khê lướt qua trong lòng, nhưng cứ nhớ ánh mắt chòng chọc của gã Y Cáp Tang kia ngọn lửa ghen tuông lại bùng lên.

“Học tỳ bà với ai?” Trịnh Lan đi về phía ghế nằm gần cửa sổ, lười biếng ngồi xuống, ngọc bội dắt bên eo leng keng rủ xuống trên vạt trường sam bằng tơ lụa thượng hạng trơn mịn. Chàng vươn người lấy một quyển sách trên bệ cửa sổ lật mở ra.

“Một nửa là con buôn ‘ngựa gầy’, một nửa là tự học.” Tiểu Viện từ tốn kể lại duyên học tỳ bà của mình, lúc 10 tuổi, nàng rơi vào tay phường buôn ‘Ngựa gầy’, ngày đầu bị ép tập tỳ bà mới thực sự là khổ sở, chỉ cần đàn không tốt sẽ bị đánh tay, còn không cho ăn cơm.

Nhưng may thay nàng thiên tư thông minh, có sự nhạy cảm và ngộ tính cực cao với âm luật, rất nhanh đã nắm được hầu hết các kỹ xảo của tỳ bà. Sau đó nàng chủ yếu thông qua các cuốn cổ khúc được sao chép lại để luyện tập, cho nên thời gian học tập cũng không quá lâu.

“Điện hạ cảm thấy ta đàn tốt sao?” Tiểu Viện liếc nhìn hẩn một cái, hỏi: “Còn nói sẽ ban thưởng.” Nói rồi, lại bám theo sau lưng Trịnh Lan, vòng tay ôm lấy eo chàng từ phía sau, nhỏ giọng: “Thật sự là đàn cho điện hạ nghe mà.”

“Dụ dỗ người khác bằng cách thảng thừng quá như thế? Ái phi có thể dụng tâm chút được không?” Trịnh Lan đặt sách trong tay xuống, cảm nhận

thân nhiệt từ cơ thể Tiểu Viện truyền đến cách một lớp áo.

“Không biết vì sao, kể từ khi Đào nương tử biến mất, ta vẫn luôn muốn ôm điện hạ như vậy.” Đáy mắt giai nhân phủ một tầng sương mờ mê ly, mập mờ, tựa đang chéch choáng trong cơn say.

Trịnh Lan biết Hợp Hoan Tuyết Tình tán trong cơ thể nàng bắt đầu phát tác. Chàng thở dài một hơi, đứng dậy, kéo tay Tiểu Viện, đưa nàng tới Thiên Điện.

Chính điện Phàn Cầm viện là thư phòng, hai bên Thiên Điện là phòng nghỉ. Trước khi Tiểu Viện nhập phủ, Trịnh Lan rất ít khi ngủ ở tâm điện, đôi khi chàng đọc sách hoặc vì bận mãi chuyện chính sự thuận tiện sẽ ngủ luôn tại Phàn Cầm viện.

Tiểu Viện đầu chóng mắt hoa được Trịnh Lan dìu vào Thiên Điện.

Hải Thăng đứng chờ trong sân nhanh trí truyền lời cho Bách Linh đứng hầu ngoài cửa: “Báo với nhà bếp, đêm nay tám phần mười hai vị chủ nhân sẽ dùng bữa tại Phàn Cầm viện.” Xong xuôi lại dặn dò tiểu thái giám đi cùng chuẩn bị nước nóng chút nữa vương gia và vương phi có thể sẽ dùng đến.

Tiểu Viện nằm trong lòng Trịnh Lan ánh mắt mê man: “Điện hạ... người muốn động phòng? Thế nhưng mà... thế nhưng ta ... không phải Tiễn Thục Viện thật.” Mấy lời cuối cùng tựa như những tia lý trí còn sót lại đang nhắc nhở chính bản thân nàng về cách biệt địa vị giữa hai người họ.

Trịnh Lan chỉ cảm thấy dáng vẻ giống đang say rượu này của nàng cực kỳ thú vị, nói đùa nàng: “Thật sao? Thế nhưng bản vương cũng đâu thích Tiễn Thục Viện.”

“Ta... luôn cảm thấy... bản thân không xứng với điện hạ. Dù sao... dù sao... ta... cũng là nữ tử lớn lên trong chốn câu lan... Người như Lý cô nương mới xứng với người...”

Nghe nàng nhắc đến tên Lý Tú Dung, Trịnh Lan khẽ lắc lắc đầu. Lòng nàng quá sâu sắc, quá nhạy cảm... khiến chàng... Trịnh Lan chỉ đành thở dài.

“Vậy nàng thích bản vương sao?”

Tiểu Viện không đáp, giờ tay xoa xoa mắt.

Thấy đôi mắt nàng càng lúc càng mơ mơ hồ hồ, dáng vẻ ngờ ngạc nhiên lại quá mức phong tình, tựa một chiếc móc câu, dễ dàng dẫn dụ chàng phạm phải những việc không thể khắc chế. Trịnh Lan dứt khoát lấy khăn phủ gối cẩn thận che đi, sau đó nhanh chóng phong bế huyết mạch của nàng.

“May cho nàng chưa nói “thích”. Bằng không hôm nay bản vương đã lấy thân giải độc cho nàng rồi.” Trịnh Lan nhìn dung nhan yêu kiều đang say giấc, khẽ thở dài, lại lấy hộp ngân châm từ trong tay áo ra, điểm vài huyết vị trên cổ tay Tiểu Viện. Hai khắc sau rút châm ra, đầu châm đã biến thành màu đen.

“Ra tay thật độc ác.” Đáy mắt chàng tăm tối, lạnh lẽo. Trịnh Dũng vì muốn đẩy chàng vào chỗ chết không tiếc đánh ra nước cờ âm độc, hiểm ác nhường này.

Sáng hôm sau, Tiểu Viện tỉnh lại, phát hiện ra mình không ở tấm điện vương phủ mà lại nằm tại phòng nghỉ ở Phàn Cầm viện. Nàng dụi dụi mắt, phát hiện trên người đang mặc áo ngủ. Nghe thấy tiếng động, Bách Linh ngẩng tựa trên Tú Đôn lập tức đứng dậy.

“Vương phi người đã tỉnh rồi!” Bách Linh bước tới hầu hạ.

Tiểu Viện vô thức sờ sờ y phục trên người, vẫn cực kỳ chỉnh tề ngay ngắn. Nàng hỏi: “Người tới lúc nào?”

Bách Linh nói: “Hôm qua lúc xế chiều, điện hạ gọi nô tỳ tới hầu hạ vương phi thay quần áo. Vương phi lúc ấy đã ngủ thiếp đi.”

Tiểu Viện kinh ngạc, hỏi: “Điện hạ đâu?”

Bách Linh nói: “Điện hạ ngủ lại ở gian nhà phụ khác. Ngài nói người ngủ không sâu, bên này giường nhỏ, sợ quấy nhiễu vương phi.”

Ánh mắt Tiêu Viện trầm xuống, từ ngày đại hôn đến nay, Trịnh Lan quả thật không ít lần trêu đùa, chọc ghẹo nàng, nhưng chưa bao giờ vượt quá giới hạn.

So với những gã nam nhân xấu xa thuở nhỏ nàng từng gặp tại chốn phong trần, Trịnh Lan chính là một vị quân tử chân chính.

Chàng chưa từng che giấu hứng thú cũng như niềm yêu thích nàng, nhưng ẩn dưới tính tình quái gở, tác phong ngông cuồng kia lại là một trái tim sạch sẽ, thanh thuần, và cực kỳ kiêu ngạo.

Nhớ tới cảm giác trước lúc chìm vào cơn mê mang, Tiêu Viện đột ngột nảy sinh lòng ngờ vực, gần đây nàng luôn cảm thấy cơ thể mệt mỏi, không có chút sức lực, bên trong người như có một sóng nhiệt nóng nực, khó chịu. Nàng muốn đi hỏi Trịnh Lan để xác nhận lại.

Vừa ra khỏi phòng, đã thấy Trịnh Lan dẫn theo Hải Thăng từ viện nhỏ bước tới.

“Vương Phi, hôm nay bệ hạ triệu kiến điện hạ, có lẽ đến điện Giao Thái bàn công vụ.” Bách Linh vui vẻ nói, sau đại hôn dường như Trạm Vương điện hạ đã bắt đầu có chút hứng thú với triều chính, ngày trước tảo triều người đâu không chịu đi, bây giờ lại thường xuyên được bệ hạ triệu kiến.

Tiêu Viện nhìn thân ảnh Trịnh Lan phía xa xa, quyết định ở lại thư phòng chờ chàng trở về.

Bách Linh hầu hạ Tiêu Viện dùng bữa sáng tại Phàn Cầm Viện. Nàng ấy dường như nhớ ra điều gì đó, đột ngột thốt lên: “Đúng rồi. Điện hạ có ban thưởng cho Vương phi nô tỳ suýt quên mất.”

Bách Linh kéo tay Tiêu Viện đi vào trong thư phòng, trên thư án đặt một cái hộp tử đàn màu đen, khảm tơ vàng rực rỡ, chế tác tương đối kỳ công.

Tiểu Viện chậm rãi mở ra, vừa thấy thứ đồ trong hộp hai nữ tử đầu không khỏi kinh ngạc.

Bên trong là một cây tỳ bà tuyệt mỹ, trang trí châu ngọc quý giá, thân đàn làm từ gỗ Tử Đàn, khảm trai, kỹ thuật khảm nạm đạt đến trình độ tinh tế, tỉ mỉ, duy mỹ. Bách Linh ở vương Phủ đã lâu, cũng nhìn thấy qua không ít thứ đồ tốt, nhưng cây tỳ bà quý giá đến nhường này nàng lần đầu mới được chiêm ngưỡng, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn ngắm.

“Đây là điện hạ ban thưởng cho ta?” Tiểu Viện hỏi.

“Vâng đúng ạ. Sáng nay điện hạ dặn dò nô tỳ, hộp gỗ đặt trên án thư là món quà nhỏ người tặng vương phi. Nô tỳ tưởng rằng chỉ là chút châu báu gì đó, kém chút quên mất.”

Bách Linh rướn người nhìn lại vào trong hộp, bên trong còn có một chiếc kim bài.

“Vương phi người nhìn trên kim bài hình như còn khắc chữ gì đó?”

Tiểu Viện cầm kim bài nặng trĩu lên, nói: “[Hạc Lệ], đây hẳn là tên cây tỳ bà này.”

Đúng lúc này Triệu Đức bê theo khay trà bước vào, nói: “Vương phi vạn an. An Thái công chúa và Tú Dung huyện chủ của phủ Hữu tướng tới. Hai vị đang đi về phía thư phòng, nô tỳ tới chuẩn bị trà nước trước.”

Triệu Đức buông khay trà xuống, nói: “Vừa rồi nghe tiểu thái giám thông truyền mới biết, hôm qua kết thúc Bách Hoa yến, hoàng hậu phong Lý cô nương thành huyện chủ, giấy ngọc ban thưởng mấy hôm sau sẽ đưa đến, các nô tài sửa miện trước.”

Tiểu Viện gật gật đầu, nàng mặc dù là vương phi nhưng cũng không có trước vị hay địa vị gì. Chút nữa gặp mặt Lý Tú Dung cũng không cần hành lễ với nàng.

Đang mải mê nghĩ ngợi, An Thái dẫn theo Lý Tú Dung bước vào phòng.

“Cửu tẩu tẩu, hiếm được ngày mẫu hậu chịu thả ta ra khỏi cung, ta hẹn Tú Dung tử tử đến vương phủ hít thở không khí chút.” An Thái hào hứng lên tiếng, giọng điệu cởi mở, thân thiết giống hệt tình tính thẳng thắn của nàng ấy.

“Vương phi vạn phúc! Tú Dung mạo muội tới chơi, thất lễ r`ồi.”

Lý Tú Dung đang muốn hành lễ, Tiểu Viện đã giữ chặt tay nàng ta, đỡ nàng ta đứng dậy, phong thái nàng ung dung, trang nhã, khẽ mỉm cười, đáp: “Huyện chủ không cần đa lễ.”

Lý Tú Dung cười một tiếng, việc nàng ta được sắc phong huyện chủ mới đó mà Tiểu Viện đã biết r`ồi.

Hàn huyền qua lại vào câu, An Thái nhanh chóng phát hiện ra chiếc tỳ bà trên thư án, nàng ta hí hửng c`ần kim bài lên xem thử, đọc to hai chữ “Hạc Lệ”.

“Cây tỳ bà này thật đẹp! So với cây của vương tử Tây Man kia còn đẹp hơn mấy phần!” An Thái bưng tỳ bà lên, không ngớt lời tán dương.

Lý Tú Dung xoay người, nhìn về phía thư án, thấy Hạc Lệ, nhưng chẳng có vẻ gì là kinh ngạc, thậm chí nét mặt như thể nhìn thấy một vật hết sức quen thuộc: “Xem ra hôm qua vương phi chơi tỳ bà đã gọi lên tâm sự ngày xưa trong lòng điện hạ.”

An Thái và Tiểu Viện đều có chút hiếu kỳ nhìn Lý Tú Dung, chỉ thấy nàng ta đứng trước thư án chậm rãi nói: “Cây đàn này chính là vật mẫu thân thân sinh của điện hạ yêu quý nhất. Nó vẫn một mực bầu bạn bên cạnh điện hạ, ngày xưa lúc còn trong cung, hay bây giờ ở phủ thượng vật này vẫn luôn được người đặt trong thư phòng.”

Lý Tú Dung đương nhiên không giấu diếm việc bản thân hiểu rõ ràng chuyện xưa của Trịnh Lan, nàng ta vừa ngắm nghía cây đàn tỳ bà, ánh mắt

đong đầy tình ý.

Bách Linh nghe lời này, nhanh trí đáp: “Huyện chủ biết thật rõ. Ra cây đàn này có lai lịch như thế. Chẳng trách điệ̣n hạ lại tặng nó cho vương phi.”

Chương 24: Tự Do

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tặng Vương phi? Ánh mắt thâm tình của Lý Tú Dung nháy mắt vụn vỡ, chỉ còn lại sự bàng hoàng, thất lạc.

An Thái tiến lên, vỗ vai Lý Tú Dung nói: “Bây giờ tâu tâu chẳng khác nào miếng thịt đầu quả tim của Cửu ca, đến cả muội muội như ta cũng không sánh nổi.”

Kỳ thực nhìn Lý Tú Dung, An Thái như thấy được chính bản thân mình, hai nàng đều giống nhau, đem lòng yêu người đàn ông không thuộc về mình, si mê thứ tình cảm chẳng bao giờ có được.

“Tình cảm của vương phi và điện hạ vô cùng khăng khít, mận n ồng. Trong kinh thành, chẳng ai không biết.” Lý Tú Dung âm đạm đáp.

Tiểu Viện nghe nàng ta nói như vậy, không những không cảm thấy chút ghen tuông nào, ngược lại nhìn ánh mắt đầy tình ý kia còn thấy thoáng đau lòng. Nếu như nàng là Ti ền Thục Viện thật, có lẽ còn có tư cách ghen với người. Nếu nàng là nữ nhi của Tả tướng thực sự chắc có thể ganh đua với tiểu thư của phủ Hữu tướng, nhưng nàng không phải Ti ền Thục Viện, nàng còn chẳng xứng đáng được đố kỵ với cô nương xinh đẹp, cao quý như Lý Tú Dung.

Hơn hết nàng ngưỡng mộ Lý Tú Dung, nàng ấy sinh ra đã là tiểu thư cành vàng lá ngọc được nuôi dưỡng tại danh môn, từ nhỏ đã cùng Trịnh Lan lớn lên, cũng vì vậy mà đến cả những chuyện riêng tư thầm kín của chàng nàng ấy cũng biết rõ.

Thời điểm Trịnh Lan vẫn còn là thiếu niên, hoặc vẫn còn là một đứa trẻ đơn thuần, vô tư, tính tình chàng có lẽ chưa thay đổi thất thường, âm dương quái khí như hiện tại, Lý Tú Dung nhất định hiểu rõ bản chất con người chàng còn hơn Tiểu Viện rất nhiều.

Thấy Ngân Tuệ và Vạn An bung hoa quả lên, Tiêu Viện chủ động đề nghị: “Trong phòng bí bách, ngột ngạt, hay là chúng ta ra bên ngoài thưởng trà, thuận tiện đi dạo xung quanh hoa viên hít thở không khí.”

Dùng xong bữa trưa. Tiêu Viện dẫn An Thái công chúa và Lý Tú Dung cùng dạo chơi hậu hoa viên vương phủ. Đương mùa hè, thời tiết có chút oi nóng, ba người đều mang theo nha hoàn của mình, thả bước đi về phía lầu hóng mát.

Tầng ba của Siêu Nhiên Lầu, ngay bên cửa sổ, có đặt sẵn một bộ bàn ghế bằng gỗ hoa lê thiết kế trang nhã. Ba người cùng ngồi xuống phóng mắt nhìn ra mặt hồ bao la bên dưới, từ vị trí này có thể ngắm trọn khung cảnh tốt tươi, tràn đầy sức sống của cả vương phủ.

Bách Linh sau lưng bưng băng tới, nháy mắt không khí mát mẻ thổi mái đầu tới. Ba người ăn chút dưa ướp lạnh, cùng hoa quả khô và nước ô mai. Tâm trạng buồn bã, ủ dột của Lý Tú Dung vừa rồi cũng dần dần buông lỏng.

“Đang vào hè, thời tiết oi nóng, ngay cả trong cung cũng không phải khi nào cũng có sẵn băng, chẳng ngờ vương phủ lại trữ nhiều băng như thế. Sau này mọi phải thường xuyên tới làm phiên tầu tầu thôi.”

An Thái gặm một khối bánh ngọt lạnh, mặt mày tràn đầy sự hài lòng, thích ý. Mặc dù nàng là công chúa, nhưng từ nhỏ đã được Đế Hậu cưng nựng, yêu thương, tính cách cởi mở, nhiệt thành, không câu nệ tiểu tiết.

“Dĩ nhiên là được. Hoan nghênh hai người thường xuyên ghé chơi.”

Tiêu Viện đáp, lại nhìn không được liếc nhìn Lý Tú Dung đang đứng bên lan can nhìn về phía xa. Đây là lần đầu tiên nàng cẩn thận quan sát tướng mạo nàng ấy. Trước kia chỉ cảm thấy cô nương này dung mạo thanh tú, bây giờ nhìn kỹ ngoài sự trong trẻo lạnh lùng còn có nét tao nhã đoan trang, hàng mi thon dài, mắt phượng sáng trong, khuôn mặt nhỏ nhắn như trứng ngỗng, dáng người cao gầy hơn nàng một chút, chính là kiều mỹ nhân không quá chói mắt nhưng càng ngắm càng cảm thấy đẹp.

Đặt lên bàn cân so sánh, An Thái với khuôn mặt tròn bụ bẫm, cùng đôi mắt to long lanh, càng nổi bật vẻ non nớt, thẳng thắn. Chẳng lẽ lý do T`ân Chí Thành không thích tiểu cô nương này vì ngoại hình quá mức thanh thu`ần, trẻ con của nàng ấy sao? Tiểu Viện suy đoán.

“Tên khốn Khổng Dương g`ần đây có đến vương phủ không?” An Thái thả dưa lạnh trong tay xuống, đôi mắt lấp lánh chớp chớp nhìn Tiểu Viện.

“Khổng Dương?” Tiểu Viện chưa từng nghe qua cái tên này, Lý Tú Dung nhanh chóng giải thích, “Khổng Dương là nữ danh của T`ân tiểu tướng quân.”

Tiểu Viện thoáng giật mình, nhỏ nhẹ đáp: “G`ần đây không thấy điện hạ nhắc đến ngài ấy.”

An Thái gật đầu nói: “Một thời gian nữa hẳn phải v`ề lại biên ải, g`ần đây chắc cũng tương đối bận rộn.” An Thái cúi đầu, được một lát lại liếc nhìn Lý Tú Dung bên cạnh.

Lý Tú Dung cũng là bạn thời thơ ấu của An Thái. Hai người từ bé đã quen biết. An Thái biết nàng nhân phẩm tốt, con người chính trực cho nên nhiều năm qua vẫn luôn thân thiết. An Thái cũng chẳng kiêng kị đi đâu gì, nói với Tiểu Viện: “Cửu ca ca có từng nhắc đến nữ nhân Khổng Dương đem v`ề từ Hậu Sơn không?”

Tiểu Viện có hơi kinh ngạc, nàng chỉ biết T`ân Chí Thành và Ngô Phàm Khâm xảy ra tranh chấp tại Hậu Sơn, dẫn đến xô xát, nhưng lý do vì sao nàng cũng không rõ tường tận. An Thái thấy nàng có vẻ thực sự không nắm được tình hình, thì bu`ồn bã nói: “Nữ nhân kia tên Tử Vân.”

Lúc này Tiểu Viện mới bừng tỉnh đại ngộ, nhớ tới dáng vẻ ti`ền hô hậu ứng tại Hậu Sơn của Tử Vân, cũng nhớ tới vẻ đẹp khiến bao nhiêu thế gia công tử sẵn sàng làm hạ th`ần dưới váy của nàng ấy, chẳng ngờ rằng, cuối cùng người chuộc thân cho nàng ta lại là T`ân Chí Thành.

Lý Tú Dung ngạc nhiên hỏi: “G`ần đây ta cũng nghe được vài lời đồn từ các thúc bá trong nhà. Nghe nói T`ân tiểu Tướng quân có chuộc thân cho

một nữ tử phong trần, còn đón nàng ta vào phủ làm thị thiếp. Nữ tử kia hình như khá nổi tiếng trong giới câu lan.”

An Thái ở trong cung tin tức đương nhiên không nhanh nhạy bằng Lý Tú Dung, bèn hỏi: “Nữ nhân đó, rất nổi tiếng ư?”

Tiểu Viện thầm nghĩ trong lòng, đâu chỉ nổi danh bình thường, có thể nói danh tiếng của Hậu Sơn một nửa đến từ nhan sắc diễm lệ của Tử Vân. Nhưng nàng không thể lên tiếng, hiện tại nàng là Tiễn Thục Viện, sự tình trong chốn phong trần nơi ngõ hẻm tường hoa, ‘nàng’ đương nhiên không biết.

Nhưng nhìn biểu cảm thất hồn lạc phách của An Thái, Tiểu Viện có thể rút ra một kết luận, nữ tử tuyệt đối không nên tùy tiện phó thác trái tim mình cho nam tử. Dù nữ nhân này có là người địa vị cao quý không thể chạm tới như công chúa, khi dính vào chữ tình cũng không tránh được nỗi đau xé gan, đứt ruột.

“Cửu tẩu tẩu, tẩu mau mau dạy ta cách để buộc chặt trái tim của một nam nhân đi.” An Thái kéo tay áo Tiểu Viện năn nỉ.

“Cái này...” Tiểu Viện nhất thời không biết trả lời sao cho phải.

“Tẩu tẩu người biết không? Ánh mắt Cửu ca nhìn người hoàn toàn khác biệt với ánh mắt huynh ấy nhìn người khác. Cây tỳ bà huynh ấy vẫn coi như trân bảo, yêu thương, nâng niu hết mực cũng có thể đem tặng tẩu. Huynh ấy trước giờ chán ghét tiệc tùng, lại có thể kiên nhẫn cùng tẩu tham gia Bách Hoa yến. Mau nói cho ta biết, tẩu đã làm gì khiến huynh ấy thay đổi đến vậy?” An Thái chân thành nhìn Tiểu Viện. Lý Tú Dung cũng ném đến một ánh mắt đầy dò xét.

“Kỳ lạ là ta cũng không biết, có lẽ là cảm giác mới mẻ.” Tiểu Viện nghĩ thầm trong lòng cảm thấy lý do này rất đúng với hoàn cảnh của nàng. Có lẽ bởi vì chưa từng tiếp xúc với hạng người như nàng cho nên chàng mới cảm thấy hứng thú.

“Cảm giác mới mẻ...” An Thái chậm rãi nhắc lại bốn chữ này.

Lý Tú Dung nhìn hai người, chán nản nói: “Có lẽ đây là một vấn đề không thể miêu tả một cách rõ ràng được. Không phải có một so sánh thế này sao? Thích một người giống như ho khan, không nhịn được.”

An Thái tinh ý liếc trộm Tiểu Viện một cái, lo lắng tâu tâu có nhận ra Lý Tú Dung lòng vẫn luôn không nguôi nhưng nhớ Trịnh Lan hay không? Nhưng Tiểu Viện không có vẻ gì ghen tức, khó chịu, còn cực kỳ đồng cảm gật đầu tán thành lời này.

Nàng ấy không quan tâm có nữ nhân khác tư tưởng phu quân của mình à? Vì tâu tâu quá rộng lượng ư?? Hay vì không thêm để tâm? An Thái thầm nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn không tin trong thiên hạ lại có nữ nhân có thể bao dung hạt cát ngay dưới mí mắt mình. Giống nổi uất hận của mẫu hậu dành cho ả Du phi đang đắc sủng nhất hậu cung vậy. Người chỉ hận không thể rút gân, lột da ả hồ ly tinh đó, về ngoài đi đêm đấm, khoan dung chỉ là giả vờ mà thôi.

Tiểu Viện trầm tư một lát, nói với hai người: “Ta nghĩ nam nữ có thể vui vẻ ở bên nhau là một chuyện vô cùng phức tạp. Có lẽ một người sẽ rung động vì tài hoặc hoặc dung mạo của một người khác, nhưng để bầu bạn bên nhau đến thiên trường địa cửu, mãi mãi không thay đổi, thì cần sự chia sẻ, động viên tôn trọng lẫn nhau từ cả hai phía. Chỉ khi thấu hiểu đối phương như hiểu chính bản thân mình, như thế mới là tình yêu đích thực.”

Lý Tú Dung nhìn Tiểu Viện, trên đời tại sao lại có một nữ tử không những sở hữu dung nhan tuyệt sắc, còn mang trong mình trái tim thông tuệ, sâu sắc như thế. Nàng dường như đã hiểu được tại sao Trịnh Lan lại rung động với người con gái này. Giai nhân xinh đẹp còn thông minh, sao có thể không yêu.

An Thái lại hoàn toàn không thể lý giải điều Tiểu Viện nói, chỉ khi thấu hiểu lẫn nhau mới gọi là tình yêu sâu đậm. Nàng yêu Trần Chí Thành nhưng hoàn toàn không hiểu được hắn.

“Nếu nói như thế, vậy ta và Trần Chí Thành thì sao?” An Thái khổ sở cúi đầu, “Ta không hiểu hắn, tuyệt nhiên không thể giải thích được hắn

ngĩ gì. Vì sao hấn có thể đưa một nữ nhân đã vấy bẩn vào phủ ngày đêm sênh ca, chẳng thềm đoái hoài đến kim chi ngọc điệp như bốn cung.”

Lý Tú Dung lần đầu tiên thấy An Thái thẳng thắn nói ra tâm tư mình như vậy, cảm thấy rất kỳ lạ. Nàng ta giương mắt nhìn sắc mặt tiểu công chúa, chỉ thấy vẻ bi thương mất mát đến đau lòng.

Quen biết nhiều năm Lý Tú Dung không nhin được nổi lòng trắc ẩn, an ủi: “Công chúa đừng quá đau khổ, không ai có thể hiểu được nỗi buồn của người hơn ta. Nhưng trong thiên hạ có vô số nam tử, chắc chắn sẽ có người nam tử ưu tú dành cho công chúa. Ép buộc một người không đặt trái tim nơi mình, không chỉ làm khó đối phương mà cũng làm khó bản thân ta, người thông minh không nên lao vào những chuyện điên rồ, thiệt thân.”

Tiểu Viện nhìn Lý Tú Dung, đột nhiên trong lòng tăng thêm sự thưởng thức với cô nương này. So với An Thái lỗ mãng, kiêu căng, Lý Tú Dung có sự trầm ổn, lý trí chẳng thua kém nam tử, tác phong hay lối suy nghĩ đều vô cùng quyết liệt, dứt khoát. Nàng ấy không ngại việc Tiểu Viện nhìn ra tâm tư của mình dành cho Trịnh Lan, nhưng lại dùng phương thức uyển chuyển, dịu dàng nhất để khuyên nhủ An Thái, đồng thời cũng tinh tế biểu đạt chính kiến của bản thân.

An Thái lại càng thêm buồn bã, nhẹ lắc đầu: “Không còn kịp nữa rồi.”

Tiểu Viện và Lý Tú Dung đều hết sức tò mò, trằm miệng một lời hỏi: “Cái gì không kịp nữa?”

An Thái bất đắc dĩ nói: “Phụ hoàng đã cho soạn thánh chỉ, chỉ hôn ta và Tần Chí Thành. Hiện tại chiến sự Tây Man là vấn đề cấp bách quan trọng của Đại Trịnh. Chiến tranh sắp nổ ra, vận mệnh quốc gia phụ thuộc rất lớn vào Đại tướng quân Minh Khải quân - Tần Hưởng. Từ xưa muốn quân thần một lòng, thông gia luôn là biện pháp nhanh nhất. Phụ hoàng nói đích công chúa chỉ có duy nhất mình ta. Muốn ta dù dùng cách nào cũng phải ổn định Tần gia, để Tần gia quân một lòng bán mạng cho Đại Trịnh, giữ yên biên giới.”

Tiểu Viện và Lý Tú Dung đều kinh ngạc không thốt lên lời.

An Thái là công chúa duy nhất của hoàng hậu, là viên minh châu trong lòng hoàng đế, hưởng tất cả mọi cung chiêu, thiên vị, chẳng ngờ trong mắt Đế vương, đích công chúa duy nhất này cũng lắm cũng chỉ là một quân bài, chỉ có đi đâu quân bài này đáng giá hơn một chút.

“Việc đó... còn có thể cứu vãn được không?” Lý Tú Dung dò xét hỏi, nàng cảm thấy dù không có nữ nhân Hậu Sơn kia, An Thái gả cho Tần Chí Thành cũng không thể sống hạnh phúc, hưởng chi bây giờ...

An Thái khoát khoát tay, nói: “Đối với Đại Trịnh mà nói, cha con Tần gia trong quân nhất hô bách ứng, rất có uy vọng, là người không thể thay thế. Hiện tại tình hình biên quan căng như dây đàn, địa vị của quan võ càng lúc càng cao. Ý của mẫu hậu ta, là muốn gả ta cho một thế gia tay nắm binh quyền, đây mới là mối hôn sự có giá trị với bà. Mẫu hậu không có con trai, Du Phi lại ỷ sủng mà kiêu, chỉ có quân quyền ủng hộ sau lưng, người mới có thể vững vàng ngẩng đầu chắc hậu vị.”

Tần Chí Thành không thích An Thái. An Thái hiểu rõ. Mặc dù nàng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ hy vọng nơi Tần Chí Thành, nhưng cũng không còn sốt ruột gả cho hắn. Có đi đâu qua ít ngày nữa Tần Chí Thành sẽ về biên ải phía Bắc, một lần đi này không biết qua mấy năm mới trở lại, hoàng hậu giữ chặt tay An Thái, cầu xin nàng nhất định phải nắm chắc thời cơ, giúp bà vững vàng ngẩng đầu trên bảo tọa. Nàng chưa từng thấy một vị mẫu nghi thiên hạ nào yếu đuối như thế, đành đồng ý hôn sự này.

Thời điểm ba người ở Trạm Vương phủ, thánh chỉ tứ hôn đã được đưa tới Tần phủ. An Thái nói không kịp nữa, chính là ám chỉ việc này.

Nàng đã từng ngờ nghếch cho rằng mẫu hậu muốn nàng gả cho Tần Chí Thành là bởi vì bà biết nàng đem lòng thầm thương hắn. Không ngờ mình chỉ là một quân cờ của hoàng thất mà thôi.

Vì hôn sự của An Thái, Lý Tú Dung muốn vui cũng chẳng vui nổi, buồn bã nói: “Dân chúng đều cho rằng những tiểu thư lá ngọc cành vàng như chúng ta kiếp trước phải tích vô số đức nên kiếp này mới có thể sinh ra trong gia đình cầm y ngọc thực. Nhưng lại không biết, từ xa xưa đáng thương nhất chính là những đứa trẻ sinh trong gia tộc vương hầu. Một khi

nước mất nhà tan, chỉ có nước lang thang phiêu bạt chân trời góc bể. Cho dù may mắn sống trong thời bình, cũng bị phụ thân, huynh đệ lợi dụng, lấy ra làm con cò chính trị nhằm trao đổi lợi ích, nào có nửa phần tự do tự tại?”

Tự do... Tiểu Viện thầm lặp đi lặp lại hai chữ này trong lòng. Từng có lúc nàng bị những kẻ buôn người càn cố, bị Kim bà bà lợi dụng, thứ đời này nàng khao khát muốn có nhất chính là tự do.

Nàng cứ nghĩ rằng chỉ có mình không có tự do, chờ đợi tự do, khát cầu tự do, nhưng trên người thay hai vị quý nhân trước mặt nàng đây cũng không có tự do, họ cũng giống nàng bị đem ra trao đổi, lợi dụng, có đi ầu dùng một kiểu cách nghe có vẻ tôn quý để che đậy bụng bí bản chất mà thôi.

Ba người đều trăn mặc không nói. Thùng trữ băng bên cạnh đã tan hết thành nước. Ba người cũng không cảm thấy nóng, thậm chí trong lòng còn cảm thấy thoáng lạnh run.

Cầu thang Siêu Nhiên Lâu vọng đến tiếng bước chân. Trịnh Lan chậm rãi đi lên, nhìn thấy ba người thần thờ ng ỡ đó, mặt đ ầy tâm sự. Hoa quả ướp lạnh trên bàn không ai động tới, băng trong thùng trữ băng tan hết thành nước chẳng ai đoái hoài, nhin không được bật cười một tiếng: “Trời nóng như thế, cũng không sai hạ nhân thêm băng? Nhìn dáng vẻ ba người lại lạnh như băng. Sao mới từ hầm trữ băng đi ra à?”

Lý Tú Dung vội vàng đứng dậy thi lễ, Tiểu Viện và An Thái lúc này mới lấy lại phản ứng, làm lễ theo.

An Thái b ữ môi nói với Trịnh Lan: “Cửu ca huynh nói một câu hỏi thăm bình thường thì chết à? Chúng muội không kêu nha hoàn thêm băng là bởi vì đang hết sức chuyên chú thỉnh giáo công phu của Cửu tẩu, xem tẩu ấy dùng biện pháp gì mà có thể khiến huynh ngoan ngoãn nghe lời như vậy.”

Trịnh Lan không nóng không lạnh cười đáp: “Thật sao?? Vậy thỉnh giáo đến đâu r ỡ?”

“Đang giảng đến chỗ quan trọng thì Cừu ca đến, phá hỏng cả không khí.” An Thái tức giận thở phào nói: “Cho nên hôm nào mọi lại đến học hỏi. Lần này chưa học được, lần sau sẽ chăm chỉ lĩnh giáo.”

An Thái kéo tay Lý Tú Dung, làm bộ muốn cáo lui, nàng không quên hẹn Tiểu Viện vài ngày nữa sẽ ghé qua, ngoài ra còn mong muốn Tiểu Viện nghĩ biện pháp mời cả Tần Chí Thành đến. Trước đại hôn, An Thái hi vọng có cơ hội khiến Tần Chí Thành hồi tâm chuyển ý. Dù trong lòng hẳn đã có người khác, nhưng chỉ cần hắn chịu để dành một góc nhỏ cho nàng, An Thái cũng cảm thấy lòng được an ủi phần nào.

Trước khi đi Lý Tú Dung ý vị thâm trường nhìn trộm Trịnh Lan một chút, chàng vẫn phong thần tuấn lãng như thế, nét cao ngạo, khinh cuồng thời niên thiếu chẳng hề thay đổi, đặc biệt là đôi mắt luôn nhìn thế gian với vẻ lạnh nhạt, hờ hững, như thể chẳng để tâm đến khói bụi hồng trần.

Nhưng... gương mặt này giờ đã thuộc về một nữ nhân khác.

Trong khoảnh khắc Trịnh Lan bắt được cái nhìn đầy ẩn ý của Lý Tú Dung, trong lòng chàng không chút gợn sóng, quay lưng lại phóng mắt nhìn về phía quang cảnh hồ nước mênh mông.

Phía sau vọng đến tiếng An Thái và Lý Tú Dung chậm rãi rời đi.

Bên trong Siêu Nhiên Lâu chỉ còn lại Tiểu Viện và chàng.

Chương 25: Yêu Cầu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiểu Viện nhìn xuống dưới lầu, bóng An Thái và Lý Tú Dung đã khuất xa, nhưng nàng vẫn còn chìm đắm trong những suy tư vừa rồi, ánh mắt thoáng thất thần.

Trịnh Lan ngửa xuống bên cửa sổ, cầm cái chén vừa rồi Tiểu Viện dùng dở, uống nốt chỗ nước ô mai còn lại.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Trịnh Lan hỏi nàng.

Tiểu Viện lấy lại tinh thần, cười trừ, lắc đầu, nói: “An Thái công chúa được chỉ hôn cho Tần tiểu Tướng quân.”

Trịnh Lan mới từ trong cung ra, gần đây Hằng Xương Đế bàn bạc rất nhiều sự vụ quan trọng với chàng, trong đó đương nhiên có cả chuyện hôn sự của An Thái.

“À. Ra là chuyện này.” Trịnh Lan nhìn Tiểu Viện, cảm thấy vừa rồi nàng ngần người chắc chắn không chỉ vì việc của An Thái.

“Công chúa nói nàng ấy không muốn vội vàng gả đi như vậy.” Tiểu Viện sắp xếp từ ngữ, khéo léo diễn đạt: “Điện hạ có thể cầu xin một ân điển từ bệ hạ, tạm thời hoãn lại cửa hôn sự này không?”

Trịnh Lan bật cười: “Ái phi nhanh như vậy đã lây cái bệnh thích xen vào chuyện người khác của đám hoàng thân quốc thích rồi sao? Thật sự đã coi mình là trưởng tâu của công chúa?”

Vốn định trêu chọc mấy câu, nào ngờ nhìn thấy đáy mắt rã rời, vẻ mặt sầu bi khổ sở của nàng....

Trịnh Lan thả cái chén trên tay xuống, ép bản thân nghiêm túc lại: “Lần này Lạc Đan Vương vào kinh, việc thông gia chắc chắn không thể kết thúc.

Biên quan phía Bắc sắp tới chắc chắn sẽ có biến. Chiến tranh là đi đâu không thể tránh khỏi. Cho nên lão hoàng đế mới gấp gấp thúc tiến hôn lễ như vậy. Đây cũng chẳng phải chuyện nhỏ nhất yêu đương nam nữ đơn thuần.”

Thời điểm giải thích thế cục hiện tại, hàng mày chàng cau lại, chàng trước nay luôn ghét phải giải thích việc mình làm, dù có là lão Hoàng đế chàng cũng thà rằng bị chửi mắng, chịu phạt, cũng không chịu giải thích dông dài. Nhưng Tiểu Viện luôn có bản lĩnh khiến chàng sẵn sàng làm những việc mình ghét bỏ, một cách tự nguyện.

Hơn nữa, hôn lễ này diễn ra, người khổ sở không chỉ có một mình An Thái công chúa, Tần Chí Thành mặc dù từ thuở bé đã quen biết An Thái, nhưng giữa cả hai không có chút tình cảm nam nữ, hôn sự này chưa diễn ra đã khiến tất cả đầu mệ mỗ, đau đầu.

Tứ hôn là ân sủng đặc biệt, là sự lôi kéo, cũng là sự giảm thị, đốc thúc của quân dành cho thần. Thần tử không thể từ chối và không có quyên từ chối thánh chỉ ban hôn của thiên tử. Nếu cự tuyệt chính là bất trung, hưởng chi đó lại là đích công chúa duy nhất của hoàng đế hệ hạ.

Tần Chí Thành cảm thấy vì nước hi sinh là một việc vô cùng dễ dàng, vô cùng hiển nhiên, nhưng vì nước cưới vợ lại quá mức khó khăn.

Tiểu Viện nghe Trịnh Lan giải thích xong, nét mặt càng buồn bã, nhưng vẫn thức thời đáp: “Quốc gia đại sự, dân nữ không hiểu nhiều. Chỉ là cảm thấy đáng tiếc cho tiểu công chúa, gả cho một người không yêu mình.”

Nét không vui nhanh chóng biến mất trên mặt Trịnh Lan, chàng cong môi hỏi Tiểu Viện: “Thế ái phi thì sao? Gả cho người thích mình, có phải không cảm thấy tiếc nuối gì nữa phải không?”

Tiểu Viện hoài nghi ngẩng đầu nhìn chàng.

Đây là lần đầu tiên chàng thừa nhận thích nàng, mặc dù giọng điệu nửa đùa nửa thật, quái quái, gở gở.

Nhưng Tiêu Viện nhìn thế cục hết mực thấu triệt, rõ ràng, nàng biết, bản thân chỉ là kẻ gả thay, không phải thật sự “gả” tới vương phủ. Hai người cũng chưa từng làm việc vợ chồng thật sự nên làm.

Tiêu Viện lẳng lẳng không đáp, nét mặt nặng nề trầm tư, Trịnh Lan hiểu trong tâm nàng căn bản chưa từng thừa nhận mình đã gả cho chàng, cảm xúc phiền muộn vừa xưa đi chốc lát, lại lần nữa ùa về.

“Đúng rồi, đa tạ điện hạ ban thưởng cây tỳ bà quý. Dân nữ không xứng với vật quý giá kia.” Tiêu Viện nhớ tới cây [Hạc Lệ] trong thư phòng, lập tức mở miệng cảm tạ Trịnh Lan.

“Nếu cảm thấy không xứng với nó thì càng nên nâng niu, gìn giữ nó cẩn thận. Mặc dù ta đã tặng cho nàng, nhưng sau này nàng không được phép chơi trước mặt nam nhân khác.” Trịnh Lan muốn nhìn thấy chút cảm xúc khác lạ trên khuôn mặt giai nhân, dù chỉ là một thoáng vui mừng thoáng qua.

Nhưng nét mặt nàng vẫn thế, trầm ổn yên ả, tựa mặt hồ lặng sóng.

Một cây đàn quý, giá trị liên thành không nói, lại còn là di vật duy nhất mẫu thân chàng để lại... tim nữ tử này làm bằng đá hay sao?

Trịnh Lan lạnh lùng nhìn nàng.

“Lý cô nương cũng biết cây tỳ bà này. Cây đàn này là vật mà lệnh từ vô cùng yêu quý đúng không?” Tiêu Viện nhỏ nhẹ hỏi.

Trịnh Lan ngẩng xuống cạnh cửa sổ, chậm rãi gật đầu, đáp: “Đúng thế. Ta muốn tìm một cây đàn tốt hơn của tên mọi rợ kia tặng cho ái phi. Cỡ nó mới có thể.”

Khoảnh khắc Tiêu Viện thật tâm cảm động, không phải bởi vì cây tỳ bà kia giá trị liên thành, vô cùng quý giá, mà là bởi vì đối với Trịnh Lan nó có một ý nghĩa đặc thù không thể thay thế được. Nàng trầm nghĩ muốn nói lời cảm tạ, nhưng lời đến khóe miệng lại chẳng nói ra được, tâm tình hết sức phức tạp.

Một lúc sau, Hải Thăng đứng dưới cầu thang xin chỉ thị: “Điện hạ, thiên phòng hỏi hôm nay điện hạ và vương phi muốn dùng bữa ở đâu?”

“Vân Hương Nguyệt Ảnh.” Trịnh Lan thuận miệng phân phó, Vân Hương Nguyệt Ảnh chính là tâm điện trong viện của Tiểu Viện. Trịnh Lan thích nhất nhìn dáng vẻ thỏa mãn của nàng khi ăn cơm.

Lúc này Tiểu Viện mới để ý hoàng hôn đã buông xuống, trễ như vậy rồi, lúc xế chiều trời còn oi nóng ngọt ngọt, vậy mà giờ lại thấy hơi lạnh.

Hai người đi xuống lầu, trở về tâm điện dùng bữa.

Về mặt ẩm thực Trịnh Lan là người tương đối tiết chế giản dị, hoàn toàn khác với các vương tử hoàng tôn ưa thích thưởng lãm sơn hào hải vị, khẩu vị của chàng thiên về thanh đạm, mộc mạc. Trái ngược hoàn toàn với chàng Tiểu Viện lại thích ăn thịt, thời gian trước nhà bếp đã thăm dò cẩn thận sở thích ăn uống của vương phi, cho nên bữa ăn thường có thêm mấy đĩa đồ ăn vặt, lúc trước khi điện hạ còn chưa thành hôn, gần như không có mấy món này trong thực đơn.

Trịnh Lan đặc biệt thích nhìn Tiểu Viện dùng bữa, nàng ăn cực kỳ nghiêm túc, như thể trong nội tâm nàng, mỗi một đĩa đồ ăn đều đáng trân quý kính trọng, từng miếng cơm đều được nàng nhai kỹ nuốt chậm, tư thái tràn đầy thành kính.

Nuốt một ngụm canh thịt bò, Tiểu Viện ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chuyên chú của chàng, bèn hỏi: “Điện hạ vì sao lại nhìn ta như thế?”

“Bởi vì đẹp.” Trịnh Lan cầm một chén trà hoa nhai lên từ tốn uống một ngụm.

Tiểu Viện thấy tâm tình chàng không tệ, đã chẳng còn biểu cảm thiếu kiên nhẫn trên Siêu Nhiên Lâu vừa rồi, mới dám tỏ vẻ hỏi chuyện mà ban sáng mình thắc mắc: “Điện hạ, kỳ thực độc trong cơ thể ta vẫn chưa giải được đúng không?”

Trịnh Lan thoáng ngạc nhiên, mặc dù thần sắc nàng không quá mức lo sợ, nhưng đôi mày đẹp khẽ nhíu lại. Chàng có chút đau đầu, nghĩ xem nên giải thích với nàng thế nào. Dù sao triệu chứng phát độc của độc này có chút đặc thù.

Thật sự phải nói cho nàng sao?

Thấy Trịnh Lan suy tư, nghi vấn trong lòng Tiêu Viện càng chắc chắn hơn vài phần.

“Điện hạ, độc này khá nghiêm trọng, phải không?”

Trịnh Lan nhìn nàng, không đáp. Trong thời gian ngắn như vậy Cô không có khả năng nghiên cứu được giải dược.

Tiêu Viện trầm mặc một hồi, lại hỏi.

“Điện hạ, cái kia... Hạc Lệ... Người có thể lấy lại không?” Tiêu Viện đặt hai tay trên đầu gối, có hơi lo lắng.

Nghe nàng nói câu này, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó không kìm được tức giận, quát: “Hôm nay nàng có nhiều vấn đề muốn nói quá nhỉ! Xưa nay bản vương tặng đồ không quen lấy lại.”

Cơn giận này ngoài bu ồn bực còn có vài phần xấu hổ.

Chàng đem vật mình nâng niu, trân quý tặng nàng, nàng không những không vui mừng cảm động khôn xiết, còn muốn trả lại.

Đúng là không màng sống chết? Rốt cuộc nữ tử này muốn nói gì.

Tiêu Viện vẫn hết sức chân thành, nàng không bị khí thế của chàng dọa sợ mà lui.

Một đôi con mắt trong suốt như hồ thu, chăm chú nhìn chàng, đóa hoa điên trên trán cũng lộ ra vẻ điềm đạm, yêu kiều.

“Điện hạ... vẫn là... không nên thích loại người như ta.” Nàng chậm rãi mở lời, giọng điệu đờ đẫn đo.

“Loại người như nàng, nàng là loại người nào?”

Sắc mặt Trịnh Lan đanh lại, cực kỳ khó coi, im lặng chờ nàng nói tiếp.

“Điện hạ, mặc dù chính ta tự biết rõ bản thân chưa từng rơi vào phong trần, nhưng xuất thân ta thấp hèn, lại lớn lên trong chốn câu lan, xuất thân như vậy, nếu chỉ làm thị thiếp hoặc ngoại thất của thế gia công tử bình thường còn có thể... Nhưng người đường đường là hoàng tử cao quý, văn thao võ lược, tài năng trác tuyệt, thông tuệ hơn người, nữ tử có thể xứng với người, có thể sánh vai bên cạnh điện hạ, nhất định phải là quý nữ danh môn, xuất thân trâm anh thế gia như Lý Tú Dung hoặc Tiễn Thục Viện thật. Chứ không phải kẻ có thân phận hèn mọn, lai lịch không rõ ràng giống tiểu nữ.”

Trịnh Lan lạnh lùng nhìn nàng, không ngờ người con gái can đảm, tức trí đa mưu như nàng lại còn cái nhìn phiến diện, tự ti đến vậy.

Ánh mắt người đời là thứ xưa nay Trịnh Lan xem thường nhất. Chàng luôn hy vọng Tiễn Thục Viện cũng không cần quan tâm đến cái nhìn của nhân thế, sống tự tại, sống vì mình, cho mình.

Tiến Thục Viện thấy chàng không đáp, bèn nói thêm: “Từ ngày đầu gặp gỡ trên Hậu Sơn, đến hiện tại hào phóng tặng tỳ bà. Điện hạ, tình cảm người dành cho dân nữ có mấy phần thật lòng?”

Trịnh Lan trề mắt, ngậm thừa nhận bản thân thích nàng, sự tức giận dần dần nguôi bớt, chỉ còn lại một đôi mắt trong suốt biết nói đắm đuối nhìn Tiễn Thục Viện, như thể đang thổ lộ: “Ta thích nàng. Ta thực sự đã thích nàng rồi. Ta thừa nhận.”

Tiến Thục Viện không né, không tránh, thẳng thắn nhìn lại, tiếp tục nghiêm túc nói ra ý nghĩ của bản thân: “Điện hạ siêu phàm thoát tục, phong thái ung dung, phóng khoáng đa tình, người thích ai thì thích người đó. Nhưng sự tự do đó, là bởi vì người xuất thân cao quý, người có tư cách, có điều kiện

sống một đời ung dung thanh tao. Còn dân nữ. Thân phận thật của tiểu nữ, sớm muộn cũng sẽ bị bại lộ, giấy không gói được lửa.”

“Ra nàng sợ lộ tẩy? Vậy bản vương có thể cam đoan bảo vệ nàng chu toàn, nàng không cần lo lắng.” Trịnh Lan nhẹ nhàng đáp, nhưng trong lòng chàng lại băn khoăn, liệu rằng lời hứa đơn thuần này có thể xua tan mây đen và mâu thuẫn trong lòng Tiểu Viện hay không.

Chàng quả thực không hiểu, từ ngày nhập phủ đến nay, nàng vẫn luôn nhu thuận, ngoan ngoãn, hôm nay đột nhiên lại nhạy cảm đến kỳ lạ. Chẳng lẽ Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán còn có tác dụng khiến người ta đổi tính đổi nết hay sao?

Tiểu Viện thấy chàng không hiểu, nhin không được bật cười, nàng sắp xếp lại suy nghĩ một lát mới nói tiếp: “Dân nữ từ thuở nhỏ đã không có ai bên cạnh che chở, quen bị lợi dụng, bị trao đi bán lại, điện hạ mặc dù thường xuyên trêu đùa, chọc tức dân nữ, nhưng luôn hết mực bảo vệ, thậm chí có thể nói là đối xử vô cùng dịu dàng, trù mến. Phần tình nghĩa này, dân nữ rất trân trọng, biết ơn. Thế nhưng đi đâu dân nữ mong muốn nhất không phải là sự che chở, mà là tự do.”

“Tự do...” Trịnh Lan rơi vào suy tư, hai chữ này đối với Tiểu Viện đến cùng mang ý nghĩa lớn đến thế nào.

Tiểu Viện gật gật đầu: “Dân nữ xuất thân nghèo hèn, cho nên từ bé đã luôn khát khao hướng đến tự do. Khi gặp điện hạ, dân nữ từng cho rằng, chỉ cần giữ được mạng sống, an toàn sống sót, thì tương lai có thể có được tự do. Nhưng sau bao chuyện xảy đến, tiểu nữ mới ngộ ra cho dù là Thiên Thục Viện thật, hay lá ngọc cành vàng, xuất thân cao quý như An Thái công chúa, cũng không thể làm chủ hôn nhân đại sự của chính mình. Nữ tử không thể nắm giữ vận mệnh của bản thân, thì mãi mãi không thể có được tự do chân chính.”

“Cho nên?”

“Nên ở bên điện hạ, không phải lựa chọn từ thâm tâm tiểu nữ. Như thế đối với người mà nói chẳng phải là thái độ khinh hờn, bất kính hay sao?”

Dân nữ từ đầu chí cuối đầu lấy danh phận của Tiễn Thục Viện mà đến bên người, ở bên cạnh điện hạ, không phải vậy ư?”

Trịnh Lan bỗng nhiên hiểu được, đi đầu Tiễn Viện đang cố gắng truyền tải đến chàng.

“Đi đầu điện hạ muốn là chân tình của Tiễn Viện. Nhưng nếu không có được tự do tối thiểu, dân nữ không thể nhìn rõ được, dân nữ ở bên người là tình cảm chân thành hay chỉ là thói quen, chỉ là một hình thức đối phó.”

Trịnh Lan nhìn dáng vẻ u sầu, cùng ánh mắt chân thành thống thiết có nàng, có chút đau đầu về lối tư duy quá mức táo bạo này. Nhưng đồng thời chàng cũng hy vọng mình có thể hiểu thêm suy nghĩ, cảm nhận của Tiễn Viện.

Trước kia, Tiễn Viện muốn cầu xin ân huệ từ chàng, mong chàng thả nàng đi, đơn giản chỉ là lo lắng sau khi chuyện lộ tẩy sẽ bị khép vào tội khi quân. Khi đó chàng còn có thể dùng quyền lực bức ép, cự tuyệt nàng. Thế nhưng thời gian trôi qua, chàng càng ngày càng bị cô nương này thu hút, dần dần thích nàng, yêu nàng, từ đó rơi vào nỗi sầu lo được lo mất. Chỉ mong có thể cột chặt nàng lại bên mình. Đây là lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm kiếp người Trịnh Lan thật lòng thật dạ rung động với một cô nương. Chàng phóng túng, tự tại đã quen, đây là lần đầu chàng nghiêm túc với một mối quan hệ, muốn trân trọng một người đến thế.

Nhưng nàng, vẫn muốn đi sao?

“Nàng hết nói thân phận khiêm tốn gì đó, rồi lại nói không cho phép bản vương thích nàng. Lúc sau lại tỏ lộ mình thân bất do kỷ, không biết liệu mình có thực tình muốn ở lại bên cạnh bản vương hay không? Quanh co lòng vòng mãi, chẳng phải ý nàng là muốn bản vương thả nàng đi hay sao? Rõ ràng chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi.” Trịnh Lan cố gắng giả bộ, qua loa trách mắng nàng vài câu, nhưng ánh mắt lại vô cùng chăm chú âm thầm quan sát tâm tình nàng.

“Vâng, điện hạ nói không sai.” Thần sắc nàng hết sức bình tĩnh, thậm chí còn có chút quả cảm, không sợ đương đầu, quyết tuyệt đáp: “Mong

điện hạ thả ta trở lại dân gian, dân nữ chỉ là hạng phàm phu tục tử, không muốn bị cuốn vào vòng xoay tranh đoạt hoàng quyền. Cũng không muốn phải sống trong nơm nớp lo sợ, không muốn tính kế lừa gạt người. Huống chi...”

Sắc mặt nàng đột nhiên nặng nề “Huống chi, độc trong cơ thể tiểu nữ không thể giải trừ, có lẽ không sống được bao lâu nữa. Chỉ còn lại chút thời gian ít ỏi, tiểu nữ không muốn sống trong danh phận của người khác, không được làm theo ý mình.”

Thì ra, nàng cũng biết sợ chết.

Sự trăn trở nơi nàng ấy là kết quả của bản lĩnh nhiều năm lang bạt giang hồ, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi.

Tim Trịnh Lan như bị người bóp chặt, ngay cả thả nàng đi chàng còn chẳng nỡ, sao có thể để nàng chết được.

Nếu không vì vòng xoáy quyền lực bản thủ, tham lam này, nàng cũng sẽ không trúng độc.

Những kẻ đã làm tổn thương nàng, tất thảy đều không đáng được sống. Đáy mắt Trịnh Lan thoáng rực lên sát khí lạnh lẽ.

Tiểu Viện tưởng rằng yêu cầu của mình đã chọc giận chàng, nhưng nàng đã lựa chọn thẳng thắn nói ra, bản thân cũng lường trước kết quả xấu nhất. Nếu như Trịnh Lan chỉ say mê tư sắc của nàng, nàng nhất định sẽ vạch ra kế hoạch đào tẩu bằng bất cứ giá nào. Nhưng Trịnh Lan chân thành đối đãi với nàng, nàng cũng muốn dùng chân tình đáp lại.

Nếu đã chân thành đối mặt, đương nhiên không sợ chàng phật ý.

Trịnh Lan giận dữ bỏ ra ngoài, đến cửa, chàng đột nhiên dừng lại, nhưng không quay đầu, chỉ chậm rãi nói: “Trong cơ thể nàng có độc, là Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán. Độc này sau khi uống bốn mươi chín ngày mới mới phát độc. Thi châm giúp nàng là để trì hoãn độc phát tác. Cho dù bằng bất kỳ giá nào, trước khi độc phát, bản vương cũng sẽ nghĩ ra cách bảo

toàn tính mệnh của nàng. Chờ độc giải trừ, sẽ tùy ý nàng, chân trời góc bể nàng muốn đi đến đâu cũng được.”

Tiêu Viện nhìn chàng rời đi, bóng lưng đầy phẫn nộ, xen lẫn cô đơn.

Tự do? Chàng thật sự có thể cho nàng ư?

Chương 26: Ngưỡng Mộ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Trịnh Lan rời đi, một đêm không trở về tầm điện.

Nửa đêm nửa hôm, Trạm Vương điện hạ không yên ổn nằm trong tầm điện, lại đi thẳng một mạch ra ngoài. Nha hoàn Bách Linh nghĩ hai vị chủ tử lại cãi nhau, bèn giả vờ không thấy, lẳng lặng hầu hạ Tiểu Viện tắm rửa.

Tiểu Viện mặc áo ngủ màu trắng, suối tóc đen óng rũ xuống tận eo, dưới ánh trăng đen huyền như gấm.

Nàng nằm xuống giường nhưng mãi trần trọc không ngủ được.

Nàng lấy hết dũng khí mới dám thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng với Trịnh Lan, nhưng không ngờ, chàng lại thoải mái đáp ứng. Nhưng bóng dáng phần nộ lại có vài phần bi ai lúc rời đi, cứ dằn vặt trong tim nàng, chẳng thể nguôi ngoai.

Từ khi hai người quen biết, chàng vẫn luôn giữ thái độ cao ngạo, khinh cuồng, mỗi lời nói ra đều mang vẻ châm chọc, khiêu khích, khiến người ta khó có thể nắm bắt tâm tư. Nhưng khí thế ngạo mạn, bề nghệ ấy dường như cũng tạo cho kẻ đối diện cảm giác chàng vô cùng mạnh mẽ, cường đại, chẳng để bất kỳ thứ gì vào trong mắt.

Trước đây vì chàng quá mạnh mẽ, nàng cảm thấy dù bất cứ khi nào rời đi cũng không cảm thấy chàng bị thua thiệt đi đâu gì.

Nhưng hiện tại hình như có điều gì đó đã đổi khác. Tiểu Viện nhắm mắt lại, ép buộc bản thân mình chìm vào giấc ngủ, dừng lại những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng.

Nhưng không những không thể vào giấc, mà cơ thể còn càng ngày càng nóng lên.

Không biết có phải tối nay không có ai thi châm không, mà từ trong cơ thể cuộn trào lên một dòng nước nóng.

Cuối cùng Tiểu Viện vẫn quyết định ng ẩ dậy, châm nển, ng ẩ xuống trước bàn trang điểm, tùy ý chỉnh lại trang dung, khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng ra bên ngoài, sai Bách Linh lấy đèn, xách váy bước nhanh về phía thư phòng.

Trịnh Lan không có ở Phàn C ầm viện.

Trên thực tế, chàng không có mặt trong phủ thượng, chẳng biết đã đi nơi nào.

Hải Thăng đứng gác đêm trước cửa thư phòng, thấy đêm đã khuya Vương phi còn tìm đến, buồn bực nói: “Điện hạ không có trong thư phòng, không phải buổi tối hai người còn đến Vân Vương Nguyệt Ảnh dùng bữa sao?”

Bách Linh ném cho Hải Thăng ánh mắt ra hiệu, Hải Thăng nhìn sắc mặt không thoải mái của chủ nhân, lòng thầm suy đoán tình hình.

Không tìm được Trịnh Lan, lòng Tiểu Viện không khỏi cảm thấy trống rỗng, nhưng nàng không định trở về

“Trong thư phòng của điện hạ có sách liên quan đến độc dược không?” Tiểu Viện hỏi Hải Thăng.

Hải Thăng đốt đèn, dẫn Tiểu Viện đi vào trong thư phòng ch ờng t ờng t ờng lớp lớp giá sách bằng đ ờng.

Sách được sắp xếp chỉnh t ờ, chia thành từng loại rõ ràng, từ nông học đến lịch sử, thậm chí còn có cả thư tịch của Tây Man và Đông Nhung. Nhìn số lượng sách khổng lồ, đa dạng về chủng loại này Tiểu Viện mới mừng rỡ được sự yên bác, đọc rộng, hiểu nhiều của Trịnh Lan.

Cuối cùng đã tới khu vực sách về độc dược, y học, Tiểu Viện và Bách Linh chong đèn pha lê, đứng lên trên ghế, tìm sách.

Mất một hồi lâu, rốt cuộc hai chủ tớ cũng tìm thấy dòng “Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán” bên trong cuốn “Tuyển tập Đại Trịnh kỳ độc”.

“Phân loại: Kịch độc. Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán, Thời hạn phát độc: 49 ngày kể từ ngày trúng độc. Nếu như trong 49 ngày xảy ra việc ân ái, độc sẽ được chuyển dời sang cơ thể người kia, người trúng độc tự khắc sẽ được giải độc. Người thừa kế độc được thất khiếu chảy máu cho đến chết. Chỉ người luyện thành Phù Diêu Thần Công hoặc sở hữu nội lực thâm hậu, vận công đè ép độc được, mới có thể trì hoãn thời gian độc phát tác.”

Người luyện thành Phù Diêu Thần công, hoặc là người có nội lực thâm hậu...

Tiểu Viện cẩn trọng suy nghĩ từ ngữ trong sách, hỏi Hải Thăng: “Điện hạ võ nghệ cao cường, nội lực thâm hậu, đúng không?”

Hải Thăng chưa từng thấy Trạm Vương điện hạ sử dụng võ công bao giờ, nhưng nhiều năm hầu hạ bên cạnh cũng có nghe phong thanh, bèn đáp: “Cái này... Tiểu nhân cũng không rõ. Có đi đâu trong kinh có người nói, điện hạ thuở nhỏ đã tập luyện võ công, lại được danh sư chỉ điểm, xác thực võ nghệ siêu quần, còn về nội lực... tiểu nhân không hiểu lắm... cho nên...”

“Ừ.” Tiểu viện gập cuốn “Tuyển tập Đại Trịnh kỳ độc” lại, đưa cho Bách Linh mang về tâm điện.

Trước đây Trịnh Lan từng nói với nàng, độc này chỉ cần viên phòng là có thể giải, nàng còn tưởng chàng nói hươu nói vượn trêu chọc mình, không ngờ thực sự có cách giải độc kỳ quái như vậy.

Chắc hẳn kẻ hạ độc biết rõ Trịnh Lan nội lực thâm sâu, bình thường chàng lại hành sự cẩn trọng đa nghi, không tìm được cơ hội hạ độc, vì thế mới thông qua nữ sắc bỏ độc chàng. Đúng là kẻ nội tâm độc ác, hèn hạ, vừa có thể giết nàng diệt khẩu, giúp bọn chúng giữ bí mật chuyện khi quân, vừa có thể tiêu diệt Trạm Vương. Quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Nếu như kẻ hạ độc là Tiễn Trọng Mưu vậy lão ta đang mưu tính đi đâu gì? Đào nương tử chỉ cần một chén canh có độc, hoặc một cây độc châm

cũng dễ dàng biến nàng thành cái xác mãi mãi không thể tiết lộ bí mật của lão được nữa.

Tiểu Viện vô tình nghĩ đến Thái tử. Trịnh Lan trước nay yêu lối sống nhàn vân dã hạc, không mê quyên lực, vô tâm với chính trị, trong triều ắt không có kẻ nổi dã tâm hãm hại chàng. Vì vậy chỉ còn khả năng duy nhất là chàng trở thành mục tiêu của cuộc chiến tranh giành hoàng vị. Dù sao đến cả một tiểu cô nương như Tiểu Viện cũng nhìn ra được, trong tất cả hoàng tử của mình, người Hằng Xương Đế thưởng thức nhất là Trịnh Lan.

Cả đêm thao thức, trời đã tờ mờ sáng. Bách Linh ngáp một cái, Tiểu Viện thu dọn cẩn thận tài liệu mình đã đọc, sau đó kéo Bách Linh trở về tấm điện nghỉ ngơi.

Một đêm này, Trịnh Lan sau khi rời khỏi vương phủ bèn tới tìm Tần Chí Thành.

Trong viện tử, Tần Chí Thành ng ồi uống rượu giải sầu, không phải uống kiểu thưởng thức, nhâm nhi mà từng bát từng bát lớn nuốt xuống. Tử Vân ở bên cạnh hầu hạ, chăm sóc hẩn, thấy Trịnh Lan bước tới, thì dịu dàng, đoan trang hành lễ.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tử Vân chàng hơi bất ngờ. Nàng ta không còn khoác trên mình trang dung diễm lệ, hay xiêm y lộng lẫy dành cho hoa khôi như ở Hậu Sơn Trà Tự nữa.

Trong một thoáng chàng suýt nữa không nhận ra Tử Vân.

Cũng đúng, sau khi Tần Chí Thành chuộc thân cho nàng ta, Tử Vân chính là thị thiếp của Tần phủ, từ biệt chốn phong nguyệt hồng trần, đương nhiên cách ăn mặc, trang diễm cũng sẽ khác đi.

Từ khi vào phủ tướng quân Tử Vân rửa sạch duyên hoa, thường ngày trang diễm mộc mạc, tóc cũng chỉ tùy ý vấn lên, nhìn không khác gì một thị thiếp nhà quan gia bình thường. Nhưng nàng ta vẫn cực kỳ am hiểu cách

phối hợp phục sức và xiêm ý. Nàng mặc một bộ thường phục màu xanh ngọc, đồng màu với giày, chỉ đeo duy nhất một chiếc vòng vàng đơn giản trên cổ, trang sức lóng lánh kết hợp cùng thường phục màu xanh ngọc vừa tôn lên nét thanh lịch, đoan trang lại không mất đi vẻ quý phái.

“Ồ. Khách quý đã lâu không gặp.” Tần Chí Thành đặt chén rượu xuống, kéo Trịnh Lan ngồi xuống bên cạnh. Trịnh Lan nhìn được ra người huynh đệ này của mình đang mượn rượu giải sầu, thẩn nghĩ vừa hay, hai người họ cùng có chuyện trần trở, cũng coi như có nạn cùng chịu.

“Tử Lưu, sao huynh cũng có vẻ buồn phiền thế? Bị trái ớt nhỏ đuổi ra khỏi nhà sao?” Tần Chí Thành đã chếch choáng say.

Trịnh Lan nhìn Tử Vân đang đứng một bên, Tần Chí Thành sức nhớ ra, chuyện của Tiểu Viện là bí mật, lập tức lau khoé miệng, dịu dàng phân phó Tử Vân: “Vân Nhi, mọi đi nghỉ đi, hai huynh đệ chúng ta có vài lời muốn nói riêng.”

Tử Vân cung kính hành lễ, ngoan ngoãn lui ra.

Trịnh Lan bưng bình rượu, tự rót cho mình, đồng thời buông lời trêu chọc: “Bản vương tới là muốn chúc mừng Tần tiểu Tướng quân sắp hưởng trọn phúc thọ tề thiên. Hoa khôi đệ nhất kinh thành cũng bị người cướp về phủ, giờ kim chi ngọc điệp cũng từ trên trời giáng xuống Tần phủ.”

Tần Chí Thành bật cười: “Thôi đi, đừng làm ta buồn cười. Tử Lưu, ta vẫn luôn xem An Thái như thân mọi mọi. Nếu nói về tình huynh mọi, so với huynh ta thậm chí còn giống ca ca của mọi ấy hơn.”

Nhất thời Trịnh Lan không biết Tần Chí Thành và An Thái ai mới là người đáng thương hơn. Chiều chỉ tứ hôn đã được ban bố xuống buổi trưa hôm qua. Hoàng hậu giật dây Hằng Xương Đế sắp xếp hôn sự vào bảy ngày sau, vừa vắn trước khi Tần Chí Thành trở về biên giới một ngày.

Vì hậu vị và quyên thế, Hoàng Hậu đúng là vội vàng không nhìn được nữa.

“Ta mặc kệ, ta chỉ muốn dẫn Tử Vân tới biên quan.”

Tần Chí Thành buồn bực rót đầy một ly rượu.

“Từ khi nào người lại có tình có nghĩa thế? Trước kia không phải không thích “Loại người từ chốn kia” sao?” Trịnh Lan đoạt chén rượu trong tay hắn, mặc dù tử lượng của Tần Chí Thành cực tốt, nhưng khắp xung quanh vỏ rượu đã chất đầy thành đống quả thực không nên uống thêm nữa.

“Mới đầu, ta đúng là thấy sắc nổi lòng tham. Nhưng mà... nhưng mà Tử Lưu, Vân Nhi là một cô nương tốt. Đừng nói biên ải nghèo nàn, dù có là núi đao biển lửa, nàng ấy cũng sẵn lòng đi cùng ta. Ta không thể phụ nàng. Nàng ấy...” Tần Chí Thành lại gần, Trịnh Lan muốn tránh hơi rượu nồng nặc bốc ra từ người hắn, thế nhưng Tần Chí Thành vẫn mặt dày sát lại, hai mắt híp lại, vui vẻ nói: “Trong lòng Vân Nhi chỉ có ta. Huynh nói xem có trùng hợp không?... So với trái Ớt nhỏ nhà huynh, nàng ấy có tâm hơn nhiều.”

Trái Ớt nhỏ vô tâm... Tần Chí Thành thuở nhỏ đã không thích thi từ văn chương, nhưng dùng hình ảnh để ví von Tiêu Viện lại cực kỳ sinh động, chuẩn xác.

Trịnh Lan đỡ Tần Chí Thành đã say khướt, nằm xuống dưới bệ cửa, dựa vào giường la hán, lời vừa rồi tuy rằng của kẻ say, nhưng lại đâm vào lòng Trịnh Lan nhưc nhối, khó chịu.

Tử Vân bưng khăn nóng tiến đến, cung kính hành lễ với Trịnh Lan, ánh mắt không liếc chàng nhiều hơn một cái. Có lẽ đối mặt với những chuyện xảy ra trong quá khứ, hiện thời nàng ta lại càng câu nệ cấp bậc lễ nghĩa hơn. Ngẫm lại dáng vẻ phong tình vạn chủng, điên đảo chúng sinh một thời của hoa khôi đệ nhất kinh thành... tất cả chỉ vì kế sinh nhai.

Tử Vân dịu dàng, đau lòng nhìn Tần Chí Thành, cầm khăn ấm, ngồi bên mép giường tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán hắn.

Trong mắt chỉ thấy sóng sánh nét nhu tình, hết một vỏ rượu ngon muốn giấu cũng chẳng giấu được hương thơm ngào ngạt.

Trịnh Lan dứt khoát lui về sau mấy bước, ngẩng xuống tú đôn bên cửa sổ.

Lúc này Trần Chí Thành đã hoàn toàn mê man, hắn nắm chặt tay Tử Vân, ánh mắt đầy si mê, lưu luyến: “Nàng yên tâm.”

Tử Vân cúi đầu khẽ cười một tiếng, không chút ngưng ngượng, hỏi lại Trần Chí Thành: “Tướng quân muốn ta yên tâm đi đâu?”

Trần Chí Thành liếc nhìn Trịnh Lan ngẩng cách đó không xa, đáp: “Nàng yên tâm, ta sẽ không để cho mọi người này bắt nạt nàng đâu.”

Tử Vân có hơi xấu hổ. Trần Chí Thành to gan thổ lộ, hứa hẹn với nàng trước mặt Trịnh Lan khiến lòng nàng xuyên xao rung động, nhưng lại không biết hành động ấy to gan lớn mật cỡ nào: “Tướng quân say rồi. Chớ nói lung tung.”

Trần Chí Thành biết nàng không tin mình, cong cong khóe môi mỉm cười, nói với Trịnh Lan: “Trở về bẩm báo bề hạ, Trần Chí Thành ta đời này chướng mắt nhất là nhìn đám hoàn khố ăn chơi trác táng, con người ta cũng sẽ không vì tiền đồ công danh mà cưới nữ tử mình không thích, cho dù có là kim chi ngọc diệp chăng nữa.”

Tử Vân kinh hãi, hoảng sợ nhìn về phía Trịnh Lan, nhưng không ngờ, trên khuôn mặt tuấn đạt ấy chẳng có chút cảm xúc, thịnh nộ, ngược lại trên môi nở nụ cười xán lạn, thoải mái, nhưng đang nói vài câu chuyện phiếm với tri kỷ. Chàng còn không nóng không lạnh buông lời trêu chọc: “Trần đại tướng quân người là người si tình, tại hạ biết. Các người cứ ân ái mặn nồng, đừng kéo người ngoài như ta vào làm gì.”

Kỳ thực Trịnh Lan đang tự giấu cột bản thân, chàng nhìn tình cảm Trần Chí Thành và Tử Vân dành cho nhau, vô cùng ngưỡng mộ. Cùng là giờ tay cứu kẻ phong trần, sao lại khác nhau đến thế? Tiểu Viện vĩnh viễn sẽ không bao giờ trao cho chàng ánh mắt thâm tình như Tử Vân nhìn Trần Chí Thành.

Không chỉ không cho còn luôn mồm đòi chàng trả “tự do”.

Trịnh Lan không muốn làm bóng đèn, chậm chậm đi ra khỏi phòng. Nhìn khoảng sân đông đầy ánh trăng, chàng lặng lẽ cảm nhận hương hoa lài thơm ngát đến mê người.

Mẹ chàng và Tần Chí Thành đều mất sớm. Có đi đâu Tần Hưởng đại tướng quân sau này vẫn một mực trấn giữ biên ải, không chịu tục huyênh. Phủ tướng quân không có nữ chủ nhân chăm lo, trang hoàng, chỉ có võ tướng thay nhau canh gác, sắp xếp cho nên không tránh được sự vắng vẻ, quạnh hiu. Từ sau khi Tử Vân vào phủ, các bồn cây được lấp đầy đủ loại hoa sắc sỡ, khung cảnh chung quanh cũng được bài trí tinh tế hơn, có sức sống hơn hẳn ngày trước.

Còn tình cảm của nàng ta dành cho Tần Chí Thành, không chỉ có chăm sóc, quan tâm, mà còn có si mê, quyến luyến. Đó cũng chính là thứ tình cảm khuyết thiếu mà những người như chàng, như Tần Chí Thành khao khát, nhớ nhung.

Chương 27: Chúc Thọ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kỳ thực Trịnh Lan không muốn thừa nhận, hiện tại chàng có chút hâm mộ Tần Chí Thành, hâm mộ hắn đã có được trái tim của người trong lòng, hâm mộ hắn và Tử Vân đều hiểu rõ lòng đối phương, yêu thương, sát cánh bên nhau.

Chàng vốn định quay lại phủ, thì phía sau lưng vọng đến tiếng bước chân, Trịnh Lan quay đầu nhìn thấy Tử Vân áo xanh như ngọc bước tới, đứng cách chàng tầm một trượng lẳng lẳng nhìn chàng ánh mắt đầy lo lắng.

“Phu nhân có chuyện gì. Cứ nói đừng ngại.” Trịnh Lan gọi Tử Vân là ‘phu nhân’ khiến sự bối rối, khẩn trương của nàng ta cũng được tinh tế hoá giải.

Chàng tiến lên một bước, hỏi: “Hôm nay tiểu tướng quân quá chén, lời nói ra cũng không biết nặng nhẹ. Bệ hạ ban hôn, là lời vàng ý ngọc, nhất định không thể chỉ vì một Tử Vân mà khiến tướng quân treo tội danh bất trung, bất nghĩa trên lưng.”

Trịnh Lan trầm mặc thở dài một hơi, biết Tử Vân đang lo lắng đi đâu gì, vì vậy chậm rãi nói: “Khổng Dương tự biết phải làm gì, phu nhân không cần lo lắng.”

Tử Vân gật đầu, giọng điệu Trịnh Lan lạnh nhạt, vẫn đậm phong kinh, vừa hay giúp áp lực, căng thẳng trong lòng Tử Vân nguôi bớt.

Hàng mi đang chau lại rồi cuộc cũng giãn ra, nàng chân thành cảm tạ Trịnh Lan, đồng thời cũng đem những lời giấu kín trong lòng thẳng thắn nói ra: “Danh xưng phu nhân này Tử Vân tự thấy không đảm nhận nổi. Tiểu tướng quân vào sinh ra tử quanh năm suốt tháng buôn ba trên lưng ngựa, công huân cao quý, là bậc anh tài điện hạ coi trọng, cũng là lương duyên xứng lứa vừa đôi với công chúa. Bây giờ mặc dù trong ngoài phủ

tướng quân đã có ta lo liệu, nhưng đến ngày công chúa nhập phủ, Tử Vân chắc chắn sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của thiếp thất, một lòng phụng dưỡng chủ mẫu, quyết không để tiểu tướng quân phải khó xử. Mong điện hạ có thể giúp Tử Vân truyền đạt tâm ý đến công chúa điện hạ.”

Trịnh Lan gật đầu, trong lòng hơi xúc động. Vị hoa khôi đã từng danh chấn kinh sư, có bao kẻ sinh tình nguyện làm hạ thê dưới váy, vậy mà giờ đây có thể vì Tần Chí Thành mà bỏ lại tất cả vinh quang, lừng lẫy năm xưa. Chàng không hiểu tại sao một nữ tử có thể hy sinh đến thế vì tình yêu.

“Người thích hẳn ở điểm nào?” Trịnh Lan nhìn bóng dáng người nam tử đang nằm gục trên giường La Hán đằng sau Tử Vân.

Có vẻ giờ nàng mới hoàn hồn, nghĩ một lúc mới nhận ra Trịnh Lan đang hỏi vấn đề gì.

“Thực không dám giấu diếm, Tử Vân mặc dù từng có điểm danh, nhưng dù sao cũng chỉ là nữ tử làng chơi bị các công tử, quý tộc coi như món đồ, chỉ có tiểu tướng quân thật lòng coi thiếp như trân bảo. Cho thiếp tôn nghiêm và tình yêu thương, thậm chí không tiếc kháng cự tuyệt hôn ước. Phần ân tình này, cả đời Tử Vân sẽ không quên. Thiếp nguyện vì tiểu tướng quân máu chảy đầu rơi, quyết không từ nan.”

Khi nói mấy lời này đáy mắt nàng lấp lánh, đó là thứ ánh sáng trượng nghĩa mà chỉ các nữ tử giang hồ, chìm nổi nơi hồng trần lạnh bạc mới có được.

Trịnh Lan trần mặc, nhưng đáy lòng lại gợn sóng.

Tôn nghiêm và tình yêu, từ quan bảo vệ ân tình... Chàng thẫn mẫn niệm những chữ này, sau đó quay người rời đi, không nói thêm gì nữa.

Lòng chàng đã có đáp án mình cần.

Thời điểm Trịnh Lan trở lại Trạm vương phủ đã là buổi trưa, Tiều Viện vẫn còn đang ngủ say.

Bách Linh xoa xoa mắt đứng dậy, phân phó nha hoàn chuẩn bị đồ ăn vì nghĩ có lẽ vương phi sau khi tỉnh dậy có thể sẽ đói bụng.

Thấy vương gia bước vào tâm điện, Bách Linh kính cẩn nhỏ giọng thỉnh an.

“Đêm qua vương phi mất ngủ sao?”

Bách Linh thấy Điện hạ vẫn quan tâm vương phi như thế, trong lòng mừng thầm, thưa: “Hôm qua sau khi điện hạ rời đi, vương phi nói cảm thấy trong người nóng nực, khó chịu, thêm nhớ thương điện hạ, nên đã tới thư phòng tìm người.”

“Vương phi tới thư phòng?”

“Vâng, vương phi thấy điện hạ không có ở đó, nên đã sai Hải Thăng dẫn đường tìm một quyển sách. Vương phi đọc quyển sách đó rất lâu.” Bách Linh cầm cuốn [Tuyển Tập Đại Trịnh Kỳ Độc] đưa cho Trịnh Lan xem. “Nô tỳ không biết chữ, chính là cuốn này.”

Trịnh Lan bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra thứ độc tà môn này, Tiểu Viện cũng hiểu đại khái.

Trịnh Lan ngồi bên mép giường, nhìn Tiểu Viện đang ngủ say, nghĩ thầm dù thân xác nàng ở đây, nhưng tâm hồn nàng vẫn luôn hướng tới tự do, muốn bay thoát khỏi vòng tay chàng. Nghĩ tới đó, lòng Trịnh Lan đau thắt.

Đời này kiếp này, chàng chưa bao giờ trải qua cảm giác lo lắng được mất, thấp thỏm như thế.

Tiểu Viện tỉnh lại, thấy Trịnh Lan đã trở về, ngồi dậy nói: “Điện hạ, đêm qua người đã ở đâu?”

“Trong mộng nàng không thấy bản vương sao? Kỳ thực bản vương chẳng muốn đi đâu, chỉ muốn ở trong giấc mộng của ái phi.”

Bách Linh tinh ý lui ra. Thiện Huệ bung chậu đ ồng định bước vào phòng, bị Bách Linh khoát khoát tay ra hiệu kéo ra ngoài: “Hai vị chủ tử đang làm hoà.”

Tiểu Viện ng ẩ dậy, xỏ giày, nhấc thấy cuốn [Tuyển Tập Đại Trịnh Kỳ Độc] trong tay Trịnh Lan.

Chàng không nóng không lạnh, hỏi nàng: “Không được sự đ ồng ý của ta, tự ý c ần đ ộc của ta đi. Hành động như vậy được không? Sau này giả sử ái phi muốn rời đi, lỡ không muốn cứ thế trốn mất, thuận tay đem hết trân tàng cỗ tịch quý giá của ta đi luôn thì phải làm sao?”

“Điện hạ có lòng trắc ẩn hay chẳng? Chỉ là mong muốn biết mình còn bao nhiêu thời gian của một kẻ trúng phải kịch độc thôi mà.” Tiểu Viện cự lại.

Kỳ thực Trịnh Lan rất đau lòng, hiểu rõ sự đáng sợ của loại độc này, có lẽ nàng còn cảm thấy sợ hãi hơn.

Chàng đến trước bàn, rót cho nàng một ly trà súc miệng.

Tiểu Viện quan sát sắc mặt Trịnh Lan, chàng có vẻ không giận, vẫn giọng nửa đùa nửa thật trêu chọc nàng như ngày thường. Không hiểu sao lòng Tiểu Viện cảm thấy an tâm hơn, c ần tách trà lên uống một ngụm.

“Toàn nói gì mà trải qua gian khổ, đột nhiên được hưởng vinh hoa phú quý không quen. Ta thấy ái phi tiếp nhận sự h ầu hạ của ta cũng khá thu ần thực, thoải mái đó chứ. Bản vương còn chưa từng h ầu hạ ai đâu.” Trịnh Lan nhìn nàng, m ồm miệng thì sắc sảo, chẳng thua ai, nhưng ánh mắt lại rất đối dịu dàng, nhu hoà.

“Sống đã chẳng được bao lâu, còn bị hoàng tự h ầu hạ, sợ sẽ giảm thọ.” Tiểu Viện đặt chén nước xuống, chế nhạo Trịnh Lan, nào ngờ lại chọc chàng tức dậy, bị Trịnh Lan bế bổng lên ôm vào trong lòng.

“Gì mà sống không được bao lâu. Còn nói hươu nói vượn nữa ta cho người khâu miệng lại.”

“Người hay nói hươu nói vượn là điện...”

Tiểu Viện còn chưa nói hết câu, môi anh đào đã bị một vật thể ấm áp ẩm ướt che lấp. Sau đó là cảm xúc mềm mại của đầu lưỡi đối phương dần xâm chiếm khoang miệng nàng.

Tiểu Viện kinh ngạc đến mức hai mắt trừng lớn, nhưng so với Trịnh Lan sức nàng quá yếu, chỉ đành thúc thủ vô sách, gơ tay chịu trói. Đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, phối hợp quẩn quýt cùng chàng.

Đến cuối cùng Tiểu Viện vẫn lấy hết dũng khí đẩy Trịnh Lan ra, hơi thở rối loạn, gập gáp, hai má nàng vô thức đỏ ửng, ánh mắt tức giận chằm chằm nhìn người nam tử trước mặt.

Trịnh Lan thấy Tiểu Viện giận dữ trừng mình, nhưng lại không hề chột dạ, khí định thần nhàn thoải mái nói: “Cái miệng này luôn nói mấy lời bản vương không thích nghe, cho nên đành chặn lại.”

Chùa Khai Nguyên, vùng ngoại ô.

Du phi mặc một bộ cung trang bằng gấm trắng, đi dọc hành lang chùa, tiến về phía trước. Khai Nguyên là chùa của Hoàng gia, vì thế bách tính không thể tùy ý vào thắp hương. Hôm nay theo theo quen Du phi đến Khai Nguyên cầu phúc cho Hằng Xương Đế, thuận tiện ngắm cảnh chùa chiền.

Nhưng sau khi rời khỏi Đại Hùng Bảo Điện, nàng ta lập tức vứt bỏ tùy tùng, bước nhanh tới khu tăng xá vắng người đằng sau chùa. Nơi ấy có một người đang chờ nàng ta.

Du phi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, tà áo quét trên đất, khẽ sột soạt. Bên trong phòng tối tăm, vắng lặng. Ánh nắng yếu ớt xuyên qua rèm cửa mong manh rơi vào bên trong. Trịnh Dũng mặc một thân tăng y trắng, nửa nằm nửa ngồi trên giường La Hán, bụng hơi phệ, dáng vẻ khiến Du phi cảm thấy như thể quay lại thời điểm nàng ta lần đầu nhập cung, bái kiến Hằng Xương Đế. Ngày ấy dáng vẻ bệ hạ cũng mập mạp, bệ vệ như vậy. Phòng quá tối, nàng ta không nhìn rõ, hàng mày khẽ cau lại.

“Du mỹ nhân, cô đã chờ được nàng rồi.”

“Ra chủ trì chùa Khai Nguyên đã bị người mua chuộc, điện hạ thật là thần thông quảng đại.” Giọng điệu Du phi ôn tồn, dịu dàng, mang theo vài phần nũng nịu khiến bất kỳ nam nhân nào nghe thấy lòng cũng mềm nhũn.

Trịnh Dũng ra vẻ biếng nhác, nhưng giọng nói lại hung ác, nham hiểm: “Chỉ là một cái miếu hoang, ngay cả Ngự Lâm Quân trấn giữ kinh kỳ, cô còn có thể dễ dàng bỏ vào trong túi.”

“Xem ra, điện hạ đã quyết tâm.” Du phi ném cho hắn một ánh mắt ma mị, phảng phất sắp câu hồn đoạt phách đối phương.

Trịnh Dũng đứng lên, từ phía sau chậm rãi ôm lấy nàng ta, chậm rãi nhét vào tay áo Du phi một bình sứ màu lam, sau đó vùi mặt sâu bên búi tóc giai nhân, hít một hơi thật sâu, nói: “Trước đại hôn của An Thái một ngày, bỏ thuốc này vào canh của lão hoàng đế. Qua một thời gian nữa, nàng sẽ được toại nguyện... ngẩng lên ngôi vị thái hậu.”

Đôi bàn tay mập mạp, phì lủ kia cực kỳ không quy củ, cố tình lấn mò vào trong vạt áo Du phi sờ soạng một hồi: “Nếu mỹ nhân không chê, hoàng hậu cũng không vấn đề.”

Đáy mắt Du phi tức khắc nổi lên đục vọng tham lam, một tràng cười lớn vang vọng giữa toà tầng viện thanh tịnh, vắng người. Trên cành cây, một con quạ đen giật mình phẫn phật bay lên, che mất một khoảng ánh sáng.

Từ ngày hôn Tiểu Viện, Trịnh Lan cực kỳ hạn chế ghé Vân Hương Nguyệt Ảnh, luôn lúi húi trong thư phòng bận rộn công vụ, Tần Chí Thành cũng thường xuyên ghé tới, hai người sẽ thân thân bí bí nghị sự đến tận khuya.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Trịnh Lan hỗ trợ Tần Chí Thành chuẩn bị đại hôn, nhưng Tiểu Viện thoáng lơ mơ cảm thấy đây không phải nguyên nhân, chỉ có người biết nội tình mới hiểu Tần Chí Thành đau đầu, chán nản với hôn sự này đến nhường nào, tuyệt nhiên sẽ không bỏ tâm sức vào.

Tiểu Viện chợt nhớ tới một người khác, hiện vẫn đang dưỡng thương trong phủ thượng. Nhân lúc Trịnh Lan bận bịu công việc, nàng muốn tranh thủ tới xem tình hình người kia.

“Bách Linh, tới phòng chẻ củi cùng ta một chuyến.” Không đợi Bách Linh kịp phản ứng, Tiểu Viện đã nhanh chân bước ra.

Bách Linh nhanh chóng gọi Ngân Tuệ, hai nàng cùng theo Tiểu Viện đến phòng chứa củi. Từ ngày Kim Tam ở lại đây dưỡng thương, Trịnh Lan đã ra lệnh cho thị vệ ngăn không cho phép Vương phi tới thăm.

Trước cửa phòng củi quả thật có vài thị vệ đứng gác, còn có cả đồ đệ của Hải Thăng - tiểu thái giám Vạn Gia.

“Bản cung chưa từng gặp người. Tránh ra.” Tiểu Viện cơ hồ dồn toàn bộ năng lực, cố diễn ra thái độ hống hách, ngang ngược của người bề trên.

Ai ngờ chiêu này lại chẳng có tác dụng với Vạn Gia.

Sư phụ Hải Thăng đã đặc biệt dặn dò, đưa bé ngọc nghêch, thật thà này chỉ biết răm rắp nghe theo: “Nô tài là đồ đệ của Hải công công, phục mệnh sư phụ hầu hạ ở hậu viện. Sư phụ đã bàn giao, vương phi không được phép vào đây.”

Bách Linh kéo tay Tiểu Viện nói: “Vương phi chúng ta trở về đi.”

Tiểu Viện đành phân phó Bách Linh: “Em đi xem thử thương thế người bên trong thế nào rồi, sau đó ra truy vấn lời lại cho ta. Điện hạ không cho ta vào trong, nhưng đâu có ra lệnh cấm người bên cạnh ta vào đó.”

Vạn Gia không ngăn Bách Linh, bởi vì điện hạ chỉ hạ lệnh cấm Vương phi đi vào. Tiểu Viện thầm cảm thấy may mắn, cũng may tiểu thái giám này không đến nổi quá cứng nhắc. Nếu không chỉ sợ Bách Linh cũng chẳng vào được.

Bách Linh tuân mệnh đi vào kho chứa củi, chỉ chốc lát sau đã đi ra, bẩm lại tình hình với Tiểu Viện: “Thương thế người kia đã tốt hơn nhiều rồi,

ma ma mới bung vào, nhìn hấn ta ăn uống thoải mái, không còn gì bất tiện nữa.”

Tiểu Viện thở phào nhẹ nhõm nói: “Được rồi. Chúng ta đi thôi.”

Thời điểm đi qua Phàn Cầm viện, Tiểu Viện nhìn thấy hạ nhân bung trà đang đi vào cổng chính. Thủ vệ Minh Khải Quân của Tần tiểu Tướng quân đứng gác ngoài cửa. Kẻ nào kẻ ấy mặt mày hung dữ, bộ dạng uy nghiêm, đúng là đáng vẻ anh dũng, thiện chiến của quân đội được đào tạo bài bản, tinh nhuệ.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Viện nhìn thấy Minh Khải Quân trong truyền thuyết, so với lời đồn đại còn uy vũ hơn nhiều, khiến lòng nàng không khỏi tôn kính.

“Điện hạ, gần đây có vẻ bận rộn nhiều việc.” Tiểu Viện nhìn Phàn Cầm viện xa xa, lẩm bẫm nói vu vơ.

Bách Linh ngỡ rằng Vương phi đang phàn nàn việc điện hạ ham mê công việc, ít lui tới hậu viện, bèn an ủi: “Có lẽ vương gia đang bận bịu công tác chuẩn bị cho hôn sự của Tần tiểu tướng quân và công chúa, nên ít tới thăm người.”

Tiểu Viện lắc đầu, thẩn thaim tính thời gian. Ba ngày nữa là đại hôn của An Thái, không biết hiện tại tâm trạng của tiểu công chúa ra sao.

“Phủ công chúa còn chưa xây xong, bệ hạ lại gấp gáp thúc giục chuyện thành hôn. Nghe nói phía biên cảnh giáp Tây Man đang có biến động khó lường, ngày tân hôn thứ hai, tiểu tướng quân đã phải lên đường ra tiền tuyến.” Lúc Bách Linh nói lời này, đáng vẻ cực kỳ lo lắng.

Biên giới Đại Trịnh và Tây Man nghe thì có vẻ xa, nhưng thực tế lại tương đối gần, chỉ cách kinh thành khoảng hơn 200 dặm. Nếu biên quan có biến, người kinh hãi, hoảng sợ nhất chính là dân chúng đế đô.

Dù sao, 60 năm trước, đại quân Tây Man đã từng tấn công thẳng vào kinh thành Đại Trịnh, thế giặc như chẻ tre, nếu khi ấy không phải Uy Viễn

đại tướng quân Tiết Chiêu và Chấn viễn đại tướng quân Tần Hưởng chia thành hai đường tạo thành thế gọng kìm, bẻ gãy thế công của Tây Man, không chừng Đại Trịnh đã chỉ còn là tàn tích về một vương quyền lụi tàn trong sử sách.

Chỉ tiếc, Tiết Chiêu tướng quân trong cuộc chiến khốc liệt năm ấy đã lấy thân đền nợ nước, đây là trang sử huy hoàng mà người Đại Trịnh ai ai cũng biết.

Từ đó người duy nhất trấn trụ biên quan chỉ có phụ tử Tần Hưởng tướng quân.

“Chỉ mong biên quan thái bình, không xảy ra chiến tranh loạn lạc.” Ngân Tuệ buồn bã nói, sắc mặt ảm đạm. Tiều Viện chợt nhớ ra nhà tiều cô nương này ở Hình Bắc, thuộc khu vực biên giới của Tây Man và Đại Trịnh. Mặc dù nàng mang thân nô tì, nhưng phụ mẫu vẫn còn khỏe mạnh, đang làm nông kiếm sống tại Hình Bắc.

Tiều Viện kéo tay Ngân Tuệ, an ủi nàng: “Đừng lo lắng. Nếu thực sự xảy ra chiến tranh, Vương phủ có thể thu nhận phụ mẫu của em, dù gì phủ ta cũng đang thiếu nhân lực.”

Ngân Tuệ chân thành nói lời cảm tạ. Có đi đâu phụ mẫu nàng đều đã cao tuổi, đường xa xóc nảy, khó có thể buôn ba đến tận kinh thành. Tiều Viện không nói gì thêm, nàng cảm thấy chiến tranh thật quá mức tàn khốc. Nhưng cũng vì vậy nàng càng thêm kính nể Tần Chí Thành. Mặc dù ngày thường hần hành xử lỗ mãng, tính cách bốc đồng, ngôn từ quá mức thẳng thắn, nhưng đến cùng vẫn là người anh hùng xả thân bảo vệ đất nước.

Đúng lúc này, gã sai vặt trong phủ chạy đến thông truyền, báo Lý Tú Dung và Ngô Phàm Vân tới cầu kiến vương phi.

Tiều Viện cho người đưa hai nàng tới phòng khách, còn mình đổi một bộ quần áo trắng thêu hoa nhẹ nhàng, bước vào sảnh. Ngô Phàm Vân và Lý Tú Dung đang đợi ở đó.

Ngô Phàm Vân thấy Tiểu Viện, lập tức nở nụ cười bỡ ngỡ, nịnh nọt, giọng điệu ngọt ngào hỏi thăm: “Biểu tỳ, ta tới chúc thọ.”

Tiểu Viện thoáng kinh ngạc hỏi: “Chúc thọ?”

Thấy Tiểu Viện quên mất sinh nhật của chính mình, Ngô Phàm Vân thoáng ngạc nhiên, nói: “Hôm nay là sinh nhật của biểu tỳ, sao đến cả sinh nhật mình người cũng quên được thế?”

Sắc mặt Tiểu Viện tức khắc tối đen, nhưng ngay sau đó đã lấy được bình tĩnh, thông thả đáp: “Nhìn ta này, đầu óc đúng là không dùng được nữa. Đạo này bận bịu nhiều việc, chuyện quan trọng như vậy cũng quên.”

Ngô Phàm Vân vội vàng bung một hộp gấm lên, bên trong là một bộ trang sức quý giá, là một món quà mang phong cách của mấy gia đình quan thương như Ngô gia.

Giao xong phần quà sinh nhật này cho Tiểu Viện, Ngô Phàm Vân mới hậm hực than vãn: “Cũng đúng, biểu tỳ là chủ mẫu, đương nhiên bận trăm công nghìn việc. Chủ mẫu của nhà chúng ta cũng ngày đêm vất vả lo sắp xếp các công việc trong phủ đệ không như mẹ ruột ta chỉ là một di nương, cả ngày nhàn nhã không xem kịch thì ngắm hoa. Dù thế, Nhị ca của còn không hiểu chuyện, thương thế vừa lành đã đến kỹ viện ăn chơi, trác táng. Biểu tỳ có rảnh thì tới nhà muội chơi, thuận tiện khuyên huynh ấy mấy câu.”

Tiểu Viện biết người Ngô Phàm Vân nhắc tới là Ngô Phàm Khâm, lập tức lấy lý do thoái thác: “Ta cũng muốn đi, chỉ có đi đâu việc trong vương phủ...”

Lý Tú Dung đứng một bên lẳng lặng không nói nửa lời, nhưng tất cả thần sắc biết hoá trên khuôn mặt Tiểu Viện đều bị nàng ta chuyên chú quan sát. Nhất là lúc Tiểu Viện hỏi Ngô Phàm Vân một câu “Chúc thọ?”

Nàng ta cực kỳ kinh ngạc. Nào có người còn không nhớ ngày sinh nhật mình.

Thâm tâm nàng ta nổi lên nghi ngờ, bèn mở miệng nhàn nhạt hỏi Tiêu Viện: “Hôm nay sinh nhật, Tả thừa tướng phủ không phải người tới đón vương phi về nhà ngoại ư?”

Chương 28: Châu Trâm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiểu Viện vừa bị Ngô Phàm Vân ‘tấn công’ cho trở tay không kịp, thoát cái đã nhanh chóng khôi phục lại sự tr ầm ổn, bình tĩnh, thông d ồng đáp Lý Tú Dung: “Đại hôn của công chúa sắp tới, điện hạ và T ần tiểu tướng quân cả ngày bận rộn không có thời gian cùng ta trở về nhà. Ta một mình trở về nhà ngoại sợ sẽ truy ền ra tin đồn thất thiệt không hay.”

Nhắc tới hôn sự của công chúa, Lý Tú Dung mới giải thích: “Hôm qua hoàng hậu nương nương truy ền ta và Phàm Vân tiến cung, chính là vì muốn chúng ta giúp đỡ một chân một tay chuẩn bị đại hôn. Phàm Vân nói hôm nay là sinh nhật vương phi nên kéo ta tới đây chúc mừng. Đáng tiếc ta không biết trước nên chưa chuẩn bị quà.”

Dứt lời, Lý Tú Dung rút từ trên búi tóc một cây châu trâm, bên trên đính một viên Đông Hải Kim châu lớn, Lý Tú Dung nói: “Đây là cống phẩm năm ngoái sứ thần Đông Nhung tiến công lên hoàng đế bệ hạ. Kim châu cũng chẳng phải trang sức gì quá quý giá, nhưng hiếm có ở hạt châu đính trên thân trâm, hiếm có viên trâm châu nào hình dạng hoàn mỹ như vậy. Hôm nay vội vàng tới, không chuẩn bị được chu đáo, trâm này coi như góp thêm vào số lượng trang sức của Vương phi.”

Tiểu Viện cảm thấy món quà này quá quý giá, “Đây là vật huyệ n chủ trâm trọng, quá mức trân quý...” Nàng đang định cự tuyệt, Lý Tú Dung đã nhanh tay tháo xuống, gỡ cây mai trâm trên đầu Tiểu Viện xuống, cài châu trâm lên giúp nàng.

“Châm hoa mai này coi như quà đáp lễ vương phi tặng ta.”

Tiểu Viện trước nay chưa từng ghét bỏ Lý Tú Dung, giờ lại càng thêm yêu thích tính cách thẳng thắn của nàng ấy, vì vậy không từ chối nữa, chỉ đáp: “Đa tạ thịnh tình của huyệ n chủ.”

Chiếc châu trâm này quả thực giá trị liên thành, là món trang sức Lý Tú Dung yêu thích nhất. Nàng chịu tặng cho Tiểu Viện, đương nhiên vì bởi bản thân có hảo cảm với Tiểu Viện nhưng mặt khác là do có tư tâm.

Nếu như người trong lòng nàng thích vị mỹ nhân sở hữu đoá Hoa Diên hiếm gặp vậy nàng chẳng tiếc lấy ra vật yêu quý, chúc hai người trăm năm hảo hợp, hạnh phúc đến bạc đầu. Nàng hy vọng châu trâm kia có thể thay thế mình, thường xuyên ở bên người, quan sát người.

Tiểu Viện nhìn Lý Tú Dung thoáng chốc ngẩn người, tinh tế nhận hành động tặng trâm không chỉ đơn thuần dừng lại ở tặng lễ vật sinh thần, càng trân trọng hơn ý nghĩa của cây trâm quý.

Từ ngày trở thành vương phi, Tiểu Viện luôn tỉ mỉ, cẩn thận đề phòng người xung quanh, không ngờ duyên trời xáo hợp vô tình gặp được Lý Tú Dung, thậm chí cả hai còn âm thầm thương thức đối phương trở thành một nửa bạn bè.

“Dung tử tử, ta phải về rồi, chủ mẫu nhà ta không cho phép ta ra ngoài đến quá trưa.”

Ngô Phàm Vân có chút bất an, nàng ta là nữ nhi lại là con vợ lẽ cho nên không có địa vị gì tại Ngô gia, tất cả đều phải nghe theo lời chủ mẫu.

Lý Tú Dung cảm thấy không tiện nán lại lâu, nên nói một cách ngắn gọn ý tưởng của mình: “Gần đây Trác Ngọc Lâu mới về một lô ngọc thô hảo hạng. Nghe nói chất ngọc còn tốt hơn so với cống phẩm tiến cung. Ngày đại hôn của công chúa, ta muốn đi chọn một món lễ vật tặng cho nàng ấy. Nếu vương phi rảnh, ngày mai cùng đi đi.”

Ngô Phàm Vân tự biết bản thân chỉ là thứ nữ của một viên thương quan nhỏ nhoi, không có tư cách tặng lễ vật cho công chúa, trong lòng ít nhiều cảm thấy tủi thân. Nàng luôn hâm mộ tỷ muội có thân phận đích nữ, ngưỡng mộ Tiển Thục Viện có thể gả vào gia đình hoàng gia, hâm mộ Lý Tú Dung từ nhỏ đã được làm thư đồng cho công chúa, học tập tại Thái Học. Ngô Phàm Vân dự định nịnh bợ biểu tỵ, mai ngày, ngày dài tháng rộng, biết đâu có cơ hội một bước lên mây.

Hôm sau, Lý Tú Dung hẹn Tiểu Viện gặp mặt tại Trác Ngọc Lâu. Hai người đều không mang theo thị nữ, muốn hưởng thụ chút không khí tự do không có người theo hầu hạ. Lý Tú Dung tác phong thoải mái, tự nhiên dẫn đường, đưa Tiểu Viện lên lầu hai của Trác Ngọc Lâu.

Vừa nhập thu, tiết trời mát mẻ, Lý Tú Dung mặc một bộ váy màu xanh lục, khoác thêm một chiếc áo khoác thêu chỉ vàng mỏng. Tiểu Viện mặc một bộ xiêm y đơn giản bằng lụa mỏng, màu váy trùng với màu áo khoác. Tiểu nhị Trác Ngọc Lâu vừa nhìn y phục đã đoán được hai nữ tử này nhất định là tiểu thư, phu nhân nhà vương hầu thế gia.

Bước vào phòng khách Trác Ngọc Lâu, ông chủ của Trác Ngọc đích thân ra tiếp Lý Tú Dung, cử chỉ cực kỳ ân cần, chu đáo. Lúc đó Tiểu Viện mới biết Lý Tú Dung là khách quen ở đây.

“Vị này là Trâm Vương phi, hôm nay cải trang ra ngoài chọn mua trang sức, mong tiên sinh giữ kín.” Lý Tú Dung tinh tế dặn dò ông chủ.

Tiểu Viện thích nhất dáng vẻ này của nàng ấy, cử chỉ ngôn ngữ nhẹ nhàng, nhã nhặn, phong thái cao quý, đoan trang, cách đối nhân xử thế chu đáo, tự tin, lúc nào cũng tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn và lễ tiết. Ở cùng nàng, luôn khiến người xung quanh cảm thấy đặc biệt dễ chịu, thoải mái.

Thì ra tiểu thư nhà danh môn khuê tú chân chính là như thế.

Chưởng quỹ nghe tới hai chữ “vương phi” sắc mặt tức khắc ân cần thêm vài phần, liên tục hành lễ, còn đem một rương hàng hoá thượng hạng tới.

Lý Tú Dung tỉ mỉ tìm trong đó một bộ vòng tay lục bảo Băng Chung Đế Vương có giá trị không nhỏ. Chưởng quỹ thậm chí còn chưa báo giá, Lý Tú Dung đã nói: “Ngày khác tiên sinh sai hoá kê (*) trong tiệm đến phủ ta lấy ngân phiếu.”

(*) người hầu bàn; làm thuê; người làm mướn.

Lý Tú Dung đặt vòng tay vào trong hộp gấm, đưa cho Tiểu Viện, nói: “Đây là hạ lễ mừng tân hôn của công chúa, phụ thân mặc dù cũng muốn tham gia tiệc cưới, nhưng triều thần không thể vào hậu cung, thân phận ta lại chưa đủ cao quý để tham gia hôn lễ. Mong vương phi thay ta gửi tới công chúa.”

Theo quy định, triều thần tặng lễ vật cho công chúa, nhất định phải thông qua Lễ bộ. Sau khi gửi đến Lễ bộ, quà tặng sẽ được ghi lại vào danh sách cống phẩm, nhưng Lý Tú Dung và công chúa lớn lên bên nhau từ tấm bé, ngày nhỏ cùng nhau học tập tại Thái Học, có tình nghĩa đồng môn. Tuy nhiên nhờ người uỷ thác chính tay gửi lễ vật thế này còn thể hiện tình phần tình cảm tử muội gắn bó.

Tiểu Viện nhận lấy, đồng ý giúp nàng ấy. Dù sao ngày công chúa xuất giá, tất cả chính thất của thân vương đều phải nhập cung đưa dâu. Chuyện này coi như thuận nước giong thuyền, không có gì phiền hà cả.

Chọn lễ vật cũng mất nửa ngày, đến khi xong xuôi đã là giữa trưa. Lý Tú Dung nói với Tiểu Viện: “Đầu bếp của vương phủ thiết nghĩ không thua kém gì ngự trù trong cung, nhưng vương phi ăn lâu có phải cũng cảm thấy thiếu sự mới mẻ? Ta biết một tửu lâu đồ ăn khá ngon, lại vắng người, nhã gian bày biện cũng tương đối lạ mắt, thanh nhã, vương phi có muốn đi nếm thử không?”

Từ khi gả cho Trịnh Lan, ngoại trừ vào cung Tiểu Viện cả ngày chỉ quanh quẩn trong phủ thượng, còn chẳng bằng thời gian ở cùng mẹ con Kim bà bà, có thể thường xuyên vân du nay đây mai đó, trải nghiệm khói lửa nhân gian. Nàng vốn đã muốn được đi thăm thú khắp kinh thành, cho nên lập tức vui vẻ đồng ý.

Hai người ngồi xe ngựa đến tửu lâu Lý Tú Dung giới thiệu. Tửu lâu này bên ngoài trang hoàng mộc mạc nhưng vẫn toát ra nét cao nhã, thu hút, Tiểu Viện nhìn tấm biển ngoài cửa, ghi: “Tiệm Cơm Tôn Nguyên” bên dưới lạc khoản ghi ba chữ “Lý Lương Bất”. Tiểu Viện thầm nghĩ có lẽ quán rượu này có chút quan hệ với Hữu tướng đại nhân.

Lý Tú Dung thấy nàng ngấm tẩm biến đến xuất thần, chủ động giới thiệu: “Gia phụ là khách quen của quán. Mấy năm trước ông chủ quán năn nỉ người hạ bút đề cho mấy chữ này.”

Lý Lương Bất là thái phó của Thái Học, xuất thân tài tử đại học sĩ. Bốn chữ Tiệm Cơm Tôn Nguyên này nét bút có hồn, mạnh mẽ, vuông vắn, trong sự xinh đẹp có nét nho nhã, uyên bác. Từ kỹ thuật thư pháp có thể nhìn ra tài hoa danh bất hư truyền của hữu tướng đại nhân.

Lý Tú Dung nắm tay Tiểu Viện đi vào trong nhã gian. Trong tiệm hương trà thanh nhã, thoang thoảng, tiểu nhị đang đốt hương, thấy hai người bước vào, nhanh chóng dâng lên thực đơn.

Cả ngày không ăn gì, Tiểu Viện đã đói cồn cào, liếc nhìn một vòng các món, liền gọi một đĩa vịt tiềm và sườn om, Lý Tú Dung cũng gọi thêm vài đĩa điểm tâm.

“Vương phi hình như thích ăn mặn?” Lý Tú Dung có hơi băn khoăn, lập tức hỏi thử.

Trong lúc dùng cơm, Lý Tú Dung đầu cẩn thận quan sát Tiểu Viện. Cảm thấy tư thái lúc ăn của vương phi cực kỳ chuyên chú, thành kính. Nàng hơi nhú mày, nghi vấn trong lòng dường như chắc chắn thêm mấy phần.

“Cuộc hôn nhân này... người ta thương xót nhất là công chúa.” Đồn đã dâng đủ, Lý Tú Dung khẽ thở dài một hơi.

Tiểu Viện cũng biết rõ ngọn nguồn sự việc, đồng cảm đáp: “Đúng thế. Chắc chắn trong lòng An Thái rất khó chịu. Tuy muội ấy thích Tần tiểu tướng quân.”

Lý Tú Dung gật gật đầu, thật ra bộ vòng ngọc hôm nay vô cùng đắt đỏ. Nhưng đối với kim chi ngọc diệp cao quý như An Thái, có thứ gì nàng ấy chưa từng dùng qua.

Nhưng Lý Tú Dung không biết còn có cách thức nào khác biểu đạt tình nghĩa, cùng sự thương tiếc dành cho người tử muội lớn lên cùng nhau này.

Chương 29: Vòng Ngọc

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Chữ viết của Hữu tướng đại nhân thật đẹp. Lý cô nương chắc hẳn cũng là một nữ tử uyên bác, học rộng, hiểu cao.” Tiểu Viện chuyển hướng nói chuyện, chủ đề về hôn sự của An Thái làm lòng nàng cảm thấy không dễ chịu, thế nhưng bản thân nàng chẳng có cách nào thay đổi kết quả. Dù sao đó cũng là ý chỉ của bệ hạ nhằm mục đích trói chặt lợi ích quân quyền và binh quyền với nhau.

“Thuở nhỏ ta chỉ đọc chút thi thư mà thôi, nói về ham thích ta lại thích các thoại bản tài tử giai nhân hơn. Ví dụ như [Bảo tâm tập], [Mộng Hồ điệp].” Lý Tú Dung tiện tay gấp một đĩa rau xanh vào bát, vừa ăn, vừa chậm rãi nói chuyện. Khẩu vị của nàng ấy khá tương đồng với Trịnh Lan. Hai người đều thích ăn đồ thanh đạm, lượng ăn khá ít, phong thái từ tốn, thông dong.

Tiểu Viện lấy làm kinh ngạc vì sự thẳng thắn của Lý Tú Dung. Quý nữ thế gia hầu hết đều biết đọc, biết viết, nhưng các sách truyện lưu hành trong dân gian phần lớn đều nói về tình yêu nam nữ, về những người nữ tử mạnh bạo theo đuổi tình cảm, bỏ qua những quy tắc, lễ giáo cổ hủ, gò bó. Đối với các tiểu thư danh giá việc đọc thoại bản, chẳng phải chuyện gì đáng tự hào để khoe mẽ. Tiểu Viện vẫn luôn cảm thấy Lý Tú Dung là một nữ tử thẳng thắn, chính trực, nhưng không ngờ nàng ấy lại chẳng có chút đề phòng nào với mình đến thế.

Nhắc đến thoại bản, trong số những cuốn Lý Tú Dung nhắc đến, có hai cuốn Tiểu Viện cũng thích vô cùng. Khi cả hai nói về tình tiết vui buồn, thẳng thắn trong truyện, họ có tương đối nhiều quan điểm và nhận xét giống nhau, thậm chí còn cùng đồng thanh than thở những chi tiết của cuốn sách.

Mặc dù Lý Tú Dung là nữ nhi duy nhất của Hữu tướng, nhưng do tính cách lạnh lùng, lại tài học hơn người, cho nên không quá thân thiết với các

quý nữ thế gia khác, còn với kiểu dung chi tục phấn tiếp cận nàng ấy chỉ vì nịnh bợ lấy lòng như Phùng Mỹ Nga và Ngô Phàm Vân thì lại chẳng có mấy chủ đề chung để bàn luận.

Nàng ấy cũng không ngờ mình và Tiểu Viện có thể tâm đầu ý hợp đến vậy.

Những nhận xét của Tiểu Viện về cuốn truyện rất thông minh, thú vị, có chính kiến. Điềm này thể hiện con người nàng ấy có trải nghiệm phong phú, cách nhìn nhận cái thiện cái ác trên đời sâu sắc, thấu triệt. Điềm ấy khiến một tiểu thư được nuôi dưỡng nơi khuê phòng như Lý Tú Dung tự cảm thấy thua kém. Giọng nói Tiểu Viện êm ái, cách diễn đạt trôi chảy, dí dỏm mà không mất đi sự thú vị, uyên bác, cử chỉ sống động, tự nhiên chẳng thua kém các tiên sinh khi đứng lớp.

Lý Tú Dung cảm thấy đặc biệt thú vị, cuốn hút.

Sau một bữa cơm ngắn ngủi hai người cứ vậy trở thành tri kỷ, thậm chí lý do ngăn cách hai cô nương - Trịnh Lan cũng hoàn toàn bị ném ra sau đầu.

Tiểu Viện đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức hỏi: “Sau đại hôn Tần tiểu tướng quân sẽ tức tức trở về biên quan đúng không? Chiến sự Tây Man hình như đang vô cùng căng thẳng?”

Lý Tú Dung nói: “Gần đây gia phụ cũng thường xuyên nhốt mình trong thư phòng, cả ngày phiền não, có vẻ tình hình tiền tuyến không mấy khả quan. Mấy năm trở lại đây Tây Man binh cường, mã tráng, rắp tâm bưng bưng, lần này thực sự có hơi nguy hiểm. Tử Lưu không nhắc tới chuyện này với người sao? Ngài ấy và Khổng Dương thân thiết như huynh đệ ruột thịt mà.”

Dứt lời, Lý Tú Dung mới cảm nhận được bản thân lỗ miệng lỗ mồm. Vừa rồi trò chuyện về mấy cuốn thoại bản quá vui vẻ, nàng nhất thời quên đi thân phận của hai người. Nhắc tới Trịnh Lan và Tần Chí Thành lại dùng nhã danh, hơn nữa còn đề cập đến câu chuyện hằng ngày giữa phu thê nhà người ta, thật quá mức vượt khuôn phép.

Tiểu Viện nhìn nét mặt tự trách của nàng ấy, dịu dàng trấn an: “Mọi người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình cảm thân thiết gắn bó, hơn nữa hiện giờ ta với tiểu thư đang cải trang vi hành, có thể trò chuyện thoải mái, cởi mở. Đây là cũng chẳng phải cung cấm cần giữ gìn lời ăn tiếng nói.”

Đáy mắt Lý Tú Dung sáng lên, thầm cảm thấy có thiện cảm với Tiểu Viện hơn. Nữ tử này dịu dàng, lễ độ, khéo hiểu lòng người, khó trách có thể cảm hoá được khối băng Trịnh Lan.

Đối với Tiểu Viện, Lý Tú Dung không tài nào nảy sinh địch ý nổi, mà nhiều hơn là cảm xúc gần gũi, thấu hiểu của những kẻ tri kỷ.

“Thật ra, ta rất lo lắng cho sức khỏe của phụ thân.” Nếu đã là tri kỷ thì ngại gì không tâm sự chuyện của bản thân: “Từ ngày mẫu thân qua đời, phụ thân vì quá nhung nhớ người dẫn đến tái phát bệnh cũ, sức khỏe ngày một tuột dốc. Phụ thân ta là giám quan, những năm gần đây đặc tội không ít hoàng thân quốc thích, thậm chí có vài lần nhắm vào Thái tử..”

Tiểu Viện nhớ tới vị Thái tử thân hình mỡ màng, núc ních, ánh mắt gian nanh, độc ác kia. Lý đại nhân là một giám quan ngay thẳng, chính trực, lại thêm bề hạ tính cách ôn hoà, bao dung, thừa quyết đoán nhưng thiếu lực lượng hỗ trợ, xem tình hình quả thực tình hình của Lý đại nhân không mấy khả quan.

“Thực ra ta vẫn hy vọng Tử Lưu có thể giúp phụ thân một tay... hay lớn hơn là phụ trợ Đại Trịnh.” Khi nói mấy lời này Lý Tú Dung đã phải hạ quyết tâm rất lớn, cũng lấy toàn bộ dũng khí và sự chân thành thận trọng diễn tả suy nghĩ ấp ủ đã lâu trong lòng nàng ấy.

“Trợ giúp Đại Trịnh?” Tiểu Viện nhìn Lý Tú Dung cẩn trọng hỏi lại.

Lý Tú Dung gật gật đầu: “Điện hạ cái gì cũng tốt, văn võ toàn tài, lễ nhạc kỳ xạ tất cả đều xuất sắc, gia phụ từng nói cả đời nghiên cứu học vấn của người, Tử Lưu là môn sinh người thượng thức nhất, cũng là học trò đặc ý nhất của người. Mặc dù hành vi có chút phóng túng, nông cuồng, nhưng tài năng lại uyên bác, lỗi lạc, bản lĩnh trong nghìn người người mới có một. Chỉ tiếc huynh ấy không quan tâm đến triều chính, xã

tắc. Hiện tại nhìn từ bên ngoài vào thấy Đại Trịnh quốc thổ rộng lớn, màu mỡ, nhưng thật ra nguy cơ tứ phía, rất cần một người đủ đức độ, tài năng ngăn cản cơn sóng dữ sắp tới đây. Đó nhất định phải là người vững vàng, xứng đáng trở thành trụ cột của quốc gia, trung hưng đế nghiệp Đại Trịnh.”

Nhắc đến Trịnh Lan, Tiểu Viện dù không nói gì nhưng trong lòng hoàn toàn đồng ý với Lý Tú Dung. Chưa nói đến tài học và năng lực, mà trong mắt chàng giang sơn hay quyên lực đều chỉ như cỏ rác, phù du.

“Nói nhỏ một câu nghe có vẻ đại nghịch bất đạo, nếu không phải bệ hạ đang trong thời kỳ tuổi xuân phơi phới, giang sơn rơi vào tay Thái tử, chỉ sợ thiên hạ tránh không được cảnh sinh linh đê đọa.” Lý Tú Dung quả thật tuyệt đối tin tưởng Tiểu Viện, không chút dè phòng, cho nên mới thành thật bày tỏ suy nghĩ của mình. Nàng chắc chắn Tiểu Viện cho dù không giúp nàng thuyết phục Trịnh Lan tham chính, nhưng cũng sẽ không tiết lộ cuộc đối thoại hôm nay với người khác.

Tiểu Viện với nàng giống nhau, là kẻ chính trực, thẳng thắn, khinh ghét thủ đoạn hèn hạ hại người.

“Thái tử thật sự là kẻ hoang đường đến thế ư?” Dù trong suy nghĩ của nàng cũng có vài phán đoán, nhưng Tiểu Viện không biết rõ tình huống cụ thể, rồi chợt nhớ ra mình đang là Tiểu Viện, cho nên lập tức dùng một câu nguy trang: “Ta ở Hàng Nam đã lâu, chuyện trong kinh cũng không rõ lắm.”

Lý Tú Dung chậm rãi giải thích: “Mặt ngoài nhìn vào chỉ thấy nguy cơ của Đại Trịnh nằm ở biên cương phía Bắc, Tây Man hung hãn chằm chằm thêm muốn quốc thổ ta. Kỳ thực nguy hiểm lớn nhất lại nằm từ nội bộ nước ta. Hàng Nam là vùng đất giàu có, trù phú, nhưng bởi vì các thế gia quý tộc không ngừng bành trướng lãnh địa, thôn tính, sáp nhập với nhau mà dẫn đến vấn nạn lưu dân tăng lên không kiểm soát. Các đại gia tộc cấu kết, bao che vơ vét của dân, gian lận thuế má. Quốc khố vì vậy mà trống rỗng, lấy đâu ra ngân lượng hỗ trợ cho đánh trận?” Lý Tú Dung càng nói càng phần nộ, từ nét mặt nàng Tiểu Viện như thấy được hình bóng trung quân ái quốc của Lý Lương Bật đại nhân.

Đè nén cơn phẫn nộ, Lý Tú Dung mới nói tiếp: “Thái tử vì cùng cố quyên thế, vụng trộm kéo bè kết phái với thế gia, để đạt được sự ủng hộ của họ nhằm ổn định trữ vị, trong lòng hẳn chỉ có tư quyên, chưa bao giờ để tâm đến lê dân bá tính và giang sơn xã tắc.”

Tiểu Viện khẽ mỉm cười, cảm thán: “Nhưng trong lòng Cửu điện hạ cũng không có bách tính hay xã tắc.”

Lý Tú Dung khoát khoát tay, phủ nhận: “Nhưng vẫn có sự khác biệt. Hành vi phóng đảng, kiêu ngạo, bất tuân chỉ là mặt ngoài. Vương phi ở bên cạnh điện hạ một thời gian, nhất định hiểu rõ điện hạ tâm sáng như gương, tâm hồn chính trực, ngay thẳng.”

Tiểu Viện không đáp, đi đầu Lý Tú Dung ấp ủ, nàng có thể giải thích, nàng có thể thừa nhận, nàng có thể đồng ý. Nhưng việc liên quan đến quốc gia đại sự, liên quan đến trữ vị, đến chiến tranh, nàng không thể đáp ứng với Lý Tú Dung gì cả. Nàng chỉ dám chôn sâu những suy nghĩ của mình trong lòng, chậm rãi, cẩn thận cân nhắc, đánh giá, suy ngẫm.

Trên thực tế, Tiểu Viện vô cùng cảm kích Lý Tú Dung, vì đã coi nàng là tri kỷ, tâm sự với nàng tất cả những tâm tư thầm kín nhất của mình, nhưng chuyện quốc gia đại sự, nàng luôn cảm thấy đó là chuyện quá mức xa xôi. Nàng chỉ là một kẻ giả mạo giả thay, một quân cờ chính trị, một nữ tử thấp kém đến từ dân gian, nàng chỉ khát cầu duy nhất một thứ là tự do, muốn thoát khỏi vòng xoáy đoạt tranh quyên lực, tránh xa khỏi thế giới chưa từng thuộc về mình này.

Hơn nữa, Tiểu Viện cảm thấy nàng và Trịnh Lan có vài điểm tương đồng, đó chính là cả hai đều là kẻ trung thành với bản thân mình, thiếu đi thứ tinh thần trách nhiệm với quốc gia dân tộc giống Lý Lương Bật và Lý Tú Dung.

“Đã không còn sớm. Có thể quen biết Lý cô nương đúng là vinh hạnh của ta. Lễ vật tặng An Thái, ta nhất định sẽ đích thân chuyển đến tận tay công chúa, đồng thời truyền đạt tình cảm của tiểu thư.” Tiểu Viện kéo tay Lý Tú Dung, giọng điệu tràn đầy ý vị sâu xa: “Sự tình hôm nay tiểu thư phó thác, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ, câu chuyện chúng ta nói hôm nay, nhất định ta

sẽ giữ kín trong lòng, không để lộ cho bất luận kẻ nào biết. Lý tiểu thư cứ yên tâm.”

Lý Tú Dung dịu dàng nở nụ cười: “Ta biết.”

Khoảnh khắc đại hôn đã tới. Rạng sáng, Bách Linh đánh thức Tiểu Viện dậy rửa mặt, thay xiêm y, trang điểm để kịp thời gian tiến cung.

Từ ngày bị Trịnh Lan cưỡng hôn, nàng không cách nào nói chuyện bình thường với chàng. Thi thoảng gặp mặt trong phủ thượng, Trịnh Lan vẫn giữ phong độ thoải mái nhẹ nhàng, thăm hỏi nàng. Nàng thì hờ hững, lạnh lùng, nhàn nhạt đáp lại.

Ấy vậy chàng cũng chẳng tức giận, chàng đã thông suốt, sẽ không để việc này luẩn quẩn trong lòng. Chỉ là lúc nửa đêm, chờ khi nàng ngủ say, Trịnh Lan sẽ lặng lẽ vào tấm điện, điếm huyết ngủ của Tiểu Viện, sau đó thì châm giúp nàng không chế độc dược. Xong việc lại thì vẫn không hay, quý không biết trở về thư phòng đọc sách hoặc phòng khách, rồi ngủ luôn tại đó.

Mặc dù biết Trịnh Lan nửa đêm sẽ ghé thăm nàng, nhưng Tiểu Viện vẫn nhất quyết không đến Phàn Cầm viện tìm chàng. Kể từ ngày nói rõ với chàng nàng không muốn tiếp tục giả làm vương phi, Tiểu Viện cảm thấy cả hai như nước sông không phạm nước riêng, ai làm việc của người ấy, tự chịu trách nhiệm với hành động của mình.

Nàng không muốn cho Trịnh Lan cơ hội “nhịn không được”, chờ độc dược được giải trừ, nàng hy vọng chàng có thể giữ đúng lời hứa.

Hai vị chủ tử đang chiến tranh lạnh, cả vương phủ đều biết. Đám nô tài trước giờ đều nhìn sắc mặt của chủ tử để hầu hạ, nhưng Bách Linh và Hải Thăng đều không tài nào đoán ra được vấn đề khiến hai người căng thẳng, lạnh nhạt với nhau, vì thế làm việc, hành động càng thêm cẩn trọng, dè chừng.

“Hôm nay điện hạ không tiến cung với vương phi ạ? Điện hạ thuở nhỏ là bạn đồng môn với công chúa tại Thái học. Tình cảm giữa hai huynh

muội vô cùng thân thiết.”

Bách Linh cẩn thận từng li từng tí dò hỏi tâm tư vương phi. Đại hôn của công chúa là điển lễ trọng đại của hoàng thất, hai người có thể cùng dự Bách Hoa yến, vì thế nếu phu phụ vương phi vương gia không cùng có mặt trong đại hôn của công chúa, chắc chắn trong kinh thành sẽ truyền đi những tin đồn không dễ nghe.”

Tiểu Viện cũng do dự có nên mời Trịnh Lan tiến cung cùng mình không, sắc trời còn sớm, không biết chàng đã dậy chưa.

Đúng lúc này, Trịnh Lan tiến vào tấm điện, chàng lặng lẽ ra hiệu cho Bách Linh lui ra.

Tiểu Viện vẫn đang thất thần nhìn vào gương đồng.

Hình ảnh phản chiếu đầu tiên trong gương là đai ngọc thắt bên eo chàng, sau đó theo tầm mắt từ từ nâng lên của nàng là hình ảnh vị thân vương trẻ tuổi khôi ngô thân mặc quần phục bằng gấm đen. Theo lễ chế của Đại Trịnh, thân vương vào cung tham dự điển lễ, phải mặc chế phục như vậy.

Tiểu Viện không đứng lên hành lễ, cũng chẳng quay đầu, nhìn quần phục thêu rồng trong gương không mặn, không nhạt hỏi: “Điện hạ, người muốn cùng tiến cung với thân thiếp sao?”

“Không phải.” Trịnh Lan cũng nhìn vào gương đồng. Dung nhan người trong gương rơi vào đáy mắt sâu thẳm của chàng. Khuôn mặt điểm trang tỉ mỉ, đôi mắt trong suốt mơ màng, và... đoá hoa điên đỏ tươi sống động, câu hồn người.

Tiểu Viện không hiểu tại sao chàng đã mặc bộ cung trang này rồi, lại không cùng nàng tiến cung, cho nên mới quay đầu lại.

Bốn mắt chạm nhau, biểu cảm trên mặt chàng hồ hững chẳng có tia cảm xúc biến động nào.

Tiểu Viện không hiểu nổi bèn hỏi: “Xe ngựa đã chờ sẵn ở cổng sau, nếu điện hạ muốn cùng đi...”

Tiểu Viện muốn nói, nếu như muốn cùng đi, cũng không phải không được. Nàng hy vọng chàng và mình nước sông không phạm nước giếng, nhưng lại không đành lòng thấy lại bóng lưng cô đơn lạc lõng của chàng đêm trước. Huống chi chàng đã chủ động đến tâm điện, phải chăng thâm tâm cũng muốn tiến cung cùng nàng.

“Hôm nay chỉ có một mình bản vương tiến cung, ái phi ở lại phủ chờ ta. Hôm nay không được đi ra ngoài, ngoan ngoãn chờ ta trở về” Giọng điệu chàng vô cùng bình tĩnh, không mặn không nhạt, không vui không buồn, hoàn toàn không có nửa phần cảm xúc dư thừa nào.

Tiểu Viện có chút bất ngờ, hỏi: “Hôm nay tất cả phu nhân hoàng thất đều phải có mặt. Đây là lễ chế.”

Trịnh Lan lạnh lùng đáp: “Nhưng nàng đâu phải phu nhân hoàng thất.”

Hơn nữa nàng cũng không hề muốn làm phu nhân hoàng thất.

Một câu này khiến Tiểu Viện không đáp lại được. Chàng nói đúng, nàng nói mình không muốn làm dính dáng tới hoàng thất, không muốn tiếp tục giả làm vương phi. Chàng lập tức đặt nàng về đúng thân phận của mình, rạch rõ ranh giới với nàng.

Nhưng vòng ngọc mà Lý Tú Dung đã uỷ thác nàng trao tận tay An Thái, vẫn đang nằm ngấn nắp trong hộp gấm trên bàn trang điểm. Nàng nhận lời gửi gắm của người, nhất định phải tận tâm tận lực.

Trịnh Lan nhìn theo ánh mắt Tiểu Viện. Nàng chăm chú nhìn hộp gấm như có đi đâu muốn nói. Chàng duỗi duỗi bàn tay mảnh khảnh, mở hộp ra, nhìn chất ngọc Băng Chung trong suốt, không tỳ vết bên trong.

“Chất ngọc tốt như thế này? Ái phi đã bán mình đi sao?”

Chàng mệt mỏi cất lời. Theo phỏng đoán của chàng, đây là món trang sức Tiểu Viện muốn tặng cho An Thái, chàng có chút buồn bực, nàng lấy đầu ra tiền mua một món đồ quý giá như thế này.

“Ta nào đáng tiền đến vậy.” Chẳng biết tại sao, giọng điệu âm dương quái khí như thế của Trịnh Lan lại khiến Tiểu Viện cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, chỉ ít nàng có thể chắc chắn chàng không tức giận, vì thế chân thành đáp lại: “Đây là lễ vật Lý cô nương tặng công chúa. Tình cảm của hai nàng rất tốt, ta muốn tự mình trao cho công chúa trước khi nàng ấy lên xe hoa.”

“Ái phi sống cuộc đời của người khác, cũng vẫn có thể kết giao bạn bè bình thường mà. Việc tặng quà hối lộ giữa các vương hầu quý tộc nàng rất nhanh sẽ học được thôi.” Chàng dứt khoát vén tà áo ngẩng xuống ghế, tự châm một tách trà cho mình.

Tiểu Viện đi qua, đoạt lấy chén trà, Trịnh Lan để mặc cho làm mình làm mãi, lảng lảng ngắm nàng.

Tiểu Viện đơn giản giải thích: “Trà này đã để từ hôm qua. Đừng uống.”

Lòng chàng thầm vui vẻ, giờ nàng còn biết quan tâm chàng, giây phút thoải mái trôi qua thoáng cái chỉ còn lại mất mát. Hôm qua Cổ đến thư phòng báo cáo với chàng. Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán có thể chế được giải dược, có đi đâu khá tốn thời gian, nhưng nhìn chung hiện tại đã nghiên cứu được phương pháp phối thuốc giải, vấn đề nan giải nhất xem như đã giải quyết xong.

Chuyện chàng đã đồng ý, nhất định sẽ hoàn thành. Huống hồ đối lại là chàng cũng từ chối sống cuộc đời của một người khác, lấy danh nghĩa của kẻ khác nói chuyện tình ái chân tình thực cảm gì đó.

Nháy mắt một ý nghĩ to gan thoáng qua trong đầu chàng. Được, làm xong chuyện lớn hôm nay, chàng có thể kim thiềm thoát xác, an bài tốt mọi chuyện, hơn nữa nếu làm vậy dù đối với chàng hay Tiểu Viện, đều không bị thua thiệt.

Nghĩ đến đây, đáy mắt chàng như phát sáng.

Tiểu Viện đặt chén trà xuống, hỏi Trịnh Lan: “Ta sai Bách Linh đổi ấm trà khác nhé?”

“Không cần, ta không khát lắm. Hôm nay nàng đừng vào cung, ngoan ngoãn ở vương phủ đợi ta.” Trịnh Lan cẩn thận dặn dò lại lần nữa, Tiểu Viện cũng lờ mờ đoán được, hôm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.

“Tại sao?” Tiểu Viện hỏi.

Trời đã sáng hẳn, Trịnh Lan ước chừng thời gian, Tần Chí Thành có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chàng trước nay không bao giờ giải thích về hành động của mình với người khác, với Tiểu Viện cũng không ngoại lệ. Hơn nữa chuyện hôm nay, hết sức phức tạp, dù có nói cũng không biết phải thích thế nào.

“Khi điện hạ nói chuyện nghiêm túc, hàng mày người sẽ chau lại.” Tiểu Viện liếc nhìn chàng, hiểu chàng có điều khó xử, liền nói: “Không đi cũng được. Vậy điện hạ giúp dân nữ trao tận tay công chúa phần lễ vật này nhé.” Tiểu Viện đem vòng ngọc đặt vào tay Trịnh Lan.

Trịnh Lan không biết phải giải thích sao cho nàng hiểu, hôm nay chỉ sợ không những An Thái không thể xuất giá đúng hạn, thậm chí kinh thành sẽ trải qua cơn biến động long trời lở đất. Thứ quý giá thế này nếu mang theo người, có chút bất tiện, huống hồ chàng vốn chỉ có mặt tại cung yến, không giống nữ quyến có thể tự do đi lại trong hậu cung.

“Lễ vật này có thể tặng sau. Hôm nay ngoan ngoãn ở lại trong phủ, không được ra ngoài nửa bước.” Trịnh Lan dứt lời lập tức xoay người rời khỏi Vân Hương Nguyệt Ảnh.

Tiểu Viện nhìn bóng lưng dần khuất xa của chàng, vừa tức, vừa giận, một câu “Không được ra ngoài nửa bước” như cây dùi đâm thẳng vào tim nàng đau nhói. Đã nói chờ đợi được giải trừ, việc đi hay ở sẽ cho nàng tự lựa chọn. Mới qua mấy ngày càng đã hạ lệnh cấm túc nàng.

Tiểu Viện hoài nghi liệu có phải nàng đã tin nh ầm người hay không.

Nhớ tới lời nhắc nhở của Lý Tú Dung, lòng nàng lại càng phi ền muộn.

Tiểu Viện từng này tuổi, trước giờ ầu quen việc vì mục đích sinh t ần mà chi li tính toán, cẩn thận thăm dò sắc mặt kẻ đối diện, Lý Tú Dung là người duy nhất cho nàng cảm giác l ần ầu trong đời được chia sẻ thổ lộ tâm tình một cách thẳng thắn, ngang hàng như hai người bạn.

Nàng phải vào cung, nàng phải đem vòng ngọc đích thân giao cho An Thái, an ủi nàng ấy.

Trịnh Lan cưỡi ngựa đi trước, Tiểu Viện tuy ngay sau đó cũng rời phủ nhưng do đi xe ngựa cho nên đến sau chàng t ần nửa canh giờ. Lúc hai người gặp lại đã là thời gian khai tiệc.

Tiệc cưới tổ chức vào giữa trưa, nhưng các hoàng thân quốc thích ầu tiến cung từ sáng sớm.

Mặc dù theo quy chế Đại Trịnh, gả công chúa đi quy mô lớn hơn cưới vợ cho hoàng tử, nhưng cũng không bắt buộc tất cả hoàng thân quốc thích phải có mặt.

Nhưng vì An Thái công chúa là viên minh châu trong tay Hằng Xương Đế lại là con gái duy nhất của tiên hoàng hậu. Thứ hai hiện tại chiến sự biên giới đang hết sức căng thẳng, Hằng Xương Đế muốn thông qua đại tiệc này khao thưởng phụ tử T ần gia và binh sĩ.

T ần Hưởng trấn giữ biên quan không thể h ời kinh, Hằng Xương Đế cố gắng hết sức có thể nhằm biểu đạt sự coi trọng và tín nhiệm của mình dành cho ông.

Trịnh Lan bước vào đại sảnh, nhìn một đám thúc bá, huynh đệ nửa lạ nửa quen. Lúc này chàng mới ý thức được hoàn toàn, chân thực tính chất chính trị của cuộc hôn giữa T ần Chí Thành và An Thái.

Thời điểm chàng ng ỡ xuống mấy vị thân vương và vương hầu mới từ đất phong h ỡ kinh đ ều cực kỳ kinh ngạc. Trước giờ lễ tang, lễ cưới, yến tiệc cung đình dù long trọng cỡ nào vị Cửu hoàng tử này cũng không tham dự. Chàng trước nay đ ều mang cho đám thúc bá, huynh đệ thứ cảm giác nhàn vân dã hạc, ly kinh bạn đạo, xa lánh thế tục.

(*) Ly kinh bạn đạo - 离经叛道: Không tuân thủ, đi ngược với đạo lý lẽ thường, nói chung là nổi loạn, không thêm đ ể ý giáo huấn chính thống cỡ hủ các loại. Ngoài ra sau còn đ ược dùng như một lập luận đ ể giải thích, nói về những người từ bỏ danh lợi địa vị...

Chương 30: Hoàng Huynh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nếu Trịnh Lan thực sự thay đàn đổi dây, quyết tâm tham chính, kẻ đứng ngoài không yên nhất chắc chắn là bè lũ của Thái tử. Đám chư hầu thấy Trịnh Lan có mặt, lập tức vào tư thế chuẩn bị xem trò vui. Thân mẫu Trịnh Lan thân phận thấp hèn, nhưng bản thân chàng lại là vị hoàng tử được Hằng Xương Đế thưởng thức, sủng ái nhất. Thái tử mặc dù tài học nông cạn, tầm thường nhưng lại là trưởng tử hợp pháp, chỉ cần hắn ta không gây nên lỗi lầm gì lớn trở lại vị có thể nắm chắc trong tay. Dù thế nào bọn họ cũng không có duyên với ngai vàng, dù có ham muốn vương quyền cũng chẳng chạm tới được, không bằng thông dong, thoả mái tọa sơn quan hổ đấu.

Ngũ hoàng tử - Thuy Vương - Trịnh Ôn - đất phong Càng Dương, là nơi cách kinh thành xa nhất. Y vừa được phong vương đã phải lập tức rời kinh, ba năm chưa gặp lại Trịnh Lan.

“Cửu đệ, hiếm lắm mới có dịp được thấy đệ tham gia các bữa tiệc kiêu này. Mấy năm không gặp, khí chất càng ngày càng rực rỡ, thu hút.” Trịnh Ôn ra lệnh cho thái giám dâng trà ấm lên hầu Trịnh Lan, y người cũng như tên, kế thừa toàn bộ tính cách ôn hoà, nhẹ nhàng của Hằng Xương Đế. Trong tất cả đám hoàng huynh, cũng xem như là vị hoàng huynh thân thiết, gần gũi với Trịnh Lan nhất.

“An Thái và lão Cửu là đồng môn từ ngày còn ở Thái Học, đệ ấy lại là môn hạ của Hữu thừa tướng Lý Lương Bật, tình cảm đương nhiên càng gần gũi, gắn bó. Chúng ta toàn mấy kẻ bị Thánh thượng đuổi tới nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, nào có tư cách thân thiết với ái nữ duy nhất của bề hạ?” Người vừa mở miệng chính là Tam hoàng tử - Đằng Vương - Trịnh Lão, đất phong ở Túc Đông, là vùng đất nghèo nàn, heo hút nhất. Những năm gần đây chỉ có duy một mình Trịnh Lan mãi không được cấp đất phong, các hoàng tử đều cho rằng Hằng Xương Đế cố ý giữ đứa con trai mình yêu

thích nhất phụng dưỡng bên người, còn đẩy hết đám nhi tử mình ghét bỏ đi đến các vùng xa xôi khác.

“Nói như vậy cũng không đúng. Kẻ được phân đất phong hầu thì không phải đưa con bệ hạ yêu thương à? Nếu nói thế, vậy ngoài Cửu đệ cũng chỉ có Thái tử được phụ hoàng giữ lại bên cạnh. Không lẽ ý huynh là Cửu đệ và Thái tử ngang hàng nhau?”

Kẻ vừa gây sự là Thất hoàng tử - Trịnh Ưông. Bên trong tên hắn có chữ ‘Vương’ (*), lớn hơn Trịnh Lan hai tuổi, mặc dù có đất phong, nhưng vẫn chưa được phong làm thân vương, đến hiện tại mãi chỉ là một hầu tước. Còn Trịnh Lan từ năm bảy tuổi đã được bệ hạ sắc phong thân vương. Đi đâu này vẫn luôn là cái dằm trong lòng Trịnh Ưông, khiến hắn vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Cũng vì vậy mà cố ý thêm dầu vào lửa, nhắc tới Thái tử.

(*)Chữ Ưông gồm 3 chấm thủy và chữ Vương 汪.

Trước mấy lời châm chọc đầy mùi thuốc súng của đám huynh trưởng, Trịnh Lan vẫn nhàn nhã uống trà, như thể nghe một đàn chó đại sủa bậy, mặt không có chút biểu cảm thất thố nào.

Trịnh Ôn mặc dù tuổi không quá lớn, nhưng trước tình hình căng thẳng này chẳng có cách nào đành bày ra tư thái của một huynh trưởng, buông lời trách cứ, dạy bảo các đệ đệ: “Có phải các đệ lâu rồi không hề cung nên quên mất quy củ rồi? Thái tử là người chúng ta có thể tùy tiện nghị luận sao? Dù là huynh đệ cũng cần tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc quân thân khác biệt. Chút nữa phụ hoàng sẽ tới, tự xem lại mình mà hành xử cho tử tế, đúng đắn.”

Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử của Hằng Xương Đế đều chết yểu, Lục Hoàng tử thân thể suy nhược, yếu ớt, vẫn luôn dưỡng bệnh ở đất phong không thể hễ kinh, người duy nhất dự thính mà không lên tiếng là Bát hoàng tử - Huệ Vương, Trịnh Ba, hắn lớn hơn Trịnh Lan nửa tuổi, đất phong ở vùng An Huy Nam gần Hàng Nam, mặc dù đất đai trù phú, giàu có nhưng chỉ gói gọn trong một phạm vi nhỏ. Mặc dù Trịnh Ba là ca ca của Trịnh Lan nhưng bởi vì hai người tuổi tác tương đương, hắn từ nhỏ đã sống dưới ánh hào quang mang tên Trịnh Lan, thứ duy nhất an ủi Trịnh Ba

là thân mẫu của hấn chính là hoàng hậu đời thứ hai của Hằng Xương Đế, thân mẫu của An Thái là vị hoàng hậu tiếp theo sau khi mẹ của hấn qua đời.

Ngoại trừ Thái tử, hấn chính là đích tử thứ hai của Hằng Xương Đế, nhưng Trịnh Ba tài năng mờ nhạt, cảm giác tồn tại gần như vô hình. Đầu là con vợ cả, thiên phú không có, tài học bình bình nhưng vì Trịnh Dũng sinh trước cho nên có cơ hội trở thành Thái tử. An Thái tính tình kiêu căng nhưng lại là viên minh châu trong lòng bệ hạ, đích công chúa duy nhất của Đại Trịnh, thêm việc lễ cưới tổ chức vào thời điểm nhạy cảm cho nên yến tiệc hoành tráng, sa hoa, phong quang cực hạn. Còn hấn, kể cả đại hôn cũng chỉ được làm qua loa lấy lệ, trong lòng không khỏi phẫn hận.

Vừa vào cung, Bát hoàng tử Trịnh Ba, đã nghe phong thanh lời đồn đại về Trịnh Lan. Nghe đồn vị Cửu đệ bất kham, phong lưu của mình sau khi cưới được nữ nhi duy nhất của phủ Tả thừa tướng, đã trở thành lãng tử quay đầu, không gầy gù nữ sắc, tình cảm với vương phi cực kỳ gắn bó, ân ái. Vừa qua còn đích thân hộ tống nàng ta tham gia Bách Hoa yến.

Tam ca không cho phép bọn họ nhắc tới Thái tử, vì thế Trịnh Ba bèn dẫn dắt chủ đề đến vị Cửu đệ muội chưa gặp mặt.

“Hôm nay là đại hôn của An Thái, huynh đệ chúng ta có thể tụ họp đúng là hiếm có. Có đi đâu hè năm nay, ngày Cửu đệ đã thành gia lập thất, chúng ta lại chẳng thể đến uống một chén rượu mừng. Chờ lát nữa bắt đầu yến hội, ta muốn chính thức gặp mặt đệ muội, nghiêm túc chúc mừng đại hỷ của hai người, thuận tiện xem xem có phải đệ muội thực sự mỹ mạo khuynh thành, đẹp đến mức đủ khiến lãng tử của chúng ta quay đầu hay không. Nghe nói nữ tử Hàng Nam uyển diệu, phong tình, hôm nay ngắm thử thế gia quý nữ có thực sự như vậy chăng.”

Kẻ làm huynh trưởng lại đàm luận về em dâu một cách lỗ mãng, khinh nhờn như vậy, tất cả những người có mặt đều cảm thấy rõ ràng Trịnh Ba đang buông lời khiêu khích, nhục nhã Trịnh Lan.

Nhắc tới Tiểu Viện, khuôn mặt vẫn luôn thông dong, thản nhiên của Trịnh Lan thoáng qua chút thay đổi, chàng thực sự rất ghét những gã đàn

ông dám thương nhớ, dòm ngó mỹ mạo của Tiêu Viện. Cho dù Trịnh Ba mới chỉ dừng lại ở lời nói, chưa làm ra hành động gì quá trớn cũng đủ khiến Trịnh Lan muốn giết chết hắn ngay lập tức. Nhưng nghĩ thần chút nữa còn có chuyện đại sự cần hoàn thành, chàng không muốn vì chút khiêu khích, ghen tị của mấy kẻ tiểu nhân này khiến lòng xao động, lập tức dịu dàng cười đáp: “Ái phi hôm nay thân thể mệt mỏi cho nên không cùng ta tiến cung.”

Hai từ “ái phi” tràn đầy nhu tình mật ý, Trịnh Ba tương đối ngoài ý muốn, có vẻ tin đồn Trịnh Lan thương yêu thể tử là thật.

Con người Trịnh Lan lãnh tình, dù được Hằng Xương Đế sủng ái, tín nhiệm hết mực - đi đâu các huynh đệ khác cần còn không được, nhưng hắn lại lạnh nhạt, hờ hững chẳng thêm bận tâm.

Đây là lần đầu Trịnh Ba thấy Trịnh Lan thể hiện tình cảm một cách rõ ràng như thế, hoặc nói cách khác vị hoàng đế này của hắn đã sa vào lưới tình.

Thấy chẳng chọc giận được Trịnh Lan, hắn cũng không cảm thấy còn gì thú vị nữa, cho nên lặng ngắt không đáp. Trịnh Ôn lại có vẻ băn khoăn mở miệng hỏi: “Đã đến giờ rồi, sao không thấy Thái tử điện hạ nhỉ?”

“Thái tử... Hôm nay sợ sẽ đến muộn.” Trịnh Lan nhấp một ngụm trà, ung dung nói.

“Cửu đệ nói vậy là có ý gì?” Trịnh Ôn ngạc nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

Thế nhưng Trịnh Lan vẫn im lặng chẳng bật mí thêm nửa lời.

Thấy dáng vẻ bình tĩnh, ung dung của Trịnh Lan, mấy vị hoàng huynh thần cảm thán, mấy năm không gặp, vị Cửu đệ này dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều. Hắn đã từng là thiếu niên tuấn lãng, phiêu dật, tự phụ tiêu sái. Nhưng Trịnh Lan của ngày hôm nay mang tới cho kẻ khác cảm giác bình tĩnh, âm trầm, quyết đoán, sát phạt, thậm chí còn có thứ khí chất không giận mà uy của bậc đế vương.

Sáng nay Tiểu Viện không cho Trịnh Lan uống trà đã để qua đêm, chàng đành cứ vậy tiến cung, kỳ thực có chút khát, uống một chén trà nóng này mới cảm thấy thoải mái chút ít. Còn mấy lời có gai của những vị hoàng huynh đây, chàng đã nghe chán chê từ ngày bé, nghe đến nhàm chán.

Nhưng bất ngờ là, chén trà còn chưa buông xuống, mắt chàng đã lướt qua một hình bóng quen thuộc, cách đó không xa.

Là Tiểu Viện, nàng ung dung ngồi tại khu vực dành cho các vương tôn phụ thân. Trong phòng yến hội người người qua lại nô nức, náo nhiệt, Trịnh Lan không để ý được nàng tới từ lúc nào. Kỳ thực Tiểu Viện vốn có thể tới bàn ngồi sớm hơn, nhưng lúc tiến cung nàng ưu tiên gửi quà của Lý Tú Dung đến An Thái trước, xong xuôi mới theo tỳ nữ khoan thai ngồi vào chỗ dành cho mình.

Trịnh Lan hơi nhíu mày, quay sang nhìn Tiểu Viện, lòng phiền muộn. Nàng thế mà lại không nghe lời dặn dò của chàng, ngoan ngoãn ở lại vương phủ. Nhưng một phần khác, lướt qua ánh mắt chăm chú nơi nàng, chàng nhanh chóng hiểu được thứ tình cảm nơi đáy mắt ấy.

Tiểu Viện ngồi trong nhóm hoàng tẩu, khoảng cách không xa chỗ Trịnh Lan ngồi là bao. Trong ánh mắt nàng là sự thương tiếc. Vừa rồi mấy câu nói vu vơ của đám thân vương, nàng tuy đến muộn, nhưng cũng nghe được đại khái.

Nàng biết thân mẫu Trịnh Lan xuất thân tiện tịch, nhưng bản thân chàng lại được Hằng Xương Đế hết mực sủng ái, yêu thương, cho nên bị các hoàng tử khác ghen ghét, đố kỵ, nhưng nàng không ngờ, họ lại cư xử tráo trở, trắng trợn đến vậy.

Hiện tại Trịnh Lan đã đủ lông đủ cánh, đủ năng lực, cũng như trưởng thành để vững vàng trước những lời châm chọc ác độc đó. Nhưng ngày chàng còn thơ bé thì sao? Không có mẹ để che chở, bị các ca ca thay phiên nhau bắt nạt, chì chiết?

Trịnh Lan ghét ánh mắt đầy thương hại nàng dành cho mình. Nàng nói nàng không biết mình vì sinh tồn hay thật lòng thương chàng mà ở bên

chàng, chỉ ù theo ý chàng. Chàng cũng thế, không muốn tình cảm nơi nàng dành cho mình bắt nguồn từ cảm xúc thương tiếc.

Hơn nữa, nhờ trưởng thành trong hoàn cảnh gian khổ, khó khăn mà hai người họ mới rèn cho mình một thân bản lĩnh, khéo léo bảo toàn bản thân được đến hiện tại. Chỉ khi vượt qua gian khổ người ta mới thật sự quý trọng những phút giây hạnh phúc, khổ tận cam lai. Chàng và nàng đều là những kẻ giống nhau.

Nháy mắt, Trịnh Lan và Tiêu Viện đều như hiểu được đi ù đối phương đang nghĩ. Họ nhìn thì có vẻ ở hai thế giới hoàn toàn cách biệt, nhưng thật ra ù là những kẻ nếm mật, nằm gai, trải qua gian khổ mà trưởng thành.

Tiêu Viện quét mắt nhìn sảnh yến hội sơn son thiếp vàng, lộng lẫy, xa hoa, nhìn những gương mặt cười cười nói nói, nhìn những ánh mắt ù toan tính. Mỗi kẻ ở ù sau cử chỉ thân thiết ân cần, dưới nét mặt phúc hậu, hạnh phúc ù ôm ấp những mục đích riêng, nhưng âm mưu riêng, những tham vọng riêng. Tại nơi trung tâm quyền lực này nàng có thể cảm nhận một cách chân thực cái gọi là sóng ngầm cuộn của mưu toan, tranh đấu chốn cung đình, ù r ùi chạnh lòng nghĩ tới Trịnh Lan. Thật ra chàng cũng như mình là một kẻ cô độc, lang thang không có người thân, bơ vơ lạc lõng giữa ùi lạnh bạc.

Tại hoàng cung, trong lúc chờ giờ lành tới, hoàng hậu lại vụn phần lo lắng.

An Thái ùã mặc xong cát phục, ù ùi đội mũ phượng, ùi nghi trượng cũng ùã chuẩn bị sẵn sàng tại Phụng Tảo cung. Nhưng chờ mãi không thấy người quan trọng nhất ra sân.

Đêm qua Hằng Xương Đế ở lại Giao Thái ùiện phê duyệt tấu chương, sau ùó tới cung của Du phi nghỉ ngơi, ngủ một mạch ùến hiện tại. Đại thái giám Lý Kim gọi thử mấy lần, Du phi ù ùi nói bệ hạ cảm thấy trong người mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thêm.

Hoàng hậu ù ùi chửi rủa Du phi một vụn lần.

Trời đã sáng, dựa theo lễ chế, lúc này Hằng Xương Đế nên có mặt. Trước khi An Thái xuất giá, bệ hạ nên có vài lời gửi gắm, dặn dò công chúa. Sau đó đích thân trùm khăn hỷ lên giúp tân nương. Đế hậu cùng nắm tay công chúa, dẫn nàng lên đài cao của điện Giao Thái, chờ phò mã xuất hiện, sẽ bắn ra ba mũi tên vàng. Tiếp đó đoàn Ngự Lâm Quân thân mặc kim giáp cùng các tướng sĩ tay cầm roi da, theo sau đoàn nghi trượng xếp thành hàng dài trùng trùng điệp điệp theo sau xe của phò mã và công chúa, rước công chúa đến tận phủ công chúa.

Xong xuôi yến tiệc mới chính thức khai mạc, vương tôn quý tộc, đại thần quan lại tập trung tại sảnh tổ chức yến tiệc, ngay trước Giao Thái điện cùng chúc mừng đại hôn của công chúa.

Hiện tại hoàng thân quốc thích, vương công đại thần đều đã có mặt, chỉ chờ đến giờ lành để cùng thực hiện các nghi thức đại hôn.

Tất cả đều xong xuôi, chỉ chờ Hằng Xương Đế xuất hiện sẽ lập tức cử hành.

Hoàng hậu ra lệnh cho đại cung nữ tiếp thân đến cung của Du phi thúc giục hoàng đế lẩn nữa. Đại cung nữ sắc mặt trắng bệch, vội vã trở về, hoàng hậu vừa thấy đã có dự cảm không lành, gọi đại cung nữ vào nơi kín đáo hỏi chuyện.

Đại cung nữ nói mấy câu, sắc mặt hoàng hậu lập tức cắt không còn giọt máu.

“Vậy phải làm sao?”

An Thái cảm thấy bất an, tức tốc xốc khăn hỷ, lại thấy nét mặt hoảng loạn của hoàng hậu, lập tức hỏi: “Mẫu hậu, sao vậy? Phụ hoàng có chuyện gì sao?”

Giọng hoàng hậu khản đặc, nhưng tình thế cấp bách, bà cố gắng lấy lại bình tĩnh, lẩn nữa trùm lại khăn giúp con gái, kìm nén sự hoảng hốt, nói: “Không có việc gì.”

Đương nhiên đã xảy ra chuyện, đại cung nữ đến cung Du phi thì nhận được tin Hằng Xương Đế thổ huyết, thái y đã lặng lẽ đi từ cửa hông vào bên trong xem mạch, tình hình tương đối nguy cấp, Thái tử cũng đã có mặt, hôm nay chỉ sợ không thể tổ chức đại hôn.

Hoàng hậu cũng sợ Hằng Xương Đế xảy ra chuyện. Thực tế nếu Hằng Xương Đế băng hà, bà ngược lại có thể kê cao gối ngủ yên, vững vàng ngồi trên ngôi vị Thái hậu. Chỉ là, một khi có quốc tang, hôn sự của An Thái sẽ bị trì hoãn, bà ta không có cách nào nắm chặt binh quyên của phụ tử Tần gia trong tay. Đây là điều bà ta không muốn tiếp nhận.

Hoàng hậu dặn dò đại cung nữ giữ kín chuyện này, sau đó bước ra ngoài, hạ lệnh cho đoàn nghi trượng: “Đại hôn của công chúa lần này quy mô hoành tráng, không đơn giản chỉ là lễ cưới gả bình thường của hoàng thất. Bệ hạ đã tới điện Giao Thái trước cùng bá quan văn võ bố cáo thiên hạ lễ thành hôn của công chúa. Giờ các người cùng bản cung tới thẳng điện Giao Thái.”

Nói xong, Hoàng hậu nắm tay An Thái đi thẳng tới Giao Thái điện.

Đoàn nghi trượng ai nấy đều nghi hoặc, nhưng không ai dám chất vấn hoàng hậu nương nương ngay tại hậu cung. Thế là hôn lễ cứ vậy tiến hành theo đúng thể chế.

Chương 31: Cung Biển

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước điện Giao Thái, Hoàng hậu dẫn theo An Thái nóng lòng chờ đợi đón dâu, trong lòng thấp thỏm, lo lắng không yên.

Đúng ngày An Thái công chúa xuất giá, Hằng Xương Đế lại thổ huyết, đây không phải đi êm lành. Nhưng việc đã đến nước này, bà chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Bà hy vọng đội rước dâu của Tần Chí Thành đến sớm một chút, dù sao theo quy định giờ lành sớm hoặc muộn hơn một chút cũng không quá ảnh hưởng.

Thế nhưng đi đâu khiến bà ta bồn chồn hơn cả, đó chính là, giờ lành đã cận kề, nhưng bên ngoài cửa cung vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Bá quan văn võ hành lễ trước điện Giao Thái đã bắt đầu bu ồn bực.

Mặc dù đang là mùa thu, nhưng khi mặt trời lên cao, cũng không khỏi nóng nực, khó chịu. Có vài lão thần cao tuổi đã té xỉu, thỉnh thoảng mấy tiểu thái giám lại phải vòng qua bách quan đang quỳ lạy, khiêng vài người không chịu được nhiệt vào trong bóng râm nghỉ ngơi.

Từ đài cao của điện Giao Thái nhìn xuống, số đại thần bị cảm nắng càng lúc càng nhiều, vốn là ngày vui hiện tại bầu không khí lại bao trùm trong sự ảm đạm, rầu rĩ.

“Đại thái giám đi xem xem tại sao phò mã còn chưa tới?” Trán Hoàng hậu lấm tấm mồ hôi, lớp trang dung cầu kỳ cũng bị mồ hôi ướt đầm chảy xuống khiến lem nhem hết cả.

Tân nương trùm khăn hỷ bên cạnh cũng bắt đầu cảm nhận được đi đâu chẳng lành: Đại hôn hôm nay chắc chắn không thuận lợi diễn ra.

Đại thái giám còn chưa ra khỏi cửa cung, đã bị sắc đỏ rực cùng kim giáp làm cho loá mắt, có đi đâu kia không phải Minh Khải Quân dưới trướng phò

mã gia, mà là... Thái tử - thống lĩnh phòng ngự - cấm vệ quân bảo vệ kinh đô, hay còn gọi là Ngự Lâm quân.

Ngự Lâm quân người đông thế mạnh, cuộn như dòng thác, chẳng mấy chốc đã nắm quyền kiểm soát điện Giao Thái. Văn võ bá quan kinh hãi tốt độ. Dao sáng, thương dài, khí thế lẫm liệt... cho dù thế nào chẳng nữa đây cũng là ngày đại hỷ của công chúa, việc huy động binh lính, mang binh khí vào cung chắc chắn không nằm trong kế hoạch đưa dâu.

Ngự Lâm quân từng từng lớp lớp bao vây các đại thần, từ trong ra ngoài chặt như nêm cối, tạo thành một bức tường thép bất khả xâm phạm.

An Thái rốt cuộc không kìm nén được nữa, xốc khăn hỷ lên, nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mặt không khỏi giật mình.

Hoàng hậu kinh ngạc quát: “Người... các người đang làm trò gì vậy?!”

Thấy Thái tử đang ngang ngược bước thẳng về phía mình, bà ta thờ ờng học trừng mắt phượng hét lớn: “Thái tử điện hạ, giờ phút này đáng ra người nên ở điện của Du phi trông nom bề hạ?”

Thái tử nhìn thần sắc nghiêm khắc, phẫn nộ của Hoàng hậu, lại nhìn những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán như thể đang bán đứng bà ta, phơi bày nội tâm hoảng hốt tốt cùng của bậc mẫu nghi thiên hạ. Y kiêu ngạo, ngang tàng nói: “Mẫu hậu chưởng phượng ấn của người chỉ có thể quản chuyện hậu cung. Vì thế hôm nay tốt nhất nên im miệng đi.”

Nói xong hắn ra lệnh cho thủ lĩnh cấm vệ quân, ‘đưa’ Hoàng hậu về sau yến sảnh, An Thái chạy lên cản lại, lớn tiếng quát Cấm vệ quân: “To gan! Hoàng hậu nương nương mà các người cũng dám mạo phạm. Các người... đúng là hành động đại bất kính.”

Thái tử ném cho Lý Hoài gằn đó một ánh mắt, hai cung nhân tiến lên ấn An Thái mặc hỉ phục đỏ chói quỳ xuống, đồng thời khoá chặt tay lại đằng sau, trói công chúa lại.

Hoàng hậu giận đến run rẩy nói: “Người... các người muốn tạo phản sao?!”

Trong sảnh yến hội, các vị thân vương, hầu tước loáng thoáng nghe thấy tiếng động bên ngoài không đúng lắm, lập tức nhao nhao đứng lên, đi ra xem tình hình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trịnh Lan thừa lúc hỗn loạn, bước nhanh đến bên Tiều Viện kéo nàng lại bên người. Chàng thân thủ nhanh nhẹn nháy mắt đã đưa Tiều Viện tránh vào sau bức bình phong lớn ngăn cách với bên ngoài. Xong xuôi chàng kéo tú đôn đặt nàng ng ồi xuống.

Tiều Viện nhìn Trịnh Lan, nàng còn chưa kịp phản ứng trước tình hình, đã liếc thấy qua khe hở của tấm bình phong, đội quân hùng hậu mặc áo đỏ, giáp vàng, cu ờn cuộn tiến vào. Dẫn đầu là thái giám tổng quản của Đông Cung - Lý Hoài. Hắn nhìn một lượt tất thấy các thân vương, hầu tước quy ền cao chức trọng trong phòng, trên gương mặt teo tóp nở một nụ cười quỷ dị. Mắt liếc thấy vài vị vương gia bên hông mang theo đao kiếm, lập tức lệnh cho tướng sĩ ập vào tiến hành khống chế cục diện: “Giúp các vị vương gia hạ binh khí xuống đi.”

Thấy đám người xông vào không có ý tốt, Thụy Vương - Trịnh Ôn đứng lên, nghi ngờ quát lớn: “Lớn mật! Ta xem kẻ nào dám động!” Y nheo mắt, nghi ngờ hỏi Lý Hoài: “Người là ai?”

Lý Hoài cười cười, đáp: “H ồi bẩm điện hạ, nô tài là thái giám tổng quản của Thái tử điện hạ.”

“Thái tử?” Trịnh Ôn nhìn tư thái hùng hùng hổ hổ, coi trời bằng vung của đám binh sĩ, sóng mắt hơi động, y có một thứ dự cảm cực kỳ không lành, dù thấp thỏm nhưng vẫn tiếp tục ra vẻ uy nghiêm nhằm răn đe gã hoạn quan nông cu ờng này: “Thái tử cũng không có tư cách tước bỏ vũ khí của các thân vương. Lui ra ngoài cho bốn vương.”

Thế nhưng đám binh lính trước mặt khí thế hung hãn, không có chút tôn trọng nào dành cho các vị thân vương đang ng ồi trong sảnh.

Vài gã tiến lên đè Trịnh Ôn áp mặt xuống bàn tiệc. Gương mặt phúc hậu của y bị ép mạnh xuống bàn, đầu đón, khó chịu nhưng y chỉ biết ‘y y a a’ giã dựa kêu không thành tiếng.

Vương hầu, quý tộc dự thính đều bị dọa sợ xanh mặt, nhao nhao ôm lấy hài tử nhà mình.

Cấm quân nhanh như cắt đã tịch thu tất cả bội kiếm của hoàng thân quốc thích, không chế toàn bộ những kẻ có mặt tại yến sảnh.

Trịnh Ưông và Trịnh Ba mặc dù tuổi đời còn trẻ, nhưng chưa từng xông pha chiến trường, vẫn luôn ngoan ngoãn ở đất phong làm một tôn thất nhàn tản. Biến cố này khiến cả hai bị kinh sợ đến độ mặt cắt không còn giọt máu. Chỉ có Trịnh Lạc - kẻ đất phong nằm giáp ranh khu vực biên thùy, thân thủ nhanh nhẹn, đứng bật dậy, chỉ một quyên đã không chế được gã binh lính, phi thân tới trước mặt Lý Hoài, thẳng chân dùng lực đá gã một cước, quát: “Cầu nô tài! Người là cái thá gì? Phụ hoàng đâu? Bản vương muốn gặp bệ hạ!”

Lý Hoài đứng lên, gương mặt âm trầm, sờ sờ cái trán bị va đập, khoe miệng cong lên, cười lớn một tràng đầy sự khinh thường, như thể mỉa mai Đãng vương điên hạ quá mức chậm chạp, ngu dốt không nắm bắt được tình hình. Cung biến hôm nay không phải trò đùa, đây là cuộc chiến giành giật hoàng quyên, kẻ nào chống lại ắt phải rơi đầu, đổ máu.

Lý Hoài ra hiệu cho hai gã Cấm vệ quân vạm vỡ, to cao, dùng sức mạnh lao đến trói chặt tay Trịnh Lạc. Xong xuôi gã thái giám phách lối đi tới mạnh mẽ tát cho Đãng vương Trịnh Lạc hai cái bạt tai.

Mặc dù Trịnh Lạc không phải hoàng tử được bệ hạ sủng ái, nhưng cũng đường đường là thân vương, sao chịu nổi sự uy khuất bậc này, y hét ầm lên, ra sức giã dựa.

Lý Hoài cũng chẳng sốt ruột, chậm rãi xoay người, nở nụ cười gian trá, hiểm độc nhìn đám quý tộc, thân vương bị dọa đến ngẩn người xung quanh, thông thả móc ra một cây dao găm, lưỡi dao sắc bén, lóe lên ánh sáng bạc lạnh lẽo.

“Đồ chó thiên! Người dám động vào bản vương thử xem!” Đàng vương Trịnh Lạc dù tính tình ngang tàng, nóng nảy, đến giờ khắc này trong giọng nói cũng thoáng chút khiếp sợ.

Lý Hoài dí lưỡi dao kềm sát hốc mắt Trịnh Lạc, bàn tay cầm chuôi dao truy đến đến sự run rẩy vì đắc ý của gã. Tên thái giám điên cuồng cười khùng khục.

“Điện hạ, người nhất định... đừng lo lắng nha. Không đau lắm đâu... thật sự không đau lắm đâu...” Trên khuôn mặt vạm vỡ, già nua của gã nụ cười dần trở lên dữ tợn, khát máu, sau đó cổ tay dùng lực mạnh mẽ đâm xuống một nhát.

“A!” Tiếng kêu thất thanh vang vọng khắp yến sảnh, xuyên ra ngoài hành lang, thậm chí cả bách quan bị nhốt trước điện Giao Thái cũng nghe được rõ ràng.

Đám hoàng thân quốc thích rơi vào hoảng loạn, thất kinh hét lên. Các nữ quyến cương quyết ôm chặt hài tử không cho chúng nhìn thấy thảm cảnh kinh khủng trong sảnh. Nháy mắt điện Giao Thái vang lên tiếng hét, tiếng nấc nghẹn ngào của người già, phụ nữ, trẻ nhỏ. Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Trước mắt bao người, Tam hoàng tử - Đàng vương - Trịnh Lạc bị một gã thái giám ngang nhiên khoét mắt!

Giờ phút này Tiểu Viện mới hiểu được, vì sao sáng sớm hôm nay Trịnh Lan không cho phép nàng tiến cung tham gia đại hôn. Chàng vốn đã tính toán được việc gì sẽ phát sinh hôm nay.

Như cảm nhận được sự xao động trong lòng nàng, Trịnh Lan lại gằn, khễ thì thào vào tai nàng: “Ái phi, hôm nay không nghe lời, nhất quyết đòi tiến cung, chỉ để xem tiết mục móc mắt này sao?”

Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn vào chiếc cầm thon dài, đẹp đẽ, phản kích: “Bị điện hạ kéo vào vào sau bình phong, tầm mắt bị che khuất, hoàn toàn chẳng nhìn thấy được gì.”

Trịnh Lan liếc nhìn nàng: “Thì ra ái phi thích mấy thứ này, quả là một đam mê đặc biệt.”

Tiêu Viện không thèm để ý đến chàng, hỏi đi đâu mình đang bán khoán: “Thực ra cung biến hôm nay, điện hạ sớm đã biết trước, đúng không?”

Trịnh Lan từ chối cho ý kiến, hai mắt khẽ nhắm lại, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng lên tiếng, cẩn thận bị bọn chúng phát hiện, bản vương ghét nhất phải dính dáng đến mấy thứ việc nhà khốn khổ khốn nạn này.”

Việc nhà... Tiêu Viện cúi đầu nhớ đến vừa rồi chàng bị các hoàng huynh mỉa mai, chế giễu, lại nghĩ tới cảnh tượng Trịnh Lạc bị thái giám của Thái tử móc mắt, thẫn thờ nghĩ thứ gọi là gia đình này quá mức tàn nhẫn, tuyệt tình.

An Thái và Hoàng hậu bị Cấm quân áp giải tới sảnh yến tiệc, vừa tiến đến, đập vào mắt chính là cảnh Đàng vương bị móc mắt. Hoàng hậu sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, liếc nhìn đội quân hung hãn, trang bị đầy đủ khí giới trong phòng. Bà vừa vào đến cửa đã bị gã binh lính ở đằng sau đạp ngã trên mặt đất, cả người đau nhức, căng thẳng cơ hồ muốn ngất đi.

Tận mắt trông thấy đương kim Hoàng hậu bị đạp ngã, những tông thất hoàng gia khác không ai dám ra mặt nữa, chỉ còn công chúa cao quý của Đại Trịnh một thân hỷ phục chói mắt, tóc tai rối bời, ngăn trước người Hoàng hậu, lớn tiếng mắng chửi. Giọng nàng đã lạc đi, thanh điệu không nén được sự ghen ngào, đặc biệt khi nhìn mẫu hậu mê man nằm lịm đi trên sàn nhà lạnh buốt trong chính ngày đại hôn của mình.

Trong yến hội hoa lệ, sang trọng, mà một khắc trước còn nơi nơi giăng đèn kết hoa lộng lẫy, hoan hỉ, tiếng cười nói chúc tụng ồn ào náo nhiệt, nay đã hoàn toàn chìm vào câm lặng, sợ hãi. Ngay cả Trịnh Lạc bị móc mắt, cũng e ngại thẫn thờ trong lòng: “Từ xưa đến nay không có cuộc cung biến nào không tẩm máu hoàng cung. Bọn họ lại là hoàng thân quốc thích... hôm nay liệu còn có thể sống ra khỏi Điện Giao Thái được chăng?”

Đúng lúc này, Lý Hoài khẽ ho một tiếng, thông báo với toàn thể những kẻ có mặt tại yến sảnh: “Thái tử điện hạ đại giá quang lâm.”

Đám người không dám không quỳ lạy, nhao nhao run rẩy nằm sấp trên mặt đất. Mấy gã thân vương theo lễ chế vốn không cần làm lễ trước Thái tử, nhưng lúc này vì quá sợ hãi cũng vô thức nằm rạp trên mặt đất.

Trịnh Dũng ngang tàng, cưỡng ép thái hậu và An Thái công chúa, cùng nhóm hoàng thân quốc thích ngồi xuống bàn tiệc. Gã đảo mắt nhìn một lượt các vị đệ đệ nhiều năm không gặp lại, khinh thường liếc Trịnh Lạc bị khoét mắt đang nằm đau đớn, ngắc ngoải trên sàn đá.

Mùi máu tươi ngập tràn yếm sảnh điện Giao Thái. Trịnh Dũng nhin không được, chau mày, chun mũi, phàn nàn: “Sao lại để sàn nhà bẩn thỉu, hôi thối như thế này?”

Hắn giương mắt tìm kiếm một bóng hình trong đám thân vương, nhưng nhìn mãi cũng không thấy Trịnh Lan đâu. Hàng mày càng lúc càng nhíu chặt.

“Lão Cửu đâu? Không tới sao?” Trịnh Dũng hỏi Lý Hoài.

Lúc Lý Hoài tiến vào, Trịnh Lan đã dắt Tiểu Viện lui vào bình phong, thật sự hắn cũng không biết Cửu điện hạ có tới hay không, vì vậy thành thật thưa: “Lúc nô tài đem quân tiến vào đã không thấy Cửu điện hạ trong sảnh.”

Tiểu Viện đứng sau tấm bình phong, qua khe hở nhìn thấy An Thái bị binh lính đè úp mặt trên nền đá, bị nhét rỏ vào miệng, hốc mắt ướt nhoè, lại nghe được Trịnh Dũng bên ngoài đang hỏi về Trịnh Lan, bèn kéo ống tay áo chàng, ý hỏi có phải chàng nên hành động rồi không?

“Ái phi không cần lo nghĩ nhiều.” Trịnh Lan vẫn thong thả nhắm mắt, hai tay vòng trước ngực điệu bộ thản nhiên, thoải mái.

Chương 32: Thần Đệ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không tìm được Trịnh Lan, Thái tử Trịnh Dũng thoáng cảm thấy bất an, bồn chồn. Nhưng hắn vẫn một mực tự nhủ bản thân không cần lo lắng nhiều. Lúc này binh lính gác bên ngoài chạy vào thì gì đó với Lý Hoài. Lý Hoài chau mày tức tốc bẩm báo lại với Thái tử.

Mặt Trịnh Dũng cau lại, nghi ngờ hỏi: “Mặc kệ hắn, dù gì bọn chúng cũng không làm được gì nữa rồi.”

Thì ra, buổi cung biến hôm nay, Thái tử đã sớm có chuẩn bị kỹ càng. Đầu tiên phái một đạo quân ngăn chặn đoàn đón dâu của Tần Chí Thành. Tốt nhất có thể xử tử Tần Chí Thành tại chỗ, hoặc bắt nhốt lại. Sau đó áp chế Tần Hưởng giao nộp quân quyên.

Đội Ngự Lâm quân được phái đi ngăn cản Tần Chí Thành đến báo, không ngờ đội ngũ đón dâu Tần gia lực lượng hùng hậu, nhân mã đông đảo. Dù chỉ có hơn nghìn người nhưng đều là lính tinh nhuệ của Minh Khải quân. Kẻ nào kẻ đó thân mặc giáp trụ, khí giới trang bị đầy đủ, dễ dàng phá vỡ vòng vây của Ngự Lâm quân, hiện đang trốn về phía Bắc kinh thành.

Hướng Bắc là hướng biên ải Tây Man.

Trịnh Dũng ra lệnh cho Lý Hoài: “Truyền lệnh cô, phong bế cổng thành, hạ lệnh cấm đi lại vào ban đêm. Ngoại trừ những đại thần có mặt tại điện Giao Thái, nhanh chóng đi điều tra những kẻ nào còn chưa đến, lập tức bắt lại.”

Trịnh Dũng nhìn đám đại thần đang phơi nắng bên ngoài, kẻ nào kẻ đấy uể oải, quỳ đến mức cả người nghiêng nghiêng ngả ngả, chỉ chực chờ đổ sụp xuống, hạ lệnh: “Áp giải Tả thừa tướng, Hữu thừa tướng, thượng thư lục bộ, Hồng Lư Tự khanh, Thái phó Thái Học tới đây, giam cùng chỗ với các hoàng thân có mặt tại sảnh này, đợi sau khi cô lên ngôi sẽ xử trí sau.”

Lý Hoài nhận lệnh, chỉ chốc lát đã áp giải các vị đại quan tới yến sảnh, nhưng chỉ duy nhất Tiễn Trọng Mưu - Tả thừa tướng thì không thấy đâu.

“Tiễn đại nhân hôm nay cáo ốm, cho nên không tham gia đại hôn.” Lý Hoài cầm sổ ghi chép của phủ Nội Vụ, kiểm tra lại quân số.

“Cái lão hồ ly này!” Trịnh Dũng cân nhắc tình hình, Tiễn Trọng Mưu hiện tại vẫn có ảnh hưởng tương đối lớn trong việc thao túng các thế gia Hàng Nam, không thể lập tức diệt trừ lão, với tầm ảnh hưởng của lão ta, nếu lão có mệnh hệ gì, Trịnh Dũng không thể biết túi tiền của đám thế gia kia thành túi tiền của riêng mình được.

Nghĩ vậy đáy mắt Tiễn Trọng Mưu run lên, Lý Hoài bần khoản thấp giọng xin ý kiến chủ tử: “Hay là phân phó thị vệ đuổi giết Tiễn Trọng Mưu, chỉ cần thấy người, lập tức xử trảm tại chỗ để diệt trừ hậu họa.”

Lúc này, Hữu tướng Lý Lương Bất bị áp giải vào trong sảnh, thấy Thái tử ông kìm không được phần hận, buông lời chửi rủa: “Thân ngài tại ngôi vị thái tử, còn không kiên nhẫn chờ đợi, vội vàng muốn soán ngôi, đoạt quyền, còn ngay trong ngày đại hôn của công chúa! Người là kẻ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, mất hết tính người! Lão thần không phục. Lão thần muốn gặp bệ hạ!”

Lý Lương Bất nổi danh là giám thần, trước mặt một đám vương tôn hầu tước tham sống sợ chết, ông hiên ngang, bất khuất lớn tiếng thóa mạ những hành động vô nhân tính của Thái tử. Tư thái chính trực, anh dũng.

Ngày trước, trên triều đường, Lý Lương Bất không chỉ một lần dâng sớ can gián, vạch tội ngôn hành của Thái tử điện hạ. Hai người sớm đã kết thù chuốc oán.

Vừa rồi móc mắt Trịnh Lạc có vẻ chưa đủ để giết gà dọa khỉ, Trịnh Dũng lâu nay vẫn luôn mong tìm cơ hội chính lão trung thần cứng nhắc, cố hủ chết tiết này. Hôm nay xem ra thời cơ đã tới.

Trịnh Dũng đi đến, khuôn mặt mờ màng, béo tốt ánh lên nét ngoan độc, hiểm ác, chỉ thẳng mặt Lý Lương Bất, mỉa mai: “Lý tướng đúng là kẻ

không hiểu thời thế.”

Hai tay Lý Lương Bật bị trói ra sau lưng, nhưng ông tư thái hiên ngang, ánh mắt cương trực, tựa vị anh hùng xé sách bước ra, lẫm liệt tuyên bố: “Ha ha ha, lão thần chỉ là một ông già hủ lậu có tuổi, sớm đã không để ý tới chuyện sống chết. Vì xã tắc Đại Trịnh dù thân tử hồn diệt có chết vẫn hãnh diện, tự hào. Lão thần chỉ hận: Bệ hạ nhân đức, không sớm xuống tay bẻ gãy đảng phái của Thái tử để hôm nay ử thành đại họa, hoá ung nhọt ảnh hưởng đến đế nghiệp giang sơn. Quốc phúc rơi vào tay các người chắc chắn bách tính sinh linh đờ thán, lão phu có chết cũng ôm mối uất hận này xuống dưới cửu tuyền.”

Gương mặt Lý Lương Bật già nua, nhăn nheo nhưng ánh mắt lại sáng ngời lấp lánh, tràn đầy ý chí bất khuất, kiên cường, bất khuất, Giàu sang không thể cám dỗ, Nghèo khó không thể chuyển lay, quyên uy không thể khuất phục, đồng thời tỏ ra sự khinh thường tột độ với Trịnh Dũng.

“Tốt thôi. Hôm nay ta sẽ cho Hữu tướng cơ hội để thể hiện sự trung thành với Đại Hành Hoàng đế, cũng coi như một cách giết gà dọa khỉ.” Trịnh Dũng ra hiệu cho Lý Hoài.

(* Đại Hành hoàng đế (chữ Hán: 大行皇帝) là một cụm danh từ ám chỉ đến Hoàng đế vừa mất mà chưa kịp đặt thụy hiệu cùng miếu hiệu.

Đại Hành Hoàng Đế?

... Các vị khanh gia, vương hầu, quý tộc đang quỳ trên mặt đất bắt đầu xôn xao, hoảng loạn đưa mắt nhìn nhau. Vừa rồi Thái tử nói “Đại Hành Hoàng Đế”, chẳng lẽ Hằng Xương Đế đã bị hấn hại chết rồi sao?

Chỉ một lát sau, một gã đao phủ mặt mày dữ tợn bước vào sảnh, trong tay cầm theo một hộp sắt. Hấn lạnh lùng mở hộp sắt ra, bên trong một ánh sáng lạnh ngắt, sắc bén loé lên, đủ các loại dao, đao đủ kích cỡ hình dáng được sắp xếp gọn gàng, ngay ngắn.

Mấy vị thân vương thấy cảnh này, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Lãng... Lãng trì...” Bát hoàng tử Trịnh Ba kìm lòng không được run rẩy buột miệng nói thành lời, giờ y đã hiểu cái “giết gà dọa khỉ” mà Trịnh Dũng nhắc tới có ý gì. Việc Trịnh Lão bị móc mắt chẳng qua chỉ là bữa khai vị mà thôi. Hiện tại Thái tử còn muốn trước mặt toàn thể quần thần văn võ, hoàng thân quốc thích lãng trì Lý Lương Bất, dùng bạo lực đàn áp, răn đe, đẩy tất cả vào kinh hãi, khiếp sợ, dùng quyền uy ép tất cả cúi đầu xưng thần.

Trịnh Dũng nhìn Trịnh Ba mỉm cười: “Bát đệ không hổ là con đích hoàng tử tôn quý giống cô, kiến thức sâu rộng, uyên bác, hiểu rõ cô muốn làm gì.”

Trịnh Dũng nở nụ cười âm thầm, khiến tất cả thấy những người có mặt đều run rẩy, ghê tởm, sợ hãi.

Lúc còn ở vị trí Thái tử hắn bị đè nén nhiều năm, ngày ngày đối chọi gay gắt với Hằng Xương Đế cùng đám trung thần, rốt cuộc hắn cũng chờ được đến ngày hôm nay. Nhìn đám đại thần ngày trước bày ra tư thái cao ngạo, thích lên mặt dạy dỗ hắn, giờ phút này cũng phải run rẩy quỳ gối phục tùng dưới chân Trịnh Dũng hắn. Chưa bao giờ hắn trải qua thứ cảm giác sáng khoái tột cùng đến thế.

Bọn chúng cuối cùng cũng biết sợ hắn, không dám dâng tấu chương chê hắn tầm thường, không đủ tư cách kế thừa trữ vị nữa. Hắn rốt cuộc không còn phải ngày ngày lo lắng, bần chần như đi trên băng mỏng, sợ một ngày ngai vị Thái tử bị Cửu đệ cướp mất hoặc bị Hằng Xương Đế ra chiếu phế truất nữa. Quả nhiên quyền lực chân chính phải từ máu, từ đao thương tự mình giành lấy. Chỉ khi đó mới thật sự cảm thấy mãn nguyện, cảm thấy yên tâm.

Trong sảnh yên hội yên tĩnh đến nỗi ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Xuyên qua khe hở trên bình phong, Tiểu Viện cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài, chỉ thấy gã đao phủ cặm theo hộp sắt sắc bén đi về phía Lý Lương Bất.

Trên gương mặt nhăn nheo, già nua của Hữu tướng lấm tẩm mồ hôi, đôi mắt trừng lớn, tựa một pho tượng kiên cường, sẵn sàng đối đầu với tất cả thủy thống khổ, đau đớn.

Từ xưa đến nay Lý Lương Bất vẫn luôn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng một ngày nào đó bị bệ hạ trách phạt, xử tội vì liêu chết can gián bậc đế vương, nhưng dù có như thế ông vẫn cảm thấy tự hào và xứng đáng, cảm thấy cái chết của mình có ý nghĩa, không uổng công đọc sách Thánh hiền. Nhưng ông không ngờ, một ngày sẽ bị gã Thái tử vô nhân tính giết cha soán ngôi này dùng phương thức tàn nhẫn đến bậc này để xử tử mình.

Tuy phải chịu đựng sự thống khổ tột cùng, nhưng ông là một bậc sĩ phu ngay thẳng, quyết một lòng giữ vững sơ tâm, không bao giờ chịu khoan nhượng trước cường quyền, hiên ngang lẫm liệt, thông dong đối mặt với lễ hành hình.

Bất tri bất giác nước mắt Tiêu Viện trào ra. Đến tột cùng một người phải có lý tưởng lớn lao cỡ nào mới coi nhẹ sinh tử tới vậy, thậm chí hiểu rõ hành động ấy sẽ khiến họ đau đớn bị hành hạ, tra tấn bởi những hình phạt tàn nhẫn nhất? Nàng lần nữa túm tay áo Trịnh Lan, lần này nàng dùng sức kéo rất mạnh.

Thái độ Trịnh Lan mặc dù vẫn hờ hững như cũ, nhưng cuối cùng chàng cũng chịu mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm nước mắt của người bên cạnh. Chàng khẽ chau mày, giơ tay dịu dàng lau đi nước mắt trên má nàng.

Nhưng dòng lệ vẫn thi nhau lăn xuống, lớp trang điểm cũng bị trôi đi, khuôn mặt nàng trở nên lem luốc, khó coi.

“Ái phi mà còn khóc nữa, mặt sẽ biến dạng đấy.” Trịnh Lan nhỏ giọng nói, lòng vô cùng khó chịu.

Trên thực tế, Tiêu Viện bật khóc không chỉ vì cảm động trước tình thân đại nghĩa của Lý Lương Bất mà còn bởi đây là phụ thân của Lý Tú Dung.

Lý Tú Dung là người duy nhất trong mười mấy năm cuộc đời khiến nàng bằng lòng, tự nguyện, không chút phòng bị thổ lộ suy nghĩ tâm tư, là người bằng hữu đầu tiên trong đời Tiểu Viện. Nghĩ đến những giọt lệ của nàng ấy hôm trước, nhớ đến suy tư, lo lắng trong lòng nàng ấy, đột nhiên tim Tiểu Viện thất lại.

“Đi... đi điện hạ... mau cứu Lý đại nhân đi. Ta biết người có biện pháp mà.” Tiểu Viện đề thấp giọng, dùng thái độ chân thành nhất, khẩn cầu Trịnh Lan.

“Thật là phiền phức.” Lòng mày Trịnh Lan giãn ra, rút từ ống tay áo ra một chiếc khăn gấm, cẩn thận giúp Tiểu Viện thấm nước mắt, động tác chàng dịu dàng, tỉ mỉ như sợ làm hoen lớp trang điểm của nàng. Thời điểm lướt qua đoá Hoa Diên giữa trán, chàng như thể lưu tâm hơn, tựa hồ không nỡ chạm vào đoá hoa xinh đẹp, mỏng manh kia.

Trịnh Lan thầm mắng Thái tử trong lòng, có thể đừng dùng mấy phương thức buồn nôn này để hù dọa đám người nhất hơn chuột kia không? Đồng thời tự nhủ: Sao Tần Chí Thành còn chưa tới. Lẽ mà lẽ mà Muốn ép ta xuất thủ trước hả?

Lúc đầu chàng vốn dự định chỉ núp trong bóng tối, khiến mình trở nên vô hình, có thể cứu được lão hoàng đế là được, chàng chưa bao giờ có ý định nhúng tay sâu vào cuộc chiến tranh giành trữ vị này.

Hiện tại đao phủ đã kề dao trên mặt Lý đại nhân. Đám người quỳ trên mặt đất run rẩy không dám nhìn, khuôn mặt Lý đại nhân bắt đầu vặn vẹo, đau đớn, ông kiên quyết cắn chặt hàm răng không kêu rên nửa tiếng.

Tiểu Viện không nhin được nữa.

Nàng bước thẳng ra khỏi bình phong.

Mọi người đều kinh ngạc, giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này, Trạng Vương phi đứng ra làm gì? Không sợ chết hay sao?

Thái tử cũng bất ngờ. Trước cung biến, hẳn sau Lý Hoài dẫn theo vài cao thủ võ lâm, trà trộn trong Cẩm Vệ quân, chính là để khắc chế thân thủ siêu quần của Trạng Vương. Nào nghĩ tới Trạng Vương còn chưa xuất hiện, kẻ không sợ chết muốn thách thức uy quyền của hắn lại là Trạng Vương phi.

“Thái tử điện hạ, ngài vừa nói “Tiên đề”, xin hỏi phụ hoàng đã băng hà rồi sao?” Toàn bộ nước mắt lem nhem của nàng đã được Trịnh Lan lau sạch sẽ, đám người xung quanh chỉ còn thấy một đôi mắt trong veo, sạch sẽ, lạnh lùng, thẳng thắn nhìn thẳng vào khuôn mặt mờ mịt, gian trá, đầy dục vọng của Thái tử.

Thái tử nhìn nàng, trong lòng nghĩ đến một nữ tử khác cũng mang trên trán vết bớt hoa đi ền đỏ thắm, th ần như Tiểu Viện này quả nhiên xinh đẹp, động lòng người hơn.

“Ha ha ha tưởng ai, thì ra là Cửu đệ muội, sao lại trốn sau bình phong thế?” Trịnh Dũng hí mắt dò xét thân hình Tiểu Viện, quả nhiên đáng người cũng hoàn hảo vô cùng.

“Phụ hoàng đã băng hà. Lần này cô tới chính là muốn thông tri cho chư vị thúc bá, huynh đệ, và các đại thần. Còn muốn hoàng thân quốc thích cùng chư vị đại thần ủng hộ Cô trở thành tân đế kế vị. Cửu đệ muội chẳng lẽ không biết ư?”

Thái tử bước tới, càng lúc càng rút ngắn khoảng cách với Tiểu Viện. Khoảnh khắc này hẳn đã hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm quyền lực, sự kinh sợ của quần chúng, chẳng còn đủ sự tinh tường ý thức được sau tấm bình phong còn một người nữa. Dung mạo của Tiểu Viện lại sắc nước hương trời, khiến hắn rung động không thôi.

Làm Hoàng đế, việc đầu tiên hẳn muốn làm chính là ‘nếm thử mùi vị’ của cô em dâu này.

Thấy vẻ mặt gian xảo của Trịnh Dung, Tiểu Viện vô thức lùi về phía sau.

“Thái tử điện hạ, xin hãy tự trọng.”

Tiêu Viện đột nhiên hận bản thân không đem theo châm độc Kim Tam tắng. Trong tình huống này nàng thật sự cần một vật phòng thân như nó.

Thái tử không có ý dừng lại, thậm chí còn nở nụ cười đầy vẻ gian tà hỏi: “Cửu đệ muội, tại sao muội lại tiến cung một mình? Không phải tình cảm vợ chồng Cửu đệ gắn bó, thân thiết, một tấc không rời sao?”

“Rầm!!!”

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên, tấm bình phong mười hai miếng rầm rầm đổ xuống, âm thanh vang dội.

Trịnh Lan khoan thai ngồi trên tú đôn, hồ hững nhìn đám người, trên tay đang đưa chiếc quạt xếp Mai Huru, tư thái thong dong, phiêu dật.

“Thái tử muốn gặp thần đệ à? Ta ở đây.”

Chương 33: Phù Diêu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Dũng và tất cả những người có mặt tại sảnh yến hội đều kinh ngạc, đặc biệt là Trịnh Dũng, thấy Trịnh Lan, hấn nhanh chóng rơi vào trạng thái căng thẳng, một thứ cảm giác bất an đột nhiên nảy sinh.

Mấy vị thân vương ban nãy còn nói thầm trong lòng, sao Cấm Vệ quân vừa tiến đến đã không thấy tăm hơi Trịnh Lan, ra là thừa dịp hỗn loạn núp sau tấm bình phong.

“Ha ha, tốt. Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, Cửu đệ trốn chui trốn lủi, như vậy, không phải tác phong của kẻ quân tử đâu!” Trịnh Dũng đề cảm giác bất an xuống, gương mặt phì nộn bóng nhẫy nở nụ cười thản nhiên, hấn thầm trấn an bản thân, có lẽ hôm nay chính là cơ hội để hấn diệt cỏ diệt tận gốc.

Trịnh Lan vẫn bình thản ng ẩ trên tú đôn, liếc xéo đám tùy tùng đứng phía sau Trịnh Dũng, khoé miệng nhếch lên một nụ cười nửa tà mị, nửa khinh miệt.

Mấy vị thân vương thấy biểu cảm này không khỏi âm thầm đổ mồ hôi lạnh, nụ cười khinh bỉ kia rõ ràng thể hiện thái độ tự phụ, như thể tất thảy việc trước mặt đều nằm trong tính toán từ trước của hấn.

Trịnh Dũng bị nụ cười này chọc giận, hấn quát lớn: “Nghiệt chủng của một ả ca kỹ thấp hèn cũng dám tranh giành với cô. Người không xứng!”

Trịnh Lan rũ mắt, trong đôi con ngươi trong trẻo, tuyệt mỹ ấy, Tiêu Viện chẳng nhìn thấy chút tức giận, phẫn uất nào, chỉ có hình ảnh của nàng.

Nàng trọn mắt nhìn về phía kẻ không ai bì nổi Trịnh Dũng, đáy mắt tràn đầy sự căm hờn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cảm xúc của nàng bị Trịnh Lan bắt được, chàng cúi xuống, dịu dàng thì thầm bên tai Tiểu Viện: “Ái phi không cần thương hại bản vương. Ta đã sớm quen rồi.”

“Mấy người các người, lên cho ta.” Sắc mặt Trịnh Dũng đột nhiên tối sầm lại, ra lệnh cho đám tướng sĩ, lập tức nắm kẻ thân hình vạm vỡ để thân bay lên, kẻ nào kẻ ấy mắt sắc như dao, lạnh đến mức khiến người ta run sợ.

“Ngũ Hành Sứ Giả!” Bát điện hạ Trịnh Ba hoảng sợ thốt lên. Thái tử nói không sai, Trịnh Ba thực sự là một kẻ kiến thức rộng rãi, biết nhiều, hiểu rộng, thông tin linh nhạy. Ngũ Hành Sứ Giả là năm tên ác nhân của núi Thiên Lăng, đồng thời cũng là những cao thủ võ lâm nức tiếng gần xa. Chúng không chỉ nổi tiếng về công phu trác tuyệt mà còn bởi tác phong làm việc vô nhân đạo, giết người không chớp mắt, am hiểu phanh thây, chặt xác, kẻ hành tẩu giang hồ chỉ cần nghe thấy tin chúng đã sợ chạy mất mật. Lần này Trịnh Dũng được thế gia Hàng Nam hậu thuẫn phía sau, có được khối tài sản kếch xù, thừa tiền của để thuê Ngũ Hành Sứ Giả hỗ trợ.

Mấy vị hoàng thân quốc thích ngơ ngác nhìn nhau, duỗi cổ, nín thở chờ đợi trận quyết đấu sắp xảy ra, ai ngờ Trịnh Lan lại vẫn đạm phong khinh mở miệng nói:

(*) Vân đạm phong khinh (云淡风轻): thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến đi đâu gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi.

“Bản vương còn tưởng Thái tử điện hạ mời được cao nhân phương nào tới. Mấy kẻ công phu mèo cào này ở Đông Cung đánh đấm tạp nham vớ vẩn, làm hộ vệ bình thường, hoặc chân sai vặt còn thoả đáng hơn đó.”

Vẻ mặt chàng bình thản, giọng điệu nửa đùa nửa thật, nhẹ nhàng tung người, nhảy qua những mảnh thủy tinh vỡ la liệt trên mặt sàn, thoải mái đáp xuống trước mặt Tiểu Viện, mặt đối mặt, mũi kề mũi, thong dong đưa tay nâng một lọn tóc rủ bên trán nàng lên.

“Ái phi sao lại bỏ bản vương lại một mình. Chúng ta ở sau bình phong chàng chàng tiếp tiếp không phải tốt hơn sao?” Trịnh Lan rũ mắt, hành

động có chút phóng túng, trêu đùa, không ít kẻ đang quỳ dưới sàn len lén ngược đầu lên nhìn trộm phu phụ Trạ̣m Vượng, trước mặt Ngự Lâm quân và Thái tử điện hạ, giữa lúc nước sôi lửa bỏng, hai người này còn tâm trạng nói chuyện yêu đương sao?

Tiểu Viện biết chàng cố tình nói hươu, nói vượn, nhưng không hề buồn bực. Chàng đã đánh nát bình phong, xuất hiện tại đây, chắc chắn có ý định xuất thủ.

“Thái tử cả gan làm loạn như vậy? Chẳng lẽ điện hạ cứ bỏ mặc không quan tâm à?” Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn Trịnh Lan, biểu cảm không giống tố cáo mà như một lời đ̣ề nghị.

Chung sống bên nhau nhiều ngày, thêm những việc Lý Tú Dung nói, nàng chắc chắn Trịnh Lan đã sớm tính toán được sẽ có cung biến xảy ra, chàng thậm chí còn chưa đánh ra át chủ bài của mình.

“Thất thần gì vậy! Lên đi! Bắt Cửu điện hạ lại cho cô, ai tóm được hắn sẽ được trọng thưởng.” Trịnh Dũng không bình tĩnh được nữa. Vì sao thời điểm cung biến nguy cấp này, Cửu đệ vẫn có thể phong lưu, tiêu sái. Muốn cướp hết sự chú ý của hắn sao? Ngũ Hành Sứ Giả khét tiếng giang hồ, chỉ cần nghe danh đã đủ khiến người ta sợ mất mật, y không tin Trịnh Lan có thể một địch năm.

Huống chi hắn người đông thế mạnh, còn nắm Ngự Lâm quân trong tay, nếu tất cả cùng xông lên, dù có là cao thủ võ lâm, tài nghệ siêu quần cũng không thoát được.

Ngũ Hành Sứ Giả xông tới, chiêu thức uy vũ, thân thủ nhanh lẹ, thoát cái đã vây quanh đôi bích nhân.

Trịnh Lan rút chiếc khăn gấm vừa rồi lau nước mắt cho nàng ra, che kín đôi mắt nàng, còn nhẹ nhàng thì thầm bên tai Tiểu Viện: “Ái phi đừng nhìn. Chém xác, chặt người, mấy cảnh máu me bản thủ đó không đáng để đôi mắt duyên dáng này phải nhìn.”

Trước đây, Ngũ Hành Sứ Giả hành tẩu giang hồ luôn cực kỳ tự tin về khả năng chém giết của mình, nhưng không hiểu vì sao đứng trước Trịnh Lan bọn chúng lại có chút chột dạ. Không phải bọn chúng biết rõ Trịnh Lan võ công thâm sâu, mà là thái độ bình tĩnh, tự đắc, như thể nắm toàn bộ thế cục trong lòng bàn tay của chàng khiến kẻ đối đầu luôn cảm giác sợ, không dám lỗ mãng ra tay.

Ngay tại khoảnh khắc do dự đó, Trịnh Lan nhíu mày, bàn tay vung ra, một luồng khí tức, uy mãnh, hùng hậu từ huyết đàn đi ền tràn ra.

Năm kẻ lực lưỡng đang vây hãm chàng phút chốc chỉ còn là đồng thit nát bậy, xương cốt đứt khúc. Máu tươi văng tung toé khắp điện Giao Thái. Thậm chí bắn lên cả gương mặt thất sắc của Thái tử và đám người quý trên sàn.

Toàn bộ tầm nhìn trước mắt phủ trong làn sương mù đỏ tươi, chói mắt, máu me tung toé, máu thịt bầy nhầy, nhuộm điện Giao Thái trong máu tươi tanh tươi, chỉ có Tiêu Viện và Trịnh Lan đứng giữa cơ hồ không bị máu tươi làm vấy bẩn.

Trịnh Lan không nhanh không chậm tháo khăn gấm trên mắt nàng xuống, vừa rồi có một giọt máu bắn tới, dính lên chính giữa đoá hoa đi ền giữa trán nàng, cơ hồ hoà vào sắc đỏ thẫm của Hoa Di ền, nhìn không ra. Trịnh Lan tỉ mỉ lau giọt máu kia, sau đó thẳng tay vứt khăn gấm xuống ền đất.

Khuôn mặt mỡ màng của Thái tử gần hai người trong gang tấc, toàn bộ khuôn mặt cùng áo cổn màu vàng ều bị vấy bẩn máu tươi, thậm chí hẳn còn bị mấy vụn xương bay tới nện mạnh vào mặt, đau rát, khó chịu.

“Oẹ... oẹ...” Thái tử thất tha thất thểu lui về phía sau, đám thái giám vội vã chạy lên giúp hắn lau vết bẩn trên người, mặt kẻ nào kẻ ấy xanh mét, cổ ngấn lại cơn buồn nôn đang dâng tới tận họng.

Chư vị thân vương trợn mắt há hốc mồm, ngăn người trước cảnh tượng kinh hoàng vừa xảy ra.

“Đây... đây là thứ công phu bàng môn tà đạo gì vậy? Sao người sống lại lại biến thành sương mù!” Trịnh Dũng nén cơn buồn nôn, ngã bịch xuống đất thở hổn hển. Hắn đã hoàn toàn rơi vào cơn hoảng loạn không thể lý giải.

Đám tướng sĩ Ngự Lâm quân phía sau bị màn mưa rồi làm cho kinh ngạc đến ngầy người, không dám nhúc nhích.

Cho dù Thái tử khản giọng hạ lệnh, quân lính vẫn cả người đờ đẫn như kẻ mất hồn, không kẻ nào đủ can đảm tiến lên, trước tuyệt thế công phu quỷ dị của Trạm Vương, tính mạng của họ nhỏ nhoi, yếu ớt không khác gì những con kiến, hơn nữa binh lính Ngự Lâm quân cũng chẳng phải tử sĩ của Thái tử.

Con người bằng xương bằng thịt, có ai không sợ chết, hơn nữa chết một cách bất đắc kỳ tử... còn... nát bét... chết không toàn thây....

Chỉ có Trịnh Ba - kiến thức sâu rộng, mới lờ mờ nhìn ra, nghiêm mặt bình luận: “Cái này... đây có lẽ là Phù Diêu Thần Công. Cứu đệ, quả nhiên, người đã tu luyện thứ tà công này.”

Đại danh của Phù Diêu Thần Công đối với mấy thuật sĩ giang hồ, hoàng thân quốc thích và qu ân thần có mặt tại đại sảnh chẳng khác nào sự t ãn tại của truyền thuyết. Nghe nói kẻ không có nội công thâm hậu cực hạn thì không thể luyện thành, hơn nữa yêu cầu cần chính là kẻ tu luyện phải là xử nam.

“Để luyện được thứ tà công này người luyện không phải bắt buộc là xử nam sao?” Người đặt câu hỏi chính là một vị học rộng tài cao đến từ Khâm Thiên Giám. Đám người nghe vậy bắt đầu nhao nhao xì xào.

Xử nam... kẻ đã từng lang chạ khắp các T ãn lâu Sở quán, lưu luyến phần son vui quên đường về như Trạm Vương điện hạ sao có thể là xử nam được. Huống chi bên cạnh y còn một vị vương phi như hoa như ngọc, chim sa cá lặn bầu bạn.

Chẳng lẽ, kẻ nhìn qua tự do tự tại, không ham quyền lực, chẳng đoái hoài chuyện triều chính như Trạng Vương điện hạ, thật ra vẫn luôn giấu giếm thực lực, cẩn thận giấu mình, núp trong bóng tối, âm thầm bày binh bố trận, tùy thời hành động, chờ ngày thời cơ chín muồi thì thâm thuý ngai vị Thái tử vào tay?

Hoặc cũng có thể, cung biến hôm nay, mặc dù là âm mưu mà Thái tử thận trọng tính toán, kín đáo tiến hành, nhưng từ sớm đã bị Trạng Vương nhìn thấu, cho nên vừa rồi, hắn mới có thể thần không hay quỷ không biết nhàn tản trốn sau bình phong?

Nhưng chuyện hiện tại Thái tử lo lắng nhất chính là: Nếu gã Cửu đệ này đã tu luyện được Phù Diêu Thần Công, thì dù hắn đã hạ độc Trạng Vương phi cũng hoàn toàn vô dụng?

Các vương hầu quý tộc ngày đây có kẻ nào không am hiểu tính toán, tranh đấu, kẻ nào kẻ nấy đều đã nhanh chóng phân tích rõ ràng được mất, cung biến hôm nay Trạng Vương thi triển võ nghệ, lấy một địch trăm, chỉ bằng Phù Diêu Thần Công trong tay hắn cũng đủ phá nát kế hoạch Thái tử dày công tính kế.

Như vậy, ngôi vị chí tôn vô thượng, đứng trên vạn người còn có thể là ai được nữa?

“Cửu đệ, người trăm phương nghìn kế luyện thứ công phu bàng môn tà đạo này là vì trử vị sao?” Trịnh Ôn vừa bị ấn xuống bàn, đã vùng vẫy thoát ra khỏi sự khống chế của lính canh. Tình thế đột ngột xảy ra biến hoá, gã binh lính vừa rồi còn khoá tay Trịnh Ôn hiện tại mặt mũi bần thần, không dám tiếp tục dùng bạo lực áp chế các vị thân vương nữa. Trịnh Ôn đứng thẳng dậy, tò mò hỏi Trịnh Lan.

Chàng khi nào tính toán trăm phương ngàn kế, rõ ràng bởi cảm thấy nhân gian thế tục quá mức nhàm chán vô vị cho nên mới luyện thứ môn kỳ công này.

Trịnh Lan không thêm để ý đến bất kỳ kẻ nào họ Trịnh, lạnh nhạt không đáp. Tiêu Viện đứng bên cạnh đã giẫm lên khăn gấm, bước qua vết máu

loang lỗ trên sàn, đi đến bên cạnh An Thái, cúi người, cẩn thận tháo tấm vải bố đang bịt miệng nàng ấy xuống, đồng thời dịu dàng phủ đi bụi bẩn trên hỷ phục của tiểu công chúa.

“Cảm ơn Cửu tẩu.” An Thái vuốt vuốt bờ môi bị vải bố làm tổn thương, chân thành cúi đầu tạ ơn Tiểu Viện.

Tình thế rơi vào cảnh giằng co quyết liệt, nhưng Trịnh Lan lại không có ý tiếp tục cuộc chiến vô nghĩa này, chàng đi đến bên Tiểu Viện, kéo nàng đứng lên, khẽ sát bên tai nàng khẽ thì thào: “Vì ái phi mà giờ tất cả mọi người đều biết bản vương đến cả một nữ nhân cũng không có. Ái phi có phải nên dùng thân báo đáp mới đủ bù tội không?”

Tiểu Viện nhìn chàng, trong lòng thầm nhủ bốn chữ: Phù Diêu Thần Công.

Nàng nhớ tới Hợp Hoan Tuyệt Tình Tán trong người mình, nếu có thể truyền sang cho người nội tâm thâm hậu, thì không cần chữa trị cũng tự khắc được phá giải.

Nói cách khác, kỳ thực chỉ cần Trịnh Lan ‘viên phòng’ với nàng, độc này sẽ tự khắc được giải trừ.

Thế nhưng chàng lại cương quyết không chọn cách này, mà kiên nhẫn hằng đêm giúp nàng thi châm giải độc, chờ lấy được giải dược.

Tiểu Viện nghi ngờ nhìn Trịnh Lan, một ý nghĩ vụt qua, nàng chốc lát thoáng hiểu được, bèn hỏi chàng: “Độc trên người ta, có phải dù ‘viên phòng’ cũng không ảnh hưởng tới điện hạ, đúng không?”

Trịnh Lan đang lo lắng nên trả lời nàng ra sao, thì bên ngoài cửa cung một đoàn binh mã thân mang kim giáp ồạt tràn vào. Tiếng vó ngựa vang trời, khí thế như chẻ tre.

Viện quân của Tần Chí Thành đã tới.

“Lúc nào cũng tới trễ.” Trịnh Lan thở dài một hơi, trăn trăn trách cứ cứu binh đến chậm.

Kim giáp sáng loáng dưới ánh thái dương rực rỡ, lấp lánh. Đám Ngự Lâm quân một canh giờ trước còn cáo mượn oai hùm tác oai tác quái, giờ toàn bộ bị dồn đến chân tường, hoảng sợ, vùng vẫy trong vô vọng.

Lúc này Trịnh Dũng ngồi dưới đất, khuôn mặt chỉ còn lại nét kinh hoàng: “Đây... Đây là sao... Chuyện gì đã xảy ra?”

Kẻ mới vừa rồi còn nghênh ngang, hách dịch khoét mắt Trịnh Lão - Lý Hoài giờ khắc này đây chân tay bủn rủn, dụi dụi mắt, nhìn ra bên ngoài như thể không tin nổi: Kia chẳng phải đại quân của Minh Khải quân hay sao?”

“Này... cái này...không phải chứ... sao có thể... rõ ràng là...” Hấn chắc chắn đã nhận được tin báo, Ngự Lâm quân thế như chẻ tre đánh cho Tần Chí Thành không kịp trở tay, đành nhanh chóng đem số tàn dư còn lại chạy trốn về hướng Bắc. Tại sao... chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hấn có thể thần không hay, quỷ không biết dẫn quân đánh ngược trở lại hoàng cung?

Minh Khải quân uy mãnh, thiện chiến, người đông thế mạnh, rất nhanh đã khống chế toàn bộ Ngự Lâm quân. Trịnh Dũng vốn muốn ra lệnh cho Ngự Lâm quân gắng sức chống cự, kéo dài thời gian, nhưng đã chẳng còn một binh một tốt nào đủ khả năng làm theo mệnh lệnh của Thái tử nữa.

Nhìn Minh Khải quân tinh nhuệ, uy dũng nhanh chóng đánh cho Ngự Lâm quân tan tác, tháo giáp xin hàng... hấn cảm giác như bầu trời sụp đổ.

Chỉ chưa đầy một khắc nữa thôi, cung biến đã thành công. Nhưng tất cả đã bị Trịnh Lan và Minh Khải quân dễ dàng phá tan.

Đúng lúc này, một vị tướng quân trung niên khí chất uy vũ, từ giữa đạo quân Minh Khải người mang thiết giáp, hùng dũng tiến tới. Khoé mắt ông liếc nhìn Thái tử đang nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, lạnh lùng ném cho thuộc hạ một ánh mắt. Binh lính lập tức hiểu ý, ấn Thái tử xuống, khoá tay ra đằng sau.

Còn ông và những tướng sĩ thân cận bên cạnh đành loạt quỳ xuống nhận tội.

Chương 34: Việc Nhà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kẻ vừa tự phụ, vừa ngạo mạn như Thái tử đương nhiên không chịu để yên, hấn lập tức hét vào mặt quân lính đang trối mình: “Khốn kiếp. Cô là Thái tử. Thái tử điện hạ của Đại Trịnh.”

Nhưng tất cả những người có mặt đều hiểu rõ, Trịnh Dũng chỉ đang sợ hãi, sợ rằng bản thân hắn không giữ nổi cái ghế Thái tử này nữa.

“Mặt tướng Tàn Hưởng cứu giá chậm trễ. Kính mong Trạng Vương điện hạ thứ tội!” Tàn Hưởng tiến lên quỳ một gối xuống cúi đầu hành lễ với Trịnh Lan, tựa hồ như mấy vị thân vương khác không tồn tại.

Trịnh Lan hơi nhíu mày, chàng chán ghét cái cảm giác bị đám hoàng thân quốc thích soi mói, chú ý, lạnh nhạt nói: “Tướng quân bình thân!”

Mấy gã hoàng huynh vừa rồi còn chế nhạo, khiêu khích Trịnh Lan, lúc này mặt mày ngơ ngác, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, thẫn suy tính, không biết từ bao giờ Trịnh Lan này đã nắm Minh Khải quân trong tay?

Chẳng lẽ hắn thật sự muốn soán ngôi? Hằng Xương Đế hiện tại đang ở đâu? Còn sống hay đã chết?

Trong lòng kẻ nào cũng có nghi vấn, nhưng không có ai giải thích được.

Vẫn là Tàn Hưởng tướng quân bình tĩnh, nhanh trí, ông là người đầu tiên ra lệnh cho binh sĩ dìu Trịnh Lạc đang thoi thóp trên nền đất tức tốc tới Thái y viện chữa trị, đồng thời cho cung nhân đưa Hoàng hậu hồi cung, xong đâu đấy ông tiến lên an ủi Lý Lương Bật đại nhân vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Chỉ tích tắc điện Giao Thái lại khôi phục sự trật tự, bình ổn.

Mấy vị thân vương đứng dậy nhanh chóng đi tìm thân quyến của mình, kẻ nào kẻ ấy đều chưa rũ bỏ được bộ dạng sợ hãi, kinh sợ cùng sự hậm

hực, tức giận. Mọi thứ dần dần được sắp xếp lại theo đúng trật tự vốn có.

Lý Lương Bất vừa được cứu khỏi quỷ môn quan, tiến lên khom lưng cảm tạ Tần Hưởng tướng quân, ông cảm kích nói: “Hôm nay nhờ có tướng quân mới cảm được sống dữ!”

Đồng thời ông cũng nhìn lại đệ tử của mình, nét mặt không giấu được vẻ kinh ngạc cùng tán thưởng: “Thì ra điện hạ đã sớm có chuẩn bị từ trước, điện hạ có thể vì bệ hạ bài trừ rủi ro, nguy hiểm, đúng là may mắn lớn lao của Đại Trịnh ta.”

Trịnh Lan bất đắc dĩ thở dài, thuận nước đẩy thuyền nói vài câu khiêm tốn đáp lại, mắt nhìn về phía Tiểu Viện, có phần oán trách: Tất cả là tại Ái phi khiến bốn vương lộ diện trước mặt bá quan văn võ, vương hầu quý tộc.

Tiểu Viện mím môi nhịn cười, cảm thấy nếu vừa rồi mình không kiên quyết hành động, giờ này chỉ sợ Lý Lương Bất đại nhân đã không còn nguyên vẹn nữa.

Tần tướng quân lúc này quay sang nói với Lý Lương Bất, nhưng lại giống như muốn nói với tất cả mọi người: “Hôm nay có thể dập tắt được cung biến hoàn toàn là nhờ tài trí bày binh bố trận của Trầm Vương điện hạ, lão thần cũng chỉ tuân theo mệnh lệnh của điện hạ mà hành sự, thuận tiện hồi kinh mấy ngày, nghỉ ngơi vài ngày, luân chuyển vị trí với huynh tử.”

Đám quần thần và hoàng thân quốc thích còn chưa rời điện Giao Thái, lúc này bốn phía im bật không nói nửa lời, sau lời tuyên bố này của Tần Hưởng, suy đoán vừa rồi trong lòng họ đã chắc chín phần mười.

Tiểu Viện cảm thấy đây là thời điểm thích hợp tiến lên hành lễ, đồng thời thăm hỏi Tần Hưởng tướng quân vài câu.

Nhưng nàng đột nhiên nhớ ra đi đâu gì đó, quay đầu lại, đã thấy cung nhân đỡ An Thái công chúa đứng dậy, rời khỏi điện Giao Thái trở về Phụng Hoàng cung.

An Thái ngẩng đầu, lên trao cho nàng một ánh mắt.

Trong lòng Tiêu Viện đã có chủ ý, trầm tư một lúc, cuối cùng vẫn quyết định đi về phía Tần Hưởng tướng quân.

Đúng lúc này, Trịnh Lan bắt lấy tay nàng, Tiêu Viện còn chưa nói được lời muốn nói, đã bị chàng kéo đi. Trịnh Lan không muốn nàng xen vào việc không nên can thiệp.

“Ái phi đừng lo chuyện bao đồng, nàng khiến ta phải lộ diện ta đang rất bực mình đó.” Trịnh Lan thì thầm bên tai nàng.

Tiêu Viện đương nhiên không nghe, hất tay chàng ra, ánh mắt tràn đầy chán ghét, nóng nảy nói: “Vừa rồi ngài mặc kệ sự phụ của mình, hiện tại còn muốn bỏ mặc cả muội muội ư?”

Nàng không thèm để ý đến hàng mày đang nhú chặt của chàng, xách váy chạy về phía An Thái, đỡ lấy tay nàng ấy, đi đến trước mặt Tần Hưởng tướng quân, không kiêu ngạo, không tự ti, dũng dạc nói: “Tướng quân, hôm nay là ngày tướng quân phủ đón dâu.”

Tần Hưởng không ngờ Tiêu Viện lại thẳng thắn đến thế, nét mặt ông thoáng qua sự ngạc nhiên, vài giây sau mới đáp lại: “Hôm nay vốn là ngày đại hôn của khuyển tử và công chúa điện hạ. Không ngờ lại xảy ra sự việc nhiễu loạn này. Thần cũng mới từ biên quan hồi kinh, để khuyển tử thay mình trấn giữ biên ải. Đại hôn... chỉ sợ... đành chờ sau khi bệ hạ khoẻ lại sau đó hãy quyết định.”

Tiêu Viện mỉm cười, thong dong nói: “Cái gọi là hôn nhân đại sự, cho dù là chỉ hôn cũng là việc cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Hiện giờ lễ nghi tam thư lục lễ đã không chu toàn, tướng quân cũng nên trước mặt toàn thể các vị hoàng thân quốc thích giải thích rõ ràng mọi chuyện, để tránh về sau hôn sự phát triển theo chiều hướng khác, danh tiết của công chúa cũng không bị ảnh hưởng.

(*) Tam môi lục sính “三媒六聘” hay còn gọi là tam thư lục lễ “三书六礼”, đây là nét văn hóa trong hôn lễ xưa của người Trung Quốc.

Tam thư lục lễ nghĩa nôm na là 3 bức thư 6 lễ mà nhà trai làm chủ. Tam thư gồm Sính thư, Lễ thư và Nghênh thân thư. Đây là 3 lá thư nhà trai đưa sang nhà gái để đưa tin, xin báo và chuẩn bị dàn xếp các nghi thức.

Sính thư: Nhà trai viết một tờ giấy nhờ người làm mai đưa sang nhà gái với hàm ý muốn cầu hôn và bước sang nhà gái để bàn tính hôn sự.

Lễ thư: Sau lễ dạm ngõ, họ nhà trai sẽ chọn ngày lành tháng tốt viết tờ giấy xin ngày sinh tháng đẻ của cô gái rồi nhờ người làm mai đưa sang.

Nghênh thân thư là giấy họ nhà trai ghi ngày, giờ đón dâu muốn nhà gái tham khảo.

Lục lễ là chỉ 6 lễ gồm: Nạp thái: Lễ đặt vấn đề hôn nhân, dạm ngõ / Vấn danh: Lễ hỏi tên tuổi, thân thế/ Nạp cát: Lễ tiếp nhận xem tuổi hai bên, đính hôn /Nạp chinh: Lễ nhận lễ vật/ Thỉnh kỳ: Lễ định ngày cưới/ Thân nghênh: Lễ rước dâu.

Tần Hưởng nhìn An Thái công chúa. Nàng công chúa kiêu ngạo xưa kia nay đầu cúi gằm, mặt mày u sầu, chẳng nói chẳng rằng, đây cũng xem như đồng ý với đi đầu Tiểu Viện vừa nói. Tần Hưởng tướng quân hiểu ý, lập tức đáp lại: “Vương phi nói rất đúng. Công chúa là kim chi ngọc diệp, quyết không thể để danh tiết của người bị tổn hại. Tại đây, các vị hoàng thân quốc thích cùng toàn thể văn võ bá quan Đại Trịnh làm chứng, hôm nay hôn lễ giữa khuyển tử và công chúa chưa tiến hành. Công chúa vẫn là thiếu nữ chưa lập gia đình. Mong các vị làm chứng.”

Lúc này Tiểu Viện mới hài lòng, gật đầu nói: “Tướng quân phong tư lỗi lạc, hành sự chu toàn, gia phong nghiêm ngặt, quả là tấm gương sáng cho triêu thần, bản cung vô cùng kính nể.”

An Thái nhìn Tiểu Viện ánh mắt đầy sự cảm kích. Tiểu Viện nắm chặt bàn tay lạnh buốt của nàng, khẽ mỉm cười.

Trịnh Lan thầm “hừ” một tiếng trong lòng, kéo một tay Tiểu Viện, đi thẳng ra một đường về phía cửa cung: “Ái phi đúng là thích xen vào việc

của người khác. Lão hoàng đế điếm loạn uyên ương, còn nàng huỷ loạn uyên ương.”

Tiêu Viện không tức giận, bình tĩnh phản kích: “Sao? Ngài còn muốn ta cảm tạ vì đã phá tan âm mưu cung biến hôm nay, bản cung mới có cơ hội thay An Thái công chúa giải vây. Kẻ đầu têu tất thấy, là điện hạ còn gì.”

Trịnh Lan bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Ái phi càng ngày càng không biết sợ bản vương nữa nhỉ?”

Tiêu Viện thẫn lo lắng, nhỏ giọng đáp: “Thật ra vẫn sợ.”

Trịnh Lan cau mày, chàng đương nhiên thích nàng không e dè, đê phòng mình, muốn nàng thoải mái trêu chọc mình, thậm chí cả gan buông lời chế nhạo chàng, chàng rất muốn nói ra câu ‘Ta không muốn nàng sợ ta’, nhưng mấy câu sến súa ấy chàng không nói ra miệng được.

Thấy Trịnh Lan có một thứ chấp niệm cố chấp với vấn đề này, Tiêu Viện cố tình cười nhạt một tiếng, làm mặt xấu, giễu cợt chàng: “Thần tiếp cực kỳ, cực kỳ sợ điện hạ. Điện hạ thân mang tuyệt kỹ, đến cả tà môn kịch độc còn chẳng mảy mảy làm tổn thương người được, ta sao có thể không sợ người chứ?”

Chàng phút chốc hiểu ra, vẻ sợ hãi, hoảng hốt nàng thể hiện trước giờ đều là giả, tiểu cô nương này rõ ràng không những không sợ chàng, mà còn thoải mái trào phúng thần công của chàng. Trịnh Lan nheo mắt lại, giờ ngón tay búng nhẹ vào trán Tiêu Viện: “Lá gan của ái phi càng ngày càng lớn. Xem ra xem bản vương che mắt nàng lại, là việc dư thừa rồi.”

Nhớ đến cảnh tượng dọa người vừa rồi, đặc biệt khoảnh khắc “Ngũ Hành Sứ Giả” bị nổ tung thành đồng thịt xay, lòng nàng thẫn dưng lên sự sợ hãi.

Nhìn cửa cung càng lúc càng gần, Tiêu Viện phát hiện hai người đã đi rất xa, quay đầu nhìn điện Giao Thái xa hoa cao quý khiến người ta loá mắt phía sau, lại nhớ tới cảnh cung biến vừa rồi. Đường đường là vương gia, lại bị một gã hoạn quan xuất thân thấp kém khoét đi đôi mắt trước

đông đảo quần chúng giữa tòa cung điện nguy nga, tráng lệ, đúng là một cơn ác mộng.

Nàng nghĩ thầm nơi càng cao càng lạnh, tình cảm trong gia đình hoàng gia tựa hoa trên gấm, thực ra lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm trùng trùng, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Từ trước đến nay vô tình nhất chính là nhà đế vương, chỉ cần bước nhầm một bước, lập tức vạn kiếp không thể quay đầu. Càng nghĩ Tiểu Viện càng khao khát thoát khỏi chiếc lồng son lạnh lẽo này.

Nàng âm thầm thở dài một tiếng. Trịnh Lan đang cầm tay nàng, dù nàng có lảng lạng thở nhẹ một tiếng, chàng cũng có thể biết rõ ràng.

Ngày đó người đưa tin cho Hằng Xương Đế là kẻ sở trường về ám sát và thu thập thông tin - Bộ Cạp.

Đêm qua, Trịnh Lan phái Bộ Cạp đến, dùng khinh công có một không hai dễ dàng vượt qua tường thành, xâm nhập vào thâm cung, thừa dịp Du phi không đề phòng tráo chén thuốc bổ bỏ độc, sau đó đem toàn bộ tình hình về cung biến sấp xảy ra thông báo tường tận cho Hằng Xương Đế.

Vì để tiện cho kế bắt rùa trong hồ, Hằng Xương Đế vội uống cạn chén thuốc bổ, dùng máu giả đã chuẩn bị trước đó giả trúng độc, sau đó phối hợp nhịp nhàng với Trịnh Lan và tướng quân hành động.

Nửa tháng trước Minh Khải quân đã nguy trang thành thương nhân xâm nhập vào kinh thành, ẩn núp ở một trấn nhỏ không xa kinh kỳ, âm thầm chờ lệnh từ Trịnh Lan.

Hơn một tháng qua Tần Chí Thành và Trịnh Lan ngày đêm tính toán, chính là chờ khoảnh khắc Thái tử phát động cung biến.

Đại hôn của An Thái công chúa, hầu như tất cả hoàng thân quốc thích, vương công quý tộc, đại thần trong triều đều sẽ tiến cung tham gia yến hội. Đây cũng chính là cơ hội tuyệt vời của Thái tử, có thể nói là một lần vất vả cả đời nhằm bắt sống toàn bộ những kẻ chức cao vọng

trọng, địa vị huân quý nhất Đại Trịnh vào rọ, buộc họ cúi đầu xưng thần với hắn.

Thông qua Tiễn Trọng Mưu, Trịnh Dũng lôi kéo được sự ủng hộ về tài của thế lực thế gia, tài phiệt lớn của Hàng Nam, chính vì vậy mới thuê được đám tử sĩ giang hồ, đồng thời lôi kéo thành công Cẩm Vệ Quân.

Ban đầu, Trịnh Dũng không phải không phòng bị Trịnh Lan, nhưng Trịnh Lan nhiều năm bỏ bê chính sự, không quan tâm đến triều chính, sống bất cần, lạnh nhạt với quy tắc, lại thêm việc Trịnh Dũng thành công sắp đặt đầu độc Tiễn Viện, cho nên hắn cảm thấy Trịnh Lan không sớm thì muộn cũng sẽ bị độc phát mà mất mạng, cho dù nội lực hắn thâm hậu, cũng không bảo toàn được bản thân.

Nhưng hắn ta lại không lường được, Trịnh Lan lại thần không hay quỷ không biết biến thành hoàng tước âm thầm đứng phía sau, nắm được toàn bộ kế hoạch phát động cung biến của hắn.

Tiền Hưởng đem quân hồi kinh mai phục quanh kinh đô ngay dưới mắt hắn và Thuận Thiên phủ cùng Cẩm Vệ quân, vậy mà Trịnh Dũng chẳng may phát giác.

Chỉ có thể nói Tiền Chí Thành và Trịnh Lan bài binh bố trận quá mức chu toàn, chặt chẽ, dù Trịnh Dũng dùng tiền tài lung lạc lòng người, nhưng đối thủ lại cao tay hơn một bậc.

Xế chi đầu, Hằng Xương Đế cơ thể nguyên vẹn không chút tổn thương uy nghi xuất hiện tại triều đường, triệu kiến toàn bộ bá quan văn võ, hoàng thân quốc thích, vương hầu quý tộc đã có mặt tại hôn lễ của An Thái quận chúa, tuyên bố phế truất Thái tử, biếm thành thứ dân, nhốt trong hoàng lăng, thủ lĩnh cho liệt tổ liệt tông họ Trịnh. Đồng đảng Du phi bị đày vào lãnh cung, vĩnh viễn không được bước ra khỏi lãnh cung nửa bước.

Hoàng hậu mặc dù không thể thuận lợi nắm được binh quyền của Tiền Hưởng, nhưng bù lại vì Du phi phạm trọng tội bị trừng phạt, bà ta vẫn cảm thấy cực kỳ mãn nguyện.

Lần cung biến thất bại này, vừa hay tạo cơ hội giúp Hằng Xương Đế thanh tẩy môn đình, để ông nhìn rõ được những đại thần thường ngày ở trên đại điện hết lời ca ngợi công đức của ông, đến cùng có bao nhiêu kẻ là thật lòng, có bao nhiêu kẻ a dua nịnh hót, có bao nhiêu kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, có bao nhiêu kẻ thực sự là vây cánh của bè đảng Thái tử.

Không bao lâu sau vây cánh của Thái tử từng chút từng chút bị bẻ gãy, Giám Sát Ngự Sử bị tống vào đại lao, đồng thời danh sách đảng Thái tử cũng dần dần được thu thập đầy đủ. Trong số đó có một nhân vật tương đối đặc biệt. Chính là Tả tướng Tiễn Trọng Mưu. Thời gian này, Tiễn Trọng Mưu và Thái tử kết đồng minh vẫn luôn chia sẻ lợi ích, đặc biệt liên quan đến các thế gia vọng tộc giàu có của Hàng Nam. Đây vốn là chuyện không khó đi đầu tra, nhưng bộ phận phụ trách khám xét tư gia lại cảm thấy hết sức khó xử. Bởi vì người phá tan âm mưu cung biến là Trạm Vương mà con gái duy nhất của Tiễn đại nhân lại là Trạm Vương phi.

Vì vậy nên xử trí Tiễn Trọng Mưu thế nào trở thành đề tài thảo luận ồn ã của đám quan lại. Ngay cả Hằng Xương Đế cũng không biết nên quyết định thế nào cho vẹn cả đôi đường. Ông dự định nói chuyện nghiêm túc với Trịnh Lan, thậm chí hỏi thử ý tứ của Trạm Vương phi.

Chương 35: Hành Lý

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhóm hoàng thân quốc thích vốn chẳng để tâm vận mệnh của một lão đại thần, đi đâu tất cả quan tâm lúc này chỉ có trữ vị và hoàng quyên. Thái tử bị phế truất, như vậy ai có thể trở thành người kế vị tiếp theo đây? Luận xuất thân chỉ có Bát hoàng tử đích tử của bệ hạ xứng đáng. Nhưng ai ai cũng biết, cho dù xuất thân mẫu thân Cửu hoàng tử thấp hèn, nhưng chỉ bằng đại công dẹp loạn cung biến lần này và giao tình với phụ tử Tần gia, có thể khẳng định không có bất kỳ vị hoàng tử nào đủ khả năng cản trở Trịnh Lan bước lên đỉnh quyên lục.

Huống chi, lần này Trịnh Lan trước mặt bá quan văn võ thể hiện tài năng, mưu trí, cho tất thảy những kẻ cao quý nhất Đại Trịnh một cảm giác gói gọn trong hai chữ: Chấn kinh.

Nhất thời lời đồn đại nổi lên từ tứ phía, có người khẳng định vị trí Thái tử không phải Cửu điện hạ thì không ai có thể nghĩ, có kẻ rỉ tai nhau rằng Hằng Xương Đế đã âm thầm giao Ngọc tử cho Trịnh Lan, năm nay dự định sẽ tiến hành nhường ngôi.

Thế nhưng mọi người lại không biết rằng, kẻ đã dẹp yên cung biến - Trạng Vương điện hạ, chưa từng, và chưa bao giờ có thiết tha quyên lục, có tâm tranh giành trữ vị, giờ khắc này, chàng đang nhanh chóng thu dọn hành lý, tư trang, chuẩn bị tạm biệt đế đô, thoái ẩn khỏi triều chính, vân du giang hồ.

“Điện hạ, chuyến này chúng ta đi bao lâu nữa chúng ta mới trở về?” Hải Thăng vừa đốc thúc hạ nhân thu dọn đồ đạc, vừa quay sang hỏi Trịnh Lan. Lúc này chủ nhân của hắn đang nằm ngửa trên xích đu dưới giàn hoa leo bên cạnh thư phòng, thần sắc thư lãng, nhàn nhã xem mấy cuốn sách liên quan đến độc dược. Thuốc giải Cỗ cũng đang cấp tốc nghiên cứu, đi đầu chế. Nhưng thuốc ba phần là độc, cho dù có là giải dược chăng nữa, mà Trịnh Lan không muốn Tiêu Viện của chàng chịu bất kỳ thương tổn

nào, dù nàng có thật tâm muốn rời đi, chàng vẫn hy vọng tiểu cô nương ấy có thể nguyên vẹn, khoẻ mạnh.

“Không phải chúng ta, chỉ có bản vương và vương phi thôi.” Trịnh Lan lười biếng đáp.

Hải Thăng mặt mày nhăn lại, đầy băn khoăn, trong kinh hiện tại đang xôn xao về việc lập Thái tử kế vị, lúc đầu hẳn cực kỳ đặc ý, còn thần cho rằng vị chủ tử nhân văn đã hạ hạ nhà mình rồi cuộc cũng chịu nhập thế, ai ngờ Trầm Vương điện hạ lại một lòng tránh xa thế tục, vương quyền muốn dẫn theo vương phi vân du thiên hạ.

Đi đâu? Không biết.

Đi bao lâu? Cũng không nói.

Lúc này Tiểu Viện chậm chậm bước vào cửa Phàn Cầm viện, thấy nàng đến Hải Thăng lập tức lui xuống, còn không quên đóng cửa lại, dành không gian riêng tư, kín đáo cho hai vị chủ tử.

Trịnh Lan biết Tiểu Viện tới, nhưng không quay lại nhìn nàng, vẫn cầm sách đọc như cũ.

Sáng nay khi Trịnh Lan dùng đồ điểm tâm sáng với Tiểu Viện có nhắc tới việc xuất phủ. Giọng điệu chàng bình thản, thong dong tựa như chuyện ăn cơm uống trà bình thường, đến mức khi đó Tiểu Viện không biết phải đáp lại thế nào, cho đến tận bây giờ mới tới hỏi chi tiết.

Tiểu Viện nghiêm túc hỏi chàng: “Điện hạ! Ta thật sự có thể xuất phủ? Không cần tiếp tục giả trang làm Tiễn Thục Viện nữa?”

Trịnh Lan mệt mỏi đáp: “Bằng không thì sao? Không lẽ ái phi không muốn đi nữa?”

Tiểu Viện nhìn chàng một hồi, cảm thấy mặc dù giọng điệu chàng luôn nửa đùa nửa thật có chút xéo sắc, chanh chua, nhưng giờ khắc này không giống đang lừa nàng.

Như thế nhớ ra đi đâu gì, Trịnh Lan đặt sách độc dục trên tay xuống, nghiêm mặt nói với Tiểu Viện: “Hay ái phi lo lắng độc dục trong người vẫn chưa được giải?”

Dĩ nhiên không phải. Thật ra Tiểu Viện chưa từng nghĩ ngợi, nặng lòng quá nhiều về vấn đề đó. Có lẽ vì được chứng kiến bản lĩnh của Trịnh Lan trong cuộc cung biến, cho nên nàng cũng chẳng để tâm nhiều tới việc giải độc.

Dù sao chàng đã nói sẽ giúp nàng bảo toàn mạng sống, mà con người Trịnh Lan luôn khiến người ta có cảm giác chàng luôn có biện pháp giải quyết tất cả rắc rối, không có đi đâu gì làm khó được chàng.

Tiểu Viện lắc đầu, thản nhiên đáp: “Không phải, ta chỉ muốn hỏi...”

Muốn hỏi, vì sao ngài lại quyết định thả ta đi.

Trịnh Lan khẽ thở dài một hơi, nói ra tình hình thực tế: “Cũng không tính là thả nàng đi, mà là cùng đi với nàng.”

Tiểu Viện nghe thấy lời này, ánh mắt thoáng động, đầu óc cố gắng nhanh chóng phân tích ý tứ của chàng.

Cùng đi với nàng???

“Ái phi muốn trở về dân gian, nhưng chưa từng nói cấm ta cũng đến đó. Ái phi muốn đi, bản vương cũng muốn đi theo...” Trịnh Lan từ trên ghế đứng dậy, đi về phía giá sách lấy một tấm địa đồ đặt xuống thư án, kéo Tiểu Viện qua, hỏi nàng: “Đây là bản đồ của Đại Trịnh, ái phi nhìn xem muốn đi nơi nào?”

Tiểu Viện nhìn tấm bản đồ non nước Đại Trịnh được vẽ tỉ mỉ đến từng chi tiết, nhất thời lo lắng không yên. Nàng mím môi, ánh mắt trong suốt nhìn Trịnh Lan lộ vẻ khó hiểu: “Điện hạ muốn đi cùng ta...”

Trịnh Lan ngắt lời nàng, cuốn địa đồ lại, tiện tay ném qua một bên, hơi không kiên nhẫn nói: “Còn tưởng rằng ái phi đã có kế hoạch cụ thể, chẳng

lẽ chỉ là nói miệng?”

Tiểu Viện thoáng im lặng một lát, mới đáp lại: “Tất nhiên là muốn đi. Chỉ là cung biến vừa kết thúc, điện hạ đã vội vàng muốn rời kinh... Bệ hạ có biết không? Hiện tại dư đảng của Thái tử đang bị thanh trừng, trong triều thiếu người trọng, sợ bệ hạ sẽ không...”

Những tin đồn về việc Trịnh Lan sắp kế thừa hoàng vị mấy ngày nay Tiểu Viện nghe được không ít. Nàng cũng cảm thấy cực kỳ thích hợp, chàng có thể tiếp tục ngồi trên ngai cao, nhận muôn vàn hào quang, còn nàng có thể trở lại Hàng Nam chơi tỳ bà mưu sinh hoặc làm một tú nương kiếm sống. Tự lực cánh sinh, dựa vào bản thân mình, sau này nàng sẽ không còn bị kẻ khác định đoạt số phận, bức hiếp, ép buộc, tự do tự tại sống một cuộc đời thanh thản, yên bình.

Nhưng không ngờ, chàng lại muốn đi theo mình.

Trịnh Lan hơi mất kiên nhẫn, chàng vẫn luôn ghét phải giải thích với người khác hành động của mình, nhưng không hiểu vì lý do gì, hết lần này đến lần khác chàng luôn phá lệ vì Tiểu Viện. Chàng nhàn nhạt đáp: “Chuyện của bốn vương, từ khi nào lão Hoàng đế có quyền can thiệp? Điều bộ lèm lề chậm chạp của ái phi như thế già đi hai mươi tuổi vậy, càng lúc càng nhiều lời, thích cần nài, lải nhải như chủ mẫu vương phủ thực sự.”

Tiểu Viện không để ý đến lời mỉa mai của chàng, cúi đầu mở cuốn bản đồ ra, quốc thổ bao la, rộng lớn, hùng vĩ của Đại Trịnh trải dài trước mắt, tay nàng chạm vào vị trí kinh thành, sau đó dọc theo đường kênh đào, xuôi xuống phía Nam, vượt qua huyện Lâm Hà, sau đó tiếp tục lướt qua các trấn lớn nhỏ của Dương Châu, hướng tiếp xuống phía nam, cho tới khi nhìn thấy hai chữ “Hàng Nam”.

“Được. Vậy chúng ta tới Hàng Nam.” Trịnh Lan mặc kệ vẻ mặt còn nhiều điều muốn nói của Tiểu Viện, cuộn bản đồ lại, nhẹ nhàng ném vào giá sách.

Cuộn bản đồ quy củ rơi đúng vào vị trí trước khi được lấy ra.

Tiểu Viện tò mò nhìn Trịnh Lan, tựa hồ không hiểu ý chàng.

Trịnh Lan đành phải đi đến trước mặt nàng, thần sắc có vài phần mất kiên nhẫn, hỏi Tiểu Viện: “Ái phi luôn nói muốn có tự do. Vậy ta lại hỏi nàng, từ nhỏ đến giờ nàng đã tự dựa vào bản thân kiếm được đồng tiền nào chưa? Ra khỏi đại môn vương phủ, nàng định lấy cái gì để sống?”

Tiểu Viện nhất thời nghẹn lời, nàng tự nhủ bản thân có chút thông minh, nhanh nhẹn, thuở nhỏ học được chút kỹ năng, tử như tấu tỳ bà, ngâm thơ làm phú, trù nghệ cũng không tở, nhưng quả thực Tiểu Viện chưa từng dựa dựa vào bản thân để lo toan việc mưu sinh. Chưa nói đến nàng từ nhỏ được kẻ buôn người hoặc chốn Tàn lầy sở quán nuôi dưỡng, lớn lên lại có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, nàng khí lực không có, gia thế bối cảnh không, thật sự rất khó hoà nhập với thế giới bình thường ngoài kia.

Nháy mắt lòng nàng thất lại, nhưng thứ nàng vẫn hy vọng chính là có thể sống, sống cuộc sống của Tiểu Viện thực thụ, đó không phải suy nghĩ tùy hứng trong phút bồng bột nhất thời, mà là quyết tâm, là khao khát lớn nhất đời nàng.

Trịnh Lan liếc nàng một cái, thấy được nơi đáy mắt trong trẻo kia chút sắc thái chột dạ, chàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, tựa như an ủi, lại giống như đang cảnh cáo bản thân mình: “Nàng yên tâm, bản vương không bao giờ làm hành động quẩn lấy không chịu buông. Chỉ là nàng vì ta mà trúng độc, ta muốn trả lại ân tình này cho nàng.”

Tiểu Viện nhìn về phía Trịnh Lan, dưới hàng mày kiếm tuấn lãng, là ánh mắt bình thản đến tự phụ, ngông cuồng, nhưng cũng vô cùng chân thành, chắc chắn. Tiểu Viện nhỏ giọng thì thầm: “Nếu người lúc nào cũng nói chuyện nghiêm túc như vậy thì tốt rồi.”

Trịnh Lan lại lần nữa ngả lưng trên ghế, mở sách đọc được ra đọc, không quên châm chọc nàng thêm một câu: “Đưa cá cho nàng, chẳng bằng dạy nàng câu cá. Một nữ tử yếu ớt như nàng, cần có chút bản lĩnh mới bươn chải được.”

Trả tự do cho nàng còn chưa đủ, chàng còn muốn dàn xếp ổn thoả cuộc sống sau này cho nàng, cho nàng tự do, cho nàng sự lựa chọn. Nói không cảm động là giả.

“Cảm ơn.” Tiểu Viện nhất thời nghẹn lời, nàng nhớ tới Lý Tú Dung đã từng nói Trịnh Lan là nam tử thẳng thắn, chính trực, nhưng đến hôm nay Tiểu Viện mới thật sự cảm nhận rõ ràng được sự lỗi lạc, ngay thẳng đó.

Đúng lúc này, cung nhân cho người tới truyền khẩu dụ của Hoàng đế, Hải Thăng tiến vào phòng thông truyền: Hằng Xương Đế muốn gặp Trịnh Lan, lệnh cho chàng lập tức vào cung, không được chậm trễ.

Trịnh Lan cau mày, vừa khoe khoang, khoác lác nói lão hoàng đế không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng của chàng, lúc này chả khác gì tự tát vào mặt mình. Chàng lập tức từ chối: “Bảo hấn về thừa lại là bản vương không ở trong phủ.”

Hải Thăng có chút khó xử, dù sao đó cũng là tội khi quân. Nhưng hấn ta vẫn ra ngoài truyền lời lại cho quan nội giám. Nếu đây là người khác, hành động này chả khác nào kháng chỉ, bởi vì xảy ra cung biến, những nhân vật máu mặt nắm trong tay quyền lực cao của Đại Trịnh đều hiện diện tại Trịnh Lan đã trở thành một người không thể thay thế trong lòng Hằng Xương Đế.

Chạng vạng tối Tiểu Viện ra lệnh cho Bách Linh và Ngân Tuệ giúp nàng thu dọn đồ đạc, còn dặn dò chỉ mang theo quần áo và chút tư trang, dáng vẻ như thể muốn đi xa.

Bách Linh cảm thấy cực kỳ khó hiểu, hỏi: “Vương phi người muốn cải trang vi hành với điện hạ ạ?”

Tiểu Viện không biết nên giải thích thế nào. Ở chung một thời gian nàng cũng có tình cảm với Ngân Tuệ, Bách Linh. Bởi vì nàng không phải Tiệp Thục Viện, từ nhỏ đã trải qua nhiều khó khăn, lận đận cho nên nàng đối xử với hạ nhân vô cùng khoan dung, độ lượng, thậm chí có thể nói là

khiêm nhường. Một số việc vặt vãnh, riêng tư, không quan trọng lắm, đôi khi cũng ngại phiền các nàng ấy. Bởi vậy trên dưới vương phủ đều tán thưởng vị chủ mẫu danh môn khuê tú, rộng lượng, khoan dung này.

Bách Linh và Ngân Tuệ ngày thường đều cực kỳ kính trọng, yêu quý nàng.

“Ừm, ta muốn ra ngoài một thời gian.” Tiểu Viện gật đầu, không nghĩ ra được cách nào chuyển hướng câu chuyện, đành qua loa đáp.

Bách Linh và Ngân Tuệ bốn mắt nhìn nhau, lòng ai cũng mang nặng nỗi băn khoăn, nghi hoặc. Bách Linh can đảm hơn, trực tiếp hỏi: “Người đi bao lâu? Chúng nô tì còn tưởng rằng không bao lâu nữa, toàn bộ vương phủ sẽ chuyển chỗ ở mới. Không ngờ đúng lúc này hai vị chủ tử lại muốn cải trang vi hành.”

Tiểu Viện đương nhiên hiểu gần đây, hạ nhân trong vương phủ cũng nghe được không ít lời đồn đoán Trịnh Lan chuẩn bị chuyển tới Đông Cung, nói là ‘chuyển chỗ ở’ tức là người vương phủ chuyển đến Tiềm Đê. (*)

(*) Tiềm đê (chữ Hán: 潛邸; Bính âm: qián dǐ), đầy đủ là Tiềm long đê (潛龍邸), là một cụm danh từ ám chỉ đến nơi Hoàng đế từng trú ngụ trước khi đăng cơ tại các quốc gia Trung Quốc và Việt Nam.

“Vương phi sẽ mang chúng em theo đúng không? Trên đường đi cũng cần có người hầu hạ người mà.” So với Bách Linh tính cách Ngân Tuệ đi kèm đằm, tỉ mỉ hơn, giờ phút này nàng ấy chỉ lo vương phi đi vi hành có người ở bên cạnh chăm sóc hay không?

Tiểu Viện lắc đầu, kỳ thực nàng cũng không biết Trịnh Lan có định mang theo tùy tùng cùng lên đường hay không? Chàng không nói chi tiết về cách thức di chuyển hay kế hoạch đến Hàng Nam với nàng.

Sau khi cung biến xảy ra, để làm dịu độc tố trong cơ thể Tiểu Viện, Cô đã từng cách rèm thay Trịnh Lan giúp nàng thi châm.

Nàng biết bên cạnh Trịnh Lan có ẩn vệ, cũng mơ hồ nghe qua người trong phủ thượng rả tai nhau về một thế lực có tên Ngũ Độc Môn.

Cho nên nàng cũng không quá lo lắng, cứ theo đúng lời Trịnh Lan dặn dò, thu thập đơn giản tư trang, còn lại tùy ý chờ chàng sắp xếp, phân phó là được.

Chỉ là khi đi đến trước giá đặt đàn, Tiểu Viện có chút khựng lại. Trên kệ là cây tỳ bà Hạc Lệ Trịnh Lan tặng nàng.

Trịnh Lan đã dặn dò chuẩn bị tư trang nhẹ nhàng, dễ di chuyển, chỉ mang theo đồ dùng cá nhân, tiền, hoặc thứ gì cực kỳ quan trọng.

Cây tỳ bà này, đương nhiên không thuộc danh sách các hành trang bắt buộc cần mang theo, nhưng chính bản thân nàng lại tự rơi vào phân vân: Không biết nên hay không nên mang nó theo?

Đây là tâm ý Trịnh Lan dành cho nàng, nàng đã từ chối, còn nói ra những lời khiến chàng bực bội.

Ngón tay phất qua kệ đỡ Bác Cỗ, một âm thanh thanh thúy vang lên, không ai nghe thấy trừ nàng, cũng giống như tiếng lòng đang dậy sóng nơi trái tim Tiểu Viện, chẳng ai thấu, chẳng ai hay chỉ có nàng với nỗi lòng đau đáu thẫn lặng.

Chương 36: Không Nỡ Buông

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giờ khắc này, nàng sắp thoát khỏi cảnh giả danh người khác, lần nữa được trở về làm chính mình, nói cách khác, có thể giành lại cuộc sống của bản thân, được sống tự do về thể xác và tinh thần, thứ mà nàng chưa từng có được. Nàng sẽ không cần phụ thuộc vào bất kỳ kẻ nào, không cần vì sinh tồn trong thế giới lạnh bạc này mà luôn dè chừng, sợ hãi, sống là chính mình. Có được cơ hội tuyệt vời như thế lòng nàng lại ngổn ngang những cảm xúc khó tả. Vốn nên cực kỳ hạnh phúc, kích động, vui mừng, nhưng tại sao khoảnh khắc đối mặt với cây tỳ bà này, trái tim Tiểu Viện lại dâng lên những cảm xúc lạ lẫm, vô cùng không thích hợp với hoàn cảnh?

Cảm giác đó, giống như không nỡ buông.

Đột nhiên nàng rất muốn nghe xuống gảy một khúc tỳ bà, không nhất thiết phải là một khúc nhạc được sáng tác trước, chỉ là một giai điệu thả trôi cùng cảm xúc hiện tại là được.

Ngón tay mềm mại mơn trớn trên chiếc hộp bằng chất gỗ quý giá khám trai tinh mỹ, nàng mở khoá mạ vàng, ngắm nghía cây tỳ bà đặt ngay ngắn bên trong. Tiểu Viện ôm cây tỳ bà, lắng lắng tấu lên những âm thanh réo rắt, chất chứa cảm tình.

Âm sắc của tỳ bà vang vọng, sáng trong. Lúc này đây, nàng sống với những nỗi niềm chân thực nhất, tiếng đàn thể hiện một phần con người chân thật của nàng. Ẩn sâu sau vẻ ngoài thanh lãnh, là một tâm hồn mong manh, nhạy cảm, dưới lớp vỏ bọc kiên cường là một trái tim bị sợ ly biệt, tổn thương. Tiếng đàn réo rắt u sầu, như một người thiếu nữ nhỏ bé ngồi dưới ánh trăng thẫm thõm lộ hết nỗi lòng, ấy là sự hoài xuân, buồn bã, nuôi

tiếc, thương nhớ, khao khát, đó là vẻ đẹp của một tâm hồn tinh tế, thông tuệ, từng trải và cực kỳ thuần khiết.

Trăng đã lên cao, vương phủ chìm trong màn đêm tịch mịch, tiếng tỳ bà huyền diệu, êm tai từ Vân Hương Nguyệt Ánh văng vẳng vọng ra, hầu hết cả vương phủ đều có thể nghe thấy. Đám hạ nhân nghe được thứ âm sắc đẹp đẽ, réo rắt của Hạc Lệ, lòng không kiềm được bỡ ngỡ, rung động, có mấy người thậm chí bất giác buông xuống công việc đang dở dang, chìm vào tiếng nhạc du dương.

Kỹ nghệ trác tuyệt đến thế, còn ai khác ngoài Trạm Vương phi từng khiến cả Bách Hoa yến phải trầm trồ.

“Vương phi đàn nghe hay thật!!”

Bách Linh vừa thu xếp xong hành lý của Tiêu Viện, cách một cánh cửa nhìn chủ nhân nhập tâm gảy đàn, nàng ấy cảm thấy dung nhan kinh diễm của vị nữ tử này, tiếng đàn tuyệt thế này, tất cả đều là cảnh đẹp mỹ diệu nhất đời nàng từng chiêm ngưỡng, ánh mắt cũng vì vậy mà trở nên say sưa, mê mẩn.

Ngân Tuệ đi đến bên cạnh nàng ấy cười một tiếng, chọc chọc cùi chỏ vào sườn Bách Linh, để đánh thức vị bằng hữu khỏi cơn mộng mị, nhỏ giọng nói: “Vương phi cầm kỹ tuyệt luân, trong kinh có người nào không biết, có đi đâu người nhìn xem, cây đàn quý kia, là do ai tặng.”

Lúc này Hằng Xương Đế đang ngồi ngay ngắn tại phòng khách Trạm Vương phủ, ông mặc một bộ thường phục màu đen, đầu không đội mũ miện, bộ dạng rõ ràng là cải trang xuất cung, bên cạnh còn có đại thái giám Lý Minh và hai cận vệ.

Vừa tới cổng vương phủ, Hằng Xương Đế đã ra lệnh lừa xe ngựa đến chuồng ngựa phía sau, nhằm triệt để phòng ngừa tai mắt đang âm thầm theo dõi Trạm Vương phủ.

Gã sai vặt còn tưởng là khách đến thăm, vội vàng báo cho Hải Thăng công công. Tới sảnh trước nhìn thấy người đến là bệ hạ, Hải Thăng hốt nhiên là khỏi xác, sợ hãi vội vàng ba quỳ, chín lạy, tất cả hạ nhân đi theo cũng hoảng hốt hành đại lễ theo.

Hải Thăng ra hiệu bằng mắt cho một tên nội quan nhỏ nhỏ, ám chỉ hần chạy về hậu viện báo tin cho chủ nhân. Sau đó gióng trống khua chiêng một hồi lâu, nào sai người hầu trong phủ nấu loại trà tốt nhất dâng lên thánh thượng, nào chỉ đạo nha hoàn đốt hương quý giá nhất, không quên dặn dò thị nữ đốt hết đèn lồng trong phủ, đồng thời châm thêm nến trên giá.

Hằng Xương Đế cau mày, phát phát tay, ra lệnh: “Nửa đêm rồi, không cần ồn ào, câu nệ. Gọi tên hỗn trưởng Tử Lưu kia đến đây cho cô. Cô muốn xem thử xem tiêu tử đó cả ngày bận rộn làm cái thá gì mà thánh chỉ cũng dám từ chối nhận.”

Thật ra Hải Thăng cũng biết, Hằng Xương Đế nóng nảy, tất tả chạy đến đây nửa đêm nửa hôm thế này cũng là vì muốn cho Trạng Vương điện hạ chút thời gian suy nghĩ kỹ lại. Buổi sáng bệ hạ cho tuyên vương gia vào cung yết kiến, vương gia cự tuyệt, Hằng Xương Đế đương nhiên biết rõ nhitử của mình không muốn vào cung cho nên mới nói dối, vì thế dứt khoát cải trang xuất cung, tấn công nhanh khiến đối phương trở tay không kịp. Giờ phút này tuyệt đối không được để long nhan nổi giận thêm nữa.

Đúng lúc này tiếng đàn réo rắt, trầm bổng từ hậu viện Trạng Vương phủ vọng tới. Tại Bách Hoa yến, Hằng Xương Đế đã từng được thưởng thức kỹ nghệ của Trạng Vương phi, tại phủ thượng đương nhiên không có người có trình độ đàn hoàn hảo thế này.

“Vương phi đang đàn khúc gì vậy?”

Hải Thăng làm sao biết được, đành thoái thác: “Từ lúc vương phi nhập phủ đây là lần đầu tiên người chơi đàn, nô tài ngu xuẩn, thô thiển, cũng không rõ khúc nhạc này tên gì.”

Hằng Xương Đế thời niên thiếu cũng coi như là một người say mê âm nhạc, mẫu thân Trịnh Lan cũng vì một khúc tỳ bà trác tuyệt, mà nhận được

ân sủng của ông. Ông tự nhận khắp thiên hạ không có mấy khúc tỳ bà ông chưa từng nghe qua. Bởi vậy chắc chín phần mười đây là một khúc ngẫu hứng. Nhưng lắng nghe một hồi, ông khẽ nhíu mày, bởi vì âm sắc này quá mượt mà, tinh mỹ, khắp thiên hạ chỉ có duy nhất cây “Hạc Lệ” ông ngự tứ cho mẹ Trịnh Lan mới có thể phát ra âm sắc trong trẻo đến vậy.

Đúng lúc này, Trịnh Lan chậm rãi tiến đến, Hằng Xương Đế thấy nhi tử mặc một thân thường phục màu tuyết trắng, bên hông đeo một dải đai lưng bằng Hắc Ngọc, vô cùng nhàn nhã, thong dong, rõ ràng không có ý định ra ngoài, hay có vẻ bận mải việc gì, lập tức nhin không được muốn mắng tên tiểu tử này.

Nhưng mà do tiếng đàn của Tiểu Viện quá mực nịnh tai, Hằng Xương Đế nghe đến nhập thần. Trịnh Lan thấy vậy, còn chẳng hành lễ với ông, cực kỳ tự nhiên, thoải mái ng ỡ xuống ghế, bưng chén Tam Tài (1) Hải Thăng dâng tới, nhấp một ngụm trà.

Hải Thăng nhìn thần sắc hai phụ tử say mê thưởng đàn, như si như say, dù là mặt mày, hay điệu bộ, biểu cảm đều giống nhau như đúc.

Giai điệu dần lắng xuống cho đến khi trả lại sự tĩnh lặng cho màn đêm. Hằng Xương Đế trở về chỗ ng ỡ.

Lúc này Trịnh Lan mới ung dung mở miệng: “Sao nửa đêm nửa hôm bệ hạ lại có nhã hứng cải trang vi hành thế?”

Hằng Xương Đế chau mày quát: “Cô là phụ hoàng của ngươi! Không hành lễ? Muốn tạo phản hả?”

Lúc này Trịnh Lan mới đứng dậy, giả vờ nghiêm túc quỳ xuống hành lễ. Hằng Xương Đế nhìn dáng vẻ y phục tuyết trắng, dung mạo tuấn lãng của nhi tử, lại nhìn khuôn mặt quá mức đẹp đẽ kia, lông mày dù cau đến mấy cũng phải giãn ra mấy phần. Đến cùng tên nhi tử bất hiếu nhà ông, mấy ngày trước mới cứu tính mạng Hằng Xương Đế và giang sơn Đại Trịnh.

“Đứng lên đi, đừng giả bộ trước mặt hạ nhân nữa!”

Giọng điệu Hằng Xương Đế vừa nghiêm khắc lại vừa dịu dàng, lúc này dám hạ nhân và Hải Thăng hầu hạ bên cạnh mới dám thở hắt ra một hơi.

Trịnh Lan đứng dậy, trở lại ghế ng ồi, tiếp tục uống trà.

Hằng Xương Đế thở dài một hơi, cho toàn bộ hạ nhân lui xuống. Trong sảnh chỉ còn lại hai phụ tử, thật lâu sau ông mới lên tiếng: “Chuyện này, tất cả đều nhờ có con.”

Ông hít một hơi sâu, nghĩ đến việc kém chút nữa bị Thái tử độc chết, đáy mắt Hằng Xương Đế thoáng qua chút tang thương, lại có vài phần cảm thấy bản thân quá mức thất bại. Ông không ngờ kẻ đã ng ồi vững vàng trên ngai vị thái tử vậy mà cũng nhịn không được ý định mưu phản.”

Nhìn lão phụ thân đau khổ, bu ãn bã. Trịnh Lan mặt không cảm xúc, nhưng lời nói ra lại như thể đang trấn an, khuyên nhủ: “Đại ca bị m ỡ heo làm tâm trí mê muội, thế nhưng cũng may huynh ấy làm chuyện xấu lại không có trình tự, quy tắc, vì có sơ hở nên nhi thân mới tìm được cơ hội xử lý mọi thứ chu toàn.”

“Cảm ơn con. Giương cung nhưng không bắn, âm thầm bảo vệ cô an toàn. Lúc trước Cô luôn cảm thấy tính tình con cố quái, ngông cuồng. Kỳ thực trong các nhi tử của ta, con là người có chừng mực nhất. Là cô đã hiểu lầm con. Cảm ơn con.”

Ông nhanh chóng giấu đi sự thất vọng với Thái tử vào sâu trong lòng, khôi phục lại ánh mắt từ ái, ôn hòa, chân thành nhìn Trịnh Lan.

Trịnh Lan khẽ vuốt cằm, không chút khách khí tiếp nhận lời cảm tạ này, thông dong uống tiếp ngụm trà trong chén.

Hằng Xương Đế bất đắc dĩ đi tới gần, nhẹ nhàng đoạt chén trà trong tay con trai, đặt lại lên bàn, nghiêm túc đ ề nghị “Đông Cung chưa có chủ, biên giới chiến sự nguy nan, con thông minh hơn người, tài thao võ lược, thủ đoạn quyết tuyệt, hành sự quyết đoán. Hãy giúp vi phụ gánh vác giang sơn đi.”

Trịnh Lan ngẩng đầu nhìn Hằng Xương Đế.

Sau sự kiện cung biến, mấy ngày liên tiếp ông thức đêm không ngủ xử lý hậu quả để lại, tóc hai bên mai đã bạc đi không ít. Ông nói “vi phụ”, mà không tự xưng là “cô”, dùng thái độ, giọng điệu thành khẩn, kỳ vọng, khẩn cầu, mà không dùng mệnh lệnh lớn lối quát mắng, đe dọa, ông đêm khuya khoác lên thường phục nhẹ nhàng đích thân xuất cung tới Trạm Vương phủ... Ông đã làm hết tất cả những đi đầu một một người phụ thân có thể làm bằng thứ tình cảm chân thành nhất, đó chính là mong mỗi nhi tử tài năng của mình có thể nhập sĩ, gánh vác giang sơn, phụ tá ông.

“Cho dù là long tử đi chăng nữa, ta cũng chẳng tiếc truy ền lại cho con. Cùng lắm chỉ cần một tờ chiếu thư ban xuống. Trải qua sự kiện cung biến, cô chớng mắt xem còn kẻ gian thần nào dám đàm tiếu nửa câu.”

Cung biến mấy ngày trước, Trịnh Lan để cho toàn bộ những kẻ nắm quyền lực cao nhất Đại Trịnh tận mắt chứng kiến võ công và quy ền mưu uy phạm, trong số đó đương nhiên có cả Hằng Xương Đế. Ông luôn thiên vị Trịnh Lan, đi đầu này vẫn võ bá quan cả tri ều đầu biết, nhưng hiện tại Trịnh Lan có công cứu giá, cho dù lập chằng làm trữ quân cũng không có kẻ nào dám dèm pha nửa lời.

Trịnh Lan nhíu chặt mày, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, vẫn nửa đùa nửa thật như bình thường đáp: “Bản vương biết mà dù có cứu kẻ phong trần, hay cứu được ngự giá, cũng chẳng có đền đáp nào tốt đẹp cả.”

Hằng Xương Đế không biết thẳng con trai trời đánh nhà mình lại nói hươu nói vượn cái gì, nhưng ngữ khí cộc nhả, nửa đùa nửa thật, kia khiến ông không khỏi thở dài, chân thành bày tỏ: “Huynh đệ của con, thúc bá của con, kẻ nào kẻ nấy chẳng chăm chăm nhìn vào long tử của ta, chỉ có mình con lạnh nhạt với quy ền lực, không đoái hoài tới cầm tú sơn hà. Tử Lưu, đến cùng thứ con muốn là gì?”

“Con biết người luôn xem trọng con. Các huynh đệ hay thúc bá chọn đại một người cũng có xuất thân cao quý hơn con rất nhiều. Như Thái tử trước kia đã từng nói, nhi tử chẳng qua chỉ là nghiệt chủng của một ca kỹ ti tiện sinh ra. Nơi con đang đứng vốn không là thứ thuộc về mình. Cho nên

từ trước đến giờ con chưa từng có hứng thú.” Trịnh Lan rũ mắt, ngôn ngữ, điệu bộ vẫn đậm phong kinh.

Hằng Xương để ng ồi xuống ghế chủ vị, mặt mày giãn ra, ông không tức giận. Đêm khuya cất công tới Trạm Vương phủ, ông vốn đã có chuẩn bị trước. Đứa con trai này ông mềm mỏng không được, vậy đành sử dụng biện pháp cứng rắn thôi.

“Giang sơn không muốn, nhưng ta thấy người lại có vẻ rất đau lòng vì mỹ nhân.” Lúc này Hằng Xương Đế lấy lại vẻ uy nghi, nghiêm khắc của một Đế Vương, thao túng quy ền mưu trong tay trên tri ều đình.

Trịnh Lan ng ẩng đầu nhìn phụ thân, nghe ông nói tiếp: “Từ ngày người đại hôn đến nay, phu thê tình thâm, ân ái mặn m ềng. Lần này Ti ền Trọng Mưu kẻ đứng đầu vây cánh của Thái tử đã bị trị tội, làm nữ nhi duy nhất của tội th ần, cô có thể lập tức hạ chỉ bãi miễn vương Phi, thậm chí tống nàng ta vào đại lao.”

Ồ... Trịnh Lan mĩa mai cảm thán một tiếng, như thể hiểu rõ mách khoe của ông, cười nửa miệng chế nhạo: “Thì ra thánh thượng đêm khuya tới thăm hàn xá là muốn đến trị tội chiết kinh.” (*)

(*) chiết kinh: 拙荆 Tiếng Trung (có phát âm) là: [zhuōjīng] Người vợ vụng về Tiếng khiêm nhường để nói về vợ mình trước mặt người khác.

Hằng Xương Đế lờm nhử một cái, th ần nghĩ con trai mình lớn lên ưu tú như thế, sao lại học đầu ra giọng điệu nói chuyện ngoa ngoắt, khó chịu đến vậy! Nếu thật sự truy ền ngai vàng cho nhi tử, chẳng lẽ trên tri ều đình tên tiểu tử này cũng dùng giọng điệu âm dương quái khí này đàm luận với tri ều th ần hay sao?

S ầu. Thật s ầu. Nhưng ông lại không có biện pháp nào khác, trong tất thảy các hoàng tử chỉ có Trịnh Lan có thể đủ tài đức lên ngôi, mấy hoàng tử khác đức hạnh không bằng, tài năng... càng đừng nói đến.

“Ừm. Vi phụ thừa nhận dùng biện pháp như thế có không quân tử. Nhưng trời đất bao la, dưới gầm trời Hoàng đế là lớn nhất. Chỉ cần con

chịu nhập thế phụ chính, ngay cả tội danh của Tiễn Trọng Mưu, cô cũng có thể miễn giảm được!”

Hằng Xương Đế dương dương đắc ý, đề nghị một mức trao đổi hợp lý. Làm Hoàng đế lâu, tất cả những giao dịch ông từng tham gia, chưa lần nào bị từ chối, bởi vậy tình huống này ông cực kỳ tự tin, có thể lợi dụng việc ra ân huệ cho gia đình Trầm Vương phi, uy hiếp, lợi dụng, dụ dỗ Trịnh Lan vào triều đường, thậm chí tới Đông Cung.

Người có nhược điểm không sợ không thao túng được. Bây giờ nhược điểm của Trịnh Lan chính là cây tỳ bà trong hậu viện.

Coi như đại kế đã hoàn thành một nửa, Hằng Xương Đế còn chưa kịp vui mừng đã thấy nhi tử ung dung bật cười một tiếng, tiếng cười kia không phải diễn cho ông xem mà thật sự xuất phát từ nội tâm.

“Phụ hoàng, người quả là am hiểu sâu sắc đạo quyên mưu, vậy thì người nên phái thêm người đào ba tấc đất nhanh chóng tìm ra Tiễn Trọng Mưu nghiêm trị tội trạng của Tiễn đại nhân đi.” Chén Tam Tài

undefined

Chương 37: Lư Hương

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thấy Hằng Xương Đế mặt mày chau lại, vẻ mặt thể hiện thái độ không hiểu nổi. Trịnh Lan đột nhiên nảy ra ý đồ xấu.

“Hải Thăng, mời vương phi tới đây.”

Hải Thăng vẫn luôn đứng ở ngoài cửa đợi mệnh, nhanh như chớp đã chạy tới hậu viện, thấy Tiêu Viện đang ng ỡ trong tấm điện, tỉ mỉ dùng da hươu lau chùi cây Hạc Lệ, thần sắc nàng bần thần, như thể vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc khi ngẫu hứng tấu khúc đàn kia, chưa thoát ra được. Hải Thăng tiến lên vài bước, thưa: “Vương phi, bệ hạ đã tới, đang ở sảnh trước. Điện hạ sai nô tài tới mời ngài tới đó.”

Đã là nửa đêm, Tiêu Viện thoáng giật mình, mãi mới hiểu ra tình hình: Hằng Xương Đế cải trang đến thăm Trạm Vương phủ. Nàng vội vã đổi một bộ cung trang giản dị, Bách Linh dùng tốc độ nhanh nhất giúp nàng búi tóc, sau đó vội vã đi đến sảnh trước.

Thấy Hằng Xương Đế tới, thần sắc Tiêu Viện vẫn trầm ổn như thường, quy củ hành lễ.

Hằng Xương Đế từ trước đến nay vẫn có ấn tượng tốt với cô con dâu này, ông luôn cảm thấy Trịnh Lan có thể thay đổi quan tâm nhiều hơn đến việc triều chính là vì có vương phi ở hậu phương phụ tá, động viên, khuyên nhủ. Bởi thế lúc nào cũng dành tình cảm trìu mến, yêu quý dành cho “Tiên Thục Viện”, trong số tất cả những cô con dâu của mình, đây cũng là người ông vừa ý nhất.

“Bình thân. Muộn như vậy còn đến làm phiền các con. Nhưng mà muốn trách phải trách tên tiểu tử bất hiếu này.” Hằng Xương Đế ra hiệu cho Tiêu Viện ng ỡ xuống. Mặc dù ông lớn tiếng đe dọa, uy hiếp Trịnh Lan sẽ xử tội

Tiên Thục Viện. Nhưng tất cả cũng chỉ vì muốn đưa con trai này nhập sĩ, nhận lấy gánh nặng giang sơn, đồng thời biết tách bạch giữa công và tư.

“Bệ hạ đêm khuya vẫn tới thăm, thần thiếp không thể tiếp đón từ xa, quả thực thất lễ.” Tiểu Viện cúi đầu, một mực dựa theo kiến thức lễ giáo Đào nương tử và các nữ gia sư đa dục, phong phạm, ngôn hành đúng chuẩn một tiểu thư danh môn khuê các đích thực.

Trịnh Lan hơi nheo mắt, nhìn dáng vẻ ôn tồn, ngoan ngoãn của nàng, khịt mũi, cười nhạo nàng một tiếng.

Hằng Xương Đế liếc nhìn chàng, quát: “Hừ cái gì mà hừ! So với người Thục Viện am hiểu lễ nghĩa, hành xử lễ phép hơn gấp trăm lần.”

“Thục Viện...” Trịnh Lan nhẹ nhàng nói ra hai chữ này, rồi lại lập tức nuốt lại, Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn về phía hắn, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Ái phi, nàng cũng biết hiện tại Tiên Trọng Mưu đại nhân đang là khâm phạm bị triều đình truy nã?”

Tiểu Viện thoáng sửng sốt, mấy ngày hôm nay nàng đều chuyên tâm vào việc thu dọn hành lý, Trịnh Lan lại ra lệnh cho hạ nhân phong tỏa toàn bộ tin tức liên quan đến việc Tiên Trọng Mưu bỏ trốn, chàng không phải sợ Tiểu Viện lo lắng mà là sợ hạ nhân trong phủ thấy thái độ thoải mái, thông dong của nàng sẽ nảy sinh lòng nghi ngờ. Thế nên quả thực Tiểu Viện không hay biết chút gì về việc này.

Mới vừa rồi, Hải Thăng cho hạ nhân đốt hết toàn bộ đèn lồng trong phủ, đồng thời cũng thắp thêm nến, cho nên dù đã vào đêm, song nơi đây vẫn vô cùng sáng sủa. Dưới ánh nến chập chờn Tiểu Viện ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sâu thẳm như đêm nước có sao trời lấp lánh, nàng bình tĩnh nhìn về phía Trịnh Lan.

Trịnh Lan nhanh chóng bắt được hàm ý trong đôi mắt thoáng buồn ấy, hai người chẳng cần nói nhiều cũng hiểu ý đối phương.

Hằng Xương Đế nhìn đôi bích nhân trước mặt ngang nhiên mà qua mắt lại, ông không hiểu rõ nội tình, còn chủ động an ủi Tiểu Viện: “Thục Viện, phụ thân con là phụ thân con, con là con, cô có thể cân nhắc, tội nhà mẹ đẻ không liên can đến nữ tử đã gả đi.”

Trịnh Lan cười khẩy: “Vừa rồi bệ hạ còn nói muốn trị tội ái phi mà.” Chàng bước lại gần, đứng bên cạnh Tiểu Viện: “Đáng tiếc sự việc lần này bệ hạ muốn cũng không thể trị tội nàng ấy, bởi vì vương phi không phải Tiễn Thục Viện.”

Ánh mắt Hằng Xương Đế không giấu nổi vẻ sửng sốt, hàng mày ông cau lại không rõ lời này của Trịnh Lan có ý gì.

Trịnh Lan ôm lấy bả vai Tiểu Viện, cảm giác được nàng đang run rẩy vì sợ hãi.

“Ái phi không cần lo lắng, đã không muốn tiếp tục giả danh người khác, thì nhất định phải làm cho triệt để.” Trịnh Lan nhỏ nhẹ an ủi nàng, ngẩng đầu nhìn về phía Hằng Xương Đế.

“Con nói vậy là có ý gì?” Hằng Xương Đế vẫn chưa hiểu được tình hình trước mắt.

“Nhi thần nói, vương phi không phải Tiễn Thục Viện thật. Tiễn đại nhân vì tư lợi đã đánh tráo tân nương.”

Tiểu Viện cúi thấp đầu, vành mắt đỏ lên. Vừa rồi nhìn ánh mắt chàng, nàng đã lờ mờ đoán ra hôm nay chàng có ý định nói thân phận của mình cho bệ hạ biết. Nhưng vào giờ khắc này, lòng vẫn không khỏi lo lắng.

“Cứ yên tâm giao tất cả việc cho ta, ta nhất định sẽ không để nàng bị uỷ khuất.” Trịnh Lan phất tay qua thái dương, vén một lọn tóc bị rơi xuống của nàng ra sau tai, một tay nâng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nhìn Tiểu Viện nói: “Đừng sợ, khóc nhìn khó coi lắm.”

Lòng bàn tay chàng khẽ khàng chạm lên đoá hoa điên nở rộ trên trán, ánh mắt vừa ôn hoà lại đa tình, quyến luyến, chăm chú nhìn vào mắt nàng,

đồng thời mở miệng nói với Hằng Xương Đế: “Trên trán nữ nhi của Tiễn đại nhân cũng có một chiếc bớt hoa điên. Vì Tiễn đại tiểu thư kia, trước đó đã cấu kết với Thái tử, vì mưu đồ tránh họa, Tiễn đại nhân đã đánh tráo tân nương. Từ đầu tới cuối ái phi chỉ là nạn nhân bị lợi dụng, bức hiếp. Nàng không những là người vô tội nhất, mà còn vô duyên vô cớ bị đẩy vào oan khuất khó có thể giải thích, Tiễn đại nhân quả là một kẻ nghiệp chướng đầy mình.”

Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn chàng, lại nhìn về mặt kính ngọc của Hằng Xương Đế, nàng muốn nói gì đó, lại bị chàng ngắt lời: “Người đâu, đưa vương phi về phòng nghỉ ngơi.”

Bách Linh vẫn luôn canh giữ ngoài cửa điện, nhanh chóng tiến vào, thấy khước mắt vương phi ướt lệ, vội vã đi tới đỡ Tiểu Viện rời đi.

Trước khi bước ra khỏi phòng Tiểu Viện kim lòng không dặng, quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng Trịnh Lan.

Sóng mắt chàng chắt chứa đầy cảm thông, ân cần, tựa như đang dịu dàng an ủi nàng: “Nàng sắp được trở về làm chính mình rồi đó.”

Nhìn Tiểu Viện được nha hoàn dìu ra khỏi điện, Hằng Xương Đế lúc này mới lấy lại tỉnh táo, vội vàng hỏi Trịnh Lan: “Con biết chuyện này lúc nào? Tại sao trước không nói cho cô?”

Trịnh Lan mỉm cười nghĩ thầm, quanh giường của bệ hạ đầu là người của Thái tử, nói cho người chẳng phải hành động đánh rắn động cỏ hay sao? Nhưng nói vậy quá mức không nể mặt lão hoàng đế, cho nên Trịnh Lan không trả lời, mà chỉ quỳ xuống cúi đầu thành khẩn nói: “Nhi thần khẩn cầu bệ hạ ban Hàng Nam làm đất phong, cùng vương phi xuôi nam vui thú đi tiên viên, không màng thế tục.”

Hằng Xương đế khẽ “ừ” một tiếng: “Nữ tử này có lai lịch gì mà người một câu vương phi hai câu vương phi? Người nói nàng ta bị Tiễn Trọng Mưu ép buộc? Bây giờ nhân chứng vật chứng đều không có, cô càng phải trị nàng ta tội đồng phạm. Còn người ngoan ngoãn ở lại kinh sư cho ta. Không được đi đâu hết.”

“Làm Thái tử, sau này làm Hoàng đế. Làm Hoàng đế sau này sẽ có tam cung lục viện, nếu thần cũng đa tình như bệ hạ, vậy vương phi của con sẽ buồn khổ.” Trịnh Lan cố tình chọc tức phụ hoàng, ý chàng chính là mình không muốn nạp thiếp nên không muốn làm Hoàng đế.

Hằng Xương Đế nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc hoàn toàn không để ý tới mấy lời linh tinh của Trịnh Lan.

Trịnh Lan bất đắc dĩ lắc đầu, chân thành nhìn Hằng Xương đế, chậm rãi nói: “Nhi thần đời này không có ý niệm làm nên công trạng to lớn, nắm trong tay quyền uy, chỉ muốn có mỹ nhân tri kỷ bầu bạn, cả đời làm một vương gia nhàn tản. Mọi việc trong kinh đã có Hữu tướng đại nhân và Tể tướng đại tướng quân phụ chính, phụ hoàng có thể kê cao gối ngủ yên. Biên quan cũng có Tể tướng Thành và Minh Khải quân bảo vệ. Hàng Nam chỉ cách đế đô một con kênh, chỉ cần kinh thành có biến, nhi thần có thể dễ dàng men theo đường thủy tức tốc hồi kinh.”

Hằng Xương Đế biết rõ, lần này thật sự không thể ngăn cản quyết định của Trịnh Lan được nữa, ông do dự chốc lát, biểu cảm có mấy phần thoải hiệp, chỉ là nhin không được sự hiếu kỳ, hỏi: “Cô nương giả trang Tiễn Thục Viện, con thật sự thích nàng ta sao? Không tiếc vì nàng mà dày công giấu diếm?”

Trịnh Lan nhìn Hằng Xương Đế, nở một nụ cười kỳ quái: “Phụ hoàng có phải người cảm thấy, một đời chỉ chung thủy với một người là việc rất khó thực hiện?”

Câu này chẳng khác nào đâm chọc, mỉa mai Hằng Xương Đế, lúc trước quả thực vì ông quá mức đa tình, nên đã ngoài ý muốn có Trịnh Lan, lại bởi vì sủng ái Du phi dẫn đến thiếu cảnh giác, kém chút mất mạng.

“Ở đây không có Tiễn Thục Viện, chỉ có Trạm Vương phi.” Trịnh Lan đột nhiên giương mắt, nói: “Chẳng phải phụ hoàng cực kỳ cao hứng vì có người trối buộc được trái tim nhi thần hay sao? Hay là người hi vọng nhi thần giống như lúc trước, sống phóng đãng, nông cuồng?”

Hằng Xương Đế trầ n tư chốc lát, nhìn Trịnh Lan, cảm thấy đ ứa con trai mà ông hết mực thương yêu cưng chiều này, thậm chí sau sự kiện cung biến, ông còn có phần thán phục, thưởng thức người con này hơn cả ngày trước, nếu nữ tử giả mạo kia có thể thật sự khiến hoàng tử của ông ái mộ đến thế, hình như cũng không phải chuyện xấu. Vì vậy đành nguýt Trịnh Lan một cái, thở dài đáp: “Được rồi. Con đã c ần xin đất phong, miễn cưỡng cũng coi như có ý muốn nhập sĩ.”

Trịnh Lan vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Hằng Xương Đế dường như nghĩ tới đi ều gì, sắc mặt âm trầ n nói tiếp: “Đến phương nam không được lười biếng, chênh mảng, cô luôn tâm niệm muốn tử mĩ chính đ ốn lại đ ám tài phiệt Hàng Nam. Sự kiện cung biến lần này, Trịnh Dũng lấy tiền bạc từ đ âu để thu mua lòng người? Con hãy cài mật thám thăm dò xem xem phía sau Tiền Trọng Mưu còn thế lực nào nữa? Sức khoẻ của ta chỉ còn có thể duy trì được vài năm nữa, lần này ta sẽ chiều theo con một lần, nhưng nhớ mỗi tháng phải truy ền mật báo về, ta sẽ sai ả n vệ theo bảo vệ con, tùy con sai xử, nhưng tuyệt đ ối không cho người ngoài sử dụng.”

Trịnh Lan nghe xong có chút bất đắc dĩ thở dài: “Bản vương muốn trốn đi nghỉ ngơi, thư giãn cũng không được. Kế này của bệ hạ đúng là nhất tiễn song đ iều, kẻ trộm không đi không.”

“To gan. Cô là phụ thân của người! Người mới là tặc.” Hằng Xương Đế tức giận vỗ bàn một cái, Trịnh Lan mở miệng cười lớn, nửa đùa nửa thật buông một câu: “Đa tạ bệ hạ nhắc nhở, nhi tử suýt chút nữa quên mất ngài cũng là phụ thân của con.”

Ăn vệ, Dơi và Bọ Cạp cùng hộ tống Hằng Xương Đế h ồi cung, Trịnh Lan chậm rãi trở về Vân Hương Nguyệt Ảnh.

Tiểu Viện vẫn chưa ngủ, nàng thay một bộ áo ngủ bằng gấm trắng, bởi vì thời tiết đã sang thu, khí hậu se se lạnh, nàng sai Bách Linh chuẩn bị một lò sưởi nhỏ đặt bên cạnh giường, và lò sưởi c ầm tay, ng ồi chờ Trịnh lan quay về

Nàng không biết Trịnh Lan vì sao lại đột nhiên quyết định nói ra thân phận của mình cho Hằng Xương Đế biết, nhưng nàng có thể chắc chắn, tất cả đã nằm trong tính toán của chàng, hơn nữa đêm nay sau khi tiễn Hoàng Đế hỡi cung chàng sẽ tới nói chuyện rõ ràng với Tiểu Viện.

Tất cả những đi đầu Tiểu Viện dự đoán đều chính xác. Trịnh Lan chầm chậm bước vào tấm điện, vừa tiến đến chàng đã bắt gặp hình ảnh giai nhân dịu dàng ngời bên lò sưởi, dưới ánh nến chập chờn, trong không gian thoáng thoáng Nguyệt Trần Hương.

Chàng khẽ hít một hơi, mùi hương ấm áp hoà quyện chút ngọt ngào nhanh chóng xua tan đi cái lạnh lạnh của tiết trời đầu thu.

Bách Tinh và Ngân Tuệ thức thời lui xuống, nhẹ nhàng đóng cửa lại ngăn gió lạnh thổi vào phòng. Không khí trong tấm điện càng thêm phần ấm áp, yên bình.

“Sao còn chưa ngủ?” Trịnh Lan tiến tới, trên người vẫn mặc bộ triêu phục Ngũ Trảo Kim Long, sóng vai ngời xuống bên cạnh Tiểu Viện.

Tiểu Viện hơi dịch sang một bên nhường cho chàng, Trịnh Lan thuận thế, ngời sát lại gần hơn, khoảng cách hai người càng lúc càng gần gũi.

“Bệ hạ hỡi cung rỡi?” Tiểu Viện rũ mắt, nhìn lò sưởi, ánh sáng hồng hắt lên khuôn mặt mỹ miều, tươi đẹp, nhuộm hồng cả bộ quần áo ngủ màu tuyết trắng.

“Ừm.” Trịnh Lan vươn bàn tay thon dài trắng muốt chầm lấy lò sưởi trong tay nàng, đặt vào lòng mình, cảm giác ấm áp khiến người ta không khỏi cảm khái.

“Thời tiết bên ngoài thật lạnh.”

Trong tay Tiểu Viện nhất thời trống rỗng, nàng tự chầm lấy tay mình, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng.

“Bệ hạ không trị tội ta nữa sao?” Tiểu Viện rụt rè hỏi.

Trịnh Lan nhét lò sưởi c ãn tay bỏ vào hai lòng bàn tay nàng, tựa hồ không nghe thấy câu hỏi kia, nhàn nhạt nói: “Còn mấy ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành tới Hàng Nam. Không c ãn chịu đựng mùa đông lạnh giá ở kinh thành nữa.”

Hàng Nam là vùng đất trù phú, giàu có, khí hậu ấm áp ôn hòa, dù vào mùa đông cũng rất ít khi có tuyết rơi, không giống Kinh thành, vừa đầu đông đã phải đối mặt với cái lạnh cắt da cắt thịt.

Tiêu Viện c ãn chặt lò sưởi trong tay, quay sang nhìn một bên sườn mặt của Trịnh Lan lại nhét lò sưởi vào tay chàng, nói: “Điện hạ cũng sợ lạnh phải không?”

Chương 38: Mộng Cảnh

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Không sợ, chỉ là muốn biết lò sưởi của ái phi còn nóng hay không, có muốn thêm than không thôi.” Trịnh Lan cầm lò sưởi nhẹ nhàng đặt vào tay Tiểu Viện.

Lò sưởi nhỏ bé cứ thế hết đặt vào tay người này lại chuyển qua người còn lại, ánh mắt cả hai cũng theo sự truyền đi truyền lại đó, ngẫu nhiên vạt áo của đôi vợ chồng trẻ cũng dính mùi hương ngọt ngào, ấm áp từ lò sưởi tay.

Tiểu Viện nhìn thầ sắc thư lãng nơi chàng, thầ suy đoán có lẽ chàng đã thuyết phục được Hằng Xương Đế, vì vậy chủ động hỏi thử: “Đa tạ điện hạ thuyết phục bệ hạ miễn tội khi quân cho dân nữ.”

Trịnh Lan nhàn nhã bật cười, đáp: “Xem ra ái phi càng ngày càng tín nhiệm, dựa dẫm vào bản vương.”

Tiểu Viện cúi thấp đầu ngượng ngừng không đáp, chàng nói thẳng như thế, nhất thời nàng có chút ngượng ngừng, thoáng do dự hồi lâu mới hỏi: “Ta thật sự có thể trở về là chính mình ư?”

“Đúng thế. Ái phi hiện tại là Tiểu Viện, không còn là Tiềן Thục Viện nữa.”

Ánh mắt chàng ướat át, diễm lệ, dưới ánh nến lung linh càng thêm quyến rũ, khẽ thì thầ hỏi: “Ái phi cảm ơn ta như thế nào đây?”

Tiểu Viện cũng ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Lan, hai người gần nhau trong gang tấc, khuôn mặt kia tú lệ, làn da trắng như bạch ngọc, hàng mày kiếm lộ ra nhu tình vô hạn, tất cả dễ dàng đẩy nàng vào sự hoảng hốt không yên.

Nàng nhẹ nhàng nắm lấy lò sưởi tay đặt xuống đất, cánh tay khác nhịn không được chậm rãi dơ lên, nhẹ nhàng lướt qua hàng may kiếm của người đối diện, lòng nhộn nhạo gợn sóng.

Trịnh Lan rũ mắt, sắc mặt thoáng trầm xuống, nháy mắt nắm lấy cổ tay trắng ngần của giai nhân.

Tiểu Viện hơi đỏ mặt, muốn rút tay ra, Trịnh Lan lại nhất quyết dùng sức không buông.

“Ái phi vừa suy nghĩ gì vậy?”

Tiểu Viện không từ bỏ ý định giãy dụa thoát ra, đôi mắt trong trẻo, chăm chú nhìn Trịnh Lan, sóng mắt nàng long lanh gợn sóng, khuôn mặt ửng đỏ, khiến Đoá Hoa Điềm trên trán càng thêm điểm lệ, hút hồn.

Trịnh Lan cúi người hôn xuống, Tiểu Viện không đẩy chàng ra, cổ tay mảnh mai vừa bị chàng nắm lấy, trượt ra khỏi tay chàng, lại bị chàng lấn nữa nắm lấy, chỉ có điếu cái nắm tay này cực kỳ dịu dàng, như đang nâng niu cánh hoa.

Tiểu Viện hất tay chàng ra, tại khoảnh khắc quyến luyến, si mê, Tiểu Viện vòng tay qua eo Trịnh Lan ôm chặt lấy chàng.

Ban đầu là chàng thừa dịp nàng còn đang bối rối, chủ động tiến tới công thành đoạt đất, về sau lại là Tiểu Viện chủ động dịu dàng đáp lại.

Những giá nến đỏ trong phòng đột nhiên vang lên "bụp" một tiếng, ngọn lửa tức thì bùng lên khiến hai người thoáng giật mình, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không giấu được giây bối rối.

Tựa như nhớ ra cái gì, Trịnh Lan nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

Tiểu Viện cúi đầu, Trịnh Lan không thấy được ánh mắt nàng, chỉ thấy được bờ môi anh đào ướt át như phủ một màn sương mỏng, điểm lệ chói mắt.

“Ái phi trắng trợn như vậy là muốn bản vương giải độc cho nàng sao?”
Trịnh Lan nhỏ giọng hỏi.

Vốn định trêu nàng đỏ mặt, ai ngờ Tiểu Viện lại dũng cảm ngẩng đầu, đôi mắt mênh mang, nhu tình bỗng thêm một phần quyết tâm, kiên quyết.

Cánh tay trắng muốt vừa mới ôm lấy Trịnh Lan nay đã vòng ra trước ngực, nhẹ nhàng quàng chiếc đai áo ngủ mỏng manh đi, gấm tuyết nhắn mịn như tơ, y phục cũng theo đó mà rơi xuống đất. Bên trong màn hồng trướng rủ, Tiểu Viện đứng dậy, Trịnh Lan ngẩng đầu nhìn nàng, đoá thực dược xanh thẹn thùng nở rộ trên áo yếm.

Gót chân ngọc yêu kiều của Tiểu Viện nhẹ nhàng đá rơi giày thêu, bước ra khỏi lớp chăn đang quấn quanh mắt cá chân. Ánh mắt Trịnh Lan rời khỏi hình thêu trên yếm nàng, rơi xuống mu bàn chân nõn nà, ở đó có một nốt ruồi son to bằng hạt đậu, giờ khắc này chẳng khác nào đốm lửa kiều diễm điểm xuyết trên da thịt nàng, liên tục khiêu khích chàng.

Trịnh Lan cúi đầu, chàng có thể cảm nhận được trái tim mình cũng đang rộn ràng xao động.

“Điện hạ thì sao? Có nguyện ý vì thân thiếp mà giải độc không?”

Thần thiếp.

Trịnh Lan còn chẳng ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt chàng vẫn lưu luyến không rời nốt ruồi son trên cổ chân trắng nõn kia, đáp: “Thánh thượng đã đồng ý cho ta và nàng xuôi nam với Hàng Nam, từ giờ nàng không cần cải trang là Tiệp Thực Viện nữa.”

“Đúng vậy, nên thiếp cũng không cần đoán già đoán non xem, người điện hạ thích rốt cuộc có phải mình hay không nữa.”

Trịnh Lan đứng dậy, hai tay ấp lấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, liên tục đặt xuống từng cái hôn, tận cho đến khi đoá hoa thực dược xanh trên áo lung lay rồi rơi xuống, che đi nốt ruồi son trên chân nàng.

Tiểu Viện nhanh chóng tháo đai ngọc bên hông Trịnh Lan, lần lượt cởi từng lớp tri châu phục trên người chàng. Trịnh Lan dịu dàng nhìn nàng nghiêm túc làm từng việc, lại ngắm sợi tóc mai bị xổ ra khỏi búi tóc, lựa thưa rơi xuống cần cổ trắng trẻo xinh đẹp như bạch ngọc của ai kia.

Trịnh Lan vươn tay tháo chiếc trâm duy nhất cài trên tóc nàng xuống, mái tóc mềm mượt đen như mun xõa xuống lưng nàng như thác đổ. Trịnh Lan ôm ngang người nàng lên, đặt xuống chiếc giường ấm áp sau lớp màn treo trước rủ, dùng sự dịu dàng và quyến luyến cả đời này để ôm siết người con gái vào lòng.

“Ái phi đã nghĩ kỹ chưa?” Chàng cúi xuống hôn lên tai nàng, khẽ sát khẽ hỏi.

Trong lúc chờ đợi, Tiểu Viện đã thầm đưa ra quyết định, nhưng giờ lại thấy Trịnh Lan dài dòng hơn cả phụ nữ, có phần bức bối hỏi ngược lại: “Lúc này rồi điện hạ còn hỏi vậy, thật là phí một ngày lành.”

Trịnh Lan nghe thế thì ánh mắt thoáng trăn xuống, có hơi hối hận vì lúc này rồi mà chỉ biết nghĩ cho mình, cũng để lộ tâm trạng lo lắng của bản thân trước mặt Tiểu Viện.

Chàng dùng hành động để đáp lời, ngón tay thon dài mang theo ý trừng phạt lướt đi trên từng tấc da thịt trắng tuyết, chỗ như vuốt ve, chỗ lại như tìm tòi nghiên cứu, thậm chí là chiếm đoạt.

Tiểu Viện không chịu nổi nữa, há miệng cắn lên bờ vai rộng rắn chắc của chàng, nhưng chỉ càng khiến ai kia rơi vào trăn luân.

Thật lâu sau đó, đau đớn ban đầu qua đi, Tiểu Viện mới thật sự hiểu cái cảm giác lâng lâng như đang trên mây, hết như đang dạo bước trên không, cả người như muốn bay lên, quên đi trăm mối nhân tình thế thái trần gian, chạm đến chốn tiên cảnh.

Một đêm tham hoan.

Trong lúc ngủ, Tiểu Viện trải qua một giấc mơ dài đầy mệt mỏi.

Trong mơ, nàng là một xác chết xinh đẹp trôi dạt trên biển, toàn thân không còn chút máu, Trịnh Lan đã phải chèo rất xa, rất xa mới có thể vớt được nàng. Chàng ôm ngang người kéo nàng lên. Một chiếc thuyền tinh xảo bất ngờ xuất hiện, chàng nhún người đập trên mặt nước, đặt Tiểu Viện lên thuyền, vươn tay kéo những đám mây ở phía chân trời, quấn quanh da thịt lạnh buốt của nàng.

Giấc mộng rất dài, hai người nói với nhau thật nhiều đi đâu, nhưng Tiểu Viện chẳng nhớ gì cả, chỉ nhớ chàng không ăn nói quái gở như thường ngày, mỗi câu mỗi chữ đều là giọng điệu vừa dịu dàng vừa kiên định, cho đến tận khi nàng bật ra một hơi thở, cứ như chết đi sống lại vậy.

Tỉnh dậy, Tiểu Viện dụi mắt, giường đã trống trơn, Trịnh Lan rời đi lúc nào không hay. Nàng chẳng mảy may chút ấn tượng nào, có lẽ cơn mộng寐 đêm qua khiến nàng ngủ quá sâu.

Bên gối có một chiếc khăn trắng, Tiểu Viện tò mò cầm lên xem, mặt cũng bất chợt đỏ bừng.

Đây không phải khăn tay mà là một mảnh góc áo của Trịnh Lan, đem qua chàng xé ra, trên nền vải trắng còn vương chút máu, đã khô lại sau một đêm. Đêm qua hai người quấn quýt si mê vô cùng, nhưng dù có hỗn loạn đến mấy, Trịnh Lan vẫn muốn để lại cho nàng chút kỷ niệm.

Tiểu Viện đứng dậy, lấy bộ quần áo mới từ trong tủ ra, chuẩn bị tắm tất rồi lấy một cái túi trống ở bàn trang điểm, gấp mảnh vải bỏ vào trong. Qua chiếc gương trên bàn trang điểm, nàng có thể thấy bản thân mình, dưới ánh nắng, gương mặt đỏ bừng càng dễ nhận ra.

Bách Linh đẩy cửa đi vào: “Vương phi, đèn sáng đã được bày ở phòng khách, điện hạ mời ngài qua dùng bữa.”

Tiểu Viện gật gù, chầm chậm đi ra phòng khách. Vừa vào đã gặp Cố đang quỳ trên đất, thấy Tiểu Viện tới thì hành lễ với nàng.

Tiểu Viện ngẩng xuống, Cố nhanh nhẹn dùng dây tơ để bắt mạch cho nàng. Sắc mắt thoáng lướt qua vẻ kinh ngạc, rồi lại trở lại vẻ điềm tĩnh

thường ngày.

“Độc trong người vương phi đã hết, điện hạ có thể yên tâm.”

Trịnh Lan thông dong gật đầu, nói một tiếng: “Làm phi ền người r ồi.”
Tiểu Viện cũng hiểu ý chàng, mặt lại đỏ lên.

Cổ lui ra ngoài, hai người im lặng cùng dùng bữa sáng, không ai nói gì, tựa như chân tình kỉ ầu điếm đêm qua chỉ là một giấc mơ.

Trong lòng Tiểu Viện phức tạp, nàng không biết liệu chuyện thân mật đêm qua có ảnh hưởng tới lời hẹn đưa nàng cùng xuôi nam của Trịnh Lan hay không. Nghĩ vậy mà không khỏi hối hận vì sự mất kỉ ền chế của mình. Nhưng nếu lặp lại một lần nữa, nàng cảm thấy quyết định này sẽ không thay đổi.

Trịnh Lan không thể thấy những suy tư ngổn ngang trong đầu nàng, nhưng dường như lại hiểu rất rõ, chàng nói: “Ngày mai cùng ái phi xuôi nam, chuyện đã định sẽ không thay đổi.”

Tiểu Viện muốn hỏi chàng đã sắp xếp tùy tùng và chỗ ngủ nghỉ cho chuyến đi này chưa. Lúc nhỏ nàng từng bị người môi giới bán trao tay ở Hàng Nam, dù bây giờ đã không còn nhớ chuyện gì xảy ra nữa. Thời gian qua nàng đã thấy cuộc sống sung túc an nhàn trong Trạm vương phủ, nàng lo một hoàng tử đã quen cầm y ngọc thực như chàng, đi xa mà không có tùy tùng thì khó chịu nổi xóc nảy dọc đường. Càng khiến nàng băn khoăn là mối quan hệ giữa hai người hiện tại.

Bản thân Tiểu Viện là người có chính kiến, nhưng khi đối mặt với Trịnh Lan nàng lại bối rối, ấp úng mãi chẳng nói nên lời.

Nhưng có những việc, Tiểu Viện nghĩ đây là thời điểm để nói rõ ràng: “Điện hạ, chúng ta sắp đi nam, vậy có phải nên... thả người chẻ củi ở sau viện đi không...?”

Trịnh Lan biết Tiểu Viện đang nói đến Kim Tam.

“Ý ái phi là vị “Tam ca ca” đó hả.” Trịnh Lan buông đĩa ngọc, châm trà, từ tốn hỏi.

“Sao giờ mà điện hạ còn ghen!” Tiểu Viện giận dỗi.

“Bây giờ thế thì sao? Trước kia thế nào? Ái phi có thể nói rõ ràng xem “bây giờ” được tính thế nào không?” Trịnh Lan nhấp một ngụm trà, nhìn nàng đầy trêu chọc.

Dương nhiên là từ đêm qua...

Tiểu Viện hừ một cái, lắc lắc đầu để thư giãn khuôn mặt ửng đỏ. Tên cầu hoàng tử này đúng là không nói được câu nào tốt đẹp. Nhưng nàng vẫn muốn trước khi xuôi nam có thể trả tự do cho Kim Tam, dù sao Kim bà bà cũng từng cứu mang nàng, mà bản thân Kim Tam cũng không phải người xấu.

“Điện hạ nói cho rõ ràng đi...” Tiểu Viện nghiêng đầu nhìn Trịnh Lan, tựa như nũng nịu: “Cầu xin điện hạ đó...”

Một tiếng điện hạ thôi mà Trịnh Lan cảm giác như có lông vũ đang phe phẩy trong lòng mình, tê dại ngứa ngáy nhưng ngọt ngào khó tả, phải gồng hết sức mới không để lộ ra mặt.

Tiểu Viện thấy thế, biết mỹ nhân kế của mình có tác dụng rồi, bèn cúi đầu, hạ thấp giọng nỉ non: “Đi mà, Lan ca ca...”

Chương 39: Thăm Dò

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lòng lập tức gợn sóng, Trịnh Lan nhướn mày nhìn Tiểu Viện, trên gương mặt rung động lòng người là rặng mây ửng hồng, đôi mắt vì tức giận mà trở nên linh động đang nung nấu nhìn chàng.

Thừa biết là nàng đang dùng mỹ nhân kế để đạt được mục đích, nhưng bản thân Trịnh Lan không thể không thừa nhận, dù bản thân võ công cao cường cũng chẳng tài nào chống đỡ nổi.

Tiểu Viện thấy chàng đã lung lay, nở nụ cười ngọt ngào, cánh tay trắng nõn vươn ra ôm lấy chàng, khẽ chạm lên h ãu kết vừa lấn chậm vì dục vọng, dùng giọng điệu như trêu chọc thì thầm bên tai chàng: “Sau này cam đoan không có tam ca tứ ca gì hết, chỉ có mình Lan ca ca thôi.”

“Ái phi nói lời phải giữ lấy lời đó.” Trịnh Lan nhìn nàng, mi mắt run lên, nếu không phải còn có hạ nhân đứng cách đó không xa chờ nhận lệnh, Trịnh Lan chỉ hận không thể bế nàng vào thẳng giường, ôn lại mỹ vị của đêm qua.

Tiểu Viện đã đạt được mục đích, đang định đứng dậy, trở lại chỗ để ăn cho xong bữa sáng thì thấy Vạn Gia, đồ đệ của Hải Thăng, đi vào, nói: “Bẩm vương phi, Tú Dung huyện chủ đến thăm, giờ đang chờ ở bên ngoài r ồi ạ.”, sau đó đưa bái thiếp lên.

Nhìn nội dung bên trong, Tiểu Viện nói với Trịnh Lan: “Lý cô nương tới là để cảm ơn điện hạ hôm cung biến đã cứu phụ thân nàng ấy đó.”

Trịnh Lan gật đầu đáp: “Nếu là tới chơi với ái phi, bổn vương nên tránh đi thì hơn.” Chàng lập tức đứng dậy toan tới thư phòng.

Tiểu Viện nhảy bèn ngăn lại: “Lý cô nương là bạn đồng môn với điện hạ, thuở nhỏ cũng có quen biết, sao không ng ồi lại trò chuyện một lát?”

Tay Trịnh Lan cốc lên trán Tiểu Viện, bật cười: “Ái phi mà còn nói chuyện kỳ quặc như vậy, cẩn thận bốn vương không thả Tam ca của nàng ra nữa.”

Tiểu Viện cười nói: “Có khi ở bên điện hạ đã lâu, nên bị lây cách nói của điện hạ mất rồi.”

Trịnh Lan không trách nàng, chàng đi thẳng tới phòng khách, hướng về phía viện Phàn Cầm. Hai người họ sắp rời kinh rồi, Trịnh Lan cần viết một lá thư cho đại tướng quân Trần Hưng. Mặc dù đã từ chối ý muốn lập trữ của Hằng Xương Đế, nhưng Trịnh Lan không thể không thừa nhận, trận cung biến đã vô tình khiến chàng nắm trong tay lực lượng quân lính bảo vệ kinh thành, trước kia muốn rời xa vòng xoáy quyền lực, giờ xui rủi bị cuốn vào. Việc rời kinh lúc này, trái lại càng khiến chàng dấn sâu vào chốn quan trường.

Hằng Xương Đế còn giao cho chàng nhiệm vụ quét sạch thế gia vọng tộc Hàng Nam, lông mày nhíu chặt, hành động lấy thân báo đáp của Tiểu Viện đem qua, cùng với lời nhắc nhở của Hằng Xương Đế khiến chàng cảm thấy mục đích của chuyến xuôi nam lần này đã thay đổi hoàn toàn. Không còn là nửa quy ẩn nửa du ngoạn nữa, đây rõ ràng là vừa làm công vụ, vừa cải trang tu thân. Giờ phút này, chàng rất có lòng tin vào tương lai của mình và Tiểu Viện, cũng hết sức hài lòng. Những công vụ nhàm chán trước đây, vì giờ đã có giai nhân kề cạnh, hồng tú thêm hương, lại khiến lòng chàng không thôi mong chờ.

Chén bát được dọn xuống, thay bằng trà nhài thơm mát và điểm tâm tinh xảo, Lý Tú Dung được một người hầu dẫn tới phòng khách. Trong lúc chờ đợi, Tiểu Viện đã kịp thay một bộ quần áo tử tế, búi tóc lên cao, còn đặc biệt cài chiếc trâm đại diện cho tình bạn đáng quý giữa hai người.

Lý Tú Dung thấy cây trâm trên đầu nàng, trong lòng vui vẻ, bảo nha hoàn Hương Tuyết đi theo mình dâng lễ vật đã chuẩn bị trước đó lên, là một cuộn tranh.

“Lý cô nương tới thì tới thôi, sao phải mang nhiều quà cáp quý giá vậy làm gì? Bức tranh này chỉ sợ giá trị cũng không nhỏ, ta phải hỏi ý điện hạ

mới dám nhận.” Tiểu Viện lệnh cho Bách Linh và Hương Tuyết trải bức tranh mà Lý Tú Dung mang tới ra, không ngờ lại là bức “Câu cá một mình trên núi tuyết” của thi nhân sư Tào Động Hoành Giới tì ền tri ều. Bức danh họa này là báu vật truyền đời nhà Lý Lương Bật đại nhân. Hai trăm năm trước, nhà họ Lý ở Hà Dương là vọng tộc thời Đại Trịnh khai quốc, mà thi nhân sư Tào Động Hoành Giới lúc đó lại là thượng khách tại môn phiệt Lý gia.

Nhiều năm qua, rất nhiều văn nhân quý tộc yêu thích hội họa đều hi vọng có thể kết giao với Lý lão gia, chính là vì từng được chiêm ngưỡng bức tranh “Câu cá một mình trên núi tuyết” này. Nhưng Tiểu Viện lại không am hiểu chuyện bút mực màu vẽ này lắm, vốn chẳng phải tiểu thư danh gia chân chính, tất nhiên cũng không rõ lai lịch sâu xa của bức họa này.

Lý Tú Dung ra hiệu cho nha hoàn tiếp thân Hương Tuyết, Hương Tuyết cuộn tranh lại, để lên mặt bàn rồi lui xuống. Tiểu Viện thấy vậy thì đoán chắc Lý Tú Dung muốn nói chuyện riêng với mình, cũng tỏ ý cho Bách Linh, Thiên Tuệ và các hạ nhân khác lui xuống.

“Huyện chủ có lời muốn nói sao?” Tiểu Viện hạ thấp mi mắt, khi nhìn lên, đôi mắt nhìn Lý Tú Dung đã bao hàm sự tức giận.

Hai mắt linh động như sóng nước, không những đẹp mà còn rất có hồn, chỉ một cái nhìn khiến lòng Lý Tú Dung run lên. Đến nàng còn vậy, vị quý nhân kia dù có quen thói lạnh lùng châm chọc, chắc cũng khó mà cầm lòng được trước đôi mắt sâu thẳm này.

Lý Tú Dung thất thần, Tiểu Viện tiếp tục hỏi: “Huyện chủ đang nghĩ gì vậy?”

Lấy lại tinh thần, Lý Tú Dung vừa cười áy náy vừa đáp: “Ta với cô nương cũng tính là tỷ muội, bây giờ không có hạ nhân, có cần khách khí vậy không?”

Tiểu Viện nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Thế giờ ta có thể hỏi tỷ, rốt cuộc có chuyện gì mà cần gặp riêng ta không?”

Lý Tú Dung: “Thực không dám giấu giếm, lần này đến thăm là để cảm tạ ngày cung biến, vương phi đã ra mặt giúp đỡ cha ta.” Về mặt Lý Tú Dung chân thành, ngón tay khẽ chạm vào cuộn tranh trên mặt bàn, rồi tiến lên ghì chặt tay Tiểu Viện: “Thực sự rất cảm ơn cô.”

Tình thế cung biến hôm đó nguy hiểm nhường nào, Lý Tú Dung hiểu rõ, với bản tính cương trực không thiên vị của phụ thân, cùng oán hận đã chônng chất nhiều năm với cung Thái tử, dù không phải bồi thường một cái mạng già thì cũng phải chịu một phen tra tấn da thịt. Nghe nói hôm đó trong những người chống đối Thái tử còn có thân vương Trịnh Lạc, bị móc hai mắt, vì mất máu quá nhiều mà giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh trong Thái y viện. Biết chuyện Trịnh Lạc, Lý Tú Dung nghĩ thôi mà cũng ghê sợ, nghe phụ thân kể chuyện hôm cung biến có vương phi liêu minh cứu giúp, Lý Tú Dung cảm kích khôn nguôi, từ đó mới nảy sinh suy nghĩ mang báu vật Lý Lương Bất đã cất giữ nhiều năm đến tặng Trạng Vương phi.

“Lý đại nhân là trung thần lương tướng, còn là thầy giáo của điện hạ, tính hình hôm đó cấp bách, cứu người là việc nên làm.” Tiểu Viện khiêm tốn đáp.

Lý Tú Dung im lặng không nói gì, đứng dậy tiến gần về phía Tiểu Viện, có hơi thất lễ nhìn chằm chằm vết bớt hoa điên giữa lông mày nàng đến xuất thần. Tiểu Viện bị nhìn chằm chằm cũng đâm lo, buông thõng hai mắt, nhưng Lý Tú Dung vẫn không dừng lại.

Lúc Lý Tú Dung hạ lệnh để người hầu ra ngoài, Tiểu Viện cũng thuận theo cho Bách Linh và Thiên Tuệ lui xuống, nàng đã đoán được hôm nay Lý Tú Dung có lời riêng muốn nói.

“Vương phi xinh đẹp quá.” Ánh mắt Lý Tú Dung rời khỏi vết Hoa Điên, quay ra ngắm kỹ khuôn mặt Tiểu Viện, da thịt trắng hơn tuyết, đôi mắt xanh man mát như làn nước, khuôn mặt trái xoan dịu dàng không có vẻ láo lỵ, lời tán thưởng của Lý Tú Dung là thật lòng, nhưng vẫn bị Tiểu Viện nhận ra trong đó có đôi phần nuôi tiếc.

“Cảm ơn lời tán dương của huyện chủ, bản cung thực không dám nhận.” Tiểu Viện nhìn Lý Tú Dung đầy phức tạp, cũng mang theo ý tìm tòi

ngiên cứu. Nàng rất muốn chủ động hỏi, rốt cuộc có chuyện gì muốn nói mà không nói được, nhưng thời khắc này, bản tính trầm ổn của Tiêu Viện cho nàng biết rằng, nên chờ đợi thêm sẽ tốt hơn.

“Chàng sẽ không chỉ trâm mê mỹ mạo.” Lý Tú Dung như đang tự nhủ, lại như đang an ủi trái tim vụn vỡ đã được giấu kín.

Tiêu Viện nở nụ cười ấm áp, phụ họa theo: “Huyện chủ thông minh, từ xưa tới nay, lấy sắc hầu quân tất không thể lâu dài.”

Lý Tú Dung cười tự giễu, ánh mắt thâm sâu, thậm chí là sắc bén, như đã thử sẵn thế công mà nói: “Cô nương không phải là Tiễn Thục Viện, đúng không?”

Chương 40: Bảo Vật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tuy rằng đêm qua Trịnh Lan đã nói rõ ràng thân phận thật sự của Tiểu Viện cho Hằng Xương Đế biết, thậm chí Hằng Xương Đế cũng ngầm đồng ý giữ bí mật này, không truy cứu nữa. Nhưng giờ phút này Tiểu Viện cũng không có ý định nói ra sự thật với Lý Tú Dung. Không phải nàng muốn giấu giếm chỉ là không muốn gây thêm phiền toái cho Trịnh Lan. Huống hồ nàng và Trịnh Lan sắp khởi hành đến phía Nam, những tranh giành, sóng gió chốn kinh kỳ, thêm một chuyện không bằng một chuyện.

"Lý cô nương thật biết nói đùa, việc này sao có thể là giả." Tiểu Viện vẫn đạm phong khinh địch thân rót trà, mời Lý Tú Dung, đôi mắt sắc sảo, cẩn thận quan sát sắc mặt Tiểu Viện.

Lý Tú Dung bật cười, có vẻ không hề để trong lòng lời phủ nhận của Tiểu Viện, tiếp nhận chén trà, chậm rãi uống một ngụm: "Các tiểu thư nhà danh gia vọng tộc từ nhỏ được nuôi dưỡng trong khuê phòng có thể không phân biệt được. Nhưng ta chắc chắn không thể nhìn lầm về thân phận thật sự của cô."

Tiểu Viện cúi đầu, nhìn bình gốm Việt Châu tiến công thoáng xuất thần, cẩn thận phán đoán xem đến cùng Lý Tú Dung muốn nói cái gì, nàng nhỏ nhẹ hỏi: "Vậy sao? Làm cách nào để phân biệt?"

(*) Đồ gốm Việt Châu hay đồ gốm Việt (tiếng Trung: 越州窯, Yuèzhōu yáo, Yüehchou yao, Việt Châu diêu; 越窯, Yuè yáo, Yüeh yao, Việt diêu) là một loại đồ gốm Trung Quốc, về bản chất là đồ sành silicat felspat, với trang trí đặc trưng là tráng men ngọc. Gốm Việt Châu đôi khi còn gọi là sứ xanh Việt Châu (tiếng Trung: 越州青瓷, Yuèzhōu qīngcí, Việt Châu thanh từ) Nó từng là "một trong những loại đồ gốm miền nam Trung Hoa thành công nhất và có ảnh hưởng nhất". Là đồ gốm Trung Hoa tráng men tinh xảo đầu tiên không bị vấn đề độc tính từ việc tráng men, gốm Việt Châu

mở đầu truyền thống cổ điển trong việc sử dụng đồ gốm Trung Hoa làm đồ đựng đồ ăn, thức uống như rượu hay trà.

Thấy Tiêu Viện trăn mặc, Lý Tú Dung đứng lên, ra vẻ thoải mái cười nói: "Thứ nhất, nữ tử thế gia danh môn được nuôi dưỡng nơi khuê phòng khâu vị thường thanh đạm, cô nương lại thích ăn món mặn. Thứ hai, Tiêu đại nhân thuộc bè cánh Thái tử nên mới bị liên lụy sau sự kiện cung biến, nếu là nữ nhi thế gia, phần lớn đều gánh trên vai trọng trách với vinh quang gia tộc, cho nên theo lý lúc này cô không nên nhàn nhã ngồi đây mà đã sớm đến tiển điện quỳ xuống trước mặt bệ hạ cầu tình. Nhìn cô hiện tại thoải mái, thanh nhàn nào có chút biểu hiện nào của nữ tử gia đình đang thất thế. Ta không tin Tiêu tiểu thư thật có thể dứt bỏ thân tình, mặc kệ phụ thân, huống hồ Tiêu đại nhân chỉ có duy nhất một nữ nhi duy nhất."

Nghe Lý Tú Dung nói, tuy rằng nàng không để ý việc thân phận bị vạch trần, nhưng bị người khác bất ngờ nhảy ra kéo khăn che mặt xuống, dù là ai cũng không khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Lý Tú Dung cặm cặm cuộn tranh Tào Động Hoàn Giới (*) trên bàn, tiếp tục nói: Thứ ba, nữ tử thế gia tại đế đô không ai không biết bức họa này là bảo vật trấn trạch nhà ta, những nhân vật có tiếng tăm tới thăm phủ, đều vì muốn nhìn thấy bức họa này. Cho dù là bệ hạ, mấy lần nghỉ lại tại phủ, đều lệnh gia phụ lấy bức họa ra cùng thưởng thức, không lần nào không hết lời tán thưởng. Vậy mà cô một danh môn khuê tú dường như hoàn toàn không biết về lai lịch bức họa trên tay ta. Thứ tư, lần trước Phạm Vân tới chơi, cô vậy mà lại không nhớ được ngày sinh nhật của chính mình. Nữ nhi nhà thế gia để ý nhất chính là sinh nhật, tiệc sinh nhật là thời điểm chúng ta thể hiện bản thân, hàng năm đến ngày này bất kỳ một vị tiểu thư nào đều vô cùng để ý, chuẩn bị hết sức tỉ mỉ."

Tiểu Viện hơi nhíu mày, hai từ 'chúng ta' khiến Tiêu Viện cảm thấy Lý Tú Dung vừa thẳng tay vạch một ranh giới rõ ràng giữa hai người.

Nàng nghe ra được trong lời Lý Tú Dung có sự kiêu ngạo, tự cao của nữ tử thế gia, có lẽ Lý Tú Dung cũng không cố ý, nhưng thời khắc này Tiêu Viện chân chính cảm nhận được sự tự ti. Tại các bữa tiệc sinh nhật của

những quý nữ danh môn có lần nào không phải minh tranh ám đấu, khi họ qu ân là áo lượt, ăn uống linh đình, Tiểu Viện vẫn còn đang tất bật trong căn bếp nhỏ bé chật hẹp của thanh lâu lúi húi cắm mặt làm việc, chỉ vì có thể ăn vụng thêm vài miếng, chỉ vì lấp đầy cái bụng đói.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng khuôn mặt nàng vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nét mặt trầm ổn, nụ cười ôn hoà: "Quả thực từ bé ta đã không sống tại kinh thành, sau khi nhập phủ, cũng chỉ có Tú Dung là khuê mật duy nhất. Hiện tại ta và điện hạ muốn dời kinh xuôi về nam, phải chăng tỷ biết tin nên cố ý đến nói với ta lời tạm biệt chẳng? Hay là muốn lấy lý do báo đáp ơn cứu giúp của ta tại sự kiện cung biến nên tới đây gây chuyện thị phi?"

Lý Tú Dung không giấu được vẻ chột dạ, cùng khó xử, chỉ một câu Tiểu Viện đã dễ dàng d ùn nàng ta vào chân tường, nàng ta vốn đã vạch ra rõ ràng các luận chứng nhằm chứng minh Tiểu Viện giả danh, vốn dĩ còn cảm thấy đi đâu mình sẽ nói quá mức trắng trợn, có thể khiến Tiểu Viện xấu hổ, bối rối, còn nghĩ ra một đống những lý do an ủi. Ai ngờ, lúc này người ấy này, bị đẩy vào thế bị lại là nàng ta. Nhưng nữ nhi nhà thế gia danh môn từ nhỏ được tôi rèn nhiều nhất chính là trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không đánh mất vẻ thanh cao, nàng ta nghiêm mặt, dùng nét mặt kinh ngạc che giấu sự bối rối, hỏi lại Tiểu Viện: "Điện hạ muốn đến phía nam?"

Tiểu Viện nhìn nàng, ý vị thâm trường gật gật đầu.

Lý Tú Dung cảm thấy cực kỳ khó hiểu, trong kinh sớm đã có tin đồn, sau sự kiện cung biến, Trịnh Lan đã dễ dàng nắm giữ thực quyền của Đại Trịnh, hơn nữa chàng có công hộ giá, việc nhập Đông Cung gần như là ván đã đóng thuyền. Lúc này Tiểu Viện lại nói bọn họ muốn tới phía nam, chẳng lẽ thực sự không chút đoái hoài đến ngôi vị hoàng đế?

"Đây chắc không phải ý của bệ hạ? Xuôi về nam... là đến đất phong sao? Ở đâu? Ngạc Đông hay là Bách Việt?" Lý Tú Dung hỏi lại. Nàng ta biết trước nay Trịnh Lan vẫn luôn ở tại kinh thành, Hằng Xương Đế chỉ ban tước vị cho chàng, nhưng lại nhất định không chịu ban đất phong.

Lần này Tiểu Viện không trả lời ngay tức khắc, nàng thoáng im lặng, ánh mắt trong trẻo thản nhiên nhìn Lý Tú Dung, trầm mặc một hồi mới đáp: "Ta sinh ra và lớn lên ở Hàng Nam."

Lý Tú Dung kinh ngạc, nhưng chỉ dám thềm nhủ trong lòng, tận lực đè nén biểu cảm trên gương mặt. Tiễn Thục Viện thật sự sinh ra ở kinh sư, điểm này ai ai cũng biết. Tiểu Viện thay đổi cách trả lời, uyển chuyển giải đáp nghi vấn của nàng, nhưng câu trả lời này lại càng khiến nàng tò mò hơn.

Tiểu Viện đã nhận ra sự bối rối thoáng qua vô cùng nhanh trong mắt Lý Tú Dung, nàng thừa thắng xông lên, nói: "Điện hạ muốn đến một nơi có thể khiến bản cung cảm thấy thoải mái, an toàn, kinh sư quá mức ngột ngạt, luôn bị cuốn vào những cuộc tranh đấu vô nghĩa, ta không thích."

Đây chẳng phải là huênh hoang khoe mẽ trước mặt tình địch, biểu thị tình cảm sâu nặng của mình và phu quân hay sao. Thông minh như Lý Tú Dung tất nhiên hiểu rõ.

"Điện hạ sáng suốt, nhạy bén thế nào, người cùng điện hạ lớn lên như huyện chủ so với bản cung đương nhiên hiểu hơn." Cuối cùng Tiểu Viện không quên bổ thêm một câu chí mạng, tựa như khi các cao thủ võ lâm đối đầu địch nhân, sau khi ra sát chiêu, không quên tung ra một đòn ám khí sắc bén, ngoan lệ, quyết không cho kẻ địch đường sống.

Cuối cùng Lý Tú Dung cũng không giữ được khuôn mặt bình tĩnh nữa, đôi mắt nàng hiện ra sự buồn bã, mất mát khó nén, nàng ta quả thực có tư tâm, dù thân phận của Tiểu Viện là gì chẳng nữa, dù nàng ta không phải Tiễn Thục Viện thật, nhưng Lý Tú Dung có thể chắc chắn Trịnh Lan sớm đã biết rõ, cho dù là thế, chàng vẫn nguyện buông bỏ cơ hội tranh đoạt giang sơn, mang theo nàng ấy đi tới vùng đất không còn phân tranh, tính toán cùng nắm tay nhau ngắm thiên hạ thái bình, đón hoàng hôn, thưởng thức bình minh, du sơn ngoạn thủy.

Tiểu Viện xoa xoa cây trâm hoa mai trên tóc, bước qua, khẽ khàng vỗ vỗ lưng Lý Tú Dung, giọng nói chậm rãi như đang an ủi: "Ta luôn kính nể Dung tử tử tính cách đoan chính, thẳng thắn, như An Thái đã từng nói, tử

thanh cao, công tư phân minh không giống những quý nữ bình thường, cũng vì kính trọng ta mới gọi cô nương hai tiếng tử tử, thậm chí trong sự kiện cung biến, không tiếc làm trái ý điện hạ, li ều mình cứu giúp Hữu tướng đại nhân. Tử tử xin đừng phụ tấm chân tình này. Thế gian chẳng thiếu những đi ều lừa lọc, giả dối, thân phận, hay địa vị mắt thấy chưa chắc đã là thật, duy chỉ có tấm chân tình của người với người mới là đi ều trân quý nhất."

Lý Tú Dung hiểu được ý tứ của Tiểu Viện muốn diễn đạt, "chân tình..." Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Viện, trầm ngâm suy nghĩ hai từ này.

Tiểu Viện mỉm cười không nói tiếp nữa.

Tiền Lý Tú Dung rời đi, Tiểu Viện ôm bức 'Tuyệt Sơn Độc Câu Đồ' ng ối trên tú đôn trong phòng khách ng ần người. Đến tận khi Trịnh Lan bước vào, nàng mới động đậy, tựa như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, r ồi lại l ẳng l ẳng ng ối thờ người.

Trịnh Lan cho rằng nàng vẫn đang suy nghĩ chuyện của Kim Tam, nét mặt thoáng chút không vui, dùng ngón trở gõ gõ vào búi tóc nàng, buông giọng ch ậm ch ọc: "Ái phi xem ra vẫn không buông bỏ được các ca ca của mình nhỉ?"

Tiểu Viện nhớ tới vừa r ồi nàng đ ề nghị Trịnh Lan thả Kim Tam đi, lúc này mới hết thất th ần, hỏi: "Tam ca làm sao?" Lần trước nàng từng ghé phòng củi thăm hỏi tình hình sức khỏe của huynh ấy, thấy vết thương trên người Kim Tam g ần như đã h ồi phục hoàn toàn.

Nghe nàng hỏi, vẻ mặt từ không vui, đã nhanh chóng chuyển sang xám xịt, r ầu r ỉ, nhưng Trịnh Lan vẫn không quên nói xéo Tiểu Viện: "Còn thế nào được, bản vương vừa cho người thả hắn đi r ồi, hay là ái phi đ ối ý, muốn tìm người lại r ồi đem giấu đi?"

"Thả r ồi?" Tiểu Viện kinh ngạc nhìn Trịnh Lan, không phải nàng không tin chàng, chỉ là không ngờ chàng lại thả người nhanh như thế. Phút chốc hiểu ra, Tiểu Viện vui vẻ bật cười, trêu ch ọc chàng: "Cảm ơn Lan ca ca."

Lời vừa dứt bỗng nhiên nhớ ra, nàng còn chưa tự mình nói rõ ràng mọi việc phát sinh với Kim Tam, chỉ sợ gây ra hiểu lầm không đáng có, ngày sau lỡ xảy ra chuyện gì khó lường, nhưng trước mắt Trịnh Lan đã hạ lệnh thả người, tóm lại vẫn là chuyện tốt.

Nàng lại nghĩ đến cuộn tranh đang ôm trong ngực, bèn đưa cho Trịnh Lan, châm chọc lại chàng: "Cố nhân của điện hạ đem bảo vật trấn trạch tới. Nói là cảm tạ ân cứu mạng của điện hạ."

Trịnh Lan cầm lấy cuộn tranh, thời khắc mở ra, ánh mắt không giấu được sự bất ngờ. Chàng trước nay đối với chuyện gì cũng hồ hững, lạnh lùng, rất ít có sự việc khiến chàng cảm thấy ngoài ý muốn, Tiểu Viện nhạy bén bắt được biểu cảm này của chàng, trong tim nhói lên, một cảm giác thất bại, ê chề không nói lên lời bất chợt lướt qua.

Trịnh Lan không phát hiện ra tâm tư này của nàng, lẳng nhìn bức tranh khẽ cảm thán: "Còn tưởng bảo vật này Lý đại nhân muốn bỏ vào quan tài mang theo xuống suối vàng, nào ngờ lại dễ dàng tặng cho người khác như thế."

Tiểu Viện nhìn Trịnh Lan, nghĩ thứ Trịnh Lan gọi hai tiếng 'bảo vật' hẳn thật sự là thứ vô cùng quý giá như lời Lý Tú Dung nói.

"Trân quý đến vậy sao?"

"Ừ. Cũng coi là vậy."

Trịnh Lan đơn giản đáp, tuy chàng có thiên phú về âm luật, nhạc cụ, nhưng lại là kẻ coi thường thói tham lam vợ vét, thích chiếm hữu báu vật làm của riêng của đám vương tôn thế gia. Bởi vậy ngoài trừ một ít cổ tịch thuộc lĩnh vực chàng hứng thú, cơ hồ trong phủ chẳng có mấy trân bảo quý giá.

Lúc trước thứ trân quý nhất với chàng, cùng lắm cũng chỉ có cây tỳ bà Hạc Lệ do mẫu thân ruột thịt của chàng để lại. Tuy 'Tuyệt Sơn Độc Câu Đồ' cũng là một trong số những bức họa chàng yêu thích. Ngày còn nhỏ học tập tại Thái Học, Lý Tường đã từng lấy ra cho nhóm công chúa, hoàng

tử giám thưởng, kỹ thuật vẽ độc nhất vô nhị, phiêu dật, phóng khoáng, sống động như thật, truyên tải được sâu sắc sự giác ngộ của Tào Động Hoàn Giới đối với tinh thần ‘Thiền học’, cùng sự lý giải cặn kẽ về nguồn gốc của sinh mệnh, tất cả những khái niệm vô hình, siêu thực tưởng như khó diễn đạt lại có thể truyên đạt một cách cực kỳ tinh tế, tròn trĩnh thông qua kỹ thuật vẽ siêu quần của họa sư.

Trong lòng Trịnh Lan bức họa này hoàn toàn xứng đáng được coi là thứ trân bảo quý giá có một không hai.

Thế nhưng tại sao đột nhiên Tiểu Viện lại quan tâm đến điếu này?

Lúc này Trịnh Lan mới nhận ra nàng đang thất thần, đôi mắt trăn xuống, đáy mắt thoáng nét buồn bã. Chàng trịnh trọng hỏi: "Lý Tú Dung còn nói lời gì khác với nàng, phải không??"

Tiểu Viện rũ mắt, đôi con ngươi xinh đẹp bị hàng mi dày giấu đi cảm xúc, nàng chậm rãi gật đầu.

Thật lâu sau, hai người vẫn im lặng không nói nửa lời.

Trịnh Lan cau mày, chàng có hơi hối hận vì để cho hai người đơn độc nói chuyện riêng. Một cô nương tâm tư sâu sắc, nhạy bén như Lý Tú Dung... chàng không muốn khiến Tiểu Viện phải hứng chịu bất kỳ tổn thương nào.

"Tú Dung đã biết ta không phải Tiễn Thực Viện thật." Tiểu Viện nói. Nhưng đây dường như không phải lý do thực sự khiến nàng buồn bã không vui.

"Việc này, phụ hoàng cũng đã biết. Ở Trại Vương phủ này không có Tiễn Thực Viện, chỉ có chính thể duy nhất của bản vương." Trịnh Lan cực kỳ nghiêm túc nói, giọng điệu có chút ý vị răn dạy. Trước nay cách nói chuyện của chàng đều lạ lùng, mỉa mai, nửa đùa nửa thật, như đang trêu người người đối diện. Đây là lần đầu tiên chàng nghiêm túc căn dặn Tiểu Viện như thế.

Nàng gật đầu, nhưng nét trăn trăn trên mặt vẫn chẳng nguôi ngoai.

Trịnh Lan thoáng đau lòng, vươn tay ôm chặt nàng vào ngực, hận không thể ngay lập tức đưa nàng tới Hàng Nam, những kẻ nơi kinh sư này chỉ nhìn vào dòng dõi, xuất thân, một lòng một dạ theo đuổi danh lợi, quyên tiền, chớ nói tới Tiêu Viện, ngay cả chàng cũng sớm chán ghét lòng người lạnh bạc, tham lam, thực dụng nơi đây.

Chương 41: Thịnh Cầu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Lan đang muốn nói với Tiểu Viện việc ba ngày nữa hai người sẽ lên đường, nhưng lời còn chưa tới miệng thì Vạn Gia tiến vào thông truyền, vẻ mặt cậu ta có vài phần gấp gáp, Trịnh Lan cau có hỏi: “Chuyện gì mà gấp gáp thế?”

Vạn Gia thở hắt học giương mắt rụt rè nhìn thoáng qua Tiểu Viện, nghĩ nghĩ một lúc mới dám mở miệng trình bày: “Nhị tiểu thư Ngô gia đang đứng trước sảnh khóc lóc đòi gặp điện hạ và vương phi, không gặp được nhất định không chịu rời đi.”

Trịnh Lan bật cười lạnh: “Còn dám tới gặp ta?”

Tiểu Viện sợ Ngô Phàm Vân có việc gấp, bèn trấn nhanh chóng trấn an Vạn Gia một câu, dặn dò hẳn an ủi Ngô Phàm Vân không nên quá hoảng hốt, đồng thời phân phó Bách Linh đưa Ngô Phàm Vân tới phòng khách. Bách Linh hiểu ý, dùng khăn gấm giúp Ngô Phàm Vân lau sạch lớp trang dung đã trôi gần hết, cùng dòng nước mắt giàn giụa.

Vừa tiến vào phòng, Ngô Phàm Vân đã hoảng sợ quỳ xuống dưới chân Tiểu Viện nức nở tố khổ, oán trách, lại khẩn cầu: “Biểu tỳ, Tiễn gia đi theo phe Thái tử. Nay Thái tử đã đổ, cửu phụ cũng trốn mất, chỉ riêng tỳ vì thân phận vương phi mới có thể bảo toàn bản thân. Biết làm người bo bo giữ mình chẳng có gì sai, nhưng sao có thể bỏ mặc mẫu tộc không thêm hỏi han. Dù bây giờ hơn một nửa của cải, đi ăn trang, cửa hàng, cửa tiệm của chúng ta ở Hàng Nam đều đã bị sung công, một nửa bị các thế gia, danh môn khác chiếm đoạt, nhưng dù sao có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, biểu tỳ sao người lại đang tâm bỏ mặc...”

Trịnh Lan lạnh lùng nhìn Ngô Phàm Vân diễn trò, lại nhìn Tiểu Viện cười xấu xa, muốn biết Tiễn Thục Viện giả nhà mình định xử lý việc nhà vốn thuộc trách nhiệm của Tiễn Thục Viện thật ra sao?

Tiểu Viện bình tĩnh lắng nghe Ngô Phàm Vân kể khổ, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta dịu dàng an ủi, lại sai Bách Linh rót cho nàng ta một ly trà nóng an thần, sau đó chậm rãi đỡ nàng ta ngồi lên ghế, cẩn thận lau sạch những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt Ngô Phàm Vân, khéo léo khuyên lơn: “Trước tiên muội cứ bình tĩnh, đừng khóc nữa. Những việc này đâu có căn nguyên, muội từ từ nói từng chuyện từng chuyện một cho ta nghe xem.”

Ngô Phàm Vân vốn bị Ngô gia đẩy đến Trạm Vương phủ cầu xin ân điển, bởi vì chỗ dựa lớn nhất của Ngô gia là Tiễn Trọng Mưu hiện tại đang bị triều đình truy bắt. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, trước tình cảnh này Ngô gia đương nhiên nơm nớp lo sợ, ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ lo lắng những sản nghiệp kinh doanh tại Hàng Nam và huyện Lâm Hà đều thành bọt biển, giờ phút này trên dưới Ngô gia chỉ có thể dựa vào cô cháu gái duy nhất hiện đã gả vào hoàng thất, đồng thời không bị truy tố sau sự kiện cung biến, Thái tử ngã ngựa - Tiễn Thục Viện.

Mà cả Ngô gia, ngoại trừ Ngô Phàm Khâm mang lòng mập mờ không yên phận với Tiễn Thục Viện cũng chỉ có Ngô Phàm Vân thường xuyên qua lại, gặp gỡ vương phi.

Thời điểm Tiểu Viện đưa ly trà cho Ngô Phàm Vân, nàng ta thoáng liếc nhìn Trịnh Lan ngồi gần đó, vừa rồi vội vã chạy vào khóc lóc, kể lể, quên không hành lễ với vương gia, mà tình hình Ngô gia hiện tại, ngoài trừ nịnh bợ Tiễn Thục Viện, việc quan trọng nhất chính là lấy lòng kẻ tiếng tăm lên như diều gặp gió, thậm chí có khả năng ngồi lên ngai báu nhất lúc này - Trạm Vương điện hạ - Trịnh Lan.

Ngô Phàm Vân nghe nói Trịnh Lan tính tình kỳ quặc, khó nắm bắt, là một thứ nữ không được gia tộc coi trọng, nhất thời Ngô Phàm Vân không dám hành động lỗ mãng.

Nhìn ra được ý nghĩ của Ngô Phàm Vân, Tiểu Viện dịu dàng an ủi nàng: “Đã là thân thích, có gì cứ nói thẳng.” Nàng lén nhìn Trịnh Lan đôi môi cong lên một nụ cười xấu xa: “Dù gì điện hạ cũng là tỷ phu của muội, không phải người ngoài.”

Vị tỳ phu nào đó thậ̀n cười lạnh trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn điệ̀n nhiên, hờ hững nhự không, lạnh lùng nhìn ạ̉ thứ nữ nhà thương nhân trước mắt vụng v ệ̀ diễn kịch.

Nếu là tính tình Trịnh Lan trước kia, mấy việc lông gà v ọ̉ tội này chàng lười quản, nhưng vừa r ậ́, xem chừng Lý Tú Dung tới chơi đã chọc Tiều Viện nhà chàng không vui, vì thế đột nhiên chàng có nh ậ́ hứng xem tiếp vở tu ồng này không muốn rời đi. Trịnh Lan có hứng thú nhìn thử vị nhị tiểu thư Ngô gia kia còn mánh khỏe nào muốn thệ̉ hiện. Hơn nữa chàng cũng không muốn Tiều Viện vì những câu nói vô tâm, vô ý của nàng ta không may làm tổn thương. Chẳng mấy ngày nữa hai người sẽ cùng tới Hàng Nam, chàng ghét quan hệ giữa hai người chuyển biến phức tạp, xảy ra những khoảng cách không đáng có.

“Hiện tại cứu phụ đã trốn đi, bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, sao biểu tỳ vẫn có thể bình tĩnh ở đây. Nếu muội là tỳ, đã sớm đến trước điện quỳ xuống khẩn cầu bệ hạ khai ân.” Ngô Phàm Vân nhìn dáng vẻ thông dong, khoan thai của Tiều Viện, trong lòng không khỏi ậ́p ủ một suy nghĩ táo bạo.

Tiều Viện thậ̀m cảm thán trong lòng, Ngô Phàm Vân và Lý Tú Dung mặc dù tính cách khác biệt một trời một vực, nhưng lời lẽ lại tương đối giống nhau, quả nhiên đều là danh môn khuê tú chân chính, các nàng đều ‘lo lắng’ phản ứng ‘không bình thường’ của nàng. Trịnh Lan ung dung mở miệng: “Dù gì cũng chỉ là một câu nói của bệ hạ, lập tức có thể khôi phục chức quan cho Tiều Viện đại nhân, biến việc lớn thành nhỏ, việc nhỏ thành không có gì. Nhưng biết đâu bệ hạ lại có dụng ý khác.”

Tiều Viện và Ngô Phàm Vân đều kinh ngạc nhìn Trịnh Lan. Giọng điệu Trịnh Lan thản nhiên, thoải mái, Ngô Phàm Vân lại càng chắc chắn suy đoán trong lòng mình, hớn h ợ́ đáp: “Quả nhiên vẫn là tỳ phu anh minh, sáng suốt! Ta nói mà, cứu phụ đường đường là thông gia của Hoàng gia. Địa vị vững như núi Thái sơn. Sao có thể cứ thế trở thành loạn thậ̀n tặc tử thuộc vây cánh Thái tử, bị bệ hạ ném vào hàng ngũ phản tặc.”

Nói xong nàng ta chấp tay qua trán kính cẩn cúi đầu cảm ơn trời phật, không quên mấp mạ́y môi điệ̀m qua tạ ân một lượt các vị Quan Thế Âm,

Thái Thượng Lão Quân, Khổng Tử, Phu Tử.

Lo lắng buồn xuống, Ngô Phàm Vân không kiên chế được vui vẻ, thoải mái nói: “Nếu không có cứu phụ chiếu cố, bao nhiêu ruộng lúa, đất đai, cửa hàng cửa tiệm của chúng ta tại Hàng Nam đã bị Đồng Thị, Sài Thị trắng trợn cướp hết, gia sản cặm cụi kinh doanh mấy đời lập tức bị huỷ trong chớp mắt.”

Đồng Thị và Sài Thị là hai thế lực thế gia lớn nhất Hàng Nam chỉ sau Tiễn Trọng Mưu. Ở Hàng Nam hai gia tộc này gần như một tay che trời, muốn mưa được mưa muốn gió được gió. Từ nhỏ Tiểu Viện đã được nuôi dưỡng trong chốn Tàn lâu Sở quán đương nhiên biết tại Hàng Nam kẻ nào giàu có nhất. Phàm là người có chút quan hệ dây mơ rễ má với hai nhà Đồng Sài, đâu có thể ưỡn ngực, cao đầu, ngông nghênh, hống hách, coi trời bằng vung. Không ngờ Tiễn đại nhân vừa ngã ngựa, Ngô gia cũng trở thành miếng thịt trên thớt, mặc người ta định đoạt.

Tiểu Viện nhìn thái độ ngu ngốc, ngờ nghệch của Ngô Phàm Vân, lại nhìn ý cười giấu cợt trào phúng trên khoé môi Trịnh Lan, lập tức đoán ra, mấy lời điện hạ nhà mình vừa nói chỉ là đùa giỡn, tội của Tiễn Trọng Mưu không thể gọi là tội lỗi chông chất, mà ông ta đã phạm vào đại kỵ lớn nhất của bậc quân vương, chạm tới ranh giới không nên chạm tới nhất. Dù Hằng Xương Đế nhân đức, cũng không dễ dàng bỏ qua cho người dám uy hiếp tới hoàng quyền của người, đặc biệt những quan đại thần ông đã từng đặt sự tín nhiệm, tôn trọng.

Có vẻ hiện tại Trịnh Lan chỉ muốn mau chóng đuổi nha đầu ngu xuẩn này ra khỏi phủ.

Tiểu Viện có chút giận Trịnh Lan, vì thế nói với Ngô Phàm Vân: “Dù có chống lưng hay không thì đến giây phút nguy hiểm nhất, bản thân cũng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình. Lòng dạ đế vương sâu không lường được. Vân Nhi vẫn nên uyển chuyển khuyên nhủ trưởng bối trong nhà, bệ hạ đương nhiên anh minh thần võ không bỏ qua cho kẻ xấu, cũng không oan uổng cho người tốt. Cứ thả lỏng tinh thần. Không cần quá lo lắng. Cây ngay không sợ chết đứng.”

Trịnh Lan bật cười nói: “Ái phi đã quen ở gần bùn loãng, không đến Lại Bộ Thị Lang làm quan đúng là lãng phí nhân tài.”

Tiêu Viện không để ý đến lời châm chọc của chàng, nhìn khuôn mặt bắt đầu trở lên lo lắng, thấp thỏm của Ngô Phàm Vân. Tiêu cô nương ngờ nghệch cầm chặt tay Tiêu Viện nói: “Nếu có việc gì cần xin biểu tỳ nhất định phải giúp muội.”

Chương 42: Kim Tam

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hàng chân mày Ngô Phàm Vân nhăn lại, hàng nước mắt lãn dài, lần này nàng ta khóc có vẻ chân thành hơn lúc mới tới. Hiện tại Tần tiểu tướng quân trấn giữ Bắc Cảnh, chiến sự đã bớt căng thẳng hơn. Đám man di thấy đánh không lại Minh Khải quân, lại đưa ra thỉnh cầu hoà thân cùng Đại Trịnh.

“Muội là con di nương, không so được với biểu tỷ - là điểm trọng yếu nơi đầu tim của cữu phụ. Nghe nói Lạc Đan vương muốn tác thành cho những tiểu vương tử có mặt tại Bách Hoa yến với nữ tử tiểu thư danh môn Đại Trịnh. Hiện tại bệ hạ đang tìm kiếm, tuyển chọn một loạt các tiểu thư trong kinh thành. Người trong nhà muốn ta lấy danh nghĩa tiểu thư của chủ mẫu, đi hoà thân, các trưởng bối cảm thấy chỉ như vậy mới có thể lấy công chuộc tội, có thể bảo vệ Ngô gia an toàn.”

Tiểu Viện thoáng kinh ngạc, nàng vẫn luôn ngưỡng mộ những người có người nhà, người thân, nhưng không ngờ cái gọi là đại gia tộc, lại làm ra hành động máu lạnh, vô tình đến thế, đúng là khiến người khác ghen lời.

Không ngờ Ngô Phàm Vân một lòng trèo cao, lại bị gia tộc đang tâm bán đi, rơi vào kiếp hoà thân nơi đất khách quê người, đối mặt với tương lai thê thảm, mù mịt. Tiểu Viện kì lòng không đành cảm thấy có chút thương tiếc.

Tuy nàng chán ghét con người dung tục, thực dụng của tiểu cô nương này, nhưng đến cùng Ngô Phàm Vân cũng chỉ là một cô gái trẻ còn non dại, không được dạy dỗ, chỉ bảo. Thứ gọi là hào môn thế gia đến cùng cũng chỉ là nơi lương bạc vô tình, tham lam lợi ích, chẳng có nửa phần hơi ấm tình người.

Trong chốc lát, Tiểu Viện không biết phải làm thế nào để giúp nàng ấy giải quyết khó khăn, nàng thoáng cau mày, ánh mắt buồn bã, bất lực nhìn

về phía Trịnh Lan.

Ngô Phàm Vân càng nói càng chìm vào cảm xúc đau khổ, thê lương, bất tri bất giác nấc lên nghẹn ngào. Trịnh Lan thấy tiểu nữ tử ngu ngốc này khiến người trong lòng mình buồn bã, lại càng muốn đuổi nàng ta đi càng sớm càng tốt. Dường như nhớ ra điều gì đó, đôi mắt chàng lướt qua một tia giảo hoạt, nói với Ngô Phàm Vân: “Về việc hòa thân, đã có ứng viên được lựa chọn, không phải là ngươi.”

Tiểu Viện và Ngô Phàm Vân đều kinh ngạc nhìn về phía Trịnh Lan.

Trịnh Lan cảm thấy mệt mỏi nhất là gặp phải nữ nhân sướt mướt, lập tức nhẹ nhàng đứng dậy, không coi ra gì, thông thả đi thẳng ra khỏi phòng khách, bộ dạng chàng khoan thai nhưng bước chân vững vàng, vạt áo bên người nhịp nhàng bay lên như sóng cuộn, trong mắt Ngô Phàm Vân đây chính là khí chất tử tiêu sái, khí độ của một nam tử lỗi lạc, bản lĩnh.

“Những lời tử phụ nói vừa rồi là sự thật sao?”

Đến khi lấy lại tinh thần, Ngô Phàm Vân mới hiểu ra ý tứ câu nói Trịnh Lan ném lại trước khi đi, nàng ta như được hưởng ân xá, trừng mắt nhìn Tiểu Viện, hét lớn: “Không phải muội! Không phải là muội! Đã có người đi hoà thân rồi! Là ai? Tử biết không!”

Tiểu Viện lắc đầu, Ngô Phàm Vân thấy thế cũng không hỏi nữa, vui sướng lau nước mắt, nhin không được khẽ mỉm cười: “Chỉ cần không phải là muội là được! Cần gì quan tâm kia là ai?”

Có vẻ đã giải tỏa được căng thẳng, Ngô Phàm Vân lại trở lại thành tiểu cô nương dung tục, hám lợi, vút cả thể diện, dán sát vào người Tiểu Viện vẻ mặt tính toán, thẫn thẫn bí bí hỏi: “Biểu tử, có phải điện hạ sắp trở thành Thái tử không? Hiện giờ trong kinh đều xôn xao tin tức này. Nếu như điện hạ trở thành Thái tử, vậy chẳng phải biểu tử sau này sẽ là Hoàng hậu hay sao?”

Tiểu Viện cảm thấy dở khóc dở cười, cô nương này đúng là dễ dàng khiến người khác không có thiện cảm nổi. Dù Lý Tú Dung lời lẽ sắc sảo,

tâm tư sâu sắc nhưng lại không khiến người khác thấy chán ghét mà ngược lại mỗi lần nói chuyện đều làm người đối diện thêm một phần kính nể, muốn gần gũi, thân thiết. Còn Ngô Phàm Vân, thiếu nữ... có thể nói là tục không còn thuốc chữa.

Nhưng Ngô Phàm Vân dường như không hiểu được đi đâu ấy, lại tiến lại gần hơn, nói ra một câu không còn thuốc chữa hơn: “Biểu tỳ, nếu như sau này tỳ phu trở thành Hoàng Đế, đương nhiên muốn hậu cung phong phú, trăm hoa đua nở. Tỳ tỳ một bước lên mây rồi, đừng quên đút muối muối này nhé!” Sau đó ý vị thâm trường cúi đầu, gương mặt ửng hồng, khẽ chớp chớp mắt đầy chờ mong nhìn Tiểu Viện.

Tiểu Viện nhướn mày, đột nhiên nhớ tới lý do vừa rồi tại sao nàng ta khăng khăng muốn Vạn Gia mời cả Trịnh Lan tới xem mình khóc lóc, thì ra muốn chàng thấy cảnh lê hoa đá vũ mà động lòng thương tiếc.

Tiểu Viện thẫn thờ dài, cảm thấy thế gia, quý nữ cũng chỉ đến thế. Không phải ai cũng là cô nương uyên bác, đoan trang, long lanh như ngọc chạm giống Lý Tú Dung.

Giờ phút này Tiểu Viện không muốn nói thêm nữa câu với Ngô Phàm Vân, khách sáo vài lời, thì sai người tiễn nàng ta về Ngô Phàm Vân hí hửng tạ ơn, như thể người vừa rồi khóc rống trước cổng vương phủ và nàng ta là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Viện rảo bước, chậm rãi đi về hậu viện trên tay ôm cuốn họa trục Lý Tú Dung tặng.

Nàng ngẩng đầu, trời cao trong xanh, mây trắng bồng bồng, nhưng hiện tại tiết trời đã vào đông, không tránh khỏi thời tiết có chút giá lạnh. Mùa đông ở đế đô không dễ dàng chịu được. Còn chẳng bằng nơi bốn mùa ấm áp tựa trời xuân như Hàng Nam. Tiểu Viện có chút nóng ruột, muốn mau chóng trở về quê nhà. Kinh thành mặc dù phần hoa phú quý, vương phủ nguy nga rộng lớn, nhưng cũng chẳng có mấy người. Tiểu Viện sợ lạnh, không thích những chốn hoang vắng, cho nên nàng không thích nơi này.

Trịnh Lan đang ở Vân Hương Nguyệt Ảnh chờ Tiểu Viện, chàng thanh thoi ng ỡ trên ghế c ầm Hạc Lệ trên tay, tỉ mỉ thưởng thức, thấy Tiểu Viện bước tới, chàng khẽ mỉm cười. Hải Thăng đứng h ầu ngoài cửa, thấy cảnh này, cậu ta cảm thấy kể từ ngày đại hôn dường như điện hạ càng lúc càng tươi cười nhi ều hơn. Nếu cẩn thận quan sát, sẽ cảm thấy mỗi thời điểm lại có sự khác biệt rõ rệt.

“Điện hạ sao lại tự tiện c ầm đồ của ta thế?” Tiểu Viện cười đi qua, đỡ lấy cây tỳ bà, cẩn thận đặt vào hộp tử đàn.

“Thật nhỏ mọn, giờ đến cả nhìn cũng không cho ta nhìn sao?”

Trịnh Lan lòng vui vẻ, Tiểu Viện trước đây đã từng có ý nghĩ trả lại cây đàn cho chàng.

“Điện hạ miệng vàng lời ngọc, đồ đã tặng ta đương nhiên là của ta rồi.” Tiểu Viện trở tay đưa cuộn tranh cho Trịnh Lan, giọng điệu nửa giận dỗi, nửa trêu chọc: “Còn bức họa này giá trị liên thành, vẫn nên để người cao quý như điện hạ giữ là hơn. Ta không phải danh môn khuê tú gì cả, có mắt như mù, nhìn không ra trân bảo, sợ chẳng may bất cẩn làm hỏng làm cháy, thì đáng tiếc lắm.”

Trịnh Lan vòng tay ôm nàng vào ngực, nhìn cái miệng nhỏ sắc sảo, xéo sắc không tha ai của nàng, bật cười, thấp giọng nói: “Ái phi thích nói mỉa như thế từ khi nào thế?”

“Người xưa có câu: gần mực thì đen.”

Tiểu Viện còn định nói vài câu mỉa mai chàng, nhưng ng ẩng đầu thấy ánh mắt khó có thể lý giải của Trịnh Lan.

Tiểu Viện dễ dàng bị ánh mắt mê ly ấy hút h ồn, nàng r ầu mi, gương mặt ửng h ồng, sau đó là nụ hôn dài tri ền miên.

Cổ k ề cổ, tóc mai quyến luyến quấn vào nhau, bên ngoài đang là giữa trưa, ánh nắng vàng rực rỡ tràn qua khung cửa sổ, xuyên qua rèm cửa màu tím rọi vào trong phòng, Tiểu Viện nhẹ nhàng đẩy chàng ra, bàn tay vô thức

chạm lên đôi môi ướt át, nguyệt Trịnh Lan một cái: “Giờ đang là buổi trưa đó.”

“Thì?” Trịnh Lan nắm chặt bàn tay thon, kéo tới trước mặt, đầu lưỡi nhẹ nhàng vân du thăm dò mu bàn tay trắng nõn, mịn màng của giai nhân. Má Tiểu Viện đỏ ửng, lần nữa đẩy chàng ra: “Đừng quậy nữa.”

Trịnh Lan làm bộ phục tùng, khẽ mỉm cười một cái, buông Tiểu Viện ra. Không phải chàng không dám ân ái thê tử giữa thanh thiên bạch nhật, mà là bản thân chàng không cảm thấy sốt ruột, hay nóng vội, đặc biệt trong chuyện tình cảm giữa hai người.

Hai ngày nữa họ sẽ cùng nhau xuôi nam, chàng không khỏi ôm nhiều mộng tưởng với tương lai, hoa tiệp nguyệt hạ, có nàng bầu bạn, có rượu ngon bên mình, đời chàng mong cầu thêm gì nữa.

(* Hoa tiệp nguyệt hạ – 花前月下 – huā qián yuè xià (trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu

Đêm đến, Đế đô xuống lệnh nghiêm cấm người ra vào thành, cạnh bờ tường thấp của một toà lầu, trong góc tối ít người để ý, một nam tử lặng lẽ ẩn mình nghe ngóng tình hình xung quanh. Bởi vì tránh quan binh kiểm tra nên hắn ta không thể ra khỏi thành giờ này.

Hai gã canh phu đi tới, vì còn chưa tới giờ làm việc, cho nên ngẩng xuống tán gẫu chút chuyện trên trời dưới bể.

“Nghe chưa, đang có lệnh xét nhà Tả tướng đại nhân đấy.”

“Đúng vậy. Nhưng đoán chừng bệ hạ chỉ là nhất thời tức giận. Nào có tiệp lệ khai đao với thế gia vọng tộc. Huống hồ nữ nhi của Tiệp đại nhân hiện nay lại là ái phi của vị quý nhân kia. Không lâu nữa nàng ta chính là Hoàng hậu Đại Trịnh.”

Người còn lại vẻ mặt sững sờ, thấp giọng khuyên nhủ: “Nè nè hoàng tử đâu phải chuyện chúng ta có thể hòngôn loạn ngữ. Thái tử mới bị phế

truất. Tình hình hiện tại nhạy cảm, mấy kẻ dân đen như chúng ta đây tốt nhất đừng nghị luận nữa.”

Chẳng mấy chốc trời đã về đêm, hai kẻ gõ mõ cặm canh quay lưng mỗi người rời đi một hướng. Một tên phụ trách hướng Thành Nam, tay còn lại thì đi theo con đường về phía Thành Bắc, vừa gõ mõ, vừa hô to: “Trời đã về khuya, cẩn thận củi lửa...”

Kim Tam lặng lẽ nhìn hai gã cặm canh rời đi, Kinh thành rớt cuộc cũng chìm vào đêm tối bất tận, gã đề thân bay lên mái hiên. Ban ngày gã đã cẩn thận thăm dò rõ ràng đường đi lối lại trong phủ Tiễn Trọng Mưu, hiện tại vận nội lực, đề khinh công, đạp ngói, thân thủ như bay, nhanh chóng đi tìm mẹ gã.

Phủ Tiễn Trọng Mưu đã dán giấy niêm phong, còn có hai thị vệ cao to lực lưỡng đứng gác ngoài cổng. Kim Tam biết không thể lỗ mãng xông vào, bèn chờ đến nửa đêm dùng khinh công, lợi dụng trời tối, gió lớn dễ dàng ẩn thân để lên vào phủ. Nhưng gã cũng biết, Tiễn phủ đã bị kê biên tài sản được một thời gian, mẹ gã bị giam nhốt trong địa lao Tả tướng phủ, chỉ sợ hiện tại lãnh ít dữ nhieu.

Đến lúc gã âm thầm lên được vào nơi giam giữ Kim bà bà, sờ lên vết khắc trên vách tường lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bên trên khắc một loại ấn ký giang hồ, đại ý Kim bà bà báo cho con trai mình đã an toàn.

Kim Tam thầm tính toán, ước chừng thời điểm Tiễn gia bị xét nhà, Kim bà bà đã thừa dịp tình thế hỗn loạn để đào tẩu, vì phòng ngừa con trai về tìm mình, bà nhanh trí để lại mấy ký hiệu này. Dựa theo thời gian, giờ này đại khái Kim bà bà đã về tới hang ở Thiên Lăng Sơn.

Kim Tam đề thân, bay vút lên không trung, chẳng mấy chốc đã dùng khinh công lên được ra khỏi thành đi thẳng về hướng nam, đến Thiên Lăng Sơn.

Từ đẽ đô tới Thiên Lăng Sơn phải băng qua huyện Lâm Hà. Trên đường đi Kim Tam trộm cướp tiền của đám công tử thế gia làm lộ phỉ, sau đó dùng ngân lượng mặc cả với thuyền thương buôn, ng ồi thuyền của bọn họ xuôi kênh đào đi thẳng xuống phía nam.

Thuyền cập bến ven sông huyện, đội thương buôn cần bổ sung lương thực và đồ dùng thiết yếu, nhóm người làm việc trên thuyền cũng xuống chợ mua ít đồ dùng.

Thời gian ở Trạm Vương phủ, các vết thương trên người Kim Tam gần như đã khỏi hoàn toàn, còn được trả tự do, nhìn lại cảm thấy mình tương đối may mắn. Nhưng tới Lâm Hà, trở lại chốn xưa, những ký ức ngày trước đột nhiên ùa về.

Nhất là buổi tối, thương thuyền neo tại bến cảng ngày trước ba người hợp mưu hành nghề dùng sắc tống tiền. Sóng nước lấp lánh, dập dềnh, thuyền hoa chập chờn đèn đuốc lung linh, trên thuyền, lấp ló sau màn sa mỏng, là hình bóng thiếu nữ xinh đẹp mong manh, như gần như xa, khiến lòng gã dâng lên niềm nhớ mong khắc khoải người con gái không thể chạm tới, chỉ có thể nhưng nhớ trong giấc mơ.

Kỳ thực trên đường đi, nghe đám thuyền phu nhà ở kinh thành nói chuyện phiếm, thi thoảng sẽ nhắc đến biến động nơi triều đường, về cơ bản Kim Tam đã biết được căn nguyên việc Tiểu Viện bất ngờ trở thành vương phi. Đơn giản là Tiền đại nhân ám độ tr ần thương, thay xà đổi cột. Kim Tam đã quen với việc lừa gạt kẻ khác, thì ra đại quan nhất phẩm cũng xài chiêu này, thậm chí còn chẳng cao tay bằng đám giang hồ bọn họ.

(*) Âm độ Trần Thương – là kế thứ 8 trong 36 kế, đại loại hơi giống giương đông kích tây.

Chỉ là trời xui đất khiến, Tiểu Viện và gã đã không còn duyên gặp lại.

“Ha ha, Tam ca, huynh thất thân gì thế? Đây chính là ven sông Lâm Hà!” Lăn lộn trên thuyền một thời gian, Kim Tam thi thoảng hoặc chơi xúc xắc, hoặc uống vài ba bữa rượu với đám thuyền phu, tự nhiên thành bằng hữu. Trong đó có một kẻ tên Thiết Trụ thấy gã nhìn về phía sông Lâm Hà

thất thần, bèn cấn theo vò rượu, chân nam đá chân xiêu, đi tới kéo gã đứng dậy, rời khỏi thuyền.

“Làm gì thế?” Kim Tam rút tay ra, trừng mắt nhìn Thiết Trụ đã say khướt.

“Ha ha, huynh đệ, nhìn huynh không lớn tuổi lắm. Có phải chưa từng thử qua hương vị nữ nhân, đúng không? Huynh có khi không biết, thuyền kỹ ở ven sông huyện Lâm Hà này là tuyệt vời nhất! Huynh đệ trên thuyền thềm thuồng mấy ngày chỉ để chờ giây phút cập bến huyện Lâm Hà đi phóng túng một phen. Ít tiêng thì tìm nữ tử nhà dân xung quanh, rùng rình thì lên thuyền hoa lặn lội với các nương tử, ha ha đừng nghĩ nhiều. Đi nào. Chúng ta dẫn huynh đi hưởng lạc.”

(*) Âm Độ Trần Thương nghĩa là “Ngầm vượt con đường Trần Thương”. Đây là mưu kế phát xuất từ một câu chuyện lịch sử thời Hán Sở Tranh Hùng. Chuyện kể rằng: Lưu Bang sau khi chạy thoát khỏi sự thống trị của Hạng Vũ, đem quân tiến vào Tứ Xuyên. Quân sư Trương Lương sai người đốt phá hết con đường cất bằng gỗ duy nhất xuyên qua triêng núi, mà ta gọi là sạn đạo. Việc đốt sạn đạo này nhằm đề phòng Hạng Vũ đuổi theo và cũng ngầm tỏ cho Hạng Vũ biết rằng Lưu Bang không muốn trở về chiếm lãnh miền Đông của Hạng Vũ nữa. Nhưng sau khi binh hùng tướng mạnh, Lưu Bang muốn đoạt lại sơn hà, bèn sai Hàn Tín đánh quân giữ ải của Hạng Vũ là Chương Hàm.

Hàn Tín cho hàng trăm người sửa sang sạn đạo, khiến cho Chương Hàm không lo đề phòng, vì cho rằng con đường này phải mất cả mấy năm mới sửa sang lại được. Nhưng đâu ngờ đó là âm mưu của Hàn tướng quân! Hàn Tín đã tìm ra một con đường tắt Trần Thương xuyên qua núi, dốc toàn lực tấn công bất ngờ, khiến cho Chương Hàm trở tay không kịp. Từ trận chiến này, quân của Lưu Bang từng bước đưa Hạng Vũ đến đường cùng, buộc phải tự sát ở Ô Giang. Lưu Bang giành lại giang sơn nhà Hán. Mấy trăm năm sau mưu kế này lại được sử dụng một lần nữa, khiến cho Lưu Bị mất Kinh Châu và đưa đến cái chết oan nghiệt của Quan Vũ, người em kết nghĩa của Lưu Bị. Lưu Bị khi còn chạy trốn Tào Tháo, không chỗ dung thân, đã mượn Kinh Châu của Tôn Quyền để làm bàn đạp. Nhưng rồi khi

mạnh lên thì quên, không chịu trả, lại cử đại tướng Quan Vân Trường trấn giữ với binh hùng tướng mạnh. Tôn Quyền căm giận lắm, sai Lã Mông thống lĩnh quân đội chiếm lại Kinh Châu. Lã Mông là một đại tướng lừng danh, khiến Quan Vũ lo ngại, bèn lập nhĩ ều phong hỏa đài đ ề phòng ở bờ sông, sẵn sàng báo động nếu có địch tấn công. Bỗng dưng Lã Mông cáo bệnh, lui về Giang Châu, cử Lục Tốn lên thay. Lục Tốn là một chàng thư sinh, kinh nghiệm hành quân chưa có. Nghe tin ấy, Quan Vũ khinh miệt thẳng nhóc con Lục Tốn, không còn quan tâm đến chuyện đ ề phòng, ngày đ êm lo ăn nhậu thoải mái. Ngờ đâu đó là kế “Ám Độ Tr ần Thương” của đại tướng họ Lã. Khi Lã Mông âm th ần trở lại, lãnh đạo cuộc tấn công mãnh liệt xé nát đ ền lũy Quan Vân Trường. Kinh Châu hỗn loạn, mất về tay Tôn Quyền. Và đ ầu của Quan tướng quân rơi giữa trận mạc. Đặc đ iểm của mưu kế này là biểu lộ bên ngoài giả, ẩn tàng cái thật bên trong, làm mê hoặc đối phương, làm cho đối phương lơ là phòng bị, rồi bất ngờ đột kích.

Chương 43: Thục Viện

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kim Tam có hơi xấu hổ, qua loa giải thích nói nhà mình trên còn một mẹ già, gia cảnh không khá giả nên không có ngân lượng, lại bị Thiết Trụ gạt đi: “Huynh nói huynh không có tiền? Ai tin! Hơn nữa huyện Lâm Hà này toàn hàng đẹp giá rẻ, nức tiếng gần xa, ai chẳng biết? Nhìn huynh là biết không phải người thích trêu hoa, gheo nguyệt, nếu không hôm nay ta mời khách, để huynh được mở mang tầm mắt...”

Kim Tam là người không mau mồm mau miệng lại chất phác, không biết khéo léo từ chối người ta, bị đám Thiết Trụ lôi lôi kéo kéo lên thuyền hoa.

Đây là thuyền phượng hoa, khác với những thuyền hoa của các gia đình nghèo lân cận, quy mô tương đối lớn, bên trên có hơn bốn mươi ca cơ, còn có cả nhạc công, có đi đâu phần thiết kế, trang hoàng quá mức sơ sài.

Đám thuyền phu toàn dân lao động, chân lấm tay bùn, với họ mà nói hình thức tiêu khiển của đám nhi tử nhà hào môn này quá mức xa xỉ, truy lạc.

Thấy khách lên thuyền, chủ chứa nhiệt tình chạy tới chào hỏi, đồng thời phân công các cô nương thổi sáo, kéo đàn, một gã thuyền phu cục mịch giờ phút này cũng bỗng chốc hoá vương công. Lúc nhóm kỹ nữ châm trà dâng lên bọn họ, Kim Tam cẩn thận quan sát xung quanh, ánh mắt tìm tòi, nhưng chẳng thấy cô nương nào dung mạo xem như tầm ỡn. Còn mấy gã thuyền phu thì ngựa quen đường cũ đã sớm chạy xuống khoang tàu chật hẹp, có kẻ thậm chí đã đè nữ tử xuống thân, kéo áo, tụt váy, dứt khoát nắm lấy đôi tay non mềm của nữ tử mà hôn hít, liếm láp, thưởng thức.

Riêng Thiết Trụ không hiểu sao lại kéo bà chủ chứa vào góc vắng, chỉ vào một nữ tử tò mò hỏi: “Tiểu nương tử xinh đẹp này năm nay bao nhiêu tuổi? Có tiếp khách không?” Thiết Trụ vừa chui xuống khoang tàu đã bị

sắc đẹp của nàng làm cho thềm nhỏ dãi, cho nên thẳng thắn đề nghị với chủ chứa.

Kim Tam hơi nhíu mày, trong lúc lơ đãng thoáng lướt qua gương mặt nữ tử mà Thiết Trụ nhìn trúng.

Chiếc thuyền hoa này vốn chỉ dừng lại ở việc cung cấp lưu oanh giá rẻ, hiện tại đang là ca tối, đèn đuốc sáng trưng đến mức chói mắt, trong quầng sáng mờ nhạt, Kim Tam đột nhiên khẽ run lên, vô thức tiến lên nửa bước, sự chấn động vừa rồi trong lòng đã dần dần dịu xuống.

Hoa Diên đồ thám giữa trán kia quả thực rất giống nàng, nét mặt cũng có vài phần tương tự, may sao chỉ là hơi giống, nhìn kỹ cô nương này, so ra nhan sắc vẫn kém nữ tử gã vẫn luôn đặt trong lòng lưu luyến không quên.

“Ha ha vị khách quan này đúng là có mắt nhìn, cô nương ngày mới đến đây hôm trước, vẫn còn là thanh quan, nghe nói nàng ta chính là Tiên đại tiểu thư, do gần đây gia đình xảy ra chuyện mới lưu lạc tới chốn này.”

Thiết Trụ nghe lời này, hai mắt trừng lớn, đã sớm quên tuột đám anh em mình vừa dẫn lên thuyền tìm vui. Nhưng đến cùng gã cũng chỉ là một kẻ chèo thuyền, xấu hổ vì không mang theo đủ bạc trong người, thế nên cố gắng cò kè mặc cả.

Nữ tử với đoá hoa diên giữa trán dường như từ khi sinh ra đến giờ chưa từng nhuộm bụi trần, đôi mắt to long lanh, ngấn lệ. Nhưng có vẻ vì sợ chủ chứa, và đám nhạc công mắng nhiếc cho nên cố gắng nén lại.

Kim Tam thần sắc lạnh lùng, dáng vẻ mềm yếu, bất lực ấy cũng không giống nàng. Người trong tim hẳn dù rơi vào bất kỳ hoàn cảnh nào cũng bình tĩnh trầm ổn, đưa ra phán đoán cần trọng, vẹn toàn, hành động lạnh lùng, lý trí. Dù cho rơi vào hiểm cảnh, dù bị số mệnh vùi dập đến mức nào, nàng cũng ít khi rơi nước mắt, càng không bao giờ sa sút tinh thần, dễ dàng chấp nhận.

Chủ chứa và Thiết Trụ lời qua tiếng lại, cò kè mặc cả, bớt một thêm hai. Hiên nhiên chủ chứa nắm trong tay món hàng thượng phẩm, lại là kẻ lặn lội giới này bao năm, dễ dàng chiếm thế thượng phong, Thiết Trụ chỉ đành vừa giãy dụa vừa vét hết ra những đồng tiền cuối cùng.

Thiết Trụ chỉ là gã thuyền phu cục súc, bản thủ, hôi hám, cả người còn bốc lên mùi rượu nồng nặc, đứng trên chiếc thuyền hoa rẻ tiền này lại càng thêm nổi bật, Kim Tam nhìn nữ tử có vài nét tương tự Tiểu Viện, nàng ta cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa mà khóc nức lên.

“Khóc cái gì mà khóc? Chọc tức khách quan xem ta lập tức ném cô vào bao tải vớt xuống sông cho cá ăn không.” Gã nhạc công thấy tiểu nương tử nức nở rơi lệ, chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, rần giọng chì chiết, lúc này lão ta chỉ quan tâm tới số tiền có thể thu về.

Nữ tử bị hù dọa, gương đôi mắt hoảng hốt nhìn về phía Kim Tam ở chỗ này, chỉ có duy nhất Kim Tam vì không cần chèo thuyền nặng nhọc, cũng chẳng phải bê vác vất vả, hay vào việc tổn thể lực cho nên trên người không có mùi hôi thối, chua lèm.

Một cơn sóng đánh đến, thuyền hoa thoáng lay động, trong vài giây ánh sáng phủ lên người nữ tử kia, trùng hợp khiến Kim Tam nhìn thấy hoàn toàn khuôn mặt nàng.

Gã khê giật mình, phảng phất như bị thứ gì đâm giữa ngực.

Chủ chứa bắt đầu không kiên nhẫn, ánh mắt lơ đãng nhìn quanh, lúc này bà ta mới phát hiện ra ngoài Thiết Trụ bần xỉn thô kệch còn có một vị khách khác nhìn sáng sủa, sạch sẽ hơn, đứng đằng sau, vậy là bà ta tươi cười chạy tới: “Nếu công tử đây đi cùng, có thể thay phiên kết đối trái lòng với tiểu phượng nữ. Nhị long hí châu, giá tiền đương nhiên cũng có thể thương lượng.”

Kim Tam vẫn chìm trong cơn sững sốt, ánh mắt chằm chằm dán vào đoá Hoa Điên giữa trán nàng kia. Bà chủ chứa tiến lên mời chào: “Khách quan ngài cứ xem hàng kỹ lưỡng. Nữ nhi nhà chúng ta giữa trán có một đoá Hoa Điên, đó là vết bớt trời sinh, không cần thoa vẽ. Mỹ nhân như vậy, đừng

nói là đi tìm khắp kênh đào này, kể cả lật tung toàn bộ huyện Lâm Hà cũng không tìm được người thứ hai. Hôm nay ngài đã lên thuyền, vậy đây khẳng định là duyên phận. Nguyệt lão đã giật dây, càng không nên phụ ngày tốt, cảnh đẹp, hưởng chi phá thân xử nữ có thể bảo vệ tài vận, gặp nhiều may mắn, lạc hồng rơi, mời may tới...”

Ả chủ chứa mồm loa mép giải, không chút liêm sỉ chào hàng, ngôn từ thô tục đến Kim Tam còn không nghe nổi. Nhưng thời điểm bà ta nói ra bốn chữ “vết bớt trời sinh”, đầu hấn ‘oanh’ lên một tiếng, nghe cực kỳ rõ ràng, những câu nói sau đó hoàn toàn như chìm vào hư vô.

“Nương tử này bao nhiêu tiền? Ta muốn nàng!”

Kể từ khi lên thuyền vẫn luôn trầm mặc không nói, vừa mở miệng đã khiến cả thuyền lâu rơi vào im lặng, như thể có người ném một hòn đá vào đám chim đang líu ríu hót trên cây, đám thuyền phu cũng bị bất ngờ đến mức thất thần, chăm chú nhìn về phía Kim Tam.

Thiệt Trụ phản ứng lại đầu tiên, vui vẻ cười: “Ha ha ha, huynh đệ ta là người dẫn huynh tới đây, sao có thể nửa đường đã dừng lại được? Dù có cùng chơi, nhưng ta là người tới trước, hay...”

“Bao nhiêu?” Kim Tam trầm giọng hỏi, chủ chứa nhắc lại giá tiền mình đã đưa ra nhưng Thiệt Trụ vẫn kỳ kèo nãy giờ chưa chấp nhận, Kim Tam không kiên nhẫn ngắt lời bà ta, hỏi: “Chuộc thân. Bao nhiêu tiền?”

Cả khoang thuyền lần nữa rơi vào im lặng, ả chủ chứa thoáng sững sờ, nhưng rất nhanh bà ta đã lấy lại tinh thần, đảo đảo tròn mắt mấy lần, tức tốc ném bàn tay của Thiệt Trụ xuống - dù mới vừa rồi còn cực kỳ nhiệt tình nắm lấy, đon đả chạy tới trước mặt Kim Tam, nịnh nọt mỉm cười, chậm rãi đưa giờ ngón tay nói ra số tiền.

Đương nhiên đây là giá nói thách, chưa kỳ kèo mặc cả.

Ai ngờ Kim Tam sáng khoái đồng ý, rút từ trong áo ra một tấm ngân phiếu, gã lười đời co mấy lời vô dụng với đám buôn người, nhanh chóng kéo nữ tử với vết bớt Hoa Diên trời sinh rời khỏi khoang thuyền.

Thiêt Trụ lập tức đuôi tới, xởi lời cười: “Ha ha ha, huynh đệ vậy mà huynh nói gia cảnh nghèo khó, không có tiền để đến mấy chốn này. Đã muốn chuộc thân cho nữ tử này, sao ban đầu không nhường huynh đệ ta thử trước? Giá cả sau khi trải lòng cũng dễ thương lượng hơn.”

Tiểu nữ tử bên cạnh không nói gì, nhưng Kim Tam lại cảm thấy vừa ghét bỏ, vừa xấu hổ. Thực sự gã không muốn ở cùng với đám thuyền phu thô bỉ, cục súc này thêm nữa. Đang suy nghĩ xem nên cắt đuôi gã Thiêt Trụ cứ nhằng nhằng bám theo sau này thế nào thì cách đó không xa một ngọn lửa lớn bùng lên. Xa xa một đội tàu màu đen không thấp đèn cũng không giương cờ đột ngột kéo đến. Nhưng thuyền chung quanh cũng bắt đầu bị thiêu cháy, ánh lửa đỏ rực, nhất thời tiếng gào thét, hô hoán từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Các chủ chứa hoảng loạn hét lên: “Không xong rồi! Là đám đạo tặc Tào Bang! Nhanh nhanh! Cần vũ khí lên.”

Mấy gã thuyền phu trên thuyền bị cũng kinh sợ, làm gì còn tâm trạng tìm vui nữa, hôm nay bọn hắn tự ý rời vị trí, mà thuyền bọn hắn là thương thuyền, chở đầy hàng hoá, nếu như bị Tào phi cướp bóc, mấy người bọn hắn có đổi mạng cũng không đền hết được giá trị của số hàng hoá ấy. Nhất thời, đám thuyền phu quần áo xộc xệch, nhao nhao nhảy xuống thuyền chạy trốn chết trở lại thuyền, mong giữ lại được thuyền hàng.

Kim Tam dường như không quá để ý đến số ngân phiếu vừa rồi đưa cho chủ chứa, chỉ ôn tồn nói với Tiễn Thục Viện: “Ôm chặt ta, đừng sợ.” Sau đó bế bổng nàng lên, thả người bay lên cao, rồi nhẹ nhàng đáp xuống bờ.

Từ mạn thuyền đến bờ cách khoảng hai, ba trượng, nếu không có khinh công tốt, không thể ôm một người nhẹ nhàng bay qua như thế. Thiêt Trụ đứng trên mạn thuyền thấy cảnh này không khỏi há hốc mồm, thì ra gã nam tử trẫm mặc ít nói đồng hành cùng bọn hắn cả chặng đường lại là một cao thủ ẩn mình.

Nhìn bóng đêm mờ mịt, rõ ràng mới đây còn oanh oanh yến yến đèn đuốc sáng trưng, sáo nhạc du dương, giờ hoàn toàn chìm trong biển lửa.

Kim Tam kéo tay nữ tử, nhanh chân đi về phía trọng thành, không quay đầu dù chỉ một lần nhìn lại kênh đào sau lưng.

...

Về đến khách điếm, Kim Tam đưa cô nương vào phòng nghỉ ngơi xong xuôi, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Tiền Thục Viện nơm nớp lo sợ, nàng vẫn chưa lấy lại tinh thần sau một loạt biến cố xảy ra liên tiếp gần đây. Mấy tháng trước nàng vốn được Bình An hộ tống trở về Hàng Nam theo sắp xếp của phụ thân, nào ngờ nửa đường bị thân vệ của Thái tử truy sát, cuối cùng dưới sự bảo vệ của Bình An nàng may mắn thoát được, nhưng trên đường đảo thoát lại sinh non.

Bình An gửi nàng cho một hộ nông gia, cũng để lại rất nhiều tiền bạc, dặn dò họ chăm sóc nàng cho đến khi thân thể tốt lên, đến khi sức khỏe ổn định sau sinh thì Bình An đột ngột biến mất. Hộ nông chờ hơn một tháng không thấy người nhà tiểu nữ tử đến đón, thì nổi lòng tham, bán nàng cho một tay buôn người ở Lâm Hà. Trải qua nhiều lần mua đi bán lại, nàng bị bán làm thuyên kỹ cấp thấp ở kênh đào, hôm nay là ngày đầu tiên nàng gặp khách, ả chủ chứa tham lam biết rõ nàng từng mang thai, nhưng cố tình nói nàng là thanh quan với ý đồ muốn chào hàng với giá tốt.

Cũng may trời phạt phù hộ, để nàng gặp được Kim Tam, gã thấy vết bớt trên trán, nhớ tới Tiểu Viện, ma xui quỷ khiến giúp nàng chuộc thân.

Đại tiểu thư vẫn luôn được nuôi dưỡng nơi khuê phòng như Tiền Thục Viện nào có bản lĩnh sinh tồn giữa thế gian lạnh bạc này, trong mấy tháng vừa rồi trải qua sóng gió liên tiếp nàng cảm thấy hơn mười mấy năm cuộc đời chưa từng chịu tra tấn, giày vò đến thế. Nàng không những bị chịu tổn thương về thân thể mà trái tim cũng tan nát. Vị Thái tử nàng đã từng coi như ông trời, từng tha thiết mê đắm, vậy mà lại cho người đến ám sát nàng. Chỉ vì để bảo toàn danh tiết của hắn, chỉ vì sợ đứa con còn chưa ra đời trong bụng nàng sau này có thể trở thành công cụ áp chế hắn của Tiền Trọng Mưu và danh gia vọng tộc Hàng Nam, mà hắn chỉ hận không thể lập tức diệt trừ mẹ con nàng.

Lúc còn ở Hàng Nam, nàng chẳng khác nào viên minh châu trong tay phụ thân, chưa từng trải qua bất kì sóng gió nào, cũng không phải chịu đựng sự tàn nhẫn của tranh quyền đoạt lợi, của âm mưu quỷ kế, của sự tha hoá, tán tận lương tâm nơi những con quỷ đội lốt người, những con người khi bị quyền lực cám dỗ. Trong mấy tháng ngắn ngủi này, nàng dường như già đi mấy tuổi, nhớ lại chấp niệm của mình với Thái Tử ngày trước, càng hiểu rõ hơn sự tuý hứng, si mê, sự ngu ngốc đơn thuần ấy, nàng càng cảm thấy tội cùng hối hận.

Thậm chí thời điểm rơi vào chốn thanh lâu hạ đẳng kia, nàng từng nghĩ tới tự kết thúc đời mình.

Nhưng nhớ tới phụ thân, nhớ tới việc ông liêu chết xuôi nam để tìm chỗ dựa, nàng lại không nỡ chết. Mặc dù không biết vì lý do gì, phụ thân không cho người tới cứu nàng, càng không hiểu vì sao kẻ võ nghệ cao cường, máu thịt thông thiên như Bình An lại bỏ mặc nàng ở đây. Nhưng dù gian khổ bao nhiêu chỉ cần giữ lại mạng sống, nhất định có thể trở về Hàng Nam, lần nữa quay lại làm một quý nữ khuê phòng không lo cơm áo gạo tiền, sống tự tại trong nhung lụa.

Lúc này, Kim Tam đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng gõ cửa phòng. Tiễn Phục Viện nhanh chóng dùng ống tay áo lau khoé mắt, đi ra mở cửa.

Chương 44: Tam Ca

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hiện tại đã là bình minh, Tiễn Thục Viện run rẩy đi mở cửa, thấy gã ôm theo một bao vải mới tinh đứng ngoài cửa. Thân hình vạm vỡ chậm rãi tiến vào phòng, Tiễn Thục Viện vội vàng, lùi ra phía sau, thái độ đờ đẫn cảnh giác, còn cố tình ngẩng xuống chiếc ghế cách Kim Tam xa nhất, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn gã ta một cái.

Kim Tam nhìn dáng vẻ sợ sệt của nàng ta, khẽ lắc đầu, lén nữa chắc chắn: Đây không phải người trong lòng gã.

Gã nhớ rõ, khoảng ba năm trước đây, tình cảnh gã cứu được Tiểu Viện trong tay đám buôn người. Khi đó, các quản lý của những thanh lâu lớn nhất Hàng Nam người người tranh nhau giành giật một tiểu nữ tử trong bầy “ngựa gầy”. Gã và Kim bà bà trước đó đã cẩn thận nghiên cứu địa hình, và lên kế hoạch chi tiết. Ngoại trừ Tiểu Viện, toàn bộ đều giết sạch sẽ, máu tươi chảy lênh láng khắp nơi, xác người ngổn ngang, cảnh tượng vô cùng đáng sợ. Tiểu Viện nhिều lắm cũng chỉ run rẩy vài cái, hàng mi dài khẽ chớp, lập tức lấy lại bình tĩnh, cầu xin Kim bà bà đừng giết nàng, nguyên văn lời nàng khi đó là: “Tiểu nữ cũng đáng giá vài thỏi bạc. Hy vọng bà bà có thể tìm một tướng gia tốt bán ta đi, không phải bà bà bắt tay, phí sức giết tiểu nữ.” Thậm chí nàng còn quỳ rạp xuống dưới chân Kim Tam, lấy lòng gã. “Thiếu hiệp tuổi trẻ tài cao, vừa nhìn đã biết là giang hồ hào kiệt. Những kẻ buôn người này xuất thân chốn hồng trần, lấy việc buôn bán kỹ nữ kiếm cơm, cả người dính đầy mùi tiền dung tục, thực sự có chết cũng không đền hết tội. Tiểu nữ cũng vì xuất thân nghèo hèn, bị số phận đẩy đưa đến cảnh này. Cầu xin đại hiệp thương tình tha mạng...”

Chỉ trong một nháy mắt đó, tiểu cô nương đã nhanh chóng thấy rõ bản chất của mẹ con gã, nhanh chóng đưa ra đối sách. Kim bà bà ham tiền tài, còn Kim Tam lại có mấy phần khí khái trượng nghĩa, kiêu ngạo. Sau này

ba người phối hợp hành động, Kim Tam dần dần bị sự mưu trí của nàng hấp dẫn, thứ gã thích chính là sự quả cảm, trầm ổn, sắc sảo nơi nàng.

“Ta sẽ không làm nàng bị thương.”

Kim Tam trầm giọng nói, mặc dù gã ta là thổ phỉ, nhưng thuở nhỏ nhìn những kẻ háo sắc làm trò đĩ bại bại, bức ép kẻ yếu, chỉ cảm thấy chán ghét, khinh thường. Cũng do vậy cho nên hai năm sớm chiều ở chung, gã không đụng đến dù chỉ là một sợi tóc của Tiểu Viện.

“Cô nương tên gì?” Giọng hắn có chút buồn bực, trầm thấp vang lên, kết hợp với ngoại hình bặm trợn, hung hãn, càng thêm dọa người.

“Tiên... Tiên Thục Viện.”

Kim Tam sửng sốt, nữ tử này họ Tiên...

Cho dù không mấy để ý chuyện thị phi, hay biến động chính trị nơi kinh thành, nhưng cả đoạn đường đàm thuyên phu huyền não bàn tán chuyện cung biến, Kim Tam cũng câu được câu chăng biết Tả tướng đại nhân họ Tiên, thậm chí thời gian này triều đình có nhiều biến động long trời lở đất, như sau sự kiện cung biến, bè cánh của Thái tử tan tác chia năm sẻ bảy. Mà nữ tử này có giọng điệu, phong thái tiêu chuẩn tiểu thư chốn kinh kỳ, nàng còn mang họ Tiên...

“Nàng là con gái của Tiên Trọng Mưu?”

Tiên Thục Viện thoáng kinh ngạc, ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ ngũ quan của nam nhân cao lớn, thô kệch trước mặt. Dưới hàng lông mày thô rậm là một đôi con mắt rất có thần, chỉ có đi đầu làn da quá đen khiến khuôn mặt có vài phần hung dữ, khó gần, trời sinh tướng mạo đạo tặc giang hồ.

“Tráng sĩ biết gia phụ?” Tiên Thục Viện nghe lời này, đôi mắt ngập nước loé lên chút hy vọng.

Nam nhân này chuộc thân giúp nàng, hiện tại hai người còn sống chung một phòng, nhưng gã từ đầu đến cuối đều giữ khoảng cách, không dám

động tới nàng dù chỉ một sợi tóc, nếu như gã thật sự có chút giao tình với phụ thân, như vậy biết đâu nỡ mặt quyên thế Tiễn gia, có thể bảo vệ nàng chu toàn về tới Hàng Nam.

Cân nhắc đầu vào đấy, Tiễn Thục Viện nhỏ nhẹ cất lời: “Gia phụ địa vị cao quý, nếu tráng sĩ có thể đưa ta trở về nhà hoặc xuôi nam gửi gắm ta cho người nhà, nhất định sẽ được đáp tạ hậu hĩnh, thậm chí còn nhiều hơn số ngân phiếu ngài đã bỏ ra chuộc thân giúp ta. Tiểu nữ gặp phải biến cố, may nhờ tráng sĩ cứu giúp, gia đình nhất định sẽ cả đời mang ơn, nhất định không quên!”

Nghe lời này, Kim Tam phỏng đoán hiện tại Tiễn tiểu thư chỉ sợ còn chưa biết nhà mình đã bị tịch biên toàn bộ tài sản, Tiễn Trọng Mưu từ Tả tướng địa vị cao quý nay đã thành khâm phạm triều đình, toàn bộ gia quyến của lão cũng bị đánh đập, nam lưu đày, nữ nhập nô tịch. Huống chi, thân thế của Tiễn Thục Viện hiện tại đang là lớp da giả trang của Tiểu Viện, bây giờ nàng ta là kẻ không có bất kỳ thân phận gì.

Lẳng lẳng nhìn đôi mắt đầy chờ mong của đối phương, vị đại tiểu thư này đúng là quá mức đơn thuần, Kim Tam định nói lại thôi.

Gã rút từ trong ngực ra một bọc giấy đưa cho Tiễn Thục Viện: “Phòng bếp của quán trọ đã nghỉ rồi, đây là bánh quế sáng ta đi vào chợ trọng thành mua, nàng ăn trước đi.” Sau đó lại đưa thêm cho nàng một bọc quần áo mới, mặc dù so với tơ lụa hảo hạng Tiễn Thục Viện mặc ngày trước chất lượng kém xa, nhưng được cái sạch sẽ.

“Chút nữa, tiểu nhị sẽ mang nước tắm tới.”

Không đợi Tiễn Thục Viện nói lời cảm tạ, Kim Tam đã lẳng lẳng rời đi.

Hai người đi đường suốt một đêm, cả người đầy mồ hôi. Kim Tam từ ngày lên thuyền chưa được tắm rửa, vì vậy gã rời lữ điếm đến một nhà tắm công cộng dọc đường, nhường lại căn phòng thuê cho Tiễn Thục Viện.

Một đêm nhiều biến cố, cả thể xác và tinh thần tiểu cô nương đều mệt mỏi, rã rời, tắm rửa xong, hai mắt díp lại, Tiễn Thục Viện chỉ muốn yên

tĩnh ngủ một giấc. Nhưng nàng ta lại lo lắng có kẻ xấu giờ trò, vì để phòng thân, bèn kéo cái bàn chặn trước cửa. Nàng ta thầm nghĩ nếu Kim Tam trở về, chỉ cần đẩy cái bàn ra là xong.

Chờ đến lúc Kim Tam trở lại, nhẹ đẩy cửa bước vào, thì phát hiện cửa bị chặn cứng. Gã ta bất đắc dĩ phải gõ cửa, Tiễn Thục Viện ngủ rất say, gã đứng ngoài cũng có thể nghe được tiếng thở đều đều của nàng, chắc chắn đã thiếp đi vì quá mệt mỏi.

Không còn cách nào khác gã đành ngõ trước cửa, ôm gối mơ màng chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Hơn nửa canh giờ sau, nghe thấy tiếng ngáy, Tiễn Thục Viện đứng dậy mở cửa, thì thấy Kim Tam đang ngõ co ro bên ngoài.

“Tráng sĩ, sao ngài...” Vừa định hỏi tại sao gã lại ngõ ngoài này, thì đột nhiên nàng ta hiểu ra, Kim Tam không muốn đánh thức mình.

Đúng lúc này Kim Tam cũng giật mình tỉnh dậy, mơ màng đáp: “À... ta ngủ thiếp đi lúc nào...”

Tiến Thục Viện nhìn một bên mặt đen nhánh, hằn vết đỏ do tì lâu lên tay, có hơi buồn cười, nhin không được khúc khích cười lên một tiếng. Lại cảm thấy hành vi này quá mực vô lễ, lập tức che mặt lại. Người nam tử này sau khi cạo râu, đổi một bộ y phục sạch sẽ, nhìn cũng có mấy phần thiếu niên khí khái anh hùng.

Kim Tam sờ sờ mặt mình, mới phát hiện mặt có vết cắn.

“Mời vào.” Tiễn Thục Viện lùi lại làm tư thế nhường đường, lại đi tới bàn trà rót cho gã chén nước. Nước không còn nóng nữa, Tiễn Thục Viện lại chẳng biết xử lý thế nào. Dù mấy tháng nay lang bạt giang hồ chịu bao vất vả, khó nhọc nhưng nàng ta từ nhỏ đến lớn luôn có một đám người hầu kẻ hạ vây quanh phục vụ, nếu không phải gặp rủi ro, ngay cả châm trà, rót nước nàng ta cũng chẳng phải nhúng tay vào, càng không vì người khác mà chủ động rót nước. Chút ý thức hầu hạ người khác này, căn nguyên là do mục tú bà trên thuyền hoa dạy dỗ, ép buộc mà thành.

Cũng may Kim Tam không chú ý nhiều, nhận lấy chén nước uống một ngụm. Từ lúc tắm rửa xong, gã chưa uống chút nước nào, quả thực cảm thấy hơi khát.

Một người không biết chăm sóc kẻ khác, một người không phải kiểu khách sáo, biết nói lời uyển chuyển, dễ nghe, hai kẻ vụng về cứ thế ngồi im lặng bên nhau, chẳng biết nên nói gì.

Tiền Thục Viện nhìn những việc Kim Tam làm, đoán chừng gã ta không phải người xấu, nhưng nàng cũng không chắc chắn người này có thể đưa nàng về nhà hay không, vì thế nhin không được, liền hỏi: “Tráng sĩ, vậy... ngài có thể đưa ta về được không... Núi cao, đường xa, ta chỉ là một tiểu nữ tử yếu đuối, thật sự khó lòng...”

“Ban đầu cô nương định đi đâu? Nàng nói muốn nương nhờ họ hàng mà?” Kim Tam biết hiện tại nàng không thể trở về kinh sư. Hiện tại Kim bà đã trở về hang ổ, gã chẳng còn gì cần bận tâm. Nếu như đã tiện đường, cũng không phải không thể đưa nàng ta về đoàn tụ cùng gia đình.

Đối với một gã đạo tặc mà nói, Kim Tam đương nhiên không vô duyên vô cớ làm những việc hiệp nghĩa thế này, chẳng cần hỏi đáp thế này, nhưng chỉ cần nhìn đoá Hoa Diên giữa trán Tiền Thục Viện lại không kìm được muốn che chở, bảo vệ nữ tử xa lạ này.

Như thế ông trời đang cho gã cơ hội bù đắp những tội lỗi trước kia với nàng, hoàn thành việc gã vẫn luôn trăn trở trong tim.

Tiền Thục Viện đơn thuần, nhát gan, hoàn toàn khác Tiểu Viện tâm cơ, bản lĩnh. Hơn nữa nàng ta là nữ nhi nhà thế gia, ngôn hành cử chỉ đều toát ra sự sang trọng, cao quý, một vẻ rất khác Tiểu Viện của chàng. Ngay cả động tác nàng đưa nước cho gã, cũng dùng hai tay nâng chén, mặc dù đang mặc trên mình bộ váy bằng vải thô, nhưng khoác trên người Tiền Thục Viện lại toả ra thứ khí chất đài các, trang nhã.

Trái tim gã hơi gợn sóng, Tiền Thục Viện lại chẳng hề phát giác, bởi vì trong lòng nàng hiện tại chỉ quần quanh ý nghĩ làm sao thoát khỏi tình cảnh quần bách trước mắt, nàng ta vội vàng nói: “Không biết tráng sĩ lai lịch thế

nào, nhưng đã có thể khăng khái giúp đỡ tiểu nữ, chắc chắn không phải người xấu.”

Giống như đang tự mình động viên mình, Tiễn Thục Viện ngừng lại một chút, cuối cùng lấy hết can đảm kể lại cho Kim Tam tình hình thực tế của nàng. Bởi vì giờ phút này đây nàng không còn ai để ý lại nữa.

“Bởi vì trong tri ều xảy ra chút biến động cho nên gia phụ gia đình hộ tống ta xuôi nam, tìm nhà người thân nương tựa một thời gian. Cũng bởi vì để che giấu tai mắt, thân phận của ta không mấy người biết được.”

Tiễn Thục Viện giả đã trở thành Trâm Vương phi, Tiễn Thục Viện thật lại không biết sau này còn có thể tiếp tục sống với danh phận Tiễn đại tiểu thư nữa không?

Đúng là số phận trêu ngươi.

Kim Tam nhìn nàng một cái, đột ngột mở miệng, giọng điệu lạnh lùng: “Trên đường đi, ta có nghe nói Tiễn Thục Viện là chính thê của Cửu hoàng tử.”

Bị hỏi như vậy, đôi con ngươi Tiễn Thục Viện hơi co lại, lo lắng đến độ nuốt vào một ngụm nước miếng, phút chốc, phát hiện ra ánh mắt Kim Tam nhìn mình, trong sự nghiêm nghị chí khí còn có chút lạnh lùng, khiến toàn thân nàng ta run lên. Một cảm giác chẳng lành ập tới, dường như nam tử trước mặt nàng đây cũng có chút lai lịch.

“Tráng sĩ rốt cuộc là ai?” Tiễn Thục Viện khẽ cau mày, thấp giọng hỏi.

“Nàng không cần quan tâm, chỉ cần biết ta không muốn hại nàng. Có đi ều ta muốn biết tình hình thực tế.”

Tiễn Thục Viện lén nắm chặt bàn tay trong ống tay áo. Nàng thuở nhỏ vô tri, để rồi phó thác tấm chân tình cho kẻ không đáng, si mê đến mức tự đẩy mình và phụ thân vào chốn hiểm nguy. Mấy ngày nay trải qua nhiều phen cận kề cửa tử, bản thân không thể không có vài phần cảnh giác, nam tử xa lạ trước mặt này, nhìn dáng dấp có hơi giống kẻ hành nghề thô bỉ,

đạo tắc, nàng không rõ có nên nói ra toàn bộ sự thật hay không, bây giờ mới thật cực kỳ hối hận vì cách mở lời quá đỗi thẳng thắn của mình ban nãy.

Nhưng việc đến nước này, nàng cũng chỉ đành đâm lao theo lao. Yên lặng nhìn Kim Tam chốc lát, nàng mới chậm rãi mở miệng: “Tráng sĩ, lời ta sắp nói đây có liên quan đến chính sự tri ều đình, ngài là nghĩa sĩ giang hồ hào hiệp trượng nghĩa, có thể không vì những đi ều ta sắp kể ra mà nuốt lời, không chịu đưa ta về nhà nữa không?”

Kim Tam chỉ cảm thấy buồn cười, kỳ thực Ti ền Thục Viện không nói, gã cũng đã đoán ra được bảy, tám phần, duy chỉ không hiểu vì sao nàng ta đáng ra có thể gả cho Trạng Vương cả đời sống trong vinh hoa phú quý, vậy mà lại không chịu, phải tìm một thế thân thay thế. Cho nên đi ều duy nhất, hẳn muốn làm rõ chỉ có chi tiết này. Đúng hay sai gã tự có phán đoán.

“Nhất ngôn cửu đỉnh, Kim Tam ta không phải loại xấu xa bất nhân bất nghĩa. Nếu như ta thật sự là kẻ có tâm địa, hiện tại cũng không làm thế này.” Kim Tam mặc dù kiêu lời nhưng lại là người thẳng thắn, không lòng vòng.

Tiền Thục Viện vốn là tiểu thư thế gia quý tộc, quen biêu đạt uyển chuyển, ẩn ý, trước cách diễn đạt quá đỗi thẳng thắn của Kim Tam có chút không quen.

Nhưng ngẫm lại, mình đã từng bị người cao quý dưới một người, trên vạn người lừa gạt, phụ tình, còn kẻ hành động lỗ mãng, vẻ ngoài cục mịch này lại ra tay cứu giúp nàng trong giây phút khó khăn nhất. Thế là hạ quyết tâm kể lại toàn bộ quá trình thuở nhỏ vô tri, trái tim lầm chỗ để trên đầu, để rồi phụ thân phải tìm một nữ tử giang hồ có vết bớt giống hệt gả thay, tất cả câu chuyện nàng đi ều thành thật kể lại cho Kim Tam nghe.

Được người khác tin tưởng, tín nhiệm là một việc đáng giá biết bao. Huống chi lại là một nương tử như hoa như ngọc, kim chi ngọc điệp tin tưởng. Lòng Kim Tam không nén được, th ần cảm thấy vui vẻ. Thời điểm Tiền Thục Viện kể lại xong, nhìn về phía gã, thấy khóe môi người kia hơi giương lên, thấp thoáng ý cười.

Đây là lần đầu từ khi gặp nhau nàng thấy gã nở nụ cười. Nụ cười này cũng như con người gã, giản dị, chất phác.

“Còn tráng sĩ? Lai lịch của ngài thì sao? Có thể nói cho ta biết được không?” Ánh mắt Tiễn Thục Viện chân thành, trong sáng. Thoáng chốc Kim Tam hơi sững sờ.

“Chí ít có thể nói cho ta biết tên tuổi của huynh?”

“Ta là Kim Tam, năm nay mười tám.”

Kim Tam?

Quả là một cái tên “mộc mạc”. Tiễn Thục Viện cũng ngạc nhiên, khẽ cúi đầu, đờ giọng xuống rất nhỏ: “Vậy sau này ta có thể gọi tráng sĩ một tiếng Tam ca chứ?”

Kim Tam nghe hai chữ “Tam ca” mềm mại, ôn nhu này, lại nhìn đóa Hoa Điên đỏ rực xinh đẹp giữa hai hàng mày liễu, lòng càng trở nên hoảng hốt.

Chương 45: Quán Quýt

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Người thân thích kia của nàng ở chỗ nào của Hàng Nam?”

“Đó là người vô cùng thân thiết với ta. Nàng ấy ở Phố Án Sát, thủ phủ Hồ Dương, Hàng Nam. Nhà nàng nhiều đời kinh doanh nhạc cụ, đặc biệt là đàn, tên Ngọc Lệ Cầm xã. Ở Hàng Nam nàng ấy là một tiểu thư khuê tú giàu có nức tiếng, đặc biệt cực kỳ say mê tỳ bà, có rất nhiều người tới chỗ nàng ấy bái sư học nghệ. Tiếng tăm của nàng ấy tại Hàng Nam có thể nói là khó ai vượt qua được.” Tiễn Thực Viện chậm rãi kể, nhưng lời nói không giấu được sự do dự, cuối cùng vẫn cần trọng bổ sung: “Có đi đâu không dỗi gạt Tam ca, mặc dù ta thuở nhỏ lớn lên tại Hàng Nam, nhưng kỳ thực người thân này, ta chưa từng gặp.”

Kim Tam rất đổi kinh ngạc, nhin không được hỏi: “Nếu đã thân thiết tới nhường ấy, vì sao chưa từng gặp? Thế rốt cuộc người này có thật sự thân thiết với nàng không?”

Nét mặt nàng thoáng vẻ bất an: “Thật ra Tam ca cũng có thể đưa ta về kinh, từ huyện Lâm Hà tới kinh thành khoảng cách tương đối gần, gia phụ nhất định sẽ cảm tạ huynh hậu hĩnh, thậm chí có thể tặng huynh vô số vàng bạc châu báu, đần đi đần, lạc viện để cảm ơn.

Nhìn nét mặt cao ngạo, quý khí của nàng, lòng gã có chút gai mắt, nhưng nhiều hơn là sự thương hại. Gã không biết phải nói ra chuyện Tiễn gia đã sớm bị niêm phong, tịch biên. Vị phụ thân mà nàng vẫn cho là một tay che trời kia, hiện đang là trọng phạm triều đình, không biết còn đang chốn chui chốn lủi ở đâu?

“Không tới kinh thành nữa, chúng ta tới nhà người thân ở Hàng Nam kia của nàng.” Dứt lời, gã cầm theo ấm trà nguội đứng lên đi tìm tiểu nhị.

Tiền Thục Viện không lý giải nổi tại sao Kim Tam không thềm đ̣ền đi đ̣ền, nhà cửa, châu báu bạc vàng, hôm qua lúc gã ḅế nàng từ thuy đ̣ền hoa nh̄y xuống, nàng đã suy đ̄oán người này công phu không t̄e, hình như cũng chẳng phải thuy đ̣ền phu bình thường, mà càng giống kẻ l̄n lộn trong giang h ò hơn. Chẳng lẽ gã phạm phải trọng tội gì ở kinh đ̄o, cho nên không dám quay lại? Hoặc là gã vốn đã dự đ̄ịnh sẽ xuôi nam, cho nên không muốn mất công trở lại kinh?

Càng nghĩ càng thấy rối r̄m, ít ra gã có thể hộ t̄ống nàng đến nơi an toàn, từ sớm Tiền Thục Viện đã không còn cảnh giác với Kim Tam, thậm chí còn cực kỳ có thiện cảm với người này.

Ngày Tiểu Viện và Trịnh Lan khởi hành về Hàng Nam, thời tiết kinh thành âm u, ẩm ướt. Đến lúc nhân mã chuẩn bị xuất phát, gió rét nổi lên, những bông tuyết đầu mùa l̄t ph̄t rơi xuống. Trong thời gian ngắn ngủi chỉ nửa chén trà, mưa tuyết đổ xuống mỗi lúc một lớn, Bách Linh lấy áo khoác lông ch̄n choàng lên người giúp Tiểu Viện.

Hàng Nam không có tuyết, có rất nhiều ông lão, bà lão hơn tám mươi tuổi đời cũng chưa từng nhìn thấy bông tuyết có hình dạng thế nào.

Tiểu Viện kinh ngạc nhìn những bông tuyết đang l̄ tả rơi xuống, giống như vô vàn chiếc lông ngỗng tung bay trên không trung. Nàng vươn tay, một đ̄oá hoa tuyết mong manh rơi vào lòng bàn tay nàng, thân nhiệt từ cơ thể Tiểu Viện truyền đến lập tức khiến đ̄oá tuyết mỏng manh tan chảy, trong khoảnh khắc trước khi bông tuyết tan thành nước, Tiểu Viện thoáng nhìn được thì ra bông tuyết có hình lục giác.

“Thích tuyết à?” Sau lưng truyền đến giọng nói trầm ấm, đa tình. Nàng không quay đầu cũng biết là Trịnh Lan. Trên đỉnh đầu đã không còn cảm thấy những cánh hoa tuyết đậu xuống nữa, ngẩng lên đã thấy bên trên là tán ô giấy d̄ầu, xoay người lại, đối diện nàng là đôi con người đen nhánh thâm thúy, trên nền tuyết trắng phau lại càng thêm cô độc. Ánh mắt ấy chăm chú nhìn nàng, chỉ nhìn một mình nàng.

“Hàng Nam không có tuyết.” Nàng vươn tay duỗi ra bên ngoài tán ô, đón thêm một đ̄oá hoa tuyết nữa. Có vẻ tay đã lạnh hơn, vì thế bông tuyết

tồn tại lâu hơn một chút, Tiểu Viện chăm chú quan sát rõ ràng chi tiết đóa tuyết trước khi nó lặng lẽ tan thành nước.

“Nếu muốn ngắm tuyết, chúng ta có thể đi Cam Bắc.” Trịnh Lan luôn nghĩ dù đi đâu cũng được, chỉ cần hai người ở bên nhau.

Tiểu Viện lắc đầu đáp: “Tuyết mặc dù đẹp nhưng chỉ thoáng chốc sẽ tan. Ta thích những thứ có thể trường tồn, lâu thật lâu.”

Trịnh Lan gật gù đầu, nắm tay Tiểu Viện, kéo nàng vào tầm điện.

Từ trong phòng phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết trắng bay ngập trời, Tiểu Viện hỏi: “Nghe nói tuyết khi rơi không lạnh, lúc tan ra mới lạnh, là thật sao?”

Trịnh Lan gật gù đầu, đáp: “Ừ. Tuyết rơi xong, sợ lên đường không ổn lắm.” Hai tay chàng ôm lấy luôn mặt Tiểu Viện, cảm nhận được khuôn mặt trắng nõng nhỏ nhắn trên tay lạnh buốt, đau lòng nói: “Hay là mấy ngày nữa hãy xuất phát. Tóm lại hiện giờ ở trong kinh cũng không có chuyện gì. Ta sợ nàng đi đường thời tiết này sẽ đông cứng mất.”

Tiểu Viện lắc đầu: “Không sao. Đã quyết hôm nay, vậy cứ như kế hoạch ban đầu đi.”

Trịnh Lan lặng lẽ nắm chặt tay nàng trong lòng bàn tay mình, đột nhiên chạm lên mạch cổ tay Tiểu Viện, kiểm tra.

“Hợp Hoan Tuyết Tình Tán đã được giải triệt để rồi đúng không?”

“Ừm.” Trịnh Lan gật đầu, sau đó xấu xa cười một tiếng, nói: “Dùng người sống sờ sờ làm giải dược, có chút không giống với dùng giải dược bình thường cho lắm.”

Tiểu Viện tò mò hỏi: “Khác thế nào?”

“Lấy người làm thuốc, sợ nảy sinh ... khó chịu.” Trịnh Lan cố ý nhấn mạnh chữ “nảy sinh”.

Tiểu Viện chau mày suy nghĩ một lúc mới hiểu được cái “khó chịu” kia ý gì. Nàng ngại ngùng cúi đầu, vành tai đỏ ửng, tức giận mắng chàng: “Không hề một chút cũng không có nhé.”

Trịnh Lan giả vờ giả vịt, cảm thán: “Vậy thì tốt rồi. Sau khi đến phía nam nàng có thể tự do tự tại sống đời hạnh phúc không ràng buộc. Chẳng thứ gì có thể khiến nàng phiền lòng nữa.”

Tiểu Viện lại cúi đầu đột nhiên trăn mặc.

Ánh mắt Trịnh Lan hơi tối đi, suy nghĩ xem vì lý do gì nàng bất chợt im lặng.

“Kỳ thực, ta vẫn chưa nghĩ kỹ.”

“Hừm.”

Đi đâu Tiểu Viện chưa nghĩ ra rốt cuộc là gì? Kỳ thực chính bản thân nàng cũng không rõ, cho tới nay nàng vẫn là người sống có chính kiến, có mục tiêu, thậm chí giao phó hoàn toàn cho Trịnh Lan, nàng cũng chưa từng hối hận. Dư vị đêm đó có thể nói là những giây phút hạnh phúc, mỹ mãn nhất cuộc đời này cho đến nay.

Nhưng quả thực nàng chưa từng nghĩ, bản thân, tương lai có trở thành một người mẹ hay không.

Từ bé nàng đã là một đứa trẻ mồ côi, lang thang đầu đường xó chợ, chật vật lặn lội trong thế gian hiểm ác mưu sinh, mỗi lần bơ vơ trên đường, nhìn thấy những đứa trẻ cùng trang lứa, được mẫu thân yêu thương, che chở, nàng đầu vô cùng ngưỡng mộ. Số mệnh của những con “ngựa gầy” như nàng, chính là món đồ chơi cho đám người giàu có, quyền quý, hoặc may mắn hơn là một ngày kia có thể trở thành thiếp thất cho một gã Vương công, quý tộc, một bước trở thành phượng hoàng.

Đặc biệt trong thời gian ở cùng mẹ con Kim bà bà, gặp vô số kẻ dâm tà giống Ngô Phàm Khâm, thèm thuồng sắc đẹp của nàng, nhưng chỉ coi nàng như đối tượng mua vui lúc nhất thời, mà chưa từng một lần thật sự tôn

trọng nàng. Dù thân phận thế nào, nàng hay những nàng gái có số phận hẩm hiu giống nàng cũng là con người, cũng có tôn nghiêm và ý chí.

Thi thoảng, bắt gặp Kim Tam ném xác những kẻ yêu râu xanh đốn mạt kia xuống lòng sông chảy xiết, Tiểu Viện đâu cảm thấy chút vui vẻ, khuây khỏa.

Từ khi hiểu chuyện, nàng đâu chưa từng có yêu cầu quá cao về người bạn đời sau này. Chỉ cần hai người lưỡng tình tương duyệt, người kia biết yêu thương, bảo vệ nàng chu toàn, vậy là đủ.

Cho đến ngày nàng gặp Trịnh Lan. Chàng đương nhiên cũng thích dung nhan đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Tiểu Viện, nhưng chưa từng ép uổng, ràng buộc bất kỳ chuyện gì, thậm chí khi nàng thẳng thắn bày tỏ mình muốn tự do, muốn rời xa vòng xoáy quyền lực nơi kinh thành, muốn về quê hương mình tại Hàng Nam, Trịnh Lan đâu bằng lòng vì nàng trải sẵn con đường thuận lợi nhất. Thậm chí chàng còn giúp nàng trở về thân phận thật sự trước mặt bề hạ, giải thoát nàng khỏi đội lốt người khác, cả đời sống bằng cái tên Tiễn Thục Viện.

Ngay khoảnh khắc ấy, nàng đã biết, đời này kiếp này, nàng sẽ không thể gặp được một nam tử nào tôn trọng nàng, yêu thương nàng, thấu hiểu nàng như chàng.

Nàng khẳng định Trịnh Lan là một anh hùng hào kiệt, dù tính tình chàng quái gở, kỳ quặc, tâm cơ thâm trầm, khó đoán, nhưng chung sống bên nhau lâu dài, nàng có thể cảm nhận được nội tâm sâu lắng, phóng khoáng, một quân tử chân chính.

Nàng đã từng ao ước, dù chỉ còn một ngày để sống, nàng cũng muốn sống là chính mình, sống cuộc sống của Tiểu Viện, không cần tồn tại như một thể thân của Tiễn Thục Viện. Thời khắc Trịnh Lan đứng trước mặt Hằng Xương Đế, dùng tài trí của mình, giúp nàng thực hiện nguyện ước, Tiểu Viện thậm chí không cần nổi nước mắt. Nhưng khi trở về là Tiểu Viện, nàng lại bất chợt nhận ra một sự thật nực cười: Tiểu Viện là ai?

Một con “ngựa gầy” được tự do, một tiểu nương tử lang bạt giang hồ, chạt vật mưu sinh, thậm chí còn chẳng thể dựa vào sức mình để nuôi sống bản thân. Có thể xuôi nam là một việc tốt đẹp, nhưng đến Hàng Nam rồi nàng sẽ làm gì? Ở đâu? Nàng vẫn mãi mãi dựa vào Trịnh Lan, mãi mãi núp sau sự che chở của chàng. Dù nam tử này nâng niu, trân quý nàng hơn hết thầy, và nàng cũng tình nguyện cả đời kề vai, sát cánh cùng chàng.

Kỳ thực ngày đó Lý Tú Dung đến thăm dò nàng, nói những lời kia, tất cả đều không thật sự khiến nàng tổn thương. Nàng chẳng phải loại nữ tử mong manh chỉ vì dăm ba câu mà đa sầu đa cảm, khổ sở buồn bã. Chỉ có đi đâu Lý Tú Dung là một cô nương sắc sảo, xinh đẹp có kiến thức, có của cải, có gia thế, có tài học. Tất cả những thứ nàng ấy có Tiểu Viện không thể một sớm một chiều địch nổi. Cũng chẳng phải muốn là có được.

Thêm việc Hằng Xương Đế vì Trịnh Lan lãnh bạc với giang sơn, muốn xuôi nam quy ẩn mà đau lòng, cũng khiến nàng suy nghĩ. Nàng biết với tài năng của mình, chàng hoàn toàn có thể trở thành trụ cột vững vàng của Đại Trịnh. Chàng kinh bang tế thế, tài năng kiệt xuất, nhưng nàng lại chẳng có cách nào thuyết phục chàng gánh vác đạo nghĩa.

Quá nhiều thứ khiến nàng cảm thấy hỗn loạn, mờ mịt, Tiểu Viện cảm thấy lạc lối, bất lực, nghĩ mãi, suy ngẫm mãi mà không thể rõ ràng.

Giờ xuất phát đã tới gần, Tiểu Viện cũng không muốn chìm trong những sự rối rắm này.

Đúng lúc đó, Hải Thăng tiến vào hành lễ, quy củ bẩm báo: “An Thái công chúa cầu kiến.”

Trịnh Lan thở dài một hơi, có mấy phần mất kiên nhẫn, mệt mỏi nói: “Nghĩ cũng kỳ lạ, bao nhiêu năm nay cái cổng lớn vương phủ này giăng bừa một cái lưới cũng có thể bắt chim, sao giờ vừa muốn đi xa nhà một cái thì hết kẻ này đến kẻ khác đến quấy rối thế. Sợ là vì Tần Chí Thành mà tới rồi. Người ra ngoài nói bản vương và vương phi đã khởi hành tới Hàng Nam, để công chúa hầu cung.”

Tiêu Viện lại cảm thấy, chuyến này An Thái tới không phải vì Tần Chí Thành, huống chi lấy thân phận công chúa của nàng, xuất cung chẳng phải chuyện dễ dàng, xót An Thái, không nỡ để nàng mất công đi đi đi lại trong trời tuyết lớn giá rét, Tiêu Viện cắt ngang lời Trịnh Lan, nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta sắp tới phía nam, có lẽ rất lâu cũng không quay lại, mời mọi người ấy vào đi, coi như cơ hội nói lời từ biệt.”

Chương 46: Thuyền Lâu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Lan từng nói chàng sẽ cùng Tiểu Viện xuôi nam, nhưng không ngờ rằng thực sự chỉ có chàng và nàng cùng nhau lên đường.

Trịnh Lan ngồi phía trước điều khiển xe ngựa, Tiểu Viện ngồi bên trong xe.

Nàng nhận ra trong xe dùng rất nhiều thảm lông dê dán quanh thành xe, thêm lò sưởi ấm tay, tuyệt nhiên không cảm thấy chút lạnh lẽo nào.

Nàng nhìn quanh, trong xe ngoại trừ hành lý của hai người còn có hộp đàn bằng gỗ màu đen.

Chút cảm giác không thoải mái ban nãy, bởi vì sự xuất hiện của cây đàn có ý nghĩa không tầm thường này mà nhanh chóng đi, hiện tại nàng chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn ấm áp.

Nàng vén rèm lên, phía ngoài tuyết đã ngừng rơi.

Bởi vì đây là trận tuyết đầu tiên, cho nên lúc mưa tuyết ngừng, ven đường chỉ còn lại những vũng nước đọng.

Trịnh Lan thuận tục điều khiển đôi tuấn mã trắng phau, tiêu sái lao đi, vừa nhanh lại ổn trọng.

Một đường xuôi nam thuận lợi, thoải mái.

Cả hành trình thuận đường xuôi gió khiến Trịnh Lan tạm thời quên đi chuyển viếng thăm không mấy vui vẻ của An Thái.

Cảm nhận được Tiểu Viện kéo rèm ngó ra, Trịnh Lan quay đầu lại, mỉm cười nói với nàng: “Vào trong đi, ngoài này lạnh lắm.”

Tiểu Viện hạ màn xe xuống, ng ồi ngay ngắn, còn cố ý hơi dịch về phía trước, cách một tấm rèm nói chuyện với Trịnh Lan: “Thật sự chỉ có ta và điện hạ? Một hạ nhân người cũng không mang theo.”

Trịnh Lan cong môi cười, phản bác lại: “Sao? Ái phi quen với việc làm chủ nhân r ồi à? Không có người hầu hạ không chịu nổi ư? Chẳng phải chính nàng là người ồn ào muốn quay trở lại dân gian trước à?”

Cách một tấm rèm che nàng cũng có thể cảm nhận được rõ biểu cảm châm chọc, mỉa mai, ngữ điệu nửa đùa nửa thật của chàng, vì thế chẳng thềm cãi lại.

Sự tr ầm mặc của giai nhân dường như tác động không nhỏ tới tâm trạng Trịnh Lan.

Lòng chàng thoáng chút bất an, dịu dàng chủ động hỏi: “Có ta ở đây r ồi, chẳng lẽ nàng còn không yên tâm?”

Tiểu Viện nghe ra được trong lời nói của chàng có đôi phần chột dạ và nhượng bộ, cúi đầu cong cong khóe môi, nhẹ nhàng nói: “Có thân vương điện hạ đích thân làm xa phu, so với bất kỳ hạ nhân theo hầu hạ còn yên tâm hơn gấp bội.”

Lòng Trịnh Lan thoáng buông lỏng, nghe được ý đùa bỡn trong lời nàng, chàng cũng nhanh chóng khôi phục tâm trạng thoải mái, nhanh miệng phản bác lại: “Ái phi nói bản vương là hạ nhân? Đây là tội đại bất kính đó.”

“Điện hạ không lạnh à?” Tiểu Viện nhớ vừa r ồi lúc vén rèm lên, thấy Trịnh Lan ngay cả mũ lông, hay bao tay đều không mang, nhưng chàng dường như không cảm thấy lạnh.

Người bị lạnh đa phần đều run lẩy bẩy, nhưng Trịnh Lan lại không thế, mà giống như cả thể xác tinh thần đều thoải mái hơn rất nhiều.

Nàng đột nhiên nhớ ra, Trịnh Lan có Phù Diêu thần công hộ thể, bách độc bất xâm, chắc chắn khả năng chịu lạnh cũng hơn hẳn người thường.

Nàng hiếu kỳ không biết nhờ cơ duyên nào Trịnh Lan học được thứ thần công ... thậm chí có chút tà đạo này? Nghĩ đến trên đường đi hai người sẽ có vô số thời gian bên nhau, nàng muốn chậm rãi hỏi chàng từng chuyện một.

Mặc dù bên ngoài gió lạnh căm căm, nhưng Tiểu Viện vẫn không nhin được thôi thúc mở hé rèm cửa nhìn ra bên ngoài.

Vốn là cảnh tượng đông giá tiêu đi ầu hoang vắng, nhưng từ đáy lòng nàng lại bập bùng ngọn lửa ấm áp của tự do, hạnh phúc, và hy vọng.

Khoảnh khắc này nàng mới giật mình nhận ra, đã từ rất lâu, rất rất lâu nàng chưa từng được hít thở bầu không khí tự do, nhẹ nhõm đến nhường vậy.

Từ ngày mạo danh Ti ền Thục Viện, gả vào Trạm Vương phủ trở thành vương phi, nàng đương nhiên không cần ngày ngày đ ề phòng, giờ giờ nơm nớp lo lắng, hãi hùng, cũng không cần mỗi cử chỉ lời nói dù là nhỏ nhất cũng phải toan tính, cân nhắc trước sau, sợ phạm sai lầm.

Nhưng nàng vẫn nhớ rõ ngày này hai năm trước, khi vẫn còn là trợ thủ đắc lực cho vở kịch lừa đảo mưu sinh của mẹ con Kim bà bà, mỗi ngày trôi qua đều thấp thỏm, bất an.

Nhìn lại quá khứ trước đây, từ khi còn lang bạt đầu đường xó chợ, đến những ngày lưu lạc trong tay đám buôn người, nàng chưa từng chân chính sống một cuộc đời đích thực, một cuộc sống chỉ thuộc về riêng mình, tự do, tự tại cả trong suy nghĩ và thể xác.

Xe ngựa chạy nửa ngày, đến lúc bụng Tiểu Viện sôi lên, nàng cảm thấy dường như xe ngựa dần giảm tốc, rồi dừng lại.

Vén rèm lên, đập vào tầm mắt nàng là dòng sông cuộn cuộn sóng.

Dòng nước mênh mông, mãnh liệt chảy tít tắp đến tận chân trời.

Vùng ngoại ô đế đô vốn là đồng bằng rộng lớn, hai bên bờ sông là những khoảng đất phù sa màu mỡ bao la.

Hơn nửa năm qua Tiều Viện đã chứng kiến những âm mưu, toan tính, những biến cố cung đình long trời lở đất, tận mắt chiêm ngưỡng sự sa hoa, lộng lẫy của điện Giao Thái, sự tinh xảo, mỹ miều của đình đài lầu các chốn hoàng cung.

Tất cả đều quá mức tưởng tượng tựa như một giấc mộng hoang đường.

Cho đến hiện tại đắm mình trong hương vị vùng quê khoáng đạt, tự tại, đứng trước dòng sông mênh mông, cuộn sóng trắng này, nàng mới cảm thấy tâm hồn rộng mở, bàn chân chạm đất, cả người nhẹ nhõm, khoan khoái, mới cảm thấy được hơi thở đích thực, chân thật của cuộc sống.

Trịnh Lan nhẹ nhàng nhảy xuống xe, vươn cổ tay, phong độ dịu dàng đỡ Tiều Viện xuống.

Chỗ này gần bến tàu hoàng gia, chuyên cung cấp bến đỗ cho các thuyền của quan lại, hoàng tộc.

Bởi vì đang vào đông, hơn nửa qua một tháng nữa bắt đầu vào mùa lũ, hiện tại trên bến tàu chẳng có lấy một bóng người, hai bên dòng sông cỏ lau mênh mông trải dài vô tận tạo thành những cơn sóng dập dềnh nương theo từng làn gió rét thổi qua.

Mưa tuyết vừa tạnh, từng mảng tuyết trắng phau vẫn còn bám trên những gốc lau, hay cỏ khô dưới đất, trong nét tiêu đi đầu vẫn thấp thoáng một vẻ đẹp mộc mạc, thơ mộng.

Tiều Viện ngẩng đầu, thấy dưng bên bến tàu cách đó không xa là một chiếc thuyền lâu cực kỳ đẹp đẽ.

Dời từ mạn thuyền thả người bay xuống, quỳ dưới chân Trịnh Lan, quy củ hành lễ: “Chủ thượng!”

Trịnh Lan híp mắt lại, lạnh nhạt hỏi: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Dời trả lời ba tiếng “Bẩm chủ thượng”, sau đó đáp: “Mọi thứ đã sắp xếp đâu vào đó, chỉ chờ lệnh xuất phát.”

Trịnh Lan nắm tay Tiểu Viện, chậm rãi bước lên thuyền lâu.

Mấy người hầu trên thuyền kính cẩn quỳ rạp xuống hành lễ, sau đó nhanh chóng thu dọn hành lý của hai người lên thuyền.

Tiểu Viện theo Trịnh Lan lên tầng hai của thuyền lâu.

Cửa sổ lưu ly trong suốt, óng ả, Tiểu Viện cẩn thận chạm ngón tay lên thứ chất rắn lạnh lạnh, trong suốt, đẹp mắt kia, cảm nhận được sự giá rét truyền đến đầu ngón tay.

Xuyên qua ô cửa kính khung cảnh tuyệt mỹ càng trở nên rõ ràng hơn, nàng lặng lẽ thu tất cả vào đáy mắt.

Nàng ở Trạm Vương phủ đã lâu, quả thực nhìn qua không ít loại pha lê, nhưng đại đa số là vòng pha lê, hoặc chén trà bằng pha lê.

Nhưng dùng thứ vậy phẩm trân quý, đẹp đẽ, long lanh như vậy làm cửa sổ thì đây là lần đầu tiên.

Tại Đại Trịnh chỉ có những gia đình giàu có bậc nhất mới có pha lê, hơn nữa có thể coi như trân bảo quý hiếm.

Đến cùng Trịnh Lan có bao nhiêu tiền tài mới có thể phung phí thứ giá trị liên thành đến thế.

Tiểu Viện thoáng nghĩ tới thôi cũng cảm thấy giật mình.

Ngoài cửa sổ, nàng Đông ập đến, phủ lên con sông những dấu hiệu đặc trưng của riêng nàng, mưa tuyết dừng lại một hồi, tựa như lại bắt đầu vũ điệu phiêu lãng bất tận trong không trung của nó, những tinh thể trắng ngấn, đẹp đẽ phiêu lãng trong không khí chầm chậm phủ trắng không gian.

Tất thảy đều bị một vẻ đẹp tinh khôi, vô thực dần dần nuốt trọn.

Tiểu Viện từ bên cửa sổ đứng dậy, nhàn tản ngắm nghía cách bày trí tinh tế bên trong gian thuy ền lâu.

Một chiếc giường bằng đàn hương, bàn gỗ trắc, cả đôn đặt lư hương cũng được làm bằng loại bạch ngọc tinh khiết nhất, bên trên đặt Nguyệt Tr ần Hương mà Tiểu Viện thích, khói trắng lượn lờ, phiêu lãng trong không khí, tản ra thứ mùi hương phú quý lại dễ chịu.

Tiểu Viện không phải chưa từng ngắm nhìn k ềnh đào vào tiết đông.

Nàng còn nhớ mùa đông trước khi vào kinh thành, tất cả những gì có thể dùng làm củi đốt mẹ con Kim bà bà và nàng đều đã dùng hết, ngay cả chút than pha trà cũng được sử dụng để làm chất đốt sưởi ấm.

Nàng xoa xoa đôi tay đỏ b ềng, cong lạnh, ngón chân cũng buốt đến mức ngứa ran, nhưng dù lạnh hơn cũng chẳng có lấy một đôi giày vải.

Kim Tam muốn cởi áo choàng của mình phủ lên người Tiểu Viện, giúp nàng bớt lạnh, lại sợ Tiểu Viện chê h ắn lâu không tắm người có mùi hôi.

Dù thời tiết khắc nghiệt như thế, nhưng lúc thuy ền cập bến, nàng vẫn phải lên bờ nhặt cỏ lau, cành cây khô mang lên thuy ền nhóm lửa.

Thời điểm kiếm củi, tay bị cỏ dại quẹt rách, bàn tay vốn trắng nõn xinh đẹp cứ thế bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng nàng sợ Kim bà bà chê nàng vô dụng, không dám ho he nửa tiếng, l ặng l ặng đi dọn dẹp, nấu cơm.

Cơm nước no say, sợ Tiểu Viện chạy trốn, hai mẹ con Kim bà bà nhanh chóng thu neo b ơi thuy ền ra giữa sông.

Ch ắng mấy chốc đã đến giờ đi ngủ, hai mẹ con Kim bà bà chen chúc trong khoang thuy ền chật hẹp, đắp chăn, cuộn mình gáy o o, Tiểu Viện ngay cả một chỗ dung thân cũng chẳng có, ng ấ co ro ro rúm trước mũi thuy ền chật hẹp, kéo tấm chăn mỏng quấn quanh người, l ặng lẽ phun ra

từng ngưng khí trắng, tr ần ng âm nhìn màn sương tuyết mờ ảo, lạnh lẽo quỵ ện cùng bóng tối thăm th ăm.

Đ ầy dù sao cũng chỉ là một khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi trong cuộc sống mưu sinh cơ cực của nàng, thực tế thời gian ở với mẹ con Kim bà bà là lúc nàng cảm thấy tự do tự tại nhất, cũng là thời gian nàng thấy hài lòng nhất.

Nàng chưa từng mơ tưởng đến một ngày có thể mặc áo khoác từ lông h ồ ly tuyết, ng ồi trong căn phòng sa hoa, với cửa sổ bằng pha lê hảo hạng, uống thứ trà quý giá nhất, nh ần tản ng ắm nhìn sông nước, đất trời.

Cảm giác này tựa như mơ.

Đúng lúc này một nữ tử khuôn mặt mỹ lệ, mặc y phục trắng bước đến, nhìn có vẻ như lớn hơn Bách Linh và Ng ân Tuệ vài tuổi, cẩn thận hành lễ với Tiểu Viện: “Thuộc hạ là H ồ Điệp của Ngũ Độc Môn.

Chủ thượng phân phó thuộc hạ tới h ầu hạ phu nhân.”

Tiểu Viện đã gặp Cỗ và Dơi, đây là lần đầu nàng biết được thì ra trong Ngũ Độc Môn còn có cả nữ tử.

Nàng đỡ H ồ Điệp đứng dậy, dịu dàng nói: Cảm ơn.

H ồ Điệp am hiểu nhất chính là thuật dịch dung.

Trịnh Lan đến Hàng Nam thực tế là tới nhận đất phong, nhưng chàng cố ý sắp xếp đoàn nghi trượng rước phiến vương giống trống khua chiêng di chuyển bằng đường bộ, còn mình thì dùng thân phận môn chủ Ngũ Độc Môn, cùng Tiểu Viện sử dụng đường thủy xuôi nam.

Trên đường nếu phải cải trang, tránh không được việc thay đổi cách ăn mặc, ngoài để hợp lý hoá thân phận, Tiểu Viện cũng cần có thị nữ h ầu hạ bên người, vì vậy Trịnh Lan an bài H ồ Điệp tới.

“Sao? Đường thủy nhẹ nhàng, tiện lợi, nhưng nàng có vẻ không thích?”
Trịnh Lan thấy Tiểu Viện dường như đang suy nghĩ đi đâu gì, bèn hỏi.

“Không phải vậy.” Tiểu Viện ngẩng đầu, phản ứng đầu tiên là “từ chối thừa nhận”.

Từ nhỏ đến lớn, phản ứng đầu tiên của nàng bao giờ cũng là giấu đi suy nghĩ chân thực của mình, bởi vì chẳng có ai tình nguyện muốn hiểu những đi đâu nàng suy nghĩ, cho nên việc biểu đạt cảm xúc một cách thành thật nhất, đối với Tiểu Viện là việc tương đối ngại ngùng, cũng rất khó khăn.

Hiện tại Trịnh Lan giờ giờ phút phút đầu để tâm đến nàng, đặt nàng trong lòng mà lo lắng, thương yêu, nhưng Tiểu Viện lại chẳng biết biểu đạt lòng mình thế nào cả.

Trịnh Lan ra hiệu cho Hồ Điệp lui xuống, chậm rãi ngồi xuống trước mặt nàng, ngửa đầu quan sát vẻ mặt của giai nhân, không hiểu sao sự trăn mặc trong đáy mắt nàng lại nhuộm màu cô đơn lạc lõng đến vậy.

Vốn chàng đã chuẩn bị tỉ mỉ cho chuyến hành trình này, cũng thông báo trước với Tiểu Viện họ sẽ chọn đường thủy để di chuyển, ngay lúc hay tin chàng đã để ý môi nàng mỉm cười, nhưng đáy mắt rõ ràng không thực sự vui vẻ.

“Cửa sổ thủy tinh này chắc chắn rất đắt! Ta không hề biết điện hạ lại là người giàu có đến vậy!” Tiểu Viện cố nặn ra một nụ cười, muốn dùng vào câu trêu chọc để che giấu nội tâm đang bị đè nén tột độ.

“Đất đai xung quanh đầu là vương thổ Đại Trịnh ta.

Nàng thấy Trạm Vương phủ lâu năm không tu sửa, cũ nát, xập xệ đã vội vàng cho rằng hoàng thất họ Trịnh ta là kẻ bủn xỉn, cần kiệm hay sao?”

Thời khắc này Trịnh Lan đột nhiên cảm thấy mình không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, chàng chau mày, đẩy chân thành hỏi: “Sao vậy? Tại sao nàng không vui?”

Tiểu Viện lắc đầu, cảm thấy gần đây bản thân quá đa sầu đa cảm.

Chính bản thân nàng cũng không hiểu vì sao mình cảm thấy bức bối, khó chịu.

“Điện hạ, đến Hàng Nam, chúng ta sẽ làm gì?” Tiểu Viện thở thở hỏi.

Trịnh Lan nhíu mày, giọng điệu vẫn vô cùng chân thành: “Vốn muốn đến tới đất phong tiếp tục làm một vương gia thành thoi, nhàn nhã.

Nhưng hết lần này đến lần khác lão hoàng đế đều ra đi điều kiện với ta, lão đồng ý cho ta đất phong nhưng còn bắt ta gánh vác việc đi đầu tra thân sĩ Hàng Nam, giúp lão làm vài việc cần làm.”

“Việc này khó giải quyết lắm sao?” Tiểu Viện thấy chàng cau mày, thầm nghĩ một người bản lĩnh thông thiên như chàng mà cũng có những chuyện phải buồn rầu suy nghĩ..

Chương 47: Dắt Ngựa

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Thật ra không khó, chỉ là xử lý có hơi phiền phức.”

Chàng đoán Tiêu Viện không hiểu rõ ràng được sự sáp nhập, thôn tính, cướp đoạt lãnh địa của nhau giữa các thổ địa, phú hào, danh gia vọng tộc, cũng không biết căn kẽ về quyền lực của các địa chủ địa phương thứ gọi là phép vua còn thua lệ làng, cũng như mối quan hệ lợi ích phức tạp, dây mơ rễ má giữa quan lại, địa chủ, con buôn, đây đều là những vấn đề vừa mập mờ, vừa nhạy cảm, lại nhập nhằng khó giải quyết, quan hệ trực tiếp tới sự phát triển của quốc gia xã tắc, và bộ máy quân chủ, dăm ba câu chẳng dễ dàng giải thích rõ ràng được.

Huống chi, chàng cũng có chút đau đầu, nếu dùng phương thức ngoài lòng giải quyết, giả dụ cho thân vệ Ngũ Độc Môn ở trong tối xử lý vài chuyện, chắc chắn vấn đề sẽ dễ dàng hoàn thành hơn nhiều, chàng đã định lẳng lặng ra tay, triệt tiêu thế lực thân sĩ tại Hàng Nam, đồng thời kiên nhẫn cho gián điệp xâm nhập, thăm dò, để từ từ khống chế tổ hợp không tốt này từ bên trong, để rồi một đòn bóp chết liên minh các thế gia, thổ hào Hàng Nam.

Chuyện này với chàng không khó, nhưng lại không hợp với phong cách làm việc của Trịnh Lan.

“Tiền đại nhân chính là thân sĩ Hàng Nam, ta có nghe An Thái và Lý Tú Dung đề cập chút ít.

Hình như quyền lực không nhỏ.”

“Ừ.” Trịnh Lan không muốn thảo luận vấn đề này với Tiêu Viện, mấy thứ tranh quyền đoạt lợi phức tạp, vô vị này mình chàng phiền lòng là đủ, không muốn nàng cũng đau đầu theo.

Thậm chí chàng từng nghĩ, hay học theo chiêu trò của mấy gã thứ sử, hoặc khâm sai, đến Hàng Nam cưới ngựa xem hoa, sau đó viết những viết cuội vài ba cuốn tấu chương cho xong chuyện gửi cho Hằng Xương Đế cho có, dù sao tuy thiên hạ này là của họ Trịnh nhưng lại không phải của chàng.

Thấy đôi lông mày của chàng càng lúc càng chau lại, Tiểu Viện thức thời im miệng.

Nàng thầ̃n đoán dù có xuôi nam chẳng nữa, chỉ sợ Trịnh Lan cũng chẳng được sống đời bình an, thanh nhàn như chàng vẫn hằng mong muốn.

Hồ Điệp tiến đến, bê theo lờng cơm bằng ngà voi tinh mỹ, thuần thực bụng những đĩa đồ ăn tử mĩ, đẹp đẽ đặt lên bàn, động tác ưu nhã chia thức ăn vào các đĩa.

Tiểu Viện và Trịnh Lan dùng bữa xong, Trịnh Lan lấy ra một tấm bản đồ địa hình Hàng Nam và những cuốn sách địa lý có liên quan nửa năm nửa ng ầ̃i trên giường Tử Đàn xem qua.

Tiểu Viện lảng lạng ng ầ̃i một bên, nàng cũng muốn tìm việc gì đó làm giết thời gian, nhưng không biết nên làm gì.

Cuối cùng nàng đành hậm hực đem hết tàn của Nguyệt Trầ̃n Hương cho vào bình nước chuyên dụng vất tàn hương.

Nàng muốn giúp Trịnh Lan phân ưu, nhưng nàng lại chẳng làm gì được, nàng không hiểu tri ầ̃u chính, cũng chẳng biết đạo lý kinh bang tế thế, dựa vào chút kiến thức ít ỏi của mình, những đi ầ̃u Trịnh Lan đề cập phần lớn nàng đầ̃u nghe không hiểu.

Lúc này nàng lại nhớ đến những lời Lý Tú Dung từng nói, đến cùng nàng cũng chỉ là một nữ tử tầ̃n thường suýt trở thành “ngựa g ầ̃y”, chỉ kém nửa bước nữa là trở thành phường kỹ nữ mua vui, rơi vào vòng xoáy hoan lạc chốn phong trầ̃n, so với những nữ tử xuất thân trâm anh thế phiệt, sinh ra đã quen chứng kiến những chuyện quốc gia đại sự, đao to búa lớn, ảnh

hưởng tới cả nền chính trị một quốc gia, nàng tự thấy cách biệt một trời một vực.

Nếu như lúc này, người ở bên cạnh Trịnh Lan là Lý Tú Dung, nàng ấy nhất định có thể trợ giúp Trịnh Lan phân tích lợi hại, đề ra giải pháp, chú ý thích hợp nhất với tình hình.

Cho dù là An Thái, tính tình quá mức tùy ý, nhưng xét về sự nhạy cảm với chuyện quốc gia đại sự, tiểu công chúa cũng có cách nhìn nhận không kém phần tinh táo, sắc sảo.

Nàng chẳng thể làm gì, chỉ đành chơi một khúc nhạc.

Tiểu Viện cẩn thận lấy cây Hạc Lệ từ trong hộp ra, chậm rãi tấu một khúc [Tiêu Nhiên Điệu], tiếng đàn da diết, như khóc như tố, cảm xúc đau khổ buồn bã tựa một dòng suối nhỏ lặng lẽ chảy xuôi.

Mặc dù không mãnh liệt cuộn cuộn, nhưng lại mang tới thứ cảm giác buồn man mác tinh tế đầy rung động.

Trịnh Lan nghe ra sự buồn bã nơi tiếng đàn, chàng có vài phần không hiểu nhìn về phía Tiểu Viện, không lý giải nổi lý do nàng sầu não.

Chàng lờ mờ cảm nhận ra, từ sau khi mình nói rõ thân phận của nàng trước mặt Hằng Xương Đế, trả lại thân phận thật cho nàng, Tiểu Viện không có được sự hân hoan vui vẻ, mà chàng nghĩ, thay vào đó tình thần ngày càng sa sút, tâm trạng.

Mới đầu chỉ thi thoảng là những nỗi buồn vô cớ, sau đó là nỗi buồn mắc ghen nơi đáy lòng.

Vốn dĩ nằm trên giường Tử Đàn chàng có mấy phần mơ màng buồn ngủ, nhưng thời khắc nghe tiếng đàn rầu rĩ, cùng nụ cười gượng trên môi Tiểu Viện, Trịnh Lan lập tức rơi vào bối rối, cơn buồn ngủ cũng tức thời biến mất.

Chàng đi qua, nắm lấy tay Tiểu Viện ngăn nàng tạm thời tấu lên những nốt nhạc ử dật, yên lặng đặt lại cây đàn vào hộp, lại quay về ngồi xuống cạnh nàng, nắm tay nàng đặt trong lòng bàn tay mình.

“Rốt cuộc, vì lý do gì nàng không vui?” Giọng điệu chàng dịu dàng, kiên nhẫn, không còn vẻ mỉa mai, ác ý thường ngày.

“Ta cũng không rõ.” Tiểu Viện nhìn Trịnh Lan, vành mắt thoáng đỏ lên, nước mắt lặng lẽ lăn xuống.

“Cho dù thế nào, đôi mắt này về sau không được rơi lệ nữa.”

Trịnh Lan ôm nàng vào ngực, khẽ hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát đang thi nhau lăn xuống khỏi hàng mi cong dài.

“Điện hạ, sẽ luôn ở bên cạnh ta chứ?” Tiểu Viện cảm nhận được vòng ôm của chàng càng lúc càng chặt, dịu dàng cất tiếng hỏi.

“Ừm, tất nhiên.” Trịnh Lan khẽ hôn lên trán nàng, nơi đoá hoa đi ền đỏ thắm nở rộ, ban đầu cũng chính nhờ đoá hoa đi ền diễm lệ này mà tại Hậu Sơn chỉ một ánh mắt lưu luyến không quên được người, khoảnh khắc đó đôi mắt nàng cũng đong đầy nước mắt như hiện tại, chỉ có đi ền bộ dạng yếu đuối cố ra vẻ quật cường không khỏi khiến chàng thương xót.

“Điện hạ? Đến cùng tại sao người lại thích ta?” Tiểu Viện từ trong lòng chàng ngẩng đầu lên, đột nhiên trịnh trọng hỏi chàng.

Trịnh Lan định nửa đùa nửa thật đáp một câu, nhưng trước dáng vẻ hai mắt ướt nhòe này của giai nhân, dùng bộ dạng không đứng đắn ấy, sợ lại chọc nàng buồn phiền.

Chàng nghiêm túc nhìn Tiểu Viện.

Ban đầu quả thực chàng bị mỹ mạo nơi nàng hấp dẫn, ở Hậu Sơn, nàng hai mắt đẫm lệ, lại hiên ngang tuyên bố muốn đốt vương phủ của chàng.

Nét quật cường, ẩn trong vẻ bi thương, cùng nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn quả là một bức tranh tuyệt phẩm, mà không một nam tử nào bao gồm cả chàng có thể dễ dàng chống cự.

Sau này, ma xui quỷ khiến, âm kém dương sai, chàng nổi hứng thú muốn xem thử kết cuộc vỡ tuồng thay mệnh đổi đào của Tiễn Trọng Mưu, rồi ngày dài thán tụng bên nhau dần dần sinh tình, để thích nàng đến độ không thể kiềm chế lúc nào chẳng hay.

Chàng thích dáng vẻ quật cường, thích nét uy hoài, trí tuệ, thích sự sắc sảo nơi nàng, cũng thích dáng vẻ chơi đàn của nàng.

Nhưng mấy lời tình tứ ngọt ngào, tâm tình thổ lộ này... đến lúc phải nói ra... chàng lại khẽ giật mình.

Hành động này không giống chàng, chàng cũng không mở miệng nói ra được.

Bởi vì chàng biết, thích nàng, thương xót nàng, không phải chỉ vì những điếu đó.

Chàng sinh ra trong hoàng gia, có thứ nhan sắc tuyệt luân nào chưa từng chiêm ngưỡng? Trịnh Lan biết, bắt ngu ồn của tình yêu chàng dành cho Tiểu Viện là do đâu, đây cũng là vết thương lòng chàng luôn giữ sâu trong tim không bao giờ để lộ.

Bởi vì nàng xuất thân phong trần... cũng giống mẫu thân chàng.

Chàng muốn hiểu rõ nàng, hay đúng hơn muốn hiểu rõ những nữ tử xuất thân như nàng phải trải qua những gì, sống một cuộc đời ra sao.

Chàng muốn dùng tất cả lực lượng mình có yêu thương, che chở, nâng niu Tiểu Viện, đây cũng là một hình thức chàng tự an ủi bản thân, sửa chữa, cứu vớt những nỗi tiếc, bất lực của quá khứ.

Lý do này... nháy mắt chàng thông suốt, đồng thời cũng khó nói thành lời.

Chàng không thể nói vì nàng là nữ tử phong trần, cho nên ta mới yêu nàng, thương nàng.

Chàng cảm thấy nếu mình nói vậy, chẳng khác nào đâm một nhát dao vào tim Tiểu Viện.

Thấy Trịnh Lan chần chừ, Tiểu Viện lau sạch khoé mắt, khẽ nhoẻn miệng cười nói: “Có lẽ sắp tới ngày cho nên tâm trạng ta thất thường, nhạy cảm, hay suy nghĩ lung tung.

Hiện tại ta cầm y ngọc thực, lại có điện hạ che chở, ta đã đủ thoả mãn rồi.”

Trịnh Lan thở dài, không nói gì thêm, chỉ kéo nàng ôm vào lòng, tiếp đó tỉ mỉ hôn lên đôi môi đỏ mọng, đầy dịu dàng.

Lúc này Tiểu Viện chỉ muốn buông hết bất an, lo nghĩ xuống, cho phép mình sa vào sự ấm áp, quyến luyến của ái tình, e ấp trong vòng tay vững chãi của nam tử đối diện, thẳng cho đến lúc những ngón tay thon dài không an phận trượt vào trong áo Tiểu Viện.

Đang trong giây phút ái ân, mặn nồng, Trịnh Lan một tay đỡ gáy Tiểu Viện, một tay bế nàng lên, hai người triền miên quấn lấy nhau, Trịnh Lan vuốt ve khuôn mặt giai nhân, thì thầm thủ thỉ vào tai nàng: “Xem ra thuyên lâu hoa lệ không hợp tâm ý người thương, mấy ngày nữa thuyên cập bến, ta sẽ dẫn nàng đến một nơi.”

Tiểu Viện ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng, gương mặt phủ một rặng mây hồng thẹn thùng, e ấp.

Trong thuyên lâu đốt lò sưởi, màu lửa hồng ấm áp, nhu hoà phủ lấy tấm thân đôi trai gái.

Trịnh Lan chậm rãi thăm dò nơi sâu thẳm cơ thể nàng, mang Tiểu Viện đến những giấc mơ êm đềm viên mãn hạnh phúc.

Ngân hà trải dài vắt ngang biển trời mênh mông, vẫy xuống lòng sông quang mang sóng những vệt sáng lung linh ma mị, trong làn nước nhu hoà, Tiểu Viện thấy xa xa một bến tàu quen thuộc.

Là ven sông huyện Lâm Hà.

Nàng từng ở nơi này hành nghề trộm cướp, lừa đảo cùng mẹ con Kim bà bà.

Kỳ thực cũng chẳng phải việc gì xa xôi, chỉ mới nửa năm trước đây thôi, bây giờ nhớ lại ngỡ như đã cách mấy đời.

Ven sông huyện Lâm Hà cách Hàng Nam không xa, vào đông tiết trời cũng có mấy phần lạnh giá, nhưng so với kinh thành, ấm áp hơn rất nhiều.

Hồ Điệp giúp nàng cởi bỏ chiếc áo choàng lông hờly giúp Tiểu Viện, sắp xếp gọn gàng vào rương gỗ Trinh Nam, rồi lại lấy một chiếc áo khoác trần bông khoác lên cho nàng, cùng một chiếc áo choàng lông chim màu trắng ngần.

Nhìn tiểu nương tử vừa sạch sẽ gọn gàng lại không mất đi vẻ thanh lãnh, quý phái.

Trịnh Lan đã xuống thuyền, đang đứng tại bến đợi nàng.

Vì đã được thông báo từ trước rằng: Trạm Vương điện hạ sẽ đi ngang qua ven sông huyện Lâm Hà, cho nên từ sớm huyện thừa Lâm Hà đã nhận được công văn của từ truy ền đình truy ền xuống.

Lúc này hai bên kênh đào, những thương thuyền nhỏ lẻ thi thoảng lai vãng cũng chẳng thấy đâu, trên bến tàu vắng tanh vắng ngắt.

Bươn chải tại huyện Lâm Hà không dài nhưng nàng cũng biết, cho dù vào mùa đông vận tải đường thuỷ đình trệ, ít người sử dụng, nhưng cũng không đến mức một chiếc thuyền hoa cũng không có.

“Điện hạ ở bến tàu này chỉ có thuyền của chúng ta.” Tiểu Viện vươn tay, Trịnh Lan cẩn thận đỡ nàng đi xuống.

Cách đó không xa một cỗ xe ngựa tinh mỹ, sa hoa đã đợi sẵn.

“Ừ.”

Văn bản thông truyền được gửi xuống, chỉ sợ huyện thừa đã sớm nắm được tin tức chúng ta sẽ tới đây.”

Tiểu Viện gật đầu, nhìn về phía kênh đào trống trải.

Nàng cứ ngỡ rằng, sau khi rời khỏi kinh sư có thể trở về cuộc sống dân dã đời thường, nào ngờ, long chủng rời Thủy Tinh Cung, dù đi đến đâu cũng biến nơi ấy thành đẫm lệ.

Tại kinh sư, Trịnh Lan đi tới đâu cũng được đám quý tộc xum xoe, nịnh hót, khí thế phô trương, những đi đâu đó không phải mong muốn của chàng, mà là chuyện đương nhiên.

Vì chàng là con rông, là hậu duệ hoàng gia, mang trong mình dòng máu cao quý nhất Đại Trịnh.

Trịnh Lan dường như đoán được tâm ý của nàng, chậm rãi nói: “Có phải nàng không thích quang cảnh phô trương, trịch thượng này?”

Tiểu Viện bật cười, có chút xấu hổ nói: “Nửa năm trước, ta còn cùng mẹ con Kim bà bà kiếm ăn trên con kênh này.”

Lúc này Trịnh Lan mới nhớ ra, Tiểu Viện đã từng nói, trước khi nàng bị bán vào Hậu Sơn, đã từng theo mẹ con Kim bà bà hành nghề lừa đảo kiếm sống ở ven sông huyện Lâm Hà.

Dù nàng có đề cập qua địa phương cụ thể, nhưng Trịnh Lan lại không quá để ý.

Theo ánh mắt của Tiểu Viện, Trịnh Lan cũng phóng mắt nhìn ra xa, quang cảnh ven sông mênh mông, bát ngát, bởi vì các thuyền kỹ, và những

con buôn nhỏ lẻ đâu bị đuổi đi, cho nên khung cảnh có chút vắng vẻ, tiêu điều.

“Bến tàu này bình thường không quanh quẽ đến vậy.” Tiểu Viện giống như tự nhủ, kỳ thực bản thân nàng nửa năm trước cũng không mang nhiều tâm trạng như hiện tại.

Nàng khi ấy nùng trang điểm mặt (*), ngồi bên vách tường hoa nở nụ cười mỹ lệ mĩ chài nam tử.

Nàng ngày ấy chỉ là mĩ nữ của mẹ con Kim bà bà, chờ đợi đám hào sắc mắc câu

(*) tức trang điểm cầu kỳ, ăn mặc điểm lệ không cần thiết..

Chương 48: Huyện Thửa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dơi dất một thớt ngựa trắng noãn như tuyết, lông bờm chỉnh tề gọn gàng, thân thể đầy đặn rắn chắc tới, đầu ngựa hơi cúi xuống, bộ dạng vừa ưu nhã, lại cao quý.

Trịnh Lan không nói gì, lẳng lặng giúp Tiểu Viện lên ngựa.

Tiểu Viện vẫn còn thất thần chưa phản ứng lại kịp với sự thay đổi hành trình quá đột ngột của Trịnh Lan, càng bất ngờ hơn chính là Hồ Điệp, cô nương này có thể cùng lúc ôm Tiểu Viện và túi hành lý, đẽkhinh công bay xuống dễ dàng.

Dù gì họ cũng là thân vệ Ngũ Độc Môn không phải nha hoàn, cung nữ bình thường, thân thể Hồ Điệp nhẹ nhàng như chim, ở trong không trung vẫn có thể tùy ý di chuyển, đổi hướng.

Quả thực phiêu dật như một chú bướm nhỏ.

“Chủ thượng, thuộc hạ có cần đi theo hộ tống người không?” Hồ Điệp vội vàng lên tiếng, nàng biết chủ nhân trước giờ là kiểu người tương đối tùy tâm sở dục, nhưng vẫn thấy quyết định này quá mức bất ngờ.

“Không cần.” Trịnh Lan chỉ đơn giản bỏ lại một câu, người đã nhẹ nhàng nhảy lên ngựa, giá ngựa đi xa.

Chỉ còn lại Hồ Điệp và Dơi đứng đó giương mắt nhìn nhau.

Tuấn mã phóng đi vun vút, phong cảnh hai bên lướt qua rất nhanh, trời về phía sau hai lưng hai người.

Trịnh Lan một tay thúc ngựa, một tay khác ôm chặt giai nhân mỏng manh trong lòng, mặc dù ngựa phi nước đại, nhưng ng ồi trong vòng tay chàng Tiểu Viện luôn cảm thấy một sự an toàn tuyệt đối.

Chỉ chốc lát, ngẩng đầu lên, cách đó không xa đã là cửa thành huyện Lâm Hà.

Đến tận gần khu vực cổng thành, tuấn mã mới giảm tốc độ, từ lao vun vút thành chạy nhanh, rồi cuối cùng nhàn tản dừng trước cổng thành.

Muốn qua cửa thành, theo quy định, phải xuống ngựa xuất trình giấy tờ.

Binh lính canh cổng đi tới, thấy hai người quàn áo sang trọng, biết chắc không phải con cháu nhà thế gia bình thường, vì vậy thái độ nói chuyện cũng khách khí hơn hẳn, có đi đầu quy định là quy định, không thể làm khác: “Quan nhân và nương tử nếu muốn vào thành xin mời xuống ngựa, xuất trình văn điệ̣p thông quan cho tiểu nhân kiểm tra.”

Trịnh Lan không kiên nhẫn liếc nhìn gã quan sai, lạnh nhạt nói: “Gọi huyện thái gia của các người tự mình đến kiểm tra.”

Sau đó hai chân đá một cái, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến thẳng vào cửa thành, cả Tiểu Viện đang ng ỡ trong vòng tay chàng cũng không nhận được giạt mình thẳng thốt kêu lên một tiếng.

Chỉ chốc lát, Trịnh Lan đã đưa Tiểu Viện đến trung tâm ph ờn hoa nhất huyện Lâm Hà.

Tuấn mã cao lớn đặt giữa huyện thành cỗ kính có vẻ cực kỳ không thích hợp.

Có lẽ đã rất lâu người dân Lâm Hà chưa từng được chiêm ngưỡng qua thốt bạch mã đẹp đẽ đến nhường này, càng chưa từng được nhìn thấy đôi bích nhân tựa trích tiên hạ phàm ng ỡ trên ngựa.

Cả người bán hàng rong bên đường cũng nhận không nổi, liên tục đưa mắt nhìn lên hai người.

Trước quán rượu xa hoa nhất huyện thành, Trịnh Lan vững vàng bế Tiểu Viện xuống ngựa.

Hai người vào nhà gian, gọi vài món ăn.

“Lót dạ chút rồi đi tiếp.”

Trong lúc chờ thức ăn được bưng lên, Tiểu Viện có hơi hiếu kỳ về quyết định thay đổi lộ trình của Trịnh Lan, bèn hỏi: “Sao chúng ta không ngồi xe ngựa mà đổi thành cưỡi ngựa? Từ đây đến Hàng Nam cũng không phải quá xa xôi.”

Trịnh Lan nhìn Tiểu Viện, có chút buồn bực, đáp: “Nếu tiếp tục đi xe, nàng sẽ vẫn ảm đạm không vui, chẳng bằng đổi phương tiện đi lại, tìm chút cảm giác mới mẻ, tùy ý.”

Tiểu Viện bật cười.

Kỳ thực khoảnh khắc hai người cưỡi tuấn mã vượt qua cổ xe ngựa tinh mỹ đã được chuẩn bị sẵn, những cảm xúc đè nén, bí bách, khó chịu của Tiểu Viện cũng hoàn toàn được giải phóng theo, tâm lý thoải mái hơn rất nhiều.

Chỉ cần có người đi theo hầu hạ, cho dù là thái giám, cung nữ trong vương phủ, hay ẩn vệ của Ngũ Độc Môn, nàng cũng cảm thấy bản thân như con chim hoàng anh bị vây nhốt trong lồng.

“Có lẽ, thứ nàng thực sự muốn, chính là thời gian được là người bình thường, được ở bên nhau như một đôi vợ chồng gia đình bình dân.” Trịnh Lan ngừng đầu nhìn về phía Tiểu Viện, khó khăn mở miệng.

Tiểu Viện nói đúng, những lúc chàng bỏ xuống giọng điệu mỉa mai, nửa đùa nửa thật, âm dương quái khí, chân thành, nghiêm túc nói ra tâm ý thực sự của bản thân, chàng luôn bị rơi vào trạng thái vốn từ nghèo nàn, bối rối, thiếu bình tĩnh, khó lòng nói ra miệng được.

Tiểu nhị nhanh chóng bưng các món ăn nóng hổi lên, Tiểu Viện thuận thực múc một chén canh nhỏ cho Trịnh Lan.

Trịnh Lan xich lại gần, đoạt bát canh trong tay nàng.

Tiểu Viện không hiểu liếc chàng, như đang tự hỏi, vị phu quân nhà mình không biết lại nghĩ ra ý tưởng quái lạ nào nữa đây?

“Vợ chồng bình thường... thê tử thường múc canh cho phu quân như vậy à?” Trịnh Lan hỏi.

Tiểu Viện nghĩ ngợi một chút, mới đáp: “Ta đương nhiên chưa thấy qua gia đình thường dân thế nào, nhưng thi thoảng bắt gặp những cặp phu thê ở quán cơm bình dân, đều thấy các nương tử sẽ chủ động múc canh cho phu quân nhà mình như vậy.”

Trịnh Lan lập tức đưa bát cho nàng, để ‘nương tử’ gấp đũa, múc canh giúp mình.

Còn bản thân nhả nhả cầm thìa đưa ăn thức ăn ‘nương tử’ chia sẵn.

Tiểu Viện dừng động tác, lẳng lẳng nhìn chàng.

“Nàng không đói à?” Trịnh Lan hỏi.

Tiểu Viện lắc đầu, cười nói: “Lúc trước ở vương phủ, điện hạ luôn thích nhìn ta ăn, nhưng hôm nay ta mới phát hiện ra, tư thế dùng bữa của điện hạ rất tuấn tú, dễ nhìn.

Tựa như cơm canh đều là trân bảo quý giá, phải đặt trong lòng bàn tay chậm rãi thưởng thức.”

Trịnh Lan bật cười, thuở nhỏ chàng theo các ma ma và phu tử học lễ nghi cung đình, kể cả chế độ ăn uống, dáng vẻ khi dùng bữa cũng phải tuân thủ một cách nghiêm ngặt đến mức hà khắc các quy phạm, chuẩn mực.

Ngày trước lúc ở Vương phủ Tiểu Viện cũng nhận ra, bất kể là nô tài, hay chủ tử, dù là Bách Linh, Hải Thăng hay Ngân Tuệ dù đi đứng cũng đều cực kỳ nhẹ nhàng, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Nhã gian mà Tiểu Viện và Trịnh Lan đang ngồi là tầng hai của quán rượu, từ cửa sổ phóng mắt ra ngoài có thể ngắm nhìn toàn bộ cảnh phố xá

sầm uất, náo nhiệt.

Ngoài đường lớn tiếng người huyên náo, tiếng mua bán mặc cả nhộn nhịp, hoặc lời chào hàng bằng nhiều ngôn ngữ vùng miền khác nhau của những thương lái gánh hàng rong đi dọc phố, tất cả tạo nên một bức tranh cuộc sống phong phú, náo nhiệt.

Huyện Lâm Hà vốn không giàu có, bởi vì có kênh đào, bến tàu mà thương nghiệp phát triển, bình thường dân vắng lai đến đây cũng tương đối đông đúc.

Bọn họ từ nhiều địa phương tụ tập tại đây, mua bán, trao đổi hàng hoá, ăn uống, nghỉ ngơi, tìm kiếm đối tác làm ăn, vì đa phần xuất thân là những con buôn nên cũng không để ý nhiều đến quy củ, so với kinh thành - nơi tập hợp toàn những danh gia vọng tộc, đương nhiên thô鄙, bát nháo hơn nhiều.

Hiện tại dù Trịnh Lan đang ngồi dùng cơm tại một tửu lâu bình dân, tuy tửu lâu này cũng là nơi nổi tiếng nhất nhì huyện Lâm Hà, nhưng không thể phủ nhận ở bất kỳ chỗ nào, chỉ cần chàng xuất hiện, cũng dễ dàng trở nên thu hút, bởi sự tồn tại của chàng đã là một điếu đặc biệt.

“Ái phi đang nhìn gì thế?”

“Nhìn điện hạ dùng bữa.”

“Khó coi lắm sao?” Giọng điệu chàng có vài phần trêu chọc.

“Không rất đẹp.” Tiểu Viện mỉm cười đáp.

“Tất nhiên, bản vương lúc nào cũng tuấn tú cả.” Trịnh Lan nhướn lông mày, cười đáp.

Tiểu Viện cười ngọt ngào thuận theo, sau đó lại liếc nhìn chàng một cái, bông đùa: “Thì ra điện hạ là người không biết xấu hổ là gì.”

Ăn được một lát, Tiểu Viện đang định hỏi Trịnh Lan lát nữa dựa định sẽ đi đâu, thì đã thấy bên dưới lầu một nhóm quan sai vội vàng chạy đến.

Nháy mắt phở xá òn ào náo nhiệt đột nhiên rơi vào tĩnh lặng, đám người vừa rồi còn huyền náo, chộp búa vội vàng thu dọn gánh hàng, tránh sát vào góc đường.

Đám binh sĩ đi trước mở đường, gã huyện thừa khệnh khạng đi tới, đến trước cửa tửu lâu, huyện thừa huyện Lâm Hà Phùng Hưng Tam lập tức khom lưng, uốn gối, cung kính bước vào tửu lâu, vội vàng thở hồng hộc leo lên lầu hai, thấy Trịnh Lan và Tiểu Viện lập tức cung kính quỳ xuống đất hành lễ.

“Thần - huyện thừa huyện Lâm Hà - Phùng Hưng Tam cung nghênh Trạng Vương điện hạ đại giá quang lâm.

Sĩ tốt gác thành có mắt không biết Thái Sơn, kính mong Trạng Vương điện hạ thứ tội.”

Trịnh Lan nhìn vẻ ân cần quá mức phô trương của gã huyện thừa, cau mày không đáp.

Phùng Hưng Tam quỳ trên mặt đất nhất thời có chút xấu hổ.

Ven sông huyện Lâm Hà là nút giao thông quan trọng, then chốt trong lưu thông hàng hoá, vận tải đường thủy, mặc dù diện tích nhỏ, nhưng đã quen được nghênh đón các vị có chức có quyền.

Ngày trước Tiễn Trọng Mưu vào kinh nhậm chức, cũng từng dừng chân nhiều ngày ở phủ huyện thừa huyện Lâm Hà, thậm chí lúc đó cháu trai bên nhà phu nhân của nguyên tả tướng Ngô Phạm Khâm còn dưỡng thương ở nội phủ Phùng gia một thời gian dài.

Mặc dù Tiễn đại nhân đã rơi đài, nhưng không ai không biết Trạng Vương phi hiện tại chính là nữ nhi duy nhất của Tiễn Trọng Mưu.

Sau sự kiện cung biến, Trạng Vương điện hạ - Trịnh Lan đã được hầu hết các phe phái chính trị trong triều đường coi là ứng cử viên sáng giá nhất cho ngôi vị Thái tử - trên thực tế người có thể hiệu lệnh Minh Khai quân - không cần coi cũng hiển nhiên có đủ thực lực nắm chắc vị trí trữ quân.

Nghe nói Trịnh Lan xuôi nam trở về đất phong, đám đại thần trong triều người nào kẻ ấy đều bất ngờ, nhưng rất nhanh đã lý giải được, có lẽ đây chỉ là một nước cờ của Hằng Xương Đế, giúp cho Trịnh Lan tăng thêm uy danh, thực quyền trước khi chính thức lên ngôi mà thôi.

Gã Phùng Hưng Tam ý vào việc bản thân từng quen biết Ngô Phàm Khâm và Tiễn Trọng Mưu, cả gan dám đi tìm hiểu lịch trình di chuyển tới phía nam của Trịnh Lan, nếu như đã xuôi dòng sông, đi qua huyện Lâm Hà, vậy thì vừa hay hẳn sẽ có cơ hội xum xoe, nịnh hót vị đại nhân vật này.

Nào ngờ cơ hội lại đến quá mức đột ngột, lão còn chưa kịp chuẩn bị đã nghe tin Trạng Vương điện hạ tự thúc ngựa tiến vào thành.

Sớm nghe nói tính cách Trạng Vương thất thường, quái lạ, giọng điệu nửa đùa nửa thật, âm dương quái khí hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ phong lưu, tuấn dạng bên ngoài.

Phùng Hưng Tam sớm đã có chuẩn bị tinh thần trước, vì vậy chủ động bắt chuyện với Trạng Vương phi trước, không quên tự nhận bản thân có giao tình với phụ thân của nàng ta.

“Được biết chuyến này điện hạ xuất hành cùng vương phi, thần đã vô cùng lo lắng, kính sợ.

Vương phi xuất thân danh môn khuê tú, kim chi ngọc diệp, đường từ đế độ tới Hàng Nam xóc nảy, xa xôi, thể xác và tinh thần người không tránh khỏi mệt mỏi, kiệt sức, thần đã cố ý cho hạ nhân trong nội trạch quét dọn sạch sẽ, bày trí ổn thoả, mời điện hạ và vương phi nghỉ lại hàn xá mấy đêm.”

Chưa đề cập đến hành động nịnh nọt, vuốt mông ngựa quá mức trắng trợn, phô trương của Phùng Hưng Tam, vừa nghe thấy gã huyện thừa cũng như những lão quan văn võ trong triều nghĩ rằng Trạng Vương phi chính là Tiễn Thục Viện, sắc mặt Trịnh Lan đã xám ngoét, lạnh ngắt cực kỳ khó coi.

Thay vì tức giận, cảm xúc hiện tại trong lòng Tiễn Viện giống mất mát thì đúng hơn.

Nàng đang trong tâm trạng phơi phới hân hoan vì có thể thoát được thân phận Tiễn Thục Viện, trở về làm một nữ tử dân dã bình thường, là chính bản thân nàng, không ngờ rằng rời khỏi kinh thành, đến địa phương khác, vẫn có người nghĩ nàng là danh môn khuê tú, là Tiễn đại tiểu thư.

Kỳ thực, chỉ cần ở bên cạnh Trịnh Lan một ngày, nàng mãi mãi không thể trở lại là mình, dùng cái tên của chính mình để sống cuộc sống của bản thân.

Nhất thời tất cả cảm xúc vui vẻ, thoải mái cứ thế tiêu tan.

“Đa tạ Phùng đại nhân.

Ngài đứng lên đi.” Tiễn Viện thay Trịnh Lan miễn lễ cho gã huyện thừa nịnh hót.

Mặc dù nàng cũng giống Trịnh Lan cực kỳ ghét bỏ những kẻ bợ đỡ, xu nịnh, nhưng nàng lại không có thói quen thích giày vò người khác.

Nghe lời này, Phùng Hưng Tam đang tê rần hai chân, mừng như vớ được vàng, làm bộ chuẩn bị đứng dậy, chuẩn bị chưng ra bộ mặt dương dương đắc ý.

Nào ngờ đúng lúc này Trịnh Lan ném xuống một câu lạnh thấu xương: “Quy xuống.”

Phùng Hưng Tam còn tưởng mình nghe lầm.

Lần đầu được nghe giọng nói vàng ngọc của đại quý nhân, thật là uy nghi, nghiêm nghị, đờng thờì lạnh lẽo, cao quý đến mức khiến lão ta phải rùng mình.

Lão hoảng hốt suy nghĩ lại xem bản thân có lỗi vô tình làm ra sai lầm gì chọc quý nhân không vui hay chẳng.

Quy rạp trên đất h ồi lâu, vắt óc nghĩ ngợi lão vẫn không nghĩ ra.

“Thần... không biết đã phạm phải tội gì.

Kính mong Trạm Vương điện hạ có thể chỉ điểm... thần nhất định sẽ sửa đổi...”

Trán Phùng Hưng Tam lấm tấm m ồhôi lạnh.

Đám sĩ tốt, gia đình đứng phủ phục ngoài cửa cũng có vài phần sốt ruột, không biết trong nhấ gian xảy ra chuyện gì.

Huyện thái gia hứng chí bưng bưng chạy tới đón khách quý, nhưng đã mấy khắc trôi qua vẫn không có động tĩnh, dường như chuyện có vẻ không suôn sẻ.

“Chuyến này bản vương cải trang vi hành, phụng theo thánh chỉ của bệ hạ quan sát tình hình sinh hoạt của dân chúng.

Người phô trương như thế, quấ nhiều cuộc sống, công việc thường ngày của nhân dân, còn làm đảo lộn kế hoạch, công việc dự định của bản vương, thậm chí làm bại lộ hành trình của ta và vương phi.

Giả như dẫn dụ thích khách tới, một tên quan thất phẩm cón con như người chịu trách nhiệm nổi không?”

Lời nói không giận mà uy, khí thế áp đảo, hoàn toàn doạ Phùng Hưng Tam chân tay bủn rủn, tinh thần hoảng loạn.

Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn Trịnh Lan, thoáng giật mình, dáng vẻ uy nghiêm, hiể hách, khí thế đường hoàng, đây chẳng phải chính là phong

thái của những đại quan tay nắm quyền uy, đứng trên vạn người đó sao? Thứ khí phách này nàng không gặp nhiều, nhưng lại rất quen thuộc, chính là dáng vẻ của Lý Lương Bật đại nhân và nguyên Tả tướng Tìên Trọng Mưu.

Giọng điệu, phong thái của những người này nhìn qua đâu vẫn đậm phong kinh, nhưng lại dễ dàng khiến kẻ đối diện phải run sợ, kính nể.

Tiểu Viện nhất thời không thể phân biệt rõ, đến cùng, người nam tử nàng vẫn ngày ngày ở bên, người vẫn luôn ôm giấc mộng ngao du thiên hạ, chán ghét triêu chính, lạnh nhạt với quyền mưu là thật, hay vị diện hạ thủ ân thực việc sử dụng uy quyền thao túng kẻ khác trước mặt này mới là thật..

Chương 49: Mua Thức Ăn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng, Trịnh Lan chỉ đuổi Phùng Hưng Tam đi.

Nhưng lại hỏi hẳn viện trạch có thể nghỉ lại ở Lâm Hà.

Chàng lấy lý do cải trang vi hành không thể làm nhiễu loạn dân chúng, cho nên cố ý dặn dò Phùng Hưng Tam sắp xếp một viện bình dân, sạch sẽ nhất có thể.

Nếu để chàng cảm thấy hẳn cố ý xu nịnh, sẽ lập tức trị hẳn tội tham ô, đút lót.

Thời điểm Phùng Hưng Tam đi ra, không quên ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Viện một cái, ban đầu hẳn vốn định lấy Tiễn đại nhân làm lý do bắt chuyện, thể hiện sự quan tâm, lo lắng tới vương phi, từ đó tạo quan hệ với nàng ta.

Ai ngờ lại thành ra kết quả như hiện tại.

Trạm Vương điện hạ này quả thực tính khí thất thường, khó hiểu khó chiểu, cổ quái lạnh nhạt như trong lời đồn.

Nhưng nói sao đi nữa, có thể an toàn bước chân ra khỏi tử lâu đã là kết quả không tệ.

Phùng Hưng Tam ôm ngực nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Trước khi về phủ, lão cố ý dặn dò quản gia đưa vương gia vương phi đến một viện của thầy giáo hẳn mới mua.

Viện này khá giản dị, mộc mạc, nhìn cũng đoán được là của một gia đình khá giả trung lưu, khu viện thoáng mát, vuông vức, phía bắc là chính phòng, hai bên cạnh là phòng ngủ, phía đông còn có một gian bếp nhỏ.

Phùng Hưng Tam cho gia nhân chuẩn bị sẵn chăn đệm sạch sẽ, vài bộ quần áo mới, còn sắp xếp thêm hai nha hoàn hầu hạ hai vị chủ tử.

Trịnh Lan nhìn tâm trạng phu nhân, tinh tế đuổi nốt hai nha hoàn trở lại phủ huyện thừa.

Bên cạnh phòng phía đông còn có một gian phòng, bên trong đặt một chiếc giường gỗ, nhìn cũng coi như độc đáo, nhưng cùng lắm cũng chỉ là gia sản của một phú hộ bình thường, đừng nói tới hoàng cung, mấy thứ đồ đạc này đến cả so với nhà Nha Nội Huyện Thừa còn chẳng bằng.

“Đây vốn là căn nhà sư phụ thân mua cho tiểu thiếp.

Bởi vì chủ mẫu không cho phép, cho nên đành sắp xếp cho ngoại thất ở bên ngoài.” Phùng Hưng Tam cẩn thận trả lời từng câu Trịnh Lan hỏi, từng câu từng chữ đều cân nhắc trước sau, chậm rãi trả lời, không dám có nửa từ sơ hở.

Cũng may vị quý nhân này mặc dù không thích huyện thái gia, nhưng cũng chẳng hề làm khó nha hoàn, gia đình.

Tiểu Viện thấy nơi này khá hợp ý.

Viện này bình thường mộc mạc, vừa hay khiến tâm trạng nàng thoải mái, buông lỏng hơn.

Trịnh Lan tìm lý do hợp lý đuổi gia đình, nha hoàn Phùng Hưng Tam phái tới hầu hạ hai người đi, thông thả ngồi xuống bên cạnh Tiểu Viện, liếc mắt quan sát căn viện nhỏ không thể mộc mạc hơn trước mặt.

“Ra nàng thích nơi ở kiểu này.

Biết ngay từ đầu có phải đơn giản hơn không.”

“Đa tạ điện hạ.

Ta rất thích chốn này.”

Tiểu Viện chậm rãi bước vào nhà bếp, nhìn thấy bếp lò mới tinh, cùng dụng cụ, nồi niêu, và đầy đủ gia vị.

Có thể thấy được vị sư phụ kia chắc chắn muốn chuyển tới đây ở cùng ngoại thất lâu đài.

Tiểu Viện rất ưng ý nơi đây, không nhuốm bụi trần, lại mộc mạc, giản dị.

Dù không so được với Trạm Vương phủ rộng lớn, bề thế, hoàng cung sơn son thiếp vàng, nhưng nơi này khiến nàng cảm thấy một sự an yên, bình dị khó nói thành lời.

Nhìn nụ cười ngọt ngào trên môi nàng, Trịnh Lan bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu như sớm đoán được nàng thích được sống cuộc đời giản đơn như vậy, chàng sao phải khổ cực bàn điếu kiện với Hằng Xương Đế, để rồi ngàn dặm xa xôi tới tận Hàng Nam làm gì.

Giờ phút này, Trịnh Lan đột nhiên nhận ra, Tiểu Viện của chàng đúng là một cô nương không hiểu được cách biểu đạt nhu cầu của mình tới người khác.

Lòng chàng thoáng nhói lên.

Nàng từ nhỏ đã không có người thân để dựa dẫm, đòi hỏi.

Chẳng có ai tình nguyện thoả mãn những tâm nguyện dù là nhỏ bé nhất của nàng, thời gian cứ thế trôi qua, cho đến một ngày ngay cả những nhu cầu đơn giản, những ước mong bình dị nhất mà bản thân muốn nàng cũng chẳng hề hay biết, chẳng thể lý giải.

Nhìn mặt trời đang ngả dần về phía tây, Tiểu Viện xách một giỏ trúc từ trong bếp ra, kéo tay Trịnh Lan, cười nói: “Đã lâu rồi chưa được đi tản bộ, ngắm phố phường, điện hạ, người cùng ta đi mua thức ăn đi.”

Trịnh Lan mặc dù ở kinh thành thi thoảng cũng mặc thường phục, đi ngắm cảnh, dạo chơi phố thị, nhưng chưa từng ra chợ mua thức ăn, nhìn biểu cảm thoải mái tự nhiên khi nắm tay mình của Tiểu Viện, chàng thoáng kinh ngạc, sau đó như thể ma xui quỷ khiến, không hề suy nghĩ, đáp: “Được.”

Từ viện đi ra đường cái không xa chính là một khu chợ nhỏ bày bán vô số rau củ quả tươi và các loại thực phẩm thiết yếu khác.

Tiểu Viện ngẩng đầu xôm xuống, thành thực lựa chọn, mặc cả.

Khí thế phô trương, chi li, tỉ mỉ, không khác gì những vị phụ nhân bình thường.

“Cũng sắp tối rồi, thôi để lại cho ta chỗ này đi.” Tiểu Viện hùng hổ mặc cả với người người bán hàng, thăm thăm kia cũng chẳng vừa, hai tay chống hông cò kè lại: “Cô nương, cô sao có thể keo kiệt như vậy.

Nhìn cách ăn mặc chắc cũng là gia đình khá giả, còn so đo từng đồng từng cắc với đám con buôn nghèo rớt mùng tơi như chúng ta? Thật sự không thể giảm được nữa đâu.”

“Dù ta có mặc váy gấm, quần lụa cũng là nhờ tích từng hào, từng đồng mà ra.

Ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải sống cần kiệm, không thì sao gây dựng được giang sơn xã tắc như ngày nay.

Thăm đúng là không chịu nói lý, đúng không tướng công?” Tiểu Viện giương mắt ra hiệu cho Trịnh Lan.

“Nương tử nói đúng lắm.”

Trịnh Lan không nhịn được bật cười, không ngờ Tiểu Viện nhà mình còn có mặt chợ búa, ngoa ngoắt như vậy, trừ việc đẹp như tiên nữ ra, thì chẳng có vẻ gì khác với một nữ tử đã có gia đình bình thường.

Hơn nữa lúc này đây, nàng hoạt bát, thoải mái hơn hẳn khi bị giam cùm trong lều son gác tía.

Tựa cá gặp nước vui vẻ, đầy sức sống.

Hưởng thụ quá trình mặc cả với người ta, Tiểu Viện mãn nguyện ôm một giỏ rau đầy trở về.

Nhìn giỏ rau xanh tươi mơn mớn, nàng lại nhớ tới nửa năm trước, nàng cũng thường xuyên xuống thuyền, vào chợ mua nguyên liệu tươi sống nấu nướng, lo cơm nước cho mẹ con Kim bà bà.

Khi đó nàng chưa từng nghĩ rằng công việc tưởng chừng đơn giản, vất vả này lại trở thành niềm vui xa xỉ về sau đến vậy.

Trịnh Lan rút một thỏi bạc trắng từ trong hũ bao, ném cho chủ hàng rau.

Nửa đời kiếm sống bằng gánh hàng rau, lần đầu tiên bà chủ gánh hàng thấy một thỏi bạc chất lượng tốt như thế, lập tức có chút hoảng hốt.

“Lang quân... cái này... ta không có đủ tiền thối trả lại ngài.”

“Không cần.”

Chỗ còn thừa là tiền thưởng.” Mấy gánh hàng rong xung quanh thấy thế, người nào người đó mắt chữ A mồm chữ O, thi nhau kính hô.

Dưới bóng hoàng hôn đỏ rực, một đôi bích nhân nhẵn nhẽ đi tới khu chợ này, còn làm ra mấy hành động kỳ quặc không ai lý giải nổi, trong lòng người dân phố chợ cũng lờ mờ đoán ra hai người kia chính là phu phụ quý nhân hoàng thân quốc thích trong lời đồn đại nổ ra từ sáng tại Lâm hà.

Ban đầu nhóm con buôn thấy vị lang quân kia ra tay hào phóng định tiến lên chào hàng, không muốn mất cơ hội kiếm lời, nhưng khi đoán ra được thân phận cao quý của cặp phu thê kia, thì lập tức kính sợ, không dám đi tới.

Vị thăm thăm bán rau được Trịnh Lan thưởng bạc lúc này cũng rơi vào bối rối, hoảng hốt.

Thỏi bạc trong tay chẳng khác nào củ khoai lang nóng bỏng.

Nếu quả thực là bạc của hoàng tử, một ả đàn bà buôn bán nhỏ lẻ như bà ta sao dám nhận, lại tiến lên muốn trả lại, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Trịnh Lan dọa sợ, đành hậm hực cúi đầu.

Tiểu Viện cảm nhận được sự thay đổi của không khí chung quanh, thẩn thờ dài trong lòng, ở cạnh Trịnh Lan nàng muốn trở thành một người bình thường cũng khó.

Nhưng có thể được như hiện tại đã là việc không dễ dàng, nàng tạm thời coi như không nhìn thấy, chỉ muốn tận hưởng cảm giác tự do tự tại của cuộc sống dân dã thêm chút nữa.

Tiểu Viện nhìn Trịnh Lan nói: “Hôm nay ta mua được kha khá nấm hương tươi.

Trong kinh điện hạ đã quen ăn các món sơn hào hải vị, mấy món dân dã từ nấm hương có lẽ ít khi được nếm thử.

Hôm nay ta sẽ nấu canh nấm hương cho chàng nếm thử.”

Một Tiểu Viện hoạt bát, năng nổ như thế này, vui vẻ thoải mái, so với Tiểu Viện dặt lên mình bộ cung trang nặng nề, quy củ, luôn nơm nớp lo lắng, sợ hãi, cẩn thận từng lời nói cử chỉ, càng có sức sống hơn, chân thực hơn.

Khoé miệng Trịnh Lan không tự giác nâng lên.

Chàng nhìn nàng đến xuất thần, cảm thấy giờ khắc này, tất thấy những phần hoa đô hội, những thứ đẹp đẽ tinh mỹ nhất thế gian, cũng chẳng bằng ánh mắt trong veo, và nụ cười rạng rỡ phỉ ráng hững hờ của giai nhân trước mặt..

Chương 50: Điều Tra

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiểu Viện thay bộ xiêm y huyện thừa đại nhân cho nha hoàn đưa tới, mặc dù cũng được may từ vải vóc thượng hạng, nhưng so với y phục hằng ngày sử dụng tại vương phủ thì kém hơn nhiều.

Tiểu Viện lấy tạp dề trong bếp mặt lên, chỉ thoáng chốc đã nhóm xong lửa bếp lò.

Trịnh Lan đứng tựa cửa phòng bếp, nhìn Tiểu Viện thoãn thoắt dọn dẹp, nơi nào nàng chạm qua đâu gọn gàng, chỉnh tề quy củ, sạch sẽ.

Nhìn dáng vẻ cặm cụi nấu nướng, trên trán còn phủ một lớp mồ hôi mỏng của giai nhân, chàng thẫn cảm thấy thế sự vô lường.

Từ trước tới nay chàng chưa từng nghĩ đến một ngày nữ tử mình thích sẽ đích thân xuống bếp nấu cơm, hơn nữa còn có thể thuần thực nhóm lửa như vậy.

Nhưng nàng dường như cực kỳ vui vẻ, hạnh phúc, cho dù phải tự xách nước từ giếng nước trong viện vào bếp cũng không làm phai nhạt nụ cười niềm nở trên môi.

Lúc này chàng mới nhận ra đôi tay mảnh khảnh kia thực ra rất có lực, cắt từng khối thịt miếng nào ra miếng đó, mạnh mẽ dứt khoát.

Nước giếng mát lạnh đổ vào trong nồi sắt, đã nóng, Tiểu Viện chọn những lọn rau xanh ngắt, tươi non đã được nhặt rửa kỹ càng thả vào bên trong.

Động tác nhanh lẹ, tháo vát, chỉnh tề đâu ra đó tựa như một tướng quân đang điểm binh khiển tướng trước giờ ra trận.

Nàng cũng chẳng hề khiếm tốn khoe khoang trù nghệ của mình với Trịnh Lan.

“Ta đã từng nướng vịt trên bếp củi.

Các cô nướng trong viện ngày trước rất hay cho ta những món đồ quý giá, bởi vì yêu thích món ăn ta làm.” Tiểu Viện ngọt ngào nở nụ cười, nói đến đây, dường như nhớ ra đi đâu gì đó không vui, nụ cười trên môi nàng tắt ngấm.

“Viện” mà nàng nhắc đến đương nhiên là khu kỹ viện nàng từng sống.

Trịnh Lan coi như không nghe thấy, bước lại gần dịu dàng nói: “Tự tin như thế, vậy mà đến hôm nay mới đích thân xuống bếp nấu cho ta một lần.

Hôm nay là lần đầu tiên, cho dù thế nào cũng phải làm thật ngon vào.”

Một dòng nước ấm lạnh lẽo chảy qua tim Tiểu Viện, nàng mỉm cười gật đầu đáp: “Cảm ơn chàng.”

Theo lẽ thường người cảm ơn phải là kẻ được hưởng thành quả, nhưng giờ phút này, Tiểu Viện cảm thấy lời cảm tạ mình vừa nói ra, là cảm xúc chân thực xuất phát vô cùng trong sáng, thẳng thắn từ tim nàng.

Cảm ơn vì cái gì?

Cảm ơn chàng không hỏi, cũng chẳng để ý đến quá khứ của ta.

Cảm ơn chàng giờ phút này chẳng nói nhiều lời, chỉ quan tâm đến món ăn ta đang làm vì chàng.

Đó chính là sự an ủi lớn nhất, tinh tế nhất, đúng lúc nhất hiện tại.

Những lời này, dù Tiểu Viện không nói ra miệng, tin rằng người nam tử đối diện đều hiểu hết.

“Từ nay về sau, làm những việc này, chỉ vì nàng thích, nàng muốn làm, chứ không phải vì mưu sinh, vì miếng cơm manh áo nữa.

Hơn nữa bản vương có một yêu cầu với nàng.” Trịnh Lan đặt tay lên vai Tiểu Viện, ánh mắt nghiêm nghị, còn có đôi phần tức giận: “Về sau, chỉ được nấu cho mình ta thôi.

Người khác dù là nam hay nữ đều không được.”

Trịnh Lan bổ sung thêm một câu: “Trừ phi tương lai chúng ta...”

Tiểu Viện đặt ngón trỏ lên môi chàng, cố ý ngắt lời Trịnh Lan, nàng biết chàng muốn nói gì, đại khái là chuyện nói ra chắc chắn khiến nàng thẹn thùng.

Trịnh Lan xấu xa bật cười một tiếng, hai má Tiểu Viện ửng hồng ngượng ngùng cúi xuống tiếp tục nấu nướng.

Khoảnh khắc Trịnh Lan nhìn nàng mỉm cười, tất cả những lo lắng, sầu muộn từ lúc bắt đầu lên đường toàn bộ tan thành mây khói.

Từ nhỏ, nàng đã tỏ tường cách lấy lòng người khác, cũng vì vậy mà những tâm tư, nguyện vọng, nhu cầu dù là nhỏ nhất của bản thân đều không dám nói ra miệng, thậm chí còn không thể tự nhận ra.

Từ ngày ở bên người nam tử này, luôn có một người lặng lẽ quan tâm suy nghĩ của nàng, tâm trạng của nàng, giờ giờ khắc khắc tự nguyện bảo vệ nàng, che chở nàng, cho dù dòng dõi hiển quý, thân ở nơi chí cao vô thượng, khó người bì kịp, vậy mà lại ưng thuận lời hứa chỉ hai người một đời một kiếp.

Ở bên nhau càng lâu, Tiểu Viện càng hiểu được tại sao nhiều năm như vậy, Lý Tú Dung vẫn lưu luyến không quên được Trịnh Lan.

Ngoài miệng chàng chẳng bao giờ nói được nửa câu đứng đắn, nhưng lại mang trong mình một nội tâm kiên định, sạch sẽ hơn bất kỳ ai.

Bưng đũa lên bàn xong xuôi, Tiểu Viện trừng mắt nạt Trịnh Lan: “Chàng thất thốn gì thế? Mau đi múc cháo đi.”

Trịnh Lan có chút bất ngờ, từ khi sinh ra chàng nào đã từng phải động tay vào những chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn hậm hực tuân lệnh nương tử.

Nhưng một người chưa từng bước vào phòng bếp như chàng, đương nhiên việc đơn giản như cầm thìa gỗ múc cơm cũng không rõ, cầm chiếc thìa trong tay chẳng khác nào tư thế cầm kiếm, lóng ngóng hồi lâu vẫn không xong ‘nhiệm vụ’.

“Xem ra, điện hạ thật sự không thể làm một người chững bình thường được rồi.” Tiểu Viện mỉm cười chàng một câu, giọng điệu thiếu đôn y như thái độ của Trịnh Lan ngày đầu gặp nàng.

Tiểu Viện bước tới, đoạt thìa gỗ trong tay chàng, nhanh nhẹn xắn tay áo, để lộ ra làn da trắng nõn, mịn màng, cổ tay nhẹ nhàng xoay chuyển, rất nhanh hai chén cháo nóng hồi hồi đã được múc ra.

Nàng như thể có kỹ xảo đặc biệt không hề bị ảnh hưởng bởi cái bát nóng hồi, bốn ngón tay vững chãi bưng hai bát cháo bước nhanh ra chiếc bàn nhỏ đặt giữa sân.

Từ ven sông huyện Lâm Hà chỉ còn một quãng đường ngắn là tới Hàng Nam.

Dù đế đô đã bước vào mùa đông khắc nghiệt, nhưng thời tiết huyện Lâm Hà vẫn mát mẻ, dễ chịu có thể ngồi bên ngoài sân dùng bữa.

Lúc này Tiểu Viện mới có thì giờ thanh nhàn ngắm nhìn hai gốc ngân hạnh trong viện.

Nha hoàn của phủ huyện thừa Phùng Hưng Tam quét tước căn viện cực kỳ sạch sẽ, chu đáo, trong sân không một chiếc lá rụng.

Cũng vì vậy Tiểu Viện không để ý đến loại cây tròng trong viện.

Ban đêm gió heo may nhẹ nhàng, lá vàng theo làn gió rì rào lác đác rụng xuống, cảnh tượng bình thường vốn chắc có gì lạ lắm, nhưng giờ phút này

phải chẳng lòng người ngấm có tình mà chỉ một chiếc lá rơi cũng cảm thấy đẹp đẽ, uyển chuyển đến lạ lùng.

Trịnh Lan ng ỡ xuống, Tiểu Viện gấp thức ăn vào chén của chàng, đồng thời đưa một đôi đũa tới.

Quả nhiên tay nghề nấu nướng của Tiểu Viện vô cùng tốt, mặc dù nguyên liệu nấu ăn đơn giản, thậm chí có chút thiếu thốn, chỉ có vài loại rau dưa dân dã, nhưng nhờ sự phối hợp tài tình của đầu bếp, mà cả bàn đầy đủ các món mặn, nhạt, canh.

Trịnh Lan không quá mặn mà với việc ăn uống, nhưng không thể không công nhận phong vị món ăn Tiểu Viện làm có chút đặc biệt ngon miệng so với các món chàng vẫn thường dùng.

“Ở trên thuy ền hoa, ven sông, nàng vẫn luôn nấu nướng cho người kia sao?” Giọng điệu chàng có vài phần ghen tuông.

Tiểu Viện khựng lại, mất một lúc mới biết “người kia” chàng ám chỉ là Kim Tam.

Nàng thoải mái gật đầu, sau đó như thể không muốn bình dấm nhà mình suy nghĩ lung tung, nên cố tình bổ sung thêm lời giải thích: “Lúc ấy ta luôn lo lắng Kim bà bà nhấn tâm bán ta đi, bởi vậy luôn tỉ mỉ lấy lòng hai người họ.”

“Lẽ ra nàng nên để ta giết hẳn.” Giọng điệu chàng bình tĩnh, Tiểu Viện lại thoáng rùng mình, nàng chưa được tận mắt thấy chàng thả Kim Tam đi, chuyện này vẫn luôn là nút thắt trong lòng nàng.

“Điện hạ... Điện hạ thật sự đã thả Tam ca đi rồi, đúng không?” Một thoáng nghi ngờ nổi lên, ch ần chờ vài giây cuối cùng Tiểu Viện vẫn nói ra.

“Nàng không tin ta?” Trịnh Lan buông bát canh trong tay xuống, sắc mặt lạnh đi.

Tiểu Viện cũng đặt chén dũa xuống bàn, cúi đầu hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh mới ngẩng đầu lên, dịu dàng mỉm cười: “Điện hạ, sao chàng lại dễ nổi nóng đến vậy chứ.”

Trịnh Lan đứng dậy kéo nàng lại gần mình, ngón trỏ và ngón cái nắm lấy cằm Tiểu Viện, buộc nàng mặt đối mặt với mình.

Chàng muốn nhìn ra vẻ tức giận, sự không vui ẩn giấu sau đôi mắt kia, nhưng Tiểu Viện vẫn vậy thái độ bình tĩnh, mặt mày ôn hoà, mặc kệ chàng nổi cơn tính khí thất thường.

“Tại sao, nàng học đâu ra cách biểu lộ cảm xúc như thế?”

Tiểu Viện cặm lấy tay chàng, hơi run lên.

“Nếu như điện hạ giống chúng ta, khổ sở lớn lên trong tay đám buôn người, bơ vơ, cô cút, không nơi nương tựa, quen sống trong nhẫn nhục, chịu đựng, người sẽ hiểu, biểu đạt cảm xúc là một việc vừa nguy hiểm vừa không cần thiết.”

Tiểu Viện bình thản nói ra, sau đó chậm rãi đi thu dọn bát đĩa, giả bộ như chẳng có gì phát sinh.

“Canh ta còn chưa uống xong.” Trịnh Lan có chút khó chịu, nhưng phần nhiều là vì chàng cảm thấy đau lòng.

Nàng có thể dễ dàng khuấy động lòng chàng, còn chàng, thực tế, đã không có biện pháp nào với nàng nữa rồi.

“Ta đi hâm nóng lại canh.” Chốc lát sau Tiểu Viện từ phòng bếp đi ra, còn bưng một bát canh nóng hổi đưa cho Trịnh Lan.

Nhưng Trịnh Lan đã không còn tâm tình thưởng thức nữa.

Chàng vốn tức giận vì Tiểu Viện không tin mình, tiếp theo cảm thấy khó hiểu trước hành động lấy ơn báo oán nàng dành cho mẹ con Kim Tam.

Thời điểm tiếp nhận chén canh Tiểu Viện đưa, chàng chỉ thấy mệt mỏi.

“Ta không có ý niệm gì với Kim Tam cả, chỉ là từ bé đến lớn gặp quá nhiều kẻ táng tận lương tâm, cho nên những hành động Kim Tam dành cho ta cũng xem như khá tốt.

Trong lòng khó tránh khỏi muốn báo đáp ân tình này.

Đây vốn là tình cảm đơn thuần giữa người với người.

Tam ca chưa từng tổn thương ta, ta sao có thể đang tâm nhìn huynh ấy mất mạng.”

Trịnh Lan lẳng lặng lắng nghe, như thể chờ Tiểu Viện nói thêm.

Không hiểu vì lý do gì, chàng cảm thấy chỉ cần Tiểu Viện nói nhiều hơn một chút, cho dù chẳng phải kinh văn phù chú gì, cũng khiến lòng chàng bình lặng hơn.

“Điện hạ đã thả người đi, vậy sau này không cần nhắc đến người này nữa.

Ta và Kim Tam thanh bạch, không có nửa đi đâu uẩn khúc, mập mờ.

Điện hạ cũng không phải không biết, hà cớ gì phải ghen tuông lung tung, khiến bản thân hẹp hòi đi.” Tiểu Viện thấy Trịnh Lan không uống canh, bèn bưng một ấm trà lạnh ra, Trịnh Lan nhấp một ngụm trà, tâm tình cũng trở nên bình tĩnh.

“Chúng ta cũng không thể cứ ở lại nơi này mãi.

Điện hạ có tâm đồ dành ta vui vẻ, ta ghi nhận, cũng cảm thấy đã đủ thoải mái rồi.” Dù nói lời cảm tạ, nhưng giọng điệu nàng lại lạnh nhạt, hờ hững: “Điện hạ muốn nhìn thấy ta tức giận e rằng không dễ, ta cũng chưa từng gặp ai thích nhìn người khác nổi giận.”

Trên mặt nàng hiện rõ hai chữ “hồn nhiên”, chút khó chịu cuối cùng còn đọng lại trong lòng chàng cũng vì vậy mà biến mất.

“Ngày mai xuất phát.”

Một đêm này, chàng ôm Tiểu Viện trong lòng, nằm trên chiếc giường rất thoải mái, tại một căn nhà mộc mạc, đơn sơ vậy mà có thể ngủ một giấc ngủ sâu hiếm có.

“Điện hạ, chặt quá, buông ra chút.” Tiểu Viện cau mày, khẽ đẩy tay Trịnh Lan.

Nhưng nhận lại được là cái ôm chặt hơn.

“Điện hạ đúng là vô lại.” Tiểu Viện thở dài, nằm trong lòng chàng, tìm một tư thế thoải mái nhất ngủ thiếp đi.

Nghe nhịp thở đều đều của nàng, Trịnh Lan cảm nhận được sự yên tâm đã lâu không được nếm trải, chàng thầm nghĩ, cả đời này nhất định phải cả ngày lẫn đêm ôm nàng trong lòng tay.

Nửa đêm, Trịnh Lan ng ỡ dậy, đi vào trong sân.

Bóng tối đen kịt bủa vây nội viện, Dơi vô thanh vô thức xuất hiện, quỳ trên mặt đất: “Chủ thượng.

Việc người nhả nhủ, thuộc hạ đã lệnh cho Bộ Cạp đi thăm dò, nhưng chỉ thu thập được chút thông tin mà thôi.

”

Dơi dâng lên một cuốn sổ gấp, bên trong chữ viết dày di dít.

Trịnh Lan mở ra đọc lướt qua số manh mối thuộc hạ thu thập được.

Dơi giải thích: “Mặc dù việc này không khó kiểm chứng.

Nhưng vì thời gian đã tương đối lâu cho nên không ít người tại thế đã mất liên lạc, muốn tra được thông tin chính xác vẫn cần thêm thời gian.”

Trịnh Lan gật gù đầu nói: “Tiếp tục tra, cho đến khi tìm ra manh mối chắc chắn mới thôi.”

Dơi tuân lệnh, sau đó lấy từ trong vạt áo ra một bình thuốc nhỏ, đưa cho Trịnh Lan: “Đây là thuốc chủ thượng lệnh cho Cỗ chế.”

Đây là thuốc gì, Dơi không rõ, chỉ biết trước khi Trịnh Lan rời đế đô đã ra chỉ thị lệnh Cỗ nghiên cứu chế thành, cho đến gần đây mới xem như hoàn thiện.

Kỳ thực trong lòng Dơi có mấy phần kinh ngạc, vì sao điện hạ không đưa vương phi tới căn biệt viện nguy nga bọn họ đã chuẩn bị từ trước, lại muốn qua đêm ở một nơi dân dã tâm thường thế này.

Vì vậy nhện không được hỏi: “Chủ thượng muốn ở lại ven sông huyện Lâm Hà ít lâu sao ạ? Khi nào bắt đầu tái xuất phát người dự định đi đường bộ hay vẫn đi đường thủy?”

Trịnh Lan nhìn bầu trời sao lấp lánh tinh hà trên cao, đã là cuối thu, sao trời lấp lánh, Lâm Hà dù ảm áp hơn kinh thành, nhưng tiết trời cũng đã có dấu hiệu sang đông.

Tiểu Viện nhà chàng không thích đi đường thủy, đặc biệt con đường dọc kênh đào, nó khiến nàng nhớ đến quá khứ gian truân, khổ ải trước kia.

Nghĩ vậy chàng nói với Dơi: “Ngày mai chuẩn bị xe ngựa.”

“Tuân lệnh.”

Chương 51: Lâm Viên

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, xe ngựa đã từ cổng khu viện nhỏ chuẩn bị rời đi.

Trịnh Lan nắm tay Tiểu Viện, dìu nàng lên xe ngựa, còn chàng ng ồi ở vị trí xa phu.

Khoảnh khắc leo lên xe, trong thoáng chốc Tiểu Viện đột nhiên quay đầu, lưu luyến nhìn cây ngân hạnh vàng (1) óng ả, tất thấy đầu bị Trịnh Lan tinh tế nhận ra.

“Nếu nàng thích, khi đến phủ đệ Hàng Nam, chúng ta có thể tr ồng đủ loại ngân hạnh khác nhau.”

Hàng Nam khí hậu ấm áp, là môi trường thuận lợi để ngân hạnh phát triển, thân cây cũng cao lớn, tươi tốt hơn.

Nhưng Tiểu Viện biết thứ nàng quyến luyến không phải chỉ đơn thuần là gốc ngân hạnh này, giây phút vó ngựa đạp đất lao vút đi, nàng vĩnh viễn cáo biệt cuộc sống bình dị không vương khói lửa nhân gian ng ắn ngủi trong căn viện nhỏ, chỉ cần còn ở bên Trịnh Lan một ngày, nàng mãi mãi là Trâm Vương phi.

Đã từng nghĩ rằng, chỉ cần rời khỏi kinh sư có thể có được sự tự do tự tại, chỉ cần Hằng Xương Đế công nhận mình, cái thân phận thật sự, con người chân chính của vị vương phi giả danh này nàng sẽ có được sự tôn trọng, nhưng không... tất cả chỉ là mong muốn đơn phương của riêng nàng.

Duy chỉ có ước nguyện được trọn đời trọn kiếp bên người thương... mong rằng có thể thành toàn.

Xe ngựa có một ô cửa sổ nhỏ, Tiểu Viện mở ra, lẳng lặng ngắm nhìn phố xá sầm uất, náo nhiệt bên ngoài.

Có lẽ do duyên số, xe ngựa vừa hay đi qua tiệm bánh bao mà trước kia Kim bà bà đã chuốc thuốc nàng.

Nháy mắt nàng cảm thấy thẳng thốt, một bóng dáng quen thuộc lướt qua.

Nàng vội vàng mở to đôi mắt xác nhận, nhưng đường phố nhộn nhịp người qua lại che khuất tầm mắt nàng, đến khi nhìn lại bên cạnh thân ảnh quen thuộc kia, dường như còn có thêm một nữ tử, hai người đang trò chuyện.

Xe ngựa tăng tốc, đi thẳng về phía cổng thành.

Tiểu Viện rũ mắt, cảm thấy có lẽ trong nhất thời mình hoa mắt chạng? Không thể nào là Kim Tam, dựa theo tính tình hướng nội của huynh ấy, chỉ cần mặt đối mặt với cô nương cũng đủ đỏ mặt, sao có thể ng ẩ cùng một bàn với một cô nương trẻ đẹp cùng ăn bánh bao, trò chuyện được.

Nàng th ầm cười bản thân, có lẽ đêm suy nghĩ nhiều, sáng đâm ra ảo giác.

Vì Trịnh Lan ng ẩ bên ngoài đi ều khiển xe ngựa nên không hề hay biết tất cả biến hoá cảm xúc trong thoáng chốc kia của Tiểu Viện.

Sau một chặng đường dài xóc nảy, cuối cùng hai người đã tới được thủ phủ Hàng Nam.

Tiểu Viện nhìn ra ngoài cửa sổ, những con đường lát đá xanh (2) rộng rãi, sạch sẽ.

Thời điểm Tiểu Viện bước vào căn viện mà tuần phủ Hàng Nam chuẩn bị sẵn để tiếp đón Trạm Vương điện hạ mới lý giải được Hàng Nam giàu có, trù phú nhường nào.

Mặc dù thuở nhỏ nàng lớn lên tại Hàng Nam, cũng nhìn thấy qua không ít Tân lâu Sở quán xa hoa, và quần áo gấm vóc, lụa là đắt đỏ, quý giá, nhưng đến cùng nàng chỉ là kẻ tối ngày quanh quẩn trong phòng, tất bật kiếm sống trong căn bếp chật hẹp, hoặc bị giam nhốt trong tiểu viện của đám buôn “ngựa gầy” không ra đến ngoài cửa, cho nên đương nhiên không thể hiểu tường tận cái gọi là “ngựa xe như nước, giai nhân như lý, phú quý ôn hương” của vùng đất Hàng Nam giàu có, phần hoa bậc nhất Đại Trịnh.

Phủ đệ này so với phủ Trạm Vương ở kinh thành thậm chí còn sang trọng, rộng rãi hơn, mặc dù về diện tích không thể sánh bằng, nhưng về sự tinh mỹ, hoa lệ thì không hề kém.

Cho dù là giả sơn, hay nền đá xanh được khéo léo ghép thành những chữ [Nhân] đều tinh xảo đến hoàn hảo, mà chỉ những nghệ nhân đất Hàng Nam giàu có mới tạo ra được.

Mạnh Khải Lễ - Tuần phủ thay thế Tiễn Trọng Mưu cai quản Hàng Nam đương nhiên biết địa vị lấy lòng, cũng như tầm ảnh hưởng trong triều đường và tầm quan trọng trong hiện tại của Trạm Vương - Trịnh Lan trong lòng Hằng Xương Đế.

Đảng Thái tử sụp đổ, kéo theo đám quyền thần Hàng Nam bọn họ cũng thăng thốt, lòng nơm nớp lo sợ, bất an, thế nên chỉ hận không thể viết lên mặt hai chữ ân cần với Trạm Vương điện hạ.

“Khởi bẩm điện hạ, viện này tên gọi Nhị Phân viện, nguyên do được đặt như vậy, do mỗi khi ánh trăng chiếu rọi, cả khu viện ngập tràn ánh sáng.

Viện này đến nay đã có lịch sử 300 năm, Thái tông hoàng đế mỗi khi tuần du Hàng Nam đều nghỉ ngơi tại đây.

Mỗi khóm hoa, ngọn cỏ nơi đây đều thi vị, tinh mỹ, tình ý dạt dào, có rất nhiều cảnh được bài trí khéo léo, nên thơ, bên cạnh đó còn gắn với các

giai thoại lịch sử.

Lâm viên này có thể coi là bảo vật của đất Hàng Nam.”

“Khu lâm viên này trước đó là của ai?” Trịnh Lan nhìn đình đài lầu các nguy nga, tinh ảo, hờ hững hỏi.

Mạnh Khải Lễ cũng đoán được sẽ bị hỏi vấn đề này nên đã cẩn thận chuẩn bị trước câu trả lời: “Hồi điện hạ, Nhị Phân viên từ tiền triều đã được dùng làm nơi nghỉ ngơi chính thức của hoàng thất, là tài sản thuộc quyền quản lý sử dụng của triều đình.

Trước đây nó được sử dụng làm phủ của tội thần Tiền Trọng Mưu.”

Mạnh Khải Lễ liếc nhìn Tiêu Viện - thế thân “Tiền Thục Viện” bên cạnh Trịnh Lan, chờ đợi ánh mắt cảm kích của nàng ta, dù sao chỗ này cũng là đình viện nơi Tiền Thục Viện lớn lên, hiện tại lại trở thành Trạm Vương phủ.

Mạnh Khải Lễ cố ý vật trao về chủ cũ nhằm lấy lòng Trạm Vương phi.

Tiêu Viện nhìn ánh mắt đầy chờ mong của Mạnh Khải Nghĩa, lòng đột nhiên hụt hẫng, trống rỗng.

Dù trong toàn bộ hành trình, Trịnh Lan đã thể hiện rõ quan điểm ‘cải trang vi hành’, đồng thời giữ bí mật lộ trình di chuyển, nhưng vẫn có không ít quan sai mua chuộc thông tin, lén lút tiếp cận hồi lộ chàng.

Mà đại đa số họ đều có chung một xu hướng hành động, đó là tìm cách tiếp cận, lấy lòng Trạm Vương phi.

Tiền phủ rớt đài, thương nhân, sĩ tộc và thế lực thao túng chính trị Hàng Nam đều có chút sốt sắng, Tiền Trọng Mưu hiện tại còn đang là trọng phạm bị triều đình truy nã, nhưng nữ nhi duy nhất của hắn “Tiền Thục Viện” lại đang là người gần gũi nhất với vị quý nhân tiếng tăm lẫy lừng, quyền uy dưới một người, trên vạn người.

Tất cả bọn họ đều không khỏi vắt óc nghĩ cách phấn đấu leo lên tiếp tục duy trì quyền thế và vinh hoa phú quý.

Lòng Tiểu Viện nhói đau.

Nàng cả đời này xem ra chỉ có thể sống dưới thân phận Tiền Thục Viện.

Ngân hạnh có tên khoa học là *Ginkgo biloba* L., thuộc họ Ginkgoaceae (Bạch quả), còn hay được gọi với cái tên Bạch quả.

Ngân hạnh có nhiều ở Trung Quốc, xuất hiện từ lâu đời, có nhiều cây ngàn năm tuổi được tìm thấy tại Nhật Bản và Trung Quốc, người dân xứ Trung trồng Ngân hạnh thành đôn điên, một số tỉnh trồng nhiều như An Huy, Phúc Kiến, Quý Châu, Hà Nam, Hà Bắc, Hồ Bắc, Giang Tô, Sơn Tây, Tứ Xuyên và Vân Nam.

Ngân hạnh là loại dược liệu vừa sử dụng làm thuốc vừa dùng làm thực phẩm, có nhiều công dụng trị bệnh như hỗ trợ điểu trị đái tháo đường, giúp an thần kinh, dễ ngủ.

đường lát đá xanh: nguyên văn (青石板 – thanh thạch bản) một loại đá thường có màu xanh chấm trắng, được khai thác nhiều ở vùng Giang Tô.

Người Trung Quốc thường dùng loại đá này để lát đường và đây được coi là một loại nguyên vật liệu rẻ, bền và tinh khiết.

Chương 52: Nữ Quyển

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Lan nhìn Thái Hồ đặt tại trung tâm biệt viện, diện tích cùng lắm cũng chỉ tầm khoảng ba bốn cái đầm nước, bất đắc dĩ mỉm cười.

Chàng từ thuở nhỏ lớn lên ở kinh sư, quen ngắm đình đài lâu các rộng lớn, nguy nga, đối với lối kiến trúc đặt sự tinh mỹ, chi tiết lên hàng đầu của Hàng Nam có phần không quen.

Nhưng chỉ cần Tiêu Viện thích là được.

Trịnh Lan không nói gì, Tiêu Viện vẫn hiểu rõ ý tốt của chàng, có đi đâu giọng điệu thoáng hậm hực: “Ta thật quá ngây thơ.”

Trịnh Lan nhìn nàng, chờ vương phi nhà mình giải thích.

“Ta cứ nghĩ ở kinh thành ta sẽ mãi mãi phải sống dưới cái tên Tiêu Thục Viện, mãi mãi bị giam nhốt trong thân phận giả đó.

Nhưng nào ngờ dù có trở về Hàng Nam, ta vẫn bị trói buộc với thân phận giả mạo ấy.”

“Là do ta không tốt.” Trịnh Lan kéo nàng qua, nếu như ngày trước chàng không nhất thời xúc động, chấp nhận cuộc hôn nhân này, có lẽ Tiêu Viện đã không phải giả mạo Tiêu Thục Viện.

Lòng chàng cũng có vô số mâu thuẫn, rõ ràng mình chán ghét chính trị, nhưng lại bất tri bất giác bị cuốn vào dòng xoáy tranh giành quyền lực.

Hằng Xương Đế mới phái người gửi mật báo tới, thậm chí vì chàng tới Hàng Nam giám thị các thế gia, danh môn, còn đặc biệt mở một con đường cơ mật chuyên trung chuyển thư tín, tất cả tin tức đều có thể giao thẳng tới Thiên Thính.

Bất tri bất giác, Trịnh Lan đã biến thành một con cò trọng yếu nhằm hỗ trợ Hằng Xương Đế tái thiết lập giang sơn.

Chàng đột nhiên phát hiện mình có chút xem thường phụ thân, còn cho là lão hoàng đế là kẻ quá mức nhân từ, yếu nhược, thực tế thủ đoạn tung hoành trên chính trường Hằng Xương Đế chẳng kém vị quân vương nào, chỉ có đi đâu không quá mức kiêu căng tự phụ như những hoàng đế mẫn tiệp với trò chơi quyền lực trong lịch sử mà thôi.

Cứ cho rằng rời khỏi kinh sư có thể thoát được thế cuộc bối rối của vấn đề kế vị, Trịnh Lan thở dài, chàng đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Tiểu Viện phát hiện vành mắt mình đang nóng lên, nàng lắc lắc đầu nói với Trịnh Lan: “Kỳ thực việc này không liên quan đến chàng.

Thật ra ta cũng đã nghĩ rồi, cho dù ta không giả danh tiểu thư thế gia, trở về làm chính ta, cũng có ý nghĩa gì đâu?”

Nàng cùng lắm chỉ là một lưu oanh lang bạt, nếu không phải trải qua sự việc thay Tiễn đại tiểu thư gả vào hoàng gia khó tin này, nàng hiện tại có khi đã trở thành một viện chủ của Hậu Sơn Trà Tự.

Xét cho cùng may nhờ có Trịnh Lan nàng mới không rơi vào cõi phong trần.

“Nàng sẽ biết được gốc gác của bản thân.

Ta sẽ cố hết sức.”

Trịnh Lan chậm rãi nói, thật ra trong lòng chàng cũng không quá chắc chắn.

Chàng đã lệnh cho Dơi âm thầm đi đi đâu tra thân thế của Tiểu Viện, muốn tìm hiểu thân phận thật sự của nàng trước khi bị đám buôn người mua đi bán lại.

Nhưng thời gian trôi qua tương đối lâu, kẻ buôn “ngựa gầy” năm xưa đã bị mẹ con Kim bà bà giết hại.

Manh mối duy nhất hiện tại chỉ có vết bớt Hoa Diên.

Tiểu Viện cũng lờ mờ phỏng đoán Trịnh Lan đang đi đâu tra gì đó, nhân cơ hội này thẳng thắn nói: “Đã bao nhiêu năm trôi qua như thế.

Kỳ thực có thể trở lại Hàng Nam, ta đã vô cùng cảm tạ điện hạ rồi.”

Trịnh Lan từ chối cho ý kiến, lòng thẫn thẫn thương xót.

“Ngày mai cần tới thăm Mạnh phủ nữa.” Tiểu Viện kéo kéo góc áo, cúi đầu nói.

“Nếu như nàng không muốn đi thì không cần phải đi.

Chẳng có ai thích bị xem như người khác cả.”

Tiểu Viện cảm thấy ấm áp, tựa hồ mọi lo lắng trong lòng đều bị quét sạch, nhin không được mím môi cười: “Vẫn phải đi chứ.

Cứ xem như một trò chơi đi.

Điện hạ thử xem xem ta giả bộ có giống hay không nhé.”

Kỳ thực còn một câu nữa nàng không nói ra miệng, chỉ dám thẫn nghĩ trong lòng.

Lần này Trịnh Lan xuôi nam mang theo trên mình trọng trách thiết lập lại hệ thống đang ngẫn thao túng nền chính trị Hàng Nam - các sĩ tộc, thế gia.

Nàng hi vọng có thể giúp Trịnh Lan một chút, dù hai người chỉ là cùng đường hành với chàng.

“Mạnh đại nhân, theo phán đoán của ngài, lần này Trạng Vương tới Hàng Nam với tư cách phiên vương, mục đích có phải muốn nhắm vào

chúng ta hay không?” Người vừa lên tiếng là con trai trưởng của Thẩm Thị - Thẩm Vô Cữu, cũng là người trẻ nhất trong nhóm người đại diện cho các thế gia, sĩ tộc lớn tại Hàng Nam, hẳn ta năm nay mới hơn hai mươi tuổi.

Người này hai mắt sáng quắc, lộ ra vẻ hung hiểm, tàn nhẫn, cũng là kẻ một trong số những người đại diện cho trường phái sĩ tộc hung hăng, hiếu chiến thiên về phong cách suy nghĩ, hành động bảo thủ, cố chấp.

Trong thư phòng Mạnh Khải Lễ có đến bảy, tám vị trưởng tộc của các thế gia tranh nhau nói chuyện.

Ông ta không vội vã đáp lời, kiên nhẫn lệnh cho đám gia nhân pha thêm trà cho mấy vị đại nhân đang mải nhao nhao tranh cãi.

Người hầu biết đi lùi ra ngoài, canh giữ ngoài cửa, nhằm đảm bảo một con ruồi cũng không bay lọt.

Thẩm Vô Cữu thấy Mạnh Khải Lễ vẫn đi êm nhiên, bình thản, lòng không khỏi sốt ruột, mở miệng thúc giục: “Ngũ thúc, người nói gì đi chứ?”

Các danh gia vọng tộc Hàng Nam đều đã cắm rễ tại đây mấy trăm năm, những đại thế gia cơ hồ đều có quan hệ thân thích, dây mơ rễ má.

Ngày thường tại công đường, hoặc chốn trang trọng họ thường dùng chức vị hoặc nhã hoà xưng hô với nhau, nhưng ở những nơi thân mật thế này cứ trực tiếp dựa theo bói phận trong nhà.

Phụ thân Thẩm Vô Cữu và Mạnh Khải Lễ là anh em họ, bởi vậy, tại những nơi kín đáo, thân mật, trong những trường hợp không cần quá lễ ý tiếu tiết, Thẩm Vô Cữu thường dựa theo bói phận trong tộc để xưng hô, thân thiết gọi Mạnh Khải Lễ hai tiếng “ngũ thúc”.

Nghe hai tiếng này, Mạnh Khải Lễ đương nhiên không từ chối cho ý kiến được nữa, ông ta ngẫm nghĩ một lát, mới nhìn mấy kẻ sắc mặt lo lắng, bồn chồn trước mặt, chậm rãi nói: “Lần này Trạng Vương tới đất phong, tuyệt đối không đơn giản chỉ là muốn ẩn cư tại Hàng Nam.

Có lẽ đây chỉ là nước cờ của Thánh thượng mà thôi.

Từ Thái Tông hoàng đế đến nay, lực lượng thế gia tuy ngày càng suy yếu, nhưng thế gia vẫn luôn là cái gai trong mắt hoàng tộc, chỉ hận không thể nhổ cỏ tận gốc.

Có đi đâu các mối quan hệ liên quan đến chúng ta lại như dây leo bám rễ, đan xen chặt chẽ với triều đình.

Dù cho có là vương tôn công chúa nếu xem xét sâu xa gốc rễ cũng chỉ là một chất nữ, hoặc cháu trai của các thế gia vọng tộc.

Nhưng Trạng Vương điện hạ lại hoàn toàn khác.”

“Thằng oắt Cửu tiểu quý.” Thẩm Vô Cửu không nhịn được mắng một câu, từ khi sự kiện cung biến liên quan tới Thái tử diễn ra đến nay, truyề kỳ về Trạng Vương điện hạ đã được đám đại thần trong triều tâng bốc tung hô lên đến tận trời, đặc biệt hẳn sở hữu Phù Diêu thần công quý dị ma quái, dễ dàng đoạt mạng người trong chớp mắt, đáng sợ chẳng khác nào một con quỷ không kẻ nào dám khinh hờn.

“Không được rồi.”

Hay hạ độc hẳn.

Cũng đâu thể để hạt cát trong mắt mãi.

Lão già Hạng Xương Đế chết tiệt lên nắm quyền đã đề đầu cưới cô chúng ta đủ đi đâu, giờ còn thêm gã tiểu quý này đến soi mói, giám sát chúng ta!” Một gã thế gia khác ngẩng sau lưng Thẩm Vô Cửu vội vàng đề xuất.

Mạnh Khải Lễ bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu: “Nếu như dễ dàng như vậy thì đã tốt.” Ông ta từng tạm thời giữ chức tại kinh thành, biết rõ vị Trạng Vương gia nhân vẫn đã hạc trong truyề thuyết tuyệt đối không đơn giản, càng không phải kẻ lười biếng, không có chí tiến thủ, có đi đâu do trở ngại xuất thân thấp hèn, lại không thích bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành quyền lực, nên chọn khoác lên tấm mặt nạ mặt đời mà thôi.

Thẩm Vô Cữu vượt vượt mi tâm, ánh mắt tràn đầy sát khí: “Cùng lắm cũng chỉ là nghiệt chủng của một ả ca kỹ, nếu như Thánh thượng lập kẻ này lên làm Thái tử, Thẩm gia ta sẽ là người đầu tiên cầm vũ khí nổi dậy.”

Mạnh Khải Lễ từ chối cho ý kiến, hẳn biết mẫu tộc Trịnh Lan không có bất kỳ dây mơ rễ má nào với thế gia, chính đi đầu đó mới khiến Hằng Xương Đế càng coi trọng đứa con này.

Chỉ khi nào dẫm nát thế lực của thế gia dưới chân, tất cả mọi gút mắc vè loại ích mới có thể hoàn toàn được giải trừ.

Thẩm Vô Cữu đột nhiên nhớ đến đi đầu gì đó, quay sang hỏi Mạnh Khải Lễ: “Nghe nói Cửu tiểu quý rất sủng ái Tiễn thị.

Mạnh đại nhân chẳng lẽ không có cách nào ra tay từ chỗ ả ta?”

Mạnh Khải Lễ yên lặng không đáp.

So với Thẩm Vô Cữu ông ta thậm chí đã nghĩ đến nước đi Tiễn Thị Viên từ sớm, coi đây là mấu chốt để phá giải ả này.

Cũng mang tâm thế tự tin hùng dũng đến nhờ vả mối quan hệ đó, có đi đầu mọi việc không xảy ra như mong muốn, thậm chí một chút hiệu quả cũng không có.

Theo lý thuyết dùng Nhị Phân viện dâng làm phủ đệ cho Trạm Vương, chắc chắn vương phi phải lệ nóng doanh tròng, lòng đầy cảm kích, biết ơn.

Nhưng buổi sáng nay quan sát sắc mặt Tiễn Thị Viên lại chẳng may mảy nửa điểm xúc động, thậm chí còn có chút không tình nguyện.

Chuyện cho tới bây giờ, Tiễn Trọng Mưu chẳng rõ đang lẫn trốn xó nào, sĩ tộc Hàng Nam nhìn bên ngoài thì thấy vẫn Tiên Hoa Trứ Cẩm như trước, thế nhưng Mạnh Khải Lễ là người hiểu rõ nhất, một khi mất chỗ dựa trong triều đường, mấy đại gia tộc lớn bọn họ chẳng khác nào miếng cá trên thớt, để mặc Hằng Xương Đế tùy tiện xử trí.

Hướng chi vì ủng hộ cho chiến dịch cung biến của Thái tử, mấy gia tộc lớn bọn họ nhiều ít cũng đã gánh trên đầu cái tội danh mưu phản.

Nếu như Trịnh Lan lần theo manh mối này, cho người đào sâu đi đầu tra xem đến cùng kẻ nào là người đứng đằng sau ủng hộ tài lực cho sự kiện cung biến, chỉ sợ mấy đại thế gia ng ồi đây đều không tránh khỏi hoạ tru di cứu tộc.

Mạnh Khải Lễ cũng hiểu rõ, Trịnh Lan tới đây không đơn giản chỉ là đến thăm dò, cũng không phải hẳn không biết những chuyện này, chỉ là tấm lưới vị vương gia này giăng ra còn lớn hơn, vĩ mô hơn, tinh vi hơn, tham vọng của Trịnh Lan hẳn là hốt một mẻ quét sạch sĩ tộc Hàng Nam.

Ông ta thật lòng không muốn thừa nhận, cơ nghiệp đồ sộ, giàu có trải dài hơn ba trăm năm của thế gia Hàng Nam, chỉ sợ sắp phải đối mặt với nguy cơ lớn chưa từng có.

Mà thời điểm Mạnh Khải Lễ dâng lên Nhị Phân viện, quan sát nét mặt không có nửa phần vui vẻ của phu phụ Trạm Vương, ông ta chân thực ý thức được sự hoảng sợ vô tận của sự thực mà bản thân không hề muốn tin, cũng chẳng dám nghĩ tới.

“Việc cấp bách trước mắt là nhất định không nên chủ động gây nên麻烦 tai vạ.

Hôm nay mời các vị đến đây, đầu tiên là muốn cầu xin chư vị, từ giờ phút này trở đi nghiêm túc quản thúc chặt chẽ người nhà mình, chỉnh đốn lại các đề mục, đề khoản còn mập mờ trong các cửa hàng, cửa tiệm, nhất định không được để lộ sơ hở, cho người ta nắm đằng chuôi.

Tạm thời cũng không cần sáp nhập, thôn tính các vùng đất của dân nghèo nữa.

Cứ án binh bất động quan sát tình hình.” Mạnh Khải Lễ ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm, nói: “Mặc dù ngoài mặt thu mình, nhưng riêng vấn đề mở rộng đội quân tư binh, quyết không được lơ là, chểnh mảng.

Đẩy nhanh tốc độ chiêu binh mãi mã, âm thầm bành trướng quân đội, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

An bài, sắp xếp binh lính ở một địa điểm bí mật không được để Trạng Vương đánh hơi được.”

Tư quân, từ ngày Đại Trịnh lập quốc đến nay có thể coi là bí mật công khai của thế gia vọng tộc.

Tư quân có vũ trang đầy đủ, gần như là một đội quân hùng mạnh.

Ngày diễn ra cung biến, Thái tử cũng là nhờ có tư quân ủng hộ mới dám ngang nhiên tiến đánh hoàng cung.

Lúc Mạnh Khải Lễ nói lời này, ánh mắt âm đạm, âm trầm, tựa hồ một cái giếng sâu hun hút không có lấy một điểm sáng.

Mấy vị lão làng đang nhao nhao bàn tán, kể cả kẻ nóng tính như Thẩm Vô Cữu cũng bị ánh mắt ấy khiến cho rùng mình, lạnh sống lưng.

Mạnh đại nhân là môn sinh của Tiên Trọng Mưu, cho tới nay việc nào đến tay ông ta cũng được xử lý gọn gàng, ổn thoả.

Vị đại nhân mặt mũi hiền từ, ôn hoà trước mặt, với người vừa thần nhiên yêu cầu bọn họ mở rộng lực lượng tư quân, hoàn toàn tương phản như mặt trăng với mặt trời.

Một vị tộc trưởng thế gia lớn tuổi tự nhận bản thân đã trải qua không ít tang thương, lúc này cũng run rẩy nói: “Khải Lễ, chuyện này thật sự phải xử lý tiêu cực đến thế nào? Mặc dù Thánh thượng nhiều năm qua luôn muốn làm suy yếu thế lực của các thế gia, nhưng luôn dùng các biện pháp nhẹ nhàng vừa mang tính răn đe nhưng đồng thời cũng có ý xoa dịu.

Có ý đồ phạm thượng như vậy, vừa tiêu tổn tài lực lại dễ dàng mất mạng như chơi, có đáng hay không? Hoàng tộc và thế gia vốn là hai lực lượng đồng khí liên chi, sao có thể tự chém giết lẫn nhau.”

Mạnh Khải Lễ đi qua, dâng một chén trà, đưa đến trước mặt vị trưởng lão tóc bạc trắng, lúc này gương mặt âm trầm đã có chút nản lòng, nhưng vẫn vô cùng nặng nề, sâu sắc: “Đông khí liên chi, đó là trước khi Thánh thượng đăng cơ mà thôi.”

Bây giờ ngân khố quốc gia trống rỗng, đương nhiên lão ta muốn cướp trắng số của cải tiền bạc mà chúng ta nhiều năm tích lũy, kinh doanh.

Bá phụ chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi.”

Vị trưởng lão tóc trắng cũng đành chịu, thở dài một tiếng, ông biết rõ Mạnh Khải Lễ không phải kẻ phàm phu lỗ mãng, nhất định đã tính toán chu toàn rồi mới đưa ra hạ sách này, như nhớ ra điều gì đó, ông vội hỏi: “Nghe nói ngày mai Trạng Vương sẽ tới phủ người làm khách?”

“Tai mắt của người đứng là linh mãnh, nhạy bén.” Mạnh Khải Lễ không nhìn được khe nhú mày, biểu hiện trên gương mặt ông ta rất nhạt, gần như không ai phát giác chút biến đổi khe thoáng qua, giây lát Mạnh Khải Lễ đã khôi phục vẻ bình đạm, thản nhiên, chưa kết luận vội vàng, chỉ đáp: “Chỉ là bữa gia yến bình thường mà thôi.”

Không nên suy nghĩ quá sâu xa làm gì.

Việc đón tiếp điện hạ là buổi gặp mặt riêng tư, không có nhiều người biết, chức vị ngài đây cũng hãy coi như không nghe, không thấy.

Nếu có thể bắt tay giảng hoà thì là chuyện tốt.

Nếu như cần sử dụng tới bạo lực, chúng ta cũng phải nắm chắc mấy phần.”

Thẩm Vô Cữu nhìn khuôn mặt ủ ê, sâu sắc của Mạnh Khải Lễ, không tìm được khe vượt bội kiếm bên hông.

Ngày đó tại thư phòng những vị trưởng tộc các thế gia đã thương nghị rất nhiều vấn đề bí mật, Thẩm Vô Cữu là người cuối cùng rời đi.

Thời điểm hẳn ta rời khỏi thư phòng của Mạnh Khải Lễ đã là bình minh, bất tri bất giác đám người đã hàn huyên một đêm.

Thẩm Vô Cữu không khỏi bội phục sức khỏe và tinh thần của Mạnh Khải Lễ.

Dù một đêm không ngủ, nhưng trời vừa tờ mờ sáng, ông đã tiếp tục phân phó gia nhân chuẩn bị tiếp đón khách quý.

Thư phòng Mạnh phủ đặt trong hậu hoa viên, lúc Thẩm Vô Cữu đi ra ánh sáng đã ngập tràn, thậm chí hẳn cảm thấy có hơi đói bụng, đường hành lang đi dọc vườn hoa về hướng cửa sau của Mạnh phủ có chút dài, hẳn chậm rãi thả cước bộ.

Xa xa Thẩm Vô Cữu nhìn thấy một thân hình thướt tha yêu kiều bước tới, vạt áo choàng xanh ngọc bích phất phơ, đi theo sau là hai thị nữ, trong đó một người bê một lờng cơm, một người khác ôm theo một cây đàn.

Giống như không muốn bị nam nhân khác nhìn thấy, nữ tử này vừa thấy bóng dáng hẳn, lập tức vươn bàn tay thon, kéo mịch ly che mặt xuống, hành động này ngược lại càng khơi gợi hứng thú của Thẩm Vô Cữu.

Nữ quyến Mạnh phủ đâu là họ hàng xa của Thẩm gia, Thẩm Vô Cữu gần như quen biết toàn bộ.

Nhưng vị nữ tử khí chất phiêu dật không vương bụi trần như nàng là lần đầu tiên hẳn gặp.

Hắn chần chậm đi về phía trước, muốn thăm dò thử thân thế của nàng..

Chương 53: Mạnh Phủ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Càng lúc hai người càng rút ngắn khoảng cách, lúc này hắn mới phát hiện ra nữ tử nhìn từ xa thướt tha, yêu kiều này, kỳ thực cũng không còn trẻ, ước chừng đã bốn mươi nhưng bởi vì bảo dưỡng vô cùng tốt cho nên thần thái vẫn trẻ trung, kiều diễm.

Mặc dù đã cập quan, nhưng Thẩm Vô Cửu vẫn chưa lập gia đình, một quý công tử thế gia còn trẻ tuổi, đã nắm trong tay vị trí đương gia, phóng mắt nhìn khắp đất Hàng Nam, ngoại trừ Tiền Thục Viện năm đó được người lớn trong nhà cố ý dắt mối lương duyên, thì chẳng có nữ tử nào độ tuổi tương đương xứng với hắn.

Sau này Tiền Thục Viện được đưa vào kinh thành, Thẩm Vô Cửu một lòng phát triển việc kinh doanh sản nghiệp gia tộc, lại được phong Thiên Hộ, cho nên càng kiêu căng, ngạo mạn.

Tính cách hắn có hơi cổ lỗ sĩ, bản thân cũng có chút võ nghệ phòng thân lại thêm quân công trên người, bởi vậy trước nay chưa từng để ý đến mấy thiếu nữ cập kê ngây thơ vô tri.

Cho dù thi thoảng cùng nhóm hoàng thân quốc thích đến kỹ viện mua vui, hắn cũng chỉ thưởng thức những ca kỹ có phong thái thanh cao, cái nét thanh nhã, kiều kỳ của một người được năm tháng gột rửa, tạo nên.

Khoảnh khắc giáp mặt cùng Ngọc Lô Xuân, hắn khẽ cúi đầu hành lễ, ánh mắt lướt qua dung nhan như ngọc của bà.

Làn thu thủy nét xuân sơn phong tình vô hạn, dù qua một lớp mạng che mặt cũng không che lấp được,

Nhưng mà Ngọc Lô Xuân chỉ lạnh nhạt liếc hắn một cái, đến khi bước qua nhau, bà lạnh nhạt đi thẳng vào nội viện Mạnh phủ.

Người hầu bên cạnh sao có thể không nhìn ra ý định của công tử nhà mình.

Kỳ thực mới vừa rồi khi mấy vị thế gia gặp mặt trò chuyện, người hầu ở bên ngoài thư phòng có nói vài câu chuyện phiếm, trong đó đương đã sớm thăm dò rõ ràng thân phận vị phu nhân kia, giờ nhanh nhẹn nhanh miệng báo cáo: “Vị nương tử vừa rồi là chủ nhân Ngọc Lệ Đàn chủ, tên gọi Ngọc Lâu Xuân, đó đại khái là nghệ danh của nàng ấy.

Trước kia nghe nói là sư phụ tỳ bà của Giáo Phường ty.

Kỹ năng chơi tỳ bà của nàng ấy cực kỳ tốt.

Tiền đại nhân khi còn ở Hàng Nam rất tán thưởng càn kỹ của nàng ấy.

Trạm Vương phi cũng thích tỳ bà, hôm nay vị Ngọc Càn Sư này tới đây, có lẽ là do Mạnh phu nhân mời tới hiến nghệ.

Tiền đại nhân, Ngọc Lâu Xuân...

Thẩm Vô Cữu gật gật đầu, hỏi: “Đàn xã? Hồ Dương có như vậy ư? Tới chỉ để nghe đàn?”

Người hầu cúi đầu cười một tiếng, đáp: “Có phải chỉ tới nghe đàn hay không tiểu nhân không rõ, nhưng tiểu nhân nghe nói lúc trước khi Tiền đại nhân tại vị, Ngọc Lâu Xuân luôn trốn tránh gặp thế nhân, người thường khó lòng gặp được nàng.

Sau khi Tiền đại nhân xảy ra chuyện, nàng mới thường xuyên lai vãng tới hậu trạch của các nữ quyến thế gia.

Thi thoảng còn dạy các tiểu thư phu nhân đánh đàn tiêu khiển.

Bản thân nàng ta cũng có một chút gia sản.”

Người hầu nói Ngọc Lâu Xuân không phải dạng lưu oanh lấy sắc hầu người, tuy nhiên đi đâu này chẳng khiến Thẩm Vô Cữu rũ bỏ dự niệm của bản thân không những vậy còn khơi dậy lòng hiếu kỳ trong hắn.

Tiền Trọng Mưu là kẻ tự cao tự đại, sau khi vợ cả Ngô thị qua đời, hậu trạch của ông ta ngay cả một thị thiếp cũng không có, chẳng lẽ Ngọc Lâu Xuân này chính là nguyên nhân khiến ông ta nhiều năm không cưới?

“Ngọc Lệ Xã Đàn này ở đâu? Người biết không?” Thẩm Vô Cữu hỏi.

“Thưa công tử, từ phủ thượng của chúng ta đi qua hai đầu ngõ nhỏ, nó nằm trên đường An Sát ti.

Người đứng là một lòng một dạ dốc toàn bộ tâm huyết vào sự nghiệp, chôn tiêu khiến nổi tiếng đến vậy, ngày ngày đi qua cũng không liếc mắt một cái.”

Thẩm Vô Cữu thầm cảm thán trong lòng, mấy năm gần đây hắn quả thực một lòng tập trung cho việc kinh doanh và việc giành một chức quan, vì một lô muối gặp trục trặc trong quá trình thông thương hắn thậm chí có thể bỏn tẩu hơn mười ngày nửa tháng ngoài khơi không ngủ nghỉ, cũng không biết mệt.

Hiện tại Thẩm gia binh cường mã tráng, phú khả địch quốc, nhưng sau khi phụ mẫu qua đời hắn không những trễ nải việc hôn sự mà ngay cả hưởng lạc chơi đùa cũng chẳng có thời gian.

Trong lòng đột nhiên nảy ra ý tưởng muốn đến thăm Đàn Xã nổi danh này thử xem.

Nói xong câu chuyện hai chủ tớ cũng vừa vặn ra đến cổng Mạnh phủ.

Khí hậu mùa thu đất phương Nam cực kỳ rõ ràng, tuy nói Hàng Nam thời tiết ấm áp, nhưng khi mùa đông đến cũng có chút đìu hiu se lạnh.

Hắn quay đầu nhìn Mạnh phủ thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn.

Lòng đột nhiên sinh ra chút lạnh lẽo.

Sau khi Thái tử thất thế, Hằng Xương Đế ban thánh chỉ xuống nhằm áp chế thế lực sĩ tộc Hàng Nam.

Lợi ích của thế gia vọng tộc Hàng Nam cứ thế dần dần bị thu hẹp, xâm chiếm, tước đoạt, thế gia vọng tộc Hàng Nam bị đẩy vào thế như mặt trời sắp lặn.

Không biết ngày nào sẽ bị hoàng đế nắm trọn trong tay.

Đây cơ hồ là kế hoạch được sắp đặt từ lâu của triêu đình.

Mạnh Khải Lễ tuy là quan nhị phẩm, không có thế lực phía sau chống lưng chỉ sợ mũ ô sa trên đầu cũng rơi vào thế ăn bữa hôm lo bữa mai.

Hơn nữa, hiện tại lại xuất hiện một vị Cửu điện hạ mưu trí siêu phàm, công phu thượng thừa ở bên cạnh ngày ngày soi mói, quả thực chẳng khác nào ép thế gia vọng tộc Hàng Nam đến bước đường cùng.

Kết quả cuối cùng là liễu ám hoa minh hay phụ ngung ngoan kháng, Thẩm Vô Cửu cũng không dám chắc chắn.

(*) 负隅顽抗 (Phụ ngung ngoan kháng): Thành ngữ, ý là dựa vào thế hiểm yếu để ngoan cố chống cự.

(*) 柳暗花明 Liễu ám hoa minh: Hiều nô nà là: Giữa chừng biến cố đột nhiên phát sinh, ngay giữa lần ranh tuyệt vọng lại xuất hiện hy vọng.

Mạnh phu nhân dẫn nhóm nữ quyến hành lễ với phu phụ Trịnh Lan, sau đó lập tức kéo Tiểu Viện tới vườn hoa ngắm cảnh, Mạnh đại nhân thì mời Trịnh Lan đến thư phòng, thưởng thức những trân tàng mặc bảo và đồ cổ ông ta nhiều năm sưu tập.

Tiêu Viện thật mặc dù được nuôi dưỡng trong khuê phòng nhưng dù gì nàng ta cũng lớn lên tại Hàng Nam, bởi vậy nữ quyến trong Mạnh phủ chỉ cần trên mười ba tuổi ít nhiều đều đã gặp gỡ nàng ấy vài lần.

Mạnh phu nhân và mấy vị đại nha hoàn phủ thượng đầu cực kỳ kinh ngạc, ngạn ngữ nói “Nữ đại thập bát biến”.

Tiêu nữ tử thanh tú, trang nhã Tiễn Thục Viện ngày nào, mấy năm không gặp, đã trở thành tuyệt sắc giai nhân, hiếm người sánh được.

Khó trách Hằng Xương Đế quyết định ban chiếu tứ hôn với nhi tử được ngài yêu thương nhất.

(* Nũ đại thập bát biến: con gái đến 18 tuổi dậy thì thành công.

Tiễn Viện nở nụ cười đoan trang, hiễn thục khẽ gật đầu mỉm cười với các nàng, làm bộ như thể đã lâu không gặp lại, cho nên nhất thời không nhớ được tất cả mọi người..

Chương 54: Thân Mẫu

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu Viện cảm thấy chuyện này cực kỳ đáng nghi, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên, không dám để lộ dù chỉ là một chút cảm xúc, tiếp tục cất bước đi theo Mạnh phu nhân.

“Phu nhân, chỉ sợ Điện hạ ở đằng kia một chút nữa sẽ đi tìm ta.” Tiểu Viện khẽ nhắc nhở.

Mạnh phu nhân nắm chặt tay nàng, Tiểu Viện cảm thấy trong lòng bàn tay bà ta thoáng một tầng mờ mờ mông mông, dường như bà ta cực kỳ lo lắng, thấp thỏm, cổ họng cuộn lên xuống, vội vàng đáp: “Ta hiểu, hôm nay dù chỉ là buổi gặp mặt ngắn ngủi, sau này mẹ con hai người sẽ có nhiều thời gian dành cho nhau hơn, dù gì bây giờ người cũng ở Hàng Nam r ấ.”

Nghe được hai chữ ‘mẹ con’, Tiểu Viện thoáng xúc động.

Đào nương tử từng nói, mẫu thân Ti ền Thục Viện là con gái của quan thương thế gia Ngô thị, cũng là cô mẫu của Ngô Phàm Vân.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện một mẫu thân khác nữa?

Chẳng lẽ thân mẫu của Ti ền Thục Viện lại là một người khác? Tim Tiểu Viện bỗng chốc đập nhanh hơn.

Mạnh phu nhân dắt Tiểu Viện vào trong một góc hoa viện vắng vẻ, nơi có một căn nhà hoa tương đối khuất, bốn xung quanh là tường gỗ kín đáo.

mặc dù đang là mùa thu, nhưng vì có kim quế nở rộ cho nên cả căn phòng tràn ngập hương thơm ngát.

Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn nóc nhà, thế mà lại có cửa sổ bằng thủy tinh, ánh mặt trời cứ thế chiếu rọi vào.

Kẻ có tiền quả là xa hoa, lãng phí, không lấy thủy tinh làm thuy`ên, thì dùng làm tr`ên nhà.

Hương thơm phảng phất, ngàn hoa đua nở, Ngọc Lâu Xuân ôm đàn tỳ bà ngồi trên tú đôn (*), thấy Mạnh phu nhân và Tiểu Viện tiến đến, bà khẽ run lên, từ cái nhìn đầu tiên bà đã không thể rời mắt khỏi đoá Hoa Đi`ên giữa trán Tiểu Viện.

Ban đầu bà đã chuẩn bị tinh thần gặp Ti`ên Thục Viện sẽ nói lời gì, nhưng khi nhìn vết bớt giữa trán cô nương trước mặt, đôi con ngươi bỗng co rụt lại, bối rối đến độ đánh rơi cây đàn trong tay.

Mạnh phu nhân vội vàng giúp bà nhặt lên.

Mạnh phu nhân xoay người, ánh mắt Tiểu Viện nhìn Ngọc Lâu Xuân cũng tràn đầy bối rối, nghi ngờ, khó hiểu.

Cảm xúc này tựa như gút mắc từ kiếp trước, khó có thể miêu tả thành lời, một thứ rung động kỳ quặc chảy dọc cơ thể Tiểu Viện.

Nữ nhân trước mặt dù đã quá ba mươi, bốn mươi tuổi, nhưng nhan sắc vẫn cực kỳ rực rỡ, chói mắt, khiến bất kỳ người nào cũng dễ dàng bị vẻ đẹp ấy hút h`ên.

Nàng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, đây là mẫu thân của một cô gái khác, nhưng chẳng biết tại sao, nước mắt cứ tự nhiên ứa ra.

Mạnh phu nhân cẩn thận cất kỹ cây đàn, lại nhìn hai người đang nhìn nhau không chớp mắt, lòng thoáng yên tâm, lại thầm nghĩ Mạnh đại nhân quả là thần cơ diệu toán.

Tặng Nhị Phân viện không bằng đưa thân mẫu tới gặp nữ nhi.

Trên đời có thứ gì quý giá hơn máu mủ, ruột thịt.

Chỉ cần lôi kéo được Trạm Vương phi, thì không còn sợ Trạm Vương điện hạ bỏ bê việc bảo vệ thế gia Hàng Nam nữa.

Đây là chiêu thứ hai Mạnh đại nhân dùng để đối phó Trịnh Lan.

“Hai người cứ chậm rãi trò chuyện.

Ta ở ngoài chờ.” Mạnh phu nhân tinh tế đóng cửa lại.

Một lúc lâu sau, Ngọc Lâu Xuân chủ động tiến lên phía trước, ngón tay tinh tế trắng nõn, vươn ra dịu dàng vuốt ve đóa hoa đi lên giữa trán Tiểu Viện.

Rõ ràng ngón tay bà rất lạnh nhưng thời điểm chạm đến trán nàng, Tiểu Viện lại cảm thấy có vài phần ấm áp.

“Ta phải xưng hô với nương tử thế nào?” Tiểu Viện hỏi, trong một giây nàng thoáng do dự, không biết có nên tiếp tục hoàn thành vai diễn này không.

Ngọc Lâu Xuân không vội trả lời, ngón tay từ trên trán nàng dần dần chuyển xuống gò má, bà lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, sau đó như đang tự hỏi mình: “Sao có thể...”

Tiểu Viện không dám tiếp tục nhiều lời, nàng không rõ Ngọc Lâu Xuân và Tiểu Viện thật đã gặp gỡ nhau chưa, hoặc là một người mẹ sẽ luôn có cách nhận ra con gái ruột của mình.

Ngọc Lâu Xuân ngẩng lên trên tú đôn chỉ là so với lúc này, trên mặt có vài phần bàng hoàng.

Giờ phút này Tiểu Viện chỉ muốn lập tức tìm cách đào tẩu.

Khoảnh khắc nàng đang định xoay người bỏ đi, Ngọc Lâu Xuân chậm rãi mở miệng: “Kỳ thực, con không phải A Viện.”

Tiểu Viện tức khắc ngây người, có một thứ cảm giác bị người khác hoàn toàn nhìn thấu, nàng cố trấn định: “Nương tử lâu không gặp ta, có lẽ

không nhận ra...”

“Con là tử tử của nha đầu đó.”

Nàng cảm thấy có lẽ mình đã nghe lầm, Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn Ngọc Lâu Xuân.

“Nếu như vết bớt trên trán con là thật, vậy con chính là tử tử thất lạc của con bé.

Nếu ta nhớ không nhầm, ở mu bàn chân, bên chân phải của con có một nốt ru ồi son.”

Một thứ cảm giác lạnh lẽo lan tràn quanh thân, nốt ru ồi son trên chân nàng ngoại trừ Trịnh Lan không có người thứ hai biết được...

“Người là ai?” Tiểu Viện nhin không được hỏi.

“Năm thứ sáu Hằng Xương, vào tháng mười, con sinh tại Hồ Dương Vĩnh Xuyên, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, lớn hơn A Viện hai tuổi.

Vết bớt của con là một đoá hoa ấu, còn A Viện là đoá hoa sen, nhìn không hề giống nhau.

Ta sinh hạ được hai nữ nhi đều mang trên mình hoa đi ền bầm sinh, sao có thể không nhớ.”

Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai khiến Tiểu Viện chẳng kịp phản ứng, Ngọc Lâu Xuân đã ng ẫ xuống, nhanh chóng rút chiếc vớ thêu trên chân nàng xuống, nốt ru ồi son kia thành linh xuất hiện trước mắt.

Vành mắt Ngọc Lâu Xuân ướt lệ, dung nhan Tiểu Viện trước mắt thoáng trở nên mờ h ồ.

Trong nhất thời, bà thậm chí không phân được rõ, đây rốt cuộc là đứa con gái nào, nhưng thời khắc này khi nhìn thấy nốt ru ồi son ở chân con gái, so với vết hoa đi ền giữa trán bà càng thêm chắc chắn.

Khắp thiên hạ này nữ tử có vết bớt hoa điên vốn đã hiếm, mà bà lại sinh ra được hai nữ nhi đều sở hữu hoa điên bẩm sinh.

“Thanh Bội, nương vẫn luôn tìm con, nhiều năm như vậy... Con đã đi đâu?” Ngọc Lâu Xuân ôm lấy bờ vai nàng, giọng càng lúc càng trở nên nghẹn ngào xúc động, mà cái tên Thanh Bội này, đối với Tiêu Viện dường như vô cùng xa lạ.

Một lúc sau cảm xúc của Ngọc Lâu Xuân mới dần trầm ổn, thấy Tiêu Viện trước tình cảnh này vẫn có thể bình tĩnh, không chút luống cuống, bà vừa gạt nước mắt, vừa thẫn cảm thấy cô con gái đầu lòng quả khiến người ta kinh ngạc.

Trước sự bộc phát cảm xúc thiết tha của bà, đổi lại vị nữ tử trẻ tuổi chỉ bình thản đáp: “Nương tử người nhận lầm người rồi.”

Bản cung là Trạm Vương phi.

Nơi này không có người mà nương tử muốn tìm.”

(*) Tú đôn

Chương 55: Việc Đồng Áng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mạnh phu nhân thấy Tiêu Viện ra sớm như thế, lại quan sát thần sắc có vài phần hoảng hốt của nàng, ước chừng cũng sớm đoán ra được đi đâu gì, bà ta nhè nhẹ vỗ lưng nàng, đỡ đỡ sai thì nữ bưng trà lên.

Tiêu Viện uống một ngụm trà mới dần dần lấy lại được bình tĩnh, ngừng đầu lên đã thấy ánh mắt lo lắng, xen chút an ủi thật tâm của Mạnh phu nhân.

Mạnh phu nhân tiếp lấy chén trà trên tay nàng, mở miệng nói: “Là thiệp thân mạo muội, nhiều năm không gặp, dĩ nhiên có chút hoảng hốt, nếu Vương phi đồng ý, có thể thường xuyên mời Ngọc nương đến phủ thượng của ta.

Wương phi xem thời điểm nào thích hợp thì sắp xếp, sau đó thông báo với điện hạ cũng không muộn.”

Tiêu Viện im lặng một lát, nàng còn chưa tỉnh lại sau phút bối rối, Tiêu Viện uống thêm một ngụm trà nữa, mới từ tốn đáp lại Mạnh phu nhân: “Ngọc nương hiện tại đang ở đâu? Về sau ta có thể phái người đón nàng ấy về Nhị Phân Viên.”

Sắc mặt Mạnh phu nhân thoáng trầm xuống, bà ta cảm thấy nếu câu chuyện phát triển như thế cơ hội bầu vùi làm thân với Vương Phi coi như đi tong, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra mềm mỏng, thấu tình đạt lý, nói: “Ngọc nương hiện tại đang ở Ngọc Lệ Đàn xã trên đường Án Sát ti, mới vừa rồi hai người gặp mặt vội vàng, còn chưa nói đến việc này sao?”

Tiêu Viện không đáp.

Mạnh Phu nhân đành tự hỏi, tự trả lời: “Hôm nay gặp mặt quá mức vội vàng, quên hỏi cũng là chuyện bình thường.

Ngọc nương thường ghé thăm phủ đệ của ta, là sự phụ cần kỹ của các nữ quyến trong nội viện.

Vương phi nếu có thời gian, có thể qua thưởng thức.”

Đúng lúc này, thị nữ Tiễn viện chạy đến tìm Mạnh phu nhân, nói điện hạ đang tìm Vương phi.

Đã tới giờ cơm, Trạng Vương muốn vương phi cùng tới dùng bữa.

Thế gia Hàng Nam quả như lời đồn cầm y ngọc thực.

Tiểu Viện ngồi cạnh Trịnh Lan nhìn một bàn đủ các món ăn xa xỉ, quý hiếm, lạ mắt, chỉ có hơn không có kém so với hoàng cung.

Vì đặc biệt muốn lấy lòng hai vị khách quý, Mạnh Khải Lễ đã tinh tế chuẩn bị cả những món ăn nấu theo khẩu vị đế đô và Hàng Nam.

Ông ta chỉ sợ phụng dưỡng đôi phu phụ Trạng Vương không chu toàn.

Vì để bữa ăn thêm phần phong nhã, ông ta còn lệnh cho các nhạc công, ca kỹ được nuôi trong phủ, tại gia yếm tấu những khúc nhạc du dương, thư giãn.

Một bên thị nữ cúc cung hầu hạ, một bên tiếng nhạc êm đềm, ca từ tinh tế nhẹ nhàng, tạo nên một bầu không khí vừa an yên vừa tao nhã.

Đây chính là đi đầu Mạnh thị muốn kiến tạo.

Thành thật mà nói đi đầu này cũng vừa vặn hợp ý Trịnh Lan.

Có đi đầu bầu không khí tường hoà dễ chịu này, cũng không làm mất sự nhạy bén, tinh tế của chàng.

Chỉ một ánh mắt Trịnh Lan cũng có thể cảm nhận được tâm trạng bất ổn nơi Tiểu Viện.

Từ hậu hoa viên trở về, cảm xúc của nàng đã có chút bất an, bồn chồn, vành mắt còn đỏ lên, tựa hồ vừa mới khóc.

Trong lòng chàng vô cùng kinh ngạc, chỉ ghé hoa viên dạo một vòng, sao trở về lại thành ra vậy.

Nhưng sắc mặt chàng vẫn bình thản, hoàn toàn coi như không nhìn thấy, còn vui vẻ trò chuyện với mấy vị công tử của Mạnh phủ, lời nói thoải mái, tự nhiên, chủ đề thuần túy xoay quanh việc luận bàn phong nhã, không hề có bất kỳ yếu tố nào liên quan đến triêu chính.

Đang say sưa trong thơ ca và thú đi điền viên, Trịnh Lan đột nhiên đổi chủ đề, hỏi Mạnh Khải Lễ có mấy người con, có ai hiểu biết về việc đờng áng không.

Mạnh gia mặc dù có điền sản rộng lớn, thế nhưng mấy vị công tử đều ngậm thìa vàng mà lớn lên, quen sống trong phú quý, nhưng lựa, nào biết đến mấy vấn đề như trờng trọt, mùa màng, thời vụ, giống cây trờng... thế là ấp ếp úng úng, lúng túng như gà mắc tóc.

Mạnh Khải Lễ là kẻ khôn ngoan, nhanh chóng nhận lỗi, biểu thị mình không biết dạy con, ngôn từ khẩn thiết, thái độ trân thành cầu xin Trạ vương Điện hạ khoan thứ.

Trịnh Lan hờ hững đáp: “Không sao, chỉ là nhìn hoa viên Mạnh Khanh quả thực vừa rộng, lại tinh tế, nơi nơi đều trờng đủ các loại kỳ trân dị thảo, vừa không mất đi vẻ phong nhã, lại tăng thêm vài phần độc đáo, phá cách.

Có đi đâu, cảnh tượng này lại đi đi ngược lại mong muốn của Thanh thượng, kỳ vọng các đại gia tộc cần kiệm, hạn chế lối sống sa hoa, hoang phí, lơ là phát triển đờng áng, khai khẩn đất hoang.

Đại Trịnh lấy nông lập quốc, thế gia danh môn chỉ chăm chăm bành trướng lãnh thổ, sáp nhập, thôn tính đất đai, nhưng lại không đặt tâm huyết vào phát triển nông nghiệp.

Không biết được cái gian nan vất vả của việc đờng áng, sao có thể hiểu rõ sự khó khăn của bách tính?”

Lúc nói lời này, giọng điệu Trịnh Lan vô cùng nho nhã, lễ độ, nhưng Mạnh Khải Lễ có thể cảm nhận được áp lực vô hình cùng sự sắc bén, sát phạt trong từng ngôn từ, cử chỉ.

Hắn đang trách cứ, trách con cháu Mạnh gia không hiểu nông vụ, chỉ chăm chăm tham lam bành trướng đất đai, mở rộng thế lực.

Hàng Nam tổng công có tám thành, toàn bộ những vùng đất màu mỡ giàu có đều thuộc về các thế gia.

Tuy nhiên số lượng lưu dân chỉ tăng không có giảm.

Những nô tì hoặc tá điền của phú hào giàu có Hàng Nam, phần lớn đều là những nông dân nghèo bần cùng trôi dạt khắp nơi, bán mình bán sức lao động vì không có ruộng đất cày cấy, một số ít các bá tánh khác không bị cướp đất, cướp ruộng cũng chỉ có thể canh tác trên những mảnh đất cằn cỗi, nghèo nàn, đã vậy còn phải đối mặt với sưu cao thuế nặng, đời sống chật vật, vất vả, bần cùng.

Không cẩn thận có thể dễ dàng rơi xuống trở thành lưu dân.

Lúc Đại Trịnh khai quốc, sĩ tộc, thế gia Hàng Nam đã từng ủng hộ không ít tiền bạc, lương thực, vì thế trăm năm qua họ nhận được vô vàn thành quyền, bởi vì thân phận quý tộc nên được miễn trừ lao dịch.

Điều này tương đương với việc bách tính một thành ở Hàng Nam, phải chịu thuế lao dịch bằng của 10 thành khác cộng lại.

Cho nên Hàng Nam vừa là nơi phú giả địch quốc, xa hoa giàu có nhất Đại Trịnh, đờng thời cũng là nơi có nhiều lưu dân nhất.

Một đường xuôi nam, Dơi không ngừng trình lên Trịnh Lan vô số tin tức về Hàng Nam.

Dù là quan hệ thông gia giữa các thế gia Hàng Nam, hay các vấn đề mập mờ về tiền bạc của các cửa hàng cửa hiệu mà đại gia tộc đứng sau bắt tay nhau che giấu, Trịnh Lan đã sớm thấu triệt.

Hiện tại chàng lấy thân phận khách quý tới thăm phủ Mạnh Khải Lễ, chẳng qua muốn giống hễ chuông cảnh tỉnh đầu tiên cho ông ta, hy vọng Mạnh Khải Lễ đủ tỉnh táo nhìn ra vấn đề, cũng mong muốn các thế gia Hàng Nam có thể đổi mới, cải cách lối cai trị, từ bỏ việc bành trướng, sáp nhập đất đai.

Hoàng tộc và thế gia cùng bắt tay nhau vì dân làm việc thiện, vì không bao lâu nữa, trong tương lai gần, khi thời cơ phù hợp tới, chàng còn muốn cải cách chế độ thuế má, lao dịch, triệt để làm tan rã sự trì trệ, và ảnh hưởng tiêu cực của thế gia Hàng Nam tới sự phát triển kinh tế - xã hội của Đại Trịnh.

Nhưng mà muốn kế hoạch đi đúng hướng, đạt kết quả tốt nhất, việc tác động con cháu Mạnh Gia chú tâm bắt tay vào phát triển canh tác là khởi đầu quan trọng.

Mạnh Khải Lễ quỳ xuống như thể đang cầu tình, không ngẩng đầu lên, giọng điệu Trịnh Lan mặc dù khoan thai, ấm áp, nhưng ông ta cảm nhận được một cách vô cùng rõ ràng, vị Vương gia ngồi trên cao kia tựa một con mèo lớn, đang mặc sức đùa giỡn con chuột nhất nhỏ bé là Mạnh Khải Lễ ông.

Đối phương không chỉ muốn hạ đao xuống với toàn bộ thế thế gia Hàng Nam, giờ phút này đây còn có vài phần tàn nhẫn, lấy đau khổ của kẻ khác làm vui.

Trịnh Lan không vội vàng cho Mạnh Khải Lễ đứng dậy.

Một lát sau, đám ca kỹ dừng chơi nhạc, Trịnh Lan vẫn để mặc cho Mạnh Khải Lễ quỳ rạp trên sàn, khoan thai gắp một đĩa thức ăn, tinh tế thưởng thức, còn cực kỳ vui vẻ nói: “Đầu bếp của phủ Mạnh Đại nhân dường như tay nghề còn tốt hơn Vương phủ trong kinh thành của ta.

Ái phi cảm thấy sao?”

Tiểu Viện cúi thấp đầu, nàng vẫn đang bận khoản về sự việc vừa rồi tại hoa viên, bị lời nói của Trịnh Lan ngắt dòng suy nghĩ, cũng chỉ qua loa phụ họa một câu: “Thần thiếp thấy mùi vị cũng không tệ.”

Thấy tình cảnh trước mắt, Mạnh phu nhân cũng có chút bối rối, muốn mở miệng cầu tình, lại không biết phải nói gì, nghe Tiểu Viện đánh giá món ăn ngon miệng, bà ta liền vội vàng tiến lên: “Nếu Vương phi thích, thần tức có thể làm chủ xin kính tặng Điện hạ và Vương phi vị đầu bếp này.”

Trịnh Lan nghe vậy, khẽ mỉm cười: “Ái phi quả thực rất thích những món ăn Hàng Nam.

Làm phiền Mạnh phu nhân.”

Nói xong vẫn không có ý cho Mạnh Khải Lễ đứng dậy, thậm chí còn tựa hồ như không thấy vị Tuần Phủ Hàng Nam này đã quỳ dưới đất khá lâu.

Con cháu Mạnh gia thấy Trịnh Lan phong độ ung dung, dáng vẻ nhà nhã trước mặt, lúc này mới ý thức được vị Vương gia hung ác, lạnh lùng trong truyền thuyết là như thế nào.

Quả thực không có lửa làm sao có khói.

Vì vậy cũng tự giác cúi thấp đầu, theo sau Mạnh Đại nhân phủ phục quỳ gối.

Mới 1 khắc trước không khí còn yên ảm tường hoà, đột nhiên không hiểu sao lại thành toàn bộ trên dưới Mạnh thị cúi đầu thỉnh tội.

Chỉ đến khi toàn bộ nam đinh Mạnh thị quỳ xuống, Trịnh Lan dường như mới thoả mãn, vị Vương gia trẻ tuổi cầm chén rượu trong tay, đặt xuống bàn, hỏi: “Mạnh khanh dự định khi nào mới mấy vị lão sư dạy bảo các vị công tử việc đờng áng?”

Trán Mạnh Khải Lễ lấm tấm m ò hôi, trong nhất thời không biết nên
đáp lại thế nào..

Chương 56: Mật Báo

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Việc này... Xin điện hạ ra chỉ thị.” Thời điểm này Mạnh Khải Lễ không dám nói thêm gì nữa.

Trịnh Lan như thể thông cảm với nỗi khổ của cấp dưới cho phép toàn bộ những kẻ đang nơm nớp lo sợ quỳ bên dưới bình thân.

Lúc này Mạnh Khải Lễ và nhóm nhi tử của ông ta mới dám đứng dậy, thần sắc trang nghiêm chờ Trịnh Lan hạ lệnh.

“Bản vương xuôi nam ven đường gặp rất nhiều lưu dân, có một số bộ phận đã lâm vào bước đường cùng, bị đẩy đến lằn ranh giới sống chết.

Bản vương có lòng giúp bọn họ, hiện tại đã an bài những lưu dân làm hộ viện tại vương phủ.

Bọn họ ngày trước đều là nông dân, thợ hồ thông thạo việc đẽng áng, xây dựng.

Ta tạm thời đưa họ đến phủ Mạnh khanh, nghiêm khắc dạy bảo các công tử trong nhà.

Dù sao, để tỏ lòng kính trọng đáng chú ý, ngay cả bề hạ mỗi vụ mùa tới, đều lập đàn tế, đích thân đứng trên kênh đào bái lạy trời đất, trong cung cũng thực hành công tác khai khẩn ruộng đồng, giáo dục vương tử, hoàng tôn sự khó khăn cực nhọc của nông dân, của công việc khai khẩn, trăn trở nhằm giáo dục sự cảm thông đối với dân chúng.

Nhà Mạnh khanh cũng không phải dạng học hành nông cạn, chắc chắn tâm nhìn không hạn hẹp đến mức chỉ chăm chăm tham lam lo thu nạp đất đai, không chăm lo dạy bảo tử tôn tâm quan trọng của nông nghiệp.”

Mạnh Khải Lễ liên tục gật gù nhận lệnh, nhóm con cháu mặc dù ngoan ngoãn cúi đầu, lắng lẽ lắng nghe, nhưng để đám lưu dân ti tiện, thân phận thấp hèn dạy bảo bọn họ, còn dạy thứ công việc bản thủ, mệt mỏi như làm đờng, làm ruộng quả thực các vị tôn tử lớn lên trong nhung lụa, người nào kẻ nấy không giấu được sự ghét bỏ, miễn cưỡng.

Thế nhưng thấy Mạnh Khải Lễ thần sắc hoảng sợ, bọn họ không dám mở miệng khinh cự.

Tiểu Viện nhìn Trịnh Lan, đột nhiên cảm thấy vị hoàng tử phù phiếm, kiêu căng bị nàng khinh thường nửa năm trước tại Hậu Sơn đã hoàn toàn biến mất.

Tại đây lúc này là một con báo gấm đã trưởng thành uy nghi, cao quý, mang dáng dấp của một vị quân chủ ngồi trên ngai cao thông thạo đối nhân xử thế, thấu tình đạt lý, am hiểu việc lấy nhu khắc cương, trong sự uy nghiêm là cái nhân từ, dễ dàng thao túng tâm lý của bệ tôi.

Trở lại Nhị Phân viện, Trịnh Lan ngồi trong thư phòng, chậm rãi vuốt ve, thưởng thức những món đồ được làm bằng gỗ tử đàn, chạm khắc tinh mỹ, tỉ mỉ tản ra nét hào hoa, diễm lệ đặc hữu của đất Hàng Nam.

Chàng vốn thích những món đồ chơi mang đậm văn hóa vùng miền, ánh mắt chăm chú nhìn hoa văn đờng rờng chạm trở phức tạp đến xuất thần.

Nhân dịp Tiểu Viện cùng Hồ Diệp đi ra ngoài chuẩn bị trà và diễm tâm, Dơi nhẹ nhàng bước vào thư phòng.

Một cuốn sổ gấp chi chít chữ được cung kính dâng lên Trịnh Lan.

Chàng chậm rãi mở ra xem, sắc mặt khẽ trầm xuống.

“Chủ thượng, đây chính là thân phận của nữ nhân ngày đó xuất hiện tại hoa viên Mạnh phủ.”

Ngọc Lô Xuân, Nhạc công đứng đầu của Giáo Phường ty, cùng một vị khác sau sống trong hoàng cung được xưng tụng là kinh sư song tuyệt.

Kẻ từng diễm động đế đô một thời, sau này mai danh ẩn tích, thế tục truyền tai nhau bà cùng một gã nhạc công người Hàng Nam bỏ trốn.

Thế nhưng về sau lại có người gặp được nàng ta tại hậu trạch của Tuần phủ Hàng Nam.

Trong hai năm gần đây, tại Hàng Nam xuất hiện một cửa hàng bán đàn, cũng gọi là có tiếng tăm tại Hàng Nam, ngoài mặt là kinh doanh, ngoài ra còn hoạt động không công khai khác như dạy đàn cho nữ quyền thế gia.

Xem ra toàn bộ phu nhân quyền quý Hàng Nam không ai không biết Ngọc sư phụ.

Buổi trưa hôm nay, ra vào hậu hoa viên Mạnh phủ, ngoại trừ mấy thế gia tới nghị sự, chỉ có duy nhất một Ngọc Lô Xuân này là khiến kẻ khác không thể rời mắt.

Ban đầu Dơi chỉ cho người cẩn thận theo dõi động tĩnh của Mạnh phủ cũng như những người vắng lai khác, không ngờ người chủ thượng bần khoản muốn biết lại là nữ nhân bất ngờ xuất hiện này.

Kinh sư song tuyệt... Ngọc Lô Xuân nhất định biết mẫu thân của Trịnh Lan.

Trịnh Lan liêu mạng nhớ lại những ký ức mơ hồ đã lãng quên từ lâu... đáng vẻ thướt tha, cùng dung mạo vô song của mẹ mình... Người ngồi trên gác cao ôm đàn tỳ bà, thong thả gảy lên những âm thanh trầm bổng, động lòng người.

Còn Hằng Xương Đế ngồi một bên ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn.

Đó là ký ức ngày Trịnh Lan còn rất nhỏ, cũng là ký ức quan trọng đến độ chàng nghĩ cả đời sẽ không thể quên được, ấy vậy mà giờ phút này cũng không thể nhớ rõ.

“Ta biết rồi, người đi xuống đi.

Nhớ canh chừng cẩn thận gã Thẩm Vô Cửu kia.

Mạnh Khải Lễ đã dám công khai níu kéo quan hệ với Vương phi, nghĩa là hẳn vẫn xác định dựa vào cảm xúc mềm yếu nhất của nàng ấy nhằm tìm sự may mắn cuối cùng thoát khỏi cục diện bế tắc hiện tại.

Chỉ sợ phía sau hẳn còn con bài khác.”

Dơi hoang mang: “Ý chủ thượng là?...! Tư quân?” Dơi có phần bất ngờ, hẳn vừa sợ hãi lại có chút thán phục.

Hắn không ngờ thế gia Hàng Nam lại dám cả gan, lớn mật thách thức hoàng quyên tự nuôi binh lực riêng.

Chưa nói đến việc hao tài tổn của, riêng tội danh mưu phản không phải là thứ mà vinh hoa phú quý đủ sức cứu nổi.

“Hừ, bí quá hoá liều mà thôi.” Trịnh Lan sửa lại vạt áo, đúng lúc này có người đẩy cửa tiến vào.

Tiểu Viện đi trước, Hồ Điệp bưng khay trà bước theo phía sau, nhẹ nhàng gật đầu chào Dơi: “Sư huynh.”

Dơi cũng gật đầu đáp lễ, đến khi nhận được chỉ thị của Trịnh Lan mới quy củ lui ra ngoài.

Bởi vì Trịnh Lan dùng người rất cẩn thận, toàn bộ hạ nhân Mạnh Khải Lễ phân phó ở lại Nhị Phân viện hầu hạ đều bị Trịnh Lan thay thế.

Thời điểm Trịnh Lan ngồi trong thư phòng nghị sự, Tiểu Viện và Hồ Điệp đã pha trà xong, vừa bưng khay trà vào thì cũng vừa lúc Dơi bước ra.

Tiểu Viện bưng trà đưa cho Trịnh Lan, Hồ Điệp đứng ngay sau lưng nàng, tinh tế lạng lẽ lui ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

“Những chuyện như thế này, về sau cứ để thị nữ hầu hạ.”

Tiểu Viện cũng cầm một ly trà chậm rãi uống một ngụm, đáp: “Hồ Điệp không phải thị nữ, nàng ấy là thân vệ của điện hạ.”

Trịnh Lan gật gật đầu, nói: “Hiện tại Hàng Nam có rất nhiều lưu dân lang thang, mai ta sẽ cho Dơi thuê thêm mấy nha hoàn hầu hạ nàng, cũng coi như tạo thêm công ăn việc làm, và nguần thu nhập cho họ.”

Tiểu Viện thở dài một tiếng: “Đầu nói Hàng Nam là vùng đất hứa giàu có, phì nhiêu, tấc đất tấc vàng, sao lại có nhiều lưu dân mất đất canh tác, cơ cực, nghèo khổ như vậy.

Trên đường xuôi nam, càng đi ngược về hướng Nam số lượng lưu dân càng nhiều.

Rõ ràng thời điểm hai năm trước khi ta rời khỏi đây, tình hình vẫn khả quan hơn rất nhiều.”

Hôm nay trên đường trở về, qua ô cửa sổ nhỏ, phóng mắt nhìn những con phố sầm uất của thủ phủ Hồ Dương giàu có đâu đâu cũng có lưu dân đứng trước các cửa hàng cửa tiệm xin ăn.

Liên tưởng đến sự phung phí, hoa lệ của Mạnh phủ... Nàng khẽ cảm thán tình cảnh nơi nhà giàu sang phú quý, rượu thịt dư thừa đến nỗi bốc mùi xú uế, ngoài đường người nghèo khổ thì lại vì đói rét mà chết ở bên đường.

Đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

“Điện hạ vốn không thích quản những chuyện này, nếu không phải tới Hàng Nam có khi hiện tại đang ở trong kinh thành, thoải mái tiêu dao, sống vô lo vô nghĩ.” Tiểu Viện bật cười, cúi đầu.

“Cũng không phải...”

“Nhớ Bách Linh rồi sao? Hay Ngân Tuệ?” Trịnh Lan quay đầu nhìn nàng.

Tiểu Viện thở dài một hơi, đáp: “Không phải.

Từ thuở nhỏ ta đã quen tự chăm sóc bản thân, cho nên việc có người phục vụ cơm bưng nước rót, cảm thấy tương đối khó thích ứng.” Mặc dù nói như vậy, nhưng Tiểu Viện vẫn định, ngày mai sẽ đi chọn vài nha hoàn phục vụ bên cạnh.

Hiện tại nàng đã phó thác việc chung thân cho người nam tử này, chàng thân phận cao quý, là dòng dõi hoàng tộc, muốn được ở bên chàng, Tiểu Viện cũng phải thử hoà nhập với sinh hoạt của một Vương phi.

Trịnh Lan nhấp một ngụm nước trà: “Nàng hiện tại là vương phi, muốn sống cuộc đời của một thường dân bình thường có lẽ phải chờ thêm một thời gian nữa.

Tóm lại nơi này là Hàng Nam, chỉ e những thứ như lễ nghĩa, thứ bậc, thân phận so với kinh thành còn phức tạp hơn.

Hôm nay một gia yến chúc mừng sinh thần, ngày mai một thiệp mời dự hôn lễ, chắc chắn sẽ bị làm phiền đến chết.”

Tiểu Viện khẽ lắc đầu, lòng thầm nghĩ, chưa cần biết Hàng Nam có nhiều vấn đề đến đâu, chỉ dựa vào việc tại đây vô số người đã từng quen biết, tiếp xúc với Tiễn Thục Viện thật, cũng đủ khiến nàng không thể sống tiêu dao, thoải mái nổi.

Trịnh Lan quay đầu, bưng chén trà, ung dung uống thêm ngụm nữa, đồng thời ánh mắt khẽ rơi trên người Tiểu Viện.

Tiểu Viện thấy được sự lo lắng giấu nơi ánh mắt chàng, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Hôm nay Mạnh phu nhân đưa ta đến gặp một người.”

Trịnh Lan không ngăn đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào nước trà trong chén, hàng mày hơi nhíu lại: “Dù Hồ Điệp là cao thủ dịch dung, nhưng tài pha trà vẫn kém xa Ngân Tuệ.”

Tiểu Viện đi qua, cầm chén trà trong tay chàng đặt lên thư án, trịnh trọng nói: “Người kia chính là mẹ ruột của Tiễn Thục Viện.”

“Rồi sao?” Lúc này chàng mới ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi, trên khoé miệng còn thấp thoáng ý cười.

Tiểu Viện thấy dưới vạt áo chàng nhô ra một cuốn sổ gấp, nàng cầm lên, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Chân tướng về mẫu thân nàng.”

Tiểu Viện kinh ngạc nhìn chàng, cánh tay như bị đóng băng, thậm chí không kịp mở cuốn sổ gấp ra xem nội dung..

Chương 57: Xuất Phủ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiểu Viện không vội vàng mở cuốn sổ gấp, xem thử nội dung bên trong.

Mọi việc xảy đến quá đột ngột, hoàn toàn nằm ngoài phán đoán của nàng.

Nàng tử nhỏ lớn lên trong viện nuôi dưỡng “ngựa gầy”, không chỉ nàng mà có rất nhiều tiểu nữ tử số phận hẩm hiu, trong đó không ít bé gái bị chính người nhà đem đi cấn cố, cũng có những tử muội đã nhuộm phong trần, đương nhiên vẫn có một số tử muội được người nhà tìm kiếm, hỏi thăm, thậm chí vận số tốt một chút còn được chuộc thân, trở về cùng cha mẹ đẻ.

Mặc dù nàng sống một thân một mình đã quen, oán hận với gia đình cũng phần nào nhạt dần, nhưng thuở nhỏ không ít lần nàng thâm hãm mộ những cô nương có gia đình, người thân.

Nhiều năm trôi qua, nàng không còn chờ đợi người thân nữa.

Sau khi quyết định theo Trịnh Lan, nàng càng ngày càng ý lại vào người nam nhân này, bởi vì bản thân nàng cũng không có năng lực tự lập.

Đột nhiên người được gọi là mẫu thân xuất hiện, bất ngờ tựa một viên đá đột ngột ném xuống miệng giếng tĩnh lặng, khơi dậy những bọt nước lăn tăn, khiến trái tim nàng không ngừng giao động.

Trong thâm tâm nàng có chút chờ mong, nhưng đồng thời cũng đầy e ngại và băn khoăn giữa những mâu thuẫn, đến mức nhất thời không dám mở cuốn sổ hé lộ toàn bộ chân tướng của bản thân.

Nàng sợ... chờ mình nơi đó là những tổn thương mà Tiểu Viện khó lòng chịu đựng được.

Trịnh Lan dường như hiểu được sự chần chờ, lo lắng sâu trong tim nàng, chàng đóng sỗ gấp lại, bỏ vào trong ngăn tủ gỗ, nghiêm túc nhìn Tiểu Viện, chậm rãi nói: “Ta ở đây, lúc nào nàng muốn, thì tự mình mở ra xem.”

Tiểu Viện gật gật đầu: “Cảm ơn.”

Cảm tưởng như tất cả sóng gió đã qua đi một khoảng thời gian rất dài, phủ Trạm Vương điện hạ ngày càng có nhiều gia nhân hơn, Mạnh gia bị Trịnh Lan ‘nhắc nhở nhẹ nhàng’ cũng ‘vui mừng’ đón chào nhóm lưu dân tá đi về vào phủ, cho bọn họ ăn sung mặc sướng, mỗi ngày thầy nhóm thầy giáo của Mạnh gia lại cần mẫn dạy dỗ con cháu nhà họ Mạnh phương thức trồng trọt, chăn nuôi.

Thẩm Vô Cữu vội vã mở rộng lực lượng tư quân của Thẩm thị tại Hàng Nam, bận đến tối mất tối mũi, nhưng toàn bộ đều phải tiến hành âm thầm trong bóng tối nhằm tránh tai mắt của người ngoài.

Thi thoảng hẳn lại nhớ tới gương mặt u buồn khiêu diễm của nữ tử gặp tại hoa viên Mạnh phủ ngày đó, nhưng hoàn toàn chẳng có một chút thời gian dư giả, nhàn nhã để đến gặp mặt giai nhân.

Từng chút, từng chút, với tham vọng của đương gia Thẩm thị, nhóm tư quân chẳng mấy chốc đã lên đến con số mấy vạn người.

Thuở niên thiếu Thẩm Vô Cữu từng theo Tiết tướng quân chiến đấu tại chiến trường Tân Man, vì thế cũng có một phần quân công trên người.

Cũng vì thế hẳn chỉ cần đơn giản đổi tên lực lượng vũ trang của Thẩm gia thành “Hàng Quân”, Mạnh Khải Lễ dù cả năm chỉ quanh quẩn trong phủ không ra đến ngoài cửa, nhưng lại sở hữu lực lượng mật thám tinh nhuệ, chỉ cần một đợt sóng ngầm nổi lên ông ta cũng dễ dàng tỏ tường tất cả, như một kẻ chơi cờ ngầm trong màn trướng ung dung khống chế toàn bộ bàn cờ Hàng Nam trong lòng bàn tay.

Bên ngoài Mạnh phủ, ẩn vệ của Ngũ Độc lặng lẽ quan sát tất cả, tựa như bộ ngựa bắt ve sần, chim hoàng tước ở phía sau.

Sáng hôm sau, Tiểu Viện cả đêm thức trắng, mệt mỏi đứng dậy mặc quần áo, nằng mai mong manh xuyên qua khung cửa sổ rơi vào phòng, ánh sáng mờ ảo, Tiểu Viện cẩn thận theo đèn pha lê tú cẩm đi thẳng tới thư phòng.

Hồ Điệp đã dậy từ sớm đang chuyên chú luyện công, thấy Tiểu Viện hất áo choàng đi ra, vội vã theo sau nàng.

Mở sổ gập, bên trong ghi cặn kẽ về cuộc đời của Ngọc Lâu Xuân, đặc biệt là thời gian bà ở Giáo Phường ty, mỗi một thời điểm đều được ghi chép cực kỳ rõ ràng.

Thời điểm nhìn thấy bốn chữ “Kinh Sư Song Tuyệt” lòng nàng thoáng run lên.

Danh hiệu này, từ ngày còn thơ bé nàng đã được nghe thấy rất nhiều trong chốn câu lan.

Nhớ đến dung mạo tuyệt sắc của Ngọc Lâu Xuân, quả thực là thứ nhan sắc có một không hai trong truyền thuyết.

Hồ Điệp đứng bên ngoài thư phòng chờ nàng, phía Đông mặt trời dần ló rạng, nắng sớm tinh khôi, vàng ươm tràn xuống mọi góc ngách của căn viện.

Nắng Hàng Nam ấm áp, nhu hòa, cho dù đã vào đông.

Tiểu Viện từ trong phòng bước ra, ánh mắt nàng mờ mịt, trái tim không thôi thổn thức, cả đêm thức trắng, hiện tại sắc mặt nàng có chút xanh xao.

“Giúp ta trang điểm.

Ta muốn xuất phủ.”

Hai người mới đi được mấy bước, đã thấy Trịnh Lan hai tay khoanh trước ngực tựa trước cửa tử nguyện trước thư phòng.

“Ái phi cần người đi cùng không?”

Tiểu Viện nghĩ ngợi chốc lát, cuối cùng đáp: “Không cần đâu.”

Trịnh Lan gật đầu, phân phó Hồ Điệp bảo vệ nàng chu toàn.

Chuyện này vốn là việc riêng tư.

Thời điểm ban đầu khi quyết định đưa cuốn sổ gấp kia cho nàng, Trịnh Lan vốn luôn mong mọi rỗi sẽ kết thúc tốt đẹp.

Cho dù thế nào nàng cũng cần đối diện với mẹ đẻ của mình, quá khứ của mình, thân phận của mình.

Còn chàng, chàng luôn sẵn sàng ở phía sau hỗ trợ, giúp đỡ, là điểm tựa vững vàng của Tiểu Viện, mặc kệ nàng lựa chọn thế nào.

Bởi vì chàng vô cùng hiểu, phận làm con cái, tiếp nhận sự thật mẫu thân ruột thịt từng mang thân phận nữ tử phong trần, cần nhiều dũng khí đến nhường nào.

Thời điểm sắp rời đi, Tiểu Viện quay đầu, nhìn Trịnh Lan vẫn kiên nhẫn đứng một mình nơi đó, cẩn thận dặn dò Hồ Điệp chăm sóc nàng....

Ngọc Lệ đàn xã, cách Tuần phủ không xa, nằm ngay trên đường Án Sát Ti.

Gã tùy tùng của Thẩm Vô Cữu đã nói, khoảng cách giữa Nhị Phân Viện và các viện của thế gia đại tộc Hàng Nam vốn không xa nhau là mấy.

Vì Trịnh Lan đang có chút khúc mắc với nhóm thế gia vọng tộc Hàng Nam, cho nên Hồ Điệp dứt khoát cần theo đoàn kiểm dất bên hông.

Võ công của nàng mặc dù kém Dơi, nhưng thân thủ lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Hồ Điệp nhảy xuống xe, Tiểu Viện theo sau bước xuống, ánh mắt thoáng đảo qua tấm biển ghi Ngọc Lệ Đàn xã, lại nhìn vào bên trong viện.

Ngay cả đến một gã thủ vệ, hoặc gia đình đâu không thấy, như muốn thể hiện thái độ không cự tuyệt bất kỳ khách nhân nào của chủ nhà.

“Sao đến một thủ vệ cũng không thấy vậy?” Tiểu Viện nhin không được nói thềm.

Vì chẳng có lấy một người gác cửa, Tiểu Viện nhấc váy bước thẳng vào, bỗng nhiên nàng nghĩ đến có thể sẽ bị người khác nhìn thấy, vì vậy động tác thoáng chậm lại.

Từ ngày còn nhỏ, nàng vẫn luôn mơ về người thân của mình, có lẽ đại đa số những nữ tử phong trần đều là người có hoàn cảnh nghèo khổ, cơ cực, đến mức gia đình phải bán con gái đi.

Nhưng nào ai đánh thuế giấc mơ, Tiểu Viện thi thoảng không kiềm lòng được lại có chút suy nghĩ viễn vông, mong gia đình mình là phú hộ khá giả, đứng đắn, có lẽ âm kém dương sai mà bị lạc mất con gái trong một ngày hội chùa đông đúc, hoặc bị kẻ môi giới lừa gạt bắt cóc mất con.

Đặc biệt khi còn bé, lúc bị sai sử làm việc quá mức mệt nhọc, hay bị miệt thị, chửi bới nặng nề, Tiểu Viện đâu mơ mộng một ngày nào đó người nhà sẽ tìm lại nàng, đưa nàng trở về kết thúc cơn ác mộng mệt mỏi này.

Nhưng mà... mẹ đẻ của nàng... vậy mà... cũng là nữ tử phong trần.

Nhìn quy mô của Ngọc Lệ Đàn xã, Tiểu Viện có thể dễ dàng đoán ra, Ngọc Lâu Xuân có vẻ là người không thiếu tiền, vậy mà bao nhiêu năm trôi qua, bà chưa từng thử đi tìm nàng một lần? Tiên Thục Viện là muội muội của nàng, vậy thì thời điểm bà ấy và Tiên Trọng Mưu qua lại với nhau là khi nào?

Đủ câu hỏi giăng xé, chùng chát trong lòng, Tiểu Viện chần chừ không muốn bước vào.

Đúng lúc này Hồ Điệp ở phía sau thoát cái xông lên phía trước, xoay đoản kiếm trong tay đỡ một mũi tên bắn thẳng về phía đôi chủ tớ.

Mũi tên bị chệch hướng, cắm xuống ngay trước mắt Tiểu Viện.

Tiểu Viện cẩn thận quan sát mũi tên, đầu tên hình tròn làm bằng gỗ, hiển nhiên chủ nhân của mũi tên bắn ra nhằm mục đích cảnh cáo, phủ đầu.

Nàng ngược mắt nhìn lên nóc nhà, bên trên là một nam tử thân hình vạm vỡ, to cao, cả người phủ trong ánh nắng vàng rực, khiến sau lưng hắn như được dát lên một vòng hào quang lấp lánh.

Bởi vì ngược nắng, Tiểu Viện phải híp mắt lại một lúc mới nhìn ra được người kia.

Đó là bóng dáng không thể quen thuộc hơn.

Thời khắc này, Kim Tam cũng nhìn rõ nữ tử vừa đến.

Trong mũ chùm là dung mạo tuyệt mỹ hiếm người sánh được, nháy mắt, gã rơi vào cơn thất thần.

“Tam ca!” Tiểu Viện hét to.

Hồ Điệp kinh ngạc nhìn vương phi, lại nhìn kẻ đang cầm cung nỏ đứng trên nóc nhà.

Rõ ràng gã kia là một kẻ giang hồ, người cả quãng đường túc trực hầu hạ bên cạnh Tiểu Viện như Hồ Điệp hoàn toàn không thể nhìn ra giữa vương phi xinh đẹp, cao quý nhà mình và kẻ đồ con, cục mịch kia có chút quan hệ nào.

Lúc này người trong nhà mới nghe ra được động tĩnh, giọng nói không giấu được sự hoảng hốt, vội vã, nữ tử nhắc váy, cấp tốc nói với ra: “Ai ở bên ngoài?”

Lời còn chưa dứt, bóng đen trên nóc nhà đã hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

Ánh mắt Tiểu Viện và Hồ Điệp đều rơi xuống nữ tử trong viện.

Mà đập vào mắt nàng đầu tiên chính là đóa Hoa Diên đỏ thắm giữa hai hàng lông mày đen nhánh, tựa một đóa sen nở rộ giữa ánh nắng tinh khôi đầu đông..

Chương 58: Danh Tự

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiền Thục Viện nhìn Tiêu Viện, lại nhìn đóa hoa điên giống hệt mình trên trán nàng, thậm chí dung mạo hai người cũng giống nhau đến bảy, tám phần.

Tiêu Viện khoác trên mình một thân hoa phục xa hoa, thể hiện thân phận bất phàm của chủ nhân.

Hàng Nam tuy giàu sang phú quý, nhưng mấy người có thể khoác trên mình gấm hoa dệt tơ vàng, áo choàng lông bạch hổ?

Thời điểm Tiền Thục Viện trở lại Hàng Nam, trước cửa thành dán bố cáo, truy bắt phụ thân, lúc đó nàng đã biết gia đình mình xảy ra chuyện.

Hiện tại cả Đại Trịnh đang tiến hành truy nã trọng phạm triều đình liên quan tới sự kiện cung biến.

Nàng khóc ròng rã một ngày, may có Kim Tam bên cạnh dỗ dành, an ủi, mới miễn cưỡng ăn vài thìa cháo loãng.

Ba ngày trước nàng tới Ngọc Lệ Đàn xã, gặp mẫu thân mình là Ngọc Lô Xuân.

Nhưng tình cảnh không đến nỗi vỡ oà trong hạnh phúc như tưởng tượng.

Mặc dù mẫu thân rất đổi vui mừng, nhưng trong ánh mắt người đồng thời chất chứa nỗi bất an và buồn khổ.

Sau vài lời thăm dò Tiễn Thục Viện có thể chắc chắn Ngọc Lâu Xuân không phải vì việc phụ thân mang trọng tội mà buồn bã, thậm chí có thể nhìn ra được, tình cảm của bà với Tiễn Trọng Mưu chẳng quá mặn mà.

Nàng bất đắc dĩ phải tìm người ngoài đi điều tra thử manh mối về an nguy của phụ thân.

Dù người còn sống hay đã chết nàng đều muốn biết, ngoài việc ngày ngày đến trước cửa quan phủ theo dõi thông báo văn điệp, Tiễn Thục Viện còn thường xuyên cầu khẩn Kim Tam, đưa nàng đến những nơi thông tin linh nhạy như rạp hát, quán trà, hoặc cố lưu tâm hơn các tin tức trên đường phố.

Chưa nghe ngóng được tin tức nào về phụ thân, nhưng nàng đã nghe được tin Trạng Vương điện hạ cùng vương phi sẽ đến đất phong là Hàng Nam sinh sống.

Theo lời đồn tình cảm giữa phu phụ Trạng Vương vô cùng ân ái, mặn nồng, tựa thiên tiên quyến rũ chốn nhân gian.

Mà hiện tại Trạng Vương rất được bề hạ coi trọng, tươi lai vị trí thái tử chắc chín phần mười đã có quyết định.

Lúc này đây, một nữ tử có vết bớt giống hệt lại đang đứng trước mặt nàng đây.

“Trạng Vương phi, phải không?” Tiễn Thục Viện chỉnh trang lại y phục trên người, một đường chạy trốn, hoa phục đắt tiền sớm đã bị nàng đem đi cặm cố, hiện giờ chỉ còn lại bộ áo thô sần cũ mặc trên người.

Tiểu Viện nhanh chóng quan sát chiếc bớt trên trán nữ tử có vài phần giống mình, lại nhớ tới lời Ngọc Lâu Xuân từng nói: Trên trán nàng là chiếc bớt Lăng Hoa (1), còn Tiễn Thục Viện là bớt Hồng Liên.

Tiểu Viện mở lời: “Ta là Tiễn Thục Viện giả.

Cô nương đây hẳn là Tiễn Thục Viện thật.”

Hai con người xa lạ rõ ràng chưa từng gặp mặt nhưng khoảnh khắc thấy đối phương đầu nảy sinh một sự quen thuộc, gắn bó khó nói thành lời.

Ngọc Lâu Xuân cùng thị nữ chầm chậm tiến vào viện, nhìn đôi tỷ muội ruột thịt đối diện, bà thoáng giật mình.

Dòng lệ nóng chầm chậm lăn dài trên gà má Ngọc Lâu Xuân.

Bà đưa cây đàn mới chỉnh lại dây cho thị nữ bên cạnh, vươn tay nắm lấy tay hai cô con gái, kéo đôi tỷ muội vào trong phòng.

Trong phòng đốt hương, làn khói trắng xanh mờ màng mờ ảo toả ra từ con Toan Nghê (2) bằng đồng đặt chính giữa phòng, trong không khí phảng phất mùi đàn hương giúp tinh tâm, tinh thần minh mẫn.

Tiểu Viện nhìn quanh cách bày biện trong phòng, mặc dù chỉ là một trạch viện bình thường, nhưng Ngọc Lâu Xuân lại có thể khéo léo trang trí phòng ốc một cách vô cùng tinh tế, thậm chí có khiến người ta có cảm giác xa hoa, diễm lệ chẳng kém phủ đệ của bất kỳ vương công quý tộc nào.

Có thể thấy rằng những năm tháng này bà đã trải qua cuộc sống cầm y ngọc thực, đầy đủ sung túc cỡ nào.

Tiền Thục Viện đã ở Ngọc Lệ Đàn xã được ba ngày, tương đối quen thuộc với cách bài trí nơi đây.

Cộng thêm việc trên đường trở về Hàng Nam từng bị bán vào thanh lâu, cho nên đã không còn thái độ đại tiểu thư cao cao tại thượng nữa, nhanh nhẹn đi châm trà, rót nước.

Tiểu Viện thấy thế cuống quýt bước tới, đón lấy chén trà, trong lòng dâng lên thứ cảm xúc cực kỳ khó nói.

Ngọc Lâu Xuân lệnh thị nữ đi chuẩn bị trà bánh, lại kéo hai nữ nhi ngồi xuống, giống những chú chim non mỗi một quay vệt ổ, được chim mẹ săn sóc.

Dù hành động của bà có chút bối rối, vụng về, không giống một vị mẫu thân thực sự, nhưng vẫn khiến Tiểu Viện nhìn không được cảm động đến rơi lệ.

Nàng vội vàng quay lưng đi, nhanh chóng lau nước mắt.

Điểm tâm được bưng lên, hai cô nương giữ áo, vươn tay lấy một khối, ma xui quỷ khiến lại cùng chọn trúng một chiếc, hai người bối rối đồng thời buông tay ra, chọn một khối khác, lại vô tình tiếp tục chọn giống nhau.

Muốn mở miệng nói vài lời khách sáo, khiêm nhường, lại chẳng biết nói sao.

Ngọc Lô Xuân ngồi bên cạnh lau nước mắt, nhìn tình cảnh trước mắt, nhìn không được bật cười.

Nắm lấy tay hai cô con gái: “Không cần tranh, cũng không cần nhường, chỗ ta có đủ điểm tâm cho các con.”

Nói xong bà tự tay đưa cho hai cô con gái mỗi người một chiếc bánh giống nhau.

Tiểu Viện và Tiễn Thục Viện đều trầm mặc, không nói, chậm rãi ăn điểm tâm.

Ngọc Lô Xuân nhìn đôi tỷ muội đến cả tác phong, động tác ăn uống cũng giống nhau, kì lòng không đành tiếp tục rơi nước mắt.

Cuộc đời bà đã trải qua vô số bão táp, khổ đau, cũng đã từng tắm trong ánh hào quang, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của hàng vạn người, khiến tứ hải phải cúi mình thán phục, trầm trồ.

Từng có rất nhiều gã nam nhân vì bà vung tiền như cỏ rác, vì bà rơi lệ mà sầu đau, cũng có không ít kẻ phản bội bà, làm nhục bà, khiến lệ sầu tuôn rơi.

Nhưng chưa từng kẻ nào, người nào, sự vật nào khiến bà hạnh phúc đến bật khóc như khoảnh khắc này.

Cảm giác viên mãn tốt cùng này như thể món quà quý giá mà vận mệnh đẽo gọt cho mấy chục năm lận đận, gian truân.

Bà từng mang nặng đẻ đau hai nữ nhi, nhưng vì đủ thứ lý do mà không thể tự mình nuôi dưỡng, thậm chí nữ nhi đầu lòng còn vì chiến loạn mà bị lưu lạc, tha hương, xa rời vòng tay bảo vệ của mẫu thân ruột thịt từ thuở nhỏ.

Nhưng khoảnh khắc này đây, ông trời một lần nữa để ba mẹ con bà được đoàn tụ.

Tuy đầu là con gái ruột, nhưng bà đương nhiên có phần quan tâm, thương xót Tiểu Viện hơn.

Bởi vì mặc dù do xuất thân của bà, mà Tiên Trọng Mưu chưa từng để bà tự mình nuôi dưỡng Tiên Thục Viện.

Sau khi bà sinh hạ nữ nhi lập tức phó thác cho chính thê Ngô thị, không lâu sau Ngô thị đột nhiên mất vì bạo bệnh.

Dù chưa từng được thực sự dưỡng dục Tiên Thục Viện, nhưng từng bước trưởng thành của cô con gái này thông qua Tiên Trọng Mưu bà dần dần biết được.

Mùa hè năm nay Tiên Trọng Mưu đã từng hai lần đến tìm bà, hy vọng bà có thể đồng ý chuyển tới kinh thành, đoàn tụ cùng nữ nhi.

Lúc ấy Ngọc Lâu Xuân đã do dự rất lâu, cuối cùng bà vẫn kiên quyết cự tuyệt.

Bà không muốn xuất thân và quá khứ của mình khiến Tiên Thục Viện khó xử.

Ngày Ngô thị ôm Tiễn Thục Viện rời đi, Ngọc Lâu Xuân từng cực kỳ đau khổ, vậy mà khi cuối cùng Tiễn Trọng Mưu trao trả lại tư cách người mẹ cho bà, người do dự lại chính là Ngọc Lâu Xuân.

Xưa nay việc các triều đại xảy ra mưa tanh bão máu, biến cố trùng trùng là chuyện thường tình, Tiễn Trọng Mưu hiểu, người duy nhất ông ta có thể hoàn toàn tin tưởng phó thác nữ nhi chỉ có thể là mẫu thân ruột thịt của nàng.

Trước khi Tiễn Thục Viện chuẩn bị rời đi, đã biết đại khái lý lịch của Ngọc Lâu Xuân, mặc dù nàng cảm thấy kinh ngạc, bất ngờ đến nhường nào chẳng nữa, thì vẫn chấp nhận người mẫu thân này.

Cho nên dù ngỗ sóng vai cùng nhau thì người cảm thấy bất an, thấp thỏm vẫn là Tiễn Viện.

“Thục Viện đã ở lại chỗ ta ba ngày nay, con có gì muốn hỏi cứ nói đi.”

Tiễn Viện yên lặng một lát, hàng lông mày khẽ nhíu, chân tướng về thân phận của Ngọc Lâu Xuân, theo thông tin tình báo của Trịnh Lan, Tiễn Viện cũng đã biết tương đối đầy đủ.

Nhưng bên trong lại không ghi chi tiết về thân thế của nàng, có lẽ bản thân ẩn vệ Ngũ Độc Môn cũng không thể đi đầu tra ra được rõ ràng.

Đã vậy, nhân cơ hội này, Tiễn Viện cũng muốn hỏi một chút.

Tiễn Thục Viện bên cạnh tựa hồ nhận ra gì đó, đứng dậy nói với Ngọc Lâu Xuân: “Tam ca còn chưa ăn sáng, con đi mua ít điểm tâm đưa cho huynh ấy.”

Kim Tam đưa Tiễn Thục Viện đến Ngọc Lệ đàn xã, vốn đã là đủ tình đủ nghĩa.

Kỳ thực gã dự định trong vòng ba ngày sẽ quay trở lại Lăng Sơn hội tụ cùng Kim bà bà, nhưng âm kém dương sai, không ngờ rằng lại có thể gặp được Tiễn Viện tại Hàng Nam.

Một thoáng giật mình, bất an, kinh ngạc, sau cùng gã vẫn hành động theo bản tính trăn mặc, thẹn thùng của mình, nhảy khỏi nóc nhà lánh đi nơi khác.

Tiên Thục Viện biết gã sẽ không đi quá xa, lấy cớ đi tìm gã, kỳ thực nàng muốn tạo cơ hội để tỷ tỷ và mẫu thân trò chuyện riêng.

Trong phòng chỉ còn còn lại hai mẹ con, Toan Nghê bằng đờng toả khói xanh mờ ảo, qua màn khói trắng mờ ảo, Tiên Viện chăm chú nhìn dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của người phụ nữ đối diện, đột nhiên phát hiện đôi mắt và cằm của mình giống bà y như đúc.

“Ta muốn biết, ta có cái tên của riêng mình không?”

(1) Hoa cây ấu.

(2)Toan Nghê (狻猊) Toan Nghê, đứa con thứ 5 của Rờng, (có thể nghe gọi là Kim Nghê hay Linh Nghê) mang thân mình của Sư tử, giữ nguyên được cái đầu Rờng của ông bố, tuy vậy bản tính lại khá là trăn tư, tự tại.

Đặc biệt, Toan Nghê thích ng ửi những nơi tĩnh lặng, ng ửi khói hương tỏa ra ví như ở trong đền trong chùa vậy.

Không khó để bắt gặp hình ảnh Toan Nghê được đúc trên các loại lư hương, từ to đến nhỏ, thấp đến cao, từ trong đền hoặc đơn giản là bày trang trí trong những gia đình khá giả thừa xưa ở Trung Hoa.

Có sách miêu tả Toan Nghê mang tứ chi giống ngựa, đi được hàng trăm dặm.

Có sách lại nói, dù có mang thân của Sư tử, Toan Nghê cũng không hẳn là dữ dằn.

Bình sinh, loài linh thú này chỉ thích ng ửi lặng thinh, thưởng hương khói,...!nghe khá là lười...

Chương 59: Khách

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngọc Lâu Xuân im lặng một lát rồi đi vào gian trong lấy một chiếc hộp gấp, bên trong là hai con dấu khắc hình hoa phù dung.

“Đây là con dấu khắc tên mà ta nhờ danh gia chế tác sau khi Thục Viện ra đời.

Vốn tưởng rằng cả đời này sẽ khó có cơ hội đưa cho con, may mà ông trời cũng không đến mức tệ bạc với ta.”

Ngọc Lâu Xuân lấy một con dấu ra đưa cho Tiểu Viện, Tiểu Viện nhìn chữ triện khắc trên con dấu, khó khăn lắm mới nhận ra được mặt chữ trên đó: Tiết Thanh Bội.

“Thanh thanh tử bội, du du ngã tư.

Túng ngã bất vãng, tử ninh bất lai?” (*) Ngọc Lâu Xuân cúi đầu cười, rồi nói với nàng: “Phụ thân con là Tiết Chiêu, cái tên này cũng là ngài ấy đặt cho con.”

(*)Trích bài thơ Tử Khâm trong Kinh Thi.

Dịch thơ: Xanh xanh thắt lưng, tương tư dai dẳng.

Lâu không gặp Người, Người nữ buông xuôi?

Cả người Tiểu Viện run lên, cổ họng như nghẹn lại.

Cái tên Tiết Chiêu này, thời gian nàng ở kinh thành cũng đã nghe tới, là danh tướng Đại Trịnh đã qua đời nhiều năm trước, phụ thân của Tần Chí Thành từng là phó tướng của ông.

Mối họa Tây Man xuôi nam quấy nhiễu Đại Trịnh khiến dân chúng lằn than như hiện nay chẳng khác nào lưỡi đao treo ngay trên đầu vương triều.

Nhưng mọi người vẫn thường truyền tai nhau về hai mươi năm trước, lúc Tiết Chiêu tướng quân vẫn còn cầm quân, Đại Trịnh chí khí hô cao, tinh binh trăm vạn, đồng cỏ phì nhiêu trải dài tít tắp không kẻ nào dám xâm phạm.

Nhưng Tiết Chiêu tướng quân vừa bỏ mình, Tây Man đã chớp lấy thời cơ lấn tới.

Tiểu Viện khó mà tin được, vị tướng quân vĩ đại được người người tung hô lại chính là cha thân sinh của mình.

“Ta từng lưu lạc hồng trần, tướng quân vừa gặp ta đã có lòng cảm mến.

Năm Hằng Xương thứ năm, chiến trận cam go, ta theo ngài xuất chinh nên mang thai con.

Lúc ấy chiến sự liên miên nên ta lui về Hàng Nam dưỡng thai, nào ngờ một lần chia tay lại hóa thành vĩnh biệt, ta không còn cơ hội gặp lại cha con nữa.”

Nói đến chuyện cũ, nỗi đau trong lòng Ngọc Lâu Xuân đã ngời ngoai.

Bà và Hồng Hà, mẹ Trịnh Lan, một ca một vũ, tiếng thơm xa gần Giáo Phường ty lúc bấy giờ.

Người sau vào cung cấm, còn bà được Tiết Chiêu tướng quân cảm mến, thậm chí còn đi ngược lẽ thường, vì muốn cưới bà mà từ bỏ tước quan.

Thời đó Tiết Chiêu là thiếu niên anh tài, danh môn quý nữ kinh thành ngưỡng mộ ngài ấy nhiều vô số kể, nhưng Tiết Chiêu lại chẳng phải người chịu bị bó buộc bởi luân thường, kiên quyết muốn rước Ngọc Lâu Xuân về nhà.

Kinh thành được một phen dậy sóng, lời bàn tán xôn xao, thậm chí còn được cải biên thành sách tài tử giai nhân.

Hai mắt Tiểu Viện nhòe lệ, con dấu hoa phù dung trong tay bỗng trở nên nóng bỏng.

“Năm Hằng Xương thứ sáu, cũng là năm con ra đời, đó là thời điểm kịch chiến với Tây Man.

Lúc ấy quân ta xâm nhập được vào hậu phương của địch, nhưng lại không đợi được đến lúc đế vương tiếp tế, chỉ có thể lấy thân mình đền nợ nước.” Tiết Chiêu mất, cả nước tiếc thương, nhưng trận chiến này liên quan tới mối quan hệ lợi ích chông chéo giữa nhiều thế lực, bởi vậy mà bao năm qua cũng hạn chế được nhắc tới.

Hằng Xương Đế vì trấn an quân tâm mà cảm thán việc Tiết Chiêu chiến tử oanh liệt khôn cùng, nhưng sự thật đằng sau ra sao thì lại ngậm miệng kín bưng.

Trầm oan khó giải năm xưa, lần nào Ngọc Lâu Xuân nhắc tới cũng không nén nổi tiếng thở dài: “Sau khi ta sinh con, vì thân bạc thế cô nên bị kẻ xấu lừa gạt, nhân lúc đang ngủ lén ôm con đi.

Ta đã từng nghĩ cả đời này sẽ không được gặp con nữa.”

Lúc này bà mới nở nụ cười rạng rỡ: “Ban đầu Mạnh phu nhân tỏ ý muốn cho ta và Thục Viện gặp lại, nhưng khi thấy vết bớt mẹ đã biết con không phải Thục Viện, con là Thanh Bội.

Trên chân con còn có một nốt ruồi son, không thể sai được.”

Sắc mặt Tiểu Viện không tốt là bao, nàng chưa bao giờ nghĩ số phận mình lại long đong đến vậy, thậm chí còn liên quan đến việc mưu tranh quyền lực của Đại Trịnh.

“Nhất định là phụ thân bị oan.” Tiểu Viện nhìn Ngọc Lâu Xuân rồi nói chắc nịch.

Ngọc Lô Xuân không đáp.

“Vây còn muội ấy thì sao? Tại sao lại...” Tại sao nàng lại có thêm một cô em gái?

Ngọc Lô Xuân nghe vậy, nét mặt thoáng hiện lên vẻ đau đớn, im lặng chốc lát, bà nhìn ra ngoài cửa không bóng người, có lẽ Ti ền Thục Viện đã tìm được Kim Tam, rồi ghé vào một quán trà ven đường nào đó.

Lúc này bà mới nói tiếp: “Ta vốn cho rằng mình chỉ có thể quay lại nghề cũ, bán tiếng cười mà sống.

Nhưng ở Hàng Nam, ta đã gặp cha Thục Viện.

Ông ấy dùng chân tình để đổi đái, ta cũng không thể không mỉm lòng mà đi theo ông ấy.”

Tiểu Viện cúi đầu tr ần mặc, Ngọc Lô Xuân khó khăn mở lời: “Thanh Bội, lúc ấy mẹ chỉ có duy nhất một mục đích sống là đi tìm con, không thể không thất tiết, hướng chi bản thân ta cũng từng bước ra từ phùng ca múa, nếu không gặp được Tiết Chiêu tướng quân thì có lẽ chỉ mãi là bông hoa sớm nở tối tàn, rồi chìm vào quên lãng lúc nào không hay.”

Tiểu Viện gật gật đầu, dường như có đôi phần thấu hiểu: “Những năm qua ta cũng lớn lên ở nơi sơn phấn, nỗi lòng của bà, ta hiểu.”

Ngọc Lô Xuân đau đớn ôm Tiểu Viện vào lòng, quần áo chất lụa không dễ ấm, nhưng dần dà, Tiểu Viện cũng cảm nhận được một chút an ủi vuốt ve.

“Thục Viện nhỏ hơn con hai tuổi.

Sau khi ta sinh đứa trẻ này, Ti ền đại nhân đã định đưa ta về phủ, nào ngờ Ngô thị lại không đồng ý để ông ấy nạp thiếp.

Thế là chỉ có Thục Viện trở về Ti ền gia, kỳ thực lần này đứa trẻ này về lại đây, ta cũng hơi lạnh lòng.”

Ngọc Lâu Xuân có vẻ bất an: “Nhưng mẹ vẫn không hiểu, vì sao Mạnh phu nhận lại nghĩ con là Thục Viện...” Bà nhìn trang phục của Tiểu Viện, rồi lại nhìn Hồ Điệp đeo bội kiếm chờ bên ngoài cửa viện, có thể chắc chắn giờ nàng là nữ chủ nhân của Trạm Vương phủ.

Tiểu Viện im lặng, đôi mắt trong suốt nhìn Ngọc Lâu Xuân, kể lại cho bà chuyện mình được gả thay.

Ngọc Lâu Xuân nghe xong không khỏi cảm thán: “Trên đời sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy...”

Trong lòng Tiểu Viện có nghi ngờ, nhưng không phải chuyện của mình, mà liên quan tới Kim Tam vừa biến mất: “Ừm...!Sao Kim Tam lại ở đây ạ?”

Ngọc Lâu Xuân ngây người một lúc mới hiểu ra Tiểu Viện đang hỏi về người hộ tống Tiễn Thục Viện tới, đáp: “Chàng trai đó tên là Kim Tam à? Ta còn tưởng đó là ý trung nhân của Thục Viện, Thục Viện nói được hẳn hộ tống về đây, trên đường luôn quan tâm giúp đỡ.

Sao vậy, con quen hẳn à?”

Nhớ lại lúc Kim Tam vừa thấy mình đã chạy trốn chết như ma đuổi, thêm lời kể của Ngọc Lâu Xuân, Tiểu Viện đã hiểu ra đôi phần, nàng nói: “Một người quen cũ ạ, tính cách thành thật nhiệt tình.

Nếu Thục Viện có ý với huynh ấy thì cũng coi như một mối lương duyên.”

Nàng biết Kim Tam có tình cảm với mình, nhưng nếu đúng là lời Ngọc Lâu Xuân nói, Kim Tam hộ tống Tiễn Thục Viện suốt đường xuôi nam, dù không biết huynh ấy nghĩ thế nào nhưng có vẻ cũng đã hiểu sự tình.

Đúng lúc Tiễn Thục Viện quay lại, đứng bên ngoài gõ cửa, nói với Ngọc Lâu Xuân: “Xuân nương, có người tới thăm ạ.”

Ngọc Lô Xuân đáp một tiếng r ồi quay sang dặn Tiểu Viện: “Bây giờ không thể để lộ thân phận của Thục Viện với người ngoài được.

Ti ền đại nhân đang gặp chuyện, nên bảo đứa trẻ này gọi ta là Xuân nương, với người ngoài cũng chỉ giải thích là tỳ nữ ta mới mua về

Nếu Trạh Vương điện hạ có hỏi tới, con cứ lựa lời, dù sao đứa trẻ này cũng là muội muội của con.”

Nhất thời Tiểu Viện vẫn chưa thể quen với việc danh môn tiểu thư đệ nhất Hàng Nam là em gái mình, khái niệm người thân này vẫn quá xa lạ đối với nàng.

Nhưng thấy thái độ chân thành c ần khẩn của Ngọc Lô Xuân như thế, nàng cũng chỉ có thể nghĩ một đằng nói một nẻo mà gạt đầu.

Sau đó, Ngọc Lô Xuân để nàng tránh tạm trong rèm một lúc.

Phần lớn khách tới thăm là muốn thỉnh giáo tài diễn tấu của bà, chỉ nửa tách trà là có thể tiến đi, nên không c ần quá c ần kỳ..

Chương 60: Muội Muội

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiền Thục Viện ăn mặc giống một tỳ nữ, dù trẻ tuổi nhưng hành xử khiêm nhường, càng làm nổi bật Ngọc Lâu Xuân váy vóc diễm lệ, chân đeo giày ngọc phía sau.

Trái ngược với gian trong xa hoa, Ngọc Lệ đàn xã bài trí đơn giản, như tôn thêm vẻ đẹp rạng rỡ như hoa như sao của bà.

Thẩm Vô Cữu ngồi đối diện Ngọc Lâu Xuân, Tiền Thục Viện cúi đầu dâng trà cho hắn.

Ánh mắt hắn ta vẫn nhìn chăm chăm Ngọc Lâu Xuân không rời, đưa tay ra nhận lấy chén trà.

“Hôm nay học sinh mạo muội đến thăm, xin Ngọc sư thứ lỗi.” Thẩm Vô Cữu nói, tháo bội kiếm để lên mặt bàn con.

Bên ngoài vỏ kiếm khảm nạm bảo thạch trứ danh, xem vừa hợp với trang phục quý giá màu mật ong trên người hắn.

Tiền Thục Viện cúi đầu, lặng lẽ liếc nhìn hắn, đúng là tuấn lãng hơn hũ nhỏ.

Có lẽ vì từng tông quỳ, nên ngoài vẻ hào hoa của công tử thế gia, còn thêm mấy phần nghiêm trang sát phạt.

Tiền Thục Viện vội cầm khay lui ra, vòng về hậu viện.

Tiền Viện đón lấy khay trà trong tay nàng ta, tò mò hỏi: “Ai tới vậy? Có phải chuyện gấp không?”

“Là lang quân nhà họ Thẩm, tính ra giờ cũng là gia chủ rồi.” Tiền Thục Viện đáp, may mà Thẩm Vô Cữu không nhận ra nàng mà chỉ đặt hết lòng

vào Ngọc Lâu Xuân.

“Lang quân?” Tiểu Viện lấy làm kinh ngạc, lúc đi ra Ngọc Lâu Xuân có nói hẳn là nữ quyến nhà nào đó đến thỉnh giá cậ̀m kỹ, sao giờ lại là một lang quân? Nàng cũng từng nghe nói về Thâm gia, là danh môn số một số hai tại Hàng Nam ngoài họ Mạnh.

Nàng cố gắng tìm kiếm thông tin liên quan đến Thâm Vô Cữu, nhưng chẳng nhớ được bao nhiêu.

Lúc này, Tiểu Viện chợt bật cười, vừa như trêu chọc vừa như áy náy nói với Ti ền Thục Viện: “Bọn họ đều nhầm ta là cô, nhưng những chuyện cô vốn nên biết, ta lại tuyệt nhiên không hay.”

Ti ền Thục Viện nhìn Tiểu Viện mặc hoa phục, r ồi lại nhìn bộ quần áo vải thô gọn gàng trên người mình, nhưng không hề cảm thấy lạc quẻ mà còn buồn cười: “Coi như tìm bừa một người giả thay đi, giờ nghĩ mới thấy, ngoài tử muội ruột thì nào có người giống được như thế cơ chứ.” Nhưng chỉ thoáng buông lỏng nói đùa một câu, Ti ền Thục Viện lại tiếp tục sốt sắng: “Ta thấy, lang quân nhà họ Thâm tới đây không đơn giản chỉ để thỉnh giáo đâu.”

“Mẫu thân...” Tiểu Viện nhắc tới hai chữ này vẫn có phần lạnh nhạt.

Nàng không giống Ti ền Thục Viện, trên đường từ kinh thành về nam hai mẹ con đã nhận nhau.

Thân thế và người nhà bất ngờ xông vào thế giới của nàng, khiến Tiểu Viện không kịp trở tay.

“Mẫu thân...!không sao chứ?” Tiểu Viện cũng lo lắng theo, nhìn hai người đang ng ồi trên ghế mây ngoài viện r ồi lại nhìn Ti ền Thục Viện: “Ta mang theo mấy người có võ công, có cậ̀m...”

Ti ền Thục Viện suy nghĩ một thoáng r ồi khoát tay, nhớ lại ánh mắt Thâm Vô Cữu nhìn Ngọc Lâu Xuân ban nãy, dù lộ liễu nhưng không có ý

khinh bạc, liền đáp: “Trước mắt thì chưa cần, ta đoán cũng không xảy ra tình huống xấu đâu.”

Hai người cùng ngẩng xuống, lắng tai nghe cuộc nói chuyện ngoài tiều sảnh.

Thỉnh thoảng Tiều Thực Viện lại cần khăn tay, đi một vòng phủ bụi cho lư hương với mấy đồ trang trí linh tinh, thấy Thẩm Vô Cửu vẫn ngồi ở chỗ ban đầu không động đậy mới hơi yên tâm, trở vào trong với Tiều Viện.

“Cô quen Kim Tam thế nào vậy?” Hai người trò chuyện đôi câu, bầu không khí cũng giãn ra, Tiều Viện nhin không được mà hỏi.

Tiều Thực Viện cũng kinh ngạc, sao Tiều Viện lại biết Kim Tam, hỏi lại: “Tam ca? Tỷ tỷ cũng biết huynh ấy sao?”

Một tiếng “tỷ tỷ” làm Tiều Viện giật mình, một thứ tình cảm không tên bỗng chốc trào lên, rất khó hình dung, nhưng đúng thật là ấm áp.

Tiều Thực Viện thấy nàng xấu hổ cũng tự giác tiếp lời: “Chuyện giả thay, ban đầu là bởi muội trót mang thai nghiệt chủng của Thái tử, nên định xuôi nam dưỡng thai, trên đường trắc trở nên bị sảy mất.

May là được một vị hiệp khách giang hồ cứu giúp, muội nhận huynh ấy làm huynh trưởng.

Mấy ngày nữa huynh ấy muốn về quê nhà.”

Nói tới ly biệt, Tiều Thực Viện tỏ vẻ ưu sầu.

Sau khi nhìn thấu con người bội bạc của Thái tử, Tiều Thực Viện đã từng hứa sau này sẽ không trao tình yêu cho ai nữa, đàn ông trên đời này rất một đám máu dòn lên não là tùy tiện làm bậy.

Nhưng trên đường đi, một Kim Tam thoát nhìn có vẻ lỗ mãng lại là người kiệm lời ít nói, tinh tế tử mỉ, khiến Tiều Thực Viện, chưa một lần

được cảm nhận sự quan tâm và bảo vệ, siêu lòng.

Giờ nghĩ đến việc gã sắp đi xa, trong lòng nàng lại không nở.

Tiểu Viện ôm em gái vào lòng, nói: “Nếu muội đã chịu nhận ta là tỷ tỷ, vậy thì không nhắc đến chuyện cũ nữa.

Chuyện đánh tráo cô dâu vốn là trò xui rủi của số phận, ta và muội đều vô tội.

Ta từng phiêu bạt hai năm trên giang hồ, mặc dù Tam ca từng có chuyện khuất tất nhưng bản thân lại là người chân thật, tâm địa thiện lương, dù thô kệch nhưng xứng danh chính nhân quân tử.”

Thục Viện nghe thế, suy nghĩ một chút mới vỡ lẽ: “Thì ra tỷ và huynh ấy là cố nhân.” Dù không nói ra miệng nhưng nàng ta cũng có suy đoán riêng.

Kim Tam tuy có trọng nghĩa đến mấy, nhưng đối xử với nàng rất dịu dàng, chẳng giống kiểu bèo nước gặp nhau.

Giờ Tiểu Viện nhắc đến huynh ấy, dù không vạch trần nhưng Tiễn Thục Viện đã hiểu ra, bởi dung mạo giống nhau lại thêm vết bớt hoa điên trên trán nên Kim Tam mới giúp đỡ nàng suốt dọc đường đi.

Không khó để đoán ra người trong lòng Kim Tam là ai.

Nàng cúi đầu vuốt ve vết hoa điên giữa trán Tiễn Thục Viện, quả thực hệt như một đóa sen hồng nở rộ, hơi khác so với bông hoa ấu của nàng.

Nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện ra.

“Tam ca vẫn luôn thương nhớ một người, chắc là tỷ tỷ nhỉ?” Rốt cuộc Tiễn Thục Viện vẫn hỏi, nàng ta ngược mắt nhìn Tiểu Viện, ánh mắt thẳng thắn vô cùng.

Tiểu Viện hơi xấu hổ, Kim Tam chưa từng tỏ lời với nàng, nhưng nếu nói không phải thì lại không đúng lắm.

Thấy Tiểu Viện ngượng ngùng, Tiễn Thục Viện lại cười: “Tam ca si tâm vọng tưởng rồi, giờ tử đã là Trạng Vương phi, Tam ca sao có thể so sánh với tử phu cơ chứ?”

Tiểu Viện biết Tiễn Thục Viện đang cho nàng bậc thang leo xuống, cũng không phải là không có ý với Kim Tam.

Kim Tam từng dùng tấm chân tình để đổi đãi với nàng, bây giờ mối tình nàng chuyển sang Thục Viện, Tiểu Viện cũng thực lòng chúc phúc.

“Tam ca là một người khó tìm.” Tiểu Viện lựa câu chữ nói với Thục Viện.

“Cái gì khó thế?” Kim Tam đẩy cửa bước vào, trên tay còn cầm theo một con cá được buộc cẩn thận bằng dây cỏ.

Theo sau là Hồ Điệp, chắc vì không rõ nam tử bước vào là ai nên mới tới hộ vệ.

Tiểu Viện ra hiệu cho Hồ Điệp không có việc gì, rồi bảo nàng ngồi xuống cùng uống trà.

Tiến Thục Viện đứng trước mặt Kim Tam, vẻ mặt rất nghiêm túc nhưng giọng điệu lại pha chút trêu chọc tiếp lời: “Tam ca, đây là tử tử của muội, tử ấy kết hôn rồi, tình cảm phu thê hài hòa sâu sắc.

Lúc muội còn ở kinh thành từng nghe nói, nếu có kẻ nào dám tổn hại đến tử ấy thì tử phu sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn.”

Mặt Kim Tam thoáng đỏ lên, không hiểu sao lại vợ lấy một cuộn rơm, kiếm thêm mấy châm lửa rồi toan xuống kho kiếm củi.

Trước khi đi còn nói với lại Tiễn Thục Viện: “Ta mua được con cá mè hoa ngon lắm, hầm canh cho muội nhé.”

Kim Tam biết làm cá, hồi còn làm trên thuyền hoa Tiểu Viện đã biết.

Hắn hộ tống Tiễn Thục Viện suốt đường đến Hàng Nam nên từng hần cá để nàng ăn cho ấm người.

Tiến Thục Viện thích nhất là cá mè hoa, hôm nay Kim Tam vừa tới đã ra phiên chợ mua cá về.

Tiểu Viện tinh ý bảo Hồ Điệp đi giúp hắn, rồi quay sang trêu Tiễn Thục Viện: “Ta không thích ăn cá mè hòa, Tam ca chỉ hần canh cá cho mỗi muội thôi hay sao ý nhỉ? Chẳng lẽ ta không phải khách à? Mới bao lâu không gặp mà huynh ấy đã quên ta rồi?”

Kim Tam nào đỡ được sự trêu chọc của hai chị em nhà này, lúc đi ra ngoài hai tai đã nóng rát.

Hồ Điệp có lẽ cũng cảm nhận được gì đó, dù không rõ khúc mắc bên trong nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ nên vội ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Tiểu Viện và Tiễn Thục Viện, Tiểu Viện mở hộp gấm, lấy con dấu còn lại đưa cho nàng ta: “Nghe ta, giữ lấy Tam ca, đừng bận lòng vì tên phế Thái tử kia nữa.”

Mặc dù triều đại hiện tại coi trọng danh tiết, nhưng cũng không cấm kỵ chuyện phụ nữ tái giá, tình yêu và hôn nhân vẫn tương đối tự do.

Tiến Thục Viện nghe Tiểu Viện nói vậy, cũng hiểu tại sao cha mình lại tìm người gả thay.

Nhớ duyên tao ngộ mấy tháng qua và nỗi đau khi mất con, trên mặt khó giấu vẻ mất mát.

Kỳ thực, ban đầu khi biết mình bị Trịnh Dũng vô tình vứt bỏ, trái tim Tiễn Thục Viện nát tan, vừa đau đớn lại vừa nhục nhã.

Trước khi Tiểu Viện tới đây, Tiễn Thục Viện đã kể lại sự tình với Ngọc Lâu Xuân và Kim Tam.

Kim Tam không hề tỏ vẻ ghét bỏ hay khinh thường, sau vẻ trăn mặc là cảm giác đờng tình và thương tiếc.

Lúc này nghe Tiểu Viện nói ra, Tiễn Thục Viện lại cảm thấy nó không buồn đến thế.

Tiểu Viện ôm Tiễn Thục Viện vào lòng, dịu dàng vuốt sống lưng, trong chốc lát, nàng có cảm giác mình là một người chị gái thực sự.

“Qua cả rồi...! chúng ta sẽ đều sống tốt thôi.”

Tiễn Thục Viện cúi đầu lau nước mắt, nói với Tiểu Viện: “Thế gian này đúng là...! không có sự trùng hợp thì không nên chuyện.” Nàng ta thoáng dừng, giọng khàn khàn, dường như hơi xấu hổ, tự bình tĩnh lại một lát mới nói: “Mong là tỷ cũng đừng trách phụ thân muội.”

Đối với Tiễn Trọng Mưu, Tiểu Viện cũng mang khúc mắc trong lòng.

Nếu không phải vì tính tư lợi của ông ta thì nàng cũng không bị buộc vào thế con cò gả thay, nhưng dường như vận mệnh đã vun vén cho nàng một mối lương duyên.

Vậy nên đến lúc này, nàng cũng không biết mình còn hận ông ta bao nhiêu, nhưng trong lòng đã phần nào khoan thứ.

“Nếu không có lệnh tôn, ta cũng không sẽ không gặp được điện hạ.” Tiểu Viện không muốn Tiễn Thục Viện phải nghĩ nhiều, tỏ vẻ thoải mái đáp: “Còn đang mong muội chớ trách vì đoạt nhân duyên ấy chứ.”

Tiễn Thục Viện nghe thế cũng bật cười, chỉ vào cột khói đang bốc lên từ phía bếp, nói: “Ông trời chia phần đó cho tỷ, nhưng cũng để dành cho muội nữa mà.”

...!

Thẩm Vô Cữu trò chuyện với Ngọc Lâu Xuân mấy vấn đề vô thưởng vô phạt, nhưng ánh mắt lại chưa từng rời khỏi bà.

Rõ ràng là người phụ nữ hơn hẳn cả chục tuổi, đã sớm rũ sạch duyên hoa, phong vận lu mờ, nhưng Ngọc Lâu Xuân lại nữ một khối ngọc đã trải qua tinh luyện, càng tỏa sáng rực rỡ.

Thẩm Vô Cữu định thần, vội tỏ vẻ khiêm tốn phép tắc, nói: “Đa tạ Xã chủ, hôm nay có cơ hội đàm luận với các hạ Thẩm mỗ cũng được mở mang nhiều, không dám làm phiền thêm nữa.”

Sau đó, Thẩm Vô Cữu lấy ra một thỏi vàng ròng, nhẹ nhàng để lên bàn, rồi lại hành lễ với Ngọc Lâu Xuân: “Đây là chút lòng cảm ơn với Xã chủ, học sinh một thân mình, không có gì ngoài vàng bạc, chỉ là vật ngoài thân thôi.”

Câu này tự phụ vô cùng, Ngọc Lâu Xuân là người từng thấy vàng son, mắt còn chẳng thèm liếc thỏi vàng, dường như dù số tiền đó làm bằng đồng hay bằng vàng cũng chẳng xá gì với bà, chỉ nhẹ nhàng đáp: “Tạm biệt.”.

Chương 61: Chuênh Choáng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đã lâu không gặp Kim Tam, cho nên khi Ngọc Lâu Xuân giữ nàng lại dùng bữa tối, Tiểu Viện lập tức đờng ý.

Sắc mặt Hồ Điệp thoáng mất bình tĩnh, nói nhỏ với Tiểu Viện: “Vương phi, điện hạ đã dặn dò trước, hy vọng người nhanh chóng trở về phủ.”

Hôm nay tinh thần Tiểu Viện cực kỳ thoải mái, một phần nàng có thể dễ dàng đoàn tụ với gia đình, tìm được thân nhân, mặt khác có thể giải bày cùng Tiễn Thục Viện nhiều khúc mắc vẫn luôn giữ trong lòng, hơn nữa lại may mắn gặp lại Kim Tam, quá nhiều tin mừng vồ vập ập đến, cho nên nàng cũng không biết bản thân vui vẻ vì đi đâu gì.

Vốn là kẻ lữ hành cô độc trôi dạt trên giang hồ, nay lại giống một con thuyền tìm được bến bờ neo đậu.

Ngọc Lệ xã đàn tuy nhỏ bé, nhưng lại đem cho nàng cảm giác về nhà, về nơi chốn bình yên.

Tiểu Viện nào nữa rời đi.

“Trở về bữa điện hạ một tiếng, hôm nay vương phi nhất định phải dùng cơm ở đây xong mới về.”

Phủ ta mới mời về một vị đầu bếp, tay nghề nấu ăn rất khá, đặc biệt là các món có khẩu vị để đồ.

Mọi thứ đều có người hầu hạ, không cần lo lắng cho vương phi.”

Lúc nói lời này, Ngọc Lâu Xuân tự tay rót cho hai nữ nhi bình rượu lưu bà đích thân ủ.

Lợn là biểu tượng của sự đông con nhiều lộc, hiện tại bà đã tìm lại được hai cô con gái, cảm thấy không có loại rượu nào hợp cảnh hợp tình hơn bình rượu lợn này.

Canh cá của Kim Tam ngon đến mức khiến ai nếm thử cũng phải mê đắm, Tiểu Viện nói mình không thích cá chép bạc, đó chỉ là câu nói đùa.

Nàng đích thân cho vào nồi canh mấy miếng đậu hũ, mỹ vị càng thêm mấy phần hấp dẫn.

Sau đó lại dùng thìa gỗ khuấy canh, Tiễn Thục Viện là đại tiểu thư ngậm thìa vàng lớn lên, chưa từng thấy qua những hành động này, cảm thấy vừa buồn cười, cũng cực kỳ thú vị.

Vì bốn người đã uống vào chén rượu, ai cũng chuệnh choáng men say, Tiểu Viện đi tới chỗ Kim Tam nói: “Tam ca, bữa tối hôm nay thật giống với những ngày chúng ta còn phiêu bạt trên thuyền, ăn thịt, uống rượu, tự do tự tại, khuấy khoả vô cùng.

Huynh không biết, ta một năm nay cười không dám lộ răng, ngời không dám buông lỏng.”

Tiểu Viện nói xong lời này, Tiễn Thục Viện và Ngọc Lô Xuân đều đưa mắt nhìn nàng, cả hai đều cảm thấy Tiểu Viện hiện tại đang mượn rượu giải sầu.

Ngọc Lô Xuân lo lắng muốn hỏi thăm con gái, lại bị Tiễn Thục Viện ngăn lại.

Nàng lặng lẽ khoát khoát tay ra hiệu.

Tiểu Viện lại thân thiết mở lời hỏi han: “Tam ca thương thế trên người huynh đỡ chưa? Khi nào về lại Lăng Sơn đoàn tụ với Kim bà bà, huynh nhất định phải thay ta hỏi Kim bà bà một câu: Tại sao khi đó lại tàn nhẫn đem bán ta đi như vậy?”

Nét mặt Kim Tam không giấu được sự xấu hổ, Tiễn Thục Viện thoáng kinh ngạc nhìn hai người, loáng thoáng hiểu được đi đâu gì đó.

Người đã lừa bán nàng ấy cho Hậu Sơn Trà tự chính mà mẹ đẻ của Kim Tam.

Ban đầu Tiễn Thục Viện đã hạ quyết tâm, hoặc bằng mọi giá ngăn Kim Tam rời đi, hoặc cầu xin mẫu thân cho người đến Thiên Lăng Sơn đón mẹ Kim Tam về đây đoàn tụ cùng họ.

Nhưng mà cả đường đồng hành Kim Tam đều giữ kín như bưng thông tin liên quan đến Kim bà bà.

Việc nàng đầu tiên nghe được về vị phụ nhân này lại là nhân vật đủ nhấn tâm lừa bán một tiểu cô nương.

Thấy Kim Tam xấu hổ, Tiểu Viện ngờ ngác vài giây mới nhận ra mình lỡ miệng, nàng chủ động tự phạt ba chén.

Ngọc Lâu Xuân ôm lấy con gái, khuyên nhủ: “Nhìn con kìa, rõ ràng là một tiểu cô nương tính tình trầm ổn, bình tĩnh sao lại ham uống như thế.

Không được uống nữa!”

Tiến Thục Viện nhanh chân đi rót một chung trà lạnh giải rượu đem tới.

Thời khắc này, Tiểu Viện tựa như muốn đem toàn bộ những uất ức, tổn thương dồn nén hơn chục năm, mượn rượu mở lời, nàng nhìn Ngọc Lâu Xuân chậm rãi nói: “Mẫu thân, người có lẽ không biết, muội muội không so đo việc con đoạt vị trí vương phi của muội ấy.

Nhưng con lại luôn so bì, tị nạnh tại sao ông trời lại đối xử lạnh bạc với con đến thế.

Kim bà bà nhấn tâm, máu lạnh, nhưng lại đối xử với Tam ca yêu thương, che chở hết mực, đến cùng người lo lắng cho ta đến quên đi bản thân chỉ có phụ mẫu.

Còn con lại chẳng có phước được người khác che chở, thương yêu."

Ngọc Lâu Xuân nhú mày, vành mắt đỏ lên, không khí vui vẻ hoà thuận lúc đầu vì lời nói lúc say của Tiểu Viện cứ vậy sụp đổ.

Đến khuya, vị quý nhân của Trạm Vương phủ sốt ruột, dứt khoát cho hạ nhân đến Ngọc Lệ Đàn xã đón người.

Xe ngựa của Thâm Vô Cữu vừa vặn dừng cách đó không xa, vốn định chờ đến đêm khi thân quyến của Ngọc Lâu Xuân ra về, mới tới chơi, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng, một cỗ xe ngựa hoạ tiết Kim Long khảm vàng bạc, đá quý, lông lẫy, xa hoa dừng trước cửa Ngọc Lệ Đàn xã, chở một nữ tử mình khoác áo choàng bằng lông hờly rời đi.

Nhìn chiếc xe ngựa của vương phủ phía xa, lại loáng thoáng nghe được từ nữ tử trên xe ngựa chạy xuống đỡ vị nữ tử kia, gọi hai tiếng “vương phi”, hàng mày hấn khẽ nhú lại.

“Công tử, chúng ta có chờ tiếp không?” Người hầu Thâm gia cực kỳ nhạy bén lên tiếng.

Thâm Vô Cữu nhìn sắc trời, không còn hào hứng bám lấy Ngọc Lâu Xuân nữa, nhìn cỗ xe ngựa lông lẫy chậm rãi rời đi phía xa xa, lạnh nhạt lên tiếng: “Hồi phủ.”

Trên đường trở về phủ Thâm Vô Cữu sắp xếp người đi nghe ngóng quan hệ giữa Trạm Vương phi và Ngọc Lâu Xuân, có thể cùng nhau uống rượu đến thời gian này nhất định không phải thứ giao tình bình thường.

Nhưng trong một giây thoáng qua hấn lại không muốn đi đầu tra, ngược lại có chút hy vọng xa vời rằng Ngọc Lâu Xuân sẽ chủ động nói ra toàn bộ sự tình với mình.

Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra, khiến ngay cả bản thân hấn cũng cảm thấy bàng hoàng.

Ngọc Lâu Xuân hơn hẳn nhiều tuổi, là một nữ nhân phong trần đã trải qua không ít thương hải tang điền, là nhân tình của Tiên Trọng Mưu.

Những điếu này hẳn đều biết rõ.

Nhưng dù là như thế, thời điểm nhìn thấy Ngọc Lâu Xuân, vẻ đẹp diễm lệ của bà, đôi mắt trầm buồn hút hồn ấy, toàn bộ như xóa mờ tất cả.

Thậm chí Thẩm Vô Cữu có thể nhớ rõ ràng hôm nay nàng đã nói với mình bao nhiêu câu.

Mỗi câu mỗi chữ, mỗi một cái nhắc tay, cau mày của nàng tất cả đều khắc sâu vào lòng hắn.

Bản thân Thẩm Vô Cữu cũng cảm thấy hoàn toàn bất lực trước sự si mê mù quáng của mình.

Là gia chủ trẻ tuổi nhất của một trong những đại tộc danh giá nhất Hàng Nam, hắn vẫn võ toàn tài, thậm chí đến cả lão cáo già Mạnh Khải Lễ đôi khi cũng phải nhường nhịn mấy phần.

Dừng nói đến mỹ nữ Hàng Nam, ngay cả hoàng thân quốc thích, công chúa, quận chúa, chỉ cần hắn động lòng, hiếm có người nào hắn không lấy được? Vậy mà bản thân hắn lại động lòng với một nữ tử phong trần, đúng là một thứ chuyện cười.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, trước Ngọc Lâu Xuân hắn luôn khó kiềm chế nổi cảm xúc.

Bởi vì trưởng thành và có năng lực vượt trội hơn hẳn so với các thiếu gia công tử cùng trang lứa, cho nên đối với các tiểu thư, nữ nhi thế gia trẻ người non dạ, ưa làm nũng, che giấu sự toan tính, nhỏ nhen sau lớp mặt nạ ôn hòa, hữu lễ, hắn đều cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Những năm gần đây các gia đình có ý liên hôn với Thẩm Gia không ít, nhưng hắn chẳng coi trong nhà nào.

Thẩm Vô Cữu không phải tên nít ranh miệng còn hơi sữa, chưa trải sự đời, dù hấn lần đầu rung động cũng quyết không phạm sai lầm ấu trĩ như đám lang quân trẻ tuổi.

Hấn cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của Ngọc Lô Xuân hôm nay, sau vẻ lịch sự, ôn hoà có chút lạnh lùng, xa lánh, nhưng toàn bộ những biểu cảm đó không thể che giấu được, cảm xúc rung động dù chỉ thoáng qua nơi nàng.

Nàng không nhìn hấn, nhưng lại nói “Hẹn gặp lại.”

Lần gặp lại tiếp theo là khi nào? Thẩm Vô Cữu đột nhiên cảm thấy đêm nay mình không nên tiếp tục đứng chờ ở cổng Ngọc Lê Đàn nữa, mặc dù có thể vô tình bắt gặp xe ngựa của Trạm Vương phủ cũng coi như một thu hoạch không nhỏ.

Hấn biết với một nữ nhân như Ngọc Lô Xuân, sự theo đuổi cu ồng nhiệt, hay tặng những món quà đắt tiền không phải phương pháp hiệu quả.

Nói về quyền lực, hấn sao có thể vượt qua được Ti ền Trọng Mưu, Ti ền phủ nhiều năm bỏ trống hậu trạch, cũng không thuyết phục được Ngọc Lô Xuân nhập phủ, vậy hấn dựa vào cái gì, có thể làm trái tim nàng rung động.

Nghĩ vậy, hấn lại càng thêm hiếu kỳ về vị nữ tử này, càng hiếu kỳ, lại càng không buông bỏ được sự xao xuyến dành cho nàng.

Thị nữ hầu hạ Ti ều Viện thay áo khoác ngoài, lại dìu nàng đến bên giường nghỉ ngơi, Hồ Điệp quỳ gối trước mặt chủ thượng, báo cáo lại tất cả những việc đã chứng kiến hôm nay.

Xưa nay trên mặt Trịnh Lan không mấy may xuất hiện bất kỳ thứ cảm xúc gì, dù trong tình cảnh nguy khốn đến mức nào, vậy mà khi nghe thấy cái tên Kim Tam, lại nghe tới chuyện Ti ều Viện khi say lỡ miệng nói ra những cảm xúc buồn khổ, tổn thương nàng luôn chôn sâu trong lòng, nét mặt không giấu được hơi tr ần xuống.

“Theo thuộc hạ quan sát thấy, gã Kim Tam kia và Ti ền cô nương dường như đã nảy sinh tình cảm, cho nên vương phi vì vui vẻ đã uống thêm mấy

chén.” Lời này của Hồ Điệp rõ ràng muốn tránh nặng tìm nhẹ, hi vọng sắc mặt chủ thượng nhà mình tốt lên một chút.

Trịnh Lan gật gật đầu, cho Hồ Điệp và thị nữ lui ra ngoài.

Thời tiết đã vào thu, gió đêm se lạnh, Trịnh Lan khẽ khàng đi đóng cửa sổ lại, dèm lại chăn giúp Tiểu Viện.

Thắp cây đèn gầy đầu giường lên, chàng lẳng lẳng ngắm nhìn dung nhan dịu dàng của Tiểu Viện, bởi vì say rượu, hai má nàng ửng hồng, đóa Lãng Hoa giữa trán càng thêm diễm lệ, tươi tắn.

Lòng chàng xao động, muốn cúi xuống hôn nàng, cuối cùng vẫn nhịn được.

Chàng đột nhiên nhớ ra, từ lúc xuôi nam đến nay, hai người chưa từng trải qua chuyện chăn gối.

Chàng vội vàng muốn thu phục đám thế gia vọng tộc Hàng Nam, ngày ngày đều nhận được mật đàm của Hằng Xương đế, có quá nhiều việc cần chàng xử lý.

Chàng không chủ động tâm hoan, Tiểu Viện trước nay cũng chưa từng trách móc chàng hề hững, lạnh lùng.

Đến cùng vấn đề là ở đâu.

Chàng nhìn hộp gấm tinh xảo đặt trên bàn, đây là thứ Tiểu Viện vẫn luôn siết chặt trong tay đến tận khi về đến phủ, là con dấu Ngọc Lâu Xuân tặng.

“Thanh Bội...” Trịnh Lan mở hộp gấm, bên trong là con dấu tên được điêu khắc tinh xảo, thì ra tiểu cô nương mồi cô chàng vô tình nhặt về cũng có tên, thậm chí còn thật sự giống Hồ Điệp nói, Tiểu Viện xuất thân trong sạch, cũng coi như là nữ tử danh môn.

Cho tới nay, chàng vẫn luôn là người đầu tiên, duy nhất cứu vớt nàng, bảo vệ nàng.

Đối với Tiểu Viện mà nói, tình cảm dành cho chàng phần nhiều là mang ơn.

Dù nàng có muốn được sống là chính mình, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được khỏi lòng bàn tay Trịnh Lan, vì nàng cô độc, vì nàng không có gia đình, không có thân nhân.

Nhưng hiện tại nàng đã tìm được người nhà, thậm chí tìm lại được người vẫn luôn âm thầm yêu thương nàng tha thiết - Kim Tam.

Thế giới của nàng đã mở ra, nàng không chỉ còn mỗi chàng là chỗ dựa nữa.

Trịnh Lan nắm chặt con dấu tên trong tay, đột nhiên lòng sinh ra một thứ cảm xúc hoang đường chưa từng có.

Chàng không chịu thừa nhận... nhưng cảm giác này phải chăng chính là: Bối rối, hoang mang.

Đúng lúc này, Dơi bước vào.

Trịnh Lan chậm rãi thả con dấu tên lại vào hộp gấm, thấy Dơi cung kính hàng lễ, chàng lặng lẽ ra hiệu bệ tôi đứng dậy.

“Chủ thượng... Tây Man... đã khởi binh.”

Trịnh Lan cau mày hỏi: “Tần Chí Thành đâu? Không ngăn cản được sao?”

Dơi lắc đầu, dâng lên tin tình báo vừa nhận được.

Trịnh Lan cầm bức mật thư trong tay, sắc mặt thoáng vẻ ngạc nhiên.

Tiền Trọng Mưu chạy trốn tới Tây Man trở thành quân sư cho đám mọi rợ phía Tây, đồng thời còn một người nữa, cũng đã hàng phục người Tây

Man, muốn trả thù Đại Trịnh, Trịnh Lan khẽ thở dài, đến cùng quyết định ban đầu của chàng vẫn dẫn đến sai lầm.....

Chương 62: Hoà Thân

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thảo nguyên bao la bát ngát trải dài vô tận đến tận cuối chân trời.

Mặc dù mới vào cuối thu, chớm đông, nhưng cả thảo nguyên rộng lớn đã chìm trong biển tuyết trắng.

Xiêm y tơ lụa sớm đã được cất đi, thay vào đó là mũ lông cùng áo choàng da dê.

Nhìn từ xa căn bản khó có thể nhận ra người thiếu nữ yếu điệu mong manh đất kinh kỳ ngày xưa.

Nha hoàn Phong Nhi cũng thay đổi cách ăn mặc như vậy, tiêu cô nương vén màn, chậm rãi lên tiếng gọi Lý Tú Dung: “Cô nương, mau vào đi, da cô nương bị tổn thương do nứt nẻ không chịu nổi gió tuyết khắc nghiệt đâu.” Mặc dù đã xuất giá nhưng ngôn ngữ của Đại Trinh và Tây Man hoàn toàn khác nhau, do vậy Phong Nhi và Mai Nhi vẫn dùng xưng hô ‘cô nương’ với Lý Tú Dung.

Hai tiếng “cô nương” như thể hiện sự không cam lòng, không muốn thừa nhận sự thật bẽ bàng của ba thiếu nữ trẻ tuổi vô duyên vô cố bị đẩy tới Tây Man hoà thân.

Lý Tú Dung tiến vào trong trướng.

Tại Tây Man, tất cả những hoạt động sinh hoạt ngày thường đều diễn ra bên trong lều.

Điều khiến Lý Tú Dung ngạc nhiên khi lần đầu tới mảnh đất này chính là: dù bên ngoài cuồn phong gào thét, gió tuyết phủ kín thảo nguyên, thì bên trong màn tất cả thấy đều nóng hừng hực, mọi người quây quần quanh đống lửa lớn, khoác áo da dê ấm áp.

Trên bếp lửa, đặt một chiếc nồi đồng, bốc hơi nghi ngút, mới vừa rồi một nữ tử Tây Man tiến tới bắc nồi lên, nói là chuẩn bị nướng thịt.

Dù đến Tây Man được một thời gian nhưng Lý Tú Dung vẫn không thể thích ứng được với ẩm thực nơi này, bữa ăn chỉ quanh quẩn không thịt khô thì là sũa.

Trà ở đây cũng không thể uống, những khối được nấu trong nồi đồng nhỏ, nước đen sì, chẳng có chút tinh tế, thanh nhã.

Trong mắt Lý Tú Dung thứ nước kia căn bản không thể gọi là trà.

Nàng vô cùng nhung nhớ quãng thời gian ở kinh thành, ngày ngày khoan thai chìm đắm trong mùi giấy mực cùng hương trà thanh mát thoang thoảng.

Nào chỉ có trà, nơi thảo nguyên hoang sơ lạnh lẽo này, đã hoàn toàn giết sạch toàn bộ sự kiên nhẫn và bình tĩnh của nàng, cũng thẳng tay bóp nát trái tim Lý Tú Dung.

Nàng là tài nữ đệ nhất kinh thành, lại là vị tiểu thư cao quý khó người bì kịp.

Trong khuê các được nuôi dạy cẩn thận, đồ dùng hàng ngày đều là những thứ tốt nhất, cơm áo, ăn mặc đều quý giá, tinh xảo không thua kém bất kỳ vị quận chúa, công chúa nào.

Lý Tú Dung chưa từng nghĩ tới một ngày, sẽ trở thành quân cờ hoà thân của Đại Trịnh.

Tuy có danh giả đến Tây Man làm dâu hoàng thất, lại là chính thê, nhưng đây nào phải cuộc sống vương giả, giàu sang mà người hoàng thất nên có, chỉ đơn giản được cấp chiếc lều lớn hơn mà thôi.

Mới hoà thân chưa đầy nửa tháng, Phong Nhi nhìn khuôn mặt tú lệ của chủ nhân đã hốc hác đi trông thấy, trên mặt hẳn lên từng vết nứt nẻ mà khí hậu khắc nghiệt nơi đây mang lại.

Cả tinh thần cũng héo mòn, ủ dột.

Phong Nhi và Mai Nhi là hai nha hoàn hỡi môn Lý Lương Bật đích thân chọn cho con gái.

Trong phủ thượng hai nàng cũng không phải người hời hợt nhất đẳng, thậm chí từ trước tới nay rất ít khi được hời hạ tiêu thư, nhưng sức khoẻ lại đặc biệt tốt.

Tây Man cần cỗi, hoang vu, quý nữ hoà thân từ trước tới nay đều yếu mệnh, tỳ nữ cho dù thế nào thân thể phải tốt mới có thể che chở, hời hạ chủ nhân.

Phong Nhi cần bình cao mỡ dề, cần thận bôi lên những vết nứt trên mặt tiêu thư, hy vọng mấy vết rách kia sẽ sớm lành lại, đồng thời cũng lo lắng có thể để lại sẹo.

Vì để trở thành người đại diện Đại Trịnh đi hoà thân nàng được phong làm huyện chủ, Đại Trịnh chuẩn bị hơn mười bốn xe của hời môn cho Lý Tú Dung đến Siết Đan Bộ đều bị người Tây Man chiếm đoạt phân phát cho người trong tộc.

Như thế của hời môn của nàng đều bị biến thành chiến lợi phẩm của đám man di, thậm chí không một kẻ nào từng hỏi qua ý kiến của nàng.

Cách hành xử của dân Tây Man vẫn chưa được khai hoá văn minh, luôn bị người Trung Nguyên khinh khi, coi thường.

Ngày trước gặp người Tây Man trên đường hoặc trong hoàng cung, ấn tượng của Lý Tú Dung với tộc người này chỉ dừng lại ở sự thô lỗ, cục mịch bình thường.

Nào biết dân tộc Tây Man lại nghèo nàn, lạc hậu đến vậy.

Nếu đã thành thân, thì cả đời nàng cũng không thể rời khỏi nơi này, dù có chết thân xác cũng bị chôn vùi giữa thảo nguyên quạnh hiu, vô tận.

“Cô nương vẫn nên trang điểm qua một chút, Siết Đan vương chuẩn bị ghé thăm.” Phong Nhi cực kỳ không tình nguyện khuyên nhủ, lấy một hộp gỗ nhỏ và gương đến.

Cả một cái trướng lớn nhường này mà chỉ có duy nhất một cái giường, một cái tủ nhỏ, còn lại đều là thảm da dê dày cộp.

Hộp trang điểm và gương đều được làm từ gỗ trắc quý hiếm, khám trai tinh xảo, tay cầm sơn son thếp vàng, đặt trong căn trướng thô sơ, đơn giản này quả thực không hề thích hợp.

Chỉ một điếu nhỏ nhất này thôi cũng khơi gợi trong lòng Lý Tú Dung sự tưởng niệm, nhớ nhung để đô tráng lệ, sa hoa.

Nghe nói Y Cáp Tang sắp tới, đáy mắt vốn ảm đạm của nàng lại phủ thêm một tầng ảm ỉu, buồn bã.

Vị Cáp Y Tang kia nàng đã từng gặp một lần tại dạ yến trong hoàng cung Đại Trịnh.

Ngày ấy nàng chưa từng một lần nghĩ đến tương lai mình lại là người sẽ đi hoà thân nơi thảo nguyên xa xôi.

Đến Siết Đan Bộ đã mười mấy ngày, Lý Tú Dung đã hiểu được sự khác biệt một trời một vực giữa vùng Thảo nguyên căn cõi nơi Man di cư trú với Trung Nguyên giàu có phồn vinh.

Chưa nói đến điếu khác, chỉ xét về luân thường đạo lý, những nề nếp căn bản, nơi đây đã hoàn toàn khác xa Đại Trịnh, như thế một thế giới hoàn toàn cách biệt.

Nếu huynh trưởng mất, mà con trai trưởng chưa trưởng thành thì tiêu thúc sẽ cưới trưởng tẩu, đây gọi là: thâu kế.

Nếu ở Đại Trịnh việc tiêu thúc lấy đại tẩu có thể coi là một tội danh ảnh hưởng nghiêm trọng đến đạo đức luân thường.

Đáng sợ hơn chính là tục tảo hôn tại đây, tiểu nữ tử mới mười một, mười hai tuổi đã phải thành thân, tuy nhiên sau khi lập gia đình nàng không được ở trong khuê phòng tĩnh dưỡng, chăm lo gia đình mà còn phải dậy sớm học cưỡi ngựa, bắn tên, cho dù đêm hôm khuya khoắt không một ánh sao trời cũng phải một mình tìm đờng cỏ chăn thả đàn gia súc.

Lý Tú Dung biết toàn bộ sở học cả thời nửa đời nàng, tại nơi căn cõi này chẳng có bất kỳ ý nghĩa nào.

Đã từng là quý nữ danh gia, nức tiếng kinh thành, nhưng giữa thoảng nguyên bao la này đây, nàng chẳng khác nào một đoá hoa thanh tú nhưng vô dụng không hơn không kém.

Thậm chí nếu muốn sống sót, một đoá hoa phải ép mình trở thành một ngọn cỏ dai dẳng, kiên cường.

Quên đi tất cả chuyện trước kia? Há lại dễ dàng đến thế?

Phong Nhi thấy nét mặt sầu bi của tiểu thư, không thể không cầm theo bình nước nóng, và áo choàng da dê đi đến, choàng lên vai Lý Tú Dung, khẽ nói: “Trên dưới bộ lạc Siết Đan chỉ có mình cô nương là vương phi cao quý nhất.

Nếu sau này Tây Man thống nhất, có phải sẽ có một toà thành trì cố định, không cần lang bạt, nay đây mai đó giữa thảo nguyên nữa đúng không?”

Trong chuyến hành trình cùng gia quyến trở về Tây Man, đi được nửa đường Siết Đan vương đột ngột chết bất đắc kỳ tử, Y Cáp Tang đương nhiên trở thành Tân chủ Siết Đan Bộ.

Tây Man không chú trọng đến việc giữ đạo hiếu, ngày thứ hai sau khi đến nơi, cả bộ lạc đã quây quần bên đống lửa cầu nguyện, sau đó đến gò đất lớn quỳ lạy trời đất, tiếp theo các tộc nhân cùng nhau giết trâu, mổ dê, vắt ít sữa bò làm điếm tâm, coi như tổ chức lễ đón dâu.

Thậm chí Y Cáp Tang không chuyển đến ở cùng doanh trướng với Lý Tú Dung, hoàn thành lễ việc viên phòng, thay vào đó ngay hôm sau đã giục ngựa đi.

Hắn nói với người hầu, đi đến võ trường đỡ chút mồ hôi, thuận tiện giải quyết đồng quân vụ còn dang dở chưa xong.

Cho tới sáng sớm hôm nay, người hầu nhỏ nhẹ đến gõ cửa, thỏ thẻ dùng thứ tiếng Hán lủng củng diễn đạt với Phong Nhi rằng: Hôm nay Siết Đan vương sẽ trở về, buổi chiều muốn tới thăm vương phi.

Lý Tú Dung hiểu đi đâu này nghĩa là gì.

Vốn dĩ, ngày hôm tại cung yên, hắn vốn nhìn trúng Tiểu Viện, cũng bởi vậy mà hắn từ chối tất cả những quý nữ mà Hằng Xương Đế muốn chỉ định hoà thân với Tây Man.

Nhưng mục đích của Đại Trịnh ngay từ đầu chính là: không đánh mà thắng, há dễ dàng buông tha cơ hội lôi kéo Siết Đan Bộ? Sau này Tần Chí Thành ổn định lại cục diện biên cương, Siết Đan vương vì muốn dành chiến thắng trước Đại Khả Hãn đã chủ động viết thư yêu cầu hoà thân gửi Hằng Xương Đế, đồng thời đưa ra những điều kiện vô cùng hấp dẫn.

Trước kia theo tin tức Lý Tú Dung nghe được: Người được tuyển chọn là Ngô Phàm Vân, vì dù nàng ta xuất thân vọng tộc, nhưng chỉ là thứ nữ gia đình quan thương, không có chỗ dựa, thích hợp để gửi đi hoà thân.

Những nữ tử trước đây thay mặt hoàng thất đến đất khách quê người làm dâu phần lớn đều có xuất thân như vậy.

Lý Tú Dung đâu ngờ được rằng một lần ghé thăm Trạm Vương phủ, cùng lắm có vài vấn đề bất đồng ý kiến mà có chút giằng co với Trạm Vương phi, lập tức dẫn đến hệ quả hừng sáng hôm sau nhận được một bức thánh dụ hoà thân.

Đêm đó Lý Lương Bất đại nhân tức tốc thay quan phục cầm theo thẻ châu vôi vàng vào cung yết kiến Hằng Xương Đế nói lý lẽ.

Nhưng nào hay Trạm Vương điện hạ đã tới trước một bước, ng ỡ trong thiên điện cùng bệ hạ thương nghị chuyện quan trọng.

Cả đêm đó ông chờ ngoài cả cung, không được phê chuẩn vào gặp mặt hoàng đế.

Ngày kế tiếp Lý Lương Bật đại nhân lao lực quá độ mà ngã bệnh.

Phe cánh Ti ền tướng sụp đổ, tướng quy ền của hữu tướng Lý Lương Bật cũng không thể giữ lại.

Sự cân bằng quy ền lực bị phá vỡ, đi ều c ần làm nhất chính là tái cơ cấu bộ máy, tạo một thế lực cân bằng mới.

Đây chính là thủ đoạn sát phạt quyết đoán của kẻ làm đế vương.

Nửa cuộc đời Lý Lương Bật phụng sự Hằng Xương Đế, cũng chưa từng thấy cái vô tình, máu lạnh này từ vị quân vương ông quyết trung thành.

Xét cho cùng yếu tố tiên quyết h ản là từ vị học trò thông minh trác tuyệt mà cả đời ông tâm đắc nhất kia.

Người xưa đã nói g ần vua như g ần cọp, quả chẳng sai.

Thoáng chốc Lý Lương Bật giật mình lo lắng, bẽ bàng nhận ra, kẻ mang dòng máu đế vương ngàn đời là vậy.

Mây mưa tráo trở bàn tay, những tu ồng khinh bạc đời này biết bao.

Ông sống một đời thanh chính, liêm minh, đến dấu chấm hết của cuộc đời lại phải dùng chính con gái để ể giữ gìn thanh danh thánh hi ền, bảo toàn thành tựu... có chết cũng cảm thấy không thể chấp nhận.

(* Thành ngữ “Phiên vân phúc vũ” (翻云、覆雨) là dạng rút gọn của “Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ” (翻手为云、覆手为雨).

Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đâu mà lộn.

Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lèo lái, đảo điên.

Nó có xuất xứ từ bài thơ “贫交行” [Bần giao hành] của 杜甫 (Đỗ Phủ).

Tại thời điểm diễn ra cung biến, ông chẳng may may cân đong đo đếm thiệt hơn, không tiếc thân mình tương trợ Trám Vương điện hạ, vậy mà đổi lại kẻ học trò kia lại đứng sau giật dây Hằng Xương Đế giáng xuống gia đình ông chuyện tàn khốc đến nhường này.

Càng không thể chấp nhận được, là những năm tháng cuối đời đưa con gái duy nhất mà ông hết mực yêu thương lại bị đày tới nơi biên tái nghèo nàn, lạc hậu hoà thân.

Hoà thân - hai chữ nghe thật to tát biết bao, nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa, ai chẳng biết danh môn quý nữ tới Tây Man, chỉ qua mấy năm đã bị mài mòn không còn hình người, tiêu đi đầu, xơ xác.

Gần vua như gần cọp, Lý Lương Bật cả đời tự cho mình là môn tường (*) rộng rãi, công huân cao ngất, thậm chí tự nhận là kẻ có học thanh cao, nhưng cuối cùng kết cục cũng bẽ bàng chẳng kém đối thủ một mất một còn - Tiễn Trọng Mưu là bao.

(*) “Môn tường” 门墙, cũng gọi là “cung tường” 宫墙, điển cố này xuất phát từ một đoạn nghị luận của Tử Cống 子贡 được chép ở thiên Tử Trương 子张 trong Luận ngữ 论语.

Hiểu nôm na thì Môn tường là công nhà sư phụ, người dạy ta lý lẽ, học thức, hoặc chỉ sự bắt đầu của việc nhập môn học tập.

Vì để an ủi phụ thân, lo lắng ông lo nghĩ nhiều sinh bệnh, sợ bản thân đánh mất người ruột thịt duy nhất này, cuối cùng Lý Tú Dung lau khô nước mắt, chấp nhận thán chỉ hoà thân.

Trên thực tế hành động này cũng chẳng thay đổi được kết quả đã định chỉ là giả vờ tỏ vẻ thanh cao chấp nhận với bị bắt ép phải đồng ý mà thôi.

An Thái thậm chí còn dẫn theo toàn bộ tú nương trong phủ công chúa tới tướng phủ gấp gáp cho may một bộ hỷ phục tinh xảo giúp nàng.

Nhưng thời gian xuất giá quá mức gấp gáp, hỷ phục may chưa đạt đến độ hoàn hảo như dự kiến, nàng đã phải xuất quan đến nơi đất khách quê người thành thân.

Hằng Xương Đế muốn thể hiện thành ý, thậm chí còn cùng hoàng hậu đích thân đưa dâu tới ngoại thành.

Đội ngũ đưa dâu trùng trùng điệp điệp thẳng một đường đi về hướng bắc xa xôi, càng đi cảnh trí hai bên đường càng hoang vu, hoang vắng, những toà thành sầm uất bị bỏ lại đằng sau càng lúc càng nhỏ bé, cho đến khi khuất bóng sau những rặng núi xa xăm.

Lúc ra khỏi thành khu chiêng gõ trống linh đình náo nhiệt, đến biên giới hai nước đoàn rước dâu kẻ nào kẻ nấy đều đã mệt mỏi, kiệt sức.

Tốt xấu gì Y Cáp Tang cũng am hiểu tiếng Hán hơn nữa có một thời gian dài sống và học tập tại kinh sư, vì thế có thể đích thân tới đón đoàn hoà thân.

Lần đầu tiên gặp hẳn, trên gương mặt nam tử kia chẳng may may một chút bi thương của người con vừa mất cha.

Phía sau lưng hẳn là thảo nguyên bao la bất tận, Lý Tú Dung phóng mắt nhìn về khoảng trời sâu hun hút sau lưng hẳn, vẫn không thể chấp nhận được nửa đời sau của mình sẽ gắn liền với mảnh đất ấy, cùng những con người ấy.

Mọi thứ đều đến quá mức vội vàng, quá mức tàn nhẫn.

Nghĩ đến người cha đang bị bệnh tật quấn thân, Lý Tú Dung kìm không nổi lặng lẽ rơi lệ.

Kinh sư xa xôi, nàng giờ đã là nữ nhân của Siết Đan Bộ, đời này không biết có còn cơ hội quay trở lại để đô phồn hoa tươi đẹp tựa giấc mộng.

Trong màn trướng da dê, bếp than vang lên tiếng nổ bôm bốp khe khẽ, để dàng cuốn người ta vào cơn bu ồn ngủ.

Nơi này không có nhiều thứ đồ chơi tinh xảo giết thời gian như trong khuê phòng của các tiểu thư Đại Trịnh.

Không có hương liệu để đi đầu chế, cũng không có khung thêu, ngay cả đèn đuốc, dầu nến cũng phải chờ các đoàn thương lái ghé qua mới có thể mua được.

Sinh hoạt hằng ngày của Siết Đan vương, thậm chí còn nghèo nàn, thiếu thốn hơn cả nông dân Đại Trịnh.

Lý Tú Dung không muốn suy nghĩ tiếp nữa, chậm rãi bôi cao mỡ dê lên những vết nứt nẻ trên mặt, vết nứt nhìn chung đã khép miệng, không còn đau rát như ban đầu nữa.

Chẳng hiểu vì sao...có thể do nhàm chán... cũng có thể do trong trướng quá mức ấm áp, nàng nằm thiếp đi lúc nào không hay.

Thời điểm Lý Tú Dung tỉnh lại, cảm thấy có chút lạnh, ra trời đã sẩm tối, nàng ngủ một giấc không để ý đến thời gian.

Nơi này không có đồng hồ nước báo thời gian, nàng dụi dụi mắt, nhớ ra mình đã được đưa tới Tây Man hoà thân, đây không phải là một giấc mộng.

Cảm giác mất mát, thương tâm và trống rỗng đột ngột dâng lên.

Thương tâm thì thương tâm con người ta vẫn phải sống, hơn nữa thứ cảm xúc bi thương của hiện tại cũng giảm bớt nhiều so với ngày đầu tới đây, thậm chí lòng Lý Tú Dung cũng có vài phần chấp nhận số phận, sẵn sàng chung sống với nó.

Nàng bắc nồi đờng lên bếp, định nấu chút nước nóng.

Đang ng ồi ngay gần cạnh bếp lửa bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi vào màn trướng, theo đó một nam nhân cường tráng bước vào.

Hắn xoay người nhanh chóng khép lại cửa trướng, nhìn bộ dáng đờng cứng kia có thể đoán được bên ngoài lạnh giá thế nào.

Thấy Y Cáp Tang xoay người, Lý Tú Dung theo phản xạ rút người lại, đôi mắt phượng trong trẻo xuống không dám nhìn qua hắn.

(1) “Môn tường” 門牆, cũng gọi là “cung tường” 宮牆, điển cố này xuất phát từ một đoạn nghị luận của Tử Cống 子貢 được chép ở thiên Tử Trương 子张 trong Luận ngữ 论语.

Tử Cống người nước Vệ thời Xuân Thu, họ Đoan Mộc 端木, tên Tử 賜, là một trong những học trò đặc ý của Khổng Tử.

Quan Đại phu nước Lỗ là Thúc Tôn Vũ Thúc 叔孙武叔 từng có lần tại tri ều nói với các quan Đại phu khác rằng:

- Xem ra Tử Cống hơn thầy của anh ta.

Lời này truyền đến tai Tử Cống, Tử Cống liền nói:

- Ví như đem tường vây chung quanh nhà mà nói: tường nhà tôi mới cao tới vai, từ bên ngoài nhìn vào bên trong, những gì tương đối tốt trong nhà, ai cũng có thể nhìn thấy toàn bộ một cách rõ ràng; còn tường của nhà thầy tôi lại cao đến mấy nhận (theo thước nhà Chu 1 nhận là 7 thước), nếu tìm không thấy cổng, không vào được bên trong, thì không có cách nào nhìn thấy vẻ đẹp hùng vĩ

của tổ miếu, vẻ phú lệ đường hoàng của các phòng ốc.

Những người may mắn từ cổng của nhà thầy mà vào e là rất ít.

Như vậy xem ra, lời của Thúc Tôn Vũ Thúc chẳng phải cũng là khó trách sao!

Những lời của Tử Cống ý nói học vấn phẩm đức của bản thân mình hãy còn nông cạn, hạn chế, làm sao có thể sánh với học thức uyên bác của thầy.

Về sau, người ta gọi công nhà thầy (sư môn 師門) là “môn tường”.

Hình dung sơ bộ học được một chút gì đó gọi là “nhập môn”..

Chương 63: Tắm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Y Cáp Tang không để ý đến dáng vẻ hoảng hốt, sợ hãi của tiểu cô nương ngồi bên mép giường, cầm cây gắp than, đẩy gọn nồi đống sang một bên, đặt lên đó một chiếc nồi khác.

Mùi thịt dê thơm nức mũi, béo ngậy quyện vào trong không khí, chẳng mấy chốc đã chiếm cứ tất thảy không gian trong lều.

“Nung đỏ đá, cho thịt dê, trà sữa và đậu vào nồi đun, sẽ có một hương vị thịt thơm ngon nguyên bản và thuần nhất.

Người thảo nguyên thích những thứ tự nhiên, thuần phát không thích sự màu mè, bóng bẩy, kịch cỡm.” Tiếng Hán của Y Cáp Tang vô cùng nhuần nhuyễn, không nghe ra được chút khẩu âm của người dân tộc, thậm chí có thể nói chẳng khác gì tiếng phổ thông tiêu biểu của dân gốc kinh kỳ, đi đâu này hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ thô kệch cùng bộ Hộ phục kém phần thanh nhã trên người y.

Nói hết lời, Y Cáp Tang đưa một bát sứ vẫn còn bốc khói nghi ngút tới, thịt dê trong chén toả ra mùi hương ngào ngạt, quyến rũ.

Dê buổi trưa vừa giết, ở Tây Man không khí trong lành, sạch sẽ, bởi thế thịt dê không chút mùi tanh, thịt tươi ngon, mềm dai vừa phải, vô cùng cuốn hút.

Lý Tú Dung nhìn màu sắc món ăn, dù nàng không phải loại quý nữ kiêu căng, làm mình làm mây, nhưng chẳng hiểu sao bàn tay chậm chạp không duỗi ra nhận lấy.

Bát sứ kia quá thô kệch, sơ sài, lúc trước khi còn ở tương phủ, dù bát cơm cho chó cho mèo cũng được làm từ sứ thượng hạng, thứ hàng thứ phẩm như chiếc bát sứ này đây, nàng thậm chí còn chưa từng thấy qua.

Nhìn Lý Tú Dung mãi chần chờ không chịu nhận lấy, Y Cáp Tang chỉ mỉm cười, cũng chẳng ngại ngần, hay bực dọc, hấn đứng lên, đi tới bên tủ nhỏ, lấy chút muối thả vào bát thịt dê, tiêu sái nói: “Muối là vua của mọi loại gia vị.

Có nó là đủ rồi.”

Lý Tú Dung khẽ nhú mào, nét mặt thoáng vẻ bi thương, bu ãn bã đáp: “Không có dưa và thìa.” Nàng đứng là ngủ lâu đến mức đầu óc hồ đ ò, trống rỗng, nhớ tới mình còn hai tỳ nữ h ãu hạ, đột nhiên mở lớn mắt hỏi: “Phong Nhi và Mai Nhi đâu?”

Y Cáp Tang bật cười, ng ãi xuống cạnh giường nói với nàng: “Tất nhiên là đã ra ngoài.”

À đúng rồi, hấn đường đường là Siết Đan vương, chúa tể của thảo nguyên, hấn muốn ở riêng với vương phi của mình, hai tỳ nữ nhỏ bé sao có thể không hiểu ý mà rời đi?

Thế nhưng bên ngoài trời lạnh lẽo biết nhường nào, khuôn mặt nứt nẻ này chính là minh chứng, nàng có chút lo lắng, giọng điệu như thể đang cầu xin Y Cáp Tang: “Cho các nàng ấy một trướng nhỏ ấm áp một chút, thời tiết nơi này...” Nàng định nói ‘chẳng khác nào địa ngục trần gian’ nhưng may mắn lời đến khóe miệng vẫn kịp thời nuốt lại được.

Dù gì nàng vẫn là một tiểu thư quý tộc có học thức, nàng biết thứ gì cần nói, nên nói, cũng biết bổn phận và vị trí của mình.

Hơn nữa nơi này không phải chỗ nàng có thể đòi hỏi.

Ánh mắt Y Cáp Tang thoáng chút bất đắc dĩ, nhìn khuôn mặt tú lệ bôi đầy cao mỡ dê, cùng những vết nứt nẻ ngang dọc, hấn vừa thấy bu ãn cười, vừa thương hại, bèn nói: “Các nàng ấy so với nàng khỏe mạnh hơn nhiều.” Nói rồi, hấn chậm rãi rút ra một con dao nhỏ cắt nhỏ khối thịt dê, cứ vậy tay không bốc lên đưa tới bên miệng Lý Tú Dung.

“Nàng đói rồi.”

Nếu là ngày trước, Lý Tú Dung thà rằng chết đói cũng nhất quyết không ăn uống một cách thiếu quy củ, lễ nghi như vậy.

Nhưng nơi này là doanh trại Siết Đan Bộ, nàng chỉ là một quý nữ hoà thân, có địa vị gì để mà kiêu căng, tự đại.

Nàng nhìn chằm chằm Cáp Y Tang, chậm rãi rướn người ăn miếng thịt dê y dứt.

Y Cáp Tang nhin không được khẽ mỉm cười.

Trong trướng ánh sáng lò mờ, nụ cười này vừa vắn khiến không gian tối tăm như bừng sáng, thậm chí còn rực rỡ hơn ánh lửa đỏ thắm trong bếp lò.

Người trên thảo nguyên dù thân phận có cao quý, hiển hách đến đâu, cũng bị gió rét cuồn cuồng phong thổi đến mức làn da khô ráp, sần sùi.

Y Cáp Tang lại chẳng phải kẻ cầu nệ, hống hách, ngoại trừ thanh loan đao đính cầm thạch bên hông, cùng dáng vẻ tuấn lãng, ưa nhìn, y dường như chẳng khác nào những nhi tử con nhà dân thường khác.

Về ngoài đơn giản đến mức xuê xoa này là thứ mà một quý nữ danh gia như Lý Tú Dung chưa từng tiếp xúc qua.

Đã từng gặp không ít thiếu gia mặt hoa da phấn, cầm ngọc thực, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời nàng hiểu thế nào là sự hào sảng tiêu sái, hay đúng hơn là khí khái hào hùng của một đấng nam nhi chân chính.

Trong nháy mắt nàng bị nụ cười rực rỡ hơn ánh lửa này mê hoặc.

“Chúng ta đã từng có duyên gặp mặt một lần, thực ra...” Y Cáp Tang hờ hững nói, y bỏ hai chữ “thực ra” ra sau khiến cho cách diễn đạt tiếng Hán có phần non nớt, trúc trắc.

“Cung yến ngày ấy, nàng từng đàn một khúc.” Nói xong Y Cáp Tang bỏ phần thịt dê trong nĩa lên thớt gỗ, cứ thế dùng dao chậm rãi cắt ăn.

Bên cạnh thớt gỗ là tô cháo sữa (*), bên trên đã nổi một tầng váng sữa mùi hơi nồng.

Ban đầu Lý Tú Dung ăn không quen thứ đồ này, nhưng thời gian lâu dần cũng đã quen phần nào.

(*) Thành phần chính là gạo tẻ và sữa dê.

Dân du mục thảo nguyên không có chỗ ở cố định, cuộc sống nay đây mai đó, nước uống ở đây cùng lắm là tuyết đun lên hoặc nước sông.

Tính ra sữa dê vừa mát lại hợp vệ sinh hơn.

Đến nơi quê mùa, nghèo nàn, lạc hậu này, nàng cảm thấy càng ngày mình càng không thể cứu vãn được nữa.

“Lão Hoàng đế vậy mà thật sự quyết định gả nàng tới đây.

Ta vốn cho rằng ông ta sẽ qua loa tìm đại một tỳ nữ nào đó hoà thân cho xong việc.” Y Cáp Tang dường như đã ăn no.

Y đứng dậy, vóc dáng to lớn trong chướng nhỏ càng thêm nổi bật.

“Bệ hạ hi vọng hai nước hoà bình, không còn chiến tranh loạn lạc, dân chúng lìa than.” Lý Tú Dung từ nhỏ đã đọc qua nhiều sách thánh hiền, tuy bản thân hiện tại cũng đang trong tình cảnh bế tắc, đau khổ, nhưng nàng vượt nghìn trùng xa xôi đến tận Phương Bắc lạnh lẽo này, trên đường gặp không ít những bá tánh sinh sống tại vùng sát biên giới, người người đều trong cảm giác lo lắng, đề phòng, sợ hãi một ngày chiến tranh nổi ra.

Càng đi gần về phía Bắc đời sống người dân càng khốn cùng, khổ sở.

Chiến tranh quả thực chẳng phải thứ gì tốt đẹp.

“Nếu sự xả thân của ta có thể đổi lại hoà bình hai nước, ngăn chặn chiến tranh nổi loạn, vậy thì cũng coi như một chuyện tốt ghi danh sử sách.”

“Xả thân...” Nét mặt Y Cáp Tang thoáng vẻ không vui, lúc này Lý Tú Dung mới nhận ra mình lỡ lời, muốn bổ cứu, nhưng lại cảm thấy giờ khắc này nói gì cũng vô ích ngược lại còn khiến đối phương cảm thấy nàng giả tạo, dối trá.

Dù sao Y Cáp Tang cũng không phải một người Tây Man bình thường, y đã từng tận mắt chứng kiến đế đô hoa lệ, giàu sang, thậm chí so với các công tử chốn kinh kỳ, y thậm chí còn yêu thích, tán thưởng nền văn minh Đại Trịnh hơn.

Số phận đã định cuộc đời sau này của hai người sẽ gắn liền với nhau.

Nàng đã là vợ y.

Nhìn cách y dứt đ ỡn cho mình, lại nhớ đến nụ cười xán lạn ban nãy, Lý Tú Dung có thể khẳng định y không ghét mình.

Nàng dứt khoát không chịu nói ra mấy lời xảo trá, nếu bị đối phương nhìn ra sự khách sáo, dối lừa ngược lại càng khiến y cảm thấy bản thân không được tôn trọng.

“Phương Bắc nghèo nàn, so với nơi ta sinh ra và lớn lên vô cùng khác biệt.

Nếu ta đã tới đây hoà thân, ta thật sự hy vọng bản thân không làm nhục sứ mệnh.”

Nụ cười d ần trở lại trên môi Y Cáp Tang, y tiến lại gần, cẩn thận quan sát Lý Tú Dung.

Hàng như sương khói xa xăm, mắt phượng to tròn, mặc dù trên mặt có vết thương nhưng đến cùng nàng vẫn là một quý nữ xuất thân thế gia vọng tộc, dù đang sống trong cảnh b ần hàn nghèo túng nhưng vẫn chẳng thể làm mai một nét đẹp thiên tiên thoát tục, thanh nhã.

Y Cáp Tang từng rung động vì Tiểu Viện tại yến tiệc hoàng cung, mà người con gái này đây, cũng giống như nữ tử kia, đều sở hữu dung mạo

kinh diễm đến chói mắt.

Giờ phút này nhìn giai nhân u sầu, tiều tụy trong lầu, y mới hiểu được, cái gọi là vẻ đẹp mong manh, nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan trong thơ từ thi phú của đám văn nhân chua ngoa Đại Trính là thế nào.

Chính là bộ dáng u sầu làm kẻ khác phải điên đảo yêu thương.

Bản thân y cũng không hay biết trong lòng mình đã có vài phần rung động, thương tiếc.

“Nếu đã không muốn làm nhục sứ mệnh, có phải chúng ta nên làm việc hoà thân chân chính?”

Y hơi rướn người về phía trước, Lý Tú Dung lập tức lùi lại phía sau, hai tay nắm chặt vật áo.

Trong đầu như thể có hai tiếng nói ãng loạt vang lên.

Một kẻ chính là lý trí, hết lời phân tích cho nàng: Hôn lễ này tuy không có tam thư lục sách, chỉ qua loa bằng hành động bái tế, ăn mừng trước đồng lửa, vậy là hoàn thành lễ thành hôn.

Nhưng dù sao cũng coi như đã gả cho người ta.

Một phần khác mang theo sự cảm tính, dễ xúc động thì nhỏ giọng thì thào, có phần e ngại, xấu hổ rằng: nàng thậm chí còn chưa tắm rửa, cứ thế mà lặn lội, ân ái với một nam nhân dị tộc ở trong màn trướng đơn sơ này.

Đây là việc đi ngược lại hoàn toàn với lễ giáo nghiêm ngặt của một tiểu thư khuê các.

Y Cáp Tang không phải quý công tử đất kinh kỳ trước khi vào động phòng còn phải cúi đầu chào thê tử.

Vốn dĩ ban đầu y chỉ muốn thách thức lòng can đảm của nàng, chút hứng thú bị khơi dậy vừa rồi trước hành động thủ tiết này đã hoàn toàn xẹp xuống.

Nữ tử chốn thảo nguyên trời cao đất rộng này đều là những con tuấn mã hùng hực nhiệt tình, cho dù thích hay không thích đều dám yêu hận hết mình, tùy ý tiêu sái.

Thậm chí tình lang của nàng tử trận, một mình nàng vẫn có thể gánh vác trên lưng gấu chục đứa con chờ ngày Đông Sơn Quật Khởi, báo thù rửa hận.

Lý Tú Dung là một nữ tử gia giáo lớn lên giữa đất kinh kỳ phồn hoa bậc nhất Đại Trịnh, Y Cáp Tang thích sự vẻ đẹp tri thức nơi nàng, cũng thích những tiêu thư am hiểu lễ nghĩa, vẻ ngoài duyên dáng, tinh tế mong manh, nhưng đồng thời y cũng cảm thấy chán ghét thái độ màu mè, đạo đức giả của những quý nữ danh gia.

“Hừ!” Giọng điệu y có vài phần giễu cợt, ánh mắt đầy chế nhạo nhìn Lý Tú Dung đang gắt gao ôm ngực: “Người miền nam các người đều cảm thấy Tây Man bọn ta là thứ dân tộc thiếu số ăn lông ở lỗ, nghèo nàn, lạc hậu chưa được khai hoá văn minh, thế nhưng ở chỗ bọn ta không có Tần lâu Sở quán, cũng chẳng có những nữ nhân bởi sức nặng từ quyên thế mà phải hạ mình làm thiếp.

Tại Tây Man chúng ta, những thiếu nam thiếu nữ xuất phát từ tình yêu dành cho đối phương, từ sự đồng thuận của hai phía, vì muốn bên nhau mà cùng lập lời thề trước sự chứng yên của trời xanh.

Thề xong cả đời vĩnh viễn cũng nhất định không thay lòng.

Các người xem thường bọn ta.

Bọn ta cũng khinh thường các người.”

Y Cáp Tang sinh sống tại Đế đô nhiều năm, y thừa nhận mình say mê phong cảnh đẹp đẽ giàu có của Đại Trịnh, đặc biệt tán thưởng thi từ ca phú, tranh chữ, và những thứ đồ vật thủ công mỹ nghệ tinh tế, đẹp đẽ nơi đây, nhưng đồng thời cũng có những thứ khiến y ghét bỏ, coi thường.

Lòng người chốn Tây Man chân thành, hào phóng khoáng đạt tựa như thảo nguyên bao la, còn con người Đại Trịch lại toan tính, nhỏ nhen, tham lam cơ hội chẳng khác nào lũ con buôn.

Y nhìn nữ nhân trước mặt, nàng đẹp đẽ, lung linh tựa một tác phẩm nghệ thuật trân quý, cần cất giữ, nâng niu.

Đẹp đẽ là vậy, nhưng mỗi khi nhìn thấy lại luôn đem lại cho y cảm giác khó chịu.

Giống như một món bảo bối, y vẫn luôn cho rằng mình hết mực yêu thích, nhưng đến khi có người bung đến trước mặt lại cảm thấy không vừa lòng như bản thân vẫn nghĩ.

“Hiện tại Siết Đan Bộ là của ta, nhưng ta không bắt ép nàng làm bất kỳ chuyện gì cả.

Trên chiến trường cũng thế, mà lúc này cũng vậy, cả việc động phòng cũng thế.

Hoà thân là do lão Hoàng đế của nàng đề xuất, còn nếu nàng không thích, thì về đi.” Nghe Y Cáp Tang nói hết mực chân thành, đến mức Lý Tú Dung tái mặt.

Dường như trong mắt Y Cáp Tang, danh tiết chỉ là thứ dư thừa không đáng nhắc tới.

Hướng chi hoà thân nào phải việc nhỏ, chớ nói tới việc y không ép buộc, dù y có ra tay cưỡng đoạt, với lẽ sống nam tôn nữ ti, Lý Tú Dung cũng chỉ có thể nhún nhường.

Y Cáp Tang quay người toan đi, Lý Tú Dung đột nhiên đứng dậy kéo y lại.

“Vương gia, thiếp thân... vẫn chưa tắm, nên không quen...”

Đến Siết Đan Bộ đã mười ngày, nhưng chỉ có thể nhờ Phong nhi đun sôi nước tuyết để lau người cho nàng, búi tóc trong mũ đã bắt đầu có mùi.

Người Tây Man đã quen với lối sống thô sơ, nhưng Lý Tú Dung lại không chịu được.

Câu trả lời của nàng lại khiến Y Cáp Tang áy náy, y nhớ là người Đại Trịnh rất ưa sạch sẽ.

Lúc ở kinh thành, không chỉ dùng thùng tắm ở khách điếm mà bản thân y còn hay ghé nhà tắm cạnh đó để ngâm nước nóng.

Trở lại thảo nguyên, y trở lại thói quen một cách rất tự nhiên, nhưng không phải là chưa từng nhớ cảm giác ngâm mình trong dòng nước ấm ở kinh thành.

Hướng chi theo tập tục Đại Trịnh, phụ nữ trước khi được gả nhất định phải thủ tiết, đi đâu này không giống với lối sống ở Tây Man.

Chắc hẳn Lý Tú Dung cũng thẹn thùng khi cả người bần thiêu trải qua đêm đầu tiên với phu quân.

“Nàng là vương phi, muốn gì, không muốn gì cứ thẳng thắn nói ra.

Hoà thân không có nghĩa là cuộc đời nàng đã chấm hết.

Đã tới Tây Man tốt nhất nàng hãy vứt bỏ toàn bộ thói quen che che giấu giấu, lấp lấp lửng lửng của người phương nam đi.

Ta không thích.” Y Cáp Tang vừa đi ra ngoài, vừa lẩm bẫm trong miệng.

Đợi hồi lâu vẫn không thấy y trở về, Lý Tú Dung cho rằng Y Cáp Tang sẽ không trở lại nữa.

Lúc nàng đang định đi ngủ, cửa nhỏ màn trướng lại lần nữa mở ra, Mai Nhi khẽ khàng tiến vào, nói: “Vị Siết Đan vương kia gọi nô tỳ tới hầu hạ cô nương.”

Sắc mặt nàng ấy có chút xấu hổ, vốn tưởng rằng hai người một nam một nữ ở trong trướng lâu như vậy, chắc hẳn đã xảy ra việc kia... Bước vào mới thấy, y phục trên người tiêu thư vẫn chỉnh tề như cũ, đã vậy dường như tiêu thư còn chuẩn bị đi nghỉ.

Mai Nhi không khỏi kinh ngạc hỏi: “Tên vương gia mọi rợ kia không chạm vào cô nương chứ?”.

Chương 64: Rung Động

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lý Tú Dung nghe vậy, nhồm người dậy, dụi dụi mắt, nhìn Phong Nhi lắc đầu.

“Không ngờ y còn có chút tình người.” Phong Nhi bung tời một bát cháo sũa, Lý Tú Dung cầm thìa múc vài muỗng chậm rãi ăn, cảm thấy cả người bỗng chốc ấm áp, thoải mái hơn hẳn.

Lúc này nàng mới để ý tới trên bếp lửa đặt một tảng thịt dê lớn, bên cạnh là một chiếc bát mới, phía trong để những miếng thịt dê được cắt thành từng khối nhỏ vừa ăn, bên cạnh còn đặt một đôi đũa bằng đồng.

Phong Nhi liếc nhìn bát thịt dê thơm ngon, lại nhìn ánh mắt không có nửa phần ghét bỏ của cô nương, lập tức đi tới, bung bát đồ ăn dâng lên Lý Tú Dung.

“Gã vương gia mọi rợ kia cắt giúp cô nương ạ?” Phong Nhi hỏi nàng.

Lý Tú Dung hồi tưởng lại, vừa rồi lúc y cắt thịt dê dứt cho nàng ăn, quả thực có cố ý cắt tảng thịt thành những miếng nhỏ vừa ăn cẩn thận bỏ vào chén giúp nàng.

Vì đang đói cồn cào, lại thêm thịt dê thảo nguyên thơm ngon, thơm phức, nàng nhận lấy bát, dùng đũa gắp một miếng bỏ vào miệng.

Quả nhiên mùi vị vừa vặn, thơm mềm, dai dai vừa đủ, quả là mỹ vị nhân gian.

“Cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, nghèo nàn lạc hậu chẳng có thứ gì, may mắn có món thịt dê không chôn vào đất được.

Ta vốn cho rằng đồ ăn dù ngon tới đâu, ăn nhiều cũng sẽ chán, nhưng món này dù đã ăn liên tục mười ngày, nhưng càng ăn lại càng thích.”

Phong Nhi vốn muốn uống một ngụm sữa cháo sủi ấm cơ thể, nhưng thấy gương mặt tươi tỉnh của cô nương nhà mình lại vui vẻ lây, đâm ra ham chuyện nói dông dài thêm vào câu, đã gần chục ngày, cuối cùng tiêu thư cũng chịu dùng bữa đàng hoàng: “Em còn tưởng gã mọi rợ kia bắt nạt cô nương.”

Lý Tú Dung đặt bát thịt dê xuống, gương mặt tú lệ nghiêm túc nhìn Phong Nhi, nghiêm khắc nói: “Dù Tây Man hoang tàn, giá lạnh, nhưng Y Cáp Tang dù nói thế nào cũng là phu quân của ta.

Sau này không được gọi y là mọi rợ.

Nếu chúng ta đã gánh vác trọng trách tới vùng thảo nguyên này hoà thân, quyết không thể làm nhục sứ mệnh.”

Phong Nhi và Mai Nhi nghe vậy đều sửng sốt, sao cô nương ăn xong chén thịt dê kia không những tinh thần thoải mái, tươi tỉnh lên, mà còn chủ động bênh vực gã mọi rợ Tây Man.

Nhưng xét lại, đi đâu cô nương nói hoàn toàn chính xác, thực tế hai người đã thành thân, gã vương gia kia trên danh nghĩa là phu quân của cô nương.

So với Phong Nhi đầu óc Mai Nhi nhanh nhạy, tinh tế hơn nhiều, nhanh chóng hiểu ra, Lý Tú Dung sau một khoảng thời gian nói chuyện với Y Cáp Tang trong căn trướng nho nhỏ này đã dần dần nảy sinh tình cảm.

Nam nhân Tây Man kẻ nào kẻ đấy nhìn thô鄙, cục súc, dù Y Cáp Tang thông hiểu tiếng Hán cũng như văn hoá Đại Trịnh chẳng nữa.

Thế nhưng cô nương đẹp tựa thiên tiên, cưới được nữ tử thông minh, tú lệ nhường này về nhà, nào có nam nhân không hiểu lý lẽ đến mức đối xử tàn bạo, khắc nghiệt.

Mặc cho từ ngày đón cô nương tới Tây Man gã tuyệt nhiên không động đến cô nương dù chỉ là sợi tóc, hành động này vô cùng bất thường không

những không thể hiện hằn lạnh nhạt với cô nương mà thậm chí còn thể hiện ý tứ hoàn toàn trái ngược.

Chính là vô cùng yêu thương.

Nam nhân một khi đã đem lòng thương một người, sẽ không nỡ ép buộc, cưỡng bách nàng ấy.

Còn cô nương thời khắc này đây, dù lấy cố bảo ban hai nô tỳ hãy biết giữ gìn thứ bậc, lễ nghĩa, nhưng thực ra lại có mấy phần bênh vực, bảo vệ gã vương gia mọi rợ kia.

Mai Nhi thoáng hoang mang, khẽ ra hiệu cho Phong Nhi bằng ánh mắt, sau đó mới chậm rãi nói: “Cô nương dạy rất đúng, chúng nô tỳ sau này sẽ cẩn trọng lời nói, hành xử, thể hiện sự tôn trọng vương gia hơn.”

Phong Nhi nhất thời còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thậm chí tưởng rằng Mai Nhi bị đám mọi rợ này mua chuộc, nàng ta không muốn làm nô tài cho thứ hoang dã, cục mịch, muốn biện bạch vài câu, may mắn bị Mai Nhi cản lại kịp thời.

Ngày hôm sau, Phong Nhi mới nghĩ thông.

Bên ngoài cuồn phong gào thét, gió lạnh cắt da cắt thịt.

Lúc cùng Mai Nhi ra ngoài lấy nước tuyết đun nóng bụng lên cho cô nương rửa mặt, Phong Nhi mới hỏi thử Mai Nhi: “Ý cô ngày hôm qua, chẳng lẽ cô nương và tên mọi rợ kia... Ui chao ui chao cái miệng... và vương gia Tây Man, có gì đó ...với nhau r ồi?”

Mai Nhi dùng gáo nước gõ xuống đầu Phong Nhi, gió lạnh thấu xương khiến hai gò má thiếu nữ ửng hồng, nàng dùng sức đội chặt mũ da trên đầu, liếc nhìn bốn xung quanh, đảm bảo không có người lạ lảng vảng, mới thấp giọng nói: “Cô đúng là ngọc ngêch.

Cô nương của chúng ta và vương gia giờ đã là vợ chồng.

Chúng ta đang ở nơi đất khách quê người, xung quanh toàn kẻ xa lạ, cô còn mong quan hệ giữa quận chúa và vương gia không tốt hay sao? Nếu vương gia thích cô nương, tương lai của hai chúng ta còn có chút khởi sắc, nếu phu phụ họ không hoà hợp.

Trời cao, đường xa, ta và cô có chết tại đây cũng chẳng ai biết.

Cô lặn lội ở tướng phủ nhiều năm như vậy, còn không rõ chân chính trung trinh với chủ nhân là thế nào à?”

Kỳ thực qua một đêm Phong Nhi cũng đã suy nghĩ kỹ càng, nhưng vẫn khó có thể tin được: “Ý của cô là... cô nương cũng thích gã vương gia kia?”

“Theo ta thấy gã vương gia kia mặc dù không được sáng sủa tuấn lãng như các quý công tử kinh thành, nhưng nhìn kỹ một chút mặt mày cũng tương đối dễ nhìn, đặc biệt đôi mắt trong sáng, thấu triệt.

Dù sao hắn cũng thông thuộc Hán học, là kẻ có kiến thức, gả cho người như thế vẫn hơn những tên mọi rợ vô tri khác.

Việc của chủ nhân, nô tỳ chúng ta tốt nhất đừng quá quan tâm, dù sao ở chỗ này, chỉ cần nghĩ xem làm sao để sống sót cũng đã đủ khó khăn rồi.”

Trong khi Phong Nhi vẫn con ngờ nghếch suy nghĩ, Mai Nhi đã xúc động một thùng tuyết, nàng ta ra hiệu cả hai cùng nhau trở về.

Trên đường quay lại trước, từ đằng xa nơi đường chân trời, mặt trời từ từ ló rạng, những ánh hào quang rực rỡ, bùng lên, từ từ, từ từ, phủ kín thảo nguyên bất tận.

Đêm qua bao tuyết ập đến khiến thảo nguyên bị phủ lên một tầng tuyết mỏng, trắng ngần.

Mặt trời ló dạng, ánh nắng vàng phản chiếu xuống nền tuyết, phát ra thứ ánh sáng màu trắng trong trẻo, lung linh.

Thảo nguyên tuy hoang vu, lạnh lẽo nhưng đồng thời cũng mang trong mình thứ vẻ đẹp hùng vĩ, phóng khoáng mà không nơi đâu Đại Trịch có được.

Hai tiểu nha đầu chưa từng ra khỏi kinh sư, mặc dù đã thấy nhiều lâu đài đình các tinh xảo, hoa lệ, nhưng vẻ đẹp tráng lệ vô ngần của thiên nhiên thì đây là lần đầu được thưởng lãm, một thứ cảm xúc rung động mãnh liệt khó tả thành lời mạnh mẽ trời dậy, khiến hai cô nương không khỏi bối rối.

Chính lúc này, từ phía xa một thân ảnh cường tráng thúc ngựa phi tới.

Ánh mắt trời rực rỡ phía sau như dát lên mình y thứ dáng vẻ tiêu sái, tựa một vị thần từ ánh hào quang bước xuống nhân gian.

Vẻ hoang dã, hùng dũng, khí thế ấy mạnh mẽ đập vào giác quan, làm lu mờ đi tất cả dáng hình thư sinh, mong mảnh, thanh thoát của những công tử trâm hoa phù phấn nơi đế đô.

Một dáng vẻ hào hùng, bất khuất, đập lên tất cả dưới lòng bàn chân, tiến về phía trước.

Nháy mắt, Y Cáp Tang đã đến trước mặt hai tỳ nữ.

Y không xuống ngựa, cứ vậy uy nghiêm, từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt hỏi: “Cô nương của các người đã tỉnh dậy chưa?”

Tiếng Hán của y rất tốt, nếu không phải đang mặc trên mình bộ quần áo người Hồ, chỉ nghe giọng nói, căn bản không thể nhận ra y là người Tây Man.

Phong Nhi vốn sợ người Hồ, hướng chi kẻ trước mặt đây còn là người đứng đầu bộ tộc Siết Đan, cho nên nàng ta càng lóng ngóng, hoảng hốt không nói ra lời.

Trái với nàng ta, Mai Nhi nhanh nhẹn, can đảm hơn, vội vàng mở miệng: “Bẩm vương gia, vương phi mới thức dậy, chúng nô tì đang chuẩn bị nước hầu hạ người rửa mặt.”

Nghe Mai Nhi gọi hai tiếng ‘vương phi’, khoé miệng Y Cáp Tang khẽ cong lên, có mấy phần đắc ý: “Nói với nàng, hôm nay ta muốn cưới ngựa đưa nàng đi ra ngoài.

Nàng ăn lót dạ gì đó trước bằng không trên đường đi sẽ đói.”

Sau đó y lấy từ trên yên ngựa một chiếc túi da, ném cho Phong Nhi.

Phong Nhi xem chút không đỡ được, cũng may chiếc túi không quá to, bằng không có lẽ nàng đã làm rớt mất.

Y Cáp Tang kéo dây cương, con ngựa cấp tốc xoay mình, bắt đầu phi nước đại, hai người nhìn thấy hấn đi về phía doanh trướng, động tác tung người tiêu sái, phóng khoáng, so với các nàng bước đi bình thường trên đất bằng thậm chí còn vững chãi hơn nhiều.

Trở lại trướng, Phong Nhi dâng túi da dâng lên cho Lý Tú Dung, nói: “Đây là đồ vương gia gửi cô nương.”

Lý Tú Dung mở túi da ra, bên trong là một hộp sứ đựng xôi thập cẩm ngọt.

Trên thân hộp điêu khắc hoa văn hoa sen, nhìn qua vô cùng tinh mỹ, đẹp đẽ, dùng để đựng xôi cực kỳ phù hợp.

Nàng cầm thìa dâng, xúc thử một miếng lên, hương thơm từ hạt gạo và sữa tan chảy trong miệng, bù bù, dẻo dẻo.

“Cô nương còn chưa súc miệng đâu, sao đã ăn rồi.” Phong Nhi bưng nước súc miệng tới, Lý Tú Dung nhận lấy bỏ sang một bên, cầm thìa dâng đút cho Phong Nhi và Mai Nhi mỗi người một thìa xôi ngọt.

Hai nô tỳ từ nhỏ đã được bán vào phủ làm gia nô, quen với tôn ti nghiêm ngặt của trướng phủ, nhất thời chưa quen với hành động này, miệng ngậm miếng xôi mà lòng thầm sợ hãi, hoảng hốt nhìn Lý Tú Dung.

Lý Tú Dung chỉ khẽ cười, dịu dàng nói: “Ta thấy tập tục ở Tây Man quan hệ giữa chủ tớ không quá hà khắc, có thể cùng nhau ăn cơm, uống trà sữa thoải mái.

Tóm lại nhập gia tùy tục.

Các em liêu mình tới làm thị tì cho ta, giao phó sống chết cả đời cho thảo nguyên bất tận, sau này ta sẽ đối đãi với các em như tử muội, hoạn nạn có nhau.

Không cần giống như khi còn ở kinh thành, bị những quy tắc lễ giáo mệt mỏi gò bó.”

Dù sao cũng không thể trở lại đế đô, hai nha đầu nghe đến đây lòng thoáng thất lại.

Nếu có biện pháp khác, các nàng cũng chẳng muốn làm nha hoàn h ồi môn đi đến nơi khỉ ho cò gáy, chó ăn đá gà ăn sỏi này.

Nhưng lời của tiểu thư vẫn phần nào khiến hai tiểu cô nương cảm động.

Lý Tú Dung lấy ch ồng xa, trên đường tới phương Bắc người ở bên cạnh, gần gũi nàng nhất, liêu mạng chăm sóc nàng cũng chỉ có hai nha hoàn này.

“Không ngờ, xôi thập cẩm này lại ngon đến thế!” Lúc này Mai Nhi mới kịp phản ứng, vị ngọt ngào, thơm dẻo kích thích vị giác của nàng ấy, hương sữa bù bù, quyện với đ ờn nếp mềm mại, khác xa so với sự tinh xảo của đ ờngọt Đại Trịnh nhưng lại mang trong mình sự hào sảng, khác biệt của đại mạch mệnh môn.

Ngọt nhưng không ngấy, càng nhai càng bù.

Lý Tú Dung vui vẻ thưởng thức từng miếng từng miếng cho đến khi ăn hết cả hộp.

Phong Nhi bên cạnh dâng khăn lên, cẩn thận lau mặt cho cô nương, cố gắng tránh những vết nứt nẻ.

Xét theo một khía cạnh nào đó, sống không cần tuân thủ quy củ, không cần để ý lời ăn tiếng nói, để ý thứ bậc, địa vị, không cần để ý đến những quy định hà khắc nghiêm ngặt của quý nữ thế gia, sống tự do tự tại, thoải mái như đám dê bò trên thảo nguyên, như chú chim ưng trên bầu trời phóng khoáng, cũng là một thứ lạc thú.

Huống chi nhìn thảo nguyên này đây, tuy cần cỗi nghèo nàn, nhưng lại có thứ thịt dê thơm ngon nhất thiên hạ, có món xôi thập cẩm mê người.

Tóm lại làm phu nhân thủ lĩnh bộ lạc, nàng chẳng cần lo ăn lo mặc.

Lý Tú Dung đột nhiên phát hiện, mới hôm qua nàng còn chìm trong đau khổ buồn bã khi phải hoà thân nơi đất khách, khi phải kết hôn với một gã dân tộc hoang dã, cục mịch.

Nhưng đến hôm nay tất cả những cảm xúc tiêu cực ấy dường như đã hoàn toàn tiêu tán, thậm chí nàng bắt đầu muốn thưởng thức, tận hưởng nơi này.

Nàng không muốn thừa nhận, những thay đổi này là vì cách hành xử đã bớt phần khách sáo, xa cách của Y Cáp Tang.

Tới đây mười ngày hẳn không có bất kỳ hành động kiểm nhã, coi thường nào với nàng, thậm chí con người hẳn còn có sự tinh tế, thấu hiểu, tôn trọng, hiếu lễ giáo mà không phải quý công tử kinh thành nào cũng biết.

“Mới vừa rồi nghe vương gia nói muốn đưa cô nương ra ngoài cưỡi ngựa.” Phong Nhi thấy tâm tình tiểu thư không tệ, liền nhắc đến chuyện kia.

“Ra ngoài?” Lý Tú Dung rất hiếu kỳ: “Nơi này mấy trăm dặm đều là thảo nguyên bất tận, mệnh mông? Ra ngoài có thể đi đâu ngắm cảnh được?”

Lời còn chưa dứt, Y Cáp Tang đã đẩy cửa tiến vào, có vẻ câu cuối cùng kia đã bị y nghe được: “Diện tích thảo nguyên quả thực lớn vô cùng, nhưng bảo mã của ta cũng nhanh chẳng kém.”.

Chương 65: Suối Nước Nóng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lý Tú Dung cảm thấy khá tò mò không biết ngựa của Y Cáp Tang nhanh đến thế nào, nhưng ngoài trời thời tiết giá lạnh, những vết nẻ trên mặt nàng vẫn còn âm ỉ đau.

Y Cáp Tang nhận ra nàng sợ lạnh, bèn choàng một lớp áo da dê lên người nàng, còn cẩn thận đội mũ lông chồn nhưng giúp Lý Tú Dung, biến nàng thành một chiếc bánh chưng lớn, xong xuôi mới nắm tay nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Lý Tú Dung lúc này mới để ý trước cửa trường có bảy tám dũng sĩ dũng mãnh, mỗi người đều dắt theo một con tuấn mã.

Gió sắc lạnh như đao, trên người họ lại ăn mặc tương đối đơn bạc.

Trong số đó có một người thân hình tuy cao lớn nhưng lại khá gầy, trong màn tuyết lất phất, Lý Tú Dung nhận ra nàng ấy là nữ tử, nhìn gương mặt có vẻ không lớn hơn Phong Nhi là bao, chỉ có đôi mắt nữ tử thảo nguyên thân hình đều tráng kiện, khoẻ khoắn, nếu là ở kinh sư có lẽ rất hiếm tìm được người con gái nào có vóc dáng cao lớn đến vậy.

“Những người này đều là tùy tùng thân cận của ta, kẻ nào kẻ ấy đều dũng mãnh thiện chiến.”

Mấy người thấy Lý Tú Dung ra, đều kính cẩn quỳ trên mặt đất, dùng tiếng Hán hô to: “Vương phi.”

Nữ tử kia sau khi hành lễ, thì đi đến trước mặt Lý Tú Dung, dùng thứ tiếng Hán không mấy lưu loát nói: “Vương Phi! Ta tên Trác Lan.

Sau này ta sẽ đi theo hầu hạ ngươi.”

Hiển nhiên nàng ấy còn không phân biệt được ‘ngươi’ và ‘ngươi’.

Tiếng Tây Man không giống tiếng Hán, không có quá nhiều kính ngữ, cũng như cách xưng hô phân biệt đẳng cấp, vai vế, địa vị.

Có thể thấy xã hội Tây Man phát triển theo hướng bình đẳng về giai cấp, giữa chủ và tớ không có quá nhiều khoảng cách, phân cấp rõ rệt như Đại Trịnh.

Lý Tú Dung thoáng sửng sờ, nhìn ánh mắt lấp lánh, phục tùng của nhóm người trước mặt.

Lúc này nàng mới thực sự hiểu, giữa thảo nguyên mênh mông bao la này, nhân vật mà nàng gả cho là người quyền lực đến nhường nào.

Y Cáp Tang mỉm cười, tùy tùng dắt đến một con Hòngh Tông Liệt Mã, trên trán lấm tấm lông trắng, Y Cáp Tang nói: “Đây là ngựa của ta, nó còn chưa có tên tiếng Hán, nàng xem thử nên đặt cho nó cái tên nào thì thích hợp.”

Lý Tú Dung còn chưa đồng ý, đã bị Y Cáp Tang bế lên tuấn mã.

sau đó y cũng thoải mái xoay người nhảy lên ngựa, ngồi ngay sau lưng nàng, vòng tay nhất chặt nàng trong lòng, sau đó nắm chặt dây cương.

“Thời tiết hơi lạnh, nhưng rất nhanh sẽ tới nơi.”

Nói xong, Y Cáp Tang kéo mũ chôn xuống trên đầu nàng thấp xuống, che kín tai Lý Tú Dung, ôm chặt nàng trong lòng ngựa, cẩn thận bao bọc nàng nơi vòng tay.

Đây là lần đầu tiên Lý Tú Dung cưỡi ngựa.

Mặc dù văn hoá Đại Trịnh tương đối cởi mở, không cấm quý nữ cưỡi ngựa, thậm chí còn khuyến khích các tiểu thư thế gia quý tộc tham gia chơi cưỡi ngựa nâng cao sức khoẻ, thêm một thú vui.

Tuy nhiên, phụ thân Lý Tú Dung xuất thân nho sĩ, là nữ tử thuộc dòng dõi nho gia chân chính, cho nên nàng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng cẩn thận

trong khuê phòng làm bạn với bút nghiên, không giống các nữ tử chợ búa, hoặc những nữ nhi con nhà tướng gia có cơ hội cưới ngựa, đánh cầu.

Không thể không công nhận, ngựa của Y Cáp Tang tốc độ chạy rất nhanh.

Mà lòng ngực của y cũng vô cùng ấm áp.

Áo khoác da dê ngăn chở hoàn toàn gió rét, chẳng mấy chốc quanh cảnh hiu quanh của thảo nguyên nhường chỗ cho phong cảnh tuyệt mỹ độc nhất vô nhị.

Nói là tuyệt mỹ, bởi vì cảnh tượng hùng vĩ, mê đắm này từ khi sinh ra đến hiện tại, đây là lần đầu tiên Lý Tú Dung được chiêm ngưỡng.

Phong cảnh trước mặt đẹp tựa giấc mộng, dù nàng không quá ngạc nhiên, nhưng núi non, sông suối quả là tuyệt tác của tạo hoá, khiến người ta không khỏi thán phục.

Hơi nước từ lòng suối bốc lên nghi ngút, bọt khí chậm rãi sủi lên.

Bên cạnh còn có năm sáu cái hồ nhỏ, có vẻ đã được con người tác động, chung quanh đều được lát đá xanh, mặc dù nhìn tương đối thô sơ.

Đã nhìn quen những bể nước nóng xây dựng tinh xảo, được dẫn trực tiếp từ suối trên núi xuống trong tư gia của các gia đình quý tộc giàu có, nhưng khoảnh khắc hiện tại Lý Tú Dung lại cảm thấy suối nước nóng tự nhiên, mộc mạc, được xây cất vụng về này lại đẹp đến khó tả.

Nàng đột nhiên hiểu ra, sau đó là cảm giác kinh ngạc tột độ, ánh mắt ngỡ ngàng quay sang nhìn Y Cáp Tang.

Y Cáp Tang đã xuống ngựa, cẩn thận bế nàng xuống.

Lý Tú Dung quay đầu, bảy vị tùy tùng đã biết ý giục ngựa rời đi, lấy bể nước nóng làm trung tâm, lao vun vút ra bốn phương tám hướng, vì hai vị chủ nhân mà nghiêm cẩn thủ vệ.

Diện tích lãnh thổ thảo nguyên bao la, bát ngát, muốn bảo vệ ai đó, rất cần sự nhạy bén, tinh tường, nhanh nhẹn hơn người.

Chỉ có Trác Lan ở lại.

Nàng ta xuống ngựa, gỡ một cái túi da dê ra, bên trong có sẵn quần áo sạch.

Lý Tú Dung nhận ra đó chính là y phục của mình, nàng cũng chẳng rõ Phong Nhi chuẩn bị hay Trác Lan chuẩn bị.

Nàng thoáng ngạc nhiên, Y Cáp Tang nhìn thô lỗ, vụng về nhưng thật ra lại là một nam tử tinh tế, cẩn thận.

“Đi ngâm mình đi.

Nếu nàng thích, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đưa nàng tới đây.” Y Cáp Tang nắm tay nàng, đỡ Lý Tú Dung xuống suối.

Y còn cẩn thận chạm tay xuống mặt nước thử trước nhiệt độ.

“Ban đầu có thể nàng sẽ cảm thấy hơi nóng, nhưng ngâm một lúc là quen.” Y Cáp Tang nói, đứng một bên, bàn tay ấm áp dịu dàng nắm bàn tay Lý Tú Dung, mí mắt y khẽ buông, hàng mi dài che đi con ngươi kiên định, giọng thoáng áy náy: “Thảo nguyên nghèo nàn, nhưng ta vẫn hy vọng nàng có thể thích nơi này hơn.”

Đột nhiên trong nháy mắt, cảm xúc ấm áp tựa như dòng nước đang bốc hơi nghi ngút dưới chân, nhẹ nhàng chảy qua tim nàng, khiến nàng dù đang đứng trong gió lạnh, giữa thảo nguyên bất tận, hoang vu, vẫn cảm thấy không lạnh giá.

Trác Lan đi tới, cúi người, mở chiếc túi da mang theo, bên trong đựng tinh dầu bồ kết, hoa khô, tất cả đã được chuẩn bị kỹ càng.

Trác Lan quỳ bên bãi cỏ khô, để tất cả vật dụng cần để tắm rửa lên phiến đá cạnh suối, động tác trôi chảy, cẩn thận, tương đối khiến Lý Tú

Dung hài lòng.

Thực ra trong lòng Lý Tú Dung không thể không thừa nhận, mặc dù ngày đầu tới đây người trong Siết Đan Bộ cư xử theo tập tục, cướp hết đồ cưới mà không hỏi xin ý kiến nàng, cách ứng xử vô lễ, tùy tiện ấy khiến Lý Tú Dung bực bội, khó chịu.

Nhưng hơn mười ngày ở đây, thi thoảng tiếp xúc với người dân Tây Man, nàng cảm thấy người thảo nguyên mặc dù không có nghi lễ giáo, quy củ, nghiêm khắc, chuẩn mực như Đại Trịnh nhưng lại đem tới cho nàng cảm giác yên tâm, thoải mái.

Ngay cả những nhà chăn thả dê, cừu ở đây cũng thế chân chất đến khiến người ta yêu mến, có khi ngay cả bầy cừu, bầy dê nhà mình có bao nhiêu con bản thân họ cũng chẳng biết, không quan tâm, cũng không quan sát.

Khi còn ở Đại Trịnh, nàng luôn nghe người Tây Man ăn lông ở lỗ, là đám dân tộc mọi rợ, hoang dã, đến nơi này mới biết họ cũng chỉ là những bách tính bình thường, chỉ có đi đâu cách sống, cách sinh hoạt khác người Đại Trịnh mà thôi.

Người Tây Man chân thành, hào phóng, chất phác, giống như thảo nguyên bát ngát, khoáng đạt họ thoải mái, không so đo, đẽ ý, xét nét, ý chí, tâm hồn luôn rộng mở tựa bầu trời bao la.

Y Cáp Tang nhìn người con gái trước mặt, da nứt nẻ, gò má đỏ ửng bị rét, nhưng trên môi lại nở nụ cười ngọt ngào tan chảy mùa đông.

Y đột nhiên cất tiếng hát, một bài đồng dao của dân tộc Siết Đan, thanh âm du dương, trầm bổng, tình tứ.

Sau đó y bước chân nhẹ nhàng múa, tay chân phối hợp đưa lên hạ xuống theo giai điệu, đồng thời đi lùi về phía sau, thẳng cho đến lúc nhảy lên lưng ngựa bài hát vẫn tiếp tục được ca ngân.

Con ngựa chậm rãi đưa y rời đi.

Tiếng ca dần dần chìm vào trong gió, bóng người khuất xa trong làn mưa tuyết lất phất.

Trong suốt gần hai mươi năm cuộc đời đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được thứ xúc cảm rung động, đẹp đẽ đến vậy.

Đó là sự cởi mở về tâm hồn, về suy nghĩ và cách nhận thức.

Tiếp đó Trác Lan hầu hạ nàng cởi y phục, từng kiện từng kiện quần áo được cẩn thận tháo xuống, cho đến khi cả châu trâm trên tóc cũng được tháo xuống.

Màn trời chiếu đất, Lý Tú Dung chậm rãi giơ bàn chân trắng nõn chậm rãi trườn mình xuống suối nước.

Nếu như ngày trước, có kẻ nói với nàng, rằng trong tương lai nàng sẽ trút hết xiêm y, tắm rửa giữa minh mông đất trời, nàng chắc chắn sẽ cảm thấy kẻ kia điên dại, cuồng ngôn.

Là đích nữ của thừa tướng phủ, bất kỳ hành vi nào vi phạm luân lý, giáo hóa, nàng đâu sẽ coi thường, khinh bỉ đến liếc mắt cũng không thềm, nói chi đến việc tự làm.

Nhưng ở nơi này, dưới bầu trời tự do hoang dã, nàng không cảm thấy mình đang ngâm mình dưới suối tắm rửa, mà giống như người mẹ thiên nhiên hiền từ, bao dung đang chậm rãi ôm nàng vào lòng.

Thời điểm cả người ngâm trong dòng nước ấm, Lý Tú Dung ngẩng đầu nhìn bầu trời cao rộng, hoa tuyết lất phất rơi, những đám mây mỏng vờn trên mặt đất, quẩn quýt bên người nàng.

Cảm giác thoải mái, dễ chịu, tự do tự tại khiến nàng thoáng rơi vào mơ hồ, đến tận cùng nàng đang ở trên mặt đất hay đang nằm trên biển mây.

Tay Trác Lan có một lớp chai dày, đối với các nữ tử thảo nguyên đây là chuyện hết sức bình thường.

Tuy bàn tay thô ráp, nhưng cũng vô cùng ấm áp, vì thế lúc Trác Lan giúp nàng gội đầu, Lý Tú Dung cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Cứ như thế không biết ngâm bao lâu, nàng cảm thấy có chút chệnh choáng.

Trác Lan tinh tế nhận ra, nhanh chóng đỡ nàng đứng dậy, hầu hạ nàng mặc xiêm y chỉnh tề

Xong xuôi nàng ấy móc ra một cái còi, thổi một hơi dài, chẳng mấy chốc Y Cấp Tang từ trong màn tuyết giục ngựa phi tới.

“Thế nào? Dễ chịu hơn chưa?” Ánh mắt y trong veo, lấp lánh, từ trên ngựa nhìn xuống, nơi ấy chan chứa nét dịu dàng.

Lý Tú Dung ngoan ngoãn cúi đầu, né cái nhìn xao xuyên kia, khẽ gật đầu.

Lập tức nàng bị y kéo lên lưng ngựa, trở về doanh trướng.

Nàng lần nữa thu mình trong vòng tay vững chãi của y, trái tim không敢 được rung động..

Chương 66: Cặp Váy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm hôm đó, có lẽ bởi vì sau khi tắm suối nước nóng xong cả tinh thần và thể xác Lý Tú Dung đều được thoải mái, thả lỏng, cho nên thời điểm Y Cáp Tang định tạm biệt vương Phi rời khỏi doanh trường, nàng đã chủ động kéo tay chàng lại.

Giương mắt nhìn dung nhan e lệ, cùng đôi mắt đẹp đẽ, nhu mì đối diện, chàng lập tức hiểu ra ý nàng.

Trác Lan và Phong Nhi sau khi bê nước ấm vào trường lập tức hiểu ý lặng lẽ lui ra.

Sau những giờ khắc mặn nồng, quẩn quýt, Y Cáp Tang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ngực, xuất thần nhìn đỉnh trường bằng gỗ khắc hình rồng,

Tình yêu và sự uỷ thác trao thân của nam nữ thảo nguyên rất thoải mái, nói là thoải mái bởi vì chỉ cần hai người có tình cảm với nhau lập tức có thể cùng chung sống bên nhau.

Chàng biết mình thích Lý Tú Dung.

Trước đây rất lâu, lúc chàng còn ở Đại Trại học tập, trau dồi Hán học.

Đã biết rõ bản thân bị nền văn hoá này ảnh hưởng lớn thế nào.

So với nữ tử thảo nguyên nhiệt tình, bất kham, chàng lại dễ bị rung động bởi vẻ đẹp học thức, uyển ước, dịu dàng của nữ tử Đại Trại hơn.

Chẳng ai có thể phủ nhận, né tránh tác động của môi trường, của trải nghiệm cuộc sống với bản thân.

Chàng tuy là hùng ưng nơi thảo nguyên nhưng cũng là một người ham học hỏi, đã đi qua không biết bao nhiêu vùng đất, quốc gia, gặp gỡ những dân tộc, nền văn hoá khác nhau.

Nhất là năm ngoái khi theo phụ thân tới vương cung Đại Trịnh, dã tâm của chàng cũng vì thế mà lớn lên, tâm trí chàng hoàn toàn đặt ở nơi vùng đất giàu có, trù phú ấy.

Chàng thích mỹ nhân Đại Trịnh, nhưng chỉ cần chàng vẫn đau đáu dã tâm nuốt trọn quốc thổ Đại Trịnh, đương nhiên cũng sẽ không vì mỹ nữ trong ngực mà quên đi mưu đồ giang sơn.

Nhưng mà bộ lạc Khiết Đan dù sao cũng chỉ là một bộ lạc tương đối lớn trong vô số bộ lạc tại Tây Man.

Khả Hãn chân chính của Tây Man là họ hàng xa của chàng - Ôn Nhĩ Đô.

Từ ngày Tần Hưởng và Tần Chí Thành cùng nhau hợp lực trấn giữ biên quan Đại Trịnh, quả thực đã gây ra cho Ôn Nhĩ Đô vô số phiền phức.

Ban đầu Tây Man vốn định từ từ xuôi nam, từng bước từng bước thôn tính Đại Trịnh, giống như cắt lạp xưởng, nhưng chỉ vì hai phụ tử Tần gia mà gặp không ít khó khăn.

Thân binh của Ôn Nhĩ Đô tổn thất nặng nề, hẳn nhiều lần phải đặc sứ tới cầu khẩn Siết Đan trợ giúp.

Y Cáp Tang lần nào cũng khuyên phụ thân không nên vội vã tham chiến, hiện tại chàng đã là Siết Đan vương, nhưng lập trường vẫn không thay đổi: tọa sơn quan hổ đấu, kiên nhẫn quan sát phân tích tình hình.

“Nàng muốn trở về đúng không?” Y Cáp Tang đột nhiên hỏi Lý Tú Dung.

Giai nhân trong ngực có chút mơ màng, lần đầu phá trình thường rất đau đớn, khi cơn đau qua đi, cả người mệt mỏi, ê ẩm, rã rời chỉ muốn chìm vào giấc ngủ để lảng tránh sự ngượng ngùng và đau nhức.

“Trở về?” Nàng ngẩng đầu có hơi khó hiểu nhìn người nam nhân mình đã quyết phó thác nửa đời.

Nam tử Tây Man mặt mày thâm thúy, mũi cao, mắt sâu, ẩn sau hàng mi vừa dày vừa dài là đôi con ngươi đẹp đến hút hồn.

Giờ phút này đây đôi mắt đẹp ấy đáng buồn xuống chăm chú nhìn nàng.

“Ừ.

Trở về quê hương nàng.”

Lý Tú Dung không hiểu, nhớ tới vừa rồi hai người mới trải qua thân mật, lại nhớ tới cả người đang lỏa lồ không một mảnh vải che thân, vì thế nàng tiếp tục áp sát người trên trong lòng ngực Y Cáp Tang, nhỏ giọng hỏi: “Chàng muốn đuổi ta đi sao? Đã thế này mà chàng...”

Giọng nói có đôi phần nũng nịu, tủi thân.

Y Cáp Tang dịu dàng vuốt vuốt sống mũi nàng, khẽ cười: “Dĩ nhiên không phải.

Mà là chúng ta cùng trở về”

Lý Tú Dung thật sự rất buồn ngủ, đầu óc mơ màng không hiểu được ý tứ của chàng, chỉ đáp lại trong vô thức: “Dựa theo phong tục Đại Trịnh, nữ tử sau khi gả đi sẽ về lại nhà mẹ đẻ làm lễ Lại Mặt.

Thế nhưng núi cao đường xa.

Bản thân ta sớm đã không ôm ấp hy vọng có thể...”

Y Cáp Tang như thế đang nói chuyện một mình, khẽ lầm bầm: “Có thể.

Nhất định có thể... sẽ có một ngày...”

Từ ngày đi bái phỏng Ngọc Lô Xuân trở về, mười mấy ngày sau vẫn không thấy Thẩm Vô Cữu xuất hiện, bởi vì hắn còn bận làm nhiệm vụ do Mạnh Khải Lễ giao phó, nghiêm khắc chỉnh đốn, huấn luyện tư quân của nhóm thế gia Hàng Nam.

Lần này Mạnh Khải Lễ đã quyết tâm ôm cây không sợ chết, bằng mọi giá phải bảo toàn vinh quang và đặc quyền mấy trăm năm của danh gia vọng tộc Hàng Nam.

Thế nhưng vừa bắt đầu bước vào huấn luyện đặc biệt, vô số những sự việc li kì cứ không ngừng diễn ra.

Quân lính liên tiếp sinh bệnh, bệnh sốt rét như một bàn tay ma quái vô hình, không ngừng tiêu trừ sức mạnh tư quân.

Công xưởng dùng để chế tạo binh khí, sau cơn lũ lớn vừa hay gây ảnh hưởng tới việc di chuyển nguyên liệu rèn binh khí, kéo theo hàng loạt các công việc khác bị đình trệ.

Thuộc hạ phụ trách vũ khí của Mạnh Khải Lễ ngày ngày thấp thỏm, lo sợ, sợ rằng mấy thuyề binh khí bọn hắn ngụy trang che giấu ngoài cảng bị người ta phát hiện.

Tội tày trời tư thiết quân đội nhẹ cũng bị tru di cửu tộc.

Ngày trước thế gia vọng tộc Hàng Nam đến cả Hoàng đế cũng phải nhún nhường mấy phần, vì thế đám thuộc hạ chó cậy chủ huênh hoang chẳng sợ vương pháp, nhưng hiện tại vị thế đã khác.

Người nào chẳng rõ bệ hạ phái Trạm Vương điện hạ tới đây là để thu hồi quyền lực của thế gia, chặt đứt đôi cánh của các đại tộc Hàng Nam.

Đám lâu la như bọn hắn xét cho cùng cũng chỉ vì muốn kiếm miếng ăn để sống, đối với hành vi coi lệnh vua bằng vung của chủ tử sao có thể không sợ hãi.

Đại quan nhất phẩm lâm trận còn phải bỏ chạy kia kìa, kẻ buôn bán nhỏ như chúng nào có lòng dạ son sắt đến thế?

Phủ thượng của Mạnh Khải Lễ có vẻ sóng yên bể lặng.

Sư phụ Trạm Vương phái đến dạy các công tử việc đờng áng cày bừa được nhà họ Mạnh cung phụng như phật tổ, còn mang toàn bộ diện tích hoa viên ra phục vụ cho việc khai khẩn, trờng trọt.

Trời đã vào đông.

Đây không phải thời điểm gieo hạt thích hợp, nhưng được lệnh của Trạm Vương điện hạ, mấy vị lưu dân vẫn ngày ngày đốc thúc đám thiếu gia mặt hoa da phấn, cầm y ngọc thực xắn quầ cầ quốc cầ mẫn cày cuốc, không chút thương tiếc, thậm chí cường độ còn hơn cả khi sử dụng gia súc hỗ trợ.

Mạnh Khải Lễ đứng tại vườn hoa trước cửa bán nguyệt, nhìn cảnh tượng hoang đường phía xa, ông ta chấp tay phía sau, trầm mặc không nói, ánh mắt đầ sự phẫn nộ, hung ác, lạnh lẽo.

Mạnh Phu Nhân rón rén đứng cạnh ông ta, không dám nói câu nửa câu.

“Ngọc thị kia có thường xuyên ở Ngọc Kệ Đàn xã không?” Mạnh đại nhân đột nhiên trầ giọng hỏi.

Mạnh Phu Nhân vội vàng trả lời: “Vâng, gầ như ngày nào cũng đi.”

Mạnh Khải Lễ nhăn mày, giọng phàn nàn: “Thuở nhỏ Tiền Thục Viện lớn lên tại Hàng Nam, tại sao gả cho người ta xong tính cách lại hoàn toàn khác với thuở bé, đối xử xa lạ với chúng ta đến thế? Cứ tiếp tục như thế không ổn.

Phải có kẻ ở bên gối Trạm Vương nói vài lời chúng ta muốn.”

Mạnh Khải Lễ sao có thể không biết Trạm Vương là kẻ lạnh lùng, quyết tuyệt ra sao.

Vì thế sử dụng bạo lực với kẻ này là hạ sách.

Nếu như có thể bắt tay giảng hoà, tha cho thế gia vọng tộc Hàng Nam một con đường sống mới là kết quả tốt nhất.

Mọi người cùng biến chiến tranh thành tơ lụa vàng bạc, đó chính là thượng sách.

Mạnh Phu Nhân lại nói: “Dẫu gì Ngọc Lâu Xuân cũng đã gặp được con gái, đáng ra nên cảm tạ chúng ta đã khổ tâm sắp xếp mới đúng.

Ai ngờ được mẹ con ả ta hội ngộ xong, lập tức vứt chúng ta ra sau đầu.”

Dù sao cũng là việc bất đắc dĩ.

Bỗng nhiên Mạnh phu nhân như nghĩ tới điếu gì, thì thẩn với Mạnh đại nhân: “Nói đến, thiệp có việc muốn bẩm báo gia chủ.

Tiên Thục Viện tuy là do Ngọc thị sinh ra, nhưng lại vô cùng thân cận với Ngô gia.

Đặc biệt nàng ta có một vị biểu ca, ngày trước năm nào cũng gửi quà tặng đến.

Tên là Ngô Phàm Khâm thì phải.

Hai người hình như cũng có chút giao tình.”

Mạnh Khải Lễ nói: “Ngô gia trước kia là một trong số các sĩ tộc gốc Hàng Nam.

Có đi đâu bây giờ cả nhà đã chuyển lên kinh sư, còn trông cậy được gì nữa?”

Mạnh Phu Nhân cười đáp: “Gia chủ chắc không biết.

Mặc dù Ngô gia hiện tại ở kinh sư, nhưng vẫn còn vô số điếm sản, ruộng đất, cửa hàng cửa tiệm tại Hàng Nam.

Hôm qua quản gia của chúng ta đi thu tô, nghe nói mùa thu năm nay Ngô Phàm Khâm ở kinh thành bị người ta hành hung.

Hiện tại thương thế đã tốt hơn, có vẻ hẳn ta đắc tội với nhân vật rất có quyền thế, cho nên Ngô gia chỉ đành đưa hẳn ta về Hàng Nam tinh dưỡng, tiện thể sinh sống, định cư tại quê nhà.”

Đôi mắt Mạnh Khải Lẽ sáng lên: “Ta biết Ngô Phàm Khâm.

Mặc dù chẳng có công danh gì, nhưng cũng là một tiểu tử nhanh nhẹn, tháo vát.”

Mạnh Khải Lẽ nhớ trước đây hay gặp Ngô Phàm Khâm ở mấy chốn Tần lâu Sở quán, tuy nhiên chẳng phải buổi gặp mặt đằng hoàng nào, mà chỉ là cùng ngồi uống rượu hoa.

Tần lâu Sở quán vốn là chốn trăng hoa, không đứng đắn, đương nhiên ông ta sẽ không đề cập chuyện này với phu nhân của mình.

Mạnh Phu nhân chỉ cho là phu quân mình giao thiệp rộng rãi, nghe vậy, lập tức gạt đầu phụ họa: “Tính thời gian, có lẽ Ngô công tử cũng đã tới Hàng Nam.

Trạm Vương không thích gặp mặt riêng tư, thế thì chúng ta cứ dứt khoát tổ chức một buổi gia yến, mời Vương Phi tới, như thế vừa là cơ hội gặp mặt người thân quen, vừa kéo gần khoảng cách.”

Phu phụ Mạnh gia trên quan trường trước nay đều vô cùng ăn ý, đã nhiều năm hai người đều dùng chiêu gia đình trị này để thu phục lòng người, kết giao những kẻ có thế lực nhằm củng cố địa vị, quyền hành.

Cho nên ra tay từ Trạm Vương phi, từng là một tiểu thư danh gia đất Hàng Nam vừa có thể giúp giải trừ mối nguy hại mang tên Trạm Vương, vừa có thể bành trướng quan hệ, thế lực.

Cơ hội béo bở như vậy họ đương nhiên không dễ dàng từ bỏ.

Quả nhiên không lâu sau, TrạM Vương phủ nhanh chóng nhận được thiệp mời.

Mời phu phụ TrạM Vương đến Mạnh phủ tham gia gia yến.

Mạnh Khải Lễ còn đặc biệt tự mình đến Nhị Phân viện, đích thân tới khảo sát đám kết quả học tập việc đờng áng của đám con cháu Mạnh Gia.

Trịnh Lan chăm chăm nhìn gã quan viên địa phương e dè, cẩn thận phía dưới, có mấy phần buồn cười, chậm rãi gật đầu, lạnh nhạt nói một tiếng “Được.”.

Chương 67: Nữ Nhi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một tháng nay, gần như ngày nào Tiểu Viện cũng đến Ngọc Lê Đàn xã, thăm Tiễn Thục Viện và Ngọc Lô Xuân.

Sức mạnh của huyết thống quả thực đáng sợ, có thể khiến cho những người trước nay chưa từng tiếp xúc, chưa hề gặp gỡ nhanh chóng trở nên quen thuộc, gần gũi.

Một kẻ nửa đời phiêu bạt như Tiểu Viện, trước thứ tình thân ấm áp này, có chút tham luyến.

Mỗi lần gặp mặt mẫu thân và muội muội nàng đều phân phó Hồ Điệp chuẩn bị trước hoặc rượu thịt ngon, hoặc rau quả tươi, hết như cô con gái mới gả đi háo hức mỗi dịp về lại nhà mẹ đẻ.

Đối với vấn đề này, Trịnh Lan luôn chọn cách đứng từ xa, âm thầm quan sát sự hạnh phúc, vui vẻ của phu nhân chứ không hề can thiệp.

Ban đầu chàng cũng cảm thấy cao hứng vì vương phi thu hoạch được một niềm hạnh phúc mới trong cuộc sống, cảm động vì nàng tìm được người thân, có được sự ấm áp trong vòng tay gia đình, nhưng chỉ nửa tháng sau, cảm giác đó dần thay đổi, hơn nữa còn không mấy dễ chịu.

Ngày nào cũng vậy, nàng vừa chải đầu, rửa mặt xong đã lập tức đi ra ngoài.

Trịnh Lan từ cửa bán nguyệt đi tới, ngăn cản nàng.

“Ái phi đi đâu đó?”

Tiểu Viện sững sờ, khó hiểu nhìn chàng.

Đi đâu? Còn có thể đi đâu nữa?

Nàng biết Trịnh Lan không phải người tùy ý, chàng nói gì cũng đều có ý tứ cả.

Lập tức cảm thấy có đi đâu không ổn, bèn nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ có gì cần phân phó?”

Trịnh Lan cười thẫn, nàng vẫn cứ vậy, nhạy bén và cực kỳ thông minh, bèn giả vờ cảm thán: “Ái phi đúng là thích đảo khách thành chủ.”

Đã lâu không được nếm lại giọng điệu, âm dương quái khí, nửa đùa nửa thật của chàng.

Từ ngày hai người xuôi nam đến nay, chàng luôn đối xử với nàng dịu dàng, tử tế.

“Hôm nay Tam ca muốn về Thiên Lăng Sơn...”

Tiểu Viện lẩm bẩm đáp, ngày thường nếu không tới đàn xã cũng chẳng sao, nhưng hôm nay nàng muốn đến sớm tiễn Kim Tam một đoạn đường.

Hướng chi nàng muốn làm tròn trách nhiệm của một tỷ tỷ, xác nhận lại với Kim Tam chuyện hôn sự của Thục Viện.

Để Kim Tam chính miệng hứa với nàng.

Nàng biết kiểu người có tính cách như Kim Tam, một khi đã hứa sẽ coi lời ấy nặng ngàn cân quyết không nuốt lời.

“Tam ca? Chính mẫu thân hấn đã bán nàng đi.

Nàng quên rồi sao?” Giọng điệu chàng không nén được tức giận, chàng không hiểu, nếu Tiểu Viện đã thích mình, sao còn suốt ngày chạy ra ngoài, dành cả ngày với người khác.

Tiểu Viện biết tất cả những lời chàng nói đều có lý.

Kim bà bà đối xử với nàng có thể nhẫn tâm, ác độc, lạnh lẽo, vô tình, nhưng Tam ca lại khác.

“Tam ca là người tốt.” Tiểu Viện nhìn Trịnh Lan vẫn đang giơ tay cản mình, lòng thoáng sốt ruột, sợ trễ giờ không kịp gặp Kim Tam.

“Vậy nên, ái phi thích người tốt nhỉ? Mà ta trong mắt nàng chắc là kẻ chắc tốt lành gì.” Lời nói có vài phần hờn dỗi, chính bản thân chàng cũng ngạc nhiên vì hành động của mình, có lẽ vì mọi chuyện liên quan đến Tiểu Viện, đều dễ dàng khiến lòng chàng xao động không yên.

Lúc đầu chỉ muốn nàng nói chuyện với mình nhiều hơn, sau đó sẽ thả nàng đi, chẳng biết tại sao hai người lại đề cập tới Kim Tam, rồi kéo câu chuyện đi xa thế này.

Tính tình Tiểu Viện trước nay vốn trầm ổn, nghe vậy chỉ thở dài một tiếng, thăm nghĩ cứ tranh chấp tiếp cũng không có lợi ích gì tốt, đẹp, dứt khoát cúi đầu trầm mặc.

“Ngay cả nói thêm một lời với bôn vương nàng cũng không muốn sao?” Sự trầm mặc của nàng dường như càng chọc giận Trịnh Lan hơn.

Tiểu Viện đưa đôi mắt sáng trong nhìn Trịnh Lan, nàng cũng bắt đầu nóng giận, không kìm được bực bội nói: “Hôm nay điện hạ nhất định không chịu cho ta ra ngoài?”

Thật ra Trịnh Lan cũng không còn giận dỗi nữa, nhưng chẳng hiểu sao lại cố tình kéo dài thời gian, chậm chạp không chịu buông tay nàng.

Kỳ thực chàng đang chờ, chờ Tiểu Viện cho chàng một cái nhìn ôn nhu, một động tác dịu dàng, chỉ cần vậy tất cả sự lạnh lẽo, cứng đầu trong chàng đều sẽ tan biến.

Nhưng mà Tiểu Viện nhất định bướng bỉnh đến cùng.

Nàng hiểu sự xung đột hôm nay là đi đâu không thể tránh được, nếu để tình cảm lẫn át lý trí, không bình tĩnh xử lý cuối cùng nàng vừa không thể đến tiền Kim Tam, vừa chọc giận người đối diện.

Thế là nàng quay người, trở về tắt điện.

Bình tĩnh cởi áo choàng, tiện tay vắt xuống ghế hoa hồng bên cạnh.

Sau đó trở lại trước án, rót một ly trà nóng.

Trịnh Lan đi theo vào, nhìn nàng bình tĩnh ngồi đó, thâm tâm không khỏi có chút xấu hổ.

Chàng thừa nhận trước nữ tử này chàng khó giữ được sự tỉnh táo, lạnh lùng ngày thường, nàng luôn dễ dàng đẩy chàng vào thứ cảm xúc lo được lo mất.

“Nếu như hôm nay nàng thực sự muốn đi, bản vương sẽ đưa nàng đi.” Vừa nói ra chàng đã hối hận, hành động này chẳng khác nào những phu quân đa nghi, ghen tuông, không tin tưởng người se duyên kết tóc, sợ nàng làm ra những hành vi đố kỵ bại với nam nhân khác.

Sắc mặt chàng trầm xuống, thâm tự xỉ vả chính mình.

Tiểu Viện ngẩng đầu nhìn chàng, thấy sắc mặt nửa đen nửa trắng, thoáng chút bối rối của Trịnh Lan, nàng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Thấy thế, Trịnh Lan cảm thấy hơi hổ thẹn, nhưng cảm xúc bí bách, khó chịu rất nhỏ tẩn tại trong tim cũng vì thế thay đổi, biến mất.

Tiểu Viện đến bên cạnh đỡ dành, hỏi: “Sao lại để điện hạ đích thân tiễn được? Dù sao huynh ấy cũng chỉ là một kẻ phiêu bạt giang hồ.”

Thấy nàng cười, khối đá trong lòng chàng mới nhẹ nhàng rơi xuống, cuối cùng vẫn hậm hực nói ra: “Ta đã thất thố rồi.”

“Xe ngựa đợi đã lâu, mong không trì hoãn quá nhiều thời gian.” Trịnh Lan cảm thấy tiếp tục thế này sẽ chỉ càng khiến chàng xấu hổ, lập tức muốn xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Viện từ phía sau ôm chặt lấy chàng, giọng như làm nũng: “Nhưng ta lại thích chàng thất thố như thế.”

Một tư vị ngọt ngào lan tràn trong lòng chàng, toàn bộ khó chịu, ghen tuông, chậm rãi chìm vào hư vô.

Trịnh Lan quay người, nâng khuôn mặt Tiểu Viện trong bàn tay như thể đang ôm ấp thứ bảo bối quý giá nhất.

“Đi.

Chúng ta cưới ngựa.”

Trước cổng xã đàn, Kim Tam đã tạm biệt mọi người, nhưng mãi không thấy Tiểu Viện tới.

Lòng hẫng không khỏi thấp thỏm, hoang mang, nhưng cũng không kịp tới Trạm Vương phủ tìm người.

Đúng lúc này một bạch mã khoan thai đi tới.

Bên trên là hai người một nam một nữ.

Nữ tử ngẩng trước đầu đội mịch ly, thân khoác áo choàng lông hờly, tà váy trắng phiêu dật trong gió, tựa tiên tử giáng trần.

Trạm Vương bế Tiểu Viện nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa.

Nàng chậm rãi đi tới hành lễ với Kim Tam.

Ánh mắt của toàn bộ những người có mặt đều rơi vào vị nam tử chi lan ngọc thụ (*), khí chất thanh tịnh, lạnh lùng đứng phía xa xa.

(*). Chỉ những người ưu tú, tài giỏi.

Tiền Thục Viện cầm tay Ngọc Lô Xuân lặng lẽ trao đổi ánh mắt, dù đã đoán được thân phận người kia, nhưng lại không dám tiến lên.

Tiểu Viện tư thái tự nhiên, hào phóng.

Sau khi nói mấy câu với Kim Tam, thì quay lại tìm Trịnh Lan.

Đôi con người thanh tịnh, đẹp đẽ khẽ trềng chàng một cái, trong cứng cõi có đôi phần nũng nịu, cuối cùng nàng cũng bỏ mạng che mặt xuống, mở miệng: “Đi nào.

Con rề xấu cũng phải đến ra mắt mẹ vợ chứ.”

Kỳ thực trước đó Trịnh Lan cũng đã cân nhắc đến việc có nên tới Ngọc Lê Đan Xã bái kiến nhạc mẫu hay không.

Nhưng do thân phận đặc thù, hơn nữa chàng lại đang có mối quan hệ tương đối phức tạp với sĩ tộc Hàng Nam, vì thế vẫn chậm chạp không đề cập với Tiểu Viện chuyện này.

Hướng chi thời gian gần đây ngoài buổi tối lúc đi ngủ, cả ngày chàng đều không gặp được nàng.

Trịnh Lan tung người xuống ngựa, khẽ thì thầm bên tai nàng.

“Nàng không được bắt chước cách nói chuyện của ta.” Lại thấp giọng nói thêm: “Đêm nay cầm đèn soi cẩn thận xem ai xấu?”

Hai gò má Tiểu Viện đỏ lên, thẹn thùng cầm tay Trịnh Lan dắt chàng đến trước mặt Ngọc Lê Đan Xuân: “Đây là điệן hạ.”

Ngoại trừ Kim Tam, cả Tiềן Thực Viện và Ngọc Lê Đan Xuân đều kính cẩn hành lễ.

Kim Tam vốn không thích Trịnh Lan và Tiểu Viện thân thiết, hẳn từng cho rằng nếu thấy hai người tình cảm bên nhau, có lẽ trong lòng sẽ hận hực không chịu được, nhưng nào ngờ, giờ khắc này đây cảm xúc lại bình lặng đến lạ lùng.

Tiềן Thực Viện tiến đến gần Kim Tam nói: “Chúc Tam ca lên đường thuận buồm xuôi gió.” Đôi mắt nàng long lanh ngấn lệ, Tiểu Viện cũng đi tới, kéo tay Tiềן Thực Viện, lại giữ chặt tay Kim Tam hỏi: “Tam ca điệן bao giờ trở về?”

Kim Tam thoáng sững sờ, ánh mắt thoáng chút xấu hổ, nói với Tiễn Thục Viện, cũng như đang muốn nói với toàn bộ nhóm người có mặt tại đây: “Không đến ba tháng nữa ta sẽ trở về, mang theo cả sính lễ đến hỏi cưới.”

Tiễn Thục Viện không ngờ người cương trực như Kim Tam, nói đến chuyện này lại có thể thẳng thắn đến vậy, nhất thời hai má đỏ hồng, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Tiểu Viện có được đáp án mình mong muốn, lòng không khỏi vui mừng, nhìn Trịnh Lan sắc mặt xám xanh đang chăm chăm nhìn vào bàn tay nàng nắm lấy tay Kim Tam.

Đúng là một bình dấm chua loét.

Ngọc Lô Xuân nhìn ra được tình hình, không khỏi buồn cười.

Bà tiến lên thì lễ với Trịnh Lan: “Nô Ngọc Lô Xuân.

Lần đầu yết kiến điện hạ.”

Trịnh Lan lễ độ đáp: “Không cần đa lễ.

Người dù gì cũng là trưởng bối của ta.”

Ngọc Lô Xuân thoáng mừng rỡ, cũng có chút bối rối.

Mặc dù bà hiểu biết rộng rãi, cũng gặp qua không ít kẻ quyền cao chức trọng, đờng thời cũng được vô số kẻ địa vị cao thưởng thức, ái mộ.

Nhưng chưa từng có một người thân phận tôn quý, vương gia đến nhường này, xưng hô đầy tôn trọng vậy với bà.

Trưởng bối.

Tiền Kim Tam xong, Ngọc Lô Xuân gọi ba người con đến.

Trịnh Lan hành xử cẩn trọng chu đáo, bà càng tiếp xúc càng thấy hài lòng.

Không ngờ một kẻ hai tháng trước còn cô độc như bà, hiện tại có thể sum vầy cùng con gái, con rể, cả một nhà ấm áp, hoà hợp.

Huống chi mẫu thân ruột của Trịnh Lan, cũng coi như có chút quan hệ với bà..

Chương 68: Thăm Dò

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngọc Lô Xuân mời Trịnh Lan ngồi xuống, Tiễn Thục Viện nhanh nhẹn chuẩn bị trà nước, Tiểu Viện cũng tới hỗ trợ muội muội.

Trịnh Lan đương nhiên biết rõ về thân thế của Ngọc Lô Xuân, toàn bộ thông tin về phụ nhân này Dơi đã ghi chép tường tận trong mật báo dâng lên chàng.

“Ngài là con trai của Hồng Hà.” Ngọc Lô Xuân chậm rãi nói.

Sắc mặt Trịnh Lan bình thản, nhưng trong lòng lại tựa như có sóng lăn tăn.

“Người có quen biết mẫu thân ta?” Trịnh Lan hỏi.

Ngọc Lô Xuân gật gật đầu, đáp: “Chẳng lẽ điện hạ chưa từng đi đâu tra quá khứ của ta sao?”

Đối đáp vô cùng sắc sảo.

Trịnh Lan khẽ cười, sự khéo léo và sắc bén này khiến chàng lần nữa chắc chắn, vị đại mỹ nhân đã rửa sạch duyên hoa đang ngồi đây, đích thực là mẹ ruột của Tiểu Viện.

Tiến Thục Viện và Tiểu Viện bưng trà tiến vào.

Ngọc Lệ Đan xã không có nhiều người hầu hạ, bởi thế mấy ngày nay họ đã hình thành thói quen tự thân vận động.

Một thời gian dài chạy trốn, Tiến Thục Viện cũng dần dần thực các công việc chân tay bình thường.

“Đúng vậy.

Người chính là trưởng bối của ta.”

Trịnh Lan nhẹ nhàng đáp, Ngọc Lâu Xuân càng tiếp xúc càng yêu thích người con rể này.

Đột nhiên tỳ nữ vào bẩm báo có khách nhân ghé đến, Ngọc Lâu Xuân đang định đến sảnh trước ứng phó, người kia đã tiến vào trong, vừa vặn nghe được hai chữ “trưởng bối”.

Trịnh Lan nhìn thấy rõ trên mặt vị công tử trẻ tuổi, kiên định sự kinh ngạc tột độ.

“Thẩm công tử...” Ngọc Lâu Xuân thoáng hoảng hốt, không biết nên ứng phó ra sao.

Thẩm Vô Cữu nhìn bầu không khí trong phòng, lại nhìn cách những người có mặt đang nói chuyện, vô thức xoay người lui ra ngoài.

Đến cửa lớn Ngọc Lệ Đàn xã, lại nghe được tiếng bước chân sau lưng.

Hắn quay đầu, trông thấy một nam tử trường thân ngọc lập (*) đáng bình thần nhìn thẳng vào mắt mình.

(*) trường thân ngọc lập, đại ý muốn miêu tả một dáng người cao lớn.

Thẩm Vô Cữu vào kinh phò tá hoàng tộc, đương nhiên đã gặp qua Trịnh Lan, hướng chi trên cổ áo bào màu trắng của y thêu rồng bạc, chỉ cần tinh tế một chút có thể dễ dàng nhận ra người này thân phận cao quý đến nhường nào.

Hướng chi toàn bộ giới cầm quy ền Hàng Nam đều biết vùng đất này mới đổi chủ, trở thành đất phong của Trạm Vương điện hạ - người con được thánh thượng sủng ái nhất.

“Thần Tuần Kiểm Ti Hàng Nam - Thẩm Vô Cữu bái kiến Trạm Vương điện hạ.” Thẩm Vô Cữu hơi nâng lên, đáy mắt đầy sát khí nhìn Trịnh Lan.

Đôi mắt với vị thân vương khét tiếng trong lời đồn thổi, dù y chỉ mặc thường phục đơn giản, thậm chí còn không mang theo thân vệ hầu hạ, nhưng vẫn khiến Thẩm Vô Cữu cảm thấy như có một áp lực vô hình đè nặng lên vai.

Hồi lâu sau, Trịnh Lan mới thong thả mở miệng: “Thẩm đại nhân nhanh nhẹn, khéo léo.

Có thể gặp được ở đây thật tốt.”

Trịnh Lan nhìn hẩn, đang nghĩ xem nên xử lý ra sao thì Ngọc Lâu Xuân đã từ phía sau tiến đến, bình tĩnh giới thiệu: “Thẩm công tử, quen giới thiệu với ngài.

Điện hạ là phu quân của tiểu nữ nhà ta.”

Trịnh Lan nhanh chóng nhận ra ánh mắt Ngọc Lâu Xuân không hề có chút phòng bị, thậm chí còn toát ra sự thân thiết, quan tâm giữa bạn bè với nhau.

Chàng cảm thấy tình huống này mình không tiện lưu lại, vì thế xoay người trở lại trong viện.

Chàng cảm nhận rõ ràng sau lưng, ánh mắt nghiêm nghị đầy sát khí của Thẩm Vô Cữu đang chăm chăm nhìn mình.

Qua mùa Đông, Tiều Viện bất ngờ nhận được thư của Lý Tú Dung, Trịnh Lan cũng đồng thời nhận được một bức thư, bởi vì Lý Tú Dung và Y Cáp Tang cầm sắt hài hoà (*), vì thế Siết Đan Bộ đã ngỏ ý quy thuận triều đình Đại Trịnh.

(*) Ý nghĩa của từ Cầm sắt hoà minh: Cầm sắt theo Tự điển Phật học có nghĩa là:(琴瑟): tên hai loại nhạc khí là cây đàn cầm, đàn dài 3 thước, 6 tấc, căng 7 dây; và cây đàn sắt, loại đàn có 25 dây.

Khi hai loại này cùng đàn tấu lên, âm sắc của chúng mười phần hòa điệu với nhau.

Như trong Thượng Thư (尚書), phần Ích Tắc (益稷) có câu: “Ca kích minh cầu, bác phụ cầm sắt chi vịnh, tổ khảo lai cách (嗶擊鳴球、搏拊琴瑟以詠、祖考來格, đánh cầu kêu lắc rắc, gảy đàn cầm sắt vịnh theo, ông nội đến thán phục).” Từ đó, cầm sắt được dùng để tỷ dụ cho sự hòa hợp tốt đẹp của vợ chồng với nhau, hay tình cảm dung hòa giữa bằng hữu, anh em; như trong Thi Kinh (詩經), phần Quan Thư (關雎) có câu: “Yêu điệu thực nữ, cầm sắt hữu chi (窈窕淑女, 琴瑟友之, yêu điệu thực nữ, cầm sắt bạn đôi).” Hay như trong Nghĩ Liên Châu (擬連珠) của Dữu Tín (庾信, 513-581) thời Bắc Chu lại có câu: “Trung tín vi cầm sắt, nhân nghĩa vi bào trù (忠信為琴瑟, 仁義為庖廚, trung tín là cầm sắt, nhân nghĩa là bõ bếp).” Trong dân gian vẫn thường dùng một số câu đối từ để chúc mừng tân hôn, vợ chồng song toàn, v.v., như “cầm sắt hữu chi (琴瑟友之, cầm sắt bạn đôi)”, “cầm sắt canh hòa (琴瑟廣和, cầm sắt hòa theo)”, “bách niên cầm sắt (百年琴瑟, trăm năm cầm sắt)”, “như cổ cầm sắt (如鼓琴瑟, như trống hòa âm)”, “cầm sắt hòa minh (琴瑟和鳴, cầm sắt hòa vang)”, “cầm sắt trùng điệu (琴瑟重調, cầm sắt trùng điệu)”, “cầm sắt bách niên (琴瑟百年, cầm sắt trăm năm)”, v.v.

Lá thư viết cho Tiểu Viện lời lẽ tình cảm, thân thiết, bức thư viết cho Trịnh Lan lời lẽ nghiêm cẩn, giọng điệu hùng hồn, thể hiện rõ quyền lực của người đứng dưới một người, trên vạn người.

Trịnh Lan mặt không đổi sắc, xem hết bức thư mới cất vào trong ngăn bàn.

Tiểu Viện cũng đang ở trong thư phòng uống trà.

Có lẽ khí hậu mát mẻ của Hàng Nam thích hợp cho sự phát triển của các giống trà, thời tiết lại ấm áp, thoải mái, cho nên từ khi chuyển về đây, Tiểu Viện đặc biệt thích uống trà.

Thấy sắc mặt bình tĩnh của phu quân, nàng tinh ý đoán ra có lẽ nội dung trong thư liên quan tới việc trọng đại trong triều.

Trịnh Lan không ngừng đầu, nhưng vẫn cảm nhận được sự hiếu kỳ của phu nhân, bèn mở miệng: “Siết Đan đầu hàng.”

Thì ra, quân đội của Tần Chí Thành đã chiến thắng áp đảo kỵ binh Ôn Nhĩ Đô.

Siết Đan từ đầu đến cuối một mực giữ vị thế toạ sơn quan hổ đầu.

Lặng lẽ xem xét tình hình, thấy thế công Đại Trịnh như chẻ tre, đã không còn cách nào có thể ngăn cản, vì thế nắm chắc thời cơ viết thư xin hàng.

Y Cáp Tang còn đích thân đuổi treo tàn binh của Ôn Nhĩ Đô, cắt thủ cấp của hắn làm lễ vật, dâng lên Hằng Xương Đế.

Hằng Xương Đế không để ý đến hiềm khích lúc trước, phong Y Cáp Tang làm Trấn Bắc Vương, cho hắn làm tân quốc quân các bộ lạc phía Tây, bành trướng địa giới, trên danh nghĩa mở rộng lãnh thổ Đại Trịnh.

Y Cáp Tang và Lý Tú Dung đầu được phong tước vị, đến Sóc Châu mở phủ xây nhà, trở thành vương gia, vương phi chân chính, không cần phơi gió phơi sương nơi thảo nguyên nghèo nàn, hẻo lánh nữa.

Khi nhắc tới vấn đề này, lời lẽ của Lý Tú Dung cơ hồ như cảm thấy được cứu rỗi.

“Có mỹ nhân trong ngực, đúng là cái gì cũng có thể làm được.” Giọng điệu Trịnh Lan đầy vẻ châm chọc.

Thế nhưng theo cảm nhận cá nhân của Tiêu Viện, kết quả này đối với Tú Dung, với Siết Đan hay với Đại Trịnh đều là cái kết tốt nhất.

Quốc thái dân an, nếu Đế vương không có ý đưa Trịnh Lan lên ngôi báu, vậy thì hai người có thể ở mãi tại Hàng Nam sống yên ổn đến đầu bạc răng long.

Không lâu sau, Ngọc Lô Xuân gửi thiệp mời đến Thẩm phủ, mời Thẩm Vô Cữu đến gặp mình tại Tuy ên Lô.

Tuy ên Lô là quán rượu nổi tiếng nhất Hàng Nam.

Ngọc Lô xuân ngồi trong nhã gian.

Lúc Thẩm Vô Cữu bước vào thấy bà một thân hoạ phục, dung nhan tuyệt sắc, tinh xảo, trang nhã như mỹ nhân trong tranh bước ra.

Ánh nắng vàng phủ lên người bà, khiến cho dung nhan diễm lệ trời ban trong nét thành thực, quyến rũ, thêm vài phần trang nhã, đài các.

Nháy mắt, tim hắn như bị ai bóp chặt.

“Thẩm công tử, mời ngồi.” Ngọc Lô Xuân nở nụ cười xinh đẹp, ngồi giữa mùa đông tuyết giá, trăm hoa rực rỡ bung nở.

Thẩm Vô Cữu đặt bội kiếm xuống.

Mỗi lần gặp Ngọc Lô Xuân, hắn đều cảm thấy thanh kiếm đã từng chém hàng trăm kẻ địch này có vẻ xuất hiện không đúng chỗ.

“Ngọc sư tìm ta rốt cuộc có việc gì?” Mặc dù hắn có chút tâm tư lưu luyến vị nữ tử này, nhưng cũng chẳng phải kẻ ưa quanh co, lòng vòng.

Hắn cảm thấy nhất định nàng ta có điều muốn nói.

“Đúng, ta có vài việc nhất định phải nói với công tử.” Ngọc Lô Xuân nhìn Thẩm Vô Cữu, đôi mắt long lanh trong suốt tựa nước hồ thu, nhìn hắn đầy truy vấn: “Thẩm công tử gần đây nhất định bận rộn rất nhiều việc.”

Thẩm Vô Cữu thoáng ngạc nhiên, hắn không ngờ Ngọc Lô Xuân lại quan tâm đến công vụ của mình, liền thuận miệng đáp: “Học sinh cả ngày ở nơi làm việc, đương nhiên bận rộn không ngơi nghỉ.”

Hắn là Thiên hộ Hình Vệ, bên cạnh đó còn kế thừa tước vị tổ tiên, mặc dù không phải quan viên nhưng dù sao cũng công gia phụ trách hưởng

lượng bổng từ triều đình, nói ngày đêm bận rộn chuyện công vụ cũng không phải giả.

Chỉ là Ngọc Lâu Xuân đã gặp qua vô số nam nhân đủ các tầng lớp, hình thức đối đáp này, cơ hồ khiến bà cười thành tiếng, nhưng bà vẫn đoan trang mỉm cười, bình tĩnh nói: “Đúng là bận rộn sớm khuya, nhưng chưa hẳn đã vì việc công.”

Thẩm Vô Cữu khẽ nhú mày, cảnh giác, nghiêm nghị đáp: “Ngọc sư, thường ngày đâu cùng các vị nữ quyền hàng nam ở trong nội viện, vậy mà có thể ngày đây kiến giải công và tư ư?”

Thẩm Vô Cữu biết Ngọc Lâu Xuân khác với những nữ tử tối ngày ru rú trong khuê phòng, không bước nửa chân ra khỏi cửa.

Nói nàng ta là nữ trung hào kiệt cũng không quá lời.

Nhưng hẳn vẫn muốn biết rốt cuộc nàng ta muốn nói chuyện gì.

Ngọc Lâu Xuân cũng chẳng vòng vo che giấu, thẳng thắn vào vấn đề “Thẩm công tử có lẽ cũng nhìn ra.

Vương phi trên danh nghĩa là con cháu Ngô gia.

Nhưng thực ra lại là con gái ta.

Chuyện này trong giới quý tộc Hàng Nam, chẳng phải chuyện bí mật.

Ta đương nhiên không thể không cân nhắc tới tương lai của con gái.”

Hắn sớm biết nàng là người sáng khoái, thẳng thắn, nhưng không ngờ lại có thể vào thẳng vấn đề không chút che giấu như vậy.

Hắn ngoài kính nể không khỏi có chút hoảng hốt.

“Thẩm công tử đang nuôi tư binh.” Ngọc Lâu Xuân khẽ thấp giọng như nhắc nhở, lại có chút cảnh cáo: “Ta khuyên công tử đừng vì theo Mạnh đại nhân bí quá hoá liêu.”

Mặc dù biết rõ nuôi tư binh là tội trọng tội, bị xếp ngang với tạo phản, cho dù Ngọc Lô Xuân đã nói thẳng, nhưng hắn vẫn như cũ cứng miệng kiêu có: “Chỉ là huấn luyện vài gia đình, thân vệ.

Đất Hàng Nam này thật là, chuyện nhỏ bằng hạt đậu cũng có thể xé ra to, thêm mắm dặm muối thành như vậy.

Nuôi tư quân là phạm phải trọng tội chu di, học sinh luôn hết mực kính ngưỡng Ngọc sư, sao người lại hất nước bẩn, gán cho ta tội trạng kinh thiên động địa vậy.”

Giọng điệu hùng hồn phủ nhận, nhưng ánh mắt lại khó khăn nhìn thẳng khuôn mặt tuyệt diễm của Ngọc Lô Xuân, như thể đang nói: “Ta làm đó, thì sao?”

Ngọc Lô Xuân mỉm cười, khẽ lắc đầu, thở dài: “Thậm công tử nhất định có chỗ khó xử của mình.” Nói xong câu đó, ánh mắt cũng lập tức trở lại vẻ dịu dàng, mềm mỏng.

Thậm Vô Cữu không chịu được ánh mắt ẩn tình này, thoáng ngượng ngùng.

Ngọc Lô Xuân chẳng phải hoàng hoa đại khuê nữ yêu ngượng ngùng, giấu diếm.

Trong tình trường bà luôn là người chơi tỉnh táo, bà biết bản thân có gì, ở đâu.

Một nam nhân yêu bà, ham muốn bà, tôn trọng bà hay muốn chiếm hữu bà, chỉ cần ánh mắt cũng đủ khiến bà hiểu rõ ràng.

Lần thứ nhất Thận Vô Cữu tới thăm Ngọc Lệ Xã đàn, bà đã biết người trẻ tuổi này đã rơi vào lưới tình, đó là rung động thuần túy chứ không phải thứ ham muốn thể xác tầm thường.

Cũng chính vì lẽ đó, khi nghe được tin tức trong giới nữ quyền Hàng Nam, Thận Vô Cữu bí quá hoá liêu, bà nhịn không được muốn giúp hắn

một tay.

Ngọc Lâu Xuân đứng dậy, đi đến sau lưng Thẩm Vô Cữu, đôi bàn tay thon dài mềm mại, móng tay sơn màu đỏ đậm đặt lên vai hắn.

Bả vai trắng kiện rần chấn.

Đúng là dáng vẻ của một thanh niên sức sống.

Cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng từ phía sau thoảng qua, tim Thẩm Vô Cữu tưởng chừng loạn nhịp.

“Thẩm công tử, đừng tin vào những lời ma quỷ của Mạnh đại nhân mà đánh mất tiền đồ.” Ngôn từ sắc bén, nhưng ngữ khí lại mềm mại, đáng yêu.

Yết hầu Thẩm Vô Cữu thoáng chuyển động, chỉ hy vọng khoảnh khắc này mau chóng qua đi.

Thế nhưng Ngọc Lâu Xuân không có ý dừng lại tại đây, bà cúi người, tóc mai đen nhánh phất qua gò má hắn, sau đó một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống thái dương Thẩm Vô Cữu.

“Ngọc sư người là người đã có con gái.” Chẳng biết tại sao, giờ phút này hắn lại cảm thấy khiếp đảm, chỉ muốn lập tức làm gì đó, để Ngọc Lâu Xuân dừng lại.

“Vì thế ta cũng không còn là khuê trung ngọc nữ.

Trên đường Thẩm công tử đến đây có chắc chắn không có suy nghĩ gì không?” Ngọc Lâu Xuân khẽ thì thầm vào tai hắn.

Bà có thể cảm nhận rõ ràng con dã thú dưới thân chàng thanh niên trẻ đang không ngừng nhúc nhích, như trực chờ bứt ra khỏi sự áp chế mỏng manh của lễ giáo.

Bà đứng dậy, trở về chỗ ngồi, nhìn Thẩm Vô Cữu như không có chuyện gì xảy ra

Người đối diện chớp mũi đã dính một tầng m ò hôi mỏng.

“Thâm công tử độ.ng tình với nô?” Ngọc Lâu Xuân nhàn nhã mở lời, ánh mắt lướt qua cửa sổ, nhìn v ề phía mặt trời chói chang cùng cảnh vật phố hội ph ãn hoa bên ngoài.

Thâm Vô Cữu không đáp, một lát sau l ắm b ắm như đang hỏi chính mình: “Không được sao?”

Mặc dù nàng lớn tuổi hơn hẳn, nhưng vẫn là người chưa có gia đình, mặc dù quá khứ chìm nổi nơi chốn phong nguyệt, nói một cách hà khắc thì kẻ nào cũng có thể làm ch ằng, cùng chung ch ằng gối.

Nhưng kỹ nữ hoàn lương, lại còn m ặn mà, ki ều diễm như Ngọc Lâu Xuân vẫn được nam tử th ềm muốn, sẵn đón, sẵn sàng chết dưới m ẫu đơn.

Câu nói này có chút khiêu khích, như thể đang kháng nghị Ngọc Lâu Xuân coi tình cảm của hẳn như trò đùa..

Chương 69: Kết Cục

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngọc Lô Xuân hiểu ý cười cười, bà ngừng động tác trở về chỗ ngồi, khuôn mặt bình tĩnh đến cực điểm, như thể những sự việc vượt quá khuôn phép vừa rồi chưa từng xảy ra.

Thẩm Vô Cữu nhìn bà hàng mày nhíu lại, nữ nhân này không chỉ có mỹ mạo khó ai sánh được, lại còn là cao thủ tình trường.

Chìm nổi trong chốn phong trần giúp nàng nhìn thấu tâm tư của mọi nam nhân, nhưng cũng chính vì cuộc đời nhiều thăng trầm ấy lại khiến nàng không thể thật sự rung động trước người nào nữa.

Hắn là một kẻ tự cao tự đại, luôn trong tư thế của kẻ thao túng, vậy mà bất kỳ khi nào đối diện với nữ nhân này, hắn đều dễ dàng lúng túng, thất thố.

“Nô khuyên Thẩm công tử một câu: Hãy dừng cương trước bờ vực, đừng làm ra việc khiến bản thân phải hối hận.

Có đôi khi dục niệm khiến con người ta mờ mắt mà không nhìn thấy con đường đúng đắn phía trước.” Đến điểm là dừng, bà không nên nói thêm nữa.

Nhưng không biết vì sao.

Có lẽ vì trải qua nhiều chuyện, gặp nhiều người, bà dễ dàng nhìn rõ trong đáy mắt thiếu niên trước mặt lúc nào cũng đang đầy sự chân thành, ngưỡng mộ mình, cho nên không khỏi vì nghĩa khí mà nói thêm hai câu.

“Thẩm công tử, người nên nhớ dân không cùng quan nói đạo lý.

Thế gia vọng tộc Hàng Nam thịnh vượng hơn trăm năm, nhưng đến cùng cũng không phải quan gia, Lẫn lộn tôn ti, đi quá giới hạn, ảo tưởng rằng có trong tay tư binh là có thể áp chế hoàng tộc.

Ngài đã từng nghĩ tất cả đều là cạm bẫy của quan trên, chờ các người nhảy xuống không?” Nói đến đây, vẻ mặt bà đầy tiếc hận: “Thâm công tử là người trẻ tuổi tuấn tú, lịch sự, thông minh, nên hiểu đạo lý này.”

Đối phương đã chẳng vòng vo, Thâm Vô Cữu cũng không muốn tiếp tục giả ngốc, hít một hơi dài, than thở: “Không phải tại hạ muốn đối nghịch tri ều đình, thật sự lần này sự xuất hiện của Trạm Vương điện hạ như đinh thép đâm thẳng về phía thế gia Hàng Nam, khiến chúng ta không thể không đề phòng.”

Theo đạo lý, Trịnh Lan là con rể Ngọc Lâu Xuân, hẳn không nên nói lời này.

Thế nhưng không biết vì cái gì, hẳn cảm thấy tất cả lời lẽ Ngọc Lâu Xuân nói hôm nay đều như đang đứng tại góc độ của hẳn mà suy nghĩ, bởi thế hẳn có thể thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng.

“Thánh thượng muốn làm phân tán bớt quyền lực của thế gia Hàng Nam chứ không phải muốn triệt tiêu, ngài dù gì vẫn là tầng lớp quý tộc đứng trên người khác, chỉ là từ đám mây hạ xuống đỉnh lâu mà thôi.

Thế nhưng bù lại toàn gia có thể bình an sống sót.

Nhưng nếu quyết chí chống chọi đến cùng với tri ều đình, kết quả lại khác, ngài sẽ bị đẩy vào vị thế, chính mình cũng không nắm chắc tất cả, thậm chí đối mặt với kết quả thảm khốc: Cừu tộc diệt vong.

Ngài là người thông minh có sao phải làm chuyện ki cốp cho cốp ăn? Thánh thượng cũng chỉ muốn nằm lên gối cao mà ngủ, không lo lắng đi ều gì (**), chỉ cần thế gia không gây ảnh hưởng đến toàn cục người cũng chẳng đũa cùng giết tận.”

(*) [huǒzhōngqǔlì] lấy hạt bỏng trong lò lửa; ki cóp cho cạp ăn; mình làm người hưởng: ví với việc bất chấp nguy hiểm làm việc cho người khác, mà bản thân mình bị mắc lừa không được gì.

(**) Nằm lên gối cao mà ngủ, không lo lắng đi đâu gì.

Ví với bình yên vô sự, không cần lo lắng.

Lúc còn ở tại Giáo Phường ty, Ngọc Lâu Xuân đã từng gặp qua Hằng Xương Đế, vì bà là bạn tốt của mẫu thân Trịnh Lan - Hồng Hà, cho nên hiểu rõ Hằng Xương Đế là vị quân chủ nhân đức, bao dung.

Nếu không phải những năm gần đây thế gia Hàng Nam đã tâm bưng bưng, lòng tham không đáy, được voi đòi tiên, người nhất định cũng không đến nỗi hạ sát tâm.

Đáng tiếc thế nhân là vậy, mưu cầu danh lợi đến mức bí quá hoá liều, vượt qua ranh giới, bất biết chừng mực.

“Ngọc sư đã nói như vậy, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Thẩm Vô Cửu thoáng nhìn qua Ngọc Lâu Xuân, đáy mắt đầy sự mâu thuẫn, đấu tranh, nhưng đồng thời cũng ẩn chứa kính trọng và biết ơn.

Nếu không phải nhìn ra sự say mê cuồng dại nơi ánh mắt ấy, Ngọc Lâu Xuân cũng sẽ không đánh liều, chủ động nói ra lời trong lòng.

Bà tiếc cho một thiếu niên đầy triển vọng, theo sai người, đem toàn bộ tài sản, tính mệnh của bản thân dòng tộc giao phó cho cấp trên mù quáng bởi quyên lực.

Hơn nữa một phần cũng xuất phát từ tâm tư, không muốn Trịnh Lan thêm vất vả.

Phàm những việc có thể dùng một ly rượu giải quyết mọi thứ trong hoà bình, thì không nên động binh động kiếm.

Không lâu sau, quả nhiên Thẩm Vô Cửu quy hàng Trịnh Lan.

Thế gia vọng tộc Hàng Nam vì nội ứng quá mức cường ngạnh này mà sụp đổ.

Mạnh Khải Lễ là kẻ càn đầu bị Hằng Xương Đế ra thánh chỉ tước chức quan, thu hồi của cải xung công.

Một số quan lại thuộc bè cánh của lão cũng bị lưu cách chức lưu đày.

Trong phút chốc, một nửa thế lực quý tộc Hàng Nam sụp đổ.

Mùa xuân năm tiếp theo Tiểu Viện rốt cuộc cũng mang thai, còn Thiên Thục Viện vẫn luôn bầu bạn bên cạnh nàng suốt thời gian ấy, cuối cùng đã nhận được sinh lễ từ Kim Tam.

Hai người họ không vội trở về Thiên Lăng Sơn chăm sóc Kim bà bà, mà lựa chọn ở lại Hàng Nam một thời gian, phụng dưỡng Ngọc Lô Xuân.

Đứa bé sinh đúng vào dịp giao thừa.

Hằng Xương Đế nhận tin mặt mày vui vẻ, rạng rỡ, vội vàng cải trang từ kinh sư lặn lội tới Hàng Nam thăm trưởng tử của đứa con trai mình yêu thương nhất.

Ông mừng rỡ như điên, ban thưởng không biết bao nhiêu tơ lụa, vàng bạc, đá quý, thậm chí còn muốn xây phủ đệ tại kinh sư cho đứa cháu còn chưa đầy tháng trong lòng.

Việc này quá mức hoang đường, lập tức bị Trịnh Lan bác bỏ.

Chàng không hy vọng cho Hằng Xương Đế bất kỳ cái cố nào để triệu chàng về kinh.

Bởi vì Tiểu Viện đã quyết định muốn sống tại Hàng Nam đến già.

Hai người quyết định đặt tên tự cho con là Vi Bội, vì để kỷ niệm sự ra đi của Tiết Chiêu tướng quân.

Tiểu Viện cũng dùng tên Thanh Bội để đặt cho con trai.

Hằng Xương Đế âm thầm phái người thay đổi tông miếu, gia phả, do vậy Tiễn Thục Viện cũng được cấp lương tịch, Tiểu Viện cũng có tên, có thân phận, có gia đình.

Trịnh Lan muốn cảm ơn Ngọc Lô Xuân đã thuyết phục Thẩm Vô Cửu quy hàng, khẩn cầu Hằng Xương Đế phong cho bà làm Quốc Quốc phu nhân, hưởng vinh quang của tước vị cáo mệnh.

Dù Trịnh Lan và Tiểu Viện đã quyết định không trở lại kinh sư, nhưng năm năm sau, thân thể Hằng Xương Đế ốm bệnh, bọn họ không thể không quay về.

Vừa tiến vào trong, gia đình ba người đều kinh ngạc, bàng hoàng.

Hằng Xương Đế nằm trên long sàng, đang thoi thóp những hơi thở cuối cùng, ông kéo tay Trịnh Lan, yêu cầu chàng đón nhận lấy trọng trách gìn giữ giang sơn xã tắc.

Ánh mắt chàng thoáng sự cự tuyệt nhưng không dám thẳng thắn từ chối.

Hắn nhìn hài tử và thê tử bên cạnh, tim khẽ dấy lên chút không đành lòng.

Tiểu Viện khẽ kéo ống tay áo chàng.

Trịnh Lan bắn khoả thoáng chốc, nhẹ gật đầu.

Không lâu sau đó, Hằng Xương Đế qua đời.

Trịnh Lan trở thành vị hoàng đế thứ sáu của vương triều Đại Trịnh.

Chuyện đầu tiên chàng lên ngôi chính là cự tuyệt tấu chương xin tước tuyền tú làm phong phú hậu cung của Lý Lương Bật và quần thần.

Lý do không khác gì ngoài: Mình đã có được người con gái tốt đẹp nhất trần đời, cũng đã có trưởng tử.

Mẫu thân chàng, bởi vì xuất thân từ Giáo Phường ty, không thể cùng phụ thân đường đường chính chính bên nhau, chàng không muốn cô phụ người bên cạnh.

Trong cung, ngân hạnh vàng rực rỡ, đang giữa tiết trời thu, lá ngân hạnh vàng óng lá tả rơi xuống, Trịnh Lan nhìn về phía tiêu viện, chàng cảm thấy áy náy vì đã nhốt nàng cả đời trong chiếc lồng son mang tên cung điện này.

Còn Tiêu Viện.

Nàng dịu dàng nắm tay Trịnh Lan, nói với chàng mình không còn giống như quá khứ, muốn trốn đi, Hàng Nam không còn là nơi nàng nhất định phải trở về, bởi vì chàng chính là gia đình, bên chàng chính là nhà của nàng.

Hai người nắm tay nhau, phía sau là tường gạch đỏ rực, là hàng ngân hạnh vàng óng ả.

Đôi bích nhân an yên nắm tay nhau chậm chậm tiến về phía trước như cái cách họ cùng nhau đi qua giông bão, đi qua hạnh phúc, vui vẻ, khó khăn.

Trước vẫn vậy, sau vẫn thế, mãi mãi là như thế.

Hải Thăng và Bách Linh đi theo sau chủ nhân, nhìn bóng lưng hai người, khoảnh khắc đó đôi gia nô bỗng hiểu được cái gì gọi là một đời một kiếp..